

مرکز تحقیقات اسلامی

اصفهان

گامی

عمران
علیه السلام

www.ghaemiyeh.com
www.ghaemiyeh.org
www.ghaemiyeh.net
www.ghaemiyeh.ir

امام مہدی (ع)

اولاد تائب

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

امام مهدی علیه السلام از ولادت تا ظهور

نویسنده:

محمد کاظم قزوینی

ناشر چاپی:

الهادی

ناشر دیجیتال:

مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

فهرست

۵	فهرست
۱۹	امام مهدی علیه السلام از ولادت تا ظهور
۱۹	مشخصات کتاب
۲۰	مقدمات
۲۰	پیشگفتار
۲۵	مهدی در میان سایر ادیان
۲۷	درود بر منتظران خورشید جهان افروز
۲۷	انتظار در آیینه روایات
۲۹	منتظران حقیقی
۳۰	تفسیر انتظار
۳۳	منتظران الهام گیر
۳۵	ای بهار آزادی
۴۱	سخنی پیرامون مؤلف به قلم مترجم
۴۲	پیمایش راه کمال
۴۳	مرد سخن
۴۳	مرد قلم
۴۶	مرد هجرت
۴۷	مرد ولایت راستین
۴۷	مرد جهاد
۴۸	مقدمه نویسنده دانشمند
۵۶	مهمترین انگیزه این حق ناپذیری
۵۷	یک واقعیت غمبار
۶۰	آمارها
۶۴	سرآغاز

۶۴ اشاره
۶۶ امام مهدی کیست؟
۶۸ پدران و نیاکان سرفراز
۷۰ مادر گرامی او
۷۰ دست خیانت و تحریف در برخی روایات
۷۴ چرا تحریف؟
۷۴ هدف...
۷۵ نامهای حضرت مهدی
۷۵ اشاره
۷۵ مهدی
۷۷ قائم
۷۹ منتظر
۸۰ صاحب الامر
۸۲ حجت
۸۲ جان سخن در مورد امام مهدی
۸۲ جان سخن در مورد امام مهدی
۸۲ در منابع اهل سنت
۸۳ سخن درست
۸۸ آفت زدگان حق ستیز
۹۲ حقگرایان
۹۳ آیات و روایات
۹۳ اشاره
۹۷ قرآن و نوید از امام مهدی
۱۰۱ سخن کوتاه در تأویل آیات
۱۰۶ دومین نوید
۱۱۱ معنای این آیه در پرتو روایات

- ۱۱۳ سومین نوید
- ۱۱۴ چهارمین نوید
- ۱۱۷ در پرتو روایات
- ۱۲۲ نویدهای پیامبر از حضرت مهدی
- ۱۳۶ نوید از امام مهدی در فرهنگهای حدیثی
- ۱۳۸ یک نکته ظریف قبل از روایات
- ۱۴۰ امیرمؤمنان و نوید از حضرت مهدی
- ۱۵۱ امام حسن و نوید از حضرت مهدی
- ۱۵۴ امام حسین و نوید از حضرت مهدی
- ۱۵۷ نوید چهارمین امام نور از حضرت مهدی
- ۱۶۶ امام باقر و نوید از حضرت مهدی
- ۱۷۰ امام صادق و نوید از حضرت مهدی
- ۱۷۰ یک فرصت طلایی
- ۱۷۱ دانشگاه جعفری
- ۱۷۳ نمونه هایی از روایات
- ۱۷۵ امام کاظم و نوید از حضرت مهدی
- ۱۷۸ امام رضا و نوید از امام عصر
- ۱۸۲ امام جواد و نوید از حضرت مهدی
- ۱۸۵ امام هادی و نوید از حضرت مهدی
- ۱۸۷ امام حسن عسکری و نوید از حضرت مهدی
- ۱۹۳ کتابهای آسمانی و نوید از امام مهدی
- ۱۹۳ آیا حضرت مهدی دیده به جهان گشوده است؟
- ۱۹۷ ولادت نور، نام ها و القاب
- ۱۹۷ ولادت نور در منابع شیعه و اهل سنت
- ۱۹۸ دانشمندان اهل سنت و اعتراف به ولادت امام مهدی
- ۲۰۷ زندگی بانو نرجس

- نامهای آن حضرت ۲۰۷
- آزاده ای از تبار وارستگان ۲۰۸
- سرگذشت شگفت انگیز من ۲۱۲
- پر افتخارترین پیوند ۲۱۳
- اینک در انتظار دیدار پسر من باش ۲۱۵
- تدبیر برای وصال ۲۱۶
- نگرشی بر این روایت ۲۲۴
- میلاد نور ۲۲۷
- آن سپیده دم پر خاطره ۲۲۸
- پسر من سخن بگو ۲۳۲
- نگرشی بر روایت ۲۳۴
- در سپیده سحر ۲۳۷
- تردید افکنی منحرفان ۲۳۸
- قربانی و میهمانی ۲۳۹
- یک راز بزرگ ۲۴۰
- غیبت ۲۴۵
- چگونه آن خورشید جهان افروز از برابر دیدگان نهان گردید؟ ۲۴۵
- واژه غیبت ۲۴۵
- معجزه استتار ۲۴۷
- تحلیل آیه اول ۲۴۹
- نگرشی بر آیه دوم در پرتو روایات ۲۵۰
- آیه سوم ۲۵۱
- حکمت غیبت طولانی ۲۵۲
- گام به گام با زندگی امامان ۲۵۳
- اشکالها و پاسخها ۲۵۴
- سرآغاز غیبت ۲۶۹

۲۷۱	مقدمه ای برای غیبت طولانی
۲۷۹	شرایط دشوار عصر امام هادی
۲۸۰	در حیات پدر
۲۸۱	جعفر و انحراف از خط اهل بیت
۲۸۲	چگونگی انحراف او
۲۸۴	نخستین نشان از نشانه های سه گانه
۲۸۶	نشانه دوم
۲۸۶	نشانه سوم
۲۸۸	نکاتی در مورد این روایت
۲۹۷	اما دریغا
۳۰۰	در نقش جاسوسی حقیر
۳۰۱	بازداشت مادر گرامی او
۳۰۱	کاروان دیگری از قم
۳۰۶	نکته جالب
۳۰۷	نکاتی از روایت
۳۱۲	سرانجام جعفر
۳۱۳	نواب حضرت
۳۱۳	نماینده گی خاص
۳۱۳	نخستین سفیر
۳۲۱	دومین سفیر خاص
۳۲۵	سومین سفیر آن حضرت
۳۲۸	چهارمین نایب خاص
۳۲۹	رحلت جناب سمری
۳۳۰	نمایندگان حضرت مهدی
۳۳۱	مدعیان دروغین سفارت و نمایندگی
۳۳۱	انگیزه ها و اسباب انحراف

- ۳۳۲ رفع فتنه مدعیان دروغین
- ۳۳۳ حسن شریعی
- ۳۳۳ محمد بن نصیر نمیری
- ۳۳۴ احمد بن هلال عبرتایی
- ۳۳۷ محمد بن علی بن بلال
- ۳۳۸ حسین بن منصور حلاج
- ۳۳۸ زادگاه او
- ۳۳۹ دجالگری و تردستی او
- ۳۴۰ شلمغانی
- ۳۴۴ انحرافات شلمغانی
- ۳۴۴ هم خطی شلمغانی و حلاج
- ۳۴۶ ابودلف کاتب
- ۳۴۸ محمد بن احمد بغدادی
- ۳۴۹ دیدار با حضرت مهدی علیه السلام
- ۳۴۹ چه کسانی در غیبت کوتاه به دیدار او مفتخر شده اند؟
- ۳۴۹ کسانی که در دوران حیات حضرت عسکری به دیدار امام مهدی نایل آمدند
- ۳۵۵ کسانی که پس از رحلت حضرت عسکری به دیدار آن حضرت مفتخر شدند
- ۳۶۰ تلاش شکست خورده دشمن
- ۳۶۲ مأموریت پر خطر
- ۳۶۴ نگرشی بر نقشه شکست خورده
- ۳۶۶ در برابر نیروی شکوهمبار اعجاز
- ۳۶۸ شرارتی دیگر
- ۳۷۱ داستان سرداب
- ۳۷۴ فعالیت‌های حضرت مهدی در دوران غیبت کوتاه
- ۳۷۷ بحث آفرینش و روزی دادن
- ۳۷۸ جانشین حضرت عسکری

- ۳۸۴ نوید دو فرزند
- ۳۸۴ نوید ولادت صدوق و برادرش
- ۳۸۵ به کربلا بروید
- ۳۸۶ اصلاحگر میان دو همسر
- ۳۸۷ بهت و حیرت
- ۳۸۸ چگونگی بهره‌وری از امام غائب
- ۳۸۸ غیبت کبری یا بلند مدت
- ۳۹۰ چگونگی بهره‌وری از امام غائب
- ۳۹۲ زیباترین تعبیر
- ۳۹۴ خورشید
- ۳۹۵ نیروی شگرف جاذبه و گریز از مرکز
- ۳۹۷ آن خورشید جهان افروز
- ۴۰۰ پرتوی از روایات
- ۴۰۹ مرجعیت و رهبری دینی
- ۴۱۱ بزرگ بزرگان
- ۴۱۸ شرحی کوتاه بر فرازهایی از نامه مبارک
- ۴۴۵ نامه‌ای دیگر از سوی محبوب دلها
- ۴۵۰ شرح فشرده‌ای بر نامه دوم
- ۴۶۷ ملاقات در غیبت کبری
- ۴۶۷ اشاره
- ۴۶۹ چه کسانی آن حضرت را در دوران غیبت کبری دیده‌اند؟
- ۴۶۹ در بحرین
- ۴۷۰ بر سر سه راهی سرنوشت
- ۴۷۱ چاره اندیشی
- ۴۷۱ درخشش خورشید در شب تار
- ۴۷۳ معجزه دیگر

- ۴۷۵ چرا مذهب شیعه را برگزیدم؟
- ۴۷۶ یا ابیصالح
- ۴۷۸ اسماعیل! شفا یافتی و رستگار شدی
- ۴۷۹ تو را رها نمی‌کنم
- ۴۸۱ آیا تو شفا یافته‌ای؟
- ۴۸۳ از شما هرگز
- ۴۸۳ داستان ابوراحج
- ۴۸۷ قضیه مقدس اردبیلی
- ۴۸۸ داستان شیخ محمد حسن
- ۴۹۲ آیت الله قزوینی
- ۴۹۵ در راه زیارت پیشوای شهیدان
- ۴۹۸ آن بامداد پر خاطره
- ۵۰۴ در راه کاظمین
- ۵۰۸ آیا این روایت صحیح است؟
- ۵۱۲ نگرشی بر این دیدارها
- ۵۱۵ راز زیستن حضرت
- ۵۱۵ چگونه تاکنون زیسته است؟
- ۵۱۷ یک واقعیت قطعی
- ۵۱۸ در پرتو قرآن
- ۵۲۱ از دیدگاه عقیدتی
- ۵۲۴ در پرتو دانش جدید
- ۵۲۸ مرزهای ناشناخته عمر انسان
- ۵۳۱ کسانی که عمرهای طولانی داشته‌اند؟
- ۵۳۲ زمان ظهور
- ۵۳۳ هنگام ظهور کی خواهد بود؟
- ۵۳۵ راز نهان بودن زمان ظهور

۵۳۹	راز آزمایش بندگان
۵۴۲	پیشگوییهای بی اساس
۵۴۳	نشانه های امام مهدی
۵۴۴	یک پرسش و چند پاسخ
۵۴۶	نشانه های او در روایات
۵۵۰	نشانه های ظهور
۵۵۳	نشانه های عمومی
۵۵۷	شرحی کوتاه بر این روایت
۵۶۰	نشانه های نزدیک ظهور
۵۶۱	بیان شیخ مفید
۵۶۵	نگرشی بر دریافتهای شیخ مفید
۵۷۱	نشانه های غیر قطعی
۵۷۷	گرفتن خورشید و ماه
۵۷۷	روایات در مورد خورشید گرفتگی و ماه گرفتگی
۵۸۰	بارش بسیار باران
۵۸۴	سومین جنگ جهانی
۵۸۸	نشانه های پراکنده
۵۹۱	نشانه های قطعی
۵۹۳	ندای آسمانی
۵۹۵	اعلامیه جهانی
۵۹۷	نمونه هایی از روایات
۶۰۳	جنبش ارتجاعی سفیانی
۶۲۹	نداهای متعدد
۶۳۰	گزارشی فشرده از جنبش ارتجاعی سفیانی
۶۳۰	انقلاب سفیانی
۶۳۰	در راه اشغال عراق و حجاز

- ۶۳۲ اشغال عراق و آزادی آن
- ۶۳۳ رویارویی کامل حق و باطل
- ۶۳۳ مذاکرات و تلاشهای دیپلماتیک
- ۶۳۴ ناجوانمردی و بیعت شکنی
- ۶۴۰ فرورفتن سپاه سفیانی در زمین
- ۶۴۴ جنبش اصلاح طلبانه شخصیت یمنی
- ۶۴۵ سفیر پاکبخته یا نفس زکیه
- ۶۴۹ مدعیان دروغین
- ۶۴۹ مدعیان دروغین
- ۶۵۰ سه گروه مدعی مهدویت
- ۶۵۱ کسانی که دیگران روی انگیزه های خاصی آنان را مهدی نجات بخش خ
- ۶۵۱ محمد حنفیه
- ۶۵۳ زید، فرزند امام سجاد
- ۶۵۵ محمد بن عبدالله محض
- ۶۵۶ کسانی که به انگیزه جاه طلبی و قدرت خواهی چنین ادعای دروغین
- ۶۵۸ کسانی که طبق نقشه استعمار و به اشاره بیدادگران به چنین...
- ۶۵۹ بنیانگذار بهائیت، علی محمد باب
- ۶۶۱ ادامه عملیات در تهران
- ۶۶۳ ادامه خیانت
- ۶۶۵ شماری دیگری از این دروغ پردازان
- ۶۶۷ هنگامه ظهور
- ۶۶۷ ظهور او چگونه و از کجا خواهد بود؟
- ۶۶۹ از مدینه
- ۶۷۱ شمار امتیازات یاران امام مهدی
- ۶۹۲ فرق میان اصحاب و انصار آن حضرت
- ۶۹۴ دعای عهد

- ۷۰۱ روایاتی پیرامون یاران امام مهدی
- ۷۱۱ یاران بلند آوازه امام مهدی
- ۷۱۲ امتیازات آنان
- ۷۱۲ یک واقعیت ناشناخته
- ۷۱۵ ایمان استوار و کامل
- ۷۱۵ ویژگی تواضع و فروتنی
- ۷۱۶ شب زنده داران و نیایشگران
- ۷۱۶ در اوج عرفان و آگاهی
- ۷۱۶ اتحاد و برادری
- ۷۱۶ نه غرور و مستی و نه احساس ضعف
- ۷۱۷ در آرزوی انجام وظیفه و شهادت
- ۷۱۷ نام مقدس حسین بر لب
- ۷۲۱ چگونگی ظهور
- ۷۲۱ چگونگی ظهور او
- ۷۲۳ نخستین سخنرانی امام مهدی
- ۷۲۷ شرحی بر برخی واژه های این پیام جهانی
- ۷۴۵ خطبه دیگری از امام مهدی
- ۷۴۷ سومین خطبه از آن گرامی
- ۷۴۹ بیعت با امام مهدی
- ۷۵۲ بیعت
- ۷۵۴ سپاه امام مهدی
- ۷۵۶ سلام بر مهدی
- ۷۵۸ قیام با شمشیر
- ۷۶۲ امام مهدی و میراث پیامبران
- ۷۶۳ نقش میراث پیامبران
- ۷۷۰ امام مهدی در مکه مکرمه

- ۷۷۰ بازگرداندن مسجد الحرام به حدود اصلی خود
- ۷۷۳ بازگرداندن مقام ابراهیم به جایگاه اصلی آن
- ۷۷۴ جلوگیری از طواف مستحبی مانع از طواف واجب
- ۷۷۶ کیفر دزدان خانه خدا
- ۷۷۷ در مدینه منوره
- ۷۷۷ یک سؤال و جواب
- ۷۷۹ مرکز حکومت امام مهدی یا پایتخت جهانی او
- ۷۸۲ بزرگترین مسجد در سراسر جهان
- ۷۸۷ امام مهدی در سرزمین قدس
- ۷۸۸ فرود آمدن عیسی از آسمان
- ۷۹۷ نزول عیسی از دیدگاه علمای اهل سنت
- ۷۹۹ واژه دجال
- ۸۰۰ چگونه قدرتها در برابر او سر فرود می آورند؟
- ۸۱۱ پیشگامان امتها
- ۸۱۶ از دیدگاه عقیدتی و اسلامی
- ۸۱۶ سلاح ترس و دلهره
- ۸۱۹ بوسیله فرشتگان
- ۸۲۲ با نیروهای طبیعت
- ۸۲۲ یک پرسش و دو پاسخ
- ۸۲۴ چگونگی حکومت حضرت
- ۸۲۴ او چگونه حکومت خواهد کرد؟
- ۸۲۴ نقش سرنوشت ساز قانون
- ۸۳۲ حکومت امام مهدی
- ۸۳۲ صدور حکم و وضع قوانین
- ۸۳۳ قضاوت و داوری
- ۸۴۲ زندگی در عصر ظهور امام مهدی

- ۸۴۲ جهان معاصر
- ۸۴۹ حیات فرهنگی در عصر امام مهدی
- ۸۵۳ تربیت در عصر امام مهدی
- ۸۵۴ وسایل و عوامل تربیت
- ۸۵۶ زندگی اقتصادی در عصر امام مهدی
- ۸۶۳ کشاورزی در عصر ظهور
- ۸۷۳ حل مشکل مسکن در عصر ظهور
- ۸۷۶ حل بحران بیکاری در عصر امام مهدی
- ۸۷۹ امنیت و آرامش در عصر ظهور
- ۸۸۵ اصلاحات عمومی در عصر ظهور
- ۸۸۷ شیعه در عصر امام مهدی
- ۸۹۰ موقعیت شیعه
- ۸۹۳ شرحی بر این روایات
- ۸۹۹ چند سال حکومت خواهد کرد؟
- ۹۰۰ زندگی آن حضرت چگونه به پایان خواهد رسید؟
- ۹۰۳ نماز بر امام معصوم
- ۹۰۴ نگرشی بر این روایت
- ۹۰۶ خرافه یا یک واقعیت تردید ناپذیر
- ۹۰۷ رجعت
- ۹۰۷ رجعت چیست؟
- ۹۰۸ زنده شدن مردگان در روز رستاخیز
- ۹۱۰ قرآن و ...
- ۹۱۰ نمونه آیات
- ۹۱۷ اینک نگرشی بر روایات
- ۹۱۸ قرآن و مسأله رجعت
- ۹۱۹ نمونه هایی از آیات

۹۲۱	رجعت در روایات
۹۲۳	چه کسانی رجعت خواهند کرد؟
۹۲۷	رجعت امامان نور
۹۲۸	در قرآن
۹۲۸	نمونه هایی از روایات
۹۳۱	فرازهایی از زیارت نامه ها
۹۳۲	سخن علامه مجلسی در مورد رجعت
۹۳۵	پایان بحث
۹۳۸	درباره مرکز

امام مهدی علیه السلام از ولادت تا ظهور

مشخصات کتاب

سرشناسه: قزوینی محمد کاظم ۱۳۰۸-۱۳۷۳.

عنوان قراردادی: الامام المهدی علیه السلام من المهد الی الظهور.

عنوان و نام پدیدآور: امام مهدی علیه السلام از ولادت تا ظهور/ نوشته محمد کاظم قزوینی ترجمه و تحقیق علی کرمی و محمد حسینی

مشخصات نشر: قم انتشارات الهادی ۱۴۱۸ ق ۱۳۷۶.

مشخصات ظاهری: ۸۳۲ ص: جدول

شابک: ۲۰۰۰۰ ریال؛ ۰۰۰۰۲ ریال؛ ۴۶۹-۰۰۴-۲۱۰-۹؛ ۰۰۰۶۲ (چاپ سوم)؛ ۰۰۰۰۳ ریال (چاپ چهارم)؛ ۰۰۰۵۷ ریال (چاپ هشتم)

یادداشت: چاپ سوم پاییز ۱۳۷۹.

یادداشت: چاپ چهارم ۱۳۸۲.

یادداشت: چاپ هشتم: ۱۳۸۷.

یادداشت: کتابنامه به صورت زیرنویس

موضوع: محمد بن حسن (عج)، امام دوازدهم ۲۵۵ق -

موضوع: مهدویت

شناسه: افزوده: کرمی علیرضا، ۱۳۴۰-، مترجم

شناسه: افزوده: حسینی محمد، مترجم

رده بندی کنگره: BP۵۱/ق الف ۱۴۰۸ ۴۶۷۳۱

رده بندی دیویی: ۲۹۷/۹۵۹

شماره کتابشناسی ملی: م ۷۷-۲۳۸۳

«السلام علی معز الأولیاء و مذل الأعداء»

سلام و درود بر خاندان اوصیا، مفخر اولیا، کوکب فروزان آسمان ولایت و تنها باقیمانده خاندان عصمت علیه السلام که با قیام خود، آخرین حلقه از حلقات مبارزه حق و باطل را به پایان برده و کاخهای ستم و کنگره های بیداد را برای همیشه در هم کوبیده و آنچه غایت بعثت انبیا و کوشش اولیا بوده در جامعه تحقق خواهد بخشید.

«السلام علی شمس الظلام و بدر التمام»

سلام و درود بر خورشید فروزان امامت که از پس ابر غیبت بر زوایای قلب شیفتگانش نور امید می افشاند و بر مظلومان و مستضعفان، نوید رهایی می دهد و با طوفان قیامش منافقان، حيله گران و دغل بازان را از صحنه خارج کرده و مدعیان دروغین حقوق بشر را رسوا نموده و مظلومان و حق از دست

دادگان را به حقوق حقه خود، نایل خواهد ساخت.

«السلام علی صاحب الصمصام وفلاق الهام.»

سلام و درود بر بزرگ انقلابی تاریخ بشریت که با انقلاب بی نظیرش بساط، ستم

[صفحه ۶]

و ستمگران را در جهان برچیده و بر حکومتها و نظامهای باطل خاتمه داده و بیدادگران و ستم پیشگان را برای ابد در زباله دان تاریخ دفن نموده و پرچم عدالت و رحمت را بر بسیط زمین برافراشته و حکومت عدل را جایگزین حکومت جور خواهد نمود.

«السلام علی ربیع الانام و نضره الایام.»

سلام و درود بر بهار انسانها و شکوفایی دورانها، یعنی آنکه با ظهورش، فجر نور شکافته و همه جا نورباران می شود. عدل و مساوات همه گیر شده و نابسامانیها در تمام محورهای فرهنگی، اقتصادی، سیاسی و... از میان خواهد رفت؛ جهلها و ستمها رخت خواهد بست؛ عقلها و دانشها به کمال خواهد رسید و زندگیها؛ با طراوت و انسانها با صفا خواهند شد.

«السلام علی المهدی الذی وعد الله عز و جل به الامم.»

سلام و درود بر انبیاء و اولیایی که از ظهور و قیام و حکومت جهانی او نوید داده و انتظار قدوم مبارکش را به رهروانشان توصیه نموده اند.

سلام و درود بر رهروان و شیفتگان و دلباختگان او که حتی یک لحظه از لحظات زندگی، از یاد او غافل نبوده و برای رسیدن به وصال دلربایش از هیچ سعی و کوششی دریغ نمی ورزند و افتخار زیارت او را با سلطنت بر زمین و زمان مبادله نمی کنند.

آری! وعده خدا حق است و تخلف ناپذیر! آن روز فرا خواهد رسید که چهره درخشان او، نمایان و

با اشعه طلایی خود ظلمت غم افزای شب را از بین خواهد برد و آنان را که در تاریکی فساد و طغیان از هرگونه تحرک، وامانده و گرفتار طوفان هولناک جرایم، جنایات و امواج خطرناک ظلم و ستم گردیده اند به ساحل نور و عدالت هدایت خواهد کرد.

آری! سیطره حکومت و سلطنت او که مبنای عدل و صلح واقعی مبتنی است

[صفحه ۷]

تمام شرق و غرب جهان را زیر نفوذ خود خواهد گرفت و تمام فاصله ها و مرزها را نابود خواهد کرد و هرگونه اختلاف طبقاتی را محو و تمام انسانها را: شرقی و غربی، آمریکایی و آفریقایی، آسیایی و اروپایی، سفید و سیاه، سرخ و زرد همه و همه را زیر یک پرچم گرد آورده و پیرو یک آیین ساخته و در تمام نقاط عالم بانگ روح افزای «لا اله الا الله و محمد رسول الله و علی ولی الله» را طنین انداز خواهد نمود و در میان ملل و امم، قانونی غیر از قانون مقدس اسلام به رسمیت نخواهد شناخت.

اعتقاد به حضرت مهدی علیه السلام و ظهور آن منجی بشریت و ذخیره الهی اختصاص به مذهب شیعه ندارد؛ بلکه اعتقاد به حضرت ولی عصر و مصلح غیبی را در فضاهای برون از حوزه اعتقادات و فرهنگ تشیع باید جستجو کرد؛ زیرا اعتقاد به حضرت مهدی علیه السلام در سرتاسر آفاق زمانی و مکانی اسلام، کتابها و تألیفها، مسجدها و مدرسه ها، میان مشایخ و اساتید حدیث و عالمان گوناگون اهل سنت، مفسران و عارفان و شاعران، بصورت مبسوط مطرح است.

همه و همه در کتابهای مختلف خویش به ذکر

احادیث مربوط به حضرت مهدی علیه السلام پرداخته و سخنانی بس جالب، در شمایل و سیرت، فضائل و منقبت، علایم ظهور و کیفیت قیام و چگونگی استقرار و حکومت جهانی او گفته اند.

بسیاری از علمای بزرگ اهل سنت همانند: ترمذی صاحب «السنن» متوفای ۲۹۷، ابوجعفر عقیلی صاحب «الضعفاء الکبیر» متوفای ۳۲۲، بیهقی، متوفای ۶۷۱، قرطبی، متوفای ۶۷۱، ابن کثیر، متوفای ۷۷۴، ابن حجر عسقلانی، متوفای ۸۵۲، سیوطی، متوفای ۹۱۱ و... نیز به صحت و یا به متواتر بودن احادیث مهدی علیه السلام تصریح نموده اند. [۱].

متقی هندی متوفای ۹۷۵ می نویسد: «علمای مذاهب چهار گانه شافعی، حنفی،

[صفحه ۸]

مالکی و حنبلی، در صحت احادیث مهدی علیه السلام اتفاق نظر دارند و معتقدند که واجب است تمام مسلمانان بر این موضوع ایمان بیاورند.» [۲].

بعضی دیگر مانند ابن خلدون می گوید: «بین تمام اهل اسلام در طول تاریخ مشهور است که در آخر الزمان مردی از اهل بیت به نام مهدی قیام خواهد نمود و دین اسلام را یاری و عدالت را گسترش خواهد داد و تمام مسلمین، از آن متابعت نموده و بر تمام ممالک اسلامی مستولی خواهد شد.» [۳].

وهمچنین زبیدی می نویسد: «مهدی، نام کسی است که رسول اکرم صلی الله علیه و اله و سلم بشارت آمدن آن را داده است. جعلنا الله من أنصاره.» [۴].

پس معلوم است که مسئله حضرت مهدی علیه السلام در قلمرو گسترده فرهنگ اسلامی اهل سنت نیز به نحو مبسوط، بحث شده و در این زمینه، مستقلا یا ضمنا کتابها و مقالات متعددی به رشته تحریر درآمده و در معتبرترین کتابهای اهل سنت مانند: «الرساله»

«مسند» احمد بن حنبل، رئیس مذهب حنابله، متوفای ۲۴۱، «صحیح بخاری» از محمد بن اسماعیل بخاری، متوفای ۲۵۶، «صحیح مسلم» از مسلم بن حجاج، متوفای ۲۶۱، «سنن ابن ماجه» از محمد بن یزید بن ماجه قزوینی، متوفای ۲۷۵، «سنن ابی داود» از ابو داود سلیمان بن اشعث، متوفای ۲۷۵، «صحیح ترمذی» از محمد بن عیسی ترمذی متوفای ۲۷۹ و... ویژگیهای حضرت مهدی علیه السلام و علایم ظهور و حکومت جهانی و استیلای آن حضرت بر عالم، مطرح گردیده است. [۵].

موضوع ولادت حضرت مهدی علیه السلام در میان تاریخ نگاران، نسابگان و پژوهشگران از ضروریات و مسلمات قطعی تاریخ به شمار می رود.

فقیه عالیقدر، حضرت آیت الله صافی در کتاب خویش «منتخب الاثر» [۶] نام ۶۵ نفر، محقق گرامی، فقیه ایمانی در کتاب خود «مهدی منتظر در نهج البلاغه» [۷] نام ۱۰۲ نفر و محقق توانا و کاوشگر فرزانه و برادر صدیق ما، جناب ثامر عمیدی نام ۱۲۸ نفر [۸] از علما و بزرگان اهل سنت را آورده اند که در کتابهای خود به ولادت حضرت مهدی علیه السلام تصریح کرده اند. و همچنین محقق یاد شده نام ۷۹ نفر را ذکر کرده که در دوران طفولیت و یا قبل از آغاز غیبت کبری وجود مقدس حضرت ولی عصر - ارواحنا فداه - را مشاهده نموده اند. [۹].

پاورقی

[۱] فاضل معاصر، صدیق ارجمند، جناب سید ثامر عمیدی در کتاب گرانسنگ خویش «دفاع عن الکافی» صفحه ۳۴۵، نام بیش از پنجاه نفر از علمای مشهور اهل سنت را ذکر نموده که تصریح به صحت و یا

متواتر بودن احادیث حضرت مهدی علیه السلام نموده اند. و همچنین مراجعه شود به کتاب پراج منتخبات الاثر، ص ۳.

[۲] البرهان فی علامات مهدی آخر الزمان، ص ۱۷۷، باب ۱۳.

[۳] مقدمه ابن خلدون چاپ بیروت، طبع سال ۱۴۰۸، ص ۳۱۱.

[۴] تاج العروس ماده هدی.

و حافظ شیخ منصور علی ناصف می گوید: «در میان تمام طبقات علما و دانشمندان مشهور است که: در آینده مردی به نام مهدی، ظهور خواهد کرد و تمام ممالک اسلامی را تحت سیطره خود درآورده و موجب بسط عدالت در میان مردم خواهد شد.»

و سپس اضافه می کند که: «احادیث مهدی را گروهی از نیکان صحابه نقل کرده و بزرگان محدثین مانند: ابن داود، ترمذی، ابن ماجه، طبرانی، ابویعلی، احمد بن حنبل و حاکم نیشابوری در تألیفات خود آورده اند.

و تواتر اخبار مهدی، بر همگان روشن است هر کس که کوچکترین آگاهی و ذره ای ایمان و اندکی انصاف داشته باشد نمی تواند این قضیه را انکار نماید.»*زیرنویس=غایه المأمول، ج ۵، ص ۳۱۲، باب ۷.

[۵] کتاب منتخبات الاثر، ص ۳.

[۶] منتخبات الاثر، ص ۳۲۰.

[۷] مهدی منتظر در نهج البلاغه، ص ۲۳.

[۸] دفاع عن الکافی، ج ۱، ص ۵۶۹-۵۹۲.

[۹] مصدر یاد شده، ص ۵۴۸.

مهدی در میان سایر ادیان

مهدی در میان سایر ادیان

باید گفت: عقیده به مهدی و مصلح بزرگ جهانی از حوزه اعتقادات مسلمین نیز فراتر رفته و در ادیان قدیم مانند: آیین زرتشتی، هندی، بودایی، یهود، مسیحیت و... به عنوان یک اصل مسلم و قطعی مطرح است و هر یک از انبیای سلف و رهبران مذهبی گذشته به پیروانشان از آمدن مصلح

جهانی بشارت داده و به مظلومان، ستمدیدگان، مستضعفان و بیچارگان، از سپری شدن فصل چپاولگران بین المللی و غارتگران حرفه ای و ستم پیشگاه بی رحم و فرا رسیدن فصل شکوفایی عدالت و پیاده شدن قانون مقدس الهی در سراسر گیتی نوید داده اند.

در کتاب «اوستا» و «زند» زرتشتیان، «شاد کمونی» و «دید» هندیان، «دادتک» و «پاتیکل» برهمنیان و در کتب مقدس بوداییان، در مزامیر «زبور» منسوب به حضرت داود و در فصول «تورات» منسوب به حضرت موسی و اسفار «انجیل» منسوب به حضرت عیسی و... سخن از ظهور منجی بشریت و مصلح کل و بر هم زنده بساط ظلم و ستم و تشکیل دهنده حکومت واحد جهانی مبتنی بر پایه های عدالت نوید داده شده است. در هر یک از آیین، ادیان، مکاتب، ملل و اقوام، از مصلح جهانی با تعبیرهای متناسب با فرهنگ خود نام برده و سخن گفته اند.

هر یک به زبانی سخن حمد تو گوید

بلبل به غزل خوانی و طوطی به ترانه

در آیین زرتشت از او به نام «سوشیانت» یا «سوشیانس» (نجات دهنده بزرگ جهان)، در میان یهودیان به نام «ماشیح» (مهدی بزرگ) و در آیین هندی به نام «آواتارا» و در آیین بودایی به نام «بودای پنجم» و در میان برهمنیان به نام «ویشنو» و در کتاب شاکمونی از کتب مقدس هندیان به نام «فرزند سید خلائق دو جهان» و در کتاب مقدس دادتک برهمنیان به نام «آخرین وصی ممتاطا» (محمد) و در کتاب پاتیکل به نام «راهنما» (هادی، مهدی) تعبیر نموده اند.

و اهالی صربستان در انتظار «مارکو کرالیویچ»،

ساکنان جزایر انگلستان در انتظار «ارتور»، ایرانیان باستان در انتظار «گراسپه»، یونانیان در انتظار «کالویبرگ»، اقوام اسکاندیناوی در انتظار «او دین»، اقوام اروپای مرکزی در انتظار «بوخص» و اقوام آمریکای لاتین در انتظار «کوتزلکوتل» و چینیه‌ها در انتظار «کرشنا» بسر می‌برند. [۱].

[صفحه ۱۱]

بنابراین مسئله اعتقاد به حضرت مهدی علیه السلام و مصلح واقعی و تشکیل دهنده حکومت واحد جهانی، یک اصل قطعی و مسلم و پذیرفته شده میان پیروان تمام ادیان و مذاهب و ملل بوده است.

پاورقی

[۱] ادیان و مهدویت، ص ۳۸، خورشید مغرب، ص ۶۹ و او خواهد آمد، ص ۷۹.

درود بر منتظران خورشید جهان افروز

درود بر منتظران خورشید جهان افروز

درود بیکران به منتظرانی که به نوید غیر قابل تغییر انبیا و اولیا، مبنی بر آمدن «مصلح جهانی» امید دوخته‌اند.

به منتظرانی که برای طلوع فجر حماسه آفرین «خورشید جهان افروز موعود امم» در بلندای قله‌های بیداری، به انتظار نشسته‌اند.

به منتظرانی که در تاریکیهای استبداد و ظلمت بیداد، در انتظار سپیده نور عدالت، لحظه شماری می‌کنند.

به منتظرانی که در زیر فشار هوای کشنده اختناق، برای وزیدن نسیم حیات بخش آزادی، دل خوش کرده‌اند.

به منتظرانی که در تیرگیهای چپاول غارتگران بین‌المللی، قلبهای خود را به فرا رسیدن روز رهایی و پایان دوران استعمار و استثمار، بشارت داده‌اند.

به منتظرانی که در برابر سیل خروشان فساد و بی‌بندوباری، همانند فولاد، مقاومت نموده و خم به ابرو نمی‌آورند.

انتظار در آیینه روایات

انتظار در آیینه روایات

در آیینه روایات و احادیث، کمتر موضوعی همانند «انتظار» مورد عنایت امامان علیه السلام نور قرار گرفته است.

گاهی از آن به عنوان بهترین عبادت و نیایش خلق تعبیر گردیده:

رسول گرامی صلی الله علیه و اله و سلم فرمودند:

[صفحه ۱۲]

«افضل العباده، انتظار الفرج.» [۱].

و گاهی انتظار، به منزله ی غلطیدن در خون خویش در راه خدا معرفی شده:

حضرت علی علیه السلام فرمودند:

«...المنتظر لأمرنا كالمتشحط بدمه فی سبیل الله.» [۲].

و گاهی آن هم وزن شهادت در رکاب رسول اکرم صلی الله علیه و اله و سلم قرار گرفته:

امام صادق علیه السلام فرمودند: «من مات منكم منتظر لهذا الامر... کمن استشهد مع رسول الله صلی الله علیه و اله

و سلم.» [۳].

پاورقی

[۱] سنن ترمذی، ج ۵ ص ۵۶۵، ح ۳۵۷۱، اکمال الدین، ج ۲ ص ۲۸۷ و معجم احادیث المهدی علیه السلام، ج ۱ ص ۲۶۸ به نقل از منابع متعدد شیعه و سنی.

گاهی انتظار، هم سنگ حضور در خیمه ی حضرت ولی عصر علیه السلام و مصاحبت با رسول اکرم صلی الله علیه و اله و سلم قلمداد می شود:

امام صادق علیه السلام فرمودند:

«من مات منکم و هو منتظر لهذا الأمر کمن هو مع القائم فی فسطاطه، ثم سکت هنیئہ ثم قال: هو کمن کان مع رسول الله صلی الله علیه و اله و سلم.» *زیرنویس=محاسن، ص ۱۷۳، ح ۱۴۸ و اکمال الدین، ص ۳۳۸، باب ۳۳، ح ۱۱.

[۲] اکمال الدین، ۶۴۵، باب ۵۵، ح ۶، و بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۱۲۳.

[۳] محاسن، ص ۱۵۰، باب ۳۸، ح ۱۵۱.

منتظران حقیقی

منتظران حقیقی

منتظران حقیقی کسانی اند که: انتظار را، خودسازی خویش در مقابل هواها و خواهشهای نفسانی می دانند.

منتظرانی که انتظار را، بسیج همگانی، برای نهضت جهانی انقلابی بزرگ تاریخ بشریت تفسیر می کنند.

آنان که انتظار را، مهیا شدن جهت مبارزه با جباران و خون خوران، در زیر پرچم بزرگ پرچمدار عدالت می دانند.

آنان که انتظار را جز تواضع در برابر حق و خروش در برابر باطل نمی دانند.

[صفحه ۱۳]

منتظرانی که انتظار را جز تسلیم در مقابل عدل و خروش در مقابل بیداد، نمی دانند.

آنان که انتظار را جز فریاد جاودانه محمد صلی الله علیه و اله و سلم بر علیه مشرکان چپاولگر و شمشیر همواره افراشته علی علیه السلام بر فرق منافقان غارتگر و

خون همیشه جوشان حماسه آفرین حسین علیه السلام در بستر تاریخ، تفسیر نمی کنند.

تفسیر انتظار

تفسیر انتظار

انتظار یعنی: چشم به راه «بنیانگذار حکومت جهانی اسلامی» که برای اولین بار، پرچم پرافتخار اسلام را در سراسر شرق و غرب عالم به اهتزاز درمی آورد:

«يفتح الله له شرق الارض و غربها... حتى لا يبقى الا دين محمد صلى الله عليه و اله و سلم» [۱].

و به دوران کفر جهانی و شرک بین المللی خاتمه داده و اختلاف بین مذاهب و ادیان را پایان می بخشد:

«ليرفع عن الملل والاديان الاختلاف» [۲].

و بساط طرفداران دروغین مذهب و مکتب الهی را درهم می پیچید:

«يرفع الله المذاهب من الارض فلا يبقى الا الدين الخالص» [۳].

و بانگ رسای توحید و نبوت را در سراسر عالم طنین انداز خواهد نمود:

«لا يبقى قريه الا نودی فيها بشهادة أن لا اله الا الله و أن محمدا رسول الله بكرة وعشيا» [۴].

انتظار یعنی: چشم به راه «مصلح کل» و «مؤسس حکومت عدل الهی» و «انقلابی بزرگ تاریخ بشریت» که با انقلاب بی نظیرش، بساط ستم و بیداد را در جهان برچیده و حکومت عدل و داد را جایگزین آن کرده و سراسر گیتی را از عدل و داد

[صفحه ۱۴]

پر خواهد نمود، آن چنان که از ظلم و بیداد مملو گشته؛ و تمام تشنگان عدالت، با جان و دل اگر چه با سینه خیز رفتن از روی برفها، بسوی او خواهند شتافت.

«فيملاًها قسطا وعدلا كما ملأوها جورا فمن ادرك ذلك منكم فليأتهم ولو حبوا على الثلج».

انتظار یعنی: چشم به راه طلوع سپیده امید، شکافتن فجر نور عدالت، نور باران شدن سراسر گیتی و

همه گیر شدن عدل و مساوات در تمام محورها آنچنان که پرندگان در آشیانه های خود ابراز خوشحالی نموده و ماهیان در اندرون دریاها اظهار شادمانی کنند:

«فعدن ذلك يفرح الطيور في اوكارها و الحيتان في بحارها.» [۵].

انتظار یعنی: چشم به راه خورشید فروزان امامت که با درخشیدن او، دوران ظلمت غم افزای ظلم و بیداد پایان پذیرفته و کاخ ستم و ستمگری ویران گشته، ایام دادخواهی مظلومان و بیچارگان فرا رسیده و از ستمدیدگان آن چنان رفع ستم خواهد نمود که اگر حق دیده ای، زیر دندان ستم پیشه ای باشد آن را باز ستاند و به صاحبش برگرداند:

«يبلغ رد المهدى المظالم حتى و لو كان تحت ضرس انسان شىء انتزعه حتى یرده.» [۶].

انتظار یعنی: چشم به راه کوكب تابنده ی ولایت که با نهضت جهانی خویش، کاخهای ستم و کنگره های بیداد را برای همیشه در هم کوبیده و جامعه بشری که در زیر چکمه های ظلم و ستم، حیات خود را از دست داده و به مرگ و نابودی کشیده شده، با گسترش عدل و داد، جان تازه ای خواهد گرفت:

«فيحيى الأرض بالعدل بعد موتها بالظلم.» [۷].

[صفحه ۱۵]

انتظار یعنی: چشم به راه چشمه سار عدالت و جلوه گاه ولایت که با حاکمیت مطلق عدل، ظلم و بیداد برای همیشه از تاریخ بشر محو شده و عدل و داد آنچنان بال و پرش را بر سر ساکنان زمین می گسترد که نسلهای آینده جز عدل، چیزی نمی شناسند و به غیر از داد، به چیزی عمل نمی کنند:

«حتى يولد قوم لا يعرفون الا العدل و لا يعلمون الا

انتظار یعنی: چشم به راه بنیانگذار حکومت عدل و داد و بر هم زننده بساط ظلم و بیداد که در سایه شمشیر عدالت او تمامی ستمگران جنایتکار و منکران طغیانگر و دشمنان تجاوزگر و مخالفان عنادگر، از صفحه گیتی محو خواهد شد:

«فلا یبقی علی وجه الارض جبار قاسط و لا جاحد غامط و لا شانی ء مبغض و لا معاند کاشح.» [۹].

و در عرصه زمین نشانی از ظلم و اثری از بدعت به چشم نخواهد خورد:

«حتی لایری اثر من الظلم.» [۱۰].

و ابر عدالت و دادگری، سایه خود را بر روی ساکنان کره خاکی می گسترده که کسی را جرئت تجاوز و ستم به حریم دیگری نخواهد بود:

«... و وضع میزان العدل بین الناس، فلا یظلم احدا احدا.» [۱۱].

انتظار یعنی: چشم به راه سمبل فضیلت و الگوی کرامت که ثروت خدادای را به رایگان در اختیار همگان قرار داده و بر مسئولین کشوری و لشگری بسیار سختگیر و به بینوایان بسیار مهربان است.

«المهدی سمح بالمال شدید علی العمال، رحیم بالمساکین.» [۱۲].

انتظار یعنی: چشم به راه پدید آورنده تحول بزرگ جهانی که فقر و نیازمندی را

[صفحه ۱۶]

برای همیشه از جوامع بشری ریشه کن کرده و همگان را در سایه فضل و رحمت الهی بی نیاز خواهد نمود، آن چنان که مردم، کسی را نبند که هدایا و زکات خود را به وی پردازند.

«یطلب الرجل من یصله بماله و یأخذ زکاته فلا یجد احدا تأخذ ذلک استغناء بما عند الناس من فضله.» [۱۳].

پاورقی

[۱] بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۲۹۱، منتخب الاثر، ص ۴۷۰ و ینابیع الموده، ص ۴۹۳.

[۲] بحار الانوار، ج

[۳] الزام الناصب، ص ۱۷۹، الملاحم والفتن، ص ۱۰۸ و بشاره الاسلام، ص ۲۹۷.

[۴] بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۶۰.

[۵] بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۰۴.

[۶] منتخب الاثر، ص ۳۰۸.

[۷] منتخب الاثر، ص ۴۷۸ و بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۶۸.

[۸] روزگار رهایی، ص ۹۰۰ به نقل از بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۶۸، الملاحم و الفتن، ص ۱۳۲ و بشاره الاسلام، ص ۱۹.

[۹] بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۶.

[۱۰] الزام الناصب، ص ۲۵ و بحار الانوار ج ۵۱، ص ۴۷.

[۱۱] بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۲۱.

[۱۲] روزگار رهایی، ص ۹۸ به نقل از الملاحم و الفتن، ص ۱۳۷.

[۱۳] بحار الانوار، ج ۵۲، والزام الناصب، ص ۲۳۰.

منتظران الهام گیر

منتظران الهام گیر

در عصری که ابر سیاه ستم و بیداد، بر سر مظلومان و مستضعفان، سایه افکنده و حقوق بیچارگان بوسیله مدعیان دروغین حقوق بشر، مورد تجاوز قرار گرفته و انسانیت انسانها به نام خدمت به انسان، به استهزاء گرفته شده و با نهضت‌های رهایی بخش اسلامی که مانع بیدادگری آنان بوده، مبارزه نموده و رهروان آزاده مکتب انسان ساز اسلامی را به خاک و خون می کشند و... منتظران معتقدند که باید:

با الهام از ابراهیم بت شکن، بت‌های ابر قدرت شرق و غرب را در هم کوبید و بتخانه های جاسوسی بین المللی آنان را ویران ساخت.

با الهام از مبارزه بی امان حضرت موسی، با ستم پیشگاه و ستمگران به مبارزه برخاسته و با سردمداران بیدادگر شرق و غرب، به ستیز پرداخت و آنان را به سزای اعمال ننگین خود رساند.

با الهام از کوشش بی

دریغ حضرت نوح، مظلومان و مستضعفان را در کشتی نجات اهل بیت عصمت و طهارت علیه السلام فرا خوانده و آنان را از غرق شدن در گرداب طوفان سهمگین فساد و بی بند و باری و طغیان و بیدادگری، نجات داده و نفرین همیشه جاوید خود را به هستی زورداران قلدر، و زراندوزان بی قید و شرط، نثار نمود.

با الهام از نبی رحمت و ناجی امت، حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و اله و سلم آغوش گرم

[صفحه ۱۷]

و پر مهر خود را جهت نوازش معتقدان به حاکمیت الله گشوده و تمام توان و قدرت خود را برای در هم کوبیدن بساط ستم و جنایت، مهیا ساخت.

با الهام از مکتب سرخین تشیع علوی، فریاد کوبنده خود را بر فرق یهودیان دوران و منافقان زمان، وارد نموده و به هستی نکبت بار آنان خاتمه داد.

با الهام از بردباری و پایداری حسنی، پرده از روی جنایت جنایت پیشگان عصر، برداشت و مدعیان دروغین صلح جهانی را رسوا نموده و خائنان به شرافت انسانیت را مفتضح ساخت.

با الهام از سرور آزادگان و آموزگار آزادی و آفریننده بزرگ حماسه آزادی، دانشگاه بزرگ آزادی و آزادی تأسیس نموده و در هر زمان عاشورا را آفرید و همه جا را به کربلا مبدل ساخت و حقیقت غلبه خون بر شمشیر را برای جهانیان اثبات نمود و سرکردگان استثمار و استعمار بین المللی و دشمنان آزادی و آزادی را در سیلاب خونین، غرق کرده و برای همیشه نام آنان را از قاموس هستی حذف نمود.

ای بهار آزادی

ای بهار آزادی

ای کشتی نجات! اینک گرفتاران امواج پر تلاطم

دریای فساد و ظلم و طغیان در انتظار ظهورت لحظه شماری می کنند.

ای روزنه امید! اینک اسیران زنجیر استعمار و گرفتاران استبداد، با انتظار روز رهایی از قید اسارت ظلم، دل خوش کرده و شبهای ظلمانی و تاریک بیداد را به امید نور عدالت تو سپری می کنند.

ای چشمه سار جوشان فضیلت! اینک تشنه کامان علم و دانش، در انتظار جرعه ای از اقیانوس بیکران علم تو صف کشیده اند.

ای بهار آزادی! اینک مظلومان و بیچارگان و ستمدیدگان، چشمان خسته خود را به قطرات بارش ابر عدالت تو دوخته اند.

ای مایه امید، ای آرزوی دل اولیا، ای آنکه شبهای تاریک انبیا به امید ظهورت

[صفحه ۱۸]

رقم خورده!

ای آنکه خشم پر خروش ملکوتیان به یاد انتقامت، فروکش!

و ای آنکه قلب پر خون علی علیه السلام را تو مایه تسکین!

ای آنکه پهلوان شکسته زهرای اطهر علیها السلام را تو مرحم!

ای آنکه قلب شکسته حسن علیه السلام را تو درمان!

ای آنکه خون پاک شهیدان را تو منتقم!

ای آنکه بازوان به زنجیر کشیده اسیران را تو نوازش!

بیا تا شکوفه های بهاری به روی زیبای تو لبخند زند.

بیا! تا لاله های پر شور گلستان به یاد تو تبسم کند.

بیا! که سبزه زاران بخاطر جمال زیبای تو با طراوت شود.

بیا! که غنچه ها به یاد تو شکوفا گردد.

بیا! که بلبلان برای تو نغمه سر دهند.

آری! بیا که کاخ بیدادگرن به دست تو ویران شود.

بیا! که ستم پیشگان، به شمشیر انتقام تو کیفر شوند.

بیا! که پرچم پر افتخار توحید به دست توانای تو در

سراسر گیتی به اهتزاز در آید.

بیا! که عدالت، در لوای حکومت تو، بر روی ساکنان این کره خاکی، سایه افکند.

ای آنکه از موسی برتر!

بیا! که ید بیضای تو قدرت الهی را از آستین ملکوتیت برون آر و چشم خیره سران عالم را خیره ساز.

بیا! که با نمایان کردن ازدهای قهر خداوندی تمام جادوی جادوگران قرن را باطل ساز و مدعیان دروغین حقوق بشر را رسوا کن.

بیا! که با فرو ریختن آتش خشم الهی بر سر ابر جنایتکاران، همه ستم پیشگان را در شعله های غضب خداوندی را بسوزان و خاکستر آنان را بر باد ده تا مظلومان و بیچارگان و ستمدیدگان، نفس راحتی کشند.

[صفحه ۱۹]

بیا! که با غرق کردن قافله های بیدادگران و استبدادگران در دریای طوفانی سطوت و انتقام پروردگاری، حزب حق و لشکر عدل، مسرور و خندان گردد.

بیا! که شیفتگان پرونه وار به اطراف شمع وجودت چرخش کنند.

بیا! که با آمدنت، قلب رسول الله صلی الله علیه و اله و سلم خوشحال و دل علی علیه السلام شاد و چشم زهرا علیها السلام روشن شود.

این مقدمه را با زمزمه دعای فرج به پایان می بریم:

«اللهم انانشکوا الیک فقد نبینا صلواتک علیه و آله و غیبه امامنا و کثره عدونا و قله عددنا و شده الفتن بنا.»

خدایا!

از فقدان و از دست دادن پیغمبرمان،

و از غیبت و پنهانی اماممان،

از کثرت و بسیاری دشمنانمان،

از کمی و اندکی تعداد نفراتمان،

از رو آوردن فتنه ها بسویمان،

شکوه و شکایت نزد تو می آوریم.

ای زاده پیغمبر! ای میوه دل حیدر! ای امید قلب زهرای

ما غفلت کردیم، متوجه نشدیم، غافلانه و جاهلانه، تو، آن یوسف عزیز را بدون اینکه حتی ثمن بخشی نصیبمان شود، از دست دادیم. و اینک در هجران تو، کنعان زندگی ما در خشکسالی سوزان فرو رفته و زندگی بر ما سخت شده، با شرمندگی، دست تمنا به سوی تو گشوده و عرضه می داریم:

«یا ایها العزیز مسنا و اهلنا الضر و جئنا ببضاعه مزجاه فاوف لنا الکیل و تصدق علینا ان الله یجزی المتصدقین.»

[صفحه ۲۰]

ای فاتح بزرگ جهان! ای قلب عالم امکان! ای مظهر رحمت بیکران!

اینک به قلبی پر از سوز و سینه ای مملو از گداز و چشمانی سرازیر از اشک، فریاد می نهیم:

ای عزیزتر از هر عزیز! ای گرامی تر از یوسف یعقوب! اگر دلباختگان یوسف با دیدن روی دل آرای او، انگشت بریدند، شیفتگان تو بدون دیدن جمال زیبایت از جان و تن گذشتند و در آتش فراق پرورانه وار سوختند، شاید که بر قلبهای سوخته آنان آب وصال ریزی و با صبح ظهورت شام ظلمانی هجران آنان را به روز روشن مبدل سازی.

و در پایان از برادر بسیار گرامی و فاضل فرزانه، جناب آقای «احمد مسجد جامعی» قائم مقام محترم وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی و معاونت فرهنگی و پژوهشی که در راستای ترجمه، تحقیق و نشر این کتاب، مساعدت خالصانه خود را مبذول داشتند، کمال تشکر را می نمایم، باشد که این عنایت و سایر خدمات گرانقدر و تلاش بی وقفه او در نشر آثار و فرهنگ قرآن و اهل بیت عصمت و طهارت علیهم السلام دارند، مورد پذیرش حضرت بقیه الله الاعظم -عجل

الله فرجه قرار گیرد، ان شاء الله.

و همچنین از همکاری های بی دریغ برادر ارجمند جناب آقای «حمیدی» مشاور اجرایی معاونت فرهنگی و پژوهشی کمال سپاسگزاری به عمل می آید.

مؤسسه تحقیقاتی حضرت ولی عصر علیه السلام

سید محمد حسینی

[صفحه ۲۱]

سخنی پیرامون مؤلف به قلم مترجم

سخنی پیرامون مؤلف به قلم مترجم

این کتاب، اثر ارزشمند دیگری از علامه ی فقید «آیت الله سید محمد کاظم قزوینی» است همو که نویسنده ای به نام، سخنوری گزیده گوی، خطیبی نکته پرداز، استادی فرزانه، دانشوری پروا پیشه، مبلغی دلسوز، فقیهی بزرگوار، مفسری ارزشمند و مرد ایمان و هجرت و جهاد بود.

مرحوم آیت الله سید محمد کاظم قزوینی به سال ۱۳۴۸ هجری قمری در شهر مقدس کربلا- در خانواده علمی و روحانی «قزوینی» که از خاندانهای اصیل و ریشه دار آن خطه قهرمان خیز به شمار می آمد، دیده به جهان گشود.

نسب این مرد دانش و جهاد و خاندانش به سالار پروا پیشگان و ستم ستیزان، امام کاظم علیه السلام می رسد و از این خاندان شناخته شده، دانشوران بزرگ، سخنوران اندیشمند، شاعران هدفدار و دلسوخته، نویسندگان و مفسران دانشمندان و فقیهان و مجتهدان نامداری قامت برافراشته و هر کدام خدمات ارزنده علمی، فکری، فرهنگی، عقیدتی، اخلاقی، و اجتماعی به جهان اسلام نمودند و ضمن تلاش در رسانیدن پیام قرآن و پیشوایان نور علیه السلام به مردم، از راه و رسم افتخارآفرین خاندان وحی و رسالت علیه السلام بسان سربازان آگاه و فداکار، پاس داشتند که از جمله آنان می توان:

«آیت الله العظمی سید هاشم قزوینی»

«آیت الله سید محمد ابراهیم قزوینی»

«آیت الله محمد حسن قزوینی»

[صفحه

و «آیت الله سید محمد کاظم قزوینی» را برشمرد.

پیمایش راه کمال

پیمایش راه کمال

مرحوم آیت الله قزوینی در دوران کودکی زیر سایه پدر گرانقدرش، مرحوم «آیت الله سید ابراهیم قزوینی» پرورش یافت و از همان آغازین مراحل زندگی با رهنمود پدر، تلاش در راه کسب دانش و آراستگی به ارزشهای انسانی را آغاز کرد. و در پرتو هوش سرشار و کوشش خستگی ناپذیر خویش به پیمایش راه زندگی پرداخت و پله های ترقی را یکی پس از دیگری پشت سر نهاد.

علامه قزوینی در بهاران زندگی، نعمت وجود پدر و مادر پر مهر خویش را از دست داد و اندوه جانکاه فراق دو پشتوانه مهم زندگی اش، قلب جوان و پر مهر او را به سختی فشرد.

خود در تشییع پیکر آنان شرکت جست و با یاد و نام سالارش حسین علیه السلام و خواندن اشعاری در رسای آن حضرت، کشتی طوفان زده دل را به ساحل شکیبایی و آرامش سوق داد.

او با وجود غروب پدر و مادر، از آسمان زندگی اش و هجوم سختیها و فشار تنگدستی و محرومیت، راه کسب دانش و کمال را که به رهنمود پدر و تحت نظارت او در پیش گرفته بود، رها نساخت بلکه با تلاشی بسیار، به راه خویش ادامه داد و پس از تکمیل سطح در حوزه علمیه کربلا، سالها در درس خارج فقه و اصول علمای بزرگ آن سامان شرکت جست. و آن گاه خود بسان ستاره درخشانی به نورافشانی پرداخت و علاوه بر پیام رسانی، از راه خطابه و منبر به تدریس فقه و اصول و تفسیر پرداخت و شاگردان بسیاری بویژه

در هنر سخنوری و پیام‌رسانی بدست با کفایت خویش پروراند که گروهی از آنان اینک از سخنوران دانشمند و بنام بشمار می‌روند و در کشورهای مختلف به پیام‌رسانی و خدمت به فرهنگ قرآن و اهل بیت علیه السلام مفتخرند.

مرحوم آیت الله قزوینی از چهره‌های موفق بود که در ابعاد گوناگونی درخشید

[صفحه ۲۳]

که اینک برای نمونه به برخی اشاره می‌رود:

مرد سخن

مرد سخن

او خطیب و سخنور دانشمند و توانایی بود. با اینکه در منبر، آرام و دلنشین سخن می‌گفت، قدرت عجیبی در پیام‌رسانی داشت و شنونده را مجذوب سخن خویش می‌ساخت.

به هنگام وعظ و خطابه، آگاهی می‌بخشید و آنگاه که یاد و نام حسین علیه السلام را می‌برد به گونه‌ای رویداد غمبار عاشورا را مجسم می‌ساخت که شوری پیاپی می‌شد. در همه سخنرانیهایش از قرآن، نهج البلاغه و روایات الهام می‌گرفت و بهترین درسها را از برترین کتاب و شایسته‌ترین انسانها باز می‌گفت و چون فردی با اخلاص و با معنویت بود، سخنانش اثر سازنده‌ای بجای می‌نهاد و دلها را نرم می‌کرد.

چه بسا گنهکارانی که بر اثر سخنان او، راه توبه در پیش گرفتند و چه بسیار گمراهانی که راه درست را برگزیدند. چه گسستگان از حق که دگرباره به حق پیوستند و چه پایمال‌کنندگان حقوقی که به ادای حقوق دیگران همت گماشتند.

مرد قلم

مرد قلم

از نعمتهای ارجدار خدا به انسان، نعمت قلم و نگارش است. قرآن از این نعمت گرانبها باشکوه و عظمت یاد می‌کند و آن را از موهبتهای خدا به انسان و از شاهکارهای آفرینش می‌شمارد.

«الذی علم بالقلم».[۱].

وبه آن سوگند یاد می‌کند:

[صفحه ۲۴]

«ن والقلم ما یسطرون».[۲].

و پیامبر اکرم صلی الله علیه و اله و سلم، مرکب قلم دانشمندان را از خون شهیدان راستین، برتر و بالاتر ارزیابی می کند:

«مداد العلماء افضل من دماء الشهداء.» [۳].

روشن است که منظور از قلم، قلمی است که در دست

انسان آگاه، پروا پیشه و آزادمنش باشد و نگهبان ارزشها و در خدمت حق و فضیلت به چرخش درآید، نه قلمی که در استخدام ستم و بیداد و به بزرگ کردن چهره کریه بیدادگران و فریبکاران به حرکت درآید.

و از موهبتهای خدا، به آیت الله قزوینی این بود که مرد قلم بود و قلمش در خدمت فرهنگ قرآن و خاندان وحی و رسالت علیه السلام می چرخید که برخی از آثار فکری و قلمی آن بزرگوار عبارتند از:

«سیره الرسول الأعظم»

«علی علیه السلام من المهد الی اللحد»

«فاطمه الزهرا علیها السلام من المهد الی اللحد»

«شرح نهج البلاغه» (در سه جلد)

«فاطمه الزهرا علیها السلام من المهد الی اللحد»

«الامام الحسین علیه السلام من المهد الی اللحد»

«فاجعه الطف أو مقتل الحسین علیه السلام»

«زینب الکبری من المهد الی اللحد»

«موسوعه الامام الصادق علیه السلام» (در شصت جلد)

«الامام الجواد علیه السلام من المهد الی اللحد»

«الامام الهادی علیه السلام من المهد الی اللحد»

«الامام العسکری علیه السلام من المهد الی اللحد»

[صفحه ۲۵]

«الامام المهدي علیه السلام من المهد الی الظهور» (کتاب حاضر)

«الاسلام الصحيح يتجلى في مذهب أهل البيت علیه السلام»

«الفقه الواضح»

«الاسلام و التعاليم التربويه»

و کتابهای ارزشمند دیگری که برخی به زبانهای مختلف ترجمه شده اند.

پاورقی

[۱] سوره علق، آیه ۴.

[۲] سوره قلم، آیه ۱.

[۳] نهج الفصاحه، ص ۶۴۸.

مرد هجرت

مرد هجرت

او مرد هجرت بود و برای رساندن پیام قرآن و خاندان وحی و رسالت به سفرهای تبلیغی مهمی دست زد که ره آوردهای درخشانی داشت.

او سفرهایی به مراکش، استرالیا، مصر، کویت، حجاز، هندوستان، پاکستان، سوریه، لبنان،

تایلند و برخی کشورهای آفریقایی نمود. و همه جا هدفش این بود که پیام قرآن و عترت را به گوشها برساند و چون به دانش و بینش و ایمان و عمل، مسلح بود در این سفرها اثرات سازنده ای از خود به یادگار نهاد که یک نمونه آنها این بود که:

در مراکش به استناد یک روایت جعلی، دایر بر اینکه کشتی حضرت نوح روز عاشورا بر ساحل نشست، توبه حضرت آدم روز عاشورا پذیرفته شد و.. روز عاشورا را به طور رسمی عید می گرفتند و صدها مجلس ازدواج به راه می انداختند و شیرینی پخش می کردند، اما پس از تلاشهای علمی و فکری و قلمی ایشان، این سنت سیاه اموی، ریشه کن شد و به جای آن مجالس و عظ و سوگواری برای سالار شهیدان بر پا گردید.

مرد ولایت راستین

مرد ولایت راستین

او شیفته و شیدای خاندان وحی و رسالت علیه السلام بود و دل در گرو عشق آنان داشت. در فراز و نشیبهای سخت زندگی به آنان متوسل می جست و به برکت نام و یاد

[صفحه ۲۶]

آنان بارها در سخت ترین شرایط، مورد مهر قرار گرفت و از خطرات سهمگینی نجات یافت.

مرد جهاد

مرد جهاد

او همانگونه که مرد دانش و بینش و ایمان بود، مرد جهاد و امر به معروف و نهی از منکر نیز بود. موضع گیریهای شجاعانه او در برابر استبداد حاکم بر عراق از فراز منبر حسینی، تحسین برانگیز بود.

او بخاطر حق گویی و ایستادگی در برابر خودکامگیها، بارها طعم تلخ زندان، اسارت، تبعید و فشار را چشید و تا مرز شهادت پیش رفت و آخرین بار به اعدام محکوم گردید که پس از ماهها زندگی مخفی به یاری خدا از عراق خارج شده و از آنجا به کویت و لبنان و آنگاه به ایران دست به هجرت زد.

و سرانجام پس از عمری تلاش، جهاد و فداکاری در ابعاد گوناگون علمی و دینی و اجتماعی، در روز سیزدهم جمادی الثانی به سال ۱۴۱۵ هجری قمری جهان را بدرود گفت. [۱].

خداوند او و ما را با نیاکان پاک و سرافرازش علیه السلام محشور بفرماید.

[صفحه ۲۷]

[۱] در نگارش بیوگرافی مرحوم آیت الله قزوینی از کتاب «آیت الله سید محمد کاظم قزوینی مرد علم و اجتهاد» استفاده شده است.

مقدمه نویسنده دانشمند

مقدمه نویسنده دانشمند

بسم الله الرحمن الرحيم

«الحمد لله وصلى الله على محمد رسول الله و على آله المصطفين الاخير.»

خدای بزرگ اراده فرمود که من در خانه ای که نور و روشنایی دانش و تقوا در آن پرتوافکن بود، دیده به جهان گشایم و از همان مراحل خردسالی و کودکی در یک جو سالم و مطلوب و سرشار از صلاح و اعتدال، راه زندگی را آغاز کنم.

بر این اساس بود که از همان نخستین مراحل زندگی بخاطر جو مساعد

و شرایط مطلوب خانوادگی، اندیشه درست و عقیده صحیح دینی، با همه وجود من درآمیخت و این عقیده بسان مسایل ضروری، بی آنکه نیازی به دلیل و برهان بسیاری باشد برای من روشن و قطعی گردید. از جمله آن باورهای عقیدتی که به تدریج جزئی از وجود و شخصیت من شد، ایمان به وجود گرانمایه حضرت مهدی علیه السلام بود. من همواره کتابهایی را که از آن گرامی سخن می گفت مطالعه می کردم و موضوعات و بحثهایی را که پیرامون شخصیت والای او دور می زد، با جان و دل گوش می دادم، از این رو به تدریج دل در گرو مهر او می نهادم و شور و شوقم به موضوعات و بحثهای مربوط به آن حضرت، افزون می گشت.

هنگامی که سرگذشت شخصیتهای بزرگ علمی و مذهبی را می خواندم و می دیدم که توفیق، یار آنان گشته و به دیدار آن امام پر شکوه مفتخر شده اند چنین احساس می کردم که درب امید و آرزو گشوده است و دیدار آن حضرت، نه تنها

[صفحه ۲۸]

ناممکن نیست؛ بلکه ممکن و میسر است و این موضوع همواره مرا به خود مشغول می داشت و در فکر فرو می برد، چرا که مطلب، از اهمیت بسیاری برخوردار بود. امام مهدی علیه السلام که من نام بلند و شکوه بارش را شنیده و در مورد شخصیت والای او کتابها مطالعه می نمودم، شخصیت بزرگی است که نه زمامداران و فرمانروایان، با او قابل مقایسه اند و نه چهره های بزرگ علمی و اجتماعی و دینی جهان معاصر و نه دیگران...

او نزدیکترین موجود به آفریدگار

هستی است و گرامیترین آنها در پیشگاه او. آن گرامی، برترین انسان روزگاران خویش است و خداوند، توانایی ارتباط با جهان برتر و احاطه بر جهان آفرینش را به او ارزانی داشته و او را برای روزی بزرگ، ذخیره ساخته است تا به منظور بزرگترین حرکت اصلاحی در راه سازندگی و برازندگی، و پاکسازی جامعه انسانی در کران تا کران این سیاره خاکی، بپا خیزد. پرچم پرافتخار صلح و امنیت را بر بام گیتی برافروزد و شاهکارهایی بزرگ و بی نظیر را که با مطالعه این کتاب با برخی از آنها آشنا خواهید شد، پدید آورد.

و این گونه روزها و سالها بر من گذشت و من کتابهای قدیم و جدید را در این مورد مطالعه می کردم و به برخی از آنها می نگریستم که با شیوه های گوناگون بر این عقیده استوار دینی و این اندیشه قرآنی و اسلامی یورش می برند و به گمان خوش آن را ساختگی جلوه داده و انکارش می نمایند. در شرایطی که من از آن یاوه سرایی ها و تاخت و تازها بر ضد اعتقادات به امام عصر علیه السلام رنج می بردم، در همان حال از مهاجمین و منحرفین در شگفت می شدم که چه انگیزه ای آنان را، به انکار و تکذیب یک واقعه دینی و قرآنی - که حقانیت آن در میان تمامی مسلمانان ثابت و خدشه ناپذیر است - برانگیخته است.

اگر پیروان خاندان پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم بر اساس انبوه روایات معتبری که در دست دارند به وجود گرانبایه امام عصر علیه السلام ایمان آورده اند، کتابهای اهل سنت نیز بیشتر

از کتابهای پیران اهل بیت علیه السلام بدین اصل مسلم عقیدتی، راهگشا است و کتابهای

[صفحه ۲۹]

آنان فراتر از کتابهای شیعه، بدین اصل عقیدتی و اسلامی پرداخته است. و فراتر از آن، اینکه شماری از دانشمندان پیشینیان اهل سنت کتابهایی را پیرامون شخصیت والای حضرت مهدی علیه السلام و عقیده بدان حضرت به رشته تحریر درآورده اند و آن کتابها را از روایات صحیح و قطعی که در صحاح اهل سنت است - و از نظر سند، آنها را معتبر می شناسند - لبریز ساخته اند.

اینک انبوهی از منابع و مدارک مورد اعتماد و معتبر آنان را - که این اصل اسلامی مورد قبول امت اسلام - در آنها به صراحت ترسیم شده است می آوریم:

۱- «فرائد السمطين» تألیف شیخ ابراهیم ذهبی جوینی شافعی

۲- «ینایع الموده» تألیف شیخ سلیمان قندوزی حنفی

۳- «مقتل الحسين» تألیف موفق بن احمد خوارزمی حنفی

۴- «الصواعق المحرقة» تألیف ابن حجر هیثمی شافعی

۵- «نور الابصار» تألیف شبلینجی شافعی

۶- «الفصول المهمه» تألیف ابن صباع مالکی

۷- «الاربعین» تألیف حافظ ابونعیم اصفهانی

۸- «المعجم الكبير» تألیف حافظ ابوالقاسم طبرانی

۹- «البيان في اخبار صاحب الزمان» تألیف کنجی شافعی

۱۰- «السنن» محمد بن عیسی ترمذی

۱۱- «ارجح المطالب» شیخ عبدالله حنفی

۱۲- «العرف الوردی فی اخبار المهدي عليه السلام» جلال الدین سیوطی شافعی

۱۳- «علامات المهدي عليه السلام» جلال الدین سیوطی شافعی

١٤- «الجامع الصغير» جلال الدين سيوطي

١٥- «مصايح السنه» بغوي شافعي

١٦- «مستدرک الصحيحين» حاكم نيشابوري

١٧- «الفردوس» شيرويه ديلمى

[صفحه ٣٠]

١٨- «البرهان فى علامات مهدي آخر الزمان» على متقى حنفى

١٩- «كنز العمال» على متقى حنفى

-٢٠-

«مسند» احمد بن حنبل

٢١- «سنن» حافظ ابن ماجه قزوینی

٢٢- «دلائل النبوه» حافظ ابوبكر بیهقی

٢٣- «تفسیر» ابواسحاق ثعلبی

٢٤- «سنن» دار قطنی

٢٥- «مسند فاطمه الزهراء» قطنی

٢٦- «ذخائر العقبی» محب الدین طبری شافعی

٢٧- «مجمع الزوائد و منبع القوائد» هیثمی شافعی

٢٨- «الجمع بین الصحاح الستہ» حمیدی

٢٩- «السنن» ابوداود سجستانی

٣٠- «الفتن والملاحم» نعیم بن حماد..

٣١- «اسعاف الراغبین» ابن صبان حنفی

٣٢- «مقدمه» ابن خلدون

٣٣- «تاریخ بغداد» خطیب بغدادی

٣٤- «فضائل الصحابه» ابوالمظفر سمعانی

٣٥- «کنوز الحقائق» مناوی مصری

٣٦- «جواهر العقیدین» سمهودی شافعی

٣٧- «غریب الحدیث» ابن قتیبہ دینوری

٣٨- «الفتوحات المکیه» محی الدین ابن عربی

٣٩- «الاستیعاب» ابن عبدالبر

۴۰- «المبتداء» كسايي

۴۱- «صحيح بخارى» بخارى

[صفحه ۳۱]

۴۲- «عقد الدرر فى اخبار الامام المنتظر» يوسف بن يحيى شافعى

۴۳- «القول المختصر فى علامات المهدي المنتظر» ابن حجر هيثمى شافعى

۴۴- «تذكرة الخواص» تأليف سبط ابن جوزى

۴۵- «وفيات الاعيان» ابن خلکان

۴۶- «الائمة الاثنا عشر» ابن طولون دمشقى

۴۷- «مطالب السؤل» محمد بن طلحة حلبى شافعى

۴۸- «الاتحاف يجب الاشراف» عبدالله بن محمد شبراوى شافعى

۴۹- «اليواقيت والجواهر» عبدالوهاب الشعرانى

۵۰- «المناقب» ابن مغازلى

۵۱- «شرح نهج البلاغه» ابن ابى الحديد

۵۲- «التذكرة» قرطبى اندلسى حنبلى

۵۳- «الكامل» ابن اثير

۵۴- «الاصابه» ابن حجر عسقلانى

اينها برخى منابع و مدارك يا اسناد تاريخى است كه دانشمندان و محدثان اهل سنت انبوه مطالب و حقايق را، در كران تا كران آنها پيرامون شخصيت والى امام مهدي عليه السلام نگاهشته اند.

آيا اين منابع، مصادر، اسناد و مدارك معتبر و مورد اعتماد اهل سنت، شما افراط كاران را بسنده نيست؟

آیا دانشمندان و محدثین شما که انبوه کتابها را در مورد این اصل عقیدتی نگاشته و آن همه روایات را دسته بندی کرده اند، همگی از دیدگاه شما دروغ پردازند؟

و آیا این جمعیت زیاد و این گروه بسیار از محدثان و مؤلفان از دیدگاه شما غیر قابل اعتمادند؟

اگر چنین است پس منابع، مدارک و مصادر مورد اعتماد شما چیست؟ و

[صفحه ۳۲]

شمایان ای تعصب و رزان افراط کار و حق ستیز! به چه کسانی اعتماد می کنید؟ و از چه کسانی اندیشه ها و عقاید دینی خویش را دریافت می دارید؟

اگر برستی این اصل عقیدتی و مذهبی یک حقیقت ثابت است، همانگونه که دهها مدرک و سند آن را نشانگر است، پس راه ثبوت آن چگونه است؟

آیا توقع دارید، که فرشته وحی بر تک تک شما فرود آید و بگوید که وجود گرانمایه حضرت مهدی علیه السلام و امامت آن بزرگوار حق است؟ یا انتظار دارید که وحی و پیام الهی از پروردگار آسمانها پیرامون حضرت مهدی علیه السلام بر شما فرود آید؟

آیا این حق ستیزی و حق ناپذیری نیست؟

چرا با حق می ستیزید و حق کشی می کنید؟ با این شیوه زشت و ظالمانه و عملکرد ناهنجار، بسوی چه کسی تقرب می جوئید؟

آیا ایمان به خدا با تکذیب و انکار پیامبر سازگار است؟

آیا شمایان در پیشگاه خدا آن روزی که، از آنچه به ناروا گفتید و نوشتید، بازخواست گردید، عذری دارید؟

این همه تاخت و تاز و بدگویی و دروغ بافی بر ضد این واقعیت عقیدتی و معتقدان بدان، برای چیست؟

و این همه اصرار بر

انکار این موضوع دینی، چرا؟

آیا بدان دلیل است که این اندیشه مذهبی و عقیده اسلامی با خرد و فطرت و قرآن و شریعت ناسازگار است؟

هرگز!!! هیچ یک از اینها نیست، بلکه خرد و فطرت و مقررات و شریعت با این واقعیت برخاسته از قرآن و سنت هماهنگ است و با آن مساعد و این را شما خواننده عزیز بزودی با مطالعه این کتاب و بحثهای آن، دریافت خواهید کرد.

[صفحه ۳۳]

مهمترین انگیزه این حق ناپذیری

مهمترین انگیزه این حق ناپذیری

به باور نگارنده، مهم ترین سبب این حق ناپذیری مستمر و همه این ایرادها و اشکال تراشیها در مورد امام مهدی علیه السلام و غیبت طولانی و عمر شریف او و نیز تردید افکنی ها در انبوه روایاتی که از آن گرامی و ظهورش سخن می گوید، همه و همه یک چیز است و آن این است که: آن مهدی نجات بخشی که قرآن و روایات نویدش را به بشریت می دهد، «علوی نسب» است و از امامان شیعه و بس. اگر امام مهدی علیه السلام «اموی نسب» بود و یا از خاندان اموی ریشه می گرفت، دیگر این همه بدگویی، تاخت و تاز، تردید افکنی، ایراد و اشکال تراشی پیرامون آن حضرت، از سوی این افراط کاران و تعصب ورزان نبود.

راستی که این تاخت و تازهای زشت و ظالمانه بر ضد حضرت مهدی علیه السلام، چقدر شبیه به تاخت و تازها و دروغ بافیهای یهود و نصاری بر ضد پیامبر گرامی است. با اینکه کتابهای آسمانی آنان نوید بعثت پیامبر را داده و نشانه های آن گرامی و بعثت و برانگیختگی اش را بدانان یادآوری

نموده بود و یهودیان و مسیحیان اینها را می دانستند و بر همه اینها آگاه بودند. راستی که امشب

چقدر به شب گذشته شباهت دارد!

یک واقعیت غمبار

یک واقعیت غمبار

نکته دیگر اینکه: من از دیرباز با مردم بسیاری، از پیر و جوان روبرو می شدم که از وجود گرانبمایه حضرت مهدی علیه السلام پرس و جو می کردند و برای استواری عقیده و مسلح و مجهز شدن در برابر افراط کاران و متعصبان کوردل و به منظور رویارویی با تاخت و تاز و تمسخر آنان، پیرامون این موضوع عقیدتی گفتگوها می نمودند. من نیز برخی از کتابهایی را که از آن گرامی مرد عصرها و نسلها، بحث می کرد تا سر حد توان در اختیارشان قرار می دادم و آنان از کتابها، بهره علمی و عقیدتی گرفته و

[صفحه ۳۴]

عطش سوزان حق طلبی خویش را بدان وسیله، برطرف می ساختند، در اینجا لازم می دانم که از فرصت مناسبی که بدست آمده بجا بهره جسته و درد و رنجی بزرگ را که از دیرباز تاکنون از این حقیقت دردناک بر سینه دارم و همچنان مرا رنج داده و قلبم را می فشارد، پرده بردارم و اندوه گران خویش را به همفکران و هم دینان آشکر سازم و فکر می کنم اگر در بیان درد، صراحت و تندی باشد مرا خواهند بخشید و عذرم را خواهند پذیرفت.

آن واقعیت غمبار این است که: بیشتر دانشمندان شیعه و نویسندگان و متفکران آنان در برابر مسأله سرنوشت ساز و پر اهمیت امام مهدی علیه السلام که یک حقیقت عقیدتی و قرآنی است به گونه ای شایسته و

بایسته به مسئولیت خویش عمل نکرده و نقش شایسته ای ایفا ننموده و کتابهای جامع و کاملی که زیننده مقام والا و ترسیم کننده نقش شکوه بار آن حضرت باشد، نوشته اند.

چرا که کتابهایی که تاکنون بطور مستقل پیرامون شخصیت گرانمایه آن حضرت نگارش یافته و در دسترس حق جویان و شیفتگان او قرار گرفته است در یک نسبت سنجی با دیگر کتابهای آنان، یک ده هزارم است و این یعنی کوتاهی در انجام وظیفه و رساندن پیام.

به انبوه کتابها و نوشته های گوناگون، از جمله کتابهای مذهبی که هر هفته به بازار سرازیر می گردد بنگرید اگر دقت کنید خواهید دید که نسبت کتابهایی که پیرامون این مسأله حیاتی بحث می کند و در مورد آن حضرت و مسایل حساس مربوط به آن نگارش یافته است، نسبت به دیگر کتابها، بسیار ناچیز است، اگر باور نمی کنید قلم و کاغذ بدست بگیرید و نام آن کتابهایی را که در قرن ما به زبان عربی پیرامون شخصیت گرانمایه حضرت مهدی علیه السلام نوشته شده است، ثبت کنید آنگاه در خواهید یافت که شمار آنها به یک صد عنوان نمی رسد.

بد نیست این شمار اندک را با هزاران عنوان که تاکنون در موضوعات گوناگون چاپ و منتشر شده و هر روز هم بر شمار انبوه آنها افزوده می شود، مقایسه کنید تا

[صفحه ۳۵]

بدینوسیله به کوتاهی ما در انجام مسئولیت خویش در برابر این مسأله بزرگ عقیدتی و قرآنی پی ببرید.

این قصور و تقصیر در حالی است که ما می دانیم که نوشتن کتابهای شایسته و بایسته پیرامون آن حضرت و نقش دگرگون

ساز و جامعه پرداز او، از نوشتن کتاب در مورد شخصیت و نقش دیگر امامان نور، ضروریت است چرا که جهانیان با وجود اختلاف در عقیده و مذهب، در این مورد هم عقیده اند که سایر پیشوایان نور، از امیر مؤمنان علیه السلام تا پدر گرامی حضرت مهدی علیه السلام هر کدام روزی با ولادت خویش جهان را به نور خویش نور باران ساخته و هر یک روزگاران با مردم زیسته و به رسالت خویش عمل نموده و سرانجام بسوی معبود شتافته اند، در این موارد، همگان، دیدگاهی مشترک دارند.

برای نمونه: همه مسلمانان و یهودیان و مسیحیان و کسانی که تاریخ اسلام یا عرب را خوانده اند، با نام بلند آوازه و زندگی سراسر افتخار بزرگمردی به نام «علی» فرزند رشید «ابوطالب» آشنا شده و در برابر عظمت و شکوه، ایمان و شهادت، اخلاص و عدالت، بشر دوستی و آزادگی او، سر تعظیم و تکریم فرود آورده اند، تنها اختلاف این است که گروهی او را نخستین جانشین راستین پیامبر شناخته اند و گروهی خلیفه چهارم، برخی در شخصیت پر فراز او به آفت غلو و افراط گرفتار آمده اند و خدایش پنداشته اند و کوردلان و خیره سران خوارج نسبت به عظمت معنوی او راه تفریط در پیش گرفته و بدو کینه ورزیده اند. اما در سراسر جهان، کسی نیست که وجود تاریخی آن حضرت را نپذیرد و یا او را افسانه و اسطوره پندارد و یا در ولادت و زندگی او تردید کند و مدعی شود که در تاریخ بشر، قهرمان شکوهمند و بلند آوازه ای به نام «علی» نبوده است.

در مورد

دیگر امامان نور نیز جریان همین گونه است.

همگان وجود تاریخی و عظمت علمی و شکوهمند معنوی و نقش سازنده اخلاقی و اجتماعی و انسانی و فرهنگی آنان را باور دارند گر چه در مقام معنوی و موقعیت

[صفحه ۳۶]

والای آنان، دیدگاهها متفاوت است اما مسأله حساس و سرنوشت ساز امام مهدی علیه السلام و حیات او به دلیل شرایط ویژه ای که به فرمان خدا بر زندگی او سایه گسترده است با سایر امامان نور علیه السلام متفاوت است.

بدین جهت است که برخی از مسلمان نماها، آن را خرافه می پندارند، گاه وجود تاریخ تردید ناپذیر حضرت مهدی علیه السلام را، انکار می کنند و با این گزاره گویی خود، با دهها بلکه صدها روایت معتبر و مسلم و قطعی که در کتابهای حدیثی و تفسیری تدوین یافته است، رویارویی می کنند و گاه می گویند: او هنوز دیده به جهان نگشوده است.

گاه بهانه جویی می کنند که آن حضرت چگونه قرنهای زیسته است؟ و به چه منظور زندگی در پس پرده غیبت را برگزیده است؟ و چه زمانی ظهور خواهد کرد؟

و از این گونه، چراها و تردید افکنی ها پیرامون شخصیت شکوه بار آن حضرت....

آمارها

آمارها

به سخن باز می گردیم و بنا را بر این می گذاریم که کتابهایی که در قرن ما پیرامون شخصیت والای حضرت مهدی علیه السلام نگارش یافته به یک صد عنوان یا فراتر از آن رسیده باشد، اینک تازه باید دید که تیراژ هر کدام چقدر است؟

و متأسفانه می دانیم که تیراژ یک کتاب از چند هزار تجاوز نمی کند، با

این حساب، این عدد ناچیز چگونه می تواند آن خلاء بزرگی را که بطور طبیعی در جامعه بزرگ اسلامی در این زمینه حساس و حیاتی موجود است، پر کند؟ و آن نیاز شدیدی را که مسلمانان به این گونه کتابهای شایسته و بایسته عقیدتی و دینی دارند، برطرف سازد و آن تاخت و تازهای کینه توزانه و تردید افکنی و اشکال تراشی بدخواهان را، پاسخ گوید؟

در کنار این مشکل غمبار، از دردهای جانکاهی که قلب رامی فشارد این است که

[صفحه ۳۷]

در همین حال ثروت و امکانات فراوان آن حضرت که خداوند با تشریح قانون خمس برای آن گرامی و ویژه مقام منبع امامت مقرر داشته و حق شرعی و قانونی اوست و در دست ثروتمندان است از صدها بلکه هزارها میلیون دینار تجاوز می کند.

آیا صاحب حقیقی این ثروت هنگفت و امکانات گسترده، با آن ابعاد عظیم شخصیت و شکوه معنوی، در خور این نیست که دست کم هر ساله کتابی در شایسته ترین شکل و محتوا، با بهره وری از اموالش در مورد او بنویسند و آن را به زبانهای زنده دنیا بویژه زبانهای متداول و رایج در جهان اسلام ترجمه و در تیراژهای گسترده منتشر سازند تا بدینوسیله پیروان اسلام، آن پیشوای بزرگ الهی را بشناسند و ایمان آورندگان به مقام والا و ابعاد شخصیت بی مثال او، آگاهی یابند؟

آیا آن حضرت شایسته این نیست که علما و دانشمندان جهان اسلام دلهای مردم را بسوی او توجه دهند و رابطه گرم و دوستانه لازم و ضروری را، میان مردم و امام بر حقشان ایجاد نمایند؟

آمارها، نشانگر آن

است که آمار جمعیت در جهان عرب فراتر از یک صد و پنجاه میلیون نفر است و شمار مسلمانان بیش از یک میلیارد نفر. مفهوم این آمار، این واقعیت است که طبق آماری که از وضعیت ما ارائه شد، برای هر یک چهارم میلیون مسلمان عرب یک کتاب هم برای مطالعه پیرامون شخصیت والای امام مهدی علیه السلام نمی رسد، تا چه رسد به دیگران....

و کاش که این کتابها نیز در میان اهل تحقیق و مطالعه پخش می شد و بدست حق جویان می رسید تا شعاع سودبخش و روشنگریش گسترده تر باشد. اما مشکل این است که همین اندک عناوین، نیز بوسیله افرادی که از آن بی نیازند در کتابخانه های شخصی نگهداری می شود. تو گویی این افراد عشقشان گردآوری کتاب و زندانی ساختن آنها در کتابخانه های خصوصی است.

این آمار ناچیز کتاب در مورد این مسأله حیاتی را به یاد داشته باشید آنگاه به آمار

[صفحه ۳۸]

روزنامه ها و مجلات بی شماری که با تیراژهای سرسام آور دهها هزار و دهها میلیون و فراتر از آن، بطور روزانه و هفتگی و ماهانه منتشر می شود بیاندیشید....

نگارنده این سطور خود برخی مجلات هفتگی را در برخی کشورهای اسلامی می شناسد که در هر هفته سیصد هزار نسخه از آن منتشر می شود.

مجله «لایف» در هر هفته با تیراژ هشت میلیونی چاپ می شود و مجله «المختار من ریدرز دایجست» در هر ماه با تیراژی همچون سی و شش میلیون نسخه منتشر می شود و در توکیو پایتخت ژاپن، سه روزنامه، روزانه با دوازده میلیون تیراژ منتشر می شود.

آری!

مردم این گونه می نویسند و چاپ می کنند و منتشر می سازند، با آگاهی بر اینکه قیمت یک روزنامه یا مجله تنها مربوط به روز انتشار آن است و فردای آن روز و پس از آن، همان قیمت ناچیز روز نخست را نیز ندارد و از آن به عنوان پاکت اجناس و اشیاء استفاده شده و آنگاه به سطل زباله ریخته می شود.

اما کتاب این گونه نیست. هر کتابی برای خود دارای ارزش علمی و فرهنگی خاصی است که همواره همراه آن است و گاه ارزش یک کتاب از هزاران دینار نیز فراتر می رود.

به هر حال سخن بسیار است و داستان طولانی و طرح این مسایل غمبار و مشکلات، جز اینکه مسئولیت سنگین ما را در این اوراق و صفحات ثبت نماید ثمره دیگری ندارد. امید است که خداوند، تصمیم صاحبان همت بلند و افراد و اندیشه های غیرتمند را استوار و کارآ سازد تا این عقب ماندگی علمی و ورشکستگی فکری و فرهنگی را جبران نماید.

من نیز با این امید و آرزو به نگارش و تألیف این اثر ناچیز برخاستم و برخی بحثها و موضوعات مربوط به حضرت مهدی علیه السلام را در حالی که با همه وجود به ناتوانی خود و کوتاهی در انجام وظیفه در برابر این مسئولیت سنگین اعتراف دارم، گرد آوردم.

[صفحه ۳۹]

و این عشق و آرزوی من بود که در شمار کسانی باشم که در مورد شخصیت والای آن گرامی، دست به نگارش زده اند. و نیز بدان امید که این اثر ناچیز کمترین ادای وظیفه دینی و عقیدتی و خدمتی به فرهنگ و اندیشه

اسلامی باشد.

و شاید خدا بوسیله این اثر، برخی از کسانی را که کار بر آنان مشتبه و حقایق و واقعیات از آنان مخفی مانده است، سود بخشد. خدا از نیتها آگاه و هدایتگر به راه راست است. [۱].

سید محمد کاظم موسوی قزوینی

۱۲ صفر ۱۳۹۷ هجری قمری

[صفحه ۴۱]

پاورقی

[۱] امیرمؤمنان علیه السلام فرمود: «هَلِكُ فِي اثْنَانِ: مُحَقَّبٌ غَالٌ وَ عَدُوٌّ قَالٌ» نهج البلاغه، قصار شماره ۱۱۳.

سرآغاز

اشاره

سرآغاز

در این کتاب، بحثهایی که در مورد شخصیت والای حضرت مهدی علیه السلام خواهد آمد عبارتند از:

۱- امام مهدی علیه السلام کیست؟

۲- نام و نسب آن حضرت

۳- قرآن و نوید از حضرت مهدی علیه السلام

۴- نویدها در سنت پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم

۵- نوید از آن حضرت در روایات امامان نور علیه السلام

۶- آیا حضرت مهدی علیه السلام جهان را به نور وجودش روشن ساخته است؟

۷- چگونه از دیدگان نهان گشت؟

۸- غیبت کوتاه آن حضرت

۹- سفیران چهار گانه یا چهار نائب

۱۰- چه کسانی در دوران غیبت کوتاه او به دیدارش نائل شده اند؟

۱۱- غیبت طولانی او

۱۲- چه کسانی در غیبت طولانی او به دیدارش نائل شده اند؟

۱۳- چگونه تاکنون زیسته است؟

۱۴- چه زمانی ظهور خواهد کرد؟

۱۵- ویژگیهای حضرت مهدی علیه السلام و نشانه های او

[صفحه ۴۲]

۱۶- نشانه های ظهور آن حضرت

۱۷- مدعیان دروغین

۱۸- چگونه ظهور می کند و از کجا آغاز می نماید؟

۱۹- پس از ظهور چگونه حکومت خواهد کرد؟

۲۰- چگونه دولتها و قدرتها در برابر او سر فرود

خواهند آورد؟

۲۱- زندگی جامعه در عصر طلایی او

۲۲- مدت حکومت عادلانه او

۲۳- چگونه روزگارش به پایان می رسد؟

۲۴- پس از او چه خواهد شد؟

و بحث های دیگری که ضمن این موضوعات خواهد آمد.

[صفحه ۴۵]

امام مهدی کیست؟

امام مهدی کیست؟

سخن از امام مهدی علیه السلام سخن از یک موضوع عقیدتی و مذهبی بسیار حساس و مهمی است که رابطه تنگاتنگ و گسست ناپذیری با اسلام و مسلمانان دارد، چرا که وجود گرانبایه او یک واقعیت اسلامی و از مهم ترین مسایل دینی و از اساس مکتب و ایمان به ارزشهای معنوی است.

بحث از شخصیت آن حضرت، آنگونه که برخی از نویسندگان منحرف پنداشته اند، بحث از افسانه ای نیست که شیعه آن را به منظور آرامش بخشیدن به روان ناآرام خویش که در رهگذر قرون و اعصار تحت فشار ظلم و استبداد بوده است -ساخته باشد و بخاطر مرهم نهادن بر قلب زخم خورده ای که باران مصائب در مسیر زمان بر سر آنان باریده است- سر هم کرده باشد.

بحث از امام مهدی علیه السلام آنگونه که برخی فیلسوف نماها گفته اند اندیشه ای نیست که به منظور تخفیف دردها و آرامش بخشیدن به رنج و فشاری باشد که از رهگذر حاکمیت زمامداران بیدادگر قرون و اعصار، در برخی اذهان و افکار جایگزین شده باشد.

و نیز آنگونه که برخی عناصر نادان مدعی دانش و فرهنگ، تصور کرده اند، خرافه ای نیست که آن را، داستان سرایان ساخته و پرداخته و به اسلام چسبانده باشند و نیز بازیچه تاریخی نیست تا اسباب تمسخر دشمنان بدانندیش و دلچک و

یاوه گو باشد؛ بلکه یک واقعیت اسلامی است که در خور اهمیت بخشیدن بسیار

[صفحه ۴۶]

و ژرف نگری فراوان ارزیابی و روشنگری اساسی است.

مسأله تداوم حیات اسلام و شکوه قرآن است، بحث مهم و اصیلی است که قرآن نویدگر آن است و پیامبر در موقعیت ها و مناسبت‌های گوناگون از آن سخن به میان آورده، امامان نور علیه السلام نوید و بشارت آن را نه تنها به شیعیان خود که به تمامی مسلمانان قرون و اعصار داده اند و به دانشمندان، مفسران، محدثان و مورخان نام آور، در رهگذر قرون و اعصار، کتابهای مفصل و مستقلی پیرامون آن نوشته اند.

با این بیان، موضوع امام مهدی یک موضوع استراتژیک و بسیار مهم و در نوع خود بی نظیر است و از امتیازات بسیار ویژه ای، برخوردار است.

مسأله ای است که پیرامون آن بسیار گفتگو شده و در آستانه آن، فراوان، برخورد افکار و اندیشه ها صورت گرفته و قلم فرساینها شده است. از این رو، گروهی بدان ایمان آورده و گروهی دچار حیرت گشته و برخی دیگران را به باد استهزاء گرفته اند.

امام مهدی علیه السلام شخصیت برجسته ای است که درست ۱۱۴۲ سال پیش از نگارش این کتاب دیده به جهان گشوده و هم اکنون زنده است، بر روی این سیاره خاکی زندگی می کند و بسان دیگر انسانها، غذا می خورد و آب می نوشد و خدای خویش را عاشقانه و خالصانه عبادت می کند و در انتظار دریافت فرمان ظهور خویش است.

آن گرامی از دیدگان نهان است. مردم او را نمی بینند و نمی شناسند و او

نیز خویشتن را معرفی نمی کند و در هر نقطه ای از جهان که اراده کند، حضور می یابد. او بر سراسر جهان تسلط و اشراف دارد و به همه بندگان، شهرها و کشورها احاطه دارد. به اذن خدا هر رخدادی در سراسر جهان رخ دهد می داند و روزی که نزد خدا مشخص است و برای ما نامعلوم، از پس پرده غیبت ظاهر می شود و علائم

[صفحه ۴۷]

و نشانه های قطعی پیش از ظهور او پدیدار می گردد.

پس از ظهور، بر سراسر گیتی حکم می راند و مسیح علیه السلام از آسمان فرود آمده و به امامت او نماز می خواند.

همه دولتها و ملتها در سراسر جهان، در برابرش خاضع می گردند و مذاهب و ادیان سر فرود می آورند.

اسلام راستینی را که نیای گرانقدرش محمد صلی الله علیه و اله و سلم آورد، با خود می آورد و پیاده می کند....

اینها برخی سر فصلها پیرامون شخصیت آن گرامی و بسان فهرستی برای این کتاب است.

[صفحه ۵۱]

پدران و نیاکان سرفراز

پدران و نیاکان سرفراز

نام بلند آوازه ی آن گرانمایه «محمد» و به «مهدی» شهرت دارد.

او فرزند حضرت امام حسن عسکری علیه السلام،

فرزند امام هادی علیه السلام،

فرزند امام جواد علیه السلام،

فرزند امام رضا علیه السلام،

فرزند امام کاظم علیه السلام،

فرزند امام صادق علیه السلام،

فرزند امام باقر علیه السلام،

فرزند امام سجاد علیه السلام،

فرزند امام حسین علیه السلام،

فرزند امام حسن علیه السلام،

فرزند امام علی علیه السلام،

و فرزند دلبنده فاطمه علیها السلام دخت گرانمایه ی پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله

و سلم است.

و سخن فرزدق چقدر در اینجا زیباست که می گوید:

«اینان، پدران گرانقدر من هستند، شما نیز ای «جریر»! به هنگامی که انجمنها ما را گرد آوردند، شخصیتهایی به عظمت پدران من، بدان انجمنها بیاور.»

آری! این نسبت والای آن حضرت است که علاوه بر اسناد تاریخی، انبوه روایات

[صفحه ۵۲]

نیز که از نظرتان خواهد گذشت، این واقعیت را به صراحت، در چشم انداز حق جویان قرار می دهد.

مادر گرامی او

مادر گرامی او

مادرش، بانوی بزرگ، نیک بخت و پرشکوه و گرانقدری بنام «نرجس» است و او را «صیقل»، «ریحانه» «سوسن» نیز نامیده اند.

لازم به یادآوری است که تعدد نام و اختلاف در اسم، نه تعدد شخصیت را می طلبد و نه اختلاف در مورد صاحب آن را.

دخت گرانقدر پیامبر فاطمه علیهاالسلام نیز بخاطر مناسبتها و دلایل متعدد، نامهای گوناگونی داشت که برخی از آنها را در کتاب «فاطمه از ولادت تا شهادت» آورده ایم.

و در این کتاب نیز برخی از نامهای مادر گرامی حضرت مهدی علیه السلام «نرجس» را نیز خواهیم آورد.

دست خیانت و تحریف در برخی روایات

دست خیانت و تحریف در برخی روایات

هر پژوهشگری به روایاتی که از نسب امام عصر علیه السلام سخن می گوید، مراجعه کند به روشنی در خواهد یافت که امام مهدی علیه السلام بی هیچ تردیدی فرزند گرامی حضرت امام حسن عسکری علیه السلام است. با این وصف شما در برخی از کتابهای اهل سنت به روایتی برمی خورید که دست تحریف و تزویر بسوی آن دراز شده و خیانت کارانه بخاطر زشت و بی اعتبار جلوه دادن روایت و منحرف ساختن آن از هدف اصلی خویش که بیان شخصیت و نسب حضرت مهدی علیه السلام است، یک واژه بیگانه بر آن افزوده است و به همین جهت هم این روایت، ارزش و اصالت حقیقی خویش را از دست داده است.

علاوه بر این، روایت مورد اشاره، از نظر سند و متن نیز ضعیف است و نزد

پژوهشگران فاقد ارزش و اعتبار. اما شگفت اینجاست که برخی از بداندیشان صدها روایت صحیح و اصیل و معتبر را

در این مورد رها ساخته و به همین روایت فاقد ارزش و اعتبار چسبیده اند، چرا که پاسخگوی تمایلات و خواسته های دل بیمار آنان است.

آن روایت این است:

عن ابی داود، عن زائده، عن عاصم، عن زر، عن عبدالله، عن النبی صلی الله علیه و اله و سلم انه قال:

«لو لم یبق من الدنیا الا- یوم واحد، لطول الله ذلک الیوم، حتی یبعث الله رجلا منی - او: من اهل بیتی - یوطی ء اسمه اسمی (واسم ابیه اسمی) یملاء الارض قسطا و عدلا، کما ملئت ظلما و جورا.»

این روایت با چیزی که دست تحریف و خیانت بدان افزوده است، از دیگر انبوه روایات که پیرامون حضرت مهدی علیه السلام آمده است، از نظر سند و متن متفاوت است.

از نظر سند: بدان جهت فاقد ارزش است که روایت بوسیله فردی به نام «زائده» روایت شده است و او فردی است که دانشمندان علم رجال در بیوگرافی اش تصریح کرده اند که:

«انه یزید فی الاحادیث».[۱].

یعنی او در روایات می افزود و امانت در نقل را رعایت نمی کرد.

اما از نظر متن: بدان دلیل فاقد ارزش است که این روایت از «زر»، از راههای فراوان دیگری روایت شده است و در هیچ کدام از آن، جمله «و اسم ابیه اسم ابی» وجود ندارد. [۲] و این نشانگر آن است که این جمله اضافی، ساخته و پرداخته فردی به نام «زائده» است که پژوهشگران اهل سنت نیز این واقعیت را دریافته اند از

[صفحه ۵۴]

از جمله یکی از آنان در کتاب خویش می نویسد:

«همه روایات رسیده از پیامبر صلی

الله علیه و اله و سلم در این مورد، فاقد جمله «و اسم ایبه اسم ابی» می باشد.»

آنگاه روایت مورد بحث را از «زائده» می آورد و پس از آن می گوید:

«ترمذی این روایت را نقل نموده است، اما آن جمله را ذکر نکرده است.»

و در انبوه روایات حافظان و افراد مورد اعتماد که روایت را آورده اند، تنها این عبارت است: «اسمه اسمی».

و آخرین سخن در این مورد این است که امام «احمد بن حنبل» با دقت در درستی کارش در نقل روایات، این حدیث را در «مسند» خویش در موارد متعددی آورده است و همه جا تنها جمله «اسمه اسمی» می باشد. [۳].

علاوه بر آنچه آمد، در همه روایات رسیده از پیامبر در مورد شخصیت والای امام مهدی علیه السلام، عبارت کوتاه «واسمه اسم ابی» وجود ندارد و مسلمانان نیز بر این مطلب اتفاق نظر دارند که آن حضرت فرزند حضرت حسن عسکری علیه السلام است.

باین بیان روایت تحریف شده «زائد» فاقد ارزش و اعتبار است و از دیدگاه علما و دانشمندان، مردود؛ چرا که با انبوه روایات صحیح و معتبر، ناسازگار است و نیز بدان دلیل که «زائد» عنصری شناخته شده است که با روایات بازی می کرد و طبق هواها و خواسته های خویش، در آنها دستکاری می نمود.

پاورقی

[۱] معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۱، ص ۱۷۲ و ۱۷۸ به نقل از بیان شافعی، ص ۴۸۲.

[۲] جهت اطلاع بیشتر مراجعه شود به: معجم الاحادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۱، ص ۱۶۸ و ۱۷۸ و منتخب الاثر، ص ۱۴۱.

[۳]

چرا تحریف؟

چرا تحریف؟

بازرگانان و دلایان حدیث، به منظور تقرب به قطب های قدرت و در طمع به دست آوردن ثروت و تقویت جبهه باطل و بیداد، روایاتی جهت دار از خود می ساختند.

[صفحه ۵۵]

و آنها را به پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم نسبت می دادند، چرا که در برخی روزگاران، ساختن روایات دروغ، پست و شغل مهم و تجارتنی پر سود بود که جعل کنندگان حدیث و دروغ پردازان نظیر «ابوهریره» و «سمره بن جندب» و «مغیره بن شعبه» و دوستان و همکاران آنان، بدان وسیله زندگی می کردند و به آلف و الوف و هواهای دل خویش می رسیدند و راوی روایت مورد بحث، جناب «زائده»، از این قماش است و دلیل بازی با روایات نیز روشن است.

هدف...

هدف...

هدف از افزودن جمله کوتاه «و اسم ایبه اسم ابی» به روایت مورد بحث چه بوده است و دست تحریف، چه منظوری داشته است؟

پاسخ:

پاسخ این سؤال، یکی از این دو می تواند باشد:

۱- هدف از این کار، تأیید «مهدی عباسی» بوده که، نامش «محمد» و نام پدرش «عبدالله» و لقبش «مهدی».

۲- ممکن است هدف، تأیید «محمد بن عبدالله بن حسن» بوده است که لقبش «نفس زکیه» [۱] بود و بر ضد نظام ستمکار و پرفریب عباسی قیام کرد، همانگونه که علامه معاصر آیت الله صافی نیز در کتاب خویش [۲] بدان تصریح کرده است.

کوتاه سخن اینکه: روایت «زائده» از دیدگاه دانشمندان حدیث فاقد صحت و اعتبار است و در نهایت ضعف و تزلزل و توجیه حرف نادرست نیز، کار نادرست دیگری است.

[صفحه

[۱] این «نفس زکیه» غیر آن است که در آخر الزمان خواهد آمد.

[۲] منتخب الاثر، ص ۲۳۱.

نامهای حضرت مهدی

اشاره

نامهای حضرت مهدی

حضرت مهدی علیه السلام نامهای متعددی دارد که به مناسبتهای مختلف، بدان نامها خوانده شده است و از این شئون شخصیت‌های بزرگ است که بخاطر صفات و ویژگیها و ابعاد گوناگون شخصیتشان، نامشان نیز متعدد می‌گردد.

برای نمونه: در قرآن شریف و انجیل برای پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم نامهای متعددی است، نامهایی چون: «محمد»، «احمد»، «طه»، «یس»، «بشیر»، «نذیر» و در انجیل نیز «فارقلیطا» و «برکلوطوس» به زبان سریانی و یونانی.

و نیز قهرمان جاودانه اسلام، امیر مؤمنان علیه السلام نیز نامهای متعددی دارد از آن جمله: «علی»، «حیدر»، «مرتضی» و «ایلیا» به زبان سریانی و نامهایی دیگر.

و بانوی بانوان فاطمه علیها السلام نیز نامهای متعددی دارد از آن جمله: «فاطمه»، «بتول»، «مبارکه»، «محدثه»، «طاهره»، «صدیقه» و ...

در مورد حضرت مهدی علیه السلام و نام بلند آوازه اش، روایات بسیاری از پیامبر گرامی و امامان نور علیه السلام آمده است که در آنها از آن اصلاحگر بزرگ عصرها و نسلها به «مهدی»، «حجت»، «قائم»، «منتظر»، «خلف صالح»، «صاحب الامر»، «سید»، «الامام الثانی عشر» و ... تعبیر شده است و بارها تصریح شده است که نام آن حضرت نام پیامبر است و کنیه اش «ابوالقاسم».

که ما با ترسیم برخی از روایات به برخی از نامهای مقدس آن حضرت اشاره می‌کنیم:

مهدی

مهدی

۱- از «ابی سعید خدری» و او نیز از پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم آورده است که فرمود:

«نام مهدی نام من است.»

«اسم المهدی، اسمی.»

[صفحه ۵۷]

۲- امیر مؤمنان علیه السلام فرمود: نام مهدی «محمد» است.

«اسم المهدی،

محمد» [۱].

و آن گرامی مهدی نامیده شد، چرا که خداوند او را به امور نهانی که هیچ کس از آنها آگاهی ندارد، هدایت و ارشاد می نماید، روایت این است:

امام باقر علیه السلام فرمود:

«اذا قام مهدينا اهل البت، قسم بالسويه وعدل في الرعيه، من اطاعه فقد اطاع الله و من عصاه فقد عصى الله و انما سمي المهدي لانه يهدي الى امر خفي.» [۲].

یعنی هنگامی که مهدی ما خاندان پیامبر، بپا خیزد ثروتها را بطور برابر تقسیم می کند و در جامعه به عدالت و دادگری رفتار می کند. هر کس او را فرمان برد خدای را فرمان برده و هر کس او را نافرمانی کند، خدای را نافرمانی کرده است و او مهدی نامیده شده چرا که به امور و شئون نهانی هدایت می گردد. [۳].

پاورقی

[۱] البرهان فی علامات مهدی آخر الزمان، متقی هندی، باب ۳، روایت ۸ و ۹.

[۲] عقد الدرر، باب ۳، ص، ۴۰.

[۳] عقد الدرر، باب ۳، ص ۴۰.

قائم

قائم

آن حضرت «قائم» نامیده شده است چرا که به بزرگترین قیام اصلاحگرانه ی تاریخ بشر، دست می زند. او برای حق خالص که ذره ای باطل در آن راه نمی یابد، قیام می کند و به حق و عدالت بپا می خیزد. و این چیزی است که قیام شکوهمند او را از دیگر قیامها ممتاز می سازد، چرا که تاریخ بشر، قیامها و نهضتهایی را برای برخی شخصیتها ثبت کرده است اما قیام و نهضت و انقلاب آنان در هدفها و وسایل، براساس حق و راه مستقیم نبوده است، اما امام مهدی

علیه السلام بر اساس حق خالص و عدالت راستین و ناب پیا می خیزد و بس.

این روایت را بنگرید:

[صفحه ۵۸]

«ابو حمزه ثمالی» می گوید:

سألت الباقر علیه السلام: «یا بن رسول الله! أستم کلکم قائمین بالحق؟»

قال: «بلی!»

قلت: «فلم سمی القائم قائماً؟»

قال: «لما قتل جدی الحسین علیه السلام ضجت الملائکه الی الله عزوجل بالبکاء و النحیب... ثم کشف الله عزوجل عن الائمة من ولد الحسین علیه السلام للملائکه، فسرت الملائکه بذلك، فاذا أحدهم قائم یصلی، فقال عزوجل: بذلك القائم أنتقم منهم.» [۱].

از امام باقر علیه السلام پرسیدم: ای پسر پیامبر! آیا همه شما قیام کننده به حق نیستید؟

فرمود: چرا!!

گفتم: پس چرا آن حضرت، قائم نامیده شد؟

فرمود: هنگامی که نیای گرانقدرم حسین علیه السلام به شهادت رسید فرشتگان به بارگاه خدا ناله و شیون کردند... خداوند امامان نه گانه، از نسل پاک حسین علیه السلام را، به آنها نمایاند و با دیدن آنها ملائکه شاد گردیدند و دیدند که یکی از آنها به نماز ایستاده است و خدا با نشان دادن او به فرشتگاتن فرمود: من بوسیله این «قائم» از قاتلان حسین علیه السلام انتقام خواهم گرفت.»

و امام صادق علیه السلام نیز فرمود:

«سمی «القائم» لقیامه الحق» [۲].

یعنی: حضرت مهدی علیه السلام «قائم» نامیده شد چرا که قیام شکوهمند او، به حق و عدالت است و هدفها و شیوه ها و وسایل او در راه رسیدن به هدف نیز همه و همه براساس حق است.

[صفحه ۵۹]

پاورقی

[۱] بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۲۸.

[۲] بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۳۰.

منتظر

منتظر

آن حضرت با این

نام خواننده شده است، چرا که مردم همواره ظهور و قیام او را انتظار می‌برند تا با قیام خویش این سیاره خاکی را از ظلم و بیداد پاک سازد.

از امام جواد علیه السلام پرسیدند:

«یا بن رسول الله! و لم سمی: القائم؟»

قال: «لانه یقوم بعد موت ذکرة و ارتداد اکثر القائلین بامامته.»

فقیل له: «و لم سمی: المنتظر؟»

قال: «لان له غیبه تكثر ایامها و یطول أمدها، فینتظر خروجه المخلصون و ینکره المرتابون...» [۱].

یعنی: پرسیدند: «چرا حضرت مهدی علیه السلام را «قائم» نامیدند؟»

فرمود: «چون پس از آنکه یاد و نام مقدسش در میان مردم فراموش شد و بیشتر معتقدان به امامت او به آفت ارتجاع و ارتداد گرفتار آمدند، بیا می‌خیزد.

پرسیدند: «چرا منتظر نامیده شده است؟»

فرمود: «بدان دلیل که او غیبت بسیار طولانی خواهد داشت. غیبتی که دوران آن سخت و طولانی است و مخلصان، انتظار قیام و ظهورش را می‌کشند و تردید کنندگان و بدخواهان، وجود گرانبمایه و ظهور او را برای اصلاح جهان، انکار می‌نمایند.

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۳۰.

صاحب الامر

صاحب الامر

آن گرامی «صاحب الامر» نیز نامیده شده است، چرا که او پیشوای برحق است که خداوند اطاعت او را بر همه بندگان واجب ساخته است؛ از جمله در قرآن می‌فرماید:

هان ای ایمان آورندگان! خدا و پیامبر و صاحبان امر را اطاعت کنید.

[صفحه ۶۰]

«یا ایها الذین آمنوا اطیعوا الله و اطیعوا الرسول و اولی الامر منکم.» [۱].

روایات معتبر و صحیح صراحت دارند که «اولی الامر» در آیه شریفه، امامان نور و از خاندان

پیامبرند که نخستین آنها علی علیه السلام و آخرینشان حضرت مهدی علیه السلام است.

پاورقی

[۱] سوره نساء آیه ۵۹.

حجت

حجت

آن حضرت «حجت نیز نامیده شده است بدان دلیل که «حجت» خدا بر جهانیان است و خدا بوسیله آن گرامی بر بندگانش اتمام حجت می کند.

و نیز آن پیشوای بزرگ، نامها و لقبهای دیگری دارد که نیاز به توضیح و شرح ندارد.

جان سخن در مورد امام مهدی

جان سخن در مورد امام مهدی

جان سخن در مورد امام مهدی

بنظر می رسد بهترین شیوه ورود به بحث در مورد امام مهدی علیه السلام، ترسیم روایاتی است که از نیای گرانقدرش پیامبر، گاه به صورت سربسته و گاه مشروح! پیرامون شخصیت والا و پرشکوه او وارد شده است، همانگونه که دیگر نویسندگان نیز بدین صورت وارد بحث شده اند □.

در آغاز این بحث لازم به یادآوری است که در این رابطه، انبوه روایاتی که در منابع و کتابهای شیعه است ترسیم نمی گردد، چرا که ایمان، به امامت از نظر آنان از پایه های دین و مذهب شناخته شده و فردی که اصل امامت را معتقد بود، ناگزیر به امامت حضرت مهدی علیه السلام ایمان دارد و انبوه روایاتی که از اصل امامت و شمار امامان نور سخن دارد، تصریح می کند که دوازدهمین آنان حضرت مهدی علیه السلام است، از این رو، ایمان به آن گرامی، از ایمان به اصل امامت، گسست ناپذیر از کل! و دوازدهمین آنان، می باشد.

[صفحه ۶۱]

در منابع اهل سنت

در منابع اهل سنت

انبوه روایاتی که در منابع و کتابهای اهل سنت پیرامون امامان دوازده گانه وارد شده است از نظر اجمال و تفصیل گوناگون

است.

برخی از آنها تنها از شمار امامان نور، بدون بیان نام و نسب آنان سخن دارد. و برخی دیگر آنان را با نام و نسب و شمار معرفی می کند.

برخی سربسته از حضرت مهدی علیه السلام سخن می گوید.

و برخی صراحت دارند که آن حضرت، دوازدهمین امام نور است.

با این بیان، برخی از روایات، روشنگر برخی دیگر است.

سخن درست

سخن درست

سخن حق و درست در این مورد این است که به صراحت یادآوری کنیم که: این روایات، بسیار زیاد و فراتر از حد تواتر است و پیام آنها نیز صریح، روشن و غیر قابل خدشه است، به گونه ای که نه نقطه ابهامی باقی می گذارد و نه راهی برای بهانه جویی و ایراد و اشکال و اگر بخواهیم همه آنها را بیاوریم، هم سخن طولانی و خسته کننده می شود و هم از هدف اصلی کتاب باز می مانیم، به همین جهت تنها برای نمونه برخی از آنها - با بیان منابع و مصادر، به منظور آسان ساختن کار برای پژوهشگران حقیقت جو- در اینجا ترسیم می گردد.

نمونه هایی از روایات

الف: دسته اول:

دسته نخست روایاتی است که از امامان نور علیه السلام بطور کلی و سربسته، پیام دارد، برای نمونه:

۱- پیامبر گرامی می فرمود:

[صفحه ۶۲]

«یکون لهذه الامه اثنا عشر خلیفه.»

یعنی: برای این امت، دوازده امام و پیشوا خواهد بود.

این روایت را هم، امام «احمد بن

حنبل» در مسند خویش از ۳۴ طریق روایت کرده است و هم «مسلم» از علمای مورد قبول اهل سنت در «صحیح» خود آورده است. [۱].

و نیز آورده اند که فرمود:

«یکون اثنا عشر أمیراً، فقال کلمه لم أسمعها فقال أبي: انه قال: کلهم من قریش» [۲].

یعنی این امت دوازده امام خواهد داشت... و همگی آنان از قریش اند.

این روایت را منابع و مصادر ذیل آورده اند:

۱- «صحیح بخاری» جلد ۴، صفحه ۱۴۶.

۲- «صحیح ترمذی» جلد ۲، صفحه ۳۵.

۳- «مسند امام احمد بن حنبل» جلد ۵، صفحه ۹۰.

۴- «تیسیر الوصول الی جامع الاصول» جلد ۲.

۵- «منتخب کتبر العمال»

۶- «تاریخ بغداد» جلد ۱۴، صفحه ۳۵۳.

۷- «تاریخ الخلفاء» صفحه ۷.

۸- «ینابیع الموده» صفحه ۴۴۴.

۹- «المستدرک علی الصحیحین» جلد ۲، صفحه ۲۵۰۱. [۳].

[صفحه ۶۳]

در منابع فوق، این روایت از امام حسن علیه السلام، «عبدالله بن مسعود»، «انس بن مالک»، «عمر» و... روایت شده است و یادآوری می گردد که نویسندگان این منابع، همگی از ائمه و علمای مورد اعتماد اهل سنت هستند.

دسته دوم:

دسته دوم از روایات، برخلاف دسته نخست که سربسته بیانگر این نکته بود که امامان پس از پیامبر، دوازده نفرند و همگی از قریش، این دسته از روایات بطور روشن و گویا به بیان مشخصات امامان دوازده گانه پرداخته و آنان را با نام و نشان معرفی

می کند.

برای نمونه:

۱- قال رسول الله: «أنا سيد النبيين و علي بن أبي طالب سيد الوصيين و ان أضياني بعدى اثنا عشر، أولهم علي بن ابي طالب و آخرهم المهدي.» [۴]

یعنی: از پیامبر گرامی آورده اند که فرمود: «من سالار پیامبرانم و علی سالار جانشینان پیامبران و جانشینان من دوازده نفر می باشند، نخستین آنها علی علیه السلام فرزند ابی طالب و آخرینشان فرزندم مهدی علیه السلام.»

«ان خلفائی و اوصیائی و حجج الله علی الخلق بعدی اثنا عشر: أولهم علی و آخرهم

[صفحه ۶۴]

ولدی المهدی، فینزل روح الله عیسی بن مریم، فیصلی خلف المهدی و تشرق الارض بنور ربها و یبلغ سلطانه المشرق و المغرب.» [۵].

یعنی: جانشینان من و حجت‌های خدا بر بندگان پس از من، دوازده نفرند. نخستین آنها علی بن ابی طالب است و آخرینشان پسر مهدی است. (پس از ظهور او) عیسی بن مریم از آسمانها فرود آمده و به امامت او نماز می گذارد و زمین و زمان به نور پروردگارش روشن می گردد و حکومت مهر و عدل او، جهان را از شرق تا غرب زیر پوشش می گیرد.

۳- و نیز از ابن عباس آورده اند که گفت: روزی مردی یهودی به نام «نعثل» آمد و به پیامبر گفت: «ای پیام آور خدا! از اندیشه ای که در سینه دارم و در خاطرم خطور می کند می خواهم از شما پرسم.»

پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم فرمود: «پرس.»

و او پرسید تا رسید به این مطلب که گفت: «فأخبرنی عن وصیک من هو؟»

یعنی از جانشین خودت آگاهم ساز که او چه کسی است؟

چرا که پیامبری نیامده است جز اینکه جانشینی داشته است و جانشین پیامبر ما حضرت موسی «یوشع بن نون» است که خود موسی علیه السلام او را

معرفی کرد.

پیامبر گرامی در پاسخ او فرمود: «ان وصیی علی بن ابی طالب و بعده سبطای الحسن و الحسین تتلوه تسعه ائمه من صلب الحسین.»

یعنی: حقیقت این است که جانشین بلافصل من علی بن ابی طالب است و پس از او فرزندانم حسن و حسین به ترتیب و پس از حسین، علیه السلام امامان نه گانه از نسل حسین خواهند بود که از پی هم خواهند آمد.

مرد یهودی گفت: «نام بلند و جاودانه آنان را برایم بیان فرما.»

قال: «یا محمد فسمهم لی!»

آن حضرت فرمود: «اذا مضی الحسین فابنه علی، فاذا مضی علی فابنه محمد، فاذا

[صفحه ۶۵]

مضی محمد فابنه جعفر، فاذا مضی جعفر فابنه موسی، فاذا مضی موسی، فابنه علی فاذا مضی علی فابنه محمد، فاذا مضی محمد فابنه علی، فاذا مضی علی فابنه الحسن فاذا مضی الحسن فابنه الحجه محمد المهدی، فهؤلاء اثنا عشر.» [۶].

یعنی: پس از شهادت حسین علیه السلام فرزندش علی و پس از او پسرش محمد و پس از او پسرش جعفر و پس از او پسرش موسی و پس از او پسرش علی و پس از او پسرش محمد و پس از او پسرش علی و پس از او پسرش حسن و پس از او فرزندش مهدی، اینان امامان دوازده گانه مردم و جانشینان بحق من می باشند.

پاورقی

[۱] مسند احمد بن حنبل، ج ۵، ص ۱۰۶، چاپ مصر، سال ۱۳۱۳ ه. و صحیح مسلم، ج ۲، ص ۱۱۹، کتاب الاماره، باب الناس تبع لقربش.

[۲] صحیح بخاری، کتاب الاحکام، چاپ مصر، ۱۳۲۰ ه. و مسند احمد، ج ۵، ص ۹۰.

[۳] و همچنین مراجعه شود به:

تاریخ کبیر بخاری، ج ۱، ص ۴۴۶، سنن ابوداود، ج ۴، ص ۱۰۶، معجم طبرانی، ج ۱، ص ۴۷۴، اخبار اصفهان، ج ۲، ص ۱۶۷، سنن بیهقی، ج ۸، ص ۱۴۳، مصابیح بغوی، ج ۴، ص ۱۳۷، تهذیب تاریخ ابن عساکر، ج ۱، ص ۴۴۵، جامع الاصول جزری، ج ۴، ص ۴۳۹، فتن ابن کثیر، ج ۱، ص ۱۱۷، فرائد السمطین، ج ۲، ص ۱۴۷، مقدمه تاریخ ابن خلدون، ص ۲۵۸، مجمع الزوائد هیشمی، ج ۵، ص ۱۹۰، مطالب السؤل، ج ۱، ص ۱۳، خصائص کبری، ج ۲، ص ۱۱۴، جامع صغیر سیوطی، ج ۲، ص ۷۵۶، صواعق محرقه ابن حجر، ۲۰.

منتخب الاثر، ص ۱ تا ۹۷ و معجم احادیث الامام المهدی، ج ۲، ص ۲۵۵ هر یک به نقل از دهها و صدها کتب سنی و شیعه.

[۴] فرائد السمطین، ج ۲، ص ۲۱۳.

[۵] ینابیع الموده، ص ۴۴۷.

[۶] ینابیع الموده، ص ۴۴۱، و منتخب الاثر، ص ۹۷.

آفت زدگان حق ستیز

آفت زدگان حق ستیز

اینها نمونه هایی از روایات صحیح و روشن است که نه نقطه ابهامی می گذارد و نه جای بهانه جویی و تردید افکنی در مسأله امامت و شخصیت والای حضرت مهدی علیه السلام. مسلمانان نیک اندیش و ژرف نگری که از نظر اندیشه و عمل، بر صراط مستقیم هستند و از نعمت اعتدال بهره ورنند از این روایات درمی یابند که منظور از امامان دوازده گانه، در روایات پیامبر، همان امامان اهل بیت اند و نه دیگران، همانگونه که انبوه روایات بدان تصریح دارد، اما مبتلایان به بیماری عناد و کینه توزی و کسانی که راه و رسمشان حق کشی

و باطل پروری است نه تنها در برابر حقیقت سر تسلیم فرود نمی آورند و شهادت و درایت حق پذیری ندارند، بلکه در همان حال که دلها و قلبهایشان آن حقیقت را باور داشته و بدان یقین دارد، خود ظالمانه و برتری طلبانه حقیقت را انکار می نمایند.

به همین دلیل آنان را بسان غریقی خواهی دید که به هر خس و خاری چنگ انداخته و در این نقشه خائنانه اند که انبوه روایات صریح و روشن را از جهت و هدف و ظاهر و الفاظ خود، باز گردانیده و چنان بلایی بر سرشان بیاورند که از تطبیق به امامان اهل بیت بازدارند و به دیگران تطبیق دهند، با اینکه یقین دارند که شمار

[صفحه ۶۶]

دوازده در این انبوه روایات، نه با سران بیدادگر و پلید اموی می سازد و نه با فریبکاران سیاهکار رژیم عباسی. اما چه باید کرد که بیماری مرگبار و گمراه کننده تعصب، انسان را به هر جنایت و خیانتی وامی دارد و مبتلای به این آفت گمراه کننده، کور و کر می گردد، نه از دروغ پردازی و تزویر، روی گردان است و نه از فریبکاری و دجال گری.

چرا که تنها بازدارنده حقیقی انسان از انحراف و ارتجاع و خیانت، دین صحیح و دینداری و دین باوری درست است، از این رو هنگامی که آن بازدارنده واقعی برداشته شد، انسان دیگر افسار گسیخته می شود و زبانش از هر قید و بند مسئولانه آزاد. آنچه هوای دل اوست انجام می دهد و بدون ذره ای شرم و حیا آنچه را دلخواه اوست می گوید. نه در برابر خدا

احساس مسئولیت می کند و نه از سرانجام کار و کیفر خیانت خویش حساب می برد.

اگر ما بخواهیم این دیدگاه سخیف و ساختگی و این ادعای بی اساس و محتوا را، آنگونه که می باید، میان تهی و ساختگی بودنش را انعکاس بخشیم، باید لیست سیاه و بلند بالایی از سردمداران جنایتکار و تباه پیشه دو رژیم بیدادگر «اموی» و «عباسی»، تنظیم نماییم. از عناصر پلید و تجاوزکار گرفته تا ملحد، خون ریز، بد مست، شرابخوار، شناگر در حوض خمر، اهانت کننده به قرآن، بازدارنده از کارهای شایسته، مشوق و پیشتاز در زشتیها و پلیدیها و عناصر شهوت پرست و در اسارت هوای نفس و...

آری! باید لیست سیاه اینها را بیاوریم، چرا که شما به هر کدام از این سردمداران پلید دست نهی، جز فاسق، فاجر، پرده حیا دریده، برده آزاد شده، و بی اصل و نسب نخواهی یافت. در این صورت است که کتاب از موضوع اصلی خود خارج و به پرونده های سیاه و تیره و تاری، از زندگی ننگ بار عناصر ضد اسلام و ضد انسانیت که سوگمندانۀ عنوان خلاف اسلامی را نیز یدک می کشند، تبدیل خواهی شد. براستی آیا اینان، امامان دوازده گانه ای هستند که پیامبر نوید آنان را به بشریت

[صفحه ۶۷]

داد؟ باید هزاران بار گفت: «هرگز» و میلیونها مرتبه پاسخ داد: «نه!» هرگز امکان ندارد که پیامبر پاک و پاکیزه پرشکوه و مقدسی چون محمد صلی الله علیه و اله و سلم این پلیدان آلوده و زشت کردار را به نمایندگی خویش برگزیند و این جنایتکاران فاسق و بدکار را جانشین خود سازد.

قداست

منزلت و عظمت مقام او بسیار فراتر از این است که عناصر ریاکار و آلوده، جانشینان او باشند، چرا که پیامبر گرامی را جز پاکان و پاکیزگان نمی توانند نمایندگی کنند. تنها کسانی می توانند او را نمایندگی کنند که خداوند آنان را به لطف خویش از همه پلیدیها پاک و آنگونه که خود می پسندد پاکیزه ساخته باشد....

کسانی که پاکتر از آسمان صاف و نسیم لطیف و دل انگیز بهاری اند، بزرگ مردانی که شریف ترینهای روی زمین اند و شایستگان عصرها و نسلها، کسانی که زندگی سراسر افتخار و شکوهشان لبریز از ارزشها و نورباران از قداستها و فضیلتها بود به گونه ای که بر هیچ عیب جویی در سراسر زندگی آنان، نقطه ای برای چون و چرا بود و نه برای استهزاکنندگان بهانه ای برای تمسخر و اشاره و... انسانهای والایی که نسخه هایی همانند اصل بودند و پیامبر پرشکوه اسلام را در ابعاد گوناگون دانش و حکمت، ورع و تقوا، پارسایی و بندگی خدا و دیگر صفات و ویژگیهای برجسته اش، براستی نمایندگی نمودند.

بزرگ مردانی که از سرچشمه دانش پیامبر سیراب گشته و از آب گوارا و زندگی بخش حکمت و بینش او نوشیدند و در شاهراه هدایت او از پی او گام سپردند. اینانند که سزاواترین مردم به او و نزدیکترین و عزیزترین انسانها به پیامبرند. اینان، خاندان پاک و اهل گرامی اویند که قرآن در آیات بسیاری آنان را ستوده و پیامبر در موارد و موقعیتهای گوناگونی آنان را به عنوان جانشینان خویش به مردم معرفی کرد... اما با کسانی که به جمود فکری و تعصب کور گرفتارند، چه

می توان کرد؟

با کسانی که نه به منطق استوار، اعتراف می کنند و نه دلایل محکم، سودشان

[صفحه ۶۸]

می بخشد و نه براهین قانع کننده را به دلیل مرگ وجدان و مسخ شخصیت، می پذیرند؟ و چنانند که اگر هر نشان حقانیت و معجزه ای بیاوری ایمان نمی آورند، باینان چه باید کرد؟

حقگرایان

حقگرایان

در برابر این گروه متعصب و گرفتار آفت جمود و افراط کاری، انبوه انبوه انسانها بوده و هستند که وجدان آنان آلوده نشده و اندیشه و فکرشان از باروری و بالندگی بازنیاستاده و احساساتشان را از دست نداده اند. در برابر حق و عدالت به هنگامی که آشکار گردد، خضوع می کنند و خود پرستی و خود بزرگ بینی را دور می اندازند و از کسانی نیستند که مشمول این آیه قرآن گردند که می فرماید:

«اخذته العزه بالاثم.» [۱].

یعنی: غرور و خودپرستی او را به گناه و بدکاری برانگیزد.

آری! انبوه مردم اینگونه اند، ولی فاجعه بزرگ، فاجعه این گروه متعصب و افراط کار و حق ستیز است و این آفت هستی سوز و انحطاط آفرین است که از چهارده قرن پیش تاکنون جامعه اسلامی بدان گرفتار است.

بازگشت به بحث

... سخن در روایاتی بود که از پیامبر گرامی رسیده و بیانگر نام و نشان و شمار و نسب امامان اهل بیت علیه السلام است و حق ستیزان در نقشه تأویل ناروای این روایات اند تا به امامان نور تطبیق نکند.

ما بر این باوریم که روایات مورد اشاره، هیچ نیازی به تأویل ندارد چرا که پیامبر گرامی با این روایات پرده های ابهام

لازم و شایسته می نمود همه را به صراحت بیان فرموده است. هرگز از پیامبر فرزانه ای، عاقلانه و حکیمانه نیست که از امامان پس از خویش مبهم و نامشخص خبر دهد، چرا که این گونه سخن گفتن با بلاغت و حکمت ناسازگار است.

و مطلب در این مورد شرح و تفصیل می طلبد، نه اجمال و ابهام. چرا که موضوع مورد بحث یک موضوع استراتژیک و در نهایت حساسیت و اهمیت است و یا سرنوشت اسلام و جامعه اسلامی و رهبری آن مرتبط است.

پاورقی

[۱] سوره بقره، آیه ۲۰۶.

آیات و روایات

اشاره

روایات

به هر حال اینک که بحث به اینجا رسید لازم است که برخی از روایاتی که از پیامبر گرامی پیرامون امام مهدی علیه السلام بصورت صریح و روشن آمده است و آنها را تحت عنوان دسته دوم از روایات قرار دادیم، منعکس گردد. با آگاهی بر این که روایت مورد اشاره در کتابهای شیعه و اهل سنت بسیار است و به دلیل حجم آنها بررسی و انعکاس همه آن روایات امکان پذیر نیست و شمارش آنها نیز مشکل است.

علامه و پژوهشگر پرتلاش معاصر آیت الله «صافی» -دامت برکاته - بیش از ۸۰ روایت از منابع شیعه و سنی از این دسته روایات آورده است و خاطر نشان ساخته است که اینها جز، شماری ناچیز نیست. اینک نمونه های دیگری از روایات

۴- از سهل بن سعد انصاری آورده اند که می گوید:

از فاطمه علیها السلام دخت گرانقدر پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم در مورد امامان نور

پرسیدم، پاسخ داد:

پیامبر خطاب به علی علیه السلام در این مورد فرمود:

«علی جان تو امام و پیشوای راستین پس از من هستی و نسبت به جامعه باایمان و مسلمان، از خودشان سزاوارتر،

پس از تو فرزندان حسن

و پس از او فرزندان حسین

و پس از او فرزندش علی بن الحسین

[صفحه ۷۰]

و پس از او فرزندش محمد باقر

و پس از او فرزندش جعفر صادق

و پس از او فرزندش موسی

و پس از او فرزندش علی بن موسی

و پس از او پسرش محمد

و پس از او پسرش علی

و پس از او پسرش حسن

که هر کدام نسبت به دین و دنیای جامعه، از خود ایمان آورندگان زینده ترند. و آنگاه فرزندم مهدی است که امام و جانشین من خواهد بود و نسبت به امور و شئون مؤمنان از خودشان سزاوارتر است. خداوند بوسیله او مشرقها و مغربهای زمین را فتح می کند.

آری علی جان! اینان امامان راستین و زبانهای صداقت و درستی اند. هر کس اینان را یاری کند، پیروز و رستگار است و هر کس آنان را در نقش عظیمشان تنها گذارد در سخت ترین شرایط به حال خود وا گذاشته می شود.» [۱].

۵- و نیز از سلمان آورده اند که: پیامبر گرامی برای ما خطبه خواند و فرمود: «هان ای مردم! من بزودی بسوی ملکوت پر می کشم و از میان شما می روم. اینک شما را در مورد خاندانم به نیکی سفارش می کنم.

مردم! از بدعت سازی و بدعت پذیری بر حذر باشید، چرا که هر بدعتی گمراهی است و هر

گمراهی در آتش دوزخ.

مردم! هرکس از شمایان، خورشید را از دست داد و به ماه تمسک جوید و هر کس ماه را از دست داد به خورشید و ماه روی آورد و هرکس باز آن دو را از دست داد به ستارگان فروزان پس از من.

[صفحه ۷۱]

این سفارش من است بر شما و از خدای بخشایشگر برای خود و همه ی شما آمرزش می طلبم.»

سلمان افزود: هنگامی که پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم از منبر فرود آمد، من او را تا خانه بدرقه کردم و گفتم: «ای پیامبر خدا! شما فرمودید: هنگامی که خورشید جهان افروز را از دست دادیم به ماه تمسک جویم و هنگامی که ماه نورافشان را از دست دادیم به دو آفتاب و ماه و پس از آن به ستارگان فروزان. سؤال من این است که منظور از خورشید و ماه و دو آفتاب و ستارگان فروزان چیست؟»

پیامبر فرمود: منظور از خورشید پیامبر شماست و منظور از ماه علی علیه السلام و منظور از دو آفتاب و ماه، حسن و حسین و منظور از ستارگان فروزان امامان نه گانه از نسل حسین اند.

بنابراین، هنگامی که مرا از دست دادید به علی تمسک جوید و هنگامی که ماه را از دست دادید به دو خورشید و ماه، حسن و حسین و پس از آن دو، به امامان نه گانه از نسل حسین علیه السلام یکی پس از دیگری... که آخرین آنها فرزندان مهدی علیه السلام است.»

آنگاه فرمود: اینان جانشینان من هستند، پیشوایان درست اندیش و نیک کرداری که شمار آنان، به شمار فرزندان

يعقوب و حواريون عيسى عليه السلام است.

سلمان می افزاید: گفتیم: «در این فرصت، نام آنان را برای من بیان فرمایید.»

که فرمود: «نخستین آنان و سالارشان علی است و دو فرزندان او حسن و حسین و آنگاه زین العابدین، محمد باقر، جعفر بن محمد، و فرزندش کاظم همانام موسی بن عمران و فرزندش علی که در سرزمین خراسان به شهادت می رسد. آنگاه فرزندش محمد و دیگر علی و حسن و حجت خدا، همو که در پس پرده ی غیبت انتظار دریافت فرمان قیام می کشد....»

اینان خاندان من هستند و از خون و گوشت من. دانش آنان دانش من است

[صفحه ۷۲]

و فرمانشان فرمان من. هر کس با اذیت و آزار آنان، مرا بیازارد، خداوند او را به شفاعت من نائل نخواهد ساخت.» [۲].

آری! خواننده گرامی! پس از این انبوه روایاتی که نه تنها ترسیم همه آنها امکان پذیر نیست؛ که شمارش آنها نیز مشکل می نماید، شما به پیام روشن آنها پی خواهید برد و در خواهید یافت که پیامبر گرامی بر این موضوع عقیدتی در مناسبتهای گوناگون پافشاری می نمود تا حجت را برای مردم تمام کند و آنان در روز رستارخیز در پیشگاه خدا بهانه ای نداشته باشند.

[صفحه ۷۵]

پاورقی

[۱] منتخب الاثر، ص ۱۱۵، به نقل از کفایه الاثر.

[۲] فرائد السمطين، ج ۲، ص ۲۱۷، شواهد التنزیل، ج ۱، ص ۵۹، و ج ۲، ص ۲۱۱، معانی الاخبار صدوق، ص ۱۱۴، و امالی طوسی: ج ۲، ص ۱۳۱ و منتخب الاثر ص ۱۰۰ به نقل از کفایه الاثر.

قرآن و نوید از امام مهدی

قرآن و نوید از امام مهدی

قرآن کتاب پرشکوه

خداست.

کتابی است که نه کتابهای آسمانی پیشین آن را خدشه دار و باطل می سازد و نه واقعتهای آینده. [۱].

بیانگر هر چیزی است [۲] و هیچ تر و خشکی نیست، مگر اینکه در (این) کتاب روشن و روشنگر آمده است. [۳].

در این کتاب از هیچ چیز فروگذار نشده... [۴] آخرین پیام آسمان به زمین و زمان است همانگونه که اسلام، آخرین دین آسمانی و آخرین برنامه زندگی است.

با این وصف، آیا برآستی می توان فکر کرد که قرآن در مورد این رخداد بزرگ، که عمیقترین و وسیعترین دگرگونی حیات انسان شناخته می شود ساکت باشد؟

و در مورد آن بدون نوید و پیام؟

این قرآنی که از چیرگی «روم» بر «ایران» و از برپایی دولت غاصب و پوشالی یهود، بر اساس سازش با قدرتهای مسلط روزگار خبر می دهد. [۵].

[صفحه ۷۶]

این قرآنی که از «یأجوج» و «مأجوج» و سرانجام و آینده آنها خبر می دهد، این قرآنی که از امکان گذشتن از جو و راهیابی انسان به کرات آسمانی گزارش می کند و می فرماید:

«یا معشر الجن والانس ان استطعتم ان تنفذوا من أقطار السموات و الأرض فانفذوا لا تنفذون إلا بسلطان...» [۶].

یعنی: هان ای گروه جن و انس! اگر می توانید که از کرانه های آسمانها و زمین بیرون روید، بیرون بروید اما بیرون نخواهید رفت مگر با داشتن قدرت علمی و صنعتی....

آیا فکر می کنید چنین کتابی از ظهور اصلاحگر بزرگ تاریخ انسانیت و بنیاد حکومت جهان گستر و عادلانه او، خبر نمی دهد و در مورد آن ساکت

است؟

هرگز چنین نیست....

قرآن از امام مهدی علیه السلام و بر پایی حکومت مهر و عدل او، در موارد متعدد و آیات بسیاری سخن گفته است و از این حقیقت بزرگ خبر داده است.

و این آیات بر شخصیت گرانبایه آن حضرت و ظهور او تأویل گردیده است. همانگونه که امامان نور علیه السلام که قرآن در خانه آنان فرود آمده است، بدین واقعیت تصریح کرده اند و می دانیم که صاحبان معصوم و مطهر و راست گوی خانه، یعنی اهل بیت پیامبر به آنچه در خانه است، داناتر و آگاه ترند.

نمونه ها

۱- قرآن در نویدی می فرماید:

«و نرید ان نم ن علی الذین استضعفوا فی الارض و نجعلهم ائمه و نجعلهم الوارثین» «و نمکن لهم فی الارض و نری فرعون و هامان و جنودهما منهم ما کانوا یحذرون.» [۷].

[صفحه ۷۷]

یعنی: و ما اراده کردیم به کسانی که در روی زمین تضعیف شده اند نعمتی گران، ارزانی داریم و آنان را پیشوایان (راستین) و آنان را وارثان گردانیم.

و به آنان در زمین اقتدار و منزلتی شایسته دهیم و از آنان به فرعون و هامان و سپاهیانشان چیزی را که از آن می هراسیدند نشان دهیم.

امیر مؤمنان علیه السلام در تأویل این آیه شریفه می فرماید: «دنیا پس از چموشی و سرکشی، بسان شتری که از دادن شیر به دوشنده اش خودداری می کند و آن را برای بچه اش نگهداری می کند، به ما روی خواهد آورد.» [۸].

سپس به تلاوت این آیه شریفه پرداخت که:

«و نرید ان نم ن علی الذین استضعفوا فی الارض و نجعلهم

ائمہ و نجعلہم الوارثین....»

«ابن ابی الحدید» در این مورد می نویسد: «بزرگان دینی و همفکران ما بر این واقعیت تصریح می کنند که این بیان امیر مؤمنان علیه السلام، نوید از آمدن امام و پیشوای بزرگی است که فرمانروای زمین و زمان می گردد و همه کشورها در قلمرو قدرت او قرار می گیرند....» [۹].

آری! سخن امیر مؤمنان علیه السلام بیانگر آن است که دنیا، پس از سختی و بیداد بسیار نسبت به خاندان پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم، سرانجام بسوی آنان روی خواهد آورد. آنان بر کران تا کران گیتی حاکم و بر دشمنان کینه توز خویش پیروز می گردند. انبوه مشکلاتی که بسان سنگها و صخره ها سر راه نهضت آسمانی عدالت خواهانه و مقدس آنان قرار دارد همگی رام و کنار می رود و دنیا پس از سختی و بدرفتاری با آنان برایشان آسان و پس از تلخی و مرارتش شیرین و پس از سرکشی اش خاضع و پس از گردن فرازیش مطیع و منقاد آنان می گردد.

و نیز از امیر مؤمنان علیه السلام آورده اند که فرمود: «مستضعفان یاد شده در قرآن کریم

[صفحه ۷۸]

که خداوند اراده فرموده است آنان را پیشوای مردم روی زمین قرار دهد، ما خاندان پیامبریم. خداوند سرانجام «مهدی» این خانواده را برمی انگیزد و بوسیله او، آنان را به اوج شکوه و عزت و اقتدار می رساند و دشمنانشان را به سختی، به ذلت می کشد.» [۱۰].

پاورقی

[۱] سوره فصلت، آیه ۴۲.

[۲] سوره نحل، آیه ۸۹.

[۳] سوره انعام، آیه ۵۹.

[۴] سوره انعام، آیه ۳۸.

[۵] «ضربت عليهم الذلة اين ما ثقفوا بحبل من الله...» سوره آل عمران، آيه ۱۱۲.

[۶] سوره الرحمن، آيه ۳۴.

[۷] سوره قصص، آيه ۵ و ۶.

[۸] نهج البلاغه، قصار ۲۰۹.

[۹] شرح ابن ابی الحديد، ج ۱۹، ص ۲۹.

[۱۰] بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۶۳.

سخن کوتاه در تأویل آیات

سخن کوتاه در تأویل آیات

اینک که سخن به تأویل آیات رسید، مناسب است جهت آگاهی بیشتر شما خواننده گرامی سخنی کوتاه در این مورد ترسیم گردد.

تأویل

واژه شناسان «تأویل» را برگردانیدن واژه و سخن از معنای ظاهری به معنای حقیقی و باطنی آن، معنا کرده اند. [۱] تأویل و تعبیر خوابها نیز اینگونه است.

برای نمونه: حضرت یوسف علیه السلام در خواب یازده ستاره و خورشید و ماه را می بیند که در برابر او سجده می کنند و آنگاه پس از سالهای طولانی که حضرت یعقوب و فرزندان او به صمر می روند، آن خواب و معنای حقیقی آن، روشن می گردد که قرآن می فرماید:

«... هذا تأویل رؤیای من قبل...» [۲].

هنگامی که آنان بر یوسف وارد شدند، پدر و مادرش را نزد خویشان جای داد و گفت: «این است تعبیر آن خواب من که اینک پروردگارم آن را تحقق بخشیده است.» و درست همین بیان در تأویل و تعبیر خوابهایی است که یوسف در تأویل آنها

[صفحه ۷۹]

می فرماید: «غذای روزانه شما را هنوز نیاورده باشند که من پیش از آن، شما را از تعبیر آن خوابها، چنانکه پروردگارم به من آموخته است، خبر دهم...» امیر مؤمنان علیه السلام در روایت از پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم

در مورد آموزش و فراگیری دانشش از آن حضرت می فرماید: «هیچ آیه ای نیست جز اینکه آن گرامی، معنای نهان و تأویل آن را به من آموخت.» [۳].

بازگشت به بحث:

در آیه ی مورد بحث که ظاهر سخن از جنایات فرعون است قرآن به این واقعیت تصریح می کند که:

«... و نرید ان نم ن علی الذین استضعفوا فی الارض و نجعلهم ائمه و نجعلهم الوارثین.»

یعنی: ... و ما بر آن هستیم که بر مستضعفان روی زمین، نعمتی گران ارزانی داریم و آنان را پیشوایان سازیم و وارثان گردانیم.

در اینجا، معنای ظاهری این است که خداوند عزت و اقتدار بنی اسرائیل را به آنان باز پس می دهد و «فرعون» و «هامان» و سپاهیانشان را به بوته هلاکت می سپارد.

اما معنای نهان آیه شریفه غیر از معنای ظاهری و روشن آن است. آن معنا این است که: مقصود از تضعیف شدگان در آیه شریفه، خاندان پیامبرند. مردم آنان را تضعیف نموده و بر آنان ستم کرده و آنان را به قتل رسانده و رانده و سخت ترین بیدادگری را در مورد آنان روا داشته اند.

پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم در تبیین این مطلب فرمود:

«انتم المستضعفون بعدی.» [۴].

[صفحه ۸۰]

یعنی: شما تضعیف شدگان پس از من هستید.

و این واقعیت تاریخی که پیامبر از آن خبر داد، هیچ نیازی به اثبات ندارد. تاریخ اسلامی و روند آن، به صراحت و با رساترین صدای خویش گواهی می کند که مردم از همان روز رحلت پیامبر، خاندان او را با کمال تأسف مورد هجوم

قرار دادند و آنان را بسختی تضعیف کردند.

اگر شما خواننده عزیز به کتابهایی نظیر «مقاتل الطالبین» مراجعه کنی، با انواع مصیبتها و رنجها و بیدارگریهای روبرو می‌گرددی که بر خاندان پیامبر باریده است، چرا که زورمندان و سلطه‌گران، این نسل پاک و پاکیزه را بشدت تضعیف نمودند و آنچه دل‌های لبریز از کینه و جاه‌طلبی شان خواست، در دشمنی با آنان انجام دادند و کار بجایی رسید که مردم دنیا پرست در راه تقرب به فرمانروایان و به دست آوردن دل آنان، سرهای مقدس فرزندان پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم را به حاکمان هدیه بردند، [۵] همانگونه که «جعفر برمکی» و عناصری از این قماش چنین کردند....

وراستی چه تضعیفی از این بدتر و ظالمانه تر...!!!؟

اما اراده خدا بر آن قرار گرفت که بر این نسل پاک و مظلوم تاریخ و بر رهروان راه و پیروان ستمدیده آنان، که همواره زیر فشار و سرکوب و تحقیر و ذلت قرار داشته و از ساده‌ترین حقوق بشری نیز محروم هستند و زورمندان آزادی و کرامت آنان را پایمال ساخته‌اند، تفضل فرموده و حکومت و فرمانروایی زمین و زمان را بر آنان ارزانی دارد. حکومت و اقتداری که مرزهای آن، دو اقیانوس منجمد شمالی و جنوبی باشد، و همه مناطق گوناگون و محیطهای بهم پیوسته میان این دو را شامل

[صفحه ۸۱]

گردد. حکومت منحصر به فرد و بی نظیری که بدون هیچ مزاحم و رقیب و مخرب حکم راند و از اقتدار و نیروی کامل و کارآیی و خلاقیت بی نظیری برای اداره شایسته خانواده بزرگ بشری برخوردار باشد و

زمین و زمان و دلها را آباد سازد.

که در این مورد بزودی بحث خواهیم کرد....

نکته دیگر:

در پایان بحث، در مورد آیه ۴ و ۵ از سوره مبارکه قصص، نکته دیگری نیز شایسته طرح است و آن اینکه:

ممکن است این تأویل و معنای نهان از آیه شریفه که امامان نور علیه السلام آن را آشکار ساخته اند از ظاهر آیه نیز دریافت گردد، چرا که در صدر آیه ۵، دو واژه «نرید» و «نمن» بصورت مضارع که از آینده خبر می دهد، بکار رفته است. از آنجایی که این آیات پس از گذشت هزار سال از عصر «موسی» بر قلب مصفای پیامبر اسلام علیه السلام فرود آمده است می توان گفت که: اگر در مورد بنی اسرائیل بود می توانست بصورت ماضی که از گذشته پیام دارد، نازل گردد، اینگونه: «واردنا ان نمن.» و یا اینگونه: «مننا علی الذین استضعفوا» همانگونه که در دیگر آیات قرآن، بصورت ماضی بکار رفته است.

برای نمونه:

۱- «لقد من الله على المؤمنين...» [۶].

۲- «... فمن الله عليكم...» [۷].

۳- «و لقد مننا عليك مره اخرى.» [۸].

[صفحه ۸۲]

۴- «و لقد مننا على موسى و هارون.» [۹].

خداوند در همه ی این آیات، واژه موردنظر را بصورت ماضی بکار برده است، اما در آیه مورد بحث بصورت مستقبل «و نرید ان نمن.»

آیا خود این نکته، نشانگر این واقعیت نمی تواند باشد که معنای نهان و تأویل آیه شریفه را از ظاهر و تفسیر آن نیز می توان دریافت؟

در آیه بعد نیز همین گونه است: «و نری فرعون و

هامان....»

و جای این سؤال که چرا نفرمود: «و اَرینا فرعون وهامان؟»

و نیز در واژه های: «نرید» و «نجلهم» و باز «نجلهم» و «نمکن» و «نری» [۱۰] همه این واژه های ششگانه بصورت مستقبل آمده اند و نه ماضی، در صورتی که می توانست ماضی باشند.

یک سؤال:

ممکن است این سؤال طرح گردد که: «فرعون» و «هامان» و سپاهیانشان، هزار سال پیش از نزول قرآن نابود شده اند با این وصف، چگونه می توان آیه مورد بحث را به واپسین حرکت تاریخ و آینده جهان تأویل نمود؟

پاسخ:

پاسخ این است که واژه «فرعون» در فرهنگ دین و دین شناسان، به مفهوم خودکامگی و بیدادگری و تجاوز و خود برتر بینی است و نام همه زمامداران خودکامه و خودپرست و تجاوزکار، «فرعون» می باشد، چرا که هر عصر و زمانی را «فرعونی» خواهد بود و هر جامعه و امتی را فرعونها.

از دو امام گرانقدر حضرت باقر و صادق علیه السلام در تأویل آیه مورد بحث روایت

[صفحه ۸۳]

کرده اند که: «در این آیه ی شریفه، منظور از «فرعون» و «هامان» دو عنصر خودکامه از قریش اند. خداوند آن دو را به هنگام ظهور مهدی علیه السلام زنده می کند و از آنان بخاطر آنچه مرتکب شده اند بازخواست می نماید و آنان را به کیفر جنایتشان می رساند و منظور از سپاهیان آن دو نیز، پیروان این دو عنصر خودکامه اند، همانانی که با آن دو همکاری کردند و بر خط آنان گام سپردند و نام آنان را بر سر زبانها انداختند.» [۱۱].

پاورقی

[۱] مجمع البحرین، ماده «اول».

[۲] سوره یوسف، آیه

[۳] بحارالانوار، ج ۲، ص ۲۳۰.

[۴] واژه «مستضعف» در مفهوم قرآنی: کسی است که نیروهای بالقوه و بالفعل را بر برزندگی، تکامل و اقتدار و شکوه داراست اما از سوی استبداد، ارتجاع و استعمار حاکم، سخت زیر فشار است و در همان حال در اندیشه گسستن بندهای اسارت و در اندیشه عدالت و آزادی و تقوای پیشگی نه اینکه به معنای عنصر فاقد قدرت و توان و تحرک و برنامه و هدف باشد.

[۵] عن الحسين عليه السلام: «ومن هوان الدنيا على الله عزوجل ان رأس يحيى بن زكريا اهدى الى بغيا بني اسرائيل.» بحارالانوار، ج ۱۴، ص ۱۷۵.

[۶] سوره آل عمران، آیه ۱۶۴.

[۷] سوره نساء، آیه ۹۴.

[۸] سوره ی طه، آیه ۳۷.

[۹] سوره صافات، آیه ۱۱۴.

[۱۰] واژه های ششگانه مورد اشاره در دو آیه مورد بحث، در آیات ۵ و ۶ سوره قصص بکار رفته اند.

[۱۱] تفسیر برهان، ذیل آیه ۵ از سوره قصص.

دومین نوید

دومین نوید

و نیز خداوند در قرآن کریم اینگونه از آن حضرت نوید می دهد:

«وعد الله الذين آمنوا منكم وعملوا الصالحات ليستخلفنهم في الارض كما استخلف الذين من قبلهم وليمكنن لهم دينهم الذي ارتضى لهم وليبدلنهم من بعد خوفهم انا يعبدونني لا يشركون بي شيئا و من كفر بعد ذلك فاولئك هم الفاسقون....» [۱].

یعنی: خدا به کسانی از شما که ایمان آورده، و کارهای شایسته انجام داده اند وعده داده است که آنان را در روی زمین جانشین دیگران سازد همانگونه که مردمی را که پیش از آنان بودند جانشین دیگران کرد و دینشان را

- که خود برایشان پسندیده است - استوار سازد و وحشتشان را به امنیت تبدیل کند، تا تنها مرا بپرستند و چیزی را با من شریک نگیرند. و آنان که از آن پس، راه کفر و ناسپاسی در پیش گیرند، نافرمانند.

این آیه شریفه از جمله آیاتی است که به آن حضرت تأویل شده است.

معنای آشکار و ظاهر آیه این است که، خداوند:

۱- آفریدگار توانای هستی به مؤمنان و شایسته کرداران این امت وعده داده است که آنان را جانشین دیگران سازد...

طبیعی است که انسان بر روی همین سیاره ی خاکی زندگی می کند و آیه ناظر

[صفحه ۸۴]

بر همین زمین است و بیانگر این واقعیت است که خداوند، سرزمین و امکانات کفر پیشگان جهان را به این شایسته کرداران باایمان می دهد و بدانان شرایط و امکاناتی می بخشد که در زمین با قدرت و عدل و داد فرمانروایی کنند، همانگونه که در گذشته نیز برخی از دوستانش را جانشین دشمنانش ساخته است.

۲- و نیز به آنان وعده داده است که قدرت و نیرو و امکاناتی به آنان ارزانی دارد که دین مورد پسند او او را در همه عرصه های زندگی پیاده کنند و شرایط وحشت بار و هراس انگیز اجتماعی و روانی خویش را به امنیت و آرامش تبدیل سازند، به گونه ای که جز از خدا و عدالت نهراسند و هیچ قدرتمدار و زورمندی نتواند بر آنان، شاخ و شانه بکشد. خدای را بدون ترس و هراس و بصورت آشکار بپرستند و ندای حق و عدالت را به روشنی و با صدای رسا، طنین افکن سازند.

کوتاه

سخن اینکه: با نگرش به ظاهر این آیه، خداوند به مؤمنان و شایسته کرداران این امت، نوید جامعه ای را می دهد که از هر پلیدی و ناپاکی پیراسته است و به تمامی ارزشها و قداستها و فضیلتها و شایستگیها آراسته است، این معنای ظاهری این آیه شریفه.

این وعده شکوهمند خدا که سه بار با «لام قسم» مورد تأکید قرار گرفته است و سه بار با «نون تأکید»، تاکنون تحقق نیافته است.

چه زمانی مردم باایمان و شایسته کردار توانستند با اقتدار، حکومت مهر و عدل خویش را در سراسر جهان برپا دارند و در کمال آزادی و بدون ترس و دلهره مقررات عادلانه و جانبخش قرآن را در عرصه های حیات، پیاده نمایند؟

این مؤمنان شایسته کرداری که خداوند در آیه ی مورد بحث این وعده روح بخش را به آنان می دهد، چه کسانی هستند؟

اگر شما خواننده عزیز به تاریخ اسلام و مسلمانان از همان آغاز درخشش انوار نورانی وحی تاکنون، مراجعه کنید، به شایستگی در خواهید یافت که این وعده شکوهمند خداوند در ظرف این چهارصد سال تحقق نیافته و این نوید بزرگ جامه ی

[صفحه ۸۵]

عمل نپوشیده است.

من فکر نمی کنم که وجدان هیچ مسلمان آگاه و باانصافی بپذیرد که منظور از مؤمنان شایسته کردار در این آیه، «امویان» و «عباسیان» باشند، چرا که در تاریخ مورد قبول امت اسلام و ملل بیگانه، گواه است که «امویان» و «عباسیان» در حکومت سیاه و وحشتناک خود، سهمگین ترین جنایات را مرتکب شدند و خون پاک اولیای خدا را به زمین ریختند، حرمتها را هتک کردند و کاخهای ظلم و

بیدادشان لبریز از فسق و فجور و ضد ارزشها بود که اگر بخواهیم آن جنایتها را به طور دقیق شرح دهیم کتاب از اسلوب و موضوع خود خارج خواهد شد.

بعلاوه چه روزگاری برآستی دین خدا به تمکن و اقتدار مورد نظر این آیه مبارکه نائل آمد، تا نوید جهان گستر شدن آن تحقق یافته باشد همانگونه که در آیه آمده است:

«و لیمکن لهم دینهم الذی ارتضى لهم...»

این صحیح است که اسلام به دلیل جامعیت، محتوای بلند، هماهنگی با فطرت و دیگر ویژگیهای خود و آورنده و آموزگاران و الگوهای حقیقی آن امامان نور علیه السلام تاکنون به میلیونها دل و قلب راه یافته و آهسته آهسته به راه خود ادامه می دهد، اما سوگمندان همچنان فاقد یک قدرت منسجم جهانی است؛ بطوری که در هر گوشه ای از این جهان پر آشوب، هر کس می تواند به جنگ با آن برمی خیزد و بر ضد آن و پیروان آن دست به شقاوت می زند.

به «چین» یا «شوروی» یا برخی از کشورهای افریقایی و اروپایی بروید تا ترس و هراسی را که بر مسلمانان نجات یافته از تصفیه های خونین و ظالمانه سایه افکنده است، بشناسید و با ظلم و فشاری که از هر سو زندگی آنان را احاطه کرده است آشنا شوید. [۲].

در برخی از کشورها نگاه داشتن قرآن بزرگترین جرم است و نگاه دارنده آن

[صفحه ۸۶]

در خور سهمگین ترین کیفرها و سخت ترین شکنجه ها.

دیگر از دهها میلیون مسلمانی که تنها به جرم ایمان به اسلام و قرآن کشته شدند چیزی می پرس.

در «چین» و

«شوروی» و «یوگسلاوی» کشتار گاه های مهیب و رعب آوری بر پا گردید و سیلابی از خون مسلمانان به راه افتاد.

ذر فیلیپین هم اکنون نیز مسلمانان از انواع فشار و سرکوب و محرومیتها رنج می برند و در «ویتنام» جز خدا نمی داند که چه شمار مسلمانان به دست کمونیستها قتل عام شدند و از دهها هزار مسجدی که به اصطبل و محل نگه داری اسلحه و «کنیسه» و میدان ورزش تبدیل شد دیگر می پرس و مگو.... پس چه زمانی نوید و وعده خدا تحقق یافت؟...

سؤال:

ممکن است برخی بگویند: «اسلام در جزیره العرب» و کشورهای خاورمیانه و بسیاری از دیگر کشورها بویژه در روزگاران فتوحات اسلامی تمکن و اقتدار یافت... آیا این نوعی تحقق آن نوید نیست؟»

پاسخ:

صحیح است که اسلام در مقطعی از تاریخ خویش، در قلمرو محدودی به قدرت رسید و رهبری سیاسی و اجتماعی را به کف گرفت، اما آیا برآستی همین حاکمیت محدود و مقطعی، نوید مورد نظر قرآن و تحقق آن وعده شکوهمند خداست؟

اگر چنین است این شرایط که در همان عصر پیامبر تحقق یافت و اسلام بر مدینه و بخشهایی از جزیره العرب حاکم گردید. با این وصف، معنا و مفهوم این نوید شکوهمبار قرآنی چه می تواند باشد که می فرماید:

«وعد الله الذین آمنوا و عملوا الصالحات....»

[صفحه ۸۷]

یعنی: خداوند به کسانی از شما که ایمان آورده و کارهای شایسته انجام دهند وعده داده است که آنان را در روی زمین جانشین سازد....

بنظر ما، معنای واقعی این نوید قرآنی این است که روزگاری در پیش است که بر سراسر گیتی حاکم می گردد و مسلمانان

بدون هیچ هراس و دلهره ای راه و رسم مترقی و شعائر و برنامه های انسان ساز دینی خود را بر پای می دارند و در تمامی مناطق مسکونی و آباد جهان، تنها اسلام، تدبیر امور و تنظیم شئون بشریت را بدست می گیرد.

آری! این وعده ی شکوهار قرآن است و این هم تاکنون، تحقق نیافته است.

پاورقی

[۱] سوره نور، آیه ۵۵.

[۲] لازم به یادآوری است که این کتاب پیش از فروپاشی اردوگاه شرق نگارش یافته است.

معنای این آیه در پرتو روایات

معنای این آیه در پرتو روایات

امامان معصوم و آموزگاران راستین قرآن نیز در تأویل آیه مورد بحث، بر این اندیشه رهنمون هستند که این وعده شکوهار خدا تحقق نیافته و به هنگامه ظهور حضرت مهدی علیه السلام تحقق خواهد یافت.

بزودی در همین کتاب با روایات متواتر و معتبری روبرو خواهید شد که بطور صریح و بی هیچ ابهامی این آیه قرآن را بر عصر ظهور آن حضرت و حکومت عدل و مهر او منطبق ساخته اند.

برای نمونه:

۱- از چهارمین امام نور علیه السلام آورده اند که آیه مورد بحث را، تلاوت کرد و فرمود «به خدای سوگند که این مؤمنان شایسته کردار، شیعیان ما اهل بیت هستند و خداوند این نوید و وعده شکوهار را بدست بزرگ مردی از ما تحقق خواهد بخشید. او مهدی این امت است و کسی است که پیامبر در مورد او فرمود: اگر از عمر دنیا تنها یک روز باقی مانده باشد خداوند آن روز را آنقدر طولانی خواهد ساخت تا مردی از عترت من که نامش، نام من است بر جهان حکومت کند و زمین

هنگامه ی ظهور او لبریز از ظلم و جور است مالمال از عدل و داد سازد.» [۱].

۲- و از دو امام معصوم حضرت باقر و حضرت صادق علیه السلام نیز همین سخن روایت شده است و آنان نیز درست همین نوید را داده اند.

مرحوم «طبرسی» پس از نقل این روایت می گوید: «منظور از مؤمنان شایسته کردار، پیامبر و خاندان اویند و این آیه در بردارنده نوید حکومت عادلانه جهانی اهل بیت، استقرار اقتدار آنان در سراسر گیتی و برچیده شدن وحشت و هراس آنان با ظهور حضرت مهدی علیه السلام است.»

و می افزاید «خاندان پیامبر در مورد این واقعیت اجماع و اتفاق نظر دارند و روشن است که اجماع آنان همانند قرآن حجت است. چرا که پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم فرمود: «مردم من از میان شما می روم اما دو گوهر گرانبها در میان شما به یادگار می گذارم: یکی کتاب خدا، قرآن و دیگری خاندانم. و این دو، تا روز رستاخیز و ورود بر من در کنار حوض کوثر، از هم جدایی ناپذیرند.»

آنگاه می افزاید: «نوید شکوهمند این آیه قرآن نیز که تمکن و اقتدار اهل بیت و استقرار دین خدا بر روی زمین بوسیله آنان است، وعده ای است که تاکنون تحقق نیافته است از این رو آن حضرت در انتظار دریافت فرمان ظهور از جانب خداست، چرا که خداوند در وعده اش تخلف نمی ورزد.» [۲].

پاورقی

[۱] مجمع البیان، ج ۷، ص ۱۵۲ و تفسیر عیاشی ذیل آیه ۱۵۴ از سوره نور.

[۲] مجمع البیان ج ۷، ص ۱۵۲.

قرآن در آیه دیگری می فرماید:

«و لقد كتبنا في الزبور من بعد الذكر ان الارض يرثها عبادي الصالحون».[۱].

ما در زبور (و کتابهای آسمانی پیشین) پس از نوشتن در لوح محفوظ، نوشتیم که

[صفحه ۸۹]

زمین را بندگان شایسته ی ما به ارث می برند.

مفسران در تفسیر این آیه، معنای «زبور» و «ذکر» به توافق نرسیده اند؛ اما دیدگاههای متفاوت، اختلاف جوهری نیست، چرا که معنای زبور، چه کتاب آسمانی نازل شده بر داود پیامبر باشد، یا مقصود از آن جنس کتابهای آسمانی، مهم نیست همچنانکه معنای «ذکر» نیز در آیه شریفه «تورات» باشد یا «قرآن» یا «لوح محفوظ» همچنانکه مفسرین گفته اند، به محتوای آیه صدمه ای نمی زند و معنای آیه این گونه است:

«و ما در کتابهایی که بر پیامبران فرو فرستادیم، یا در «زبور» که آن را بر داود پیامبر نازل ساختیم، پس از نوشتن در لوح محفوظ یا تورات و یا قرآن، نوشتیم که زمین را بندگان شایسته ما به میراث می برند.»

طبرسی و دیگران در تفسیر آیه از پنجمین امام نور علیه السلام آورده اند که فرمود:

«هم اصحاب المهدي في آخر الزمان».[۲].

یعنی: اینان یاران حضرت مهدی علیه السلام در آخر الزمان هستند.

به باور ما، موضوعی که خدای جهان آفرین در «زبور» و در «ذکر» نوشته است و آن را با «لقد» و «ان» دو بار، سخت، مورد تأکید قرار داده، شایسته است که موضوعی بسیار اساسی و حساس و در نهایت اهمیت باشد.

صحیح است که برخی از مفسران مقصود از «زمین» در آیه مبارکه را زمین بهشت دانسته و آیه

را اینگونه معنا کرده اند که: «بندگان شایسته خدا، زمین بهشت را به ارث می برند.» و برخی نیز زمین مورد نظر را همین سیاره خاکی دانسته اند که سرانجام امت مسلمان آن را با فتوحات خویش به ارث می برند.

اما این دو دیدگاه، معنای ظاهری آیه است و معنای نهان و تأویل آیه شریفه این است که: «بندگان شایسته خدا بر سراسر جهان حکومت عادلانه و انسانی خویش را برقرار خواهند ساخت.»

[صفحه ۹۰]

مرحوم «شیخ طوسی» در تفسیر آیه شریفه از امام باقر علیه السلام روایت کرده است که «ان ذلک وعدالله للمؤمنین بأنهم یرثون جمیع الارض.» [۳].

یعنی: این وعده قطعی خدا بر مؤمنان است که آنان تمامی زمین و زمان را به ارث خواهند برد.

این آیه مبارکه از نظر معنا، به آیه پیش شباهت دارد که می فرماید:

«لیستخلفنهم فی الارض»

در این دو آیه، چه تعبیر زیبایی به کار رفته است، تعبیر به «ارث» و «استخلاف» که «ارث»، انتقال ثروت و امکانات از مرده به زنده و «استخلاف»، نیز قرار دادن یکی بجای دیگری را می گویند.

پاورقی

[۱] سوره ی انبیا، آیه ۱۰۵.

[۲] مجمع البیان، ذیل آیه ی شریفه.

[۳] تفسیر تبیان، ج ۷، ص ۲۵۲.

چهارمین نوید

چهارمین نوید

قرآن می فرماید

«هو الذی ارسل رسوله بالهدی و دین الحق لیظهره علی الدین کله و لو کره المشرکون.» [۱].

این آیه، در قرآن شریف سه بار آمده است و دلالت بر حساسیت موضوع می کند.

آیه دارای تفسیر ظاهری است و دارای تأویل و نهانی.

تفسیر و ظاهر آیه این است که: خداوند پیامبرش حضرت محمد صلی الله

علیه و اله و سلم را به توحید و توحید‌گرایی، بندگی خدا، پرستش او و دین اسلام فرستاد تا این دین آسمانی را با قدرت و قوت به همه ادیان پیروزی بخشد و سراسر گیتی در قلمرو توحید و عدالت و تقوای مورد نظر قرآن، قرار گیرد.

در آیه شریفه واژه «لیظهره» در خور تعمق است، چرا که «ظهور» در اینجا به معنای برتری کامل و روشن با چیرگی و قدرت همه جانبه و کامل است که

[صفحه ۹۱]

می فرماید:

«کیف و ان یظهروا علیکم لایرغبوا فیکم الا و لا ذمه.» [۲].

اینجا نیز «یظهروا» به معنای «یغلبوا» می باشد.

که معنای آیه شریفه این می شود: «دین حق، با اقتدار و شکوه پیش می رود و بر همه ادیان برتری کامل و پیروزی همه جانبه می یابد و جهان را در سایه هدایت خویش می گیرد.»

با این بیان اگر گفته شود که این وعده، تحقق یافته و اراده خداوند جامه عمل پوشیده است، معنای آیه این است که: «خداوند همه دینها و آیینها و کیشهای منحرف و بی اساس را بوسیله قرآن و پیامبر، باطل و با آمدن اسلام نفی کرد و هر گونه شرک و انحراف و زندقه و پرستش باطل را مردود شمرد و از صفحه گیتی برانداخت و جهان، جزیره توحید‌گرایی و مهد عدالت و آزادی و تقوا پیشگی گردید.

این معنای ظاهری آیه، اما اگر بخواهیم از تأویل آیه سخن بگوییم و در پرتو معنای نهان او راه جوئیم، باید بگوییم که این وعده قطعی و تخلف ناپذیر، هنوز تحقق نیافته است.

مسلمانان هنوز شمارشان حدود یک چهارم مردم

جهان یا کمتر است و بر کشورهای اسلامی قوانین و مقررات غیر اسلامی حکومت می کند و مرامها و کیشهای ساختگی و دروغین، آزادانه به حیات خود ادامه می دهند.

در برخی از کشورها، مسلمانان، اقلیت پایمال شده ای هستند که فاقد قدرت و امکانات و بر سرنوشت خویش حاکم نیستند، بنابراین پیروزی کامل حق بر باطل کجاست؟

و نوید قطعی و تخلف ناپذیر «لیظهره علی الدین کله» چه زمانی و چگونه تحقق یافته است؟

[صفحه ۹۲]

پاورقی

[۱] سوره توبه، آیه ۳۳.

[۲] سوره توبه، آیه ۸.

در پرتو روایات

در پرتو روایات

پیشوایان نور و امامان اهل بیت علیه السلام در معنای نهان و تأویل آیه، رهنمود دارند که این مربوط به روزگار ظهور امام مهدی علیه السلام است که بی تردید تحقق خواهد یافت.

اینک نمونه هایی از روایات در تأویل آیه شریفه:

۱- در تفسیر آیه مورد بحث، از امیر مؤمنان علیه السلام آورده اند که این آیه شریفه راتلاوت کرد که: «هو الذی ارسل رسوله بالهدی و دین الحق لیظهره علی الدین کله.»

آنگاه فرمود: «أظهر ذلك بعد؟»

قالوا: «نعم!»

قال علیه السلام: «كلا، فوالذی نفسی بیده حتی لا تبقى قریه الا و ینادی فیها بشهادة ان لا اله الا الله بکره و عشیا.» [۱].

فرمودند: «آیا این نوید پیروزی تحقق یافته است؟»

پاسخ دادند: آری!

آن حضرت فرمود: «هرگز! بخدایی که جانم در کف قدرت اوست با تحقق این وعده، هیچ شهر و دیاری نمی ماند جز اینکه

در آن ندای یکتایی و عظمت خدا بامدادان و شامگاهان طنین می افکند.»

۲- در تفسیر برهان روایت کرده است که فرمود: «فلا، و

الذی نفسی بیده حتی لا تبقى قریه الا و نودی فیها بشهاده ان لا اله الا الله و ان محمدا رسول الله بکره و عشیا» [۲].

یعنی: بخدایی که جانم در کف قدرت اوست هیچ شهر و دیاری نمی ماند جز اینکه در آن ندای یکتایی خدا و رسالت محمد صلی الله علیه و اله و سلم بامدادان و شامگاهان در آن

[صفحه ۹۳]

طنین می افکند.

۳- و نیز از ابن عباس آورده اند که در مورد این جمله از آیه: «لیظهره علی الدین کله و...» گفت:

«لا- یكون ذلك حتى لا- یقی یهودی و لا- نصرانی و لا صاحب مله الا صار الی الاسلام، حتی تأمن الشاه و الذئب و البقره و الاسد و الانسان و الحیه، حتی لا- تقرض فاره جرابا و حتی توضع الجزیه و یکسر الصلیب و یقتل الخنزیر و هو قوله تعالی، «لیظهره علی الدین کله ولو کره المشرکون» و ذلك یكون عند قیام القائم علیه السلام.» [۳].

یعنی: بخدای سوگند چنین نخواهد شد تا مگر روزگاری که یهودیان و مسیحیان و پیروان دیگر مرامها و مسلکها، به اسلام ایمان آورند. گرگ و گوسفند و شیر درنده و انسان و مار گزنده، نسبت به هم احساس امنیت نمایند، نه گرگ گوسفند را بدرد و نه گوسفند از آن بهراسد. روزگاری که دیگر موشی کیسه ای را پاره نکند و فساد و تباهی روی ندهد. زمانی که جزیه ها الغاء گردد و صلیبها شکسته شود.

آری! این معنای آیه ی شریفه است که می فرماید: «لیظهره علی الدین کله.»

و آنگاه تأکید کرد که این وعده الهی تنها با قیام

حضرت مهدی علیه السلام واستقرار دولت مهر و عدل او در جهان، تحقق خواهد یافت.

۴- و نیز از «ابوفضیل» آورده اند که: از امام کاظم علیه السلام، از مفهوم پیام و معنای آیه پرسیدم که می فرماید: «هو الذی ارسل رسوله بالهدی و دین الحق لیظهره علی الدین کله...»

قال: علیه السلام «هو امر الله رسوله بالولایه و الوصیه. والولایه هی دین الحق.»

قلت: «لیظهره علی الدین کله؟»

قال علیه السلام «یظهره علی جمیع الادیان عند قیام القائم علیه السلام.» [۴].

یعنی: حضرت فرمودند: «خداوند پیامبر خدا را به ولایت و وصیت و معرفی

[صفحه ۹۴]

جانشینان خود، فرمان می دهد و دین حق در آیه ی شریفه، ولایت است، یعنی ولایت امامان معصوم.»

پرسیدم: «سرورم! معنای «لیظهره علی الدین کله» چیست؟»

فرمود: «خدا دین خویش را با قیام «قائم» بر همه کیشها و دینها، پیروزی کامل می بخشد.»

۵- «قندوزی حنفی» از امام صادق علیه السلام در معنای آیه شریفه روایتی آورده است که می فرماید:

«و الله ما یجی ء تأویلها حتی یرج القائم المهدی علیه السلام فاذا خرج لم یبق مشرک الا - کره خروجه و لا - یبقی کافر الا قتل...» [۵].

یعنی: به خدای سوگند معنای نهان تأویل آیه شریفه تحقق نمی یابد، مگر هنگامی که حضرت مهدی علیه السلام ظهور کند و هنگامی که او ظهور کرد بقایای شرک گرایان از ظهور او ناخرسند می گردند و کافران حق ستیز به کیفر گناه خود می رسند....

۶- مرحوم «علامه مجلسی» از ابی بصیر آورده است که: از امام صادق علیه السلام در مورد آیه شریفه پرسیدم، که: «هو الذی

ارسل رسوله بالهدى و دين الحق ليظهره على الدين كله و لو كره المشركون.»

قال عليه السلام: «والله ما انزل تأويلها بعد.»

قلت: «جعلت فداك ومتى ينزل؟»

قال عليه السلام: «حتى يقوم القائم ان شاء الله فاذا خرج القائم لم يبق مشرك.» [۶].

يعنى: حضرت فرمودند: «به خدای سوگند! تأویل و معنای نهان آن هنوز نیامده و تحقق نیافته است.»

گفتم: «فدایت کردم! چه زمانی فرود می آید؟»

[صفحه ۹۵]

فرمود: «زمانی که «قائم آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم به اراده الهی قیام کند و زمانی که آن حضرت قیام کند دیگر از شرک و شرک گرایی اثری نمی ماند و دین حق، همه دلها را نور باران می سازد...»

و بدینسان به همین اندازه، از آیاتی که پیرامون وجود گرانمایه آن حضرت تأویل شده است بسنده می شود، اما یادآوری می گردد که ما تنها شماری اندک از آیات را ترسیم نمودیم چرا که آیات شریفه قرآن در این مورد به گونه ای که در روایات آمده است، بسیار است و علامه معاصر جناب «سید صادق شیرازی» در کتاب خویش «المهدی فی القرآن» ۱۰۶ آیه، تنها از مصادر و منابع اهل سنت در مورد امام مهدی علیه السلام گرد آورده است و اگر ما بخواهیم همه آیات را بیاوریم سخن طولانی می گردد.

[صفحه ۹۹]

پاورقی

[۱] مجمع البیان ج، ۹، ص ۲۸۰.

[۲] تفسیر برهان، ج ۴، ص ۳۲۹.

[۳] تفسیر برهان، ج ۴، ص ۳۲۹.

[۴] تفسیر برهان، ج ۴، ص ۳۳۰.

[۵] المهدی فی القرآن، ص ۶۲.

[۶] بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۶۰.

نویدهای پیامبر از حضرت مهدی

نویدهای پیامبر از حضرت مهدی

روایاتی که از

پیامبر گرامی در مورد امام مهدی علیه السلام وارد شده است، بدون تردید بیشترین و بزرگترین دسته از روایات در این موضوع را تشکیل می دهد که برخی از آنها در بخشهای گذشته ترسیم و برخی دیگر در بخشهای آینده ترسیم خواهد شد.

از شگفتیها در این مورد، این است که بیشترین روایات موجود در کتابهای اهل سنت پیرامون وجود گرانمایه حضرت مهدی علیه السلام، از خود پیامبر گرامی است و این روایات نیز با سندهای متعدد و مضامین و معانی و محتوای متنوعی وارد شده است.

این روایات گاهی ضمن گفتاری از امامان دوازده گانه، نوید حضرت مهدی علیه السلام و ظهور عدالت جهانی او را به مسلمانان می دهد و به صراحت خاطر نشان می سازد که او دوازدهمین آنان است.

و گاه از این حقیقت سخن دارد که او از فرزندان فاطمه علیه السلام است.

گاه بیانگر این واقعیت می باشد که او از نسل سرفراز حسین علیه السلام است.

و گاه ترسیم گر این پیام است که آن وجود گرانمایه نهمین امام از نسل حسین می باشد

در این بخش و بخشهای آینده، شما خواننده ی عزیز، آگاه خواهید شد که پیامبر گرامی همواره در مناسبتهای مختلف و موقعیتهای بسیار و شرایط و مکانهای حساس از وجود گرانمایه حضرت مهدی علیه السلام خبر می داد.

[صفحه ۱۰۰]

و خود این مطلب نشانگر این واقعیت است که آن حضرت به این موضوع حساس بالاترین اهمیت را می داد و گرنه این اهتمام و عنایت به موضوع و تکرار و اصرار و پافشاری در آن چرا؟

به هر حال روایات رسیده از پیامبر صلی الله

علیه و اله و سلم پیرامون دوازدهمین امام نور علیه السلام براستی بسیار است که ما با رعایت اسلوب کتاب، برخی از آنها را برگزیده و ترسیم خواهیم کرد.

برای نمونه:

۱- «سعید بن جبیر» از «ابن عباس» و او نیز از پیامبر آورده است که فرمود: «ان خلفائی و اوصیائی و حجج الله علی الخلق بعدی لأثنا عشر، أولهم أخی و آخرهم ولدی.»

قیل: «یا رسول الله! و من أحوک؟»

قال علیه السلام: «علی بن أبی طالب.»

قیل: «ومن ولدک؟»

قال صلی الله علیه و اله و سلم: «المهدی الذی یملاًها -أی یملاً الارض - قسطاً و عدلاً کما ملئت جوراً و ظلماً. و الذی بعثنی بالحق بشیراً لو لم یتبق من الدنیا الا یوم واحد لطول الله ذلک الیوم حتی یرج فیہ ولدی المهدی، فینزل روح الله عیسی بن مریم فیصلی خلفه و تشرق الارض بنور ربها و یربغ سلطانه المشرق و المغرب.» [۱].

یعنی: حضرت فرمودند: «جانشینان من و حجت های خدا بر مردم پس از من، دوازده نفرند، نخستین آنان برادر من و آخرین شان فرزندم می باشد.»

پرسیدند: «برادر شما کیست ای پیامبر خدا؟»

فرمود: «علی ابن ابی طالب.»

پرسیدند «فرزندتان کیست؟»

[صفحه ۱۰۱]

فرمود: «فرزندم، مهدی است و همو که زمین را لبریز از عدل و داد می کند، همانگونه که از ظلم و بیداد در آستانه ظهور او لبریز شده است.

بخدایی که مرا بحق و بشارت دهنده برانگیخت، اگر از عمر دنیا تنها یک روز باقی مانده باشد، خداوند آن روز را آنقدر طولانی خواهد ساخت تا فرزندم مهدی علیه السلام در آن روز ظهور کند، آنگاه عیسی بن مریم از آسمان فرود

می آید و به امامت او، نماز می گذارد و زمین به نور پروردگارش نورباران می گردد و حکومت او، به شرق و غرب گیتی گسترش می یابد و زمین و زمان در قلمرو عدالت و قدرت او قرار می گیرد.

۲- و نیز «حذیقه» از پیامبر آورده است که فرمود:

«المهدی رجل من ولدی، وجهه کالکواکب الدری.» [۲].

یعنی: مهدی علیه السلام مردی از فرزندان من است و چهره اش بسان ستاره درخشان می درخشد.

۳- و نیز آورده است که پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم فرمود:

«المهدی رجل من ولدی، وجهه الکوکب الدری، اللون لون عربی و الجسم جسم اسرائیلی، یملاً الارض عدلاً کما ملئت جوراً، یرضی فی خلافته اهل السماء و الطیر فی الجو یملک عشرين سنه.» [۳].

یعنی: مهدی علیه السلام مردی از فرزندان من است. چهره اش بسان ستاره نورافشان است و سیما و رنگ چهره او عربی و قامت دل آرایش برافراشته است، او جهان را لبریز از عدل و داد می کند همانگونه که پیش از آمدن او پر از بیداد می گردد. در حکومت او آسمانیان و پرندگان در فضا خشنود می گردند و ۲۰ سال حکومت می کند.

[صفحه ۱۰۲]

۴- و نیز آورده اند که فرمود:

«المهدی من ولدی، یكون له غیبه و حیره تضل فیها الامم، یأتی بذخیره الأنبیاء فیملأها عدلاً و قسطاً کما ملئت جوراً و ظلماً.» [۴].

یعنی: مهدی علیه السلام از فرزندان من است. او غیبت طولانی خواهد داشت و در آن شرایط، حیرتی سایه خواهد افکند که امتها، در آن حیرت و سرگردانی گمراه می

شوند. او با ذخایر پیامبران خواهد آمد و جهان را همانگونه که پیش از ظهورش مملو از ظلم و بیداد است، لبریز از عدالت و دادگری خواهد ساخت.

۵- «قندوزی حنفی» از ابوبصیر و او نیز از امام صادق علیه السلام و از پدرانش، تا از پیامبر آورده اند که فرمود:

«المهدی من ولدی، اسمه اسمی و کنیته کنیتی وهو أشبه الناس بی خلقا و خلقا، تکون له غیبه و حیره فی الامم حتی تضل الخلق عن أديانهم، فعند ذلك یقبل کالشهاب الثاقب، فیملأ الارض قسطا و عدلا کما ملئت ظلما و جورا.» [۵].

یعنی: مهدی از فرزندان من است. نام او نام من و کنیه او کنیه من می باشد. و او شبیه ترین انسانها از نظر صورت و سیرت و چهره و اخلاق به من است. او غیبتی طولانی خواهد داشت و امتها در مورد او سرگردان خواهند شد تا آنجایی که از دین خویش برمی گردند و گمراه می شوند آنگاه در آن شرایط است که آن حضرت بسان ستاره نورافشان به مردم روی می آورد و زمین را از عدالت و قسط لبریز می سازد همانگونه که از ظلم و بیداد لبریز شده است.

۶- مرحوم مجلسی از ابویوب انصاری آورده است که پیامبر گرامی در بستر بیماری به دخت گرانمایه اش فاطمه علیه السلام فرمود:

[صفحه ۱۰۳]

«و الذی نفسی بیده لابد لهذه الامه من مهدی و هو و الله من ولدک.» [۶].

یعنی: فاطمه جان! بخدایی که جانم در کف قدرت اوست سوگند که بی هیچ تردیدی این امت «مهدی» دارد و او از فرزندان توست.

از امیر مؤمنان علیه السلام روایت شده است که به پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم گفتیم:

«یا رسول الله! أمنا - آل محمد - المهدی أم من غیرنا؟»

فقال رسول الله صلی الله علیه و اله و سلم: «لا! بل منا بنا یختم الله الدین كما فتح الله بنا و بنا ینقذون عن الفتنه كما انقذوا من الشرك و بنا یؤلف الله بین قلوبهم بعد عداوه الفتنه اخوانا كما الف بین قلوبهم بعد عداوه الشرك و بنا یصبحون بعد عداوه الفتنه اخوانا كما أصبحوا بعد عداوه الشرك اخوانا.» [۷].

یعنی: حضرت علی علیه السلام پرسیدند: «مهدی این امت، از خاندان محمد صلی الله علیه و اله و سلم است یا از دیگران؟»

فرمود: «از خاندان ماست. خدواند همانگونه که دین خود را به وسیله ما آغاز کرد، بوسیله ما نیز به آخرین مرحله، اوج می بخشد و ختم می کند و همانگونه که بوسیله ما از شرک نجاتشان بخشید، از فتنه ها و رهایی شان می دهد و همانگونه که میان دلهای مسلمانان پس از عداوت و دشمنی، شرک و کفر، الفت و محبت ایجاد کرد، باز هم بوسیله ما الفت و مهر و محبت ایجاد می کند و همانگونه که پس از عداوت و شرک و جاهلیت اصل برادری و اخوت را برقرار ساخت، باز هم بوسیله ما همه با هم پر مهر و برادر می گردند.»

روشن است که پرسش امیر مؤمنان علیه السلام پرسش فردی آگاه و دانا است که برای آگاهی و بیداری دیگران و برای ثبت در تاریخ یا به منظور دیگری سؤال می کند و

اینگونه پرس و جو در فرهنگ دین سابقه دارد.

برای نمونه به این آیه شریفه توجه کنید که می فرماید:

[صفحه ۱۰۴]

«ما تلک بیمینک یا موسی؟!» [۸].

و آن چیست که بدست راست تو است ای موسی؟

۸- و نیز آورده اند که فرمود:

«القائم من ولدی، اسمه اسمی و کنیته کنیتی و شمائله شمائلی و سنته سنتی، یقیم الناس علی ملتی و شریعتی و یدعوهم الی کتاب الله عز و جل من أطاعه أطاعنی و من عصاه عصانی و من انکره فی غیبه فقد أنکرنی و من کذبه فقد کذبنی و من صدقه فقد صدقنی الی الله أشکوا المکذبین لی فی أمره والجاحدین لقولی فی شأنه و المضلین لامتی عن طریقتہ... و سیعلم الذین ظلموا ای منقلب ینقلبون.» [۹] [۱۰].

یعنی: «قائم» از فرزندان من است. نام او نام من و کنیه او، کنیه من و اخلاق او اخلاق من، سیره و برنامه و روش او، سیره و سنت من است.

او مردم را به راه و رسم من پیا می دارد و به کتاب خدا فرا می خواند. هر کس او را فرمان برد مرا فرمان برده است و هر کس او را نافرمانی کند مرا نافرمانی نموده است و هر کس او را در دوران غیبتش انکار کند، مرا انکار کرده است و هر کس وجود گرانمایه و آمدن او را دروغ پندارد، بعثت مرا دروغ پنداشته است و هر کس او را گواهی و تصدیق نماید، مرا تصدیق کرده است.

من از تکذیب کنندگان خویش در مورد مهدی علیه السلام،

و انکار کنندگان سخن خود درباره او و گمراهان،

وگمراه گران امتم از راه و رسم او، به بارگاه خدا شکایت می برم.

و کسانی که ستم می کنند بزودی خواهند دانست که به چه جایگاه و مکانی باز می گردند.

۹- و نیز از «ابن عباس» آورده اند که پیامبر فرمود:

[صفحه ۱۰۵]

«علی بن ابیطالب امام امتی و خلیفتی علیهم بعدی و من ولده القائم المنتظر الذی یملاً عزوجل به الأرض عدلاً و قسطاً کما ملئت جوراً و ظلماً. و الذی بعثنی بالحق بشیراً ان الثابتین علی القول به - فی زمان غیبتہ - لأعز - ای أقل و أندر - من الکبریت الأحمر.»

فقام الیه جابر بن عبدالله انصاری فقال: «یا رسول الله! و للقائم من ولدک غیبه؟»

فقال: «ای و رب «و لیمحص الله الذین آمنوا و یمحق الکافرین.» یا جابر! أن هذا الأمر من أمر الله و سر من سر الله، مطوی - ای مستور - عن عباده. فایاک و الشک فی امر الله فهو کفر.» [۱۱].

یعنی: حضرت فرمودند: «علی بن ابی طالب پیشوای بحق امت و جانشین من در میان مردم است و «قائم» که زمین را لبریز از عدل و قسط می سازد همانگونه که به هنگامه ظهورش لبریز از ظلم و جور است، از فرزندان او خواهد بود. سوگند بخدایی که مرا بحق و نویدرسان برانگیخت ثابت قدمان به امامت او در روزگار طولانی غیبتش بسیار اندک اند، از کبریت احمر نایاب تر.»

در این میان جابر بن عبدالله انصاری پیا خاست و پرسید که، «ای پیامبر خدا! آیا «قائم» که از فرزندان شماست، غیبتی طولانی دارد؟»

پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم فرمود: «آری به پروردگرم

سوگند، آری!» و آنگاه این آیه شریفه را تلاوت فرمود که:

«و ليمحص الله الذين آمنوا و يمحق الكافرين.» [۱۲].

یعنی: و تا خداوند ایمان آورندگان را پاک و پاکیزه و کافران را نابود سازد. سپس افزودند: «هان ای جابر! این کاری شگفت انگیز از کارهای خدا و رازی از رازهای اوست که از بندگانش پوشیده است، از این رو، از تردید در کار خدا بپرهیز که کفر است.

[صفحه ۱۰۶]

۱۰- در روایتی طولانی از «ابوسعید خدری» آورده اند که پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم به دخت گرانمایه اش فاطمه علیه السلام فرمود:

«یا بنیه! انا أعطینا - أهل البیت - سبعا لم یعطها أحد قبلنا:

۱- نبینا خیر الأنبیا و هو أبوک

۲- و وصینا خیر الاوصیا و هو بعلک

۳- و شهیدنا خیر الشهداء و هو عم أبیک حمزه.

۴- و منا من له جناحان خضیبان یطیر بهما فی الجنة و هو ابن عمک جعفر.

۵ و ۶- و منا سبطا هذه الامه و هما ابناک الحسن و الحسین.

۷- و منا - والله الذی لا اله الا هو - مهدی هذه الامه، الذی یصلی خلفه عیسی بن مریم - ثم ضرب بیده علی منک الحسین علیه السلام فقال:- من هذا ثلاثا - ای قال صلی الله علیه و اله و سلم «من هذا» ثلاث مرات - [۱۳].

دخترم! به ما خانواده، هفت نعمت ارزانی گردید که به هیچ کس ارزانی نگردید اینها عبارتند از:

۱- پیامبر این امت، بهترین پیامبران است که پدر توست.

۲- وصی او بهترین اوصیاء است که همسر تو علی علیه السلام است.

۳- شهید ما بهترین شهیدان راه خداست که عموی پدرت «حمزه» است.

۴- و آن کسی که به او دو بال خونرنگ داده شد تا بسوی بهشت پر کشد و نیز بوسیله او در بهشت پرواز می کند از ماست و او پسر عمویت «جعفر طیار» است.

۵ و ۶- و دو نواده ی گرانقدرم حسن و حسین، از ما هستند.

۷- و بخدایی که جز او خدایی نیست سوگند که مهدی این امت از ماست. همو که عیسی بن مریم به امامت او نماز می گذارد.

آنگاه پیامبر با دست مبارک بر شانه ی حسین علیه السلام زد و سه بار فرمود: «مهدی از نسل این است، آری! این.»

[صفحه ۱۰۷]

در کتاب یکی از علمای اهل سنت این عبارت آمده است که: آن حضرت دست بر شانه حسین علیه السلام نهاد و فرمود:

«من هذا، مهدی هذه الامه.» [۱۴].

مهدی این امت، از نسل این است.

۱۱- و نیز جابر بن عبدالله انصاری آورده است که پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم فرمود:

«ینزل عیسی بن مریم علیه السلام، فیقول أمیرهم المهدی: تعال! صل بنا.»

فیقول: «ألا، ان بعضکم علی بعض امراء تکرمة من الله عزوجل لهذه الامه.» [۱۵].

یعنی: به هنگامه ی ظهور حضرت مهدی، عیسی بن مریم از آسمانها فرود می آید.

فرزندم مهدی علیه السلام که سالار مردم است، به او می گوید: «بیا و با ما نماز بگذار!»

آنگاه می فرماید: «آگاه باشید! خداوند بخاطر احترام و گرامیداشت این امت، برخی را پیشوای برخی دیگر قرار داد.»

۱۲- حضرت رضا علیه السلام از پدرانش آورده که پیامبر

گرامی فرمود:

«من أحب أن يتمسك بديني و يركب سفينه النجاه بعدى فليقتد بعلى بن أبى طالب و ليعاد عدوه وليوال وليه، فانه وصيى و خليفتى على امتى، فى حياتى و بعد وفاتى و هو امام كل مسلم و أمير كل مؤمن بعدى، قوله قولى و أمره أمرى ونهيه نهى و تابعه تابعى و ناصره ناصرى و خاذله خاذلى.»

ثم قال صلى الله عليه و اله و سلم: «من فارق عليا بعدى لم يرنى و لم أره يوم القيامة و من خالف عليا حرم الله عليه الجنة و جعل مأواه النار و من خذل عليا خذله الله يوم يعرض عليه و من نصر عليا نصره الله يوم يلقاه و ولقنه حجته عند المسأله.»

ثم قال: «الحسن و الحسين اماما امتى بعد أبيهما و سيدا شباب أهل الجنة، امهما سيده نساء العالمين و أبوهما سيد الوصيين و من ولد الحسين تسعه أئمه، تاسعهم القائم من ولدى، طاعتهم طاعتى و معصيتهم معصيتى. الى الله أشكوا المنكرين لفضلهم

[صفحه ۱۰۸]

و المضيعين لحرمتهم بعدى و كفى بالله وليا و ناصرا لعترتى و ائمة امتى و منتقما من الجاحدين حقهم و سيعلم الذين ظلموا أى منقلب ينقلبون.» [۱۶].

يعنى: هر كس دوست دارد به دين من تمسك جويد و پس از من به كشتى نجات اين امت بنشيند بايد به على بن ابى طالب اقتداء كند. با دشمنان او دشمنى ورزد و با دوستانش طرح دوستى بريزد. چرا كه در زندگى من و پس از سفر من به سراى آخرت، او جانشين من در ميان امت است. او پس از من پيشوا و امام هر مسلمان راستين و

سالار و امیر هر انسان با ایمان است. سخن او سخن من و فرمان او فرمان من و هشدار او هشدار من و پیرو او پیرو من و یاور او یاور من است.

آنگاه فرمود: «هر کس پس از من از علی و راه و رسم او جدا گردد و از آن دوری گزیند، نه من او را روز رستاخیز خواهم دید و نه او مرا و هر کس با علی مخالفت ورزد خدا بهشت را بر او حرام ساخته و آتش دوزخ را، جایگاه او می سازد. و هر کس دست از یاری او بردارد، خدا در روز حساب او را یاری نخواهد کرد.

و هر کس علی علیه السلام را یاری رساند خداوند او را در روز قیامت یاری می کند و به هنگام سؤال و جواب و محاسبه قیامت دلیل و برهان خویش را بر دل و زبان او می افکند و بدو تلقین می کند.

سپس افزود: «حسن و حسین علیه السلام دو امام و پیشوای امت پس از پدرشان علی علیه السلام هستند و دو سالار جوانمردان اهل بهشت.

مادرشان بانوی بانوان جهان است و پدرشان سالار اوصیاء.

و از فرزندان حسین امامان نه گانه ای خواهند آمد که نهمین آنان «قائم» از فرزندان من است. فرمانبرداری از آنان، فرمانبرداری من است و نافرمانیشان نافرمانی من.

از انکارگران فضایل و برتری آنان و ضایع کنندگان حرمت و عظمت آنان پس از خود به بارگاه خدا شکایت می برم. و خدا برای دوستی و یاری خاندانم و پیشوایان دوازده گانه و به منظور انتقام گرفتن از انکارگران حقوق آنان، بسنده است.

[صفحه

و ستمکاران بزودی خواهند دانست که به چه جایگاه و مکانی باز می گردند.»

۱۳- و نیز آن حضرت در روز غدیر در خطبه اش با حضور ۱۲۰ هزار نفر [۱۷] مسلمان، فرمود:

«... معاشر الناس! النور من الله عزوجل، فی مسلوک، ثم فی علی، ثم فی النسل منه الی القائم المهدی، الذی يأخذ بحق الله و بكل حق هو لنا...» [۱۸].

یعنی: هان ای مردم! این نور (رسالت و ولایت) از جانب خدا در وجود من راه یافت، پس از من، در وجود «علی بن ابی طالب» و نسل سرفراز او تا «قائم»... همو که حق خدا و ما را از دشمنان حق و فضیلت می ستاند....

نکته ها:

۱- در روایات سیزده گانه ای که ترسیم شد، بخوبی روشن گردید که پیامبر گرامی به منظور تأکید بر این واقعیت و بخاطر تثبیت این حقیقت اساسی و عقیدتی، بخدا سوگند یاد می کند و بارها می فرماید: «و الذی بعثنی بالحق بشیرا...»

که این سوگندها به منظور استوار ساختن این واقعیت است.

۲- و نیز آن پیامبر راستگو و امین، به این هم بسنده نمی کند و می فرماید: «اگر از عمر دنیا تنها یک روز باقی باشد...» و بدینوسیله این واقعیت را مورد تأکید قرار می دهد که این وعده خدا قطعی و شدنی است و هیچ تردیدی در آن روا نیست گرچه از عمر جهان یک روز بیشتر باقی نمانده باشد، خداوند آن روز را طولانی می سازد و بطور قطع امام مهدی علیه السلام ظهور می کند.

این تعبیرها و این سوگندها بیانگر نهایت درجه تأکید بر این موضوع

و حیاتی است که در این روایات آمده است.

۳- و نیز در روایات، از نظر تان گذشت که پیامبر به هنگام سخن گفتن از امام مهدی علیه السلام همواره تأکید می کند که «او جهان را از عدالت و قسط لبریز می سازد پس از آنکه از ستم و بیداد لبریز گردد.» این نیز تأکید بر همین واقعیت قطعی و تردید ناپذیر است که در آینده آن را توضیح خواهیم داد.

۴- همراه آمدن دو واژه «ظلم و جور» در روایات که: «ملاّت ظلما و جورا» آمده است ممکن است نشانگر این نکته باشد که بسط و گسترش ستم از سوی توده های مردم است و رواج و گسترش «جور» از سوی سردمداران.

و همراه آمدن دو واژه «قسط» و «عدل» هم بیانگر این مطلب، که:

تحقق آن شرایط مطلوب پس از ظهور اینگونه است که: «قسط» از کار گزاران، رواج و عالمگیر می گردد و «عدالت» و «قیام به دادگری» از سوی توده های مردم تشنه عدالت. که می فرماید: «یملأ الارض قسطا و عدلا.»

۵- در روایت آمده است که «اللون لون عربی و الجسم جسم اسرائیلی.»

معنای این جمله این است که: قامت مبارک آن حضرت بسان مردم اردن و لبنان و فلسطین که از نسل یعقوب بودند، قامتی زیبا و متعادل و برافراشته است نه همانند قامت مردم «چین» و «ژاپن» و کشورهای شرق آسیا، کوتاه قامت یا متوسط.

[۱] بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۷۱.

[۲] کنز العمال، ج ۱۴، ص ۲۶۴، «الکواکب الدری» یعنی: ستاره بسیار درخشان که در قرآن کریم نیز آمده است که: «... کأنها

کوکب دری.»

سوره نور، آیه ۳۵.

[۳] عقد الدرر، ص ۱۳ و معجم احادیث المهدي عليه السلام، ج ۱، ص ۱۳۰، به نقل از ده ها مصدر خاصه و عامه.

[۴] فرائد السمطين، ج ۲، ص ۳۳۵.

[۵] اكمال الدين، ج ۱، ص ۲۸۶، و فرائد السمطين، ج ۲، ص ۳۳۴، به معجم الاحادیث المهدي عليه السلام ج ۱، ص ۲۵۸ رجوع شود.

[۶] بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۶۷.

[۷] بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۶۸.

[۸] سوره طه، آیه ۱۷.

[۹] سوره شعراء، آیه ۲۲۷.

[۱۰] بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۷۳، اكمال الدين، ج ۲، ص ۴۱۱ و اعلام الوری، ص ۳۹۹.

[۱۱] بحار الانوار، ج ۵۱، ینابیع الموده ص ۴۹۴، و فرائد السمطين، ص ۴۴۸.

[۱۲] سوره ی آل عمران، آیه ۱۴۱.

[۱۳] بحار الانوار، ج ۵۱، ینابیع الموده، ص ۴۹۴ و فرائد السمطين، ص ۴۴۸.

[۱۴] البيان، کنجی شافعی، ص ۵۰۱. به معجم احادیث المهدي عليه السلام، ج ۱، ص ۱۴۷ مراجعه شود.

[۱۵] منتخب الاثر، ص ۴۷۹ و صحیح مسلم، ج ۱، ص ۶۳، چاپ مصر.

[۱۶] اكمال الدين، ص ۲۶۰.

[۱۷] تذکره ابن جوزی، ص ۳۰ و سیره حلبی، ج ۳، ص ۲۵۷.

[۱۸] احتجاج طبرسی، ج ۱، ص ۷۷.

نوید از امام مهدی در فرهنگهای حدیثی

نوید از امام مهدی در فرهنگهای حدیثی

در مجموعه های روایی و فرهنگهای حدیثی شیعه همچون: «کافی»، «بحارالانوار» و... با روایات بی شماری روبرو می گردیم که از امامان معصوم علیه السلام در موقعیتهای گوناگونی در مورد وجود گرانمایه حضرت مهدی علیه السلام در مورد وجود گرانمایه حضرت مهدی علیه السلام آمده است.

آنان این روایات را در بشارت و نوید از آن

حضرت بیان کرده اند. و این نشانگر اهمیت و بهاء دادن پیشوایان راستین اسلام به این مطلب و بیانگر حساسیت موضوع مورد بحث، از دیدگاه آنان است.

یک نکته ظریف قبل از روایات

یک نکته ظریف قبل از روایات

ما در اینجا از علم و آگاهی امام علیه السلام و چگونگی اخبار او از آینده دور و نزدیک، سخن نداریم و تنها با طرح یک نکته ظریف و دقیق به مطالعه روایات مورد اشاره می پردازیم.

نکته مورد نظر این است که روایات رسیده از پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم در مورد آینده به سه دسته قابل تقسیم است:

۱- دسته نخست روایاتی است که در مورد وجود گرانیمایه ی حضرت مهدی علیه السلام و مسایل مربوط به اوست که شمار اینها از صدها فراتر است و در کتابهای شیعه و اهل سنت موجود است.

[صفحه ۱۱۴]

۲- دسته دوم روایاتی است که از آینده نزدیک و دور پس از رحلت پیامبر و نیز از تسلط تبهکارانه رژیم سياهکار اموی و عباسی، خبر می دهد.

۳- دسته سوم روایاتی است که از آینده جهان و انسان و واپسین حرکت تاریخی و دگرگونی اوضاع و احوال در آخر الزمان، سخن دارد.

اصل و ریشه و سرچشمه این سه دسته از روایات رسیده از پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم کجاست؟ و آن حضرت این رخدادهای دور و نزدیک و وقوع آنها را از چه منشأ و منبعی گرفته و خبر می دهد؟ هر پاسخی که برای این سؤال داده شود، درست همین پاسخ می تواند پاسخ ما به ریشه و سرچشمه روایات رسیده از امامان معصوم -

پیرامون آینده جهان و انسان بطور اعم و در مورد نویدهای آنان از وجود گرانیامیه حضرت مهدی علیه السلام بطور اخص - باشد و هیچ بحثی هم در اینجا از علم امام معصوم علیه السلام نداریم.

اگر براستی علم پیامبر برخاسته از وحی الهی است، که بی تردید از دیدگاه ما چنین است، سرچشمه دانشها و علوم امامان نور علیه السلام نیز، نیای گرانقدرشان پیامبر و فرشته امین وحی و ذات اقدس الهی است و این علم غیب هم نیست چرا که علم غیب در درجه نخست ویژه خداست و بس.

در مورد علم غیب دانشمندان گذشته و معاصر کتابهای بسیاری نوشته اند و ما نیز در جلد اول «شرح نهج البلاغه» و نیز کتاب «فاطمه من المهد الی اللحد» برخی از روایات رسیده در این مورد را آورده ایم و عصاره بحث، این است که: سرچشمه دانشها و آگاهیهای متنوع و گسترده امامان معصوم علیه السلام گوناگون است از آن جمله:

۱- برخی از این علوم و دانشها را از پیامبر گرامی شنیده و آموخته و روایت کرده اند.

۲- برخی دیگر در کتاب ویژه علی علیه السلام و مصحف فاطمه علیها السلام آمده است.

۳- برخی در کتاب خاصی به نام «جفر احمر» آمده است.

۴- و برخی دیگر از آگاهیهای شگفت امامان نور، از ویژگیهای امام معصوم

[صفحه ۱۱۵]

و راستین است که بحث در این مورد نیاز به فرصت و مجال دیگری دارد.

امیدوارم خداوند ما را در نگارش کتابی در این مورد، توفیق ارزانی دارد.

بازگشت به بحث

هنگامی که به مجموعه های حدیثی که در برگزیده روایات خاندان پیامبر است

مراجعه کنیم با انبوهی از نویدها روبرو می گردیم که از همه امامان یازده گانه در مورد دوازدهمین امام نور علیه السلام موج می زند. و بیانگر نهایت درجه اهمیت و بها دادن آن بزرگ مردان تاریخ به این موضوع حساس عقیدتی و اسلامی است. این مطلب بویژه، پس از آگاهی به موقعیتهای حساس و جایگاهها و شرایط بی نظیری که امامان راستین پیرامون امام مهدی علیه السلام، به آگاهی بخشی پرداخته و آن گرانمایه را با نام و نشان ستوده اند، روشنتر می گردد و طبیعی هم هست که امامان اهل بیت با وجود شرایط خاص سیاسی - اجتماعی باز هم با همه امکان و تا سر حد جهاد و فداکاری، در راه استواری بخشیدن به این واقعیت اساسی و اصل عقیدتی، بکوشند.

و اگر روایات رسیده از آنان از نظر شما و نیز از نظر روشن یا اجمال و سر بسته بودن، متفاوت است جای شگفتی ندارد، چرا که شرایط حاکم بر زمان آنان مختلف بود و به برخی فرصت و اجازه نمی داد تا این اصل عقیدتی و اجتماعی و دینی را بصورت روشنتر بیان کنند و یا بطور گسترده از آن سخن به میان آورند. و اینک برخی از آن روایات:

امیر مؤمنان و نوید از حضرت مهدی

امیر مؤمنان و نوید از حضرت مهدی

امام امیر مؤمنان علیه السلام دروازه علم و دانش پیامبر و پدر گرانمایه امامان راستین و سالار خاندان پیامبر است.

[صفحه ۱۱۶]

بیان آن حضرت میان همه ی مسلمانان شهرت یافته است که می فرمود:

«علمنی رسول الله صلی الله علیه و اله و سلم ألف باب من العلم، یفتح لی من کل باب

یعنی: پیامبر خدا یک هزار باب از علم و دانش را به من آموخت که از هر باب آن هزار باب گشوده می شود.

آن حضرت از رخدادهای فراوان و قضایای بسیاری پیش از رخ دادن آنها، بطور شگفت انگیزی خبر داد: از استیلاء سردسته پلید اموی معاویه بر کشورهای اسلامی، [۲] از شهادت امام حسین علیه السلام در کربلا- بیست سال پیش از فاجعه غمبار عاشورا، [۳] از سردمداران خود کامه رژیم تبهکار عباسی، از بنای بغداد و از انقراض سلسله عباسی بدست مغول و... خبر داد.

برای نمونه:

۱- از آن حضرت آورده اند که فرمود: «بغداد! و تو چه می دانی که بغداد چیست؟ سرزمینی است با درختان گز، در آنجا بناها و ساختمانهای پرشکوهی بنیاد می گردد و زرداران و زورمندان در آنجا جای می گیرند.

فرزندان «عباس» آنجا را به عنوان پایگاه قدرت و وطن خویش برمی گزینند و مرکز زر و زیور و زینت و تجملات خود قرار می دهند.

پایگاه عیاشی و بدمستی و بازی بنی عباس، مرکز بیداد بیدادگران، پایتخت حکومت ترور و وحشت، قرارگاه رهبران و زمامداران فاسق و فاجر و وزیران خیانتکار می گردد.

و فرزندان «ایران» و «روم» به این تبهکاران و رژیم بیدادگر آنان خدمت می کنند. آنان مردم را به هیچ کار شایسته ای فرا نمی خوانند و خود نیز اگر بدان دعوت شوند عمل نمی کنند و نه از هیچ عمل زشت ناپسندی، اجتناب می ورزند و نه دیگری را

[صفحه ۱۱۷]

از آن باز می دارند. فساد و تباهی در میان آنان به گونه ای رواج می دارد

که همجنس بازی رایج می گردد و مردان به مردان و زنان به زنان بسنده می کنند و در این شرایط فاجعه بار رژیم عباسی است که آن اندوه فراگیر و آن گریه و حزن طولانی فرا می رسد....

وای به حال «بغداد» و مردم آن از تسلط نژاد ترک، آنان مردمی چشم تنگ هستند و چهره هایشان گرد و کوچک است. لباسهایشان حریر و چهره کوسه و بی مو هستند. اینان از همان جا بسوی رژیم عباسی می تازند که حکومتشان سرچشمه گرفته، رهبر این گروه مهاجم، صدایش رسا و شجاعت و شهامتش بسیار و همتش بلند است به هیچ شهری روی نمی آورد جز اینکه آن را فتح می کند. و پرچمی بر ضد او برافراشته نمی گردد، جز اینکه آن را سرنگون می سازد.

وای بر کسی که با او دشمنی ورزد... و همین گونه خواهد بود تا بر همه ی قلمرو رژیم «عباسی» سیطره یابد.» [۴].

من نیازی به شرح این خطبه نمی بینم بویژه که خود آن، مورد نظر نیست بلکه به عنوان نمونه آمده است، اما در خطبه، نکته ظریفی است که بدان اشاره می رود و آن این است که امیرمؤمنان خبر داد که حکومت فرزندان عباس از خراسان طلوع می کند و از همانجا هم افول و غروب می نماید.

و شگفت این است که بعدها روشن شد که رژیم بنی عباس از خراسان و به دست «ابومسلم خراسانی» آغاز گردید و اساس آن، از آنجا تأسیس شد و هجوم و حمله مغول نیز از همانجا شروع شد و همه چیز را با خاک یکسان کرد و

خاکستر آن را به باد داد.

امیر مؤمنان علیه السلام ده سال پیش از وقوع، در این مورد، فرمود:

«يأتي من حيث بدأ ملكهم.»

یعنی: آفت و عامل انحطاط و سقوط بنی عباس، از همان نقطه طلوعشان

[صفحه ۱۱۸]

خواهد آمد.

و تاریخ گواه است که همه ی پیش بینی ها و پیشگویی های دقیق آن حضرت همانگونه که فرموده بود به تحقق پیوست. بغداد همانگونه بنیاد گردید و همانگونه شد که به وصف آمده بود. و مغول نیز از سوی خراسان آمدند و در بلاد اسلامی همانگونه که گفته شد عمل کردند که «ابن ابی الحدید» شرح آن را آورده است.

کوتاه سخن اینکه: امیر مؤمنان علیه السلام از رویدادهای بسیار و فاجعه های متعددی خبر داده است که بیشتر آنها به وقوع پیوسته است. [۵].

از جمله اخبار آن حضرت از آینده جهان و انسان، خبر از امام مهدی علیه السلام است که در بخش تفسیر آیات پیرامون وجود گرانبایه حضرت مهدی علیه السلام آوردیم. و اینک به برخی دیگر از روایات از آن حضرت توجه کنید:

۱- حضرت جواد علیه السلام از پدران گرانقدرش علیه السلام آورده است که امیر مؤمنان فرمود:

«للقائم منا غيبه أمدها طويل كأنني بالشيعه يجولون جولان النعم في غيبته يطلبون المرعى فلا يجدونه.

ألا، فمن ثبت منهم على دينه و لم يقس قلبه لطول أمد امامه فهو معي في درجتي يوم القيامة.»

«... أن القائم منا إذا قام لم يكن لأحد في عنقه بيعه فلذلك تخفي ولادته و يغيب شخصه.» [۶].

یعنی: برای «قائم» ما غیبتی بسیار طولانی است و من شیعیان را می نگرم که در غیبت

او بسان گله بدون شبان سرگردانند، دنبال چراگاهند و نمی یابند.

آگاه باشید که هر کس از اینان بر دین خویشان استوار باشد و قلبش بخاطر غیبت

[صفحه ۱۱۹]

طولانی آن حضرت سخت نگردد چنین کسی با من است و در قیامت در درجه ی من.

آنگاه فرمود: قائم از ماست! هنگامی که ظهور می کند بیعت هیچ کس را بر عهده ندارد و به همین جهت، هم ولادت او در نهان انجام گرفت و از نظرها غایب گردید.

۲- و نیز حضرت رضا علیه السلام از پدرانش آورده است که امیرمؤمنان علیه السلام به امام حسین علیه السلام فرمود:

«التاسع من ولدك يا حسين! هو القائم بالحق، المظهر للدين، الباسط للعدل.»

قال الحسين عليه السلام: «فقلت: يا امير المؤمنين! وان ذلك لكائن؟»

فقال: «اي والذی بعث محمد بالنبوه واصطفاه علی جميع البریه و لكن بعد غيبه و حيره، لا يثبت فيها علی دينه الا المخلصون المباشرون لروح اليقين، الذين اخذ الله ميثاقهم بولايتنا و كتب في قلوبهم الايمان و ايدهم بروح منه.»

يعنى: حسين جان! نهمين فرزند تو قائم بحق است و آشکار کننده دين و گسترش دهنده عدالت.

امام حسين عليه السلام می فرماید: گفتم: يا امير المؤمنين! اين خبر براستی تحقق يافتنی است؟»

فرمود: «آری! بخدایی که محمد را فرمان رسالت داد و او را بر همه انسانیت برگزید، این کار شدنی است، اما پس از غیبت طولانی و سرگردانی و نابسامانی بسیار، مردمی که در آن شرایط زندگی می کنند، جز خالصانی که در اوج یقین هستند و خدا از آنان به ولایت ما پیمان گرفته و در دلهایشان ایمان را مرقوم

داشته و به روحی از جانب خویش آنان را تأیید فرموده است، جز اینان، کسی بر دین خویش استوار نمی ماند.»

۳- و نیز می فرماید:

«فانظروا أهل بیت نیکم فلئن لبدوا فالبدوا! و ان استنصروکم فانصروهم! فلیفرجن الله الفتنه برجل منا أهل البیت. بأبی ابن خیره الاماء، لا یعطیهم الا السیف هر جا هر جا، موضوعا علی عاتقه ثمانیه اشهر، حتی تقول قریش: لو کان هذا من ولد فاطمه لرحمنا.

[صفحه ۱۲۰]

یغریه الله بنی امیه - ای یسلطه الله علیهم - حتی یجعلهم حطاما و رفاتا «ملعونین اینما ثقفوا اخذوا و قتلوا تفتیلا سنه الله فی الذین خلوا من قبل و لن تجد لسنه الله تبدیلا. [۷] [۸].

یعنی: به خاندان پیامبران بنگرید، اگر پیا خاستند، شما نیز پیا خیزید و اگر یاری طلبیدند آنان را با همه وجود یاری کنید. خداوند بوسیله مردی گرانمایه از ما اهل بیت پیامبر، فتنه ها و تباهیها را برطرف می سازد. پدرم، فدای پسر بهترین کنیزان که به سران فتنه ها و تاریکیها و بیدادگریها، جز شمشیر، حق را به ارمغان نخواهد آورد و شمشیر عدالتش هشت ماه بر دوش اوست و پیکار می کند تا عوامل فتنه و تباهی را برکند... تا آنجایی که قریش می گویند: «اگر این مصلح از فرزندان فاطمه علیه السلام بود به ما ترحم می کرد. خداوند او را بر رهروان راه بنی امیه و بقایای فکری آنان اقتدار خواهد بخشید تا آنان را به خاک و خاشاک تبدیل سازد، اینان لعنت شدگانند. به هر جا که یافته شوند باید دستگیر گردند و به سختی کشته شوند.

«این سنت خداست که در میان

پیشینیان نیز بوده است و در سنت خدا تغییری نخواهد یافت.»

۳- و نیز «قندوزی حنفی» از آن حضرت آورده است که: پس از پایان پیکار «نهروان» سخترانی کرد و ضمن پیش بینی از رخدادهای آینده از جمله قیام حضرت مهدی علیه السلام فرمود:

«... ذاک امر الله وهو کائن وقتا مریحا. فیا ابن خیره الاماء! متی تنتظر؟ أبشر بنصر قریب من رب رحیم. فبأبی و امی عده قلیله أسماؤهم فی الأرض مجهوله...» [۹].

یعنی: این فرمان خداست و در هنگامه ی مناسب خود بطور قطع روی خواهد داد.

[صفحه ۱۲۱]

هان: ای فرزند بهترین بانوان! تا کی برای دریافت فرمان ظهور از جانب خدا، انتظار خواهی کشید؟

به پیروزی بزرگ و نزدیکی از پروردگار بخشایش مژده ده.

پدر و مادرم فدای آن گروه که از نظر شمار اندک اند و در شکوه و عظمت بسیار و نامشان در روی زمین ناشناخته.

۴- و نیز آورده است که آن حضرت فرمود:

«سیأتی الله بقوم یحبهم الله و یحبونه و یملک من هو بینهم غریب، فهو المهدی أحمر الوجه، بشعره صهوبه، یملاً الأرض عدلا بلا صعوبه...» [۱۰].

یعنی: بزودی خداوند مردمی را می آورد که آنان را دوست دارد و آنان نیز خدا را دوست می دارند و بزرگمردی که میان آنان غریب و ناشناخته است فرمانروا و زمامدار امور می گردد. آن وجود گرانمایه مهدی علیه السلام است که چهره اش درخشان و گندمگون و موهایش بور است. جهان را به آسانی لبریز از عدل و داد می کند. او در خردسالی و کودکی از مادر و پدر جدا می گردد و در

رویشگاه و جایگاه تربیت خویش گرامی است.

کشورهای مسلمان نشین را با امن و امان فرمانروا می شود و از پی آنان زمین و زمان در قلمرو قدرت او قرار می گیرد.

سخن او را می شنوند و نسل جوان و سالخورده اطاعتش می کنند و او زمین را لبریز از عدالت می کند همانسان که از جور و بیداد لبریز گشته است.

آنگاه است که امامت کامل و خلافتش استوار می شود. خداوند مردگان را برمی انگیزد. زمین با ظهور او آباد می گردد و به برکت «مهدی» خویش، خالص و پاک و شکوفا و پرطراوت می شود و نه‌های آن جریان می یابد. فتنه ها و تجاوزگریها ریشه کن می شود و خیر و برکتها بسیار می گردد.

۵- و نیز آورده اند که آن حضرت ضمن خطبه ای در ستایش پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم

[صفحه ۱۲۲]

و امامان نور علیه السلام فرمود:

«فنحن أنوار السماوات والأرض وسفن النجاه و فينا مكنون العلم و الينا مصير الامور و بمهدينا تقطع الحجج، فهو خاتم الأئمة و منقذ الامه و منتهى النور و غامض السر، فليهننا من استمسك بعروتنا و حشر على محبتنا.» [۱۱].

یعنی: ما پرتو آسمانها و زمین و کشتیهای نجات هستیم. دانش، در ما نهان است و ما گنجینه آنیم و فرجام کارها بسوی ماست و به مهدی ما، حجتها تمام می گردد. او آخرین امام معصوم، نجات بخش امتها، آخرین نور رسالت و امامت و معمای پیچیده ی آفرینش است. از این رو کسانی که به رشته ی محبت ولایت ما چنگ زده و با عشق

ما محشور می گردند، باید شادمان باشند.

۶- و نیز آورده اند که فرمود:

«... يظهر صاحب الرايه المحمديه و الدوله الاحمديه، القائم بالسيف و الحال الصادق في المقال، يمهد الأرض و يحيي السنه و الفرض.» [۱۲].

یعنی: (هان ای مردم بهوش باشید که:) پرچمدار پرچم محمدی و فرمانروای دولت احمدی و قیامگر به شمشیر عدالت و راست گفتار و شایسته کردار، خواهد آمد و زمین و زمان را برای برقراری عدالت و شکوفایی ارزشهای اسلامی آماده نموده و سنتهای واجب و مستحب را زنده خواهد ساخت.

۷- و نیز آورده اند که فرمود:

«اذ نادى مناد من السماء: ان الحق فى آل محمد. فعند ذلك يظهر المهدي على افواه الناس، يشربون ذكره، فلا يكون لهم ذكر غيره.» [۱۳].

یعنی: آنگاه که منادی از آسمانها ندا دهد که حق با آل محمد است و در راه و رسم آنان، همان وقت نام مقدس مهدی علیه السلام بر سر زبانها افتاده و نقل محافل و مجالس

[صفحه ۱۲۳]

خواهد شد. مردم جام مهر او را می نوشند و جز او دیگری را نمی جویند.

۸- و نیز امام باقر علیه السلام از پدران گرانقدرش علیه السلام آورده است که: امیرمؤمنان بر فراز منبر فرمود:

«مردم در واپسین حرکت تاریخ و آخرالزمان گرانمردی از فرزندان من ظهور خواهد کرد.

او چهره اش سفید و آمیخته به سرخی است.

شکمش اندک برآمده، پاهایش قوی و نیرومند و قامتش چهارشانه است و بر پشت، دو نشانه دارد: یکی بر روی پوست و به رنگ آن و دیگری بسان نشانه ی پیامبر در چهره.

او دو نام

دارد «احمد» و «محمد» که نخستین نام مخفی می گردد و دومین نام آشکار و علنی.

هنگامی که پرچمش به اهتزاز در آید شرق و غرب جهان را روشن می سازد و دست مبارکش را بر سر بندگان خدا می نهد و به برکت آن قلبهای ایمان آورندگان از قطعه های آهنی سخت تر و مقاوم تر می گردد و خدا به هر کدام از آنان قدرت و توان چهل قهرمان میدان پیکار را ارزانی می دارد.

با ظهور او موجی از شادی و شور عالم گستر می گردد به گونه ای که هیچ مرده ای از مؤمنان نمی ماند جز اینکه موج شادی و شور در آرامگاهش قلب او را شادمان می سازد و مردگان در عالم برزخ به نشان شادمانی به دیدار یکدیگر می شتابند و قیام مهدی علیه السلام را به هم نوید می دهند. [۱۴].

۹- «قندوزی» این اشعار را هم از امیرمؤمنان در این مورد آورده است که می فرماید:

حسین! اذا كنت فی بلده

غریبا فعاشر بأدبها

یعنی: حسین جان! به هنگامی که در شهر و دیار بیگانه ای درآمدی با مردمش بر اساس راه و رسم صحیح آن، معاشرت کن....

[صفحه ۱۲۴]

تا اینکه می گوید:

سقی الله قائمنا صاحب

القیامه والناس فی دابها

هو المدرک الثار لی یا حسین

بل لك، فاصبر لأنعابها [۱۵].

... خداوند «قائم» ما، پیشوای آن قیام بی نظیر، در واپسین حرکت تاریخ را، پاداش نیکویی ارزانی دارد، مردم بر شیوه ی عادلانه و راه و رسم افتخار آفرین او می گرایند و او نه تنها خونخواه من که دادخواه مظلومیت تو نیز

خواهد بود. از این رو بر رنج و فشار روزگار، در راه حق و عدالت شکیبایی پیشه ساز!

۱۰- و نیز در آخرین لحظات زندگی سراسر نور و افتخار و به هنگام وصیت به فرزندش امام حسن علیه السلام از جمله فرمود:

«... حسن جان! آنگاه پیش بیا و بر پیکر من نماز بگذار و هفت تکبیر در نماز من بگو! و بدان که چنین نمازی به هیچ کس جز من و بزرگمردی که نام بلند آوازه اش «قائم» و «مهدی» است و از نسل برادرت حسین است و در واپسین حرکت تاریخ و آخر الزمان قیام خواهد کرد، روا نیست. [۱۶].»

اوست که با ظهور خویش انحرافات و کحیها، را از دامان حق زدوده و حق را آنگونه که مورد رضای خداست برپا خواهد داشت.» [۱۷].

لازم به یادآوری است که روایات رسیده از امیر مؤمنان علیه السلام در مورد حضرت مهدی علیه السلام بسیار است، امید که در بخشهای آینده این کتاب نیز، برخی از آنها را بیاوریم.

[صفحه ۱۲۵]

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۲۶، ص ۲۹ و ج ۴۰، ص ۱۵۱، ۱۳۱، ۱۲۸.

[۲] نهج البلاغه، خطبه ۵۶، ص ۱۰۵ و بحارالانوار، ج ۴۱، ص ۳۱۷.

[۳] به کتاب بحارالانوار، ج ۴۱ ص ۳۱۳، ۲۸۶، و ۳۳۷ مراجعه شود.

[۴] سفینه البحار، ج ۱، ص ۵۶۸.

[۵] مرحوم مجلسی در بحارالانوار، ج ۴۱، ص ۳۶۰ - ۲۸۳ بابی در این مورد باز کرده و ۶۴ روایت از حضرت درباره خبر دادن از آینده آورده است.

[۶] اکمال الدین صدوق، ص ۳۰۳.

[۷] سوره احزاب، آیه ی ۶۰ و ۶۱.

[۸] نهج البلاغه، خطبه ۱۰۰.

[۹] ینابیع الموده، ص ۵۱۲.

[۱۰] ینابیع الموده، ص ۴۶۷ و معجم احادیث المهدی، ج ۵، ص ۹۱.

[۱۱] منتخب الاثر، ص ۱۴۷، بحار الانوار، ج ۵۷، ص ۲۱۲ و معجم احادیث المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۵۴.

[۱۲] منتخب الاثر و ینابیع الموده به نقل از مروج الذهب، ج ۱، ص ۳۲ و تذکره الخواص، ص ۱۲۸.

[۱۳] عقد الدرر، ص ۵۲ و معجم احادیث المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۳۵ از منابع متعدد خاصه و عامه.

[۱۴] اکمال الدین، ص ۶۵۳.

[۱۵] بحار الانوار، ج ۴۴، ص ۲۶۷، منتخب الاثر، ص ۱۵۷ به نقل از ینابیع الموده، ص ۴۳۸.

[۱۶] نماز میت پنج تکبیر دارد و اضافه بر آن برای کسی جز افراد مخصوصی جایز نیست که حضرت در این روایات، بدان اشاره فرموده است. «مؤلف رحمه الله».

[۱۷] اثبات الهداه، ج ۳، ص ۵۶۰ و بحار الانوار، ج ۴۲، ص ۲۱۵.

امام حسن و نوید از حضرت مهدی

امام حسن و نوید از حضرت مهدی

امام حسن علیه السلام فرزند گرانمایه ی امیر مؤمنان علیه السلام، سالار جوانان بهشت، نواده ی بزرگ پیامبر و یکی از پیشوایان معصوم و گرانقدری است که از وجود گرانمایه امام مهدی علیه السلام و ظهور حیات بخش و دگرگون ساز او، نوید می دهد.

و اگر روایات رسیده از آن گرامی، بویژه در مورد حضرت مهدی علیه السلام از نظر شمار اندک است، [۱] جای شگفتی ندارد. نباید فراموش کرد که دوران خلافت آن بزرگوار که از شهادت امیر مؤمنان علیه السلام آغاز گردید و تا شهادت جانشوز حضرتش ادامه داشت بیش از ده سال نبود و آن هم در جوی ملامال

از رنج و اندوه و نگرانی و فشار سپری شد و فرصتی برای حرکت فکری و فرهنگی مورد نظر پیش نیامد. «معاویه» فرزند آن زن جگر خواره، بر کرسی قدرت تکیه زد و شرایط و اوضاع جاری، او را در جنگ پایان ناپذیر و خشونت بار و کور و بی هدفش بر ضد خاندان پیامبر، یاری کرد. او در بیت المال مسلمانان را، غاصبانه گشود و بوسیله آن وجدان ها را خرید و مزدوران را به خدمت استبداد گرفت، تا از سویی با روایات دروغین و ساختگی، نام نیک و بلند آوازه خاندان وحی و رسالت را لکه دار و وجاهت و معنویت آنان را درهم شکسته و طهارت و قداستشان را، آلوده سازند. و از دگر سو با سر هم کردن احادیث ساختگی برای «شجره ملعونه»، فضیلت بتراشند تا بدینوسیله جامه پاکی و شرافت بر اندام پلید امویان بپوشانند و خاندان وحی و رسالت را از صحنه زندگی جامعه ها و هدایت عصرها و نسلها، برای همیشه کنار زنند.

و براستی که در همه ادوار تاریخ، «زر و سیم» در زشت جلوه دادن واقعیتها، تحریف حقایق و نشر و پخش نارواها، نقش فوق العاده ای داشته است، بویژه که با

[صفحه ۱۲۶]

قدرت ظالمانه و خشونت بار نیز همدوش و همراه باشد.

بدینسان مکتب اهل بیت و پیروان آنان در سخت ترین فشار و سرکوب و ناامنی و نگرانی، روزگار می گذراندند و گردبادهای سیاست، افکار و آرزوها را در هم می نوردیدند.

حضرت مجتبی علیه السلام در شرایط عجیب و مشکلات سهمگین و رنج و مصائب بسیار می زیست با این وصف چگونه
زمان

مناسبتی برای نشر حقایق و بیان واقعیات می یافت؟

و کجا امکانات بدو فرصت می داد تا از امور عظیمی که تنها دل‌های آرام آنها را می پذیرد و تنها افکار و اندیشه های سالم با آنها انسجام می یابد سخن گوید؟

اما با وجودی که در آن مقطع از تاریخ در مردم گرایش به شنیدن حدیث و ضبط آن نبود و هیچ اهمیتی به فراگرفتن دانش از سر چشمه پاک و گوارای آن به چشم نمی خورد، با این وصف امام مجتبی علیه السلام نوید و ستایش از دوازدهمین امام نور علیه السلام، حضرت مهدی علیه السلام را وانگذاشت و به هنگامی که از سختی شرایط سخن می گفت با بهره وری شایسته از فرصت فرمود:

«... أما علمتم أنه ما منا أحد الا و يقع فی عنقه بیعه لطاغیه زمانه الا القائم الذی یصلی روح الله عیسی بن مریم، خلفه فان الله عزوجل یخفی ولادته و ینیب شخصه لئلا یكون لاحد فی عنقه بیعه اذا خرج ذاک التاسع من ولد اخی الحسین، ابن سیده الاماء، یطیل الله عمره فی غیبه، ثم ینظره بقدرته فی صوره شاب ابن دون اربعین سنه، ذلک لیعلم أن الله علی کل شیء قدير.» [۲].

یعنی: مردم! آیا نمی دانستید که هر کدام از ما خاندان وحی و رسالت تحت سیطره و حاکمیت طاغوت زمانش زندگی می کند و بناچار فشار ستم بر او تحمیل می گردد جز «قائم» ما، همو که روح خدا، عیسی بن مریم، به امامت او نماز می گذارد، چرا که خداوند ولادت او را مخفی و شخصیت او را نهان می دارد

هنگامی که به دستور او ظهور کند، بیعت قدرت مداری را به گردن نداشته و تحت حاکمیت ظالمی زندگی نکند.

او نهمین امام معصوم، از نسل برادرم حسین است و فرزند بهترین زنان، خداوند در پشت پرده غیبت عمر او را به بلندای آفتاب طولانی می سازد و آنگاه به قدرت خویش او را در چهره جوانی، کمتر از چهل سال ظاهر می سازد تا همگان بدانند که خداوند بر هر کاری تواناست.

پاورقی

[۱] در کتاب گرانقدر معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام با اینکه کوشش در جمع آوری تمام احادیث پیرامون حضرت ولی عصر ارواحنا فداه شده، اما مجموع روایاتی که از امام مجتبی علیه السلام وارد شده از مرز ده عدد تجاوز نمی کند. رجوع شود به معجم احادیث الامام المهدی، ج ۳، ص ۱۶۳.

[۲] بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۱۳۲.

امام حسین و نوید از حضرت مهدی

امام حسین و نوید از حضرت مهدی

سرور آزادگان حضرت امام حسین، علیه السلام نیز در همان شرایط سخت و دردناکی زیست که برادر گرانمایه اش حضرت مجتبی علیه السلام قرار داشت، بلکه می توان به اطمینان گفت که فشار استبداد و ارتجاع روزگار، در دوران امامت آن حضرت به حق و عدالت و طرفداران آن شکننده تر بود. [۱].

آن حضرت پس از برادرش حدود ده سال زندگی کرد و در آن مدت کوتاه، رنجها شدت یافت و بلاها بیشتر شد و فشار به طول انجامید و با همه اینها امام حسین علیه السلام فرصت را از دست نداد، بلکه با بهره وری از فرصت به ستایش و تمجید از مصلح بزرگ جهانی حضرت مهدی علیه

السلام پرداخت و از وجود گرانمایه و ظهور و نقش شکوه بارش به مردم، بشارتها و نویدها داد؛ برای نمونه:

۱- آن حضرت به عبدالله بن عمر فرمود:

«لو لم يبق من الدنيا الا يوم واحد لطول الله عزوجل ذلك اليوم حتى يخرج رجل من ولدى يملأها عدلا و قسطا كما ملئت جورا و ظلما، كذلك سمعت رسول الله صلى الله عليه و اله و سلم يقول.» [۲].

[صفحه ۱۲۸]

یعنی: اگر از عمر این جهان تنها یک روز باقی مانده باشد خداوند آن روز را طولانی می سازد تا مردی از فرزندان من ظهور کند و جهان را همانگونه که از ظلم و جور لبریز گشته است از عدالت و قسط مالا مال سازد. این واقعیت را من به همین صورت گفتم که از پیامبر خدا صلی الله علیه و اله و سلم شنیده ام.

۲- و به یکی از مردان قبیله پر آوازه «همدان» فرمود:

«قائم هذه الامه هو التاسع من ولدى و هو صاحب الغيبه و هو الذى يقسم ميراثه و هو حى.» [۳].

یعنی: «قائم» این امت نهمین فرزند از نسل من است. او غیبی طولانی خواهد داشت و هم اوست که در همان حال که زنده است، اموال او را ظالمان به عنوان میراث ناروا می برند. [۴].

۳- و نیز از آن حضرت آورده اند که فرمود:

«لو قام المهدي لأنكره الناس، لأنه يرجع اليهم شابا و هم يحسبونه شيخا كبيرا.» [۵].

یعنی: اگر مهدی علیه السلام ظهور کند و برای اصلاح جهان بیا خیزد مردم او را انکار می کنند و نمی شناسند زیرا می

پندارند که او پیر و کهنسال است در صورتی که آن حضرت در اوج جوانی ظهور می کند.

۴- و نیز آورده اند که فرمود:

«منا اثنا عشر مهديا، أولهم أمير المؤمنين علي بن أبي طالب و آخرهم التاسع من ولي، و هو الامام القائم بالحق، يحيى الله به الأرض بعد موتها و يظهر به دين الحق على الدين كله و لو كره المشركون. له غيبه يرتد فيها أقوام و يثبت فيها على الدين آخرون،

[صفحه ۱۲۹]

فيؤذون و يقال لهم: متى هذا الوعد؟ ان كنتم صادقين» [۶].

یعنی: ما خاندان پیامبر دوازده نفر به عنوان مهدی خواهیم داشت که نخستین آنان علی و آخرینشان امام از نسل من است.

و اوست که بحق و برای حق، قیام می کند و خداوند بوسیله او زمین را پس از آنکه مرده است زنده می سازد و دین حق را بر همه عقاید و مذاهب، گر چه شرک گرایان را ناخوش آید، پیروزی کامل می بخشد.

او غیبی طولانی خواهد داشت و به دلیل آن، گروهی از مردم راه انحراف و ارتداد در پیش می گیرند و گروهی در دین و آیین توحیدی خویش و ایمان به دوازدهمین امام نور، ثابت قدم و استوار می مانند و بخاطر این استواری در عقیده، اذیت و آزارها را تحمل می کنند و به تمسخر، به آنان گفته می شود: «متی هذا الوعد؟ ان كنتم صادقين.» [۷].

اگر راست می گوئید این وعده (و نوید ظهور) کی خواهد بود؟

اما بدانید که شکیبای بر اذیتها و آزارها در عصر غمبار غیبت آن حضرت، بسان مجاهدی است که پیشاروی پیامبر با شمشیرش

در حال جهاد و پیکار با کفر و ارتجاع است.

۵- و نیز آورده است که مردی به نام «عیسی بن خشاب» از آن حضرت پرسید:

«أنت صاحب هذا الأمر؟»

قال: «لا... و لكن صاحب الأمر الطريد الشريد، الموتور بأبيه، المكي بعمه يضع سيفه على عاتقه ثمانية أشهر.» [۸].

یعنی: پرسید: «سرورم آیا شما صاحب الامر هستید؟»

فرمود: «نه!... اما صاحب الامر، آن بزرگمرد در نهان است که دور از نظر است. او

[صفحه ۱۳۰]

انتقام گیرنده ی خون پاک و بناحق ریخته پدر و هم کنیه عمومی گرانقدرش اباجعفر است؛ برای اصلاح جهان (و برانداختن فتنه ها و تباهیها) هشت ماه شمشیر بر دوش خواهد بود.

پاورقی

[۱] مجموع احادیثی که از امام حسین علیه السلام پیرامون حضرت مهدی علیه السلام در معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام وارد شده کمتر از ده عدد است. به ج ۳، ص ۱۷۸ مراجعه شود.

[۲] بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۱۳۳.

[۳] بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۱۳۳.

[۴] همدان، نام قبیله ای در یمن بود و منظور از به ارث بردن اموال او در ایام حیاتش اشاره به توطئه ساخته و پرداخته حکومت عباسی و جعفر کذاب است که به دروغ گفتند که: «حضرت عسکری فرزند ندارد و جعفر وارث اوست و خانه حضرت را مورد هجوم و غارت قرار دادند.»

[۵] عقد الدرر.

[۶] اکمال الدین، ج ۱، ص ۳۱۷.

[۷] سوره یونس و یس، آیه ۴۸ و...

[۸] بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۱۲۰.

نوید چهارمین امام نور از حضرت مهدی

نوید چهارمین امام نور از حضرت مهدی

از نوید دهندگان به وجود گرانبایه حضرت مهدی علیه السلام چهارمین امام نور، حضرت

سید الساجدین علیه السلام است.

بسیار و شایسته‌ی تعمق و آگاهی است که آن حضرت، در شرایط و روزگار مرگبار و ظالمانه، به این اصل عقیدتی اشاره فرموده که قلم از بیان آن ناتوان است.

آن حضرت هم زمان با حادثه خونبار کربلا می زیست و روز عاشورا پدر گرانمایه، بستگان و شاخ و برگها و میوه های آن درخت پاک و تناور را در یک روز در راه خدا و اهداف بلند الهی، از دست داد و امواج غمها و مصائب بزرگ و فاجعه بار، یکی پس از دیگری -در ظرف چند ساعت- بر او باریدن کرد و سه بار حکم اعدام آن پیشوای فرزانه از سوی استبداد و ارتجاع اموی صادر شد:

بار اول: در کربلا، پس از شهادت پدرش حسین علیه السلام [۱].

بار دوم: در کوفه، در مجلس شوم «عبیدالله» [۲].

بار سوم: در کاخ بیداد دمشق [۳] به دستور سردمدار خون آشام اموی، «یزید».

و آنجا کار شقاوت به جایی رسید که به دستور یزید، قبری در محوطه بزرگ کاخ حفر کردند تا پس از اجرای حکم ظالمانه اعدام، پیکر مطهرش را در آنجا، به خاک سپارند... اما خدای بزرگ، آن وجود گرانمایه را از شرارت آن پلیدان حفظ کرد و نقشه های تبهکارانه آنان را نقش بر آب نمود و او را از مرگ نجات داد.

[صفحه ۱۳۱]

روز جمعه ای از آن روزهای دردآور حضرت سجاد علیه السلام در شام بود، سردمدار پلید اموی، یزید، بعنوان امام جمعه به مسجد جامع دمشق آمد و چون خود فاقد دین و فرهنگ و ناتوان از اندرز

و ارشاد امتش بود به سخنوری مزدور، دستور داد تا خطبه های نماز جمعه را بجای او ایراد کند، اما محور بحث و چهار چوب خطبه ها را برای او مقرر کرد.

به او دستور داد به عنوان خطبه های نماز جمعه، اموی زادگان پلید و در صدر آنان معاویه و یزید را مورد ستایش قرار دهد و برایشان بارانی از فضیلت‌های دروغین و ساختگی بباراند و متقابلاً خاندان پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم را با انواع دروغ سازی ها و تهمت ها با بیشرمانه ترین شیوه، به بدی یاد کند. و دریغ و درد که آن سخنور فرومایه و مزدور خواسته و نقشه یزید را به اجرا درآورد و حضرت سجاد علیه السلام نیز به اجبار در مسجد حاضر بود و آن یاوه ها و دروغها را می شنید.

درست در این شرایط دردناک بود که آن حضرت شجاعانه پیا خاست و جو سکوت و اختناق یزید را درهم شکست و به گونه ای که طنین ندای تکان دهنده و جو شهامت‌مندان اش گوشها را پر و انبوه نماز گزاران مسجد اموی را بسوی خود متوجه سازد، چون شیری خشمگین بر سر آن سخنور مزدور خروشید که:

«ویلک أیها الخاطب! اشتریت مرضاه المخلوق بسخط الخالق؟...»

یعنی: هان ای خطیب! وای بر تو... وای....

خشنودی و رضایت خاطر مخلوقی حقیر و ناچیز را به خشم و ناخشنودی آفریدگار بزرگ هستی خریدی؟!...! شعله های سوزان آتش پرشراره ی دوزخ، جایگاه توست. و آنگاه که همه ی چشمها به او دوخته شد و نفسها برای شنیدن سخنان او در گلوها بند آمد از یزید اجازه

خواست تا بر فراز منبر رود و آن مردک پلید و فرومایه، پس از بهانه تراشیهای بسیار، بخاطر اصرار مردم اجازه داد.

حضرت زین العابدین علیه السلام بر فراز منبر رفت و پس از مقدمه ای فشرده در اندرز

[صفحه ۱۳۲]

و ارشاد مردم، همه را به خود متوجه ساخت و دلها، قلبها، افکار و عواطف مجلس را تسخیر کرد و آنگاه با فرزاندگی و شهادت بسیار فرمود:

«أيها الناس! اعطينا ستا و فضلنا بسبع، اعطينا العلم و الحلم و السماحة و الفصاحة و الشجاعة و المحبه في قلوب المؤمنين و فضلنا بأن منا النبي المختار و منا الصديق و منا الطيار و منا أسد الله و أسد رسوله و منا سبطي هذه الامه و منا مهدي هذه الامه...» [۴].

یعنی: هان ای مردم! خدا به ما شش ویژگی ارزانی داشته و با شش امتیاز ما را بر همگان فضیلت و برتری بخشیده است:

خدا، به ما نعمت گرانبهای دانش، بردباری، سخاوت، فصاحت و شجاعت عنایت فرمود و بذر مهر و محبت ما را بر دلها و قلبهای باایمان افشاندند است.

و نیز ما را با شش ویژگی به دیگر انسانها برتری و فضیلت بخشیده است، آن شش امتیاز این است که:

پیامبر برگزیده خدا از ماست و صدیق امت امیر مؤمنان، جعفر طیار، حمزه شیر خدا و پیامبر، دو نواده ی گرانمایه پیامبر حسن و حسین علیه السلام و دیگری «مهدی» آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم از ما خاندان وحی و رسالت است.

۲- و نیز از آن حضرت است که فرمود:

«القائم منا تخفی ولادته علی الناس حتی یقولوا: لم یولد

بعد، لیخرج حین یخرج و لیس لأحد فی عنقه بیعه.» [۵].

یعنی: «قائم» از ماست. ولادت او بر مردم مخفی می ماند به گونه ای که مردم می گویند: او هنوز بدنیا نیامده است تا بدینگونه ظهور کند و به هنگامه ظهور، بیعت هیچ کسی را برعهده نداشته باشد.

۳- «ابوخالد کابلی» که از یاران امام سجاد علیه السلام است آورده است که در مورد گرانمایه ی حضرت مهدی علیه السلام از آن جناب پرسیدم که:

[صفحه ۱۳۳]

فقلت: «یا بن رسول الله ان ذلک لکائن؟»

فقال: «ای و ربی! ان ذلک لمکتوب عندنا فی الصحیفه التي فيه ذکر المحن التي تجری علینا بعد رسول الله صلی الله علیه و اله و سلم.»

قال أبوخالد: فقلت: «یا بن رسول الله ثم یكون ماذا؟»

قال علیه السلام: «ثم تمتد الغیبه بولی الله عزوجل الثانی عشر من أوصیاء رسول الله صلی الله علیه و اله و سلم و الأئمه بعده.

یاأباخالد! ان أهل زمان غیبه، القائلین بامامته و المنتظرین ظهوره أفضل من أهل کل زمان، لأن الله تبارک و تعالی أعطاهم من العقول و الأفهام و المعرفه ما صارت به الغیبه عندهم بمنزله المشاهده و جعلهم فی ذلک الزمان بمنزله المجاهدین بین یدی رسول الله صلی الله علیه و اله و سلم بالسيف، أولئک المخلصون حقا و شیعتنا صدقا و الدعاه الی الله عزوجل سرا و جهرا.» [۶].

یعنی: پرسید: «آیا براستی چنین خواهد بود؟»

فرمود: «آری! به پروردگرم سوگند! این مطلب در صحیفه ای که نزد ما خاندان پیامبر است و در آن همه رنجهایی که پس از پیامبر بر ما می رود نوشته شده

است، این مطلب نیز به روشنی آمده است.»

گفتم: «سرورم! پس از اینکه آن وجود گرانبایه به قدرت الهی دیده به جهان گشود چه خواهد بود؟»

فرمود: «آنگاه غیبت دوازدهمین جانشین پیامبر پس از یازده امام، ادامه خواهد یافت.»

و افزود: «اباخالدا! مردم عصر غیبت آن حضرت که به امامت او معتقد و ظهورش را انتظار می کشند، از مردم همه ی قرون و اعصار بهترند چرا که خداوند به آنان خرد و شناخت و بینشی داده است که عصر غیبت برای آنان بسان ظهور است. خداوند به آنان پاداشت جهادگرانی را می دهد که پیشاروی پیامبر با شمشیر جهاد

[صفحه ۱۳۴]

کردند، آنان براستی خالصند و شیعیان حقیقی و راستین ما و فراخوان بسوی خدا در آشکار و نهان.»

۴- و نیز «سعید بن جبیر» از آن حضرت آورده است که می فرمود:

«فی القائم منسبن من الأنبياء: سنه من أبينا آدم عليه السلام و سنه من نوح و سنه من إبراهيم و سنه من موسى و سنه من عيسى و سنه من أيوب و سنه من محمد صلى الله عليه و اله و سلم.

فأما من آدم و نوح: فطول العمر.

و أما من إبراهيم: فخفاء الولاده و اعتزال الناس. [۷].

و أما من موسى: فالخوف و التقية. [۸].

و أما من عيسى: فاختلاف الناس فيه. [۹].

و أما من أيوب: فالفرج بعد البلوى.

و أما من محمد صلى الله عليه و اله و سلم: فالخروج بالسيف.

یعنی: در «قائم» ما سنتهایی از پیامبران بزرگ الهی است. سنت و نشانی از پدرمان آدم، سنت و نشانی از نوح، سنت و نشانی

از ابراهیم، سنت و نشانی از موسی، سنت و نشانی از عیسی، سنت و نشانی از ایوب و سنت و نشانی از محمد صلی الله علیه و اله و سلم است.

اما نشان او از آدم و نوح طول عمر اوست.

و نشان از ابراهیم، ولادت نهانی و دوری گزیدن از مردم است.

و نشان از موسی، خوف و تقیه از ستمکاران عنان گسیخته.

[صفحه ۱۳۵]

و نشان از عیسی، اختلاف مردم در مورد اوست.

و نشان از ایوب، گشایش و نجات پس از بلا و گرفتاری است.

و نشان از محمد صلی الله علیه و اله و سلم قیام با شمشیر عدالت است.

در مورد حضرت مهدی علیه السلام از چهارمین امام نور به همین چند روایت، بسنده می شود، بدان امید که در آینده نیز از آن حضرت روایاتی در این مورد بیاییم.

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۴۵، ص ۶۱.

[۲] بحارالانوار، ج ۴۵، ص ۱۱۷.

[۳] بحارالانوار، ج ۴۵، ص ۱۶۸ و ۲۰۰.

[۴] بحارالانوار، ج ۴۵، ص ۱۳۸.

[۵] اکمال الدین، ج ۱، ص ۳۲۳.

[۶] بحارالانوار، ج ۳۶، ص ۳۸۷.

[۷] سوره مریم، آیه ۴۹ و ۴۸. «و أعتزلکم وما تدعون من دون الله و أدعو ربی عسی ألا یكون بدعاء ربی شقیاء، فلما اعتزلهم و ما یعبدون من دون الله و هبنا له اسحاق و یعقوب...».

[۸] سوره قصص، آیه ۲۱ و ۱۸. «فأصبح فی المدینه خائفًا یتربص... فخرج منها خائفًا یتربص...».

[٩] سورة مائده، آيه ١٧. «لقد كفر الذين قالوا ان الله و هو المسيح ابن مريم.» سورة مائده، آيه ٧٣، «لقد كفر الذين قالوا ان الله

ثالث ثلاثه.» سورة

امام باقر و نوید از حضرت مهدی

امام باقر و نوید از حضرت مهدی

از محتوای کتابهای تاریخی، چنین دریافت می گردد که عصر امام باقر علیه السلام نقطه تحول و دگرگونی در فرهنگ اسلامی است.

در آن روزگار، در جامعه، آگاهی و شوق به کسب دانش پدیدار شد و بسیاری از دانش طلبان برای تحصیل دانش و کسب بینش، بویژه فقه، تفسیر و حدیث بار سفر بسته و بسوی مراکز علمی می شتافتند. در مردم، اندکی رشد فکری و روحیه حقیقی پدید آمد. دیگر به شنیدن روایات، بی آنکه در مورد آن تحقیق و تحلیل و پرس و جو شود، اکتفا نمی کردند.

بدین جهت است که مردم برای اندوختن دانش و بهره وری از کسانی که یاران پیامبر را دیده بودند، به مدینه روی می آوردند و از آنان علم و دانش فرا می گرفتند. چه بسیار فقیهانی که از کوفه و دیگر شهرهای کشور پهناور اسلامی به مدینه هجرت نموده و به امام باقر علیه السلام می پیوستند. از سرچشمه جوشان بینش و دانش او بهره ها می گرفتند و عطش سوزان خویش را از دریای بی کرانه علم و چشمه سارهای بینش و حکمت آن حضرت برطرف می ساختند.

علم و معارف، در ابعاد گوناگون از سوی امام باقر علیه السلام برای تشنگان دانش و کمال می جوشید و دلایل و براهین، در زمینه های شناخت خدا، عدل، پیامبر شناسی، معادشناسی، و... بویژه اصل امامت، برای آنان باریدن می کرد و حقیقت، برای همه آشکار می شد.

[صفحه ۱۳۶]

با این بیان، طبیعی است که روایات رسیده از امام

باقر علیه السلام پیرامون وجود مبارک حضرت مهدی علیه السلام از نظر محتوا و شمار، بسیار می باشد که دانشمندان و فقهای که از محضر آن حضرت کسب فیض می نمودند و از شاگردان برجسته او بودند همه نگاشته اند و چون این کتاب توان ترسیم همه آنها را ندارد، از این رو به برخی از آنان بسنده می کنیم. و خاطر نشان می سازیم که در بخشهای آینده کتاب نیز نمونه های دیگری خواهیم آورد همانگونه که در بخشهای پیشین به مناسبتهایی گوناگون برخی از آنها را آورده ایم.

نمونه هایی از نویدهای امام باقر علیه السلام

۱- «ابوحمزه ثمالی» آورده است که: در یکی از روزها در محضر درس امام باقر علیه السلام بودم، هنگامی که حاضران رفتند امام باقر علیه السلام فرمود:

«یا أبا حمزه! من المحتوم الذی حتمه الله قیام قائمنا، فمن شك فیما أقول لقی الله و هو به کافر.»

ثم قال: «بأبی و أمی المسمی باسمی و المکنی بکنیتی، السابع من بعدی، بأبی من یملاً الأرض عدلاً و قسطاً کما ملئت ظلماً و جوراً.»

یا أبا حمزه! من أدرک فیسلم له و سلم لمحمد و علی فقد وجبت له الجنة و من لم یسلم فقد حرم الله علیه الجنة و مأواه النار و بسئس مثنوی الظالمین.» [۱].

یعنی: ابا حمزه! از رخدادهایی که خداوند وقوع آن را قطعی ساخته است قیام «قائم» ماست.

هر کس در آنچه می گویم تردید کند با حال کفر به خدا، او را ملاقات خواهد کرد. آنگاه افزود: پدرم و مادرم فدای وجود گرانمایه او باد که همانم و هم کنیه من است هفتمین امام پس از من.

پدرم

فدای کسی باد که زمین را لبریز از عدل و داد می کند همان گونه که به

[صفحه ۱۳۷]

هنگامه ی ظهورش از ستم و بیداد لبریز است.

اباحمه! هر کس سعادت دیدار او را داشت و همانگونه که به پیامبر و علی علیه السلام سلام و درود می گوید بر آن حضرت درود گفت و فرمانبردار او گردید، بهشت بر او واجب می گردد و هر کس به آن وجود گرانمایه سلام نگفت، خداوند بهشت را بر او حرام ساخته و او را در آتش سوزان جای خواهد داد و چه بدجایی است جایگاه ستمکاران.

۲- بانوی دانش پژوهی که به «ام هانی» شهرت داشت آورده است که بامدادی بر حضرت باقر علیه السلام وارد شدم و گفتم:

«یا سیدی! آیه فی کتاب الله عزوجل عرضت بقلبی فأقلقتنی و أسهرتنی.»

قال: «فأسألی یا أم هانیء!»

قالت: قلت: «قول الله عزوجل: فلا أقسم بالخنس، الجوار الكنس.» [۲].

قال: «نعم المسأله سألتینی یا أم هانیء! هذا مولود فی آخرالزمان، هو المهدی هذه العتره، تكون له حیره و غیبه یضل فیها اقوام و یهتدی فیها أقوام، فیاطوبی لک ان أدركتیه، و یا طوبی لمن أدركه.» [۳].

یعنی: «سرورم! آیه ای از قرآن شریف ذهن و فکرم را بخود مشغول داشته و خوابم را ربوده است.»

فرمود: «کدام آیه ام هانی؟ بپرس!»

گفتم: «سرورم! این آیه شریفه که می فرماید: فلا أقسم بالخنس، الجوار الكنس.» [۴].

[صفحه ۱۳۸]

فرمود: به! به! چه مسأله خوبی پرسیدی. این مولود گرانمایه ای است در آخرالزمان. او «مهدی» این عترت پاک است. مهدی خاندان وحی و رسالت،

برای او غیبت و حیرتی است که گروهی در آن گمراه می گردند و گروه هایی راه حق و هدایت را می یابند.

خوشا بحالت اگر او و زمان او را درک کنی... و خوشا بحال آنانکه او را درک خواهند نمود.»

۳- و نیز «ابوجارود» از آن حضرت آورده است که روزی به من فرمود:

«یا أباالجارود! إذا دارالفلک و قال الناس: مات القائم أو هلک، بأی واد سلک و قال الطالب: أنى یكون ذلک و قد بلیت عظامه فعند ذلک فأرجوه، فاذا سمعتم به فأتوه و لو حبوا علی الثلج.» [۵].

یعنی: ابوجارود! اگر روزگار به گونه ای بود که مردم گفتند: «قائم آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم از دنیا رفته است یا به شهادت رسیده و یا سرنوشت او روشن نیست و دیگری گفت که: از کجا چنین چیزی خواهد بود...» در همان اوج حیرت و ناامیدی و تردید مردم، شما به ظهور او امیدوار باشد و هنگامی که خبر ظهور او را شنیدید به هر صورت ممکن، حتی خزیدن بر روی برف و یخ، بسوی او بشتاب!

در اینجا به همین مقدار از روایات رسیده از پنجمین امام نور علیه السلام پیرامون امام عصر علیه السلام بسنده می نمایم، بدان امید که در آینده بحث، برخی دیگر از روایات آن حضرت را در این مورد، بیاوریم.

[صفحه ۱۳۹]

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۲۴، ص ۲۴۱.

[۲] سوره تکویر، آیه ۱۶ و ۱۷.

[۳] اکمال الدین، ج ۱، ص ۳۳۰ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۱۳۷.

[۴] این آیه شریفه از نظر تأویل که روشن است، اما از نظر تفسیر:

همانگونه که ستارگان پس از نهران و ناپدید شدن آشکار می گردند امام عصر علیه السلام نیز پس از غیبت طولانی خویش طلوع خواهد کرد قندوزی حنفی در صفحه ۵۱۵، ینابیع الموده، می گوید «این آیه شریفه در مورد وجود گرانمایه حضرت مهدی علیه السلام نازل شده است.»

[۵] اکمال الدین، ج ۱، ص ۳۲۶.

امام صادق و نوید از حضرت مهدی

امام صادق و نوید از حضرت مهدی

سخن از امام صادق علیه السلام و نشر و شکوفایی دانش و فرهنگ در آن روزگار، نیاز به نوشتن کتاب جداگانه ای دارد چه بسا که اگر کسی بخواهد همه ابعاد شخصیت آن حضرت و وضعیت کامل عصر او را از نظر سیاسی و علمی و شرایط ویژه ای که در آن زمان به هم آمیخته بود، همه را ترسیم نماید، نیاز به نوشتن دایره المعارف بزرگی خواهد داشت که ما در اینجا به گونه ای فشرده بدان شرایط اشاره می کنیم.

یک فرصت طلایی

یک فرصت طلایی

درست اواسط حیات امام صادق علیه السلام بود که حکومت بیداد اموی به سرعت رویه اضمحلال و نابودی می رفت و رژیم عباسی در حال تأسیس و تشکیل بود. پیش از آنکه عباسیان پایه های رژیم فریب کارانه خویش را در شهرها، بویژه مدینه منوره استحکام بخشند، آن حضرت مجال و میدان بسیار مساعد و گسترده ای برای نشر علوم آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم یافت و توانست بر فراز منبر نیای بزرگش پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم برود. بر فراز منبری که میمونها و بوزینه های اموی بر روی آن جست و خیز می کردند، همانگونه که پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم پیش از آن روزگار، آن فاجعه را در خواب دیده و قرآن از آن سخن گفته بود.

«و ما جعلنا الرؤیا التي اريناك الا فتنه للناس و الشجرة الملعونه فی القرآن.» [۱].

پاورقی

[۱] سوره اسراء، آیه ۶۰. در مورد نزول این آیه شریفه به الدر المنثور و تفسیر طبری،

ذیل آیه ی شریفه رجوع شود.

دانشگاه جعفری

دانشگاه جعفری

این شجره ی ملعونه با انهدام رژیم پلید بنی امیه از هم پاشید و شجره ی طیبه خاندان وحی و رسالت فرصتی یافت تا میوه و بهره خویش را به بشریت ارزانی دارد.

[صفحه ۱۴۰]

امام صادق علیه السلام اندکی آزادی بیان و قلم بدست آورد و شرایط جاری او را یاری کرد تا بر فراز منبر پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم اوج گیرد و در همان مسجد و همان پایگاه توحید و تقوا، فقه، تفسیر، عقاید و دیگر رشته های علمی و فکری را به انبوه دانش دوستان، تدریس نماید، به گونه ای که رفته رفته هر روز، مجلس درس آن حضرت با حضور چهار هزار نفر فقیه، محدث، مفسر و... تشکیل می گردید.

از کسانی که به افتخار کسب فیض شاگردی آن حضرت نایل آمده و خود نیز بارها بدان اعتراف و افتخار نموده، «ابوحنفیه، نعمان بن ثابت» است.

او در اشاره به آن دو سال پرافتخار و پربرکت محضر امام صادق علیه السلام و بهره وری از دریای ژرف و گسترده دانش، بینش و معارف آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم از ششمین امام نور می گفت:

«لو لا الستتان لهلك نعمان.» [۱].

یعنی: اگر آن دو سال شاگردی امام صادق علیه السلام و فراگرفتن علوم و معارف از آن بزرگوار نبود، نعمان هلاک و گمراه شده بود.

و سرانجام از این دانشگاه پربرکت جعفری شخصیت های بزرگ و شایسته کردار و درست اندیشی فارغ التحصیل شدند که جهان بشریت بوسیله آنان به شکوه و اقتدار رسید.

شخصیتهایی چون: «جابر بن حیان» نخستین شیمیدان جهان عرب و اسلام، «هشام بن حکم» و دیگر کسانی که با برشمردن نام و نشان آنان بحث طولانی می شود.

و کار شکوه و عظمت علمی و فرهنگی دانشگاه جعفری به جایی رسید که تنها در مسجد جامع کوفه نهصد نفر اندیشمند و صاحب نظر در عقاید و مذاهب بحث و تدریس و سخنرانی می کردند و هر کدام هم گفتارشان به سر چشمه همیشه جوشان دانش حضرت امام صادق علیه السلام پیوند داشت. [۲].

[صفحه ۱۴۱]

بدینسان امام صادق علیه السلام با این آمادگی اندیشه ها و فراهم بودن امکانات و زمینه مساعد، فرصت مناسبی یافت تا انگشت روی آن نقطه حساس نهد و نقطه مورد نظرش را بفشارد و از امام مهدی علیه السلام سخن گوید و از وجود گرانیه او برای همه معتقدان و شیفتگان، نویدها و بشارتها دهد و به صورتهای گوناگون از ابعاد مختلف شخصیت و قیام نقش عظیم او... بحث کند.

به همین دلیل هم هست که آن حضرت، گاه از نام مهدی علیه السلام سخن می گوید و گاه از نسب بلند و پرافتخارش.

گاه از نشانه های ظهور او پیام دارد و گاه از دوران حکومت سراسر عدل و مهرش و گاه در مورد مسایل و مطالبی که در این جهت دور می زند.

و اگر بگوییم که روایات رسیده از امام صادق علیه السلام در مورد حضرت مهدی علیه السلام از روایات سایر امامان معصوم علیه السلام بیشتر است، سخن درست و سنجیده ای گفته ایم.

به عبارت دیگر: از هیچ یک از امامان اهل بیت علیه السلام پیرامون

امام عصر علیه السلام به مقدار روایات رسیده از امام صادق علیه السلام روایت دیده نشده است و دلیل آن، همان شرایط مساعد و جو آماده ای بود که برای آن حضرت فراهم شد.

روشن است که ما نمی توانیم همه روایات رسیده از آن جناب در مورد امام عصر علیه السلام را به دلیل محتوای غنی و شمار بسیار آنها در اینجا بیاوریم. این روایات را با رعایت تناسب در بخشهای مختلف کتاب خواهیم آورد و در این بخش بخاطر رعایت اسلوب بحث، تنها به ترسیم برخی از آنها بسنده می شود.

پاورقی

[۱] التحفه الاثنا عشریه، ص ۸.

[۲] المجالس السنیه، ج ۵، ص ۳۰۹ و ۹۰.

نمونه هایی از روایات

نمونه هایی از روایات

۱- از آن حضرت آورده اند که فرمود:

لكل أناس دولة یرقبونها

و دولتنا فی آخر الدهر تظهر [۱].

[صفحه ۱۴۲]

یعنی: برای گروهی، دولت و حکومتی است که انتظارش را می کشند و حکومت عادلانه و جهانی ما، در آخرالزمان پدیدار خواهد شد.

۲- و نیز آورده اند که فرمود:

«من أقر بجميع الأئمة علیه السلام و جحد المهدی کان كمن أقر بجميع الأنبياء و جحد محمدا صلی الله علیه و اله و سلم نبوته.»

فقیل له: «یابن رسول الله! فمن المهدی؟ من ولدك؟»

قال علیه السلام «الخامس من ولد السابع، یغیب عنكم شخصه و لا یحل لكم تسميته.» [۲].

یعنی: هر کس به همه امامان اهل بیت علیه السلام ایمان آورد و مهدی آنان را نپذیرد، بسان کسی است که به همه ی پیابران خدا ایمان آورده اما رسالت آخرین آنان محمد صلی الله علیه و اله و سلم

را انکار کرده باشد.

از او پرسیدند: «ای پسر پیامبر! مهدی علیه السلام که از فرزندان شما خواهد بود، کیست؟»

فرمود: «پنجمین امام از نسل پسر «موسی» است. او از نظرها غایب می گردد و آوردن صریح نام مقدسش برای شما روا نیست.

۳- «ابوبصیر» آورده است که خود شنیدم که امام صادق علیه السلام می فرمود:

«ان سنن الأنبياء عليهم السلام و ما وقع عليهم من الغيبات جاريه - و في نسخه: حادثه- في القائم منا أهل البيت، حذو النعل بالنعل، والقذه بالقذه.»

فقلت له: «يا بن رسول الله! و من القائم منكم أهل البيت؟»

فقال عليه السلام: «يا أبابصير! هو الخامس من ولد ابني موسى، ذلك ابن سيده الاماء، يغيب غيبه يرتاب فيها المبطلون، ثم يظهره الله عزوجل، فيفتح على يديه مشارق الأرض و مغاربه و ينزل روح الله عيسى بن مريم عليه السلام فيصلى خلفه و تشرق الأرض بنور ربها و لاتبقى في الأرض بقعه عبد فيها غير الله عزوجل الا عبدالله فيها و يكون الدين كله لله

[صفحه ۱۴۳]

و لو كره المشركون.» [۳].

یعنی: «سنتهای جاری بر پیامبران خدا در مسایل غیبی، بطور کامل و به همان صورت، در مورد «قائم» ما خاندان پیامبر، رخ خواهد داد.»

گفتم: «سرورم! قائم شما خاندان وحی و رسالت کیست؟»

فرمود: «او پنجمین امام از نسل پسر «موسی» می باشد و فرزند سالار کنیزان عصر خویش است.

برای او غیبی خواهد بود که باطل گرایان در موردش تردید می کنند. سپس خداوند او را ظاهر می سازد و به دست توانای او، شرق و غرب گیتی را می گشاید. روح خدا، عیسی بن مريم

علیه السلام فرود آمده و به امامت او نماز می گذارد و زمین به نور پروردگارش نورباران می گردد.

در زمین هیچ نقطه ای نمی ماند که در آنجا غیر خدا پرستیده شود و دین همه اش از آن خدا می گردد و گرچه مشرکان را خوش نیاید، توحیدگرایی و دین حق، همه جا سایه گستر و حاکم می گردد».

[صفحه ۱۴۴]

پاورقی

[۱] امالی شیخ صدوق، ص ۳۹۶، مجلس ۶۴، ح ۳، روضه الواعظین، ج ۲، ص ۲۶۷ و بحارالانوار ج ۵۱، ص ۱۴۳.

[۲] اکمال الدین، ج ۱، ص ۳۳۳.

[۳] اکمال الدین، ج ۲، ص ۳۳۵.

امام کاظم و نوید از حضرت مهدی

امام کاظم و نوید از حضرت مهدی

شرایط حاکم بر زمان حضرت کاظم علیه السلام با شرایط سیاسی و اجتماعی عصر پدر گرانقدرش بسیار متفاوت بود؛ چرا که آن حضرت بخشی مهمی از زندگی پر برکت خویش را در زندان استبداد و ارتجاع و به دور از مردم سپری کرد. و در حالی که رابطه او را با جامعه خویش قطع کرده بودند و او در قعر زندانها و زیر زمینهای تاریک محبوس بود، در همانجا به عبادت خدا و راز و نیاز با محبوب و معشوق خویش، روزگار می گذرانید.

یکی، دوبار آن حضرت را از زندان آزاد کردند اما همواره تحت مراقبت شدید امنیتی قرار داشت تا باز هم به زندان بیداد بازگردانده شده و سرانجام بوسیله ی سم غدر و خیانت به شهادت نائل آمد.

با این بیان، روشن است که امکانات و آزادی آن حضرت، تا چه اندازه محدود بود و او تا کجا در فشار و تنگنا قرار داشت و طبیعی

است که با این شرایط وحشتناک نمی تواند در مورد حضرت مهدی علیه السلام - که رژیم عباسی از نام بلند او در هراس بود- بیان مشروح و روایات گوناگونی داشته باشد.

اما آن حضرت با همه محدودیتها، فشارها و فقدان فرصت و امکانات باز هم از حضرت مهدی علیه السلام نوید داد و فرهنگهای حدیثی و روایی از سخنان امام کاظم علیه السلام پیرامون محبوب دلها تهی نیست که ما برای نمونه، برخی از آنها را ترسیم می کنیم:

۱- «محمد بن زیاد» آورده است که: از سالارم حضرت کاظم علیه السلام در مورد این آیه شریفه پرسیدم که می فرماید:

«... و أسبغ علیکم نعمه ظاهره و باطنه...» [۱].

یعنی: ... و نعمتهای خویش را چه آشکار و چه پنهانی، به تمامی بر شما ارزانی داشته است....

[صفحه ۱۴۵]

امام کاظم علیه السلام فرمودند:

«النعمه الظاهره: الامام الظاهر و الباطنه الامام الغایب.»

فقلت: «و یكون فی الأئمه من یغیب؟»

قال علیه السلام: «نعم! یغیب عن أبصار الناس شخصه و لا یغیب عن قلوب المؤمنین ذکره و هو الثانی عشر منا.

یسهل الله له کل عسیر و یدلل له کل صعب و ینور له کنوز الأرض و یقرب له کل بعید و ینیر -أی یهلک- به کل جبار عنید و یهلک علی یده کل شیطان مرید.

ذکک ابن سیده الاماء الذی تخفی علی الناس ولادته و لا یحل لهم تسميته حتی یظهره الله عزوجل، فیملأ الأرض قسطا و عدلا کما ملئت جورا و ظلما.» [۲].

یعنی: «محمد! نعمت ظاهری: امام راستین است که آشکار است و نعمت باطنی و نهانی امام غائب.»

گفتم:

«سرورم! آیا از امامان دوازده گانه اهل بیت: کسی هم غائب می گردد؟» فرمود: «آری! یکی از آنها وجود گرانمایه اش از برابر دیدگان مردم نهان می شود، اما یاد و نام مقدسش از قلبهای مردم باایمان غائب نمی گردد. او دوازدهمین امام ما می باشد.

خداوند هر کار مشکلی را برای او آسان و هر امر پیچیده و سختی را برای او رام می سازد.

گنجهای زمین را برای او آشکار و هر دوری را برایش نزدیک می کند. هر خودکامه ی کینه توزی را بوسیله آن حضرت نابود و هر شیطان سرکشی را بدست او به خاک هلاکت می افکند.

او فرزند سالار کنیزان عصر خویش است. ولادت او بر مردم مخفی می ماند و بردن نام گرامیش بطور علنی، ناپسند است تا خداوند او را فرمان ظهور دهد و قیام دهد و آنگاه است که زمین و زمان را از عدل و داد پر می سازد، همانگونه که به هنگامه

[صفحه ۱۴۶]

ظهورش از ستم و بیداد لبریز است.

۲- «یونس بن عبدالرحمن» آورده است که بر امام هفتم علیه السلام وارد شدم و گفتم: «یا بن رسول الله! أنت القائم بالحق؟»

فقال علیه السلام «أنا القائم بالحق و لكن القائم الذی يطهر الأرض من أعداء الله ويملاؤها عدلاً كما ملئت جوراً هو الخامس من ولدی، له غيبه يطول أمدها خوفاً على نفسه، یرتد فیها أقوام و یثبت فیها آخرون....

طوبی لیشعتنا المتمسکین بحبلنا - فی نسخه: بحبنا - فی غيبه قائمنا، الثابتین علی مولاتنا و البراءه من أعدائنا. أولئك منا و نحن منهم، قد رضوا بنا أئمه و رضينا بهم شیعه و

طوبی لهم، هم - و الله - معنا فی درجتنا یوم القیامه.» [۳].

یعنی: «سرورم! آیا شما قائم به حق هستید؟»

فرمود: «آری! من قائم به حق هستم اما آن قائمی که زمین را از دشمنان خدا پاک می سازد و آن را همانگونه که به هنگامه ظهورش از ستم و بیداد لبریز است از عدل و داد سرشار و مالمال می سازد، او پنجمین امام از نسل من است.

او به فرمان خدا و برای حفظ جان خویش، غیبتی طولانی خواهد داشت به گونه ای که گروه هایی راه ارتداد در پیش می گیرند و گروهی در دین خدا و اعتقاد به امامت ثابت قدم می مانند.»

آنگاه فرمود: «خوشا به حال شیعیان ما! آنانکه در عصر غیبت قائم ما به ریسمان ولایت و محبت اهل بیت چنگ زده و بر دوستی ما پایداری نموده و به بیزاری از دشمنان ما استوارند.

آنان از ما هستند و ما از آنان، آنان به امامت ما خشنودند و ما به پیروی آنان از اهل بیت پیامبر خویش.

راستی که خوشا به حال آنان! به خدای سوگند که آنان در روز رستاخیز با ما و در درجه ما خواهند بود.»

[صفحه ۱۴۷]

پاورقی

[۱] سوره لقمان، آیه ۲۰.

[۲] بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۱۵۰.

[۳] بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۱۵۱.

امام رضا و نوید از امام عصر

امام رضا و نوید از امام عصر

عصر هشتمین امام نور حضرت رضا علیه السلام دارای ویژگیهای گوناگونی بود و سخن از آن روزگار، نیاز به بحث گسترده و کتاب دیگری دارد.

من بر این اندیشه نیستم که آن روزگار، روزگار آزادی کامل برای بیان حقایق

و حرکت بر اساس عدالت و فضیلت بود و آن گرامی می توانست هر سخن حقی را به زبان آورد یا هر کار شایسته ای را در جهت خدمت به حق و مردم ستمدیده انجام دهد و نیز بر این اندیشه هم نیستم که آن حضرت به گونه ای در فشار استبداد بود که نمی توانست سخنی از حق و عدالت به زبان آورد، نه! نه آنگونه بود و نه اینگونه، بلکه جو حاکم بر عصر و جامعه زمان او، میان آزادی و استبداد مطلق در نوسان بود.

هنگامی که هارون، آن عنصر تجاوزکار، مرد و پسرش مأمون بجای او قدرت را بدست گرفت، به ظاهر، سیاست محبت و دوستی با علوی ها و در صدر آنان حضرت رضا علیه السلام را در پیش گرفت و شرایط سیاسی او را ناگزیر ساخت که امام رضا علیه السلام را به ولایت عهدی خویش برگزیند و در کشور پهناور اسلامی بنام آن حضرت سکه بزند و به سخنوران و شاعرانی که او را می ستودند، بذل و بخشش نماید.

و این فرصت گرانبهایی بود که حضرت رضا علیه السلام از آن به منظور سخن گفتن از امام مهدی علیه السلام و نوید دادن به آن وجود گرانبهایه و ظهورش، به شایستگی بهره گرفت. برای نمونه:

۱- هنگامی که «دعبل خزاعی» آن شاعر اندیشمند اهل بیت علیه السلام بر حضرت رضا علیه السلام وارد و قصیده معروف خویش را بر او خواند و به این شعر رسید که:

خروج امام لا محاله خارج

يقوم على اسم الله و البركات

يميز فينا كل حق و باطل

و يجزى على

یعنی: قیام شکوهمند امام راستین از خاندان رسالت که بی تردید ظهور خواهد نمود و براساس نویدهایی که داده شده است، در پرتو نام بلند خدا و برکات او برای اصلاح زمین و زمان بپا خواهد خاست.

[صفحه ۱۴۸]

او در میان جامعه، هر حق و باطل و داد و بیدادی را از هم جدا می سازد و بر نعمت ها و شایسته کرداریها و سپاسگزاریهها و نیز بیدادها و ناهنجاریها پاداش و کیفر درخور، خواهد داد.

آری! هنگامی که شاعر این شعر را خواند حضرت رضا علیه السلام بشدت گریست و فرمود:

«یا خزاعی!... نطق روح القدس علی لسانک بهذین البیتین... فهل تدری من هذا الامام؟ و متى يقوم؟»

فقال: «لا یا مولای!... الا انی سمعت بخروج امام منکم يطهر الأرض من الفساد و يملأها عدلا كما ملئت جورا.»

فقال الامام عليه السلام «يا دعبل!... الامام بعدی: محمد ابنی و بعد محمد ابنه علی و بعد علی ابنه الحسن و بعد الحسن ابنه الحجه القائم المنتظر فی غيبته، المطاع فی ظهوره لو لم يبق الدنيا الا يوم واحد لطول الله ذلك اليوم حتى يخرج فيملا الأرض عدلا كما ملئت جورا.»

آنگاه حضرت افزودند:

«و أما متى... فاخبار عن الوقت و لقد حدثني أبي عن أبيه عن آبائه عن علي عليه السلام: أن النبي صلى الله عليه و اله و سلم قيل له: يا رسول الله! متى يخرج القائم من ذريتك؟»

فقال صلى الله عليه و اله و سلم: مثله مثل الساعة (القيامة) لا يجليها لوقتها لا هو، ثقلت في السماوات و الأرض، لا يأتيكم الا بغته.» [۱].

یعنی: «دعبل» در این دو بیت،

روح القدس بر زبانت سخن نهاده است. آیا می دانی این امام کیست؟ و چه زمانی ظهور خواهد کرد؟

«دعبل» گفت: «نه سرورم! جز اینکه از اهل آن شنیده ام که امامی از شما خاندان وحی و رسالت قیام خواهد کرد و زمین و زمان را از تباهی و فساد پاک کرده و از

[صفحه ۱۴۹]

عدل و داد لبریز خواهد ساخت.»

امام علیه السلام فرمود: «دعبل! امام پس از من پسر م «محمد» است و پس از او پسرش «علی» و پس از او پسرش «حسن» و پس از او پسرش «قائم» همو که در غیبتش دیدگان در انتظارند و پس از ظهور مبارکش فرمانش را به جان می خرنند.

دعبل! اگر از عمر جهان جز یک روز باقی نمانده باشد خداوند آن روز را آنقدر طولانی خواهد ساخت که او ظهور کند و زمین را از عدل و داد پر کند همانگونه که به هنگامه ظهورش از ستم و بیداد لبریز است.

آنگاه فرمود:

«اما از هنگامه قیام و ظهور مهدی علیه السلام پرسیدی... پدران گرانقدرم آورده اند که از پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم از هنگامه قیام فرزندش سؤال شد که فرمود:

داستان قیام و ظهور مهدی علیه السلام مانند داستان برپایی قیامت است که جز خدا هیچ کس از هنگامه آن آگاه نیست.

این واقعیت بر آسمانها و زمین گران است و هنگامه ظهور آن حضرت بناگاه به شما خواهد رسید.»

۲- «ابوالصلت هروی» آورده است که به حضرت رضا علیه السلام گفتم:

«سرورم! نشانه «قائم» شما به هنگامه ظهور چیست؟»

حضرت فرمود:

«علامه آن یکون شیخ السن،

شاب المنظر، حتى أن الناظر اليه ليحسبه ابن أربعين سنه أو دونها و ان من علاماته أن لايهرم بمرور الأيام و الليالي حتى يأتيه أجله.» [٢].

یعنی: از نشانه هایش این است که با وجود عمر طولانی بصورت جوانی شاداب و پرشکوه ظاهر می گردد به گونه ای که هر کس بر او نظاره کند او را کمتر از چهل سال می نگرد و از دیگر نشانه هایش این است که گذشت روزگار تا آخرین لحظات زندگی او را پیر نمی سازد.

[صفحه ۱۵۰]

پاورقی

[۱] اکمال الدین، ج ۲، ص ۳۷۲ و فرائد السمطين، ج ۳، ص ۳۳۷.

[۲] اکمال الدین، ج ۲، ص ۲۵۶ و بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۲۵۸.

امام جواد و نوید از حضرت مهدی

امام جواد و نوید از حضرت مهدی

به دلیل نزدیکی دوران زندگی حضرت جواد الائمه علیه السلام با ولادت امام مهدی علیه السلام حکمت خداوند اقتضا می کرد که نویدها و بشارتهای آن بزرگوار از امام مهدی علیه السلام فراوان باشد، چرا که عصر آن گرامی با میلاد محبوب دلها چیزی حدود ۵۰ سال بیشتر فاصله نداشت. و نیز انتظار می رفت که نویدها در مورد نزدیک شدن میلاد پیشوایی که قرآن و پیامبر و امامان نور علیه السلام از آن بشارت داده بودند، بمنظور آگاهی غفلت زدگان، قوت قلب و آرامش خاطر مؤمنان، در گسترده تریش شکل ممکن صورت گیرد اما دست فریب و خیانت رژیم عباسی حضرت جواد علیه السلام را در بهاران جوانی و طراوت و شکوفایی زندگی در حالی که هنوز ۲۵ سال از عمر گرانیامیه اش نگذشته بود، بوسیله سم خیانت به شهادت رساند و مانع از

این بشارتها و نویدها در مورد حضرت مهدی علیه السلام شد.

امام جواد علیه السلام با سه تن از طاغوت‌های «بنی عباس» معاصر بود که هر کدام از آنها نسبت به وجود گرانمایه آن حضرت، قلبی مملو از کینه و خشم داشتند و هر لحظه او را در فشار و تنگنای بیشتری قرار می‌دادند و برای بدنام ساختن نام نیکو و بلند آوازه اش و به منظور خاموش ساختن نور وجودش، توطئه‌ها می‌چیدند و نقشه‌ها می‌کشیدند، اما با وجود آن موانع و مشکلات که بر سر راه امام جواد علیه السلام بود باز هم کتابهای حدیثی و مجموعه‌های روایی ما، از روایات و نویدهای رسیده از آن حضرت در مورد وجود گرانمایه امام عصر علیه السلام تهی نیست.

برای نمونه:

۱- حضرت «عبدالعظیم حسنی» آورده است که: به محضر امام جواد شرفیاب شدم و تصمیم گرفتم که از او بپرسم: «آیا او قائم آل محمد است یا دیگری؟» اما پیش از اینکه سخن آغاز نمایم او فرمود:

«یا أبا القاسم ان القائم منا هو المهدی! الذی یجب أن یتنظر فی غیبه و یطاع

[صفحه ۱۵۱]

فی ظهوره وهو الثالث من ولدی.

و الذی بعث محمدا صلی الله علیه و اله و سلم بالنبوه و خصنا بالامامه انه لو لم یبق من الدنیا الا یوم واحد لطول الله ذلک الیوم حتی یرج فیہ، فیملاً الأرض قسطا و عدلا کما ملئت جورا و ظلما.

و ان تبارک الله و تعالی یرسل له امره فی لیلہ، کما أصلح أمر کلیمه موسی علیه السلام اذ ذهب لیقتبس لأهله نارا فرجع و هو رسول نبی.» [۱]

یعنی: «قائم» ما خاندان وحی و رسالت، حضرت مهدی علیه السلام است، هم اوست که در دوران غیبتش باید مردم انتظار ظهورش را برند و پس از ظهور فرمان او را به جان بخرند و سومین فرزند از نسل من است.

بخدایی که محمد صلی الله علیه و اله و سلم را به رسالت برانگیخت و ما را به امامت برگزید، اگر از عمر این جهان تنها یک روز باقی مانده باشد، خداوند آن روز را طولانی خواهد ساخت تا او ظهور نموده، جهان را پر از عدل و داد سازد، همانگونه که به هنگامه ظهورش از ستم و بیداد لبریز است.

خداوند، کار قیام او را در یک شب تاریخی و جاودانه فراهم خواهد ساخت.

همانگونه که کار رسالت و نبوت موسی بن عمران را به هنگامی که به سوی آتش رفت تا برای خاندان خویش از آن برگردد، اصلاح فرمود و آن جناب در حالی بازگشت که به رسالت برانگیخته شده بود.»

آنگاه فرمود:

«أفضل أعمال شیعتنا انتظار الفرج»

یعنی: پر فضیلت ترین و برترین اعمال شیعیان و دوستان ما، انتظار فرج است.

۲- و نیز از حضرت عبدالعظیم حسنی آورده اند که: به امام جواد علیه السلام گفتم:

«سرورم! من امیدوارم شما «قائم آل محمد» باشید همان اصلاحگر بزرگی که زمین را لبریز از عدالت و دادگری خواهد ساخت همانگونه که در آستانه ظهورش از

[صفحه ۱۵۲]

ستم و بیداد لبریز است.»

آن حضرت فرمود:

«ما منا و هو قائم بأمر الله و هاد الی دین الله و لکن القائم الذی یطهر الله (عزوجل) به الأرض من أهل الکفر و الجحود و

يملأها عدلا و قسطا، هو الذي تخفى عن الناس ولادته، و يغيب عنهم شخصه و يحرم عليهم تسميته.

و هو سمى رسول الله و كنيه و هو الذي تطوى له الأرض و يذل له كل صعب...» [۲].

یعنی: ابوالقاسم! همه ما قیام کننده به امر خدا و هدایتگر بسوی دین و آیین راستین او هستیم. اما آن قائمی که خداوند بدست او زمین را از کفر و شرک و ستم و بیداد پاک و آنگاه از عدل و داد لبریز می سازد، کسی است که ولادتش از مرم پوشیده می ماند و وجود گرانبمایه اش غایب می گردد و آوردن نام مقدسش به صراحت تحریم می شود.

او همانم و هم کنيه با پیامبر خداست و کسی است که زمین برای او درهم پیچیده می شود و هر سختی و مشکلی برایش سهل و آسان می گردد....

[صفحه ۱۵۳]

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۱۵۶ و اکمال الدین، ج ۲، ص ۳۷۷.

[۲] بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۱۵۷ و اکمال الدین، ج ۲، ص ۳۷۷.

امام هادی و نوید از حضرت مهدی

امام هادی و نوید از حضرت مهدی

امام هادی علیه السلام نیای گرانقدر امام عصر علیه السلام است گرچه تقدیر الهی این بود که فرزندزاده ی گرانبمایه خویش را نبیند، چرا که ولادت حضرت مهدی علیه السلام اندکی پس از شهادت نیای بزرگوارش رخ داد [۱] اما آن جناب بخاطر آگاهی از نزدیک شدن وعده خدا در مورد ولادت مهدی نجات بخش، جو فکری و فرهنگی و اجتماعی جامعه خویش را برای میلاد نور آماده و مقدمات را فراهم می ساخت.

به همین جهت است که می بینیم

آن حضرت از حضورش در میان مردم به تدریج می‌کاهد و گویی بر این راه است که می‌خواهد مردم را رفته رفته برای دوران غیبت امام و زندگی در پس پرده غیبت آماده سازد تا آنان برای خورشید جهان افروز آمادگی پیدا کنند.

از این روست که در بغداد و مرکز کشور پهناور اسلامی برای خویش نمایندگان بر می‌گزیند تا آنان پیوندی میان امام معصوم و جامعه دوستداران و علاقمندان اهل بیت علیه السلام باشند. امور مالی و مسایل دینی و حقوقی خویش و مشکلاتشان را با آنان در میان گذارند و آنان پاسخگو باشند.

از خدای بزرگ خاضعانه و خالصانه خواهانم که به نگارنده توفیق دهد تا در مورد زندگی پر افتخار امام هادی علیه السلام در دیگر پیشوایان معصوم علیه السلام دست به نگارش کتاب بزنم و همه نکات و حقایق را ترسیم کنم، اما در اینجا تنها به یک روایت از آن حضرت در مورد مهدی علیه السلام بسنده می‌شود و بقیه روایات او را به بخشهای دیگر کتاب وامی‌گذارم.

۱- مرحوم صدوق از «ابی دلف» آورده است که گفت: خود از حضرت هادی علیه السلام شنیدم که می‌فرمود:

[صفحه ۱۵۴]

«ان الامام بعدی، الحسن ابنی و بعد الحسن ابنه القائم، الذی یملا الأرض قسطا و عدلا کما ملئت جورا و ظلما.» [۲].

یعنی: امام پس از من فرزندانم حسن است و پس از او پسرش قائم، همو که زمین را از عدل و داد لبریز می‌سازد، همانگونه که در آستانه ظهورش از ستم و بیداد لبریز است.

پاورقی

[۱] امام هادی علیه السلام در

ماه رجب سال ۲۵۴ هجری بوسیله سم خیانت به شهادت رسید و حضرت مهدی در شعبان ۲۵۵ هجری جهان را به نور وجودش نورباران ساخت.

[۲] اکمال الدین، ج ۲، ص ۳۸۳.

امام حسن عسکری و نوید از حضرت مهدی

امام حسن عسکری و نوید از حضرت مهدی

یازدهمین امام معصوم، حضرت عسکری علیه السلام پدر گرانقدر امام عصر علیه السلام است و طبیعی است که بیشتر نویدها در مورد طلوع آن خورشید جهان افروز، باید از آن حضرت و به دست و زبان او به مردم داده شود، چرا که آن گرامی از همه امامان، به ولادت فرزندش نزدیکتر بوده و زینده می نمود که مژده به طلوع خورشید جمال دل آرای او را در گسترده ترین شکل ممکن به همگان بدهد، اما آیا این کار با آن همه موانع، مشکلات، سختگیریها و فشارهایی که بر جامعه و بویژه پیروان خاندان وحی و رسالت وارد می شد، ممکن بود؟

می دانیم که اعتقاد به اصل ظهور مهدی نجات بخش و اصلاحگر عصرها و نسلها که پیامبر گرامی و امامان معصوم علیه السلام همگی بشارت آمدن او را داده بودند در میان همه قشرهای مسلمانان از همان روزگاران، یک اصل قطعی و معروف بود و باور عمومی و همین اصل اعتماد و انتظار برخاسته از نویدها در مورد مهدی اهل بیت، سوء استفاده کرده و به دروغ و فریب، روایات و بشارتها را به خود تطبیق

[صفحه ۱۵۵]

و تفسیر می کردند.

با این بیان، اعتقاد به ظهور مهدی علیه السلام از امور تردید ناپذیر در آن روزگاران بود بویژه که روایات هم بر این نکته حساس پافشاری می کنند که آن

گرامی با ظهور خویش ستمکاران و خودکامگان را از میان برداشته و جهان را از عدالت و دادگری لبریز خواهد نمود.

و نیز این نکته هم روشن است که رژیم سیاهکار و حق ستیز بنی عباس در صدر دشمنان این اصلاحگر بزرگی باشد که روایات، بشارت آمدن او را می داد، چرا که عباسیان خوب می دانستند که حکومت ظالمانه آنان در صورت ظهور مهدی نجات بخش بدست او نابود گشته و خون پلیدشان نیز به کیفر آن همه جنایت و استبدادگری، طعمه شمشیر عدالت او خواهد شد.

با توجه به این دو نکته آیا حضرت عسکری علیه السلام باز هم می توانست ولادت آن اصلاحگر بزرگ تاریخ را بطور گسترده اعلان کند و نوید طلوع خورشید جمال او را به شیفتگان و دوستداران بدهد؟

آیا چنین کاری از نظر عادی به خطر افکندن جان گرامی حضرت مهدی علیه السلام نبود؟ و در صورت اعلان ولادت، آیا دشمن پلید به خانه او یورش نمی برد و همه خاندانش را از دم شمشیر نمی گذراند و قتل عام نمی کرد؟

از نظر عادی چه چیزی می توانست مانع این شقاوت و جنایت رژیم حاکم گردد؟

با این شرایط مرگبار، باید دید که حضرت عسکری علیه السلام چه تدبیری اندیشید؟

آیا در مورد ولادت حضرت مهدی علیه السلام بطور کلی سیاست سکوت در پیش گرفت و میلاد نور را از همگان حتی از دوستان و مؤمنان به امامت او، مخفی داشت؟

اگر چنین بود شیعیان چگونه از ولادت نور آگاه شدند؟ بویژه که حضرت عسکری علیه السلام زندگی خویش را نیز در خطر جدی می دید و با

می دانست که بزودی با سم خیانت در سن ۲۸ سالگی به شهادت می رسد و فرمان خدا، او را متعهد ساخته است که امام راستین پس از خویش را بخاطر نجات امت از تباهی و گمراهی معرفی نماید، چرا که تمامی مسلمانان بر این اصل پایبند هستند که پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم فرمودند:

«من مات و لم يعرف امام زمانه مات میتة جاهلیة.» [۱].

یعنی: هر کس از دنیا برود و امام راستین زمان خویش را نشناسد به مرگ جاهلیت مرده است.

راستی شرایط بسیار پیچیده و مشکل، سخت غیر قابل حل می نمود، جز اندیشه والا و درایت امام، اندیشه ای توان حل آن را نداشت.

تنها اندیشه ی بلندی می توانست آن معمای پیچیده سیاسی و اجتماعی و عقیدتی را، حل کند که بینش و حکمت به زیباترین چهره در آن تجلی داشته و آگاهی و تجربه به بهترین شکل در آن آشکار گشته و واقعیت علم امام و تدبیر شگفت انگیز آن حضرت جلوه گر شد، تحقق هدفهای بلند با رعایت همه جوانب و ابعاد را تضمین نماید.

راه حلی که امام عسکری علیه السلام برای آن معما برگزید این بود که با تدبیر بسیار ظریف و دقیقی، نه ولادت آن خورشید جهان افروز را آشکار ساخت تا خطر خیز باشد و نه آن گونه سیاست پوشیده داشتن بکار گرفت که از دوستداران و شایستگان نیز پنهان کند و دستاویزی برای بهانه جویی در آینده باشد.

این تدبیر ظریف و حکیمانه در بخش آینده کتاب خواهد آمد، در اینجا تنها به ترسیم دو

روایت از آن گرامی بسنده می کنیم:

۱- از مرد درست اندیشی بنام «عیسی بن صبیح» [۲] آورده اند که: من در زندان

[صفحه ۱۵۷]

بودم که حضرت عسکری علیه السلام را به زندان آوردند و من او را بخوبی می شناختم حضرت در اولین برخورد به من فرمود:

«عیسی! می دانی که اکنون چند سال از عمرت می گذرد؟ درست ۶۵ سال و دو روز.»

هنگامی که امام علیه السلام این خبر را داد به کتاب دعایی که همراهم بود و تاریخ ولادتم در آن ثبت شده بود نگاه کردم، دیدم شگفتا همان گونه است که حضرت عسکری علیه السلام فرموده، بدون یک روز کم و زیاد.

آنگاه فرمود: «آیا پسر داری؟»

گفتم: «نه سرورم!»

فرمود «بار خدایا! به او فرزندی روزی سازی که پشتوانه و یار و یاور او باشد که فرزند خوب پشتیبانی است.»

و این شعر را خواند که:

من کان ذا ولد یدرک طلاّمته

ان الذلیل الذی لیست له عضد

یعنی: کسی که دارای فرزندی قهرمان و نسل و تباری شایسته کردار باشد، حقوق بغارت رفته خویش را باز خواهد یافت.

و ذلت زده آن کسی است که برای او بازوی توانمند و دادخواه و مدافع دلیری نباشد.

به آن حضرت گفتم: «سرورم آیا شما پسر دارید؟»

حضرت فرمود: «ای والله! سیکون لی ولد یملاً الأرض قسطاً، فأما الآن فلا.»

یعنی: «آری! به خدای سوگند، بزودی صاحب پسری خواهم شد که زمین را از عدل و داد لبریز خواهد نمود، اما الآن که با تو سخن می گویم، نه.»

[صفحه ۱۵۸]

سپس این شعر را زمزمه کرد:

لعلک یوما أن ترانی

بنی حوالی الأسود اللوابد

فان تمیما قبل أن یلد الحصا

أقام زمانا و هو فی الناس واحد [۳].

یعنی: روزی را ببینی که پسران من همانند شیر بچگان بر گرد من آماده انجام فرمان من باشند چرا که «تمیم» پیش از آنکه فرزندش «حصا» دیده به جهان گشاید، روزگاری در میان مردم تنها زیست.

۲- و نیز «احمد بن اسحاق» که از شایستگان است آورده است که: خود شنیدم که حضرت عسکری علیه السلام می فرمود:

«الحمد لله الذی لم یخرجنی من الدنیا حتی أرانی الخلف من بعدی، أشبه الناس برسول الله صلی الله علیه و اله و سلم خلقا و خلقا، یحفظه الله تبارک و تعالی فی غیبه، ثم ینظره فیما للأرض عدلا و قسطا کما ملئت جورا و ظلما.» [۴].

یعنی: خدای را سپاس که مرا از این جهان بیرون نبرد تا جانشین و امام پس از مرا به من نشان داد. پسر من در چهره، خلق و خوی شبیه ترین مردم به پیامبر خداست. خداوند او را در دوران غیبتش حفظ خواهد کرد و آنگاه او را فرمان ظهور خواهد داد و آن گرانمایه، زمین را لبریز از عدل و داد خواهد ساخت همانگونه که از ستم و بیداد لبریز است.

[صفحه ۱۵۹]

پاورقی

[۱] کافی، ج ۱، ص ۳۷۷، بحارالانوار، ج ۸، ص ۳۶۲، شرح تفتازانی، ج ۲، ص ۲۷۵، صحیح مسلم ج ۶، ص ۲۲، مسند احمد بن حنبل، ج ۳، ص ۴۴۶ و سنن بیهقی، ج ۸، ص ۱۵۶.

[۲] عیسی بن صبیح عرزمی از اصحاب امام صادق علیه السلام است و نجاشی در رجال خود تصریح به وثاقت وی نموده

است. رجال نجاشی، ص ۲۹۶.

[۳] بحار الانوار، ج ۵۰، ص ۲۷۵.

[۴] اکمال الدین، ج ۲، ص ۴۰۸.

کتابهای آسمانی و نوید از امام مهدی

کتابهای آسمانی و نوید از امام مهدی

در کتابهای آسمانی نویدهای بسیاری از وجود گرانمایه آن حضرت داده شده است. و نیز دوران ایشان و پیشگویان در مورد آینده جامعه ها، تمدنهای و نقشه اصلاحی و نجات بخش او در واپسین حرکت تاریخ، اخبار و روایات بسیاری آورده اند که بخشی از آنها را، علامه مجلسی در «بحار الانوار» و کامل سلیمان در کتاب «بوم الخلاص» و نویسنده کتاب «انیس الاعلام» که خود از رهبران کلیسا بود و بعد به اسلام و تشیع گرایش یافت و پس از تلاش و کوشش بسیار در ردیف علمای بزرگ اسلامی قرار گرفت، آورده است. ما نیز در آغاز کتاب و در تفسیر سومین آیه در نوید از حضرت مهدی علیه السلام برخی را آوردیم و در اینجا به دلیل پرهیز از گستردگی بحث، از آوردن نمونه های دیگر خودداری می کنیم.

علاقمندان می توانند به کتابهای یاد شده مراجعه نمایند. [۱].

[صفحه ۱۶۳]

پاورقی

[۱] بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۱۶۲، بوم الخلاص، ص ۲۵۴ و ۲۸۶ و انیس الاعلام، ج ۷، ص ۳۸۶.

آیا حضرت مهدی دیده به جهان گشوده است؟

آیا حضرت مهدی دیده به جهان گشوده است؟

از آغاز بحث تاکنون این مطالب ترسیم گردیده است:

۱- آیاتی که از وجود گرانمایه امام مهدی علیه السلام نوید می دهد.

۲- روایاتی که از آن حضرت، ظهور، نام و نسب او بشارت دارد.

و نکات دیگری که پیرامون این موضوعات مهم و اساسی لازم بنظر می رسد.

و لازم به یادآوری است که روایات رسیده از پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و امامان اهل بیت علیه السلام در مورد وجود

علیه السلام و ظهور و نقش دگرگونساز او، همه، پیش از ولادت آن گرامی بیان گردیده و بر این اساس همه آنها به منزله نویدها، بشارتها و اخبار از آینده است، از آینده ی جهان و انسان، از آینده ی جامعه ها و تمدنهای، از آینده ی حرکت تاریخ بسوی نور و روشنایی و فلاح و نجات با ظهور حجت خدا.

اینک بحث به ولادت حضرت مهدی علیه السلام می رسد. ولادت بزرگمردی که قرآن و پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و پیشوایان راستگوی اهل بیت علیه السلام همگی نوید آن را دادند و اینجا نقطه اختلاف و دیدگاههای متفاوت و میدان برخورد حق و باطل و رزمگاه واقعیت با دجالگری و دروغ پردازی و حق ستیزی است. و از آنجایی که ما همچنان به دلایل و براهین قطعی و انکار ناپذیر و کافی، مسلح و مجهز هستیم، شایسته است که این بحث را نیز تا سرحد توان، در پرتو خرد و منطق طرح کنیم و آنگاه خواننده عزیز را با وجدان و خرد و اندیشه اش برای تصمیم گیری و انتخاب تنها گذاریم، چرا که

[صفحه ۱۶۴]

مسئولیت ما فراتر از این نیست و خداست که هدایتگر به راه راست و درست است.

همه کسانی که به انبوه روایات رسیده از پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و امامان نور علیه السلام پیرامون وجود گرانیه حضرت مهدی علیه السلام ایمان آورده اند بر آنان لازم است که به ولادت آن گرامی نیز ایمان داشته و بدان اعتراف نمایند، چرا که عاقلانه و منطقی بنظر نمی رسد که از سویی این

روایات انبوه، بشارتها و اخبار بسیار از آینده جهان را، بپذیریم واز دگرسو بر این پندار بی اساس باشیم که امام مهدی علیه السلام هنوز جهان را به نور وجودش نورباران نساخته است و متولد نشده است.

اینک توضیح و تبیین مطلب:

حقیقت این است که روایت رسیده از پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و امامان اهل بیت علیه السلام در مورد آخرین امام معصوم، به شایستگی و بدون هیچ نقطه ابهامی، نسب آن حضرت را ترسیم می کند و به صراحت باز می گوید که: «امام مهدی علیه السلام نهمین فرزند امام حسین علیه السلام است.» بدین معنا که چهارمین امام نور، حضرت سجاد نخستین فرزند امام حسین علیه السلام و حضرت باقر، دومین فرزند و فرزندزاده آن حضرت و بر این اساس، حضرت عسکری علیه السلام پدر گرامی امام مهدی علیه السلام، هشتمین فرزند امام حسین علیه السلام و خود حضرت مهدی علیه السلام نهمین فرزند از نسل سرفراز پیشوای شهیدان است.

و نیز روشن است که امام حسن عسکری علیه السلام بوسیله سم خیانت استبداد، زندگی را بدورد گفت و هزاران نفر از مردم پیکر پاک آن حضرت را تا معراج بدرقه و در مرقد پاکش بخاک سپردند. با این بیان، برای ایمان آوردندگان به انبوه روایات و بشارتهای پیامبر و امامان نور علیه السلام چه راهی جز ایمان و باور و عمیق ولادت دوازدهمین امام نور خواهد بود؟

چرا که نمی توان پذیرفت که پدر گرامی آن حضرت به شهادت رسیده باشد اما خود او، نه دیده به جهان گشوده و نه در عالم رحم باشد، مگر می توان

گفت که انسانی از دنیا برود و آنگاه پس از دهها یا صدها سال دیگر، فرزند بی واسطه اش

[صفحه ۱۶۵]

بدنیا بیاید؟

بر این اساس، تنها همان دیدگاه نخست، منطقی و استوار است که امام مهدی علیه السلام بی هیچ تردیدی در زمان پدر بزرگوارش حضرت عسکری علیه السلام ولادت یافته و اکنون هم در پرتو اراده و قدرت آفریدگار هستی، در همین جهان ما زندگی می کند و در انتظار دریافت فرمان قیام و ظهور خویش برای اصلاح جهان و جهانیان است.

چرا که طبق انبوه روایات، این پندار که ممکن است آن حضرت ولادت یافته و از دنیا رفته باشد نیز، بی اساس است. زیرا روایات بیانگر آن است که آن اصلاحگر بزرگ، زمین و زمان را از عدالت و دادگری لبریز می سازد و نویدها و بشارتها را تحقق می بخشد، مگر نه اینکه هم اکنون ستم و بیداد، گرچه جهان را لبریز نساخته، اما فراگیر شده است؟ و به صراحت صدها روایت، آن حضرت پس از اینکه، جهان لبریز از ستم و بیداد گردید ظهور خواهد کرد و به فرمان خدا و در پرتو عنایات او، بیداد را نابود و زمین را مملو از عدالت خواهد ساخت.

ولادت نور، نام ها و القاب

ولادت نور در منابع شیعه و اهل سنت

ولادت نور در منابع شیعه و اهل سنت

بهر حال روایاتی که از ولادت یافتن حضرت مهدی علیه السلام در زمان پدر گرانقدرش نوید می دهد، بسیار است بطوری که شمارش آنها سخت و دسته بندی آنها نیز مشکل است و همه آنها در کتابهای شیعه و اهل سنت، موجود می باشد. بر این اساس است که پیروان مکتب خاندان وحی

و رسالت با ایمان به این نویدها و بشارت‌های موجود در انبوه روایات، به ولادت حضرت مهدی علیه السلام ایمان عمیق و تردیدناپذیری دارند و هیچ شک و شبهه‌ای را در این مورد روا نمی‌شمارند. اینک صدها سال است که در شهرها و تمامی مناطق شیعه نشین، سالروز ولادت پربرکت آن گرامی مرد عصرها و نسلها، در پانزدهم شعبان با شور و شوق وصف‌ناپذیری جشن گرفته می‌شود و هر ساله در این روز جاودانه، هزاران محفل و

[صفحه ۱۶۶]

مجلس پرشکوه شادمانی در مساجد، مدارس علمی، خانه، حوزه درس علما و متفکران شیعه و دیگر مراکز دینی برپا می‌گردد و به گرامیداشت آن میلاد خجسته شیرینی پخش می‌گردد و قصیده‌های مناسب، القا می‌شود. سخنوران در این رابطه سخنرانی می‌کنند و همه از ولادت آن حضرت سخن می‌گویند.

کتابها و آثار قلمی پیروان اهل بیت علیه السلام نیز، ولادت حضرت مهدی علیه السلام را مسلم اعلان نموده و هیچ نقطه‌ای برای تردیدافکنی و چون و چرا، باقی نمی‌گذارند.

از اینها که بگذریم، اهل سنت نیز به دلیل انبوه روایات رسیده از پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم که در کتابهای معتبر آنان موجود است و همه نوید از ولادت و ظهور نقش دگرگون‌ساز آن گرامی دارد، اینان نیز به ولادت حضرت مهدی علیه السلام معتقدند و علما، بزرگان، پیشینیان و محدثان آنان نیز، ولادت آن حضرت را قطعی و مسلم می‌دانند که اینک به ترسیم برخی از آنها می‌پردازیم.

دانشمندان اهل سنت و اعتراف به ولادت امام مهدی

دانشمندان اهل سنت و اعتراف به ولادت امام مهدی

مرحوم «شیخ

نجم الدین عسکری» در جلد اول کتاب خویش [۱] نام چهل تن از علما و دانشمندان اهل سنت را آورده است که همگی آنان در کتابهای خویش با ایمان به روایات رسیده از پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم به ولادت حضرت مهدی علیه السلام اعتراف نموده اند.

همانگونه که علامه معاصر «آیت الله العظمی صافی» نیز در کتاب ارزشمند خود، نام و نشان گروه دیگری از آنان را آورده است که شمارشان از ۲۶ نفر می گذرد و همگی به ولادت دوازدهمین امام نور، تصریح می کنند و ما در اینجا برای رعایت اختصار برخی از آن منابع اهل سنت را از این دو کتاب ترسیم می کنیم.

[صفحه ۱۶۷]

کسانی که آگاهی بیشتری در این موضوع می خواهند، می توانند به دو کتاب مورد اشاره و دیگر کتابهایی که در این مورد نگارش یافته است مراجعه کنند.

برای نمونه:

۱- «محمد بن طلحه حلبی شافعی» در کتاب خود ضمن بحث گسترده ای می نویسد: «باب دوازدهم در مورد حضرت مهدی علیه السلام است....»

و آنگاه ضمن برشمردن نامها و القاب آن حضرت می نویسد: «او در شهر تاریخی سامرا، دیده به جهان گشود....» [۲].

۲- «محمد بن یوسف کنجی شافعی» از دیگر علمای اهل سنت است. او در کتاب خویش می نویسد: «حضرت مهدی علیه السلام فرزند جناب حسن عسکری علیه السلام است. آن وجود گرانمایه، زنده و در اوج سلامت و طراوت از زمان غیبت خویش تاکنون در این جهان زندگی می کند....» [۳].

۳- «محمد بن احمد مالکی» معروف به «ابن صباغ» نیز از علمای اهل سنت است و در کتاب

خویش در باب دوازدهم می نویسد: «ابوالقاسم، محمد، حجت، فرزند حضرت حسن عسکری علیه السلام است. او در شهر سامرا و در نیمه شعبان ۲۵۵ هجری دیده به جهان گشود.» [۴].

۴- از دیگر علمای آنان «سبط ابن جوزی حنفی» است. او در کتاب خویش در مورد فرزندان حضرت عسکری علیه السلام در بخشی تحت عنوان «فصل فی ذکر الحججه المهدی» می نویسد: «او نام بلند آوازه اش محمد، فرزند حسن عسکری علیه السلام است و کنیه اش ابوالقاسم می باشد. او را: خلف الحججه، صاحب الزمان، القائم المنتظر نیز

[صفحه ۱۶۸]

خوانده اند و آن حضرت آخرین امامان است...» [۵].

۵- «احمد بن حجر» عالم دیگری از اهل سنت است او در کتاب خویش به هنگام بحث در مورد شخصیت حضرت عسکری علیه السلام می نویسد: «او جز فرزندش ابوالقاسم محمد الحججه، فرزندش به یادگار نهاد و فرزند گرانمایه اش، به هنگامه شهادت پدر، پنج ساله بود، اما خداوند حکمت و بینشی ژرف و اعجاز آمیز به او ارزانی فرمود...» [۶].

۶- از علمای دیگر اهل سنت «شیرازی شافعی» است. او در مورد ولادت دوازدهمین امام نور در کتاب خویش می نویسد: «امام یازدهم، «حسن خالص» [۷] که به لقب عسکری معروف است و او را شرافت همین بس که امام مهدی علیه السلام از فرزندان گرانمایه اوست...» [۸].

آنگاه می افزاید: «امام مهدی علیه السلام فرزند حضرت عسکری علیه السلام است و در شهر تاریخی سامرا در پانزدهم شعبان ۲۵۵ هجری دیده به جهان گشود.»

۷- «عبدالوهاب شعرانی» عالم دیگری اهل سنت در کتاب خویش تحت عنوان، «نشانه های نزدیک شدن رستاخیز»، از جمله

قیام و ظهور حضرت مهدی علیه السلام را می نویسد. آنگاه می افزاید: «امام مهدی علیه السلام از فرزندان امام عسکری علیه السلام است و در پانزدهم شعبان سال ۲۵۵ بدنی آمده و او زنده و باقی است تا طبق روایات رسیده از پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم با حضرت عیسی علیه السلام که به هنگامه ظهور او از آسمانها فرود می آید، دیدار کند...» [۹].

۸- از علمای دیگر اهل سنت «عبدالله بن محمد مطیری شافعی» است. او در

[صفحه ۱۶۹]

کتاب خویش پس از یادآوری نام بلندآوازه امامان معصوم علیه السلام تا حضرت عسکری می نویسد: «فرزند حضرت عسکری علیه السلام امام مهدی: دوازدهمین امامان است. نام او محمد و قائم است و به مهدی علیه السلام نیز شهرت دارد...»

۹- «سراج الدین رفاعی» از دیگر دانشمندان اسلامی است. او در کتاب خویش [۱۰] در این مورد می نگارد: «اما، یازدهمین امام، حضرت حسن عسکری علیه السلام پس از خویش، فرزندش حضرت مهدی را بر جای نهاد و او جانشین پدر و دوازدهمین امام است.» [۱۱].

۱۰- استاد «بهجت افندی» در کتاب خویش [۱۲] از جمله می نویسد: «امام مهدی علیه السلام در پانزدهم شعبان سال ۲۵۵ هجری دیده به جهان گشود و مادرش نرجس بود...» [۱۳].

۱۱- عالم دیگر اهل سنت «حافظ محمد بن محمد حنفی نقشبندی» در کتاب خویش [۱۴] در این رابطه می نویسد: «حضرت عسکری علیه السلام یازدهمین امام است و فرزند گرانمایه اش «محمد» نزد یاران و دوستان راستین خاندان وحی و رسالت مشخص و معلوم بود. او در سال ۲۵۵ هجری در پانزدهم شعبان

دیده به جهان گشود.» [۱۵].

این مطلب را از جمله بانوی بزرگ و مورد اعتماد «حکیمه» دختر امام جواد علیه السلام آورده است.

۱۲- «سلیمان قندوزی حنفی» از دیگر دانشمندان اسلامی است. او در کتاب

[صفحه ۱۷۰]

خویش ضمن ترسیم ولادت حضرت مهدی علیه السلام از بانو حکیمه، دخت گرانقدر حضرت جواد علیه السلام به همان صورت که در کتابهای معتبر شیعه آمده است، می افزاید: «این روایت و این گزارش از دیدگاه علما و شخصیت‌های مورد اعتماد اسلامی، محقق و مسلم است که ولادت «قائم آل محمد» پانزدهم شعبان به سال ۲۵۵ هجری رخ داد و آن حضرت در شهر تاریخی سامرا و در حیات پدرش دیده به جهان گشود.» [۱۶].

۱۳- «شبلنجی شافعی» دانشمند دیگر اهل سنت در کتاب خویش در این مورد می نویسد: «رحلت حضرت عسکری علیه السلام روز جمعه هشتم ربیع الاول به سال ۲۶۰ هجری بود و از خود، فرزندى گرانمایه بر جای نهاد که نام او را محمد نهاده بود.» [۱۷].

۱۴- دانشمند دیگر اهل سنت «ابن خلکان» است. او در کتاب خود پیرامون امام عصر علیه السلام می نویسد: «ولادت آن گرانمایه، پانزدهم شعبان به سال ۲۵۵ هجری بود و هنگامی که پدرش جهان را بدورد گفت، آن حضرت پنج ساله بود و مادرش نرجس نام داشت...» [۱۸].

۱۵- عالم دیگر اهل سنت «ابن الخشاب» در این مورد می نویسد: «فرزند و جانشین شایسته کردار حضرت عسکری علیه السلام حضرت مهدی علیه السلام بود که او را «الخلف الصالح» نیز می گفتند. او همان صاحب الزمان است و به نام مقدس «مهدی» نیز

شهرت دارد.» [۱۹].

۱۶- «عبدالحق دهلوی» نیز از دانشمندان اسلامی است. او در کتاب خود، در مورد زندگی امامان نور علیه السلام در این رابطه می نویسد: «ابومحمد حضرت حسن

[صفحه ۱۷۱]

عسکری» علیه السلام یازدهمین امام نور است و فرزند گرانمایه اش محمد علیه السلام نزد یاران و دوستانان مورد اعتماد شناخته شده است.»

آنگاه می افزاید: «خلف صالح، از فرزندان حضرت عسکری علیه السلام همان صاحب الزمان است.»

۱۷- «محمد امین بغدادی سویی» در ولادت امام عصر علیه السلام می نویسد:

«حضرت مهدی علیه السلام به هنگامه رحلت پدر گرانمایه اش، پنج سال داشت.» [۲۰].

۱۸- مورخ بزرگ اهل سنت «ابی الوردی» در تاریخ خود [۲۱] آورده است که «محمد، فرزند حضرت عسکری علیه السلام در سال ۲۵۵ هجری بدینا آمد....»

اینها شماری از منابع و کتابهای علما و دانشمندان اهل سنت است که همگی آنان به ولادت پربرکت دوازدهمین امام نور حضرت مهدی علیه السلام، تصریح کرده و پانزدهم شعبان به سال ۲۵۵ هجری را بطور مشخص، سالروز ولادت نور شناخته اند و همگی پدر گرانمایه او را حضرت عسکری علیه السلام عنوان ساخته اند.

روشن است که اگر بخواهیم اعترافات و تصریحات همه دانشمندان اهل سنت را در این مورد، ترسیم نماییم کتاب، طولانی و بحث، خسته کننده می گردد. [۲۲].

[صفحه ۱۷۲]

پاورقی

[۱] المهدی الموعود المنتظر عند اهل السنه، ج ۱، ص ۲۲۰.

[۲] مطالب السؤل فی مناقب آل الرسول، ص ۸۸، چاپ ایران در سال ۱۲۸۷.

[۳] البیان فی اخبار صاحب الزمان، ص ۳۳۶.

[۴] الفصول المهمه، ص ۲۷۳.

و چاپ قدیم، ص ۸۸.

[۶] الصواعق المحرقة، ص ۱۲۷، چاپ مصر، ۱۳۰۸ هجری.

[۷] خالص، از القاب ناشناخته حضرت عسکری علیه السلام است.

[۸] الاتحاف بحب الاشراف، ص ۱۷۸.

[۹] الیواقیت و الجواهر، ج ۲، ص ۱۴۳ چاپ مصر.

[۱۰] صحاح الأخبار.

[۱۱] منتخب الأثر، ص ۳۳۶ به نقل از صحاح الأخبار.

[۱۲] محاکمه، در تاریخ آل محمد که از ترکی به فارسی ترجمه شده است.

[۱۳] منتخب الاثر، ص ۳۳۷ و دفاع عن الکافی، ج ۱، ص ۵۸۷.

[۱۴] فصل الخطاب.

[۱۵] منتخب الاثر، ص ۳۳۲، به نقل از فصل الخطاب.

[۱۶] ینایع الموده، ص ۴۴۹ - ۴۵۲، چاپ ایران.

[۱۷] نور الابصار، ص ۱۸۵.

[۱۸] وفيات الاعیان، ج ۴، ص ۱۷۶.

[۱۹] مهدی منتظر در نهج البلاغه، ص ۲۳ و دفاع عن الکافی، ج ۱، ص ۵۷۱ به نقل از تاریخ موالیدالائمه.

[۲۰] سبائک الذهب، ص ۷۸.

[۲۱] نور الابصار، ص ۱۵۳ به نقل از تاریخ ابن الوردی.

[۲۲] فقیه عالیقدر حضرت آیت الله صافی در کتاب خویش، منتخب الاثر، ص ۳۲۰، نام ۶۵ نفر و محقق گرامی، فقیه ایمانی در کتاب خود مهدی منتظر در نهج البلاغه، ص ۲۳، نام ۱۰۲ نفر از بزرگان اهل سنت را که متذکر ولادت حضرت ولی عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف شده اند، ذکر نموده اند. و از کسانی که در این زمینه، بررسی مفصل کرده، محقق توانا و کاوشگر فرزانه و برادر صدیق ما، جناب ثامر عمیدی هست که نام ۱۲۸ نفر از علما و بزرگان اهل سنت را آورده که در

کتابهای خود به ولادت حضرت ولی عصر علیه السلام تصریح کرده

اند. رجوع شود به: دفاع عن الکافی، ج ۱، ص ۵۶۹ - ۵۹۲.

و همچنین مصدر یاد شده، ص ۵۴۸، نام ۷۹ نفر را آورده که دوران طفولیت و یا قبل از آغاز غیبت کبری، وجود مقدس حضرت را مشاهده نموده اند.

زندگی بانو نرجس

زندگی بانو نرجس

در بحثهای گذشته، برخی از سخنان پیشوایان نور علیه السلام را در مورد بانو نرجس، مادر گرامی امام مهدی علیه السلام را آوردیم که از او به عنوان «شایسته ترین کنیزان»، «بهترین بانوان»، و یا «سرور زنان» یاد کردند. اینک مناسب به نظر می رسد که بیوگرافی او را برای آگاهی شما خواننده گرامی، به گونه ای فشرده بیاوریم.

نامهای آن حضرت

نامهای آن حضرت

محدثین و مورخین، نامهای متعددی برای آن بانو آورده اند، از آن جمله:

نرجس، سوسن، صقیل، صیقل، حدیثه، حکیمه، ملیکه، ریحانه و خمط. اما مشهورترین نام او «نرجس» است و معروفترین کنیه اش «ام محمد» است.

در گذشته خاطر نشان ساختیم که نامهای متعدد برای یک انسان، هرگز دلالت بر شخصیتهای متعدد نمی کند، همانگونه که بانوی نمونه اسلام، فاطمه علیهاالسلام به تناسب ابعاد و ویژگیهای پرشکوهش، دارای نامهای متعدد و گوناگون بود. این بانوی بزرگ نیز دارای نامهای متعددی است که هر کدام از آنها معنای خویش را دارد و بعدی از شخصیت والای او را نشانگر است، که از جمله آنها:

۱- «نرجس» که نام برخی از گل‌های عطر آگین است.

۲- «خمط» نوعی درخت میوه است که قرآن نیز آن را بکار برده است. [۱].

۳- «سوسن» نام نوعی گل خوشبو و معطر و پرفایده است که در کتابهای طب نیز آمده است.

۴- «صقیل» به مفهوم پدیدۀ نورانی و پر جلوه و نرم است.

به هر حال هیچ مانعی ندارد که یک زن باشخصیت، دارای نامهای متعدد باشد و هر کدام از آنها در مورد او به تناسب بکار رود. و در مورد

حضرت مهدی علیه السلام چه بسا که این نامهای پرمعنا و متعدد، براساس مصالح سیاسی و اجتماعی بوده که برای ما ناشناخته مانده است.

و نیز روشن است که بحث در حسب و نسب این بانوی بافضیلت نیز به اصل بحث ضرری نمی رساند، چرا که شخصیت مورد نظر یکی است و در مورد حسب و نسب او دیدگاهها متفاوت است.

و ما در اینجا دو دیدگاه معروف و مشهور دانشمندان و محدثان خویش را در مورد حسب و نسب آن بانوی اندیشمند و بزرگ می آوریم.

پاورقی

[۱] سوره سباء، آیه ۱۶. «... ذواتی أكل خمط...».

آزاده ای از تبار وارستگان

آزاده ای از تبار وارستگان

۱- «بشر بن سلیمان نخاسی» که از فرزندان ابویوب انصاری و یکی از دوستان دو امام گرانقدر حضرت هادی و عسکری علیه السلام و همسایه آن دو بزرگوار در سامرا است، آورده است که:

من احکام و آگاهیهای لازم در مورد بردگان و اسیران را از سالارم حضرت هادی علیه السلام آموختم. و آن گرانمایه، این حقوق و احکام را به گونه ای به من تعلیم فرمود که من بدون اجازه او نه برده ای می خریدم و نه می فروختم و همواره از موارد نامعلوم و نامشخص، تا روشن شدن حکم آن، دوری می جستم و حلال و حرام را در این مورد به شایستگی درک می کردم.

یکی از شبها که در منزل بودم و پاسی از شب گذشته بود در خانه به صدا درآمد و یکی از خدمتگزاران حضرت هادی علیه السلام که «کافور» نام داشت مرا مخاطب ساخت و گفت حضرت هادی علیه السلام مرا فرا

خوانده است. لباس خویش را به سرعت پوشیدم و به هنگامی که وارد خانه آن جناب شدم، دیدم امام هادی با فرزندش حضرت عسکری علیه السلام و خواهرش حکیمه آن بانوی آگاه و پروا پیشه، در حال گفتگو هستند.

پس از سلام نشستم که آن حضرت فرمود: «بشر! تو از فرزندان انصار هستی و دوستی و مهر انصار همچنان نسل به نسل نسبت به پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و خاندانش به ارث

[صفحه ۱۷۴]

می رسد و شما بر آن صفا و محبت باقی هستید و مورد اعتماد خاندان پیامبر.

اینک! می خواهم تو را به فضیلت و امتیازی مفتخر سازم که هیچ کس از پیروان ما در این فضیلت به تو پیشی نگرفته است و تو را به رازی آگاه سازم که کسی را آگاه نساخته ام و آن این است که تو را مأموریت می دهم تا بانویی بزرگ و آگاه را که بظاهر در صف کنیزان است، خریداری نمایی و او را به سرمنزل مقصود و محبوبش راه نمایی.»

آنگاه نامه ای به خط و لغت رومی مرقوم داشت و با مهر مخصوص خویش آن را مهر زد و بسته ویژه ای که زرد رنگ بود و در آن ۲۲۰ دینار بود و به من داد و فرمود: «بشر! این نامه و کیسه زر را بگیر و به سوی بغداد حرکت کن و پس از ورود بدان شهر، فلان روز، در کنار پل بغداد، منتظر کشتیهای اسیران «روم» باش. هنگامی که قایق حامل اسیران رسید و خریداران که بیشتر آنها فرستادگان مقامات رژیم بنی عباس هستند اطراف آنها حلقه زدند

تو از دور مراقب باش تا مردی بنام «عمر بن یزید نخاس» را که در میان صاحبان برده است بیابی.

او کنیزی را با ویژگیهای خاص خود در حالی که لباس حریر ضخیم بر تن دارد برای فروش آورده است، اما آن کنیز خود را پوشانده و از دست زدن و نگاه کردن خریداران سخت جلوگیری می کند، چرا که بظاهر در میان بردگان است و خود در حقیقت از بانوان باشخصیت و پاک و آزاده می باشد.

فروشنده او را تحت قرار می دهد تا او را بفروشد اما او با فریاد آزادی و نجابت سر می دهد و به خریداری که حاضر می شود سیصد دینار به صاحب او پردازد می گوید: «بنده خدا! پول خودت را از دست مده! اگر تو در لباس سلیمان و بر قدرت و شوکت او هم در آیی، من ذره ای به تو علاقه نشان نخواهم داد» و بدینگونه خریداری را که شیفته شکوه و عظمت و عفت و پاکی اوست، نمی پذیرد و او را می راند.

سرانجام «عمر بن یزید» به او می گوید: «من ناگزیرم تو را بفروشم پس خودت بگو راه حل چیست؟»

[صفحه ۱۷۵]

او خواهند گفت: «در این کار شتاب مکن! من تنها فرد امین و درستکار و شایسته کرداری که برایم دلپسند باشد می پذیرم.»

در این هنگام برخیز و به «عمر» بگو: «من نامه ای به زبان رومی دارم که یکی از شایستگان نوشته و ویژگیهای مورد نظر این بانو، در شخصیت نگارنده ی آن جلوه گر است. شما نامه را به او بده تا بخواند اگر تمایل داشت من وکیل نگارنده

نامه هستم و این کنیز را برای او خریدارم.»

«بشر» فرستاده امام هادی علیه السلام اضافه می کند که: «من، برنامه را همانگونه که امام دستور داده بود به دقت پیاده کردم تا نامه را به او رساندم هنگامی که نامه را دریافت داشت و بدان نگریست، سیلاب اشک امانش نداد و بشدت گریست و به «عمر بن یزید» گفت: «اینک! می توانی مرا به صاحب این نامه بفروشی.» و سوگندهای سختی یاد کرد که اگر به صاحب نامه نفروشد خود را خواهد کشت و هرگز کسی را نخواهد پذیرفت.

من با فروشنده برای خرید وارد گفتگو شدم و پس از تلاش بسیار کار به آنجا رسید که «عمر بن یزید» به همان پولی که سالارم امام هادی علیه السلام داده بود راضی شد و پس از دریافت همه آن ۲۲۰ دینار، کنیز مورد نظر را به من تحویل داد و در حالیکه او از شادمانی در پوست خود نمی گنجید به منزل باز گشتیم. تا او را به خانه حضرت هادی علیه السلام ببرم. همراه او به خانه رسیدیم، اما او آرام و قرار نداشت نامه سالارم را گشود و پس از بوسه باران ساختن آن، نامه را به سر و صورت خویش مالید و به روی دیدگانش نهاد.

من که از رفتار او شگفت زده شده بودم، گفتم: «آیا شما نامه ای را که هنوز نگارنده آن را نمی شناسی بوسه باران می سازی؟»

او گفت: «بنده خدا! تو با اینکه فردی درست اندیش و امانتدار و فرستاده بنده برگزیده و محبوب خدا هستی، در شناخت فرزندان پیامبران ناتوانی. پس گوش به سخنان من بسپار

و با دل توجه کن تا خود را معرفی کنم. و جریان شگفت خویش را برایت باز گویم.»

[صفحه ۱۷۶]

سرگذشت شگفت انگیز من

سرگذشت شگفت انگیز من

آنگاه گفت: «من ملیکه هستم دختر «یشوعا» و نوه ی قیصر روم.»

مادرم از فرزندان حواریون است و دختر «شمعون» جانشین حضرت مسیح علیه السلام. داستان من شگفت انگیزترین داستانهاست. من سیزده ساله بودم که جدم قیصر «روم»، تصمیم گرفت مرا به عقد برادرزاده خویش درآورد، به همین جهت بیش از سیصد نفر کشیش و راهب از نسل حواریون و هفتصد نفر از اشراف و شخصیت‌های سرشناس کشور و چهار هزار نفر از فرماندهان ارتش و افسران و درجه داران لشکر روم و رؤسای عشائر را، در کاخ خود گرد آورد و تخت بسیار بلند و پرشکوهی را که از انواع زر و سیم ساخته شده بود، در سالن بزرگ کاخ قرار داد و برادرزاده اش را بر فراز آن دعوت کرد تا طی مراسم ویژه ای، مرا به ازدواج او درآورد.

اما هنگامی که فرزند برادرش بر فراز تخت قرار گرفت و صلیبها گرداگرد او، آویخته شد و اسقفها در برابر او تعظیم کردند و انجیل مقدس گشوده شد، بناگاه صلیبها از جایگاه های بلند خود، فرو غلطیدند و ستونهای تخت درهم شکستند و آن جوان نگون بخت از فراز تخت به زمین افتاد و بیهوش گردید.

بر اثر حادثه ناگوار، رنگ اسقفها پرید و بندهای وجودشان به لزره درآمد و بزرگ آنان به نیای من، قیصر روم گفت: «شاه! ما را از کاری که شومی آن از زوال آیین مسیح خبر می دهد، معذور دار!»

جدم آن حادثه تکان دهنده

را به فال بد گرفت و به اسقفها دستور داد تا ستونها را برافراشته دارند و صلیبها را بالا برند و بجای آن جوان نگون بخت، برادرش را بیاورند تا مرا به ازدواج او درآورد و بدینوسیله شومی پدید آمده را، با نیکبختی و سعادت فرد دوم، برطرف سازد.

اما هنگامی که اسقفها به دستور قیصر روم عمل کردند، همان تلخی که برای

[صفحه ۱۷۷]

برادر زاده اول او پیش آمده بود برای دومی نیز رخ داد. مردم وحشت زده پراکنده شدند. نیای بزرگم، قیصر روم اندوهگین و ماتم زده برخاست و وارد قصر خویش شد و پرده های کاخ افکنده شد و ماجرا تمام شد و در هاله ای از ابهام و نگرانی قرار گرفت.

پرافتخارترین پیوند

پرافتخارترین پیوند

شب فرا رسید و آن روز دهشتناک سپری شد. من همان شب در خواب دیدم که حضرت مسیح علیه السلام به همراه وصی خود «شمعون» و گروهی از حواریون وارد کاخ جدم قیصر روم شدند و منبری پرفراز و شکوهمند در همان نقطه ای که جدم تخت خود را قرار داده بود برپا ساختند. درست همین لحظات بود که حضرت محمد صلی الله علیه و اله و سلم با گروهی از جوانان و فرزندان خویش وارد شدند. مسیح علیه السلام به استقبال آن حضرت شتافت. و او را در آغوش کشید.

پیامبر اسلام به او فرمود: «من آمده ام تا ملیکه، دختر شمعون را برای پسرم خواستگاری کنم.» و در همان حال دیدم که آن حضرت با دست خویش به امام حسن عسکری، اشاره فرمود.

مسیح نگاهی به شمعون کرد و گفت: «افتخار بزرگی به

سویت آمده است، با خاندان پیامبر پیوند کن و دخترت را به فرزند او بده.»

و شمعون هم گفت: «پذیرفتم.»

پیامبر اسلام بر فراز منبر رفت و مرا به ازدواج پسر خود در آورد و بر این ازدواج مسیح علیه السلام و حواریون و فرزندان محمد صلی الله علیه و اله و سلم گواه بودند.

چه کنم؟

از خواب خوش آن شب جاودانه بیدار شدم اما ترسیدم خواب خمود را بر پدر و جدم باز گویم.

از آن پس قلبم از محبت عسکری علیه السلام مالا مال شد به گونه ای که از آب و

[صفحه ۱۷۸]

غذا دست شستم و به همین جهت بسیار ضعیف و ناتوان شدم و به بیماری سختی دچار گشتم.

جدم، بهترین پزشکان کشور را یکی پس از دیگری برای نجات من فراخواند، اما بیهوده بود و آنان کاری از پیش نبردند و هنگامی که جدم از نجات من نومید شد به من گفت: «نور دیده ام! دخترم! برای نجات و شفای بیماریت چه کنم؟ آیا چیزی به نظرت نمی رسد؟»

من گفتم: «نه! من درهای نجات را به سوی خود مسدود می نگرم، شما اگر ممکن است دستور دهید اسیران مسلمان را از زندانها و شکنجه گاه ها آزاد و کند و زنجیر از دست و پای آنان بردارند و بر آنان مهر ورزند و آزادشان سازند، امید که در برابر این مهر به اسیران و غریبان، حضرت مسیح علیه السلام و مادرش «مریم» مرا شفا بخشند.»

جدم به خواسته من جامه عمل پوشاند و برای شفای من، همه اسیران مسلمان را آزاد ساخت و من نیز خویشتن را اندکی سالم و

بانشاط نشان دادم و کمی غذا خوردم و جدم شادمان گردید و بر محبت اسیران و احترام به آنان تأکید کرد.

آن رؤیای پرشکوه:

چهار شب از آن رؤیای شکوهمبار گذشته بود که خواب دیگری دیدم.

گویی دخت گرانمایه پیامبر، سالار بانوان گیتی به همراه مریم و هزار نفر از دوشیزگان بهشتی، به دیدار من آمدند.

مریم پاک، رو به من کرد و گفت: «این، سالار بانوان جهان، فاطمه علیه السلام دخت گرانمایه پیامبر و مادر همسر آینده تو است.»

من دامان آن بانوی بزرگ را سخت گرفتم و گریه کنان از اینکه حضرت عسکری از دیدار من سرباز می زند و به خوابم نمی آید به مادرش شکایت بردم.

فاطمه علیه السلام فرمود: «ملیکه! پسر من به دیدار تو نخواهد آمد چرا که تو مشرک هستی این خواهرم «مریم» است که از دین شما بیزاری می جوید، اگر براستی دوست داری

[صفحه ۱۷۹]

خشنودی خدا و مسیح علیه السلام و مریم را به دست آوری و به دیدار حسن من، مفتخر گردی بگو: «اشهد ان لا اله الا الله و ان ابي محمد رسول الله.»

اینک در انتظار دیدار پسر من باش

اینک در انتظار دیدار پسر من باش

من به دعوت، دخت گرانقدر پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم اسلام آوردم و به یکتایی خدا و رسالت محمد صلی الله علیه و اله و سلم گواهی دادم. بانوی بانوان مرا در آغوش کشید و خوش آمد گفت و فرمود: «اینک در انتظار دیدار پسر من باش!...»

از خواب برخاستم، اما شور و شوق دیدار ابومحمد، حضرت عسکری، کران تا کران وجودم را فرا گرفته بود. در انتظار دیدارش قرار و

آرام نداشتیم که شب فرا رسید و او به خواب من آمد. هنگامی که او را دیدم به او گفتم: «سرورم! محبوب قلبم! پس از اینکه، قلب مرا لبریز از مهر و عشق پاک خود کردی، به من بی مهربی نمودی؟»

فرمود: «تنها دلیل تأخیر دیدارت، شرک تو بود و اینک که به راه توحید و توحید گرایی گام سپرده ای، همواره به دیدارت خواهم آمد. تا خداوند ما را یک جا گرد آورد.» و آن گرانبایه از آن روز تاکنون مرا ترک نکرده و هر شب به خواب من آمده است.»

تدبیر برای وصال

تدبیر برای وصال

«بشر» فرستاده ی امام هادی علیه السلام می گوید: من که از سرگذشت عجیب او غرق در حیرت شده بودم، از او پرسیدم: «با این شرایط شما چگونه به اسارت رفتی و در صف اسیران قرار گرفتی؟»

گفت: «حضرت عسکری، شبی در عالم رؤیا به من خبر داد که بزودی جدت، سپاهی گران برای نبرد با مسلمانان گسیل خواهد داشت، شما نیز با گروهی از دوشیزگان در لباس خدمتگزار و بطور ناشناس همراه آنان بیا...»

من طبق رهنمود «ابومحمد» چنین کردم و طلایه داران سپاه مسلمین ما را به

[صفحه ۱۸۰]

اسارت گرفتند و تا الان که خود سرگذشت خویش را به تو بازگفتم، هیچ کس نمی داند که من دختر پادشاه «روم» هستم.»

پرسیدم: «شگفتا! شما که دختر پادشاه روم هستی چگونه به زبان عربی سخن می گویی؟»

پاسخ داد: «این بخاطر شدت محبت جدم به من بود که مرا با همه وجود و امکانات به آموزش، دانش و بینش تشویق کرد و بانوی مترجم و زبانشناسی را

همواره در خدمت من قرار داد تا با کوشش و تلاش بسیار، زبان عربی را بطور شایسته و بایسته به من آموخت.

«بشر» فرستاده امام هادی علیه السلام می افزاید: «هنگامی که او را به سامرا و به محضر حضرت هادی علیه السلام آوردم امام علیه السلام ضمن خوش آمد و احترام به او پرسید: «پیروزی اسلام و مسلمانان و شکست رومیان را چگونه دیده است؟ و در مورد شکوه و عظمت خاندان وحی و رسالت چه فکر می کند؟»

نرجس گفت: «شما که از من، بر این واقعیتها داناترید، من چه گویم؟»

حضرت به او فرمود: «من در این اندیشه ام که مقدم شما را گرامی دارم. اینک، کدامین یک از این دو راه را برای گرامیداشت خود می پسندی: دریافت سرمایه کلانی از طلا و نقره همچون ده هزار درهم یا بشارت و نوید به افتخار ابدی و همیشگی، کدامیک؟»

پاسخ داد: «سرورم! دومی را، مژده به شرافت و نیکبختی جاودانه را.»

امام هادی علیه السلام فرمود: «پس تو را مژده باد به فرزند گرانمایه ای که حکومت عدل و داد را در جهان، پی خواهد افکند و بر شرق و غرب گیتی حکومت خواهد نمود و زمین را لبریز از عدالت و دادگری خواهد ساخت همانگونه که از ظلم و بیداد لبریز باشد.»

پاسخ داد: «سرورم چه کسی و چگونه؟»

فرمود: «از همان شخصیت والایی که پیامبر در آن شب جاودانه تو را از مسیح و

[صفحه ۱۸۱]

شمعون برای او خواستگاری کرد و در حضور مسیح و جانشین او، تو را به عقد او در آورد. اینک آیا او را می

پاسخ داد: «آری! از همان شب جاودانه ای که به دست مادر گرانقدرش فاطمه علیه السلام اسلام آوردم، تاکنون شبی بدون عشق و ارادت معنوی به وجود مقدس او سحر نکردم و هر شب نیز خواب او را دیده ام.»

امام هادی علیه السلام به یکی از خدمتگزاران فرمود: «کافور! خواهر گرانقدرم «حکیمه» را فراخوان.»

هنگامی که آن بانوی بزرگ وارد شد امام هادی علیه السلام خطاب به او فرمود: «حکیمه! این همان دوشیزه است....»

و حکیمه او را در آغوش کشید و مورد تکریم مهر قرار داد و شادمانی خویش را از دیدار او اعلان کرد.

حضرت هادی علیه السلام به خواهر گرانقدرش فرمود: «دختر پیامر! اینک او را نزد خویش ببر و مقررات و قوانین دین را آنگونه که می باید به او بیاموز که او همسر گرانقدر پسر حسن و مادر پرافتخار «قائم» خواهد بود.» [۱].

این بود آنچه مرحوم صدوق در «اکمال الدین» و شیخ طوسی در «کتاب الغیبه» با اندک تفاوت در برخی واژه ها آورده اند که ما در حد توان، بهترین ها را برگزیدیم.

به نظر می رسد که این روایت، اندکی نیاز به تحلیل و تفسیر دارد، بدین صورت:

رؤیای راست و درست

خوابهای راست و مطابق با واقع از دیدگاه قرآن، واقعیتی پذیرفته شده است و بررسی و تحقیق کامل این بحث، نیاز به کتاب مستقلی دارد همانگونه که مرحوم

[صفحه ۱۸۲]

نوری رد «دار السلام» این بحث را آورده است، اما ما در اینجا بطور فشرده نکاتی را ترسیم می کنیم و می گذریم:

الف: خدا در قرآن شریف، خوابهای متعددی را برای پیامبران

بزرگ و دیگر بندگان خویش برشمرده است که از آنها، این واقعیت دریافت می‌گردد که برخی از خوابها، صادق و درست و مورد توجه است و دارای پیام صادقانه و دقیق و بی‌کم و کاست.

برای نمونه، قرآن در سوره صافات [۲] خواب ابراهیم خلیل را آورده است و در سوره یوسف [۳] چهار خواب راست و درست را، آورده است که عبارتند از: خواب یوسف، خواب دو جوان زندانی و خواب پادشاه مصر که همه اینها، از آینده پیام داشت و همه صادقانه و درست از کار درآمد.

ب: در روایات رسیده از پیامبر و امامان نور علیه السلام با انبوهی از خوابهای درست و مطابق با واقع روبرو می‌گردیم که سرانجام همانگونه که دیده شده بود، به وقوع پیوست برای نمونه:

۱- پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم در عالم رؤیا دید که گروهی همچون بوزینه‌ها، بر منبر او جست و خیز می‌کنند و با تلاشهای ارتجاعی خود امت حق طلب و توحید‌گرای او را به شرک و ارتجاع و ستم و جاهلیت باز می‌گردانند. پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم در همان حال از خواب بیدار شد و موج‌اندوه در چهره اش هویدا گردید که جبرئیل فرود آمد و این آیه شریفه را آورد:

«و ما جعلنا الرؤیا التي اريناك الا فتنه للناس و الشجرة الملعونه فی القرآن...» [۴][۵].

[صفحه ۱۸۳]

۲- و نیز آن حضرت خوابهای دیگری دید و آنها را تفسیر کرد و آنگاه با گذشت زمان، همانگونه که تفسیر و پیش‌بینی فرموده بود، تحقق یافت. [۶].

۳- و نیز

دخت گرانمایه پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم پدرش پیامبر را روز رحلت خویش در خواب دید و پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم به او فرمود: «دخترم! تو امشب نزد من و میهمان من خواهی بود.» [۷].

و همانگونه که خواب دیده و تفسیر کرده بود، تحقق یافت و او به ملکوت پر کشید.

۴- همین گونه امیر مؤمنان علیه السلام [۸] و امام حسین علیه السلام [۹] هر کدام به طور جداگانه پیامبر گرامی را در خواب دیدند و آن حضرت به شهادت آنان خبر داد و روز آن را نیز مشخص فرمود که همانگونه نیز به وقوع پیوست.

از این رو باید پذیرفت که برخی از خوابها، مطابق با واقع و دارای پیام درست از آینده است و برای انسانی که خواب دیده است، از عالم ملکوت و جهان ماورای طبیعت خبر می دهد.

در روایات رسیده از پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم ثابت شده است که فرمود:

«من رأنی فقد رأنی، فان الشیطان لایتمثل بی.» [۱۰].

یعنی هر کس: مرا در خواب ببیند، خوابش درست و مطابق با واقع است، چرا که شیطان نمی تواند خود را شبیه من سازد.

همانگونه که نمی تواند در چهره اولیای خدا و پیامبران و امامان نور علیه السلام درآید. و نیز بدین صورت از آن حضرت آورده اند که فرمود:

«من رأنا، فقد رأنا...»

یعنی: هر کس ما را در خواب ببیند، مطابق با حقیقت است و درست دیده

[صفحه ۱۸۴]

است.

با این بیان، باید پذیرفت که خواب بانو «نرجس» یک خواب صحیح و مطابق با واقع

و دارای پیام و خبر بوده است.

باید پذیرفت که او در عالم رؤیا درست دیده است که پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم پس از اینکه او به دست فاطمه علیه السلام اسلام آورد او را برای فرزندش خواستگاری کرد.

و نیز خوبش صحیح بود که هر شب حضرت عسکری علیه السلام را پس از خواستگاری او بوسیله پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم برای امام حسن علیه السلام او را در خواب می دید و آن حضرت به او خبر داد که: «جدش قیصر روم در اندیشه پیکار با مسلمانان و هجوم به کشور آنهاست.» و به او رهنمود داد که: چگونه برای رسیدن به هدف و آرزوی خویش، لباس خدمتگزاران و پرستاران و دوشیزگان کم سن و سال درآمده و در میان آنان قرار گیرد و به همراه ارتش روم به مرزها بیاید... تا سرانجام به افتخار دیدار یار و همسری حضرت عسکری نائل آید و فراق و سوز هجر، به وصال تبدیل گردد.

چه اشکالی به نظر می رسد که همه اینها مطابق با درست و واقع باشد؟

مگر نه اینکه نمونه های بسیاری از این امور در تاریخ رخ داده است؟

و چه مشکلی در بحث است که بگوییم، خداوند پس از اینکه در حضرت نرجس، این دختر اندیشمند و نواده ی حواریون و خوبان، استعداد و شایستگی روحی، فضایل و ارزش انسانی و امتیازات بسیاری چون: حیا، عفت، اقتدار، ایمان عمیق، اصالت و نجابت و شرافت خانوادگی را قرار داد او را به این افتخار جاودانه مفتخر سازد؟ و او را به این ویژگیها

و ارزشهای والا، آراسته نماید تا بدین سان به افتخار مادری جان جانان و محبوب دلها، حضرت مهدی علیه السلام مفتخر گردد؟ آیا این اشکالی دارد؟

چرا که اصل وراثت در شخصیت و عظمت کودک نقش مهمی دارد، در غیر این صورت چه انگیزه‌هایی موجب می‌گردد که پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم از کشور روم و از حضرت مسیح علیه السلام در عالم رؤیا از آن دوشیزه باشخصیت و پرشکوه برای فرزندش

[صفحه ۱۸۵]

حضرت عسکری علیه السلام خواستگاری کند؟

آیا در کشور پهناور اسلامی، برای فرزندش امام حسن علیه السلام همسری یافت نمی‌شد؟

این مقدمات شگفت‌انگیز و تشریفات شگرف و طولانی برای چیست؟

روشن است که ابعاد شخصیت «نرجس» و راز و رمزهای زندگی او بصورت کاملی برای من شناخته شده نیست، اما آنچه از این روایت طولانی، دریافت می‌گردد نشانگر شکوه و عظمت شخصیت آن بانوی برجسته است.

دیدگاه دیگر:

۲- روایت دیگری نیز در منابع روایی ما موجود است که ترسیمگر زندگی آن بانوی باشخصیت و باندیشه است، که اینگونه روایت شده است:

مرحوم صدوق، از «محمد بن عبدالله مطهری» آورده است که می‌گوید: پس از شهادت حضرت عسکری علیه السلام به محضر بانوی اندیشمند و دخت گرانمایه جواد علیه السلام حکیمه، شرفیاب شدم تا از امام راستین پس از حضرت عسکری علیه السلام که بر اثر بازیهای سیاسی دستگاه خلافت، مردم در مورد وجود گرانمایه او دچار اختلاف عقیده و حیرت و سرگردانی می‌شدند، سؤال کنم.

به او گفتم: «بانوی گرامی! آیا حضرت عسکری علیه السلام دارای فرزند است؟» او تبسم

کرد و گفت «اگر او پسر نداشته باشد پس امام راستین پس از آن حضرت کیست؟ در حالی که همواره خاطر نشان ساخته ام که پس از دو سبط گرانمایه پیامبر، حسن و حسین علیه السلام هرگز امامت در دو برادر بسان آنان نخواهد بود.» [۱۱].

گفتم: «سرورم! از ولادت سالارم دوازدهمین امام نور و از غیبت او برایم بگو؟»

[صفحه ۱۸۶]

پاسخ داد: «من کنیز بافضیلت و برجسته ای به نام «نرجس» داشتم که روزی فرزند برادرم حضرت عسکری علیه السلام به دیدار من آمد و او را دید. به او گفتم: «سالارم! اگر اجازه می دهید او را به خانه شما بفرستم تا به افتخار همسری شما مفتخر گردد؟»

فرمود: «نه عمه جان! اما شخصیت و ویژگیهای او مرا به تحسین واداشت؟»

فرمود: «او مادر فرزندی خواهد شد که در پیشگاه خدا عزیز و سرفراز است. بزرگمردی را به دنیا خواهد آورد که خداوند به دست او زمین را مملو از عدل و داد خواهد ساخت، همانگونه که از جور و بیداد، لبریز باشد.»

گفتم: «سرورم! پس او را به خانه شما می فرستم، آیا اجازه می دهید؟»

فرمود: «در این مورد از پدر گرانمایه ام اجازه بگیرید.»

جناب حکیمه می گوید: لباس خویش را پوشیدم و به خانه حضرت هادی علیه السلام آمدم. پس از نثار درود بر آن وجود گرانمایه نشستم که آن حضرت سخن را آغاز کرد و فرمود: «حکیمه! نرجس را به خانه پسر من حسن، بفرست.»

گفتم: «سالار من! من به همین دلیل به دیدار شما آمدم تا در این مورد کسب اجازه نمایم.»

حضرت فرمود: «خدا دوست

دارد در این پاداش پرشکوه تو را شریک و در این کار شایسته بهره ورت سازد.

این بانوی گرانقدر می افزاید: «من به خانه بازگشتم و بی درنگ نجس را آنگونه که شایسته بود آراسته ساخته و به ازدواج حضرت عسکری علیه السلام در آوردم و در خانه خویش از آنان مهمانداری کردم. چندی آن حضرت نزد ما بود و آن گاه همراه همسرش به خانه پدرش بازگشت.» [۱۲].

[صفحه ۱۸۷]

پاورقی

[۱] اکمال الدین شیخ صدوق، ص ۴۲۳ و کتاب الغیبه شیخ طوسی، ص ۲۱۴. لازم به یادآوری است که: این جریان با الفاظی مشابه و نزدیک به هم، در دو کتاب فوق آمده است که من تا سرحد توان، بهترین را آوردیم.

[۲] سوره صافات، آیه ی ۱۰۲.

[۳] به سوره یوسف، آیات ۴۰، ۳۷، ۳۶، ۴ و ۴۲، مراجعه شود.

[۴] سوره اسراء آیه ۶۰.

[۵] الدرالمنثور، ج ۵، ص ۳۰۶، روح البیان، ج ۱۵، ص ۱۰۰ و تفسیر ابن کثیر، ج ۳، ص ۴۹.

[۶] به سیره ابن هشام و سایر کتب تاریخی مراجعه شود.

[۷] بحارالانوار، ج ۴۳، ص ۱۷۹.

[۸] بحارالانوار، ج ۴۲، ص ۲۰۶.

[۹] بحارالانوار، ج ۴۴، ص ۳۶۴.

[۱۰] بحارالانوار، ج ۶۱، ص ۲۱۱، در مصدر، به جای «لا یتمثل بی» «لا یشبه بی» آمده است.

[۱۱] این جمله، اشاره به امامت دروغین جعفر کذاب بود که به تحریک رژیم بنی عباس و به انگیزه جاه طلبی به دروغ، مدعی بود که امامت پس از برادرش، حضرت عسکری به او رسیده است.

[۱۲] بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۱۲.

نگرشی بر این روایت

نگرشی بر این روایت

ملاحظه شد، این روایت از منشاء خانوادگی «نرجس» و سرگذشت شکفت انگیز زندگی او چیزی نمی گوید و تنها بیانگر این مطلب است که آن بانو در خانه دختر امام جواد علیه السلام بود و در همانجا هم حضرت عسکری علیه السلام او را دید و شکوه و عظمت معنوی را در قامت افراشته و چهره پرنجابت و پیشانی بلند او خواند. اما این روایت از چگونگی رسیدن او به شهر تاریخی سامرا و به خانه جناب حکیمه خاتون ساکت است.

برخی از اندیشمندان معاصر، در این اندیشه اند که میان دو روایت پیوند دهند، به همین جهت می گویند: در روایت نخست، جمله ای است که حضرت هادی علیه السلام خطاب به حکیمه می فرماید:

«یا بنت رسول الله! خذیها الی منزلک... فانها زوجة ابی محمد و ام القائم»

یعنی: دختر پیامبر! او را به خانه خود ببر و مقررات دین را بدو تعلیم کن چرا که همسر فرزندان حسن علیه السلام و مادر آخرین امام نور «قائم» آل محمد خواهد بود.

با این بیان، نرجس به خانه دختر امام جواد علیه السلام آمد و در آنجا بود تا امام حسن عسکری علیه السلام او را دید و بدو نگریست، چرا که همسر او بود.

اما حقیقت این است که: در روایت دوم واژه هایی به کار رفته است که باین تأویل و تفسیر نمی سازد برای نمونه:

حکیمه می گوید: «کانت لی جاریه یقال لها نرجس». و این جمله دلالت بر این می کند که نرجس نه در خانه او به عنوان میهمان که خدمتگزار بوده و او از موضع سرور و سالار او

سخن می گوید.

دیگر اینکه می گوید: «و وهبتها لأبی محمد» این جمله نیز با جمله امام هادی علیه السلام که در روایت اول آمده است، نمی سازد که می فرماید: «فانها زوجه أبی محمد.»

[صفحه ۱۸۸]

یک سؤال:

پس از رد توجیه و تفسیر فوق، این سؤال پیش می آید که: «حضرت عسکری علیه السلام چگونه به یک دختر بیگانه نظر عمیق افکند و او را به خوبی نگریست؟»

پاسخ این است که:

اولاً: نگاه به کنیز دیگری با رضایت مالک او جایز است و امام عسکری علیه السلام هرگز به نامحرم و بدون مجوز شرعی نمی نگرد، چرا که او معصوم است و عصمت مانع اشتباه و لغزش و خطاست تا چه رسد به گناه.

ثانیاً: راوی روایت دوم مجهول است و خود روایت ضعیف، براین اساس اعتماد به روایت نخست بهتر و مناسبتر است.

میلاذ نور

میلاذ نور

مرحوم شیخ صدوق، در کتاب ارزشمند خویش، [۱] از «حکیمه» دخت گرانقدر امام جواد علیه السلام آورده است که: یازدهمین امام نور حضرت عسکری علیه السلام پیام رسانی بسوی من گسیل داشت و مرا بخانه خویش فرا خواند.

هنگامی که وارد شدم فرمود: «عمه جان! افطار امشب را نزد ما باش چرا که امشب، شب مبارک پانزدهم شعبان است و در چنین شبی خداوند، جهان را به نور وجود حجت خویش، نوربارن خواهد ساخت.»

در روایت دیگری آمده است که فرمود: «در چنین شبی، حضرت مهدی علیه السلام دیده به جهان خواهد گشود. همو که خداوند، زمین را پس از مردنش به دست او و با ظهور او زنده و پرتراوت خواهد ساخت.»

پرسیدم: «سرورم!

فرمود: «نرجس، بانوی بانوان»

گفتم: «فدایت کردم! من در او هیچ نشان و اثری از آنچه نوید می دهید نمی بینم.»

فرمود: «حقیقت همان است که گفتم، آماده باشد!»

پس از این گفتگو به خانه «نرجس» آمدم.

آن وجود گرانبهای به عنوان تجلیل و احترام از من، آمد تا کفشهای مرا درآورد و مرا تکریم کند که در پاسخ احترام او گفتم: «از این پس، شما سرور من و سرور خاندانم خواهید بود.»

او از سخن من شگفت زده شد و گفت: «عمه جان! چگونه ممکن است در حالی که شما دختر امام، خواهر امام و عمه امام هستید و خود بانویی ارزشمند و پروا پیشه و بادرایت و من خدمتگزار شما هستم.»

حضرت عسکری علیه السلام گفتگوی ما را شنید و فرمود: «عمه جان! خداوند به شما پاداش نیک عنایت فرماید.»

پاورقی

[۱] اکمال الدین، ص ۴۲۴.

آن سپیده دم پر خاطره

آن سپیده دم پر خاطره

من، با بانوی بانوان به گفتگو نشستم و به او گفتم: «دخترم! همین امشب خداوند پسری گرانبهای به تو ارزانی خواهد داشت، پسری که سرور دنیا و آخرت خواهد بود.»

«نرجس» با شنیدن این نوید، غرق در حیا و آزر گردید و در گوشه ای نشست و من به نماز ایستادم و پس از نماز افطار کردم و برای استراحت به رختخواب رفتم. درست نیمه شب گذشته بود که برای نماز نافله شب بپاخاستم. نماز را خواندم، دیدم «نرجس» خواب است و حادثه ای رخ نداده است، به تعقیبات نماز نشستم و بار دیگر خوابیدم و بیدار شدم اما دیدم او هنوز در خواب است.

پس از آن بود

که او برای نماز نافله شب بپاخواست و نماز را در اوج ایمان و

[صفحه ۱۹۰]

اخلاص بجا آورد و با شور و شوق وصف ناپذیری به نیایش نشست.

دیگر از تحقق وعده و نوید حضرت عسکری علیه السلام دچار تردید می شدم که آن حضرت از اطاق خویش مرا مخاطب ساخت و فرمود: «عمه جان! شتاب موز که تحقق وعده الهی نزدیک است.»

در روایت دیگری این مطلب بدین صورت آمده است که:

«بناگاه دیدم سوسن» هراسان از جای برخاست، وضو ساخت و به نماز نافله شب ایستاد. آخرین رکعت نماز را می خواند که احساس کردم سپیده صبح در راه است، اما از ولادت نور خبری نیست.

بار دیگر این اندیشه در ذهنم پدید آمد که شب رو به پایان است و سپیده سحر در راه، پس چرا وعده الهی تحقق نیافت که ندای حضرت عسکری علیه السلام طنین افکند و فرمود: «عمه جان! تردید به دل راه مده!»

من از آن حضرت و تردیدی که در دلم پدید آمد شرمند شدم و در اوج شرمندگی پس از نظاره افق به اطاق باز می گشتم که دیدم «نرجس» نماز را به پایان برده و به خود می پیچد. جلو درب اطاق به او رسیدم که می خواست از اطاق خارج گردد، پرسیدم: «آیا از آنچه در انتظارش بودم، چیزی حس نمی کنی؟»

پاسخ داد: «چرا عمه جان!...»

گفتم «خدا یار و نگاهدارت باد! خود را مهیا ساز و بر او اعتماد نما و نگران مباش که لحظات تحقق آن وعده مبارک فرا رسیده است.»

و آنگاه متکایی برگرفتم و در وسط اطاق، آن بانو

را بر آن نشاندم و بسان یک مددکار آگاه و دلسوزی که زنان در شرایط ولادت فرزندانشان بدان نیازمندند به یاری او کمر همت بستم. او دست مرا گرفت و فشار داد و از شدت درد، ناله زد و بر خود پیچید.»

حضرت عسکری علیه السلام از اطاق خویش دستور داد که برایش سوره مبارکه «قدر» را تلاوت کنم.

[صفحه ۱۹۱]

به دستور امام علیه السلام شروع کردم:

بسم الله الرحمن الرحيم

انا انزلناه في ليلة القدر، و ما ادریک ما ليله القدر....

یعنی: ما آن (قرآن) را در شب قدر نازل کردیم! و تو چه می دانی که شب قدر چیست؟!...

و شگفتا که دیدم کودک دیده به جهان نگشوده به همراه من به تلاوت قرآن پرداخت و سوره مبارکه «قدر» را با من تا آخرین واژه، تلاوت کرد.

از شنیدن نوای دل انگیز قرآن او، هراسان شدم که حضرت عسکری علیه السلام مرا نداد داد و فرمود: «عمه جان! آیا از قدرت الهی شگفت زده شده ای؟ اوست که ما را در خردسالی به بیان دانش و حکمت توانا ساخته و به سخن می آورد و در بزرگسالی ما را در روی زمین حجت خویش قرار می دهد چه جای شگفتی است؟!»

هنوز سخن حضرت عسکری علیه السلام به پایان نرسیده بود که «نرجس» از نظرم ناپدید گردید و گویی حجابی میان من و او، فرو افکنده شد و ما را از هم جدا ساخت.»

در روایت دیگری آمده است که: «سپس لحظاتی چند، حالت وصف ناپذیری برایم پیش آمد به گونه ای که گویی دستگاه دریافت وجودم از کار افتاده است و نمی دانم چه

می گذرد. به خود آمدم و فریاد زنان به سرعت، به طرف اطاق حضرت عسکری علیه السلام تافتم، اما پیش از آنکه چیزی بگویم فرمود: «عمه جان! بازگرد که او را در همانجا خواهی یافت که از برابر دیدگانت ناپدید شد.»

به اطاق «نرجس» بازگشتم دیدم پرده ای که ما را از هم جدا ساخته بود، برطرف شده است. چشمم به آن بانو افتاد و دیدم چهره اش غرق در نور است به گونه ای که دیدگانم را خیره ساخت و در همین لحظات کودک گرانمایه ای را دیدم که در حال سجده است و خدای را ستایش می کند.

[صفحه ۱۹۲]

بر بازوی راست او این آیه شریفه نوشته شده است که:

«جاء الحق و زهق الباطل ان الباطل كان زهوقا.» [۱].

و در سجده خویش می فرمود:

«اشهد ان لا اله الا الله، وحده لا شريك له و ان جدی محمدا رسول الله و ان أبی أميرالمؤمنین ولی الله...»

یعنی: گواهی می دهم که خدایی جز خدای یکتا، که شریک و همتایی ندارد، نیست و نیای گرانقدرم محمد صلی الله علیه و اله و سلم پیام آور اوست. و پدر والایم امیر مؤمنان علیه السلام دوست و جانشین پیامبر خداست.

آنگاه امامان نور را پس از امیر مؤمنان علیه السلام یکی بعد از دیگری تا نام مبارک پدر گرانقدرش حضرت عسکری علیه السلام برشمرد سپس فرمود:

«بار خدایا! آنچه را به من وعده فرمودی تحقق بخش و کار بزرگم را در پرتو قدرتت تدبیر فرما و گامهایم را در قیام پرشکوه و آسمانیم برای برانداختن بیداد و ستم، و استقرار کامل عدالت و

مهر در سراسر گیتی استوار ساز و به دست من، زمین را از عدل و داد لبریز گردان!»

پس از آن سر از سجده برداشت و به تلاوت این آیه مبارکه پرداخت:

«شهد الله انه لا اله الا هو و الملائكه و اولوا العلم، قائما بالقسط لا اله الا هو العزيز الحكيم، ان الدين عند الله الاسلام...» [۲].

یعنی: خدا گواهی داد و فرشتگان و دانشمندان نیز، که هیچ خدایی برپای دارنده ی عدل، جز او نیست، خدایی جز او نیست که پیرومند و فرزانه است. بی تردید دین در نزد خدا تنها اسلام است.

پس از تلاوت آیه شریفه عطسه کرد و فرمود:

«الحمد لله رب العالمين و صلى الله على محمد و آله، زعمت الظلمه أن حجه الله

[صفحه ۱۹۳]

داحضه لو أذن لنا في الكلام لزال الشك.»

یعنی: سپاس خدای را که پروردگار جهانیان است و درود خدای بر محمد و خاندانش باد!

بیدادگران چنین پنداشته اند که: حجت خدا از میان رفته است، اما اگر خدا به من فرمان ظهور دهد، آنگاه تردیدها و تردیدافکنیها از میان خواهد رفت.

پاورقی

[۱] سوره اسراء، آیه ۸۱.

[۲] سوره آل عمران، آیه ی ۱۸ و ۱۹.

پسرم سخن بگو

پسرم سخن بگو

آن کودک گرانمایه را برگرفتم و با شور و اشتیاق، در دامان خود نشاندم. دیدم پاک و پاکیزه است.

در این هنگام، حضرت عسکری علیه السلام مرا ندا داد که: «عمه جان! پسرم را بیاور!»

آن وجود گرامی را به پیشگاه پدرش بردم و آن حضرت او را به سبک مخصوص روی دست گرفت و زبان مبارک خویش را بردهان او گذاشت. آنگاه

با دست خویش، سر و چشم و گوش او را به سبکی خاص، اندکی فشرد و فرمود: «پسرم! سخن بگو.»

در روایت دیگری آمده است که فرمود: «هان ای حجت خدا! و ای ذخیره انبیاء! و ای آخرین اوصیاء! سخن بگو! هان ای جانشین همه پرواپیشگان! سخن بگو!» آن نوزاد مبارک، نخست به یکتایی خدا و رسالت پیام آورش گواهی داد و ضمن درود فرستادن بر پیامبر، نام امامان نور را، یکی پس از دیگری برشمرد تا به نام پدر بزرگوارش رسید و آنگاه پس از پناه بردن به خدا از شر شیطان این آیه شریفه را تلاوت کرد:

«و نرید أن نمّن علی الذین استضعفوا فی الأرض و نجعلهم ائمه و نجعلهم الوارثین، و نمکن لهم فی الارض و نری فرعون و هامان و جنودهما منهم ما كانوا یحذرون.» [۱].

یعنی: ما برآنیم که پایمال شدگان روی زمین را نعمتی گران ارزانی داریم و آنان

[صفحه ۱۹۴]

را پیشوایان سازیم و وارثان گردانیم و آنان را در آن سرزمین اقتدار بخشیم و به فرعون و هامان و سپاهیانشان، چیزی را که از آن سخت می ترسیدند، نشان دهیم. پس از تلاوت قرآن، حضرت عسکری علیه السلام او را به من داد و فرمود:

«یا عمه! ردیه الی أمه کی تقر عینها و لا تحزن و لتعلم أن وعد الله حق و لکن أكثر الناس لا یعلمون»

یعنی: ای عمه جان! او را به مادرش بازگردان تا دیدگانش به دیدار او روشن گردد و اندوهگین نباشد و بداند که وعده خدا حق است، ولی بیشتر مردم نمی دانند.

کودک گرانمایه را به مادرش بازگرداندم که دیگر فجر صادق دمیده

بود و نور در کران تا کران افق، پدیدار شده و سینه آسمان را می شکافت و من از حضرت عسکری علیه السلام و مادر آن کودک گرانمایه، خداحافظی نمودم و به خانه خویش باز گشتم.» [۲].

پاورقی

[۱] سوره قصص، آیه ۵ و ۶.

[۲] داستان ولادت حضرت از منابع متعدد نقل کردیم که از آنهاست: اکمال الدین شیخ صدوق، ج، ۲، ص ۴۳۳ - ۴۲۴ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۲۸ - ۱۳.

نگرشی بر روایت

نگرشی بر روایت

آنچه در این روایت آمده است حقایقی به نظر می رسد که از آفت هستی سوز غلو و خرافه بدور است، چرا که حضرت مهدی علیه السلام نخستین کودکی نیست که لحظاتی پیش از ولادت و پس از آن لب، به سخن می گشاید بلکه در قرآن شریف این واقعیت به صراحت آمده است که: عیسی علیه السلام در همان نخستین روز ولادت، یا به روایت دیگری اولین ساعت تولد، لب به سخن گشود و به یکتایی خدایی گواهی داد و رسالت خویش را اعلان نمود و با صدای رسا تعالیم و دستوراتی را که خدای جهان آفرین بدو آموخته بود، همه را به گوشها رسانید.

برخی از مفسرین در تفسیر دو آیه ۲۴ تا ۲۶ سوره ی مریم بر این باورند که این آیات سخنان عیسی علیه السلام است که پس از چشم گشودن به این جهان، خطاب به مادرش

[صفحه ۱۹۵]

حضرت مریم، بیان کرده است نه ندای فرشته:

«فنادها من تحتها أن لاتحزنی قد جعل ربك تحتك سریا، و هزی الیک بجذع النخلة تساقط علیک رطبا جنیا، فکلی واشربی و قری عینا فاما ترین من

البشر أحدا فقولي اني نذرت للرحمن صوما فلن أكلم اليوم انسيا» [۱].

یعنی: پس کودک نو رسیده از پایین پایش او را ندا داد که اندوهگین مباش! پروردگارت زیر پای تو جوی آبی روان ساخت (و) نخل را بجنبان تا خرماي تازه چیده شده، برایت فرو ریزد.

پس شما (ای مریم!) بخور و بیاشام و شادمان باش و اگر از مردم کسی را دیدی بگو: من برای خدای مهربان، روزه نذر کرده ام و امروز با هیچ انسانی سخن نمی گویم.

اتفاقا انبوه روایات که در «مجمع البیان» و «تبیان» آمده است، هماهنگ با دیدگاه فوق است.

البته در روایتی هم آمده است که: «ندا کننده: فرشته امین بوده است.»

به هر صورت و با وجود اختلاف دیدگاه در این مورد که ندا کننده فرشته امین بوده است یا آن کودک نورسیده، در این مطلب هیچ اختلافی نیست که یهودیان به مریم پاک گفتند،

«کیف نکلم من کان فی المهد صبیا؟»

یعنی: چگونه با کودکی که در گاهواره است سخن بگوییم؟

که کودک به قدرت خدا لب به سخن گشود و گفت:

«انی عبدالله آتانی الكتاب و جعلنی نبیا و جعلنی مبارکا اینما كنت و أوصانی بالصلاه و الزکاه مادمت حیا...» [۲].

یعنی: (هان ای مردم!) من بنده خدایم، به من کتاب آسمانی داده و مرا پیامبر

[صفحه ۱۹۶]

خویش گردانیده است و هر جا که باشم مرا برکت داده و تا زنده هستم مرا به نماز و زکات، وصیت کرده است....

یک نکته جالب:

ممکن است گفته شود که: «سخن گفتن عیسی علیه السلام در گاهواره، معجزه بزرگی بود که خدا آن را برای

نشان دادن نبوت و رسالت او، پدید آورد.»

پاسخ این است که: در مورد امام مهدی علیه السلام نیز خداوند برای نشان دادن امامت آن حضرت و نوید ساختن دشمنان حق و عدالت، این معجزه بزرگ را پدید آورد، چرا که حضرت مهدی علیه السلام امام و پیشوای عیسی علیه السلام نیز هست و آن پیامبر بزرگ به هنگامه ظهور مهدی علیه السلام از آسمان فرود می آید و به امامت او نماز می گذارد.

علاوه بر این، چنین معجزات و شگفتیهایی در مورد خاندان وحی و رسالت بی سابقه نیست، ما در کتاب «فاطمه زهرا از گهواره تا شهادت» روایتی را از طریق اهل سنت آورده ایم که می گوید:

«هنگامی که خدیجه، آن بانوی بزرگ، به دخت گرانمایه اش فاطمه علیه السلام باردار بود آن کودک با مادرش سخن می گفت.» [۳].

و نیز روایت دیگری از «شعیب بن سعد مصری» نقل کردیم که خدیجه می گوید، روزی گفتم: «هر کس محمد را تکذیب کند، زیانکار است چرا که او پیام آور پروردگار من است که در این هنگام، فاطمه از شکم من ندا داد که: هان ای مادر! مادر جان! اندوهگین مباش و نهراس که خداوند همراه پدر من و یار و پشتیبان اوست.» [۴].

[صفحه ۱۹۷]

پاورقی

[۱] سوره ی مریم، آیه ۲۶ - ۲۴.

[۲] سوره مریم، آیه ی ۲۹ - ۳۱.

[۳] فاطمه علیه السلام از ولادت تا شهادت ترجمه دکتر فریدونی، ص ۵۶، به نقل از تجهیر الجیش، دهلوی حنفی و نزهه المجالس، ج ۲، ص ۲۲۷.

[۴] ذخائر العقبی فی مناقب ذوی القربی، در صفحه ۴۵، روایتی

آورده است که پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم فرمود: «أن السیده فاطمه علیها السلام، کانت تکلم امها و هی فی بطنها...» فاطمه علیه السلام از ولادت تا شهادت، ص ۵۷، به نقل از روض الفائق، ص ۲۱۴ و احقاق الحق، ج ۱۰، ص ۱۲ به نقل از علمای اهل سنت. یعنی: فاطمه، در حالی که در شکم مادرش بود، با او سخن می گفت.

در سپیده سحر

در سپیده سحر

حضرت مهدی علیه السلام در سپیده دم پانزدهم شعبان به سال ۲۵۵ هجری، در شرایط خاص و جو ویژه ای که خاندان وحی و رسالت ناگزیر از نماندن داشتن ولادت مبارک او بودند، دیده به جهان گشود، دقایقی پیش از طلوع فجر و درخشش انوار طلایی خورشید. به هنگامی که خود کامگان رژیم بیدادگر اموی و پیروان آنان، طبق عادت همیشگی خود به جای راز و نیاز با خدای هستی، در خواب عمیق بودند. همان لحظاتی که بیت رفیع علوی و عسکری علیه السلام با نوای دل انگیز و جانبخش نیایش با خدا و نماز و تلاوت قرآن آباد و آزاد بود و بسوی جاودانگی پیش می رفت. راستی که آن لحظات سپیده دم جمعه نیمه شعبان، چقدر افتخارآمیز و دوست داشتنی و مبارک بود.

آن شب جاودانه و پربرکتی که هیچ کودکی در آن لحظات به دنیا نمی آید جز اینکه راه ایمان و پروا، خواهد پیمود و اگر در سرزمینهای شرک زده باشد خداوند او را به برکت حضرت مهدی علیه السلام بسوی ایمان و تقوا، رهنمون و انتقال خواهد داد. [۱].

آری! در آن لحظات پربرکت سپیده دم، لحظات مناجات و راز

و نیاز شیفتگان حق، او دیده به جهان گشود و چقدر آن لحظات برای ولادت محبوب دلها مناسب بود، چرا که همه ابعاد بینش و حکمت، در آن هنگام رعایت شده بود.

بدینسان آن گرامی، دیده به جهان گشود و «حکیمه» بانوی بزرگ اسلام، در آن شب تاریخی در خانه حضرت عسکری علیه السلام حضور داشت و در همه مراحل در جریان ولادت امام مهدی علیه السلام بود و شاهد درخشش نور وجود او.

[صفحه ۱۹۸]

روشن است که همه جا ولادت کودک با گواهی زنان خانواده، یا قابله ی نوزاد، ثابت می گردد و در جریان ولادت حضرت مهدی علیه السلام باید بخاطر داشت که آن بانوی بزرگی که بر این ولادت گواهی داده است، دخت گرانمایه امام جواد علیه السلام و خواهر گرامی امام هادی علیه السلام و عمه اندیشمند و پروا پیشه حضرت عسکری علیه السلام است، آیا در سخن، مورد اعتمادتر و در زبان و بیان، پاکتر و درستکارتر و در ایمان، عمل و تقوا، مورد اطمینان تر از او می توان یافت؟

او برستی زنی پرشرافت، عبادت پیشه، شایسته کردار و نیایشگر با خدا بود و بانویی با این ویژگیها، چگونه می توان در درستی گفتار صداقت کلامش، تردید روا داشت؟

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۲۸.

تردید افکنی منحرفان

تردید افکنی منحرفان

برخی از منحرفان و حق ستیزان در ولادت حضرت مهدی علیه السلام تردید نموده و یا بذر تردید می افشانند و می گویند منبع این خبر، تنها بانویی بنام «حکیمه» است و با گواهی یک زن، چگونه یک واقعیت به این بزرگی و شکوه، ثابت می شود؟ اینگونه عناصر حق ستیز

که در حماقت و کودنی، رکورد را شکسته اند، گویی انتظار دارند که آن وجود گرانیامیه در یکی از میدانهای پرجمعیت یا در مسجدی لبریز از نمازگزار یا در نقطه دیگری که انبوه انبوه مردم در گشت و گذار باشند، دیده به جهان بگشاید و جریان ولادتش در برابر دیدگان توده های مردم و در چشم انداز امواج خروشان انسانها باشد تا برای این کج اندیشان و منحرفان، وجود گرانیامیه و ولادت او ثابت گردد.

راستی که چنین روانهای پلیدی زشت باد! و چنین اندیشه های پست و بی محتوایی نابود باد! و نفرین تاریخ بر این دیدگاه منحط و بر آن کسی که درونش از عقده حقارت و کینه توزی، انباشته است!

به هر حال، واقعیت این است که: ولادت کودک با گواهی زنان خانواده ثابت

[صفحه ۱۹۹]

می شود آن هم بانویی به عظمت و شکوه «حکیمه».

اما در مورد حضرت مهدی علیه السلام گواهی «حکیمه» آن بانوی بزرگ و اندیشمند و پروا پیشه تنها دلیل ولادت حضرت مهدی علیه السلام نیست، خود حضرت عسکری علیه السلام نخستین شاهد ولادت فرزندش بود و همو بود که در آن جو وحشت و ترور، با وجود همه موانع و فقدان امکانات برای پیام رسانی و اعلان ولادت دوازدهمین امام نور، باز هم از تلاش، کوشش و فداکاری فروگذار نکرد و تا سر حد امکان، ولادت نور را به دوستان خانان وحی و رسالت اعلان کرد که در بخشهای آینده خواهد آمد.

قربانی و میهمانی

قربانی و میهمانی

واژه «عقیقه» در فرهنگ اسلامی، به معنای کشتن گوسفند، گاو یا شتر و... پس از ولادت کودک است و این کار

از دیدگاه اسلام کاری پسندیده می باشد.

پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم پس از گذشت هفت روز از ولادت دو فرزند گرانمایه اش حضرت حسن و حسین علیه السلام این کار پسندیده را انجام داد و برای هر کدام یک قوچ، عقیقه کرد.

عقیقه، با این بیان، کاری است که بخاطر تقرب به خدا و به منظور سلامت و طراوت کودک و تأمین حیات و آسایش او انجام می گردد.

در روایتی از پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم آورده اند که فرمود: «کل امری مرتهن بعقیقه.» [۱].

یعنی: هر کس در گرو عقیقه خویش است.

و امام صادق علیه السلام فرمود:

«هر کودکی در گرو عقیقه ای است که پس از ولادت او برای سلامتی او

[صفحه ۲۰۰]

داده اند.» [۲].

این بیان و این تعبیر، چقدر زیبا و بدیع است، چرا که خداوند هنگامی که فرزندی را به پدر و مادری ارزانی می دارد، ممکن است این کودک به حیات خویش ادامه دهد و عمر طبیعی کند و ممکن است این نعمت و هدیه الهی باز پس گرفته شود و از دنیا برود، این روایات نشانگر آن است که: وقتی پدر و مادر برای سلامتی و طراوت و آسایش زندگی کودک، قربانی کنند و عقیقه دهند، سلامتی او تضمین می گردد چرا که در روایات این تعبیر آمده است که: «عقیقه به منزله ی رهان است.»

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۱۰۴، ص ۱۲۶.

[۲] بحارالانوار، ج ۱۰۴، ص ۱۲۱.

یک راز بزرگ

یک راز بزرگ

از همین دیدگاه است که حضرت عسکری علیه السلام پس از ولادت

فرزند گرانمایه اش مهدی علیه السلام سیصد گوسفند به عقیقه و به منظور سلامت و طراوت و امنیت کودک، در راه خدا می دهد و این کودک در این مورد از همه گذشتگان و آیندگان ممتاز می گردد چرا که تاریخ، جز آن گرامی، هیچ کودکی را نشان نمی دهد که پس از ولادتش سیصد مورد، عقیقه داده شده باشد.

در اینجا به راز بزرگی می رسیم و آن اینکه، هنگامی که طبق روایات یک عقیقه و قربانی خالصانه و سپاسگزارانه، اینگونه در تأمین حیات کودک و عمر طبیعی شصت یا هفتاد ساله او، مؤثر و دارای نقش است؛ پس کودکی که خدا مقرر فرموده است که صدها یا هزارها سال با وجود دشمنان بداندیشی زندگی کند و سرانجام بدست توانای او هدفهای بلند پیامبران تحقق یابد، چنین وجود گرانمایه و زندگی پرمخاطره و عمر طولانی، صدها عقیقه و قربانی می طلبد.

و روشن است که این عمل به دستور پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و اطعام و انفاق در راه خدا هیچ گونه ناسازگاری با این واقعیت عقیدتی و حیاتی ندارد که حافظ و نگاهدارنده و پشتیبان امام مهدی علیه السلام آفریدگار توانای هستی است و در همان حال برای

[صفحه ۲۰۱]

سلامت آن گرامی بدین شمار گسترده عقیقه و قربانی نیز داده می شود چرا که این کار، آثار وضعی خود را دارد و این را نیز آفریدگار هستی مقرر فرموده است. البته این بحث، نیاز به تأمل و توضیح بیشتری دارد، اما در اینجا محل آن نیست.

به هر حال، حضرت عسکری علیه السلام این کار پسندیده را در

راستای تقرب به خدا، هم به منظور تضمین و تأمین طول عمر و زندگی پر مخاطره حضرت مهدی علیه السلام انجام داد و هم به منظور آگاه ساختن دوستداران و شیفتگان اهل بیت علیه السلام به ولادت آخرین امام نور و آخرین حجت خدا.

او تنها به این شمار گسترده از عقیقه و قربانی بسنده نکرد بلکه به «عثمان بن سعید» که از یاران خاصش بود، دستور داد که ده هزار رطل نان و همین مقدار گوشت تهیه کند و آنها را میان «بنی هاشم» برای سلامتی آن کودک پرشکوه و اعلان ولادت او توزیع نماید. [۱].

و نیز گوسفندانی به دستور آن حضرت ذبح شد و به برخی از یاران خاص ارسال گردید و از جانب آن گرامی تصریح شد که: «این عقیقه فرزند گرانمایه ام مهدی است.» [۲].

برای نمونه: برای «ابراهیم» که یکی از یارانش بود، چهار قوچ فرستاد و همراه آنها نامه ای مرقوم داشت که: ... اینها عقیقه فرزند گرانمایه ام «محمد مهدی» است. بخور که گوارایت باد! و به هر کس از شیعیان ما توانستی از اینها بخوران و اطعام نما.»

و نیز ولادت حضرت مهدی علیه السلام را به برخی از شیعیان مورد اعتماد به صراحت اعلان فرمود یا بوسیله نامه و سند به آنان مژده داد و آنان را به رازداری امر کرد.

برای نمونه به «احمد بن اسحاق قمی» که از بزرگترین یاران و دوستداران خاندان وحی و رسالت بود مرقوم داشت و او را به ولادت حضرت مهدی بشارت و مژده

[صفحه ۲۰۲]

داد.

فراتر از اینها، گاه فرزند گرانمایه اش را به برخی

از یاران مورد اعتماد نشان می‌دادم تا این واقعیت عقیدتی و دینی روشن گردد و بدانند که دوازدهمین امام راستین، ولادت یافته است.

این روایات نکته مورد نظر را بخوبی روشن می‌سازد:

۱- یکی از یاران حضرت عسکری علیه السلام «حسن بن منذر» است او می‌گوید: روزی «حمزه بن فتح» نزد من آمد و گفت:

«البشاره ولد - البارحه - فی الدار مولود لأبی محمد علیه السلام و أمر بکتمانها.»

قلت: «و ما أسمه؟»

قال: «سمی بمحمد و کنی بجعفر.» [۳].

یعنی: مژده! مژده که شب گذشته در خانه حضرت عسکری علیه السلام کودکی دیده به جهان گشود و آن حضرت دستور داد که این موضوع بسان رازی مهم سر بسته و مخفی بماند.

پرسیدم: «نام او چیست؟»

پاسخ داد: «محمد...»

۲- و نیز یکی از نوادگان «احمد بن اسحاق قمی» که از برجستگان و شایستگان شیعه است، آورده است که: نامه ای از سالارم حضرت عسکری علیه السلام به نیای گرانقدرم «احمد بن اسحاق» که نماینده آن حضرت بود رسید که به خط مبارک خود در نامه خاصی که از آنها به «توقیعات» [۴] تعبیر می‌گردد چنین مرقوم داشته بود:

[صفحه ۲۰۳]

«ولد لنا مولود، فلیکن عندک مستورا و عن جمیع الناس مکتوما، فانا لم نظهر علیه الا- الأقرب لقربته و الولی لولایته، أحبنا اعلامک لیسرک الله به مثل ما سرنا به، والسلام.» [۵].

یعنی: احمد! خدا به ما پسری عنایت فرموده است، این رازی ست که باید نزد تو بماند و از بیدادگران پوشیده داشته شود. ما این راز بزرگ و شادی آفرین را، جز به نزدیکترین بستگان و

شایسته ترین دوستان آشکار نکردیم، دوست داشتیم آن رابه شما اعلان کنیم تا در شادی و شادمانی ما تو نیز به خواست خدا شریک باشی.

۳- و نیز از یک هیئت چهل نفری از دوستان خانندان وحی و رسالت آورده اند که: ما برای دیدار حضرت عسکری علیه السلام به بیت رفیع امامت شتافتیم. پس از ورود و تبادل سخنان عادی، حضرت عسکری علیه السلام فرزند گرانمایه اش حضرت مهدی علیه السلام را در خانه خویش، به ما نشان داد و فرمود:

«هذا امامکم من بعدی و خلیفتی علیکم، أطيعوه و لا تفرقوا من بعدی فی أديانکم فتهلکوا، أما انکم لاترونه بعد یومکم هذا.»

یعنی: این پیشوای راستین شما پس از من و جانشین من در میان شماست، از او فرمانبرداری کنید و پس از من در دین پراکنده مشوید که نابود خواهید شد. و آگاه باشید که شما پس از این او را به طور آشکار در جامعه خود نمی بینید. (و بدین صورت به غیبت طولانی و غمبار آن گرامی نیز اشاره کرد).

گروه چهل نفر می گویند: «ما از محضر حضرت عسکری علیه السلام خارج شدیم و پس از چند روز خبر شهادت یازدهمین امام نور، دلها را داغدار ساخت.» [۶].

[صفحه ۲۰۷]

پاورقی

[۱] اکمال الدین، ج ۲، ص ۴۳۱.

[۲] اکمال الدین، ج ۲، ص ۴۳۲.

[۳] اکمال الدین، ج ۲، ص ۴۳۲.

[۴] «توقیع» نامه ای بود که دوستان، سؤالهای خویش را بر آن می نوشتند و برای هر سؤالی، سطرهایی را خالی می نهادند تا امام، جواب هر سؤال را آنجا مرقوم دارد. بنابراین، واژه توقیع، در اصطلاح

به این گونه نامه ها که سؤال را شیعیان و جواب را امام علیه السلام مرقوم داشته بود، می گفتند و در لغت نیز به معنای افزودن چیزی به نامه پس از پایان آن است و چون در اینگونه نامه ها سؤال را یک نفر نوشته بود و جواب در سطرهایی بر آن نگاشته می شد، «توقیع» گفته شده است.

[۵] اکمال الدین، ج ۲، ص ۴۳۴.

[۶] اکمال الدین، ج ۲، ص ۴۳۵.

غیبت

چگونه آن خورشید جهان افروز از برابر دیدگان نماند؟

چگونه آن خورشید جهان افروز از برابر دیدگان نماند؟

هر کس به مجموعه های حدیثی مراجعه کند درمی یابد که شمار بسیاری از روایات و احادیثی که پیرامون وجود گرانیامیه حضرت مهدی علیه السلام است و از خورشید جهان افروز او نوید دارد، از غیبت غمبار او نیز خبر می دهد و مسأله غیبت در این روایات به روشنی آمده است.

واژه غیبت

واژه غیبت

غیبت را می توان در اینجا به دو معنی تفسیر کرد:

۱- نخست بدین مفهوم که آن حضرت در دوران جوامع بشری زندگی نمی کند و در دسترس مردم نیست که بسان دیگر انسانهای عادی هر کس خواست او را ببیند و آشنا و بیگانه و دوست و دشمن او را ملاقات کنند.

۲- دومین معنای غیبت این است که: حضرت مهدی علیه السلام در میان همین جامعه ها و همین انسانهاست، اما به قدرت خدا، هر گاه اراده کند از برابر دیدگان غایب می گردد و دیدگان مردم با اینکه آن حضرت موجود و حاضر است او را نمی بینند همانگونه که موجودات دیگری چون فرشتگان، ارواح و جنیان را با اینکه به نص قرآن شریف همه در میان جامعه ها هستند و در این جهان موجودند، اما نمی بینند.

البته، ارواح همانگونه که نزد احضار کنندگان ارواح مشهور است تحت شرایط

[صفحه ۲۰۸]

خاصی برای برخی قابل رؤیت هستند و فرشتگان نیز علاوه بر پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم بر انسانهای وارسته و شایسته ای ظاهر گشته اند همانگونه که به مادر گرامی حضرت عیسی علیه السلام و «ساره» همسر حضرت ابراهیم، پدیدار شدند و

با آنان سخن گفتند.

در زمان پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم نیز فرشته امین وحی به صورت یکی از یاران پیامبر «دحیه کلبی» پدیدار می شد و با پیامبر خدا صلی الله علیه و اله و سلم به گفت و شنود می نشست. مردم او را می دیدند و می پنداشتند که دحیه کلبی است.

در روز جنگ بدر نیز فرشتگان فوج در برابر چشمان نگران مسلمانان و کفار مغرور و حق ستیز آشکار گشتند که قرآن از آن گزارش می کند.

با این بیان، ممکن است پدیده هایی در جهان باشند که جز در شرایط خاصی دیده نشوند.

یک سؤال:

ممکن است این اشکال از طرف برخی طرح گردد که: «فرشتگان اجسام لطیف و ظریفی هستند که جز در شرایط ویژه ای دیده نمی شوند و این طبیعت خلقت و آفرینش آنهاست، اما انسان اینگونه نیست که بطور طبیعی به چشم نیاید بلکه به عکس، انسان دیده می شود.»

پاسخ:

پاسخ این است که: منظور ما در این مورد، تنها تشبیه انسان به پدیده ها و موجوداتی است که در جهان آفرینش حضور دارند و در همان حال از این قدرت برخوردارند که هم می توانند در برابر چشم انسان آشکار گردند و هم با وجود حیات و حضور، می توانند نهان و پوشیده باشند و به چشم نیایند و نمی خواهیم آفرینش و واقعیت انسان و فرشته را یکسان فرض کنیم.

اما در مورد وجود گرانیامیه حضرت مهدی علیه السلام و نهان بودن او از دیدگان، سخن بالاتر از مقیاسها و معیارهای مادی است، چرا که این معیارهای

وجود گرانیامیه و حیات غیبت او را ندارد.. این مطلب، از حقایق ماورای ماده است، حیات و غیبت آن خورشید رخ برکشیده در پس ابرها، یک نظریه و اندیشه علمی هم نیست، بلکه واقعیت قطعی و ثابت و مسلمی است که ما در برابر آن قرار داریم، در برابر یک حقیقت انجام یافته و عمل واقع شده، چرا که بیشتر کسانی که افتخار دیدار او را یافته اند آخرین لحظات دیدارشان با نهن شدن آن گرامی از برابر دیدگان آنان، پایان یافته است و همین نکته، خود دلیل روشنی بر این حقیقت است که آن وجود گرانیامیه ای که انبوه شیفتگان و دلدادگان به مهر و عشقش دیده اند و در آخرین لحظات بناگاه از برابر دیدگان جستجوگر آنان ناپدید شده، او همان امام عصر علیه السلام است و گر نه یک انسان عادی چگونه می تواند خود را در یک لحظه از برابر دیدگان، غایب و نهن سازد؟

معجزه استتار

معجزه استتار

ممکن است این قدرت استتار و اختفا از برابر دیدگان را معجزه ای، از معجزات حجت خدا و ولی او امام مهدی علیه السلام بدانیم، زیرا معجزه آن است که دیگران از آوردن آن ناتوان باشند.

معجزه، نوعی مبارزه طلبی با طبیعت نیز هست و همانگونه که تفسیر و تحلیل اعجاز در پرتو قوانین مادی و طبیعی ممکن نیست، استتار و اختفای وجود گرامی امام مهدی علیه السلام نیز با این مفهوم و بیان، از مسایل معنوی و حقایق، فراتر از جهان ماده و طبیعت است و آن حضرت در پرتو این قدرت خدادادی می تواند هر

گاه اراده فرمود در برابر دیدگان، ظاهر و آشکار گردد و هر گاه خواست نهان و ناپدید.

احتمال دیگر این است که: آن حضرت با همان قدرت اعجاز، در دیدگان نظاره گر، به گونه ای تأثیر و تصرف نماید که آنان نتوانند جمال دل آرای او را بنگرند و این کار از اولیای خدا که دارای قدرت تصرف در جهان آفرینش هستند، بعید نیست.

از قرآن کریم نیز می توان امکان استتار و اختفای انسان از برابر دیدگان را، چه

[صفحه ۲۱۰]

به صورت کوتاه مدت یا دراز مدت، دریافت کرد، برای نمونه:

۱- قرآن می فرماید:

«و جعلنا من بین ایدیهم سدا و من خلفهم سدا، فأغشیناهم فهم لا یبصرون.» [۱].

یعنی: و ما در برابر آنان دیواری کشیدیم و در پشت سرشان (نیز) دیواری و بر دیدگانشان نیز پرده ای افکندیم تا نتوانند بنگرند و بینند.

۲- و می فرماید:

«و اذا قرأت القرآن جعلنا بینک و بین الذین لا یؤمنون بالآخره حجابا مستورا.» [۲].

یعنی: (ای پیامبر!) به هنگامی که تو قرآن تلاوت نمایی، ما میان تو و آنانی که به قیامت ایمان ندارند، پرده ای ستبر قرار می دهیم.

۳- و نیز در داستان سامری، می فرماید:

«قال: بصرت بما لم یبصروا به، فقبضت قبضه من اثر الرسول فنبذتها....» [۳].

یعنی: سامری گفت: من چیزی دیدم که آنان نمی دیدند، مثنی از خاکی که نقش پای آن فرستاده خدا بر آن بود برگرفتم و در آن پیکر افکندم....

این سه آیه از قرآن شریف، نشانگر این واقعیت است که: امکان دارد موجودی یا انسانی، حاضر و زنده باشد و

در همان حال دیده نشود که اینک هر کدام از آیات را بررسی می کنیم:

پاورقی

[۱] سوره یس، آیه ۹.

[۲] سوره اسراء، آیه ۴۵.

[۳] سوره طه، آیه ۹۶.

تحلیل آیه اول

تحلیل آیه اول

در مورد آیه ی نخست، مفسرین از «عبدالله بن مسعود» روایت کرده اند که: حق ستیزان قریش بر درب خانه پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم گرد آمدند تا با او درگیر شوند، آن حضرت با نام خدا از خانه خارج گردید و مشتی خاک بر سر و روی آنان پاشید و آنان با اینکه حاضر بودند، آن حضرت را ندیدند.

[صفحه ۲۱۱]

و نیز از «ابن عباس» آورده اند که: قریش درب خانه پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم اجتماع نمودند و گفتند: «اگر محمد بخواهد داخل خانه شود، همگی بصورت یکپارچه بر ضد او بپا خواهیم خواست.»

اما پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم وارد شد و خدا در برابر دیدگان و پشت سر آنان دیواری قرار داد که آنان پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم را ندیدند. پیامبر نماز خواند و به خانه بازگشت و مشتی خاک بر سر و روی آنان پاشید و آنان آن وجود گرانبایه را ندیدند. هنگامی که پیامبر از آنجا گذشت، قرش خاک و گرد و غبار را که در هوا پراکنده بود دیدند و گفتند «این همان سحر و جادوی «ابن ابی کبشه» [۱] یعنی محمد صلی الله علیه و اله و سلم است.» [۲].

طبری، در تفسیر آیه ی مبارکه روایتی آورده است که: ابوجهل گفت: «اگر محمد را ببینم: چنین و

چنان می‌کنم.» که این آیه شریفه نازل گردید:

«انا جعلنا فی اعناقهم اغلالا فهی الی الاذقان فهم مقمحون و جعلنا من بین ایدیهم سدا و من خلفهم سدا...» [۳].

یعنی: ما در گردنهای آنان غلهایی قرار دادیم، از این روی، سرهایشان بسوی بالاست و نمی‌توانند پایین بیاورند.. و ما در برابر آنان، دیواری کشیدیم و در پشت سرشان (نیز) دیواری و بر دیدگان‌شان نیز پرده ای افکندیم تا نتوانند بنگرند و ببینند.

عکرمه که این روایت را آورده است می‌گوید: پس از فرود آمدن این آیه شریفه قریش به ابوجهل می‌گفتند: «این محمد است.» اما او، آن وجود گرانیامیه را نمی‌دید و مرتب می‌گفت: «کو؟ کجا؟... محمد کجاست؟» [۴].

[صفحه ۲۱۲]

پاورقی

[۱] «ابن ابی کبشه» مردی از «خزاعه» بود که در مورد بت پرستی با قریش مخالفت کرد و نپرستید و به همین جهت هنگامی که پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم مردم را به توحید فراخواند و بتها را مردود اعلان کرد، آن حضرت را به مرد یاد شده که از اجداد مادری پیامبر نیز بود تشبیه کردند.

[۲] مجمع البیان، ج ۸، ص ۴۱۶: ذیل آیه.

[۳] سوره یس، آیه ۸ و ۹. جامع البیان فی تفسیر القرآن، ج ۲۲، ص ۹۹.

[۴] مجمع البیان، ج ۶، ص ۴۱۸.

نگرشی بر آیه دوم در پرتو روایات

نگرشی بر آیه دوم در پرتو روایات

در تفسیر این آیه ی مبارکه آمده است که منظور از: «الذین لا- یؤمنون بالا-خره» عبارتند از: «ابوسفیان»، «نضر بن حرث»، «ابوجهل» و «ام جمیل» همسر ابوجهل که نسبت به پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم

شرارت بیشتری می کردند و خداوند پیامبر را به هنگام تلاوت قرآن از برابر دیدگان آنان پوشیده می داشت، آنان به سراغ حضرت می آمدند و از کنارش می گذشتند اما او را نمی دیدند.

نکته ای که در اینجا جلب نظر می کند و انسان را به شگفتی وامی دارد این است که قرآن می فرماید: «حجابا مستورا» پرده ای نهان و ناپیدا.

چرا ممکن است انسان در پس پرده ای باشد و دیگران با وجود دیدن آن پرده ناپیدا او را نبینند، اما اینجا قرآن بر این نکته رهنمون است که پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم را در پس پرده ای مصون و محفوظ نگاه می داشت که دشمنان شرارت پیشه نه پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم صلی الله علیه و اله و سلم را می دیدند و نه آن پرده را، گویی هر دو بکلی از نظر آنان پوشیده بود. نکته دیگری که نباید مورد غفلت قرار گیرد این است که واژه «و جعلنا» در هر دو آیه نشانگر قدرت بی کران خداست و بیانگر این واقعیت که ما در برابرشان دیواری قرار دادیم....

و یا اینکه: ما، میان تو ای پیامبر و کسانی که ایمان به قیامت ندارند، حجابی ناپیدا افکندیم... که در هر دو آیه به قدرت الهی تأکید دارد.

آیه سوم

آیه سوم

در این آیه شریفه، سخن از گفتگویی است که میان موسی علیه السلام با سامری، آن گوساله ساز منحرف، جریان یافته است که قرآن اینگونه از آن گزارش می دهد:

[صفحه ۲۱۳]

«فاخرج لهم عجلا جسدا له خوار.» [۱].

یعنی: و

سامری برای بنی اسرائیل تندیس گوساله ای را ساخت که نعره گاوان را داشت....

موسی علیه السلام از او پرسید که:

«... فما خطبک یا سامری؟، قال بصرت بما لم یبصروا به، فقبضت قبضه من اثر الرسول فنبذتها...» [۲].

یعنی: «و تو ای سامری! این چه کاری بود که کردی؟»

او پاسخ می دهد که: «من چیزی دیدم که آنها نمی دیدند، من مشتکی از خاکی که نقش پای آن فرستاده خدا، بر آن بود برگرفتم و در آن پیکر بی روح افکندم....»

مفسرین در این مورد آورده اند که: «سامری، جبرئیل را در شکل انسانی دید که پیاده یا بر مرکبی از مرکبهای بهشتی سوار است و پیام خدا را و وحی او را بر موسی علیه السلام آورده است، در این هنگام، کفی از خاک اثر و نقش پای او را برداشت و آن را بر آن پیکر بی روح افکند که بر اثر آن، حیات در آن اسکلت بی جان، پدید آمد.»

به عبارت دیگر: منظور مفسرین این است که «سامری» فرشته وحی را در حالی دید که هیچ کس از بنی اسرائیل که حاضر بودند، ندیدند و هدف ما از ترسیم این آیه مبارکه این است که در نگرش قرآنی ممکن است پدیده و موجودی چون، فرشته وحی، برای انبوه دیدگان، مخفی و ناپیدا باشد و برای برخی در همان حال و هوا، آشکار و دیدنی.

[صفحه ۲۱۴]

پاورقی

[۱] سوره طه، آیه ۸۸.

[۲] سوره طه، آیه ۹۵ و ۹۶.

حکمت غیبت طولانی

حکمت غیبت طولانی

در اینجا پرسشی است که ناگزیر باید بدان پاسخ داد.

پرسش این است که: «حکمت و

دلیل غیبت آن حضرت در طی این قرون و اعصار طولانی چیست؟ و برای چه منظوری از دیدگان غائب است؟»

پاسخ:

هنگامی که به روایات رسیده از پیامبر و اهل بیت علیهم السلام در مورد امام عصر علیه السلام می نگریم به این نکته تصریح شده است که: حکمت غیبت طولانی آن وجود گرانبمایه به فرمان خدا، صیانت از جان گرامی و حیات پربرکت او برای به تحقق رسانیدن نویدها و بشارتهاست.

چرا که ما می دانیم که دو رژیم سیاهکار عثمانی و عباسی و دیگر حکومت گران خودکامه ای که در طی قرون و اعصار در کشورهای اسلامی بویژه خاورمیانه حکومت می کردند، همواره تمامی تلاش و کوشش ارتجاعی خود را در راه از میان برداشتن آن مصلح بزرگ جهانی بکار گرفتند، بویژه پس از دریافت این حقیقت که او طبق آیات و روایات، همان اصلاحگر پرشکوهی است که پایه های قدرت ظالمانه آنان را به لرزه درمی آورد، کاخهای بیدادگرانه آنان را منهدم می سازد و آنان را از تسلط ظالمانه، بر سرنوشت بندگان خدا و سرزمینهای آنان، باز می دارد.

گام به گام با زندگی امامان

گام به گام با زندگی امامان

شما اندکی به تاریخ زندگی امامان اهل بیت علیهم السلام بنگرید، یکی از آنان را نخواهید یافت که به طور طبیعی از دنیا رفته باشد، تمامی آنان را تجاوزکاران به حقوق و هستی جامعه ها، به دلیل ظلم ستیزی آن بزرگواران، به شهادت رسانده اند.

از تاریخ نخستین امام راستین امت امیر مؤمنان علیه السلام آغاز کنید و همین گونه با

[صفحه ۲۱۵]

تاریخ گام به گام پیش بیابید، خواهید دید که همه آنان یا به

شمشیر بیداد به خون پاک خویش خفته اند و یا بوسیله سم خیانت مسموم شده اند، حتی حضرت عسکری علیه السلام را بوسیله سم به شهادت رساندند با اینکه می دانستند که نویدها و روایاتی که در مورد حضرت مهدی علیه السلام رسیده است در مورد آن گرامی نیامده است.

در مورد هیچکدام از امامان نور علیهم السلام حتی یک نوید و روایت نیامده است که: او جهان را از عدالت لبریز خواهد ساخت و یا بر سراسر جهان حکومت خواهد نمود.

یا همه وسایل و امکانات پیروزی کامل برای او فراهم خواهد شد....

با این وصف، ستمکاران با همه آنان اینگونه بیدادگرانه عمل کردند و همه را به شهادت رساندند، اینک باید دید که موضع حکومتها و قدرتها در مورد آن اصلاحگر بزرگی که مهمترین خطر برای قدرت و امکانات ظالمانه و استبدادی آنهاست و انبوه آیات و روایات نیز از او به عنوان اصلاحگر زمین و زمان یاد کرده و نوید ظهور و طلوع او را می دهد، چگونه خواهد بود؟

گذشت که حضرت عسکری علیه السلام به منظور صیانت از جان گرانمایه فرزندش مهدی علیه السلام از شرارت فرعونهای تجاوزکار، چگونه ولادت او را از توده مردم پنهان می داشت و در بحثهای آینده خواهد آمد که: جاسوسان و مزدوران بنی عباس برای دست یافتن به آن وجود گرانمایه، چگونه حضرت عسکری علیه السلام را تحت نظر گرفته و ضمن بازرسی و تفتیش همه امور و شئون او، همواره در جستجوی حضرت مهدی علیه السلام بیت رفیع امامت را در پوشش جاسوسی و اطلاعاتی خویش داشتند.

اشکالها و پاسخها

اشکالها و پاسخها

در پایان

این بحث، شما را به برخی از سؤالات و چون و چراها و مغالطه‌هایی که برخی تردیدافکنان در مورد غیبت حضرت مهدی علیه السلام نموده‌اند جلب می‌کند. با این یادآوری که این تردیدافکنان بخاطر صدها روایت رسیده در مورد آن حضرت و

[صفحه ۲۱۶]

صراحت آنها، بناگزیر به «اصل مهدویت» و وجود گرانبمایه او، اعتراف دارند و آنگاه در اینکه آن حضرت ولادت یافته یا هنوز به دنیا نیامده است، تردید می‌کنند.

صدها روایتی که بخاطر صراحت و روشنی، به هیچ وجه نمی‌توان آنها را تضعیف و یا ساختگی قلمداد کرد، چرا که این روایات هم از نظر محتوا و ماده بسیارند و هم از نظر شمار.

قصیده مجهولی از این قماش، اخیراً به «نجف اشرف» رسیده است که شاعر آن، بدون ذکر نام و هویت و جهت فکری و عقیدتی خویش، در مورد غیبت آن خورشید جهان افروز، برخی تردیدهای سست را برانگیخته است و دانشمندان ما نیز در قالب نظم و نثر، بدان شبهات پاسخ گفته‌اند، اما ما نیز در اینجا، آن قصیده را بصورت بریده بریده در شش بند با پاسخ دادن بدان سؤالات و تردیدهایی که در آن گنجانیده شده است می‌آوریم و این بحث را به پایان می‌بریم.

قصیده مورد اشاره این است:

أيا علماء العصر يا من لهم خبر

بكل دقيق حار في مثله الكفر

لقد حار مني الفكر في القائم الذي

تنازع فيه الناس و اشتبه الامر

هان ای دانشمند روزگار! و ای کسانی که در هر موضوع دقیق و عمیق دارای شناخت و آگاهی هستید! که اندیشه‌ها در شناخت همانند

آن دچار بهت و حیرت شده است.

حقیقت این است که اندیشه من در مورد وجود قائم آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم که مردم درباره او کشمکش می کنند و کار مشتبه شده است، دچار حیرت و سرگردانی گردیده است.

شاعر، اعتراف دارد که در مورد ولادت حضرت مهدی علیه السلام دچار حیرت شده است چرا که دیدگاه ها در این مورد یکسان نیست، برخی با اعتراف به وجود گرانبمایه او به دلیل انبوه روایات و نویدها، بر این پندارند که او هنوز به دنیا نیامده است و برخی هم اعتراف و ایمان به روایات و نویدها دارند و هم بر این اندیشه اند

[صفحه ۲۱۷]

که آن حضرت دیده به جهان گشوده است. ما در بخش گذشته، هر دو دیدگاه را طرح کردیم و دلایل خویش را همراه انبوه روایات بر این حقیقت که او به دنیا آمده است، ترسیم نمودیم.

۲- و می گوید:

و اول هذین الذین تقررا

به العقل یقضى و العیان و لا نکر

و کیف و هذا الوقت داع لمثله

ففيه توالی الظلم و انتشار الشر

این شاعر، در ادامه ی قصیده ی خویش پس از نقل دو دیدگاه در مورد ولادت حضرت مهدی علیه السلام دیدگاه نخست را انتخاب می کند که آن حضرت هنوز دیده به جهان نگشوده است و بر این دیدگاه با مغز بیمار خویش استدلال می کند که: اگر براستی آن حضرت به دنیا آمده بود بر او لازم بود که بخاطر گسترش ظلم و جور در میان کشورها و جامعه ها ظهور نماید و چون تاکنون ظهور نکرده است باید

گفت که هنوز به دنیا نیامده است.

پاسخ:

به این استدلال بیمارگونه و کج اندیشانه بنگرید که چگونه شاعر توقع دارد که حضرت مهدی علیه السلام از هوسهای دل مردم پیروی نماید، گویی آن حضرت از گسترش ظلم و جور در روی زمین بی خبر است یا وظیفه دینی و مسئولیت شرعی خویش را نمی داند!!!

۳- شاعر باز هم به سخن پوچ و استدلال بی اساس و شکست خورده خویش ادامه می دهد و می گوید:

و ان قیل من خوف الطغاه قد اختفی

فذاک لعمری لا یجوزہ الحجر

و لا النقل کلا اذ تیقن أنه

الی وقت عیسی یتطیل له العمر

یعنی: شاعر می گوید: اگر برآستی سبب غیبت حضرت مهدی علیه السلام خوف او از دشمن باشد....

این دیگر چیزی است که نه عقل و خرد آن را می پذیرد و نه قرآن و روایات. چرا که حضرت می داند کم عمر گرانمایه اش تا فرود آمدن حضرت عیسی علیه السلام از آسمان، به طول می انجامد و هیچ کس نمی تواند او را بکشد و نیز می داند که به یاری خدا بر تمامی کره زمین حکومت عادلانه خواهد کرد و زمین و زمان را لبریز از عدل و داد خواهد ساخت، با این وصف چگونه از دشمنان می هراسد؟

جواب:

پاسخ این است که پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم با اینکه می دانست خداوند دین او را بر همه ادیان، پیروزی کامل می بخشد، چرا از شرارت شرک گرایان به غار حرا رفت، و آنجا مخفی شد؟

چرا از مشرکین هراسید؟

و برای چه در پیمایش راه

مکه بسوی مدینه، از بیراهه رفت؟

چرا موسی آن پیامبر خدا پیش از آن، به نص قرآن شریف:

«فأصبح في المدينة خائفا يترقب» [۱].

یعنی: ترسان و نگران و چشم به راه حادثه بود.

و چرا ترسان و نگران از مصر بیرون رفت و گفت: «پروردگارا! مرا از شر بیدادگران رهایی بخش!»

«خرج منها خائفا يترقب قال: رب نجني من القوم الظالمين.» [۲].

و برای چه یک پیامبر بزرگ گفت:

«ففررت منكم كما خفتكم.» [۳].

یعنی: و چون از شما ترسیدم، گریختم.

چرا موسی بن عمران می ترسید با اینکه می دانست هم چنان خواهد زیست تا

[صفحه ۲۱۹]

به یاری خدا، بنی اسرائیل را از ستم فرعون و فرعونیان رهایی می بخشد و می دانست که بزودی تاج و کاخ بیداد فرعونهای بیدادگر را، منهدم خواهد ساخت؟

این شاعر، گویی به قرآن و انبوه روایات رسیده از پیامبر و امامان اهل بیت علیهم السلام در مورد حضرت مهدی علیه السلام عقیده دارد، اگر چنین است به او می گوئیم هر پاسخی در مورد خوف و هراس موسی از فرعون و فرعونیان و پیامبر اسلام از مشرکان دارد، همان پاسخ را از ما، در مورد غیبت دوازدهمین امام نور حضرت مهدی علیه السلام بپذیرد.

کوتاه سخن اینکه: امام مهدی علیه السلام که در انتظار دریافت فرمان خدا برای ظهور است بخوبی می داند تا فرود حضرت عیسی از آسمان و لبریز ساختن زمین از عدل و داد به خواست خدا و وعده او خواهد زیست، اما با رعایت شرایط، مقررات، موقعیتها و... می داند که انجام هر کاری و برنامه ای در گرو

برنامه ریزی صحیح و فرا رسیدن هنگامه آن است.

با این بیان، اگر زمان مناسب و شرایط و موقعیت سازگار با ظهور حضرت مهدی علیه السلام فرا رسد و امکانات لازم فراهم شود، بی تردید خداوند به آن وجود مقدس فرمان ظهور خواهد داد و حکمت عمیق ادامه غیبت تا امروز، بی تردید به دلیل فراهم نیامدن جو مناسب و شرایط لازم برای ظهور و قیام اوست.

۴- و به بافته های ذهنی خویش اینگونه ادامه می دهد:

و ان قبل عن خوف الاذاه قد اختفی

فذلک قول عن معائب یفتر

این شاعر فیلسوف نما می گوید:

اگر امام مهدی علیه السلام از خوف اذیت و آزار مردم غیبت کرده است، این کار عیب و نقص است و نه کمال و جمال، چرا او ظهور نمی کند و مشکلات و اذیتها را در راه خدا به جان نمی خرد و بر فشار و گرفتاریهایی که از دشمنان به او خواهد رسید، شکیبایی نمی ورزد تا رسالت تاریخی و مسئولیت شرعی خویش را به انجام رساند؟ و بشریت در بند راه، از چنگال ستمکاران رهایی بخشد؟ چرا؟

و اینجا عیب دیگری هم پدیدار می گردد و آن غیبت حضرت مهدی علیه السلام از

[صفحه ۲۲۰]

اذیت و آزار مردم است که خود نشانگر ترس و بی بهره بودن او از شجاعت و شهامت است، با اینکه می دانیم آن حضرت، از ترس و هراس منزّه است و اصلاحگر شجاع و پر شهامتی است که همه تجاوزکاران از دولتها گرفته تا ملتها از او حساب می برند.

چهارمین پاسخ:

در پاسخ این بافته های پوچ باید گفت:

یا پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم ترسو بود که در هجرت خویش نخست به غار «ثور» گریخت و از آنجا به مدینه!!

آیا پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم از شهادت و شجاعت بی بهره بود که سه سال و چند ماه در «شعب ابی طالب» در جوی لبریز از تنگنا و گرسنگی و ترس از دشمن گذرانید؟

آیا پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم به پروردگارش اطمینان نداشت که مدتی به طور مخفیانه مردم را بسوی پروردگارش دعوت می کرد و خود و یارانش، خدای یگانه را بطور نهانی می پرستید که این آیه شریفه آمد که:
«فاصدع بما تؤمر...» [۴].

یعنی: ای پیامبر! هر آنچه را فرمان یافته ای صریح و بلند آن را اعلان کن.

آری! حکمت و بینش یک چیز است و ترس چیز دیگر....

تدبیر، تجربه، خرد و شناخت در زندگی چیزهایی هستند و بی باکی، بی خردی و گزافه گویی چیزهایی دیگر و جناب شاعر، متأسفانه گویی میان این دو دسته مفاهیم، فرق نمی گذارد.

۵- این شاعر در ادامه قصیده خویش می گوید:

ففی النهدي المهدويه كاذب

و ما ناله قتل و لا ناله ضر

یعنی: در هندوستان: مهدی دروغینی ظهور کرد اما نه کشته شد و نه آسیبی به او

[صفحه ۲۲۱]

رسید، پس چرا حضرت مهدی ظهور نمی کند؟

جواب:

هندوستان، کشوری است که در قرنهای اخیر همواره حکومتهایی بت پرست و لائیک، بر آن حکومت رانده اند که کاری به کار دین ندارند و هیچ کس، در آنجا دیگری را بخاطر هدف، دین و عقیده

اش، چون و چرا قرار نداده است. از این رو اگر در چنین کشوری یک مدعی دروغین بیاید و ادعای مهدویت نماید و به او رنج و آسیبی نرسد و آنگاه هم خود و هم آثار دعوت دروغینش بخار گونه از میان برود، این هرگز دلیل آن نمی شود که ظهور حضرت مهدی علیه السلام را توجیه کنیم و بگوییم اگر او نیز بدون فراهم آمدن شرایط جهانی ظهور کند، به او نیز هیچ رنج و آسیبی از سوی دشمنان نمی رسد، از کجا چنین ادعایی را می توانیم ثابت کنیم؟ شاید این دروغ پرداز را خود استعمارگران تراشیدند و خود هم به منظور اجرای نقشه های استعماری، از آن مراقبت و حراست نمودند.

شاید این دروغ پرداز، اگر ادعای رسالت و نبوت و پروردگاری هم می کرد، هیچ کس بر او اعتراض نمی نمود.

برخی از بت پرستان در همین هندوستان، گاو، سنگ، درخت و آلت تناسلی را می پرستند، از این رو چه مانعی دارد که اگر دروغ پرداز ادعای مهدویت کند، از هر ناخوشایند و رنج و آسیبی، جان سالم به در برد؟

استعمار روس هم دروغ پرداز دیگری بنام «محمد علی باب» در ایران تراشید که نخست ادعای نیابت و رابطه با حضرت مهدی علیه السلام کرد و آنگاه ادعا نمود که حضرت مهدی است و فرجام کارش نیز به زندان و شلاق و چوبه دار ختم شد و آنگاه جسدش بدور افکنده شد تا شکار درندگان گردد.

با این بیان، استدلال به دروغ پرداز «هندی» که از ادعای مهدویت، نه درد و رنجی دید و نه آزاری، این ادعا با زندان و

علی باب» نقض می گردد که در بحثهای آینده، به گوشه ای از یافته های پوچ و بیوگرافی او اشاره خواهد رفت.

در قرن ما که استعمار در کشورهای اسلامی بصورت گسترده ای نفوذ کرده و در جهان اسلام قدرت یافته و آشکارا به غارت و چپاول و درهم کوبیدن و درهم نوردیدن و به کشتن و تباه ساختن، حرث و نسل دست یازیده و هر آنچه خواسته انجام داده و می دهد، اگر خوب بیاندیشیم در خواهیم یافت که هر کس یک کلمه حرف حق بزند نخست او را زیر سؤال می برند و تهمت باران می کنند و ترور شخصیتش می نمایند و آنگاه با نقشه های دوزخی و ابلیسی استعمار، برای از میان برداشتن چنین شخصیت متفکر و درست اندیش و حقگویی، وارد عمل می شوند. اگر بخواهیم از شخصیتهای برجسته اسلامی که استعارگران در همین یک قرن به شهادت رسانده اند نام ببریم، هم شکل و حجم کتاب دگرگون می شود و هم موضوع آن.

برای نمونه در تاریخ ایران به بزرگترین شخصیتهای علمی و مذهبی برخورد می کنیم که به دلیل تسلیم ناپذیری در برابر غول استعمار، پس از بارانی از تهمت ها و دروغ ها بر آنان و ترور شخصیتشان، فرجام کارشان، به ترور، چوبه دار، یا کشته شدن بوسیله سم خیانت انجامید... و همین درد و رنجهای جانکاه را در مورد شخصیتهای گرانقدر اسلامی عراق نیز، هم پیش از انقلاب عراق و هم پس از آن دیده و می بینیم. شخصیتهای بزرگی همانند «آیت الله شیرازی» رهبر انقلاب عراق، «سید

جمال الدین افغانی» که در ترکیه به شهادت رسید، همین گونه در الجزائر، لیبی و... به شخصیتها و رهبرانی بر می خوریم که همه را استعمار پلید، به قتل رسانید.

اگر برآستی تاریخ کشورهای اسلامی را در این قرن مطالعه و بررسی کنیم به فاجعه ها و حادثه های غمباری بر می خوریم که انسان را پیر می سازد و اینها با آگاهی بر این واقعیت است که این شخصیتهای اصلاحگر، نه ادعای مهمدویت کرده اند و نه

[صفحه ۲۲۳]

لبریز ساختن زمین و زمان از عدالت و نه نابود ساختن ستم و ستمکاران جهانی، بلکه تنها ادعای آنان فراخوانی انسانها، بویژه مسلمانان برای اصلاح جامعه اسلامی بوده است و در راه پدید آوردن موج آگاهی و بیداری در مغزها و اندیشه ها می کوشیدند و این همان چیزی است که استعمار و استبداد آن را برای کشورهای اسلامی نمی پسندد و نمی خواهند.

آنچه به این مصیبت ها و حوادث، ابعاد گسترده تری می بخشد و آنها را رنج آورتر و تلختر می سازد، این است که اجرا کننده نقشه های استعمار پلید در کشورهای اسلامی، عناصر و جریاناتی بوده اند که خود را به اسلام و قرآن چسبانیده و مدعی دین و دینداری بوده اند، نوکران و مزدوران پلیدی که وجدان و عقیده خود را به استعمار فروخته و در راه تقرب به شیطان، به دستورات آنان گردن نهاده اند.

با این بیان، اگر حضرت مهدی علیه السلام در این قرن غمبار، ظهور می کرد با آن همه دشمن و فراهم نبودن شرایط و امکانات برای یاری رسانی به آن اصلاحگر بزرگ، شما خواننده

گرامی در مورد فرجام حرکت بی نظیر او چه می اندیشی؟

بزودی برخی شرایط و عناصر لازم را خواهی شناخت که تحقق یافتن آنها پیش از ظهور آن حضرت، ضروری است تا همه قشرها آمادگی آن را بیابند که بتوانند به ندای ملکوتی و رهایی بخش او، به هنگامی که ظهور نمود، پاسخ شایسته و بایسته را بدهند.

۶- شاعر به این بافته های کفر آلودش ادامه می دهد و می گوید:

فان قیل ان الاختفاء بامر من

له الأمر فی الأکوان و الحمد و الشکر

فذلک أدهی الداهیات و لم یقل

به احد الا اخو السفه الغمر

ایعجز رب الخلق عن نصر حزبه

علی غیرهم؟ حاشا! فهذا هو الکفر

این عنصر نادان می گوید: اگر گفته شود که حضرت مهدی علیه السلام به دستور خدا، غیبت نموده است و جز به دستور او نیز ظهور نخواهد کرد، این منطق از دیدگاه این شاعر ناگوارترین مصیبت ها و بدترین فاجعه است. و این سخن را تنها انسان کم خرد و

[صفحه ۲۲۴]

نادان می گوید؛ چرا که این گفتار، بدین مفهوم است که خداوند از یاری و بخشیدن پیروزی کامل به حضرت مهدی علیه السلام ناتوان است و این هم در منطق این شاعر، همان کفر و شرک است.

پاسخ:

و ما به بافته های این عنصر گناهکار و فرومایه، اینگونه پاسخ می دهیم که: آیا خداوند توانا از یاری رسانی و پیروزی بخشیدن به پیام آورانش بر ضد دشمنان پلید و کینه توزشان ناتوان بود که آنقدر به گستاخی و شقاوت ستمکاران مهلت داد؟

این آیات شریفه را به دقت بشنوید:

قرآن می فرماید:

فلم تقتلون انبياء الله من قبل ان كنتم مؤمنين.» [۵].

یعنی: بگو: اگر شما ایمان آورده بودید از چه روی پیامبران خدا را پیش از آن می کشتید؟

و می فرماید:

«ذلك بانهم كانوا يكفرون بآيات الله و يقتلون النبيين بغير الحق.» [۶].

یعنی: و این بدان سبب بود که آنان به آیات خدا کفر می ورزیدند و پیامبران را بناحق می کشتند.

و می فرماید:

«سئکتب ما قالوا و قتلهم الانبياء بغير حق.» [۷].

یعنی: به زودی آنچه به ناروا گفتند و اینکه پیامبران را بناحق کشتند (همه را) خواهیم نوشت.

و می فرماید:

[صفحه ۲۲۵]

«ذلك بانهم كانوا يكفرون بآيات الله و يقتلون الانبياء بغير حق.» [۸].

یعنی: این بدان سبب بود که به آیات خدا کفر می ورزیدند و پیامبران را بناحق می کشتند....

و می فرماید:

«و ارسلنا اليهم رسلا كلما جائهم رسول بما لا تهوى انفسهم فريقا كذبوا و فريقا يقتلون.» [۹].

یعنی: و هر گاه که پیامبر چیزی می گفت که با خواهش دلشان هماهنگ نبود، گروهی را تکذیب می کردند و گروهی را می کشتند.

و می فرماید:

«فبما نقضهم ميثاقهم و كفرهم بآيات الله و قتلهم الانبياء بغير حق.» [۱۰].

یعنی: پس آنان به سبب پیمان شکنیشان و کفر ورزیدنشان به آیات خدا و به ناحق کشتن پیامبران... خدا بر دلهایشان مهر نهاده است.

و می فرماید:

«قل قد جائكم رسل من قبلى بالبينات و بالذی قلم فلم قتلتموهم ان کنتم صادقین.» [۱۱].

یعنی: بگو: پیش از من پیامبرانی با معجزه ها و آنچه اکنون می خواهید و می گوئید به سوی

شما آمدند، اگر راست می گوئید پس چرا آنان را کشتید؟

علاوه بر این آیات، روایت شده است که پیشوای شهیدان حسین علیه السلام به عبدالله بن عمر فرمود: «هان ای اباعبدالرحمن! آیا نمی دانی که از پستی و خواری دنیا در پیشگاه خدا همین بس که، سر پیامبری چون یحیی علیه السلام به بدکاری از بدکاران

[صفحه ۲۲۶]

بنی اسرائیل هدیه گردید...؟

آیا نمی دانی که بنی اسرائیل از سپیده فجر تا طلوع خورشید، هفتاد پیامبر را می کشتند آنگاه در بازارها برای کسب و کار و خرید و فروش می نشستند چنانکه گویی کاری نکرده اند و جنایتی مرتکب نشده اند.» [۱۲].

این از یک سو... از سوی دیگر اگر شما خواننده عزیز به داستان پیامبران مراجعه کنی با هزاران درد و رنج، از کشتن گرفته تا شکنجه و کندن پوست سر و زنده به گور ساختن روبرو خواهی شد که بر آنان باریده است؛ از این رو باید از این شاعر فیلسوف نما پرسید که: «آیا خدای توانا، از یاری پیامبران خویش ناتوان بود؟»

با آگاهی از این واقعیت که خداوند پیامبران را بسوی امتهای برانگیخت و روشن است که آنان برترین انسانها و نزدیکترین بندگان بسوی خدا بودند با این وصف چرا خدای توانا آنان را یاری نفرمود و در دم بر دشمنان پلید، پیروزشان نساخت؟

اندکی پیش یادآوری کردیم که پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم در شعب ابی طالب سه سال و چند ماه مخفی گردید و نیز به سوی غار ثور گریخت و از مکه به مدینه، هجرت فرمود.

آیا خداوند نمی توانست پیام آور خویش

را که سالار پیامبرانش، نیز بود، بر دشمنان، پیروزی کامل بخشد؟

آری! خداوند، حکیم و فرزانه است و در مورد بندگانش حکمت و بینش رسای خویش را دارد. اوست که به همه چیز دانا و آگاه است و به همه امور بیناست و احاطه دارد و بر هر کاری تواناست، اما حکمت در هر کاری اصلی است و توانایی بر آن کار اصلی دیگر.

حکمت الهی تأخیر ظهور امام عصر علیه السلام را اقتضا می کند. تأخیر تا زمانی مناسب است که تنها خدا خودش می داند، نه وقت و هنگامی که بندگان برگزینند، بندگان که به هر حال به مصالح الهی و فرجام کارها ناآگاهند.

[صفحه ۲۲۹]

پاورقی

[۱] سوره قصص، آیه ۱۸.

[۲] سوره قصص، آیه ۲۱.

[۳] سوره شعراء، آیه ۲۱.

[۴] سوره حجر، آیه ی ۹۴.

[۵] سوره بقره، آیه ی ۹۱.

[۶] سوره بقره، آیه ۶۱.

[۷] سوره آل عمران، آیه ۱۸۱.

[۸] سوره آل عمران، آیه ۱۱۲.

[۹] سوره ی مائده، آیه ۷۰.

[۱۰] سوره ی نساء، آیه ۱۵۵.

[۱۱] سوره آل عمران، آیه ۱۸۳.

[۱۲] بحارالانور، ج ۴۴، ص ۳۶۵.

سر آغاز غیبت

در بخش گذشته بحث در مورد واژه غیبت، مفهوم آن و عدم حضور امام مهدی علیه السلام در برابر دیدگان مردم بود و سخن به غیبت کوتاه مدت یا غیبت «صغری» رسید.

دانشمندان و محدثان در مورد آغاز غیبت «صغری» دیدگاه متفاوتی دارند، برخی مبدأ آن را ولادت حضرت مهدی علیه السلام و عصر پدر گرانقدرش می دانند و برخی آغاز غیبت صغری را از شهادت حضرت عسکری علیه السلام به حساب می آورند. [۱].

به نظر ما، زندگی حضرت مهدی علیه السلام از همان آغاز ولادت مبارکش با نوعی پرده پوشی و رازداری و نهان ماندن از چشمها، همراه بود بر این اساس می توان گفت: که غیبت صغری از عصر حضرت عسکری علیه السلام و ولادت فرزند گرانمایه اش حضرت مهدی علیه السلام شروع شده و با این بیان، پنج سال زندگی آن وجود گرانمایه در کنار پدر را، همانگونه که «مرحوم مفید» و دیگر دانشمندان جزو غیبت صغری محسوب داشته اند آنگونه به حساب آوریم.

[صفحه ۲۳۰]

پاورقی

[۱] بعضی از بزرگان، آغاز غیبت صغری را از زمان ولادت حضرت مهدی علیه السلام می دانند، مانند: شیخ مفید در ارشاد، ج ۲، ص ۳۴۰. و بعضی دیگر آن را از زمان امامت حضرت مهدی علیه السلام و پس از شهادت امام حسن عسکری علیه السلام می دانند، مانند: طبرسی در اعلام الوری، ص ۴۱۶، علی بن عیسی اویلی در کشف الغمه، ج ۳، ص ۳۲۰ و علامه مجلسی در مرآت العقول، ج ۴، ص ۵۲ و.....

مقدمه ای برای غیبت طولانی

مقدمه ای برای غیبت طولانی

واقعیت این است که غیبت کوتاه مدت حضرت مهدی علیه السلام نوعی آماده سازی برای غیبت طولانی بود و غیبت طولانی اش مقدمه ظهور و حضور تمام عیار در جامعه انسانی و غیبت صغری یک حالت میانه ای بود، میان «غیبت کبری» و «عصر ظهور».

در غیبت «کبری» رابطه گسترده و کامل امت با امام راستین و معصوم خویش گسسته است و در عصر ظهور، این رابطه بطور کامل برقرار، اما در غیبت صغری نه آن است و نه این، بلکه شرایط و وضعیت میانه ای حاکم بود.

توضیح مطلب اینکه: پیش از غیبت صغری، مردم در هر کجا و هر زمانی که تصمیم می گرفتند می توانستند با امامان معصوم علیهم السلام که معاصر آنان بودند، دیدار کنند و در خانه، کوچه، خیابان، بیابان، مراسم حج، مکه، منی و عرفات، بی هیچ مانعی هر آنچه می خواستند از آنان پرسند و پاسخ همه مسایل دینی و معارف قرآنی و مشکلات زندگی خویش را بطور مستقیم و بی واسطه، از آنان دریافت دارند.

این شرایط تا زمان حضرت هادی علیه السلام ادامه داشت و آن هنگام بود که فشار از سوی استبداد بر امام هادی علیه السلام بیشتر شد و تمامی حرکات، دیدارها، روابط و فعالیتهای آن گرامی با افراد، زیر ذره بین حکومت بیدادگر عباسی قرار گرفت و انبوهی از جاسوسان و خبرچینان بر او گمارده شدند.

سردمداران بنی عباس با اینکه بر اریکه قدرت تکیه کرده و همه پستهای حساس و کلیدی را در دست داشتند، بخوبی می دانستند که در جامعه، توده عظیمی از مردم به مشروعیت آنان و حکومتشان ایمان ندارند و بر این باورند که خلافت اسلامی و رهبری جامعه، حق شرعی و قانونی امامان اهل بیت علیهم السلام است و همه مدعیان خلافت در طول تاریخ به راه بیداد و باطل رفته و بطور غاصبانه

[صفحه ۲۳۱]

و تجاوزکارانه زمام امور جامعه اسلامی را به کف گرفته اند.

این واقعیت از دو جهت برای آنان مسلم و قطعی بود:

۱- نخست اینکه: سردمداران بنی عباس به خوبی امتیازات، شایستگیها و ویژگیهای امامان نور علیهم السلام را می دیدند و می دانستند که آنان هم از نظر منشأ،

ریشه و شرافت خانوادگی از چه برتری و شکوهی برخوردارند و هم از نظر ارزشهای معنوی همانند: دانش گسترده، تقوای به مفهوم واقعی، شایستگی و برازندگی، اعتدال و قداست در سلوک و سیاست، سابقه نیک و آوازه بلند و خوشنامی در میان همه قشرها و زندگی سراسر افتخار و لبریز از فضیلتها و کرامتها...

آری! در همه این میدانها، آنان هستند که در همه قرون و اعصار، برتر و بالاترند. به علاوه، آنان از ویژگیهایی چون: قدرت اعجاز و آیات و روایاتی که از جانب خدا و پیام آورش در مورد برگزیدگی آنان به امامت جامعه و تدبیر امور و شئون انسانها رسیده و به حکم آنها امامت امت به آنان سپرده شده است و می دانستند که این اصول خدشه ناپذیر یعنی:

شرافت بی نظیر خانوادگی،

شایستگیهای بی همانند علمی و عملی،

ویژگیهای امامت، همانند اعجاز و قدرت بر آوردن معجزه،

و آیات و روایات رسیده در مورد آنان کافی است که خلافت و امامت آنان را برای همگان ثابت، دلهای حق پذیر و شیفته دانش و تقوا و آزادی و عدالت را بسوی آنان جلب، توده های مردم را به حقانیت آنان معتقد و معترف و حقوق پایمال شده آنان را برایشان اثبات و بسوی آنان بازگرداند.

۲- از طرف دیگر، مطلب در مورد «بنی عباس» و زندگی نکبت بار و ضد اسلامی آنان کامل به عکس بود.

چرا که آنان پس از گسترش و تحکیم پایه های قدرت و سلطه ظالمانه خویش بر نیمی از کره زمین، به گونه ای مست و مغرور گشتند که دیگر، نه به عواطف

[صفحه ۲۳۲]

و احساسات

مردم می اندیشیدند و نه از مخالفت و قیام مسلمانان می هراسیدند و نه به خشم و نارضایتی توده ها، بها می دادند و چرا چنین نباشد؟

چرا سردمداران بنی عباس با آن قدرت و امکانات عظیم، از مردم بی سلاح و فاقد قدرت و امکانات بترسند؟

چرا دیگر از حرام خدا بپرهیزند و از گناهان و زشتیها دوری کنند؟

چرا به خواسته های سیری ناپذیر نفس نپردازند؟ و چرا ندای شهوت خویش را با وجود همه وسایل و امکانات شهوت انگیز و برانگیزاننده روحیه لذت جویی و بی بندوباری، پاسخ نگویند و عنان گسیخته در تمایلات نفسانی خویش نروند؟

بر این اساس بود که مفهوم خلافت عادلانه مورد نظر اسلام دگرگون گردید و جانشین پیامبر جای خویش را به عنصر تجاوزگر و دیکتاتوری سپرد که تنها بر محور عیاشی و لذت جویی و سرکشی و فحشاء و زشتی ها، می چرخید.

مجالس گناه و لهو و لعب، محافل رقص و آوازه خوانی، شب نشینی ها و مشروب خواری ها، مستی ها و پستی ها و جنون ها، هر شب و هر بامداد و شامگاه در کاخهای بیداد و آلوده سردمداران رژیم عباسی برپا شد و عنصر پلیدی که خود را رهبر و پیشوای جامعه اسلامی و جانشین پیامبر جا می زد به همراه انبوهی از اطرافیان آلوده و بدکار خویش در آن شب نشینی ها و محافل گناه و فحشا حاضر می شد و در حلقه اطرافیانی که جز خشنود ساختن خاطر خطیر پیشوا و خلیفه و هر چه بیشتر فراهم آوردن وسایل فسق و فجور او، نقش و مأموریتی برای خویش نمی ساختند،

به هر پلیدی دست می زدند.

سوگمندان، علما و دانشمندان دنیا پرست و بداندیش نیز، به جای ایستادگی در برابر این روند ارتجاعی و فجایع هستی سوز، برای خلیفه مصونیت بی نظیر و سابقه دینی و شرعی تراشیدند و چنین وانمود ساختند که «خلیفه» و «امام باطل» در برابر رفتار و کردار، خویش بازخواست نمی گردد و هر آنچه انجام دهد، مورد سؤال قرار نمی گیرد و به گناه و جنایت خویش کیفر نمی شود.

[صفحه ۲۳۳]

او نماز بخواند و عبادت خدا کند یا گرد فحشا و گناه بگردد، مساوی است، چرا که خلیفه است و ره آورد و ثمره کار و زندگی و عمر خلیفه نه اداره امور تدبیر شئون جامعه و تأمین حقوق و آزادی و امنیت و فرهنگ و معنویت آسایش و نجات توده ها و اندیشیدن در مورد دین و دنیای مردم است؛ بلکه کار و نقش او، همان فرو رفتن در شهوات و زشتیهای است که «بنی امیه» و «بنی عباس» در آن فرو رفته بودند.

آری! تنها چیزی که خاطر خلیفه را به خود مشغول می داشت و گاه لذتها و بی بندوباری ها را در کامش تلخ و آنها را برایش گلوگیر می ساخت، وجود گرانمایه مشعلهای هدایت و امامان نور علیهم السلام بود.

وجود کسانی که خداوند لباس قداست و پاکی، تقوا پیشگی و پرهیزکاری بر اندامشان پوشانده بود و آنان را به شایسته ترین صفات و پرجاذبه ترین فضیلتها و زیباترین ارزشهای اخلاقی و انسانی، آراسته بود.

و خلیفه همواره بر این می اندیشد که: چگونه بر این شخصیتهای پاک و پرشکوه چیره شود؟ بتواند

محبوبیت و معنویت عظیم آنان را در هم کوبید، خوشنامی و بلند آوازی آنان را آلوده سازد و تلاش و کوشش اصلاحی و انسانی آنان و گرایش یاران و دوستان و پیروان آنان را، به راه و رسم انسانی و اسلامی و الهی آنها، به صفر برساند.

آری! در این شرایط سخت و در این جو وحشتناک بود که حضرت هادی علیه السلام می زیست. آیا بینش و حکمت، او را ناگزیر نمی ساخت که برای زندگی خویش شیوه خاصی برگزیند؟ شیوه ای که همه جوانب خرد و تجربه و فرزاندگی برای مصون ماندن از شرارت و شقاوت و در همان حال به انجام رساندن مسئولیت خطیر و نقش عظیم امامت راستین، در آن رعایت شود؟

بر این اساس بود که آن گرامی در همان شرایطی که تحت فشار و مراقبت شدید جاسوسان خلافت بود و سایه شوم حکومت ترور و وحشت بر او و هر دوستان

[صفحه ۲۳۴]

خاندان وحی و رسالت که با او در ارتباط بود، سایه افکنده بود، آن گرامی در همان حال با درایت و تدبیر بی نظیر می کوشید تا بر اوضاع و احوال مراقب و مسلط باشد و در این اندیشه بود که خود و یاران و مکتب و آرمان اهل بیت علیهم السلام را از فشار و اختناق بیشتر رهایی بخشد.

ما در روزگار خویش، برخی از نمونه های آن فشارها و رنجها را دیده ایم، خود شاهد هستیم که چگونه زورمندان و سلطه گران هزار و یک حساب برای شخصیتهای برجسته مردمی و مذهبی و برخوردار از موقعیت اجتماعی و سیاسی باز می کنند و چگونه

برای به دست آوردن اندک اطلاعات احمقانه و بی ارزش، تدابیری عریض و طویل می اندیشند و آن را از مسایل مهم و درجه اول جامعه، قلمداد می کنند و به مقامات بالا گزارش می برند، چنانکه گویی اسرار بزرگ نظامی دشمن را کشف کرده و یا...

از همین جا باید اندیشید که شرایط در روزگار امامان معصوم علیهم السلام چگونه بود و زورمندان بیدادگری که آن بزرگواران را اولین و آخرین و جدی ترین مخطر برای سلطه ظالمانه خویش، می دیدند با آنان چگونه رفتار می کردند، چرا که سلطه گران به روشنی، عشق و ایمان مردم را به امامان نور علیهم السلام می دیدند و در اوج یقین بودند که آنان بر قلبها حکومت می کنند و عشق و شور توده های مردم به آنان عشق و شور مذهبی و عقیدتی است. عشق و شوری است که از هر علاقه، پیوند و عشقی پرتوانتر، سخت تر و کارسازتر است.

و این امتیازی است که حکومتگران با وجود قدرت و امکانات گسترده خویش از آن بی بهره بودند، آنان تنها بر کالبدهای مردم حکومت می کردند و نه بر دلها و قلبها، به زور سرنیزه و با منطق و سیاست مشت آهنین، حکم می راندند و نه با منطق دین و قانون و مقررات عادلانه و انسانی و عنصر دگرگونساز مهر و وفا و صفا و ایمان و پروا....

آری! آنها به نام دین حکومت می کردند و به دروغ خود را خلیفه و جانشین

[صفحه ۲۳۵]

پیامبر خدا صلی الله علیه و اله و سلم معرفی می کردند، چرا که رهبری اسلامی که

از همان نخستین روزهای درخشش اسلام شکل گرفته بود، در وجود گرانمایه پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم تبلور داشت.

آن حضرت، زمامدار جامعه، فرمانده و رهبر مردم بود و قدرت قانونگذاری و اجرای مقررات و اداره کشور، به دست باکفایت او بود.

همو بود که فرمان جهاد با ستم را می داد و زکات و حقوق مالی را می گرفت، مقررات و حدود الهی را بر پا می داشت و همه امور و شئون دینی و دنیوی جامعه را تدبیر و تنظیم می کرد.

خداوند، این رهبری عادلانه و کارساز را پس از پیامبر به امامان معصوم اهل بیت علیهم السلام واگذار کرد و مقرر فرمود که آنان یکی پس از دیگری راه پیامبر و مسئولیتهای خطیر او را، جز دریافت وحی، به کف با کفایت خویش گیرند. اما آنچه نمی باید می شد اتفاق افتاد و قدرت پرستان با بازی گریها و بند و بستها و توجیه و تفسیرهای جاه طلبانه، زمام امور جامعه را به کف گرفتند و بر اریکه قدرت تکیه زدند. و با سلب امکانات و آزادی و پایمال ساختن حقوق و حدود و مقررات، آنان را از دخالت در امور و شئون و نجات و فلاح جامعه بازداشتند.

این حاکمان غاصب، در طول این قرنها و عصرها همواره مدعی بودند که سیستم آنان خلافت است و خودشان هم خلیفه و جانشین پیامبر، زیرا اگر آنان ادعا می کردند که رژیمشان پادشاهی یا جمهوری است و خودشان نیز شاه یا رئیس جمهورند و نه خلیفه پیامبر، مردم مسلمان بخاطر ناسازگاری تمام عیار سلطنت استبدادی و جمهوری، با خلافت

و رهبری معنوی مورد نظر دین، دیگر در برابر آنان سر فرود نمی آوردند.

به همین جهت امویان، عباسیان و... ادعای خلافت می کردند و خود را خلیفه پیامبر جا می زدند تا با این بازیگری و فریب بزرگ، برای خود حکومت معنوی و رهبری دینی و مذهبی ثابت کنند و آنگاه با این شگرد بر جان و مال و هستی و امکانات مردم، به گونه ای که خدای مردم باشند، حکم برانند و امر و نهی کنند.

[صفحه ۲۳۶]

اما حقیقت کاملاً غیر از این بود و خلافت اسلامی به مفهوم واقعی و درست آن چیزی است که باید در هاله ای از قداست و پاکی، دین باوری و دینداری، دانش و بینش، تقوا و پروا پیشگی و دیگر شایستگی ها و ویژگیهایی از این گونه باشد و این صفات و ویژگیها در آن حکومتگران خود کامه و مدعی خلافت و رهبری اسلامی، نبود که تاریخ درست و مستقل، این واقعیت را تأیید و گواهی می کند.

و این در حالی بود که همه این ویژگیهای شایسته و بایسته جانشینی پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و خلافت اسلامی، به بهترین شکل و کاملترین صورت و زیباترین وجه، بطور بسیار گسترده در وجود گرانمایی امامان نور علیهم السلام وجود داشت و این حقیقت را نیز تاریخ با رساترین صدای خویش طنین افکن ساخته است.

شرایط دشوار عصر امام هادی

شرایط دشوار عصر امام هادی

به هر حال امام هادی علیه السلام سخت گرفتار بود و از جمله راهها و وسایل حکیمانه ای که برای رهایی از مراقبتهای پلیسی و کاستن از جو وحشت و ترور حکومت جور، برگزید این بود

که برخی از شایستگان را، در بغداد و دیگر نقاط، انتخاب کرد تا آنها نماینده و وکیل حضرت هادی علیه السلام در میان مردم و مرجع و مصدر امور دینی و دنیوی آنان باشند. از آن پس، به دستور آن حضرت، حقوق مالی به آنان سپرده می شد و مسایل و معارف و احکام نیز از آنان سؤال می گردید و آنان نمایندگان حضرت در میان مردم و واسطه بین امام و امت بودند و برای اینکه حکومت استبدادی آنان را نشناسد و به نقش حساس آنان آگاه نگردد، این کار بزرگ و پرمخاطره را در پوشش کارهایی، نظیر تجارت و دیگر رشته های مورد احتیاج مردم انجام می دادند و این سبک تا شهادت حضرت هادی علیه السلام استمرار داشت.

پس از شهادت آن حضرت نیز، امام عسکری علیه السلام همین سیاست حکیمانه را دنبال کرد و پس از شهادت او نیز حضرت مهدی علیه السلام و کالت و کلا و نمایندگان شایسته پدر گرانقدر و نیای بزرگش را تنفیذ کرد که در بخشهای آینده خواهد آمد.

[صفحه ۲۳۷]

در حیات پدر

در حیات پدر

با توجه به این نکته که ما در بحث گذشته، آغاز غیبت صغری را، از ولادت آن گرامی شناختیم، اینک بجاست که گوشه ای از زندگی او، در زمان پدر گرانمایه اش را بصورت بسیار فشرده ترسیم نموده و اصل بحث را به بخشهای آینده بگذاریم. از نکات روشن در زندگی حضرت مهدی علیه السلام این است که آن گرامی پنج سال از دوران کودکی را، در شهر تاریخی سامرا و در کنار پدر گرانمایه اش حضرت عسکری علیه السلام می زیست و

تا آخرین لحظات حیات پدر، غرق در مهر و عنایت پدر بزرگوارش بود.

در این مدت امام عسکری علیه السلام آن وجود گرانمایه را، به برخی از شخصیت‌های مورد اعتماد نشان داد و ضمن معرفی او به عنوان دوازدهمین امام معصوم و مهدی موعود، آنان را به دیدار آن حضرت مفتخر ساخت که برخی روایات در این مورد را در بحث آینده، خواهیم نگریست.

و نیز روایات نشانگر این واقعیت است که: هنگامی که حضرت عسکری علیه السلام بوسیله سم خیانت و بیداد رژیم عباسی، به شدت مسموم گردید و واپسین لحظات حیات او فرا رسید و انبوه جاسوسان و بیگانگان با اطمینان به اثرگذاری سم و شهادت آن حضرت، بیت رفیع امامت و ولایت را ترک کردند و رفتند، درست همان لحظات حضرت مهدی علیه السلام در خانه پدر و در کنار بستر او، حاضر گردید.

پدر را در نوشیدن دارو یاری کرد و ظرف دارو را که به سبب لرزش آن حضرت بر اثر مسمومیت شدید، بر دندانهای مبارکش اصابت می کرد، برای او نگاه داشت. این آخرین دیدار آن پسر گرانمایه با این پدر فرزانه بود و امام عسکری علیه السلام دیگر به ملکوت پرکشید و کودک قهرمان و عزیز و مقدس خویش را در برابر تندبادهای حوادث و رنجها، بدون سایه پدر بر سر، تنها نهاد. او را به قدرتی که هرگز دیدگان معنوی اش به خواب نمی رود سپرد تا محافظت کند.

[صفحه ۲۳۸]

جعفر و انحراف از خط اهل بیت

جعفر و انحراف از خط اهل بیت

جعفر از فرزندان حضرت هادی علیه السلام بود که بدبختانه از راه و رسم پدران گرانقدرش انحراف جست

و راه هوا پرستی و گناه را پیش گرفت. انحراف این عنصر نگون بخت شکفت انگیز است، اما نه شکفت انگیزتر از انحراف فرزند «نوح» آن پیام آور بزرگ توحید و تقوا که خدا در مورد او خطاب به پدرش می فرماید:

«یا نوح! انه لیس من اهلک انه عمل غیر صالح...» [۱].

یعنی: ای نوح! او از خاندان تو نیست، او عملی است ناشایسته.

و نیز انحراف و گمراهی او از خط افتخار آفرین قرآن و عترت به سبب کوتاهی پدر بزرگوارش حضرت هادی علیه السلام در تربیت او نیست، همانگونه که نباید او را ساخته محیط نامناسب خانوادگی و فامیلی به حساب آورد، بلکه عامل گمراه سازنده او، عامل دوستان، همنشینان و گناه ورزانی بود که او را از خط عدالت و تقوا منحرف ساخت و روشن است که عامل رفاقت، دوستی و همنشینی از عوامل مؤثر در پی ریزی و سازندگی یا تخریب و انحراف انسان است.

پاورقی

[۱] سوره هود، آیه ۴۶.

چگونگی انحراف او

چگونگی انحراف او

در اینکه جعفر بر اثر دوستی و همنشینی با گمراهان از راه و رسم افتخار آفرین پدران گرانقدرش انحراف جست، تردیدی نیست اما چگونگی ارتباط او با دستگاه ستم، دوستان و همنشینان آلوده و منحرف که به او این مارک ننگ و عار را زدند و به این فاجعه تأسف بارش کشیدند و از خط اهل بیت علیهم السلام منحرفش ساختند، اینها به خوبی برای نگارنده روشن نیست.

از شکفتیهای روزگار این است که کارش به جایی رسید که حضرت عسکری علیه السلام او را برادر، یار، یاور و محرم اسرار خویش نمی انگاشت و با اینکه فرزند

حضرت مهدی علیه السلام را به شیعیان مورد اعتماد، نشان می داد و خبر ولادت او را به دوستان خاص گزارش می نمود، جعفر را از این امر خطیر و رخداد پرشکوه آگاه ساخت و گویی او هرگز نمی دانست که برادرش حضرت عسکری علیه السلام دارای فرزند گرانمایه ای بنام مهدی علیه السلام است.

نمی دانم! شاید هم باخبر بود اما به دلیل آرزوها، اهداف و نقشه های جاه طلبانه ای که در سر می پروراند، خود را به نادانی می زد و چنین وانمود می کرد که حضرت عسکری علیه السلام فرزندی ندارد و این «جعفر» است که هم وارث اوست و هم جانشین معنوی و امام پس از آن حضرت.

یازدهمین امام نور، ۱۵ روز پیش از شهادت جانشینش، نامه های متعددی برای دوستان و شیعیان خویش در مدائن نوشت و به کار گزار بیت خویش، «ابوالادیان» داد و به او فرمود:

«امض بها الی المدائن، فانک ستغیب خمسہ عشر یوما و تدخل الی «سر من رأی» یوم الخامس عشر و تسمع الواعیه فی داری و تجدنی علی المغتسل.»

فقلت: «یا سیدی! فاذا ذلک فمن؟»

قال: «من طالبک بجوابات کتبی فهو القائم بعدی.»

فقلت: «زدنی؟»

قال «من یصلی علی فهو القائم بعدی.»

فقلت: «زدنی.»

قال: «من أخبر بما فی الهمیان فهو القائم بعدی.»

یعنی: این نامه را بردار و بسوی مدائن حرکت کن! بدان سفر ۱۵ روز به طول می انجامد و پانزدهمین روز که وارد سامرا می گردی، صدای شیون از خانه ام طنین افکن خواهد بود و پیکرم را در مغسل برای غسل دادن خواهی دید.

ابوالادیان

با اندوهی عمیق گفت: «سالار من! اگر چنین رخداد غمباری در پیش است پس امام راستین پس از شما کیست؟ بار دیگر آن را معرفی کنید.»

[صفحه ۲۴۰]

فرمود: «تو کار خود را انجام بده! هر کس پاسخ نامه ها را از تو خواست او جانشین واقعی من است.»

گفتم: «سرورم! نشانه های بیشتری از دوازدهمین امام نور بیان کنید.»

فرمود: «نشانه دیگر این است که هر کس بر پیکر من نماز خواند، او امام بر حق است.»

باز هم نشانه بیشتری خواستم که فرمود: «هر کس «همیان» یا بسته خاصی را که از جایی خواهی رسید، طلبید، و جانشین من است.» و دیگر شکوه و هیبت آن گرامی چنان مرا گرفت که نتوانستم از جریان «همیان» پرس و جو کنم.

من نامه های آن حضرت را برداشتم و بسوی مدائن حرکت کردم. پس از ورود، نامه ها را به شخصیت‌های مورد نظر رساندم و جواب گرفتم و به سرعت به سوی سامرا باز گشتم و درست همان روزی که حضرت عسکری علیه السلام پیش بینی کرده بود وارد شهر تاریخی سامرا شدم و دیدم دریغا که صدای شیون از بیت رفیع امامت طنین انداز است و پیکر پاک و ملکوتی حضرت عسکری علیه السلام برای غسل آماده است.

جمعیت موج می زند و جعفر درب خانه ایستاده و گروهی، از جمله دوستداران خاندان وحی و رسالت بهت زده، بر گرد او حلقه زده اند، برخی شهادت یازدهمین امام نور را، به جعفر تسلیم می گویند و برخی خلافت و امامت او را تبریک و تهنیت.

نخستین نشان از نشانه های سه گانه

نخستین نشان از نشانه های سه گانه

به خودم

گفتم: «اگر براستی این جناب، با آن سوابق ننگین بخواهد امام شود، دیگر باید مقام امامت و ولایت را بدرود گفت.» چرا که من او را به خوبی می شناختم که مشروبات حرام می نوشد و در کاخ خلیفه بیدادگر «عباسی» با همپالکی هایش قمار می کند و طبور می نوازد. بناچار پیش رفتم و چون بسیاری،

[صفحه ۲۴۱]

هم شهادت حضرت عسکری علیه السلام را تسلیم گفتم و هم بر ادعای امامت او تبریک؛ اما با همه وجود در اندیشه سخنان امام عسکری علیه السلام و نشانه هایی بودم که برای امام راستین پس از خویش بیان فرموده بود.

جعفر، پاسخ تسلیم و تهنیت مرا گفت، اما نه چیزی خواست و نه از مطلبی پرسید.

درست در همین هنگام «عقید» آمد و به جعفر گفت: «سرورم! پیکر مطهر حضرت عسکری را کفن کرده ایم و آماده است که نماز بگذارید.»

جعفر در حالی که عناصری از جاسوسان دستگاه خلافت، پیشاپیش او و گروهی از شیعیان با نگرانی اطراف او را گرفته بودند، برای نماز بر پیکر پاک حضرت عسکری وارد صحن خانه شد و بسوی آن رفت تا نماز بخواند، اما هنگامی که تصمیم گرفت نماز را آغاز کند بناگاه کودکی بسان ماه پاره، با نقاب بر چهره و با موهایی پرپشت و زیبا و با دندانهایی باز و شمردن که با فاصله های متناسب به سبک دلنشینی ردیف شده بودند، از درون خانه تجلی کرد و با شجاعت و شهامتی وصف ناپذیر، ردای «جعفر» را گرفت و به شدت او را عقب راند فرمود: «تأخر یا عم! فأنا أحق بالصلاه علی أبی.» [۱].

یعنی: عمو! عقب برو! من باید بر پیکر پاک پدر نماز گذارم نه تو، چرا که من بر نماز خواندن بر پیکر مطهر پدرم، از همه زینده ترم.

«جعفر» در حالی که رنگ از چهره اش پریده بود، عقب نشینی کرد و آن کودک شکوهمند پیش آمد و بر بدن پاک حضرت عسکری علیه السلام نماز خواند و پیکر مطهر او در کنار مرقد منور پدرش، امام هادی علیه السلام به خاک سپرده شد.

[صفحه ۲۴۲]

پاورقی

[۱] اکمال الدین، ص ۴۷۵.

نشانه دوم

نشانه دوم

... آنگاه آن کودک گرانمایه بمن نگریست و فرمود: «ابوالادیان! پاسخ نامه ها را بیاور.»

بی درنگ همه را به او تقدیم داشتم و با خود گفتم: «خدای را سپاس که تا این لحظه دو نشان از نشانه هایی را که حضرت عسکری علیه السلام برای امام راستین صپس از خود فرموده بود، در این وجود گرانمایه دیدم اینک باید در انتظار سومین نشانه باشم.»

نشانه سوم

نشانه سوم

از صحن خانه حضرت عسکری علیه السلام بیرون آمدم و بسوی جعفر رفتم که او نیز از بیت رفیع امامت خارج می شد. در کنار او بودم که «حاجز و شاء» به او گفت: «جناب! این کودک چه کسی بود؟» گویی در این اندیشه بود که او را تکان دهد و از خواب غفلت بیدار سازد و حجت را برای او تمام کند.

اما جعفر پاسخ داد: «به خدای سوگند! تاکنون نه او را دیده ام و نه می شناسم.» در آنجا نشسته بودیم که کاروانی از شهر «قم» رسید و از حضرت عسکری علیه السلام پرسیدند و با سوگ غمبار رحلتش روبرو شدند.

پرسیدند: «اینک امام پس از آن حضرت کیست؟»

گروهی جعفر را نشان دادند.

کاروانیان هوشمند پیش آمدند و ضمن عرض تسلیت بخاطر شهادت حضرت عسکری علیه السلام و تبریک امامت و ولایت

جعفر، گفتند: «عالی جناب! ما از ایران آمده ایم و به همراه خویش اموال و نامه هایی آورده ایم: تقاضای ما این است که مقدار پولها و نام ارسال کنندگان نامه ها را بیان فرمایید.»

جعفر برآشفته و پیاخاست و دامن لباس خویش را تکان داد و گفت: «شما

]صفحه

می خواهید ما از غیب خبر دهیم؟» و بر آنان پرخاش کرد.

درست در این بحران بود که یکی از خدمتگزاران حضرت مهدی علیه السلام از بیت رفیع امامت بیرون آمد و خطاب به کاروانیان، هم نام یک یک نویسندگان نامه ها را برشمرد و هم به آنان پاسخ داد که: «در همین، یک هزار دینار است و ده دینار آن نیز سکه های تقلبی است.»

کاروانیان اندیشمند و با درایت، شادمان شدند و گفتند: «همان وجود گرانبه ای که تو را به سوی ما فرستاده است، او امام راستین و جانشین حضرت عسکری علیه السلام است و نه دیگری.» و همه اموال را به همراه نامه ها، تقدیم داشتند و من نیز سومین نشانی را که سالارم حضرت عسکری علیه السلام داده بود، به چشم خویش دیدم.

نکاتی در مورد این روایت

نکاتی در مورد این روایت

۱- نخستین نکته این است که: «جعفر کذاب» طبق این روایت، در حالی که خود را نامزد مقام پرشکوه امامت و خلافت می نمود که نه تنها فاقد تمامی ویژگیهای آن بود، بلکه خود به گناه و فسق و فجور و رسواییهای خویش نیز آگاه بود و این نشانگر این مطلب است که او نه ذره ای از خدا پروا داشت و نه به دین اهمیت می داد، چرا که اگر جز این بود می بایست خود را از آن مقام کنار می کشید و به صراحت می گفت که او فاقد ویژگیها و خصایص این مقام پرشکوه الهی و معنوی است و جاسوسان و ساده اندیشانی که او را امام پنداشته و به او تبریک می گفتند، همه را

با بیان حقیقت، از دجالگری باز می داشت. اما دریغاً که نه تنها حقیقت را نگفت، بلکه همه تبریکها را نیز جدی گرفت و پاسخ جدی داد و گویی که خویشان را شایسته مقام پرفراز امامت می پنداشت.

۲- این اصل در میان شیعه مشهور است که بر پیکر مطهر امام معصوم، تنها امام و جانشین او نماز می گذارد چرا که نماز میت، در حقیقت دعای نماز گزار بر میت

[صفحه ۲۴۴]

است، از این رو، چه کسی جز امام زیننده است آن را اقامه کند؟ به همین جهت هم هست که هنگامی که جعفر پیش رفت تا بر پیکر مطهر حضرت عسکری علیه السلام نماز گذارد، خدا اراده فرمود تا پرده از برابر دیدگان انبوه مردمی که در بیت رفیع امامت گرد آمده بودند، کنار بزند و امام راستین پس از حضرت عسکری علیه السلام را به مردم معرفی نماید تا بدینوسیله، هم عنصر دروغگویی را رانده باشد و هم به جامعه اسلامی اتمام حجت نموده باشد.

بر این اساس بود که در حساسترین لحظات، حضرت مهدی علیه السلام تجلی کرد. ردای جعفر را گرفت و او را که آماده شروع نماز بود با سخنانی کوتاه که در اوج فصاحت و بلاغت بود، هم او را عقب راند و هم خویشان را معرفی کرد.

آن خورشید جهان افروز فرمود:

«تأخر یا عم!»

به او فرمود: عقب برو و بدینوسیله اجازه نداد که او نماز بخواند.

و فرمود «یا عم» «عمو» و بدینوسیله به همگان اعلان فرمود که جعفر عموی اوست. بنابراین، آن کودک پرشکوه، برادرزاده جعفر و فرزند حضرت عسکری علیه السلام است.

فرمود: «من بر نماز خواندن بر پیکر مطهر پدرم زیننده ترم.» بدینوسیله هم نسب خویش را اعلان کرد و هم امامت خود را اثبات، چرا که بر پیکر امام جز امام به حق، نماز نمی گذارد. و نیز روشن ساخت که او ولی میت است و وارث او و بس.

بدینسان روشنگری فرمود که جعفر، نه امام است و نه وارث امام عسکری علیه السلام زیرا امام راستین پس از حضرت عسکری علیه السلام تنها حضرت مهدی علیه السلام است و جعفر اساساً در این موضوع بهره ای نداشت و جاه طلبی فریبکار بود که آلت دست دستگاه بیداد پیشه و فریبکار خلافت قرار گرفته بود. [۱].

[صفحه ۲۴۸]

آری! خواننده عزیز! با دقت در داستان خواهید دید که جعفر از صحنه عقب نشینی می کند و در برابر آن کودک پرشکوه نمی تواند کمترین مقاومتی از خود نشان دهد. راستی توانایی و قدرت او کجا رفته است؟

[صفحه ۲۴۹]

و چگونه امکان بحث و جدل از او سلب گردیده است، تا جایی که یک کلمه هم چون و چرا نمی کند؟

راستی چگونه یک عنصر مدعی امامت و ولایت در حالی که انبوه جاسوسان و ساده لوحان و نیز گروهی از اشرار، پشت سر او صف کشیده اند، از آن کودک با عظمت می ترسد؟

آری! این نمونه ای از هیبت و شکوه و اقتدار امام راستین است که در وجود گرانمایه حضرت مهدی علیه السلام متجلی است و عناصری چون جعفر و نمونه هایی از این قماش مدعیان دروغین جاه طلب، بطور کلی از این ابهت و عظمت و ویژگیها، بی بهره اند.

راستی چرا جعفر خود را می بازد؟ رنگش زرد می شود؟

چرا چهره اش سخت تغییر می نماید؟ چرا آن همه شرمندگی و خفت و شکست و رسوایی را در برابر انبوه ناظران تحمل می کند؟

برای چه بطور عملی خودش را تکذیب می کند؟ و ادعای دروغین امامت خویش را، با عقب نشینی از برابر آن کودک پرشکوه و ندای ملکوتی او که فرمود: «عمو! عقب برو!» پس می گیرد و سند دروغ پردازی خویش را برای عصرها و نسلها، امضا می کند؟

راستی که شگفتا! حق و حقیقت چگونه آشکار می گردد و به باطل بنگرید که چگونه طرد می گردد و چگونه راه زوال و نیستی را در پیش می گیرد؟

پاورقی

[۱] از آنجایی که در یکی از مجلاتی که در حوزه علمیه قم منتشر می شود مطالبی نادرستی مبنی بر اینکه لازم نیست نماز بر پیکر امام معصوم علیه السلام توسط معصوم انجام پذیرد و آنگاه شواهدی از تاریخ و کتب روایی، از روایت ضعیف که در کتب رجالی تصریح به زندیق و ناصبی بودن آنان شده، بعنوان مخالف و منافی موضوع یاد شده، بدون تحلیل سند، نقل نموده و از احادیث متعدد و یا صحیح که مخالف نظریه خود می باشد، صرف نظر کرده و به ظاهر از ضعف علمی نگارنده آن سرچشمه می گیرد، اگر از بیماری قلبی وی نشأت نگرفته باشد. «رجوع شود به مجله حوزه، شماره ۷۰-۷۱، مهر و آبان و دی ۱۳۷۴».

که البته توسط نگارنده ی این پاورقیها، پاسخ مفصلی در شماره ی بعدی آن مجله به چاپ رسید که با توجه به اهمیت

موضوع، خلاصه قسمتی از آن را جهت استفاده خوانندگان گرامی اینجا می آوریم:

در رابطه با اختصاص غسل معصوم علیه السلام به معصوم، روایات متعددی در جوامع روایی آمده که به برخی از آنها اشاره می کنیم:

امام صادق علیه السلام پس از نقل قضیه غسل صدیقه طاهره علیها السلام توسط حضرت امیر علیه السلام می فرماید: «فانها صدیقه و لم یکن یغسلها الا صدیق، أن مریم لم یغسلها الا عیسی.» کافی، ج ۱، ص ۴۵۹ و ج ۳، ص ۱۵۹، تهذیب، ج ۱، ص ۴۴۰، استبصار، ج ۱، ص ۱۹۹، من لا یحضره الفقیه، ج ۱، ص ۱۴۲.

فقهها در بحث غسل میت، در جواز غسل مرد به همسر خود، این روایت را نقل نموده و تمسک جسته اند. حدائق، ج ۳، ص ۳۸۶ و جواهر، ج ۴، ص ۴۹.

در قضیه ی آمدن حضرت سجاد علیه السلام از زندان عبیدالله بن زیاد به کربلا و آمدن حضرت رضا علیه السلام از مدینه به بغداد جهت انجام مراسم پدران پزرگوار خویش، کشی در رجال خود طی روایتی نقل می کند که: علی بن ابی حمزه «بعنوان اعتراض» به امام رضا علیه السلام عرضه داشت: در روایاتی که از پدران شما به ما رسیده، آمده است که: «ان الامام لایلی امره الا امام مثله» مراسم (غسل و کفن نماز) امام باید توسط امام مانند آن، انجام گیرد.

حضرت پرسید: «آیا امام حسین علیه السلام امام بود یا نه؟» پاسخ داد: «آری! امام بود.»

حضرت پرسید: «بعد از شهادت حضرت، فرزند او امام سجاد علیه السلام در زندان عبیدالله بن زیاد گرفتار بود، پس چه کسی مراسم

نماز و دفن او را انجام داد؟»

پاسخ داد: «خرج و هم كانوا لا- يعلمون حتی ولی أمر أئبه ثم انصرف.» یعنی: امام سجاده علیه السلام: بدون آنکه مأمورین حرکتی متوجه شوند، از زندان به کربلا- آمد و پس از انجام مراسم نماز و دفن پیکر پاک پدر بزرگوار خود، به زندان بازگشت.

حضرت فرمود: «ان هذا الذی أمکن علی ابن الحسین علیه السلام أن یأتی کربلا فیلی أمر أئبه، فهو یمکن صاحب هذا الامر أن یأتی بغداد و یلی أمر أئبه.» رجال کشی، ص ۴۶۳.

یعنی: آن خداوندی که به امام سجاده علیه السلام این قدرت را عنایت نمود که برای انجام مراسم پدر بزرگوار خویش از زندان به کربلا بیاید، به من هم این قدرت را عطا فرمود که برای انجام مراسم بر پیکر پاک پدرم از مدینه به بغداد بیایم.

در قضیه ی غسل بر بدن مطهر حضرت سجاده علیه السلام، امام باقر علیه السلام می فرماید: از وصایای پدرم این بود که فرمود:

«یا بنی! اذا مات فلا یلی غسلی غیرک فان الامام لا یغسله الا امام بعده.» الخرائج و الجرایح، ج ۱، ص ۲۶۴، کشف الغمه ج ۲، ص ۳۴۶ و بحار الانوار، ج ۴۶، ص ۱۶۶.

یعنی: فرزندم! پس از درگذشت من، کسی جز تو مراسم غسل مرا بعهدہ نگیرد؛ چون غسل امام معصوم باید توسط امام بعد از آن انجام گیرد.

عین همین قضیه را امام کاظم علیه السلام در رابطه با مراسم پدر گرامی خویش نقل می کند مناقب ابن شهر آشوب ج ۳، ص ۳۵۱.

در رابطه با نماز بر پیکر پاک و مقدس امام صادق علیه

السلام می فرماید، «مراسم غسل و کفن و حنوط و دفن حضرت ولی عصر - ارواحنا لتراب مقدمه الفداء - توسط حضرت سید الشهداء انجام می گیرد. آنگاه می فرماید: «و لا یلی الوصی الا الوصی.» کافی، ج ۸، ص ۲۰۶ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۵۶ و ج ۵۳، ص ۹۳. یعنی: مراسم وصی معصوم باید بوسیله وصی معصوم انجام گیرد.

نظریه پرچمداران فقه و حدیث

علامه ی مجلسی تحت عنوان «الامام لا ینغسله و لا یدفنه الا امام» این موضوع را قطعی و مسلم گرفته و در ابتدای باب می نویسد: «سیأتی فی أخبار موسی بن جعفر علیهم السلام أن الرضا علیه السلام حضر بغداد و غسله و کفنه و دفنه: صلی الله علیهما.»

و فی خبر ابی الصلت الهروی فی باب شهاده الرضا علیه السلام أنه حضر الجواد علیه السلام لغسله و کفنه و الصلاه علیه.

یعنی: در تاریخ حضرت کاظم علیه السلام خواهد آمد که حضرت رضا علیه السلام برای غسل و کفن و دفن پیکر پاک حضرت کاظم در بغداد حضور یافت.

و همچنین حضرت جواد علیه السلام برای انجام مراسم بر بدن مطهر پدر بزرگوارش به طوس آمد.

تا آنجا که می نویسد: «و سیأتی فی باب تاریخ موسی أخبار کثیره داله علی حضور الرضا علیه السلام عند الغسل.»

و آنگاه دو روایت از اختصاص و کتاب کافی که دلالت بر غسل ملائکه بر پیکر مقدس حضرت کاظم علیه السلام دارد که نقل آنها را حمل بر تقیه نموده و می نویسد «لعل الخبرین محمولان علی التقیه، اما من اهل السنه او من نواقص العقول من الشیعه» آنگاه می گوید: وانگهی

حضور ملائکه با حضور امام هیچگونه منافاتی ندارد. بحار الانور، ج ۲۷، ص ۲۸۸.

صاحب وسائل بعد از نقل حدیث: «ان علی بن الحسین علیه السلام أوصی أن تغسله ام ولد له اذا مات فغسلته.» می نویسد: «المروی فی أحادیث کثیره أن الامام لا یغسله الا امام، فمعنی الوصیه هنا المساعدة علی الغسل و المشارکه فیہ.» وسائل الشیعه، ج ۲، ص ۳۵۳. چاپ آل بیت.

یعنی: در احادیث زیادی آمده غسل امام را جز امام انجام نمی دهد. و اینکه امام سجاد علیه السلام وصیت نموده او را کنیز فرزنددارش، غسل دهد به معنای کمک و مساعدت در امر غسل است.

صاحب حدائق می نویسد: «تحقق عندنا من أن الامام لا یغسله الا امام مثله فلا بد من تأویل الخبر المذکور اما بحمله علی التقیه... او بحملها (الوصیه) علی المعاونه.» حدائق، ج ۳، ص ۳۹۱.

یعنی: در نزد ما شیعه مسلم است که غسل امام را جز امام عهده دار نخواهد بود و این حدیث یا بر تقیه و یا بر مساعدت، باید حمل شود.

صاحب جواهر بعد از نقل حدیث مذکور می نویسد: «و لعله لا ینافی ما دل علی أن الصدیق لا یغسله الا صدیق.» جواهر الکلام، ج ۴، ص ۵۸.

یعنی: این حدیث منافات و ناسازگاری ندارد با آنچه که دلالت می کند صدیق را جز صدیق، نباید غسل دهد.

شیخ انصاری می گوید: «لما ثبت أن الامام لا یغسله الا امام...» طهارت شیخ انصاری، ص ۲۸۲، المقصد الرابع، فی غسل الاموات.

یعنی: این ثابت است که امام را نباید جز امام، غسل دهد. حاج آقا رضا همدانی می گوید: «لما

روی فی الاخبار المستفیضه، من أن الصدیق لا یغسله الا صدیق.» کتاب الطهاره، از مصباح الفقیه، ص ۳۵۸.

یعنی: در اخبار مستفیض و متعدد آمده که: غسل صدیق را جز صدیق نباید عهده دار شود.

حضرت آیت الله العظمی خوئی می گوید: «لما ورد فی غیر واحد من الروایات من أن المعصوم لا یغسله الا معصوم مثله.»

در روایات متعدد وارد شده که: معصوم را نباید جز معصوم غسل دهد.

و پس از نقل توجیه صاحب وسائل و صاحب حدائق بر حدیث یاد شده می نویسد: «و هذه المناقشه جیده جدا و قد تقدم فی أخبار تغسیل علی، فاطمه علیها السلام من أنها صدیقه و الصدیق لا یغسلها الا صدیق.» تنقیح، ج ۸، ص ۱۴۲.

فقیه و فاضل دربندی نیز پس از نقل اقوال در قضیه ی غسل و دفن پیکر مطهر حضرت سید الشهداء علیه السلام می نویسد: «فان الامام لا یلی امره الا الامام و یدل علیه ما رواه ابو عمرو الکشی.» آنگاه عبارت حضرت رضا علیه السلام را از رجال کشی - که قبلا گذشت - نقل می کند. اسرار الشهاده، ص ۴۵۲.

علامه ی توانا، سید شبر پس از نقل سخنانی از سید مرتضی می نویسد: «پیمودن امام علیه السلام مسیر میان مدینه و طوس و یا مدینه و بغداد و حضور یافتن برای انجام مراسم غسل و کفن و دفن پیکر پاک پدر بزرگوار خویش یک امر ممکن بوده وانکار آن بی پایه و کوته نظری است و با توجه به معجزات و کرامات قطعی که از آنان صورت گرفته، نپذیرفتن این امر، دور از حقیقت است. رد نمودن احادیث نشانگر حضور

ائمه عليه السلام برای مراسم غسل کفن و نماز پدران گرامی خویش، بااستناد به امور بی اساس و ضعیف، جرئت بزرگی می خواهد.»

تا آنجا که می نویسد: «اینکه یک جسم، مسیر طولانی را در اندک زمان پیماید، دور از واقعیت نیست؛ چون قضیه انتقال جسم مقدس نبی اکرم صلی الله علیه و اله و سلم از مکه به بیت المقدس و از آنجا به مکه و همچنین معراج جسمانی حضرت به آسمانها و سدره المنتهی تا «قاب قوسین او ادنی» چیزی است که قرآن به آن گواهی می دهد. مصابیح الانوار، ج ۲، ص ۲۵۱.

اما دریغا

اما دریغا

یکی از دوستداران و شیعیان اهل بیت عليهم السلام با ژرف اندیشی خاصی در همان بحران در هم شکستن نقشه دجالگرانه جعفر و دستگاه فریبکار خلافت، از او می پرسد که: «عالی جناب! این کودک که بود؟»

بدان امید که وجدان مرده جعفر را برانگیزد و او را در برابر حق، تسلیم نماید تا

[صفحه ۲۵۰]

بدان اعتراف کند، اما دریغا که آن مرد جاه طلب و پلید، به خدای بزرگ سوگند یاد می کند که، نه او را دیده است و نه او را می شناسد.

اینجاست که باید او را مخاطب ساخت و گفت: «هان ای جعفر! اگر در سخن و سوگندت راستگو باشی، کارت عجیب و سخت تأسفبار است.»

آخر این کودک شکوهمند را احمد بن اسحاق قمی که در شهر قم زندگی می کند می شناسد و حضرت عسکری ولادت وی را، به او مژده می دهد، اما تو او را نمی شناسی؟

انبوهی از شیعیان خاندان وحی و رسالت در زمان پدرش

حضرت عسکری علیه السلام به دیدار او مفتخر می گردند، اما تو او را ندیده ای؟

راستی که وای بر تو!

اگر او را نمی شناسی و از این حقیقت بی خبر هستی، این فاجعه ای بزرگ است و اگر آگاهی و دانسته به منظور اهداف شیطانی دروغ می گویی و سوگند دروغ یاد می کنی، دیگر فاجعه سهمیگن تر خواهد بود.»

ای کاش...

کاش جعفر به همین کار رسوا و شرم آورش بسنده کرده بود، کاش در همین جا از ادعاهای امامت دروغین خویش دست برمی داشت و کاش مردمی که دیدند چگونه با فرمان امامت از نماز خواندن بر حضرت عسکری علیه السلام مفتضحانه عقب نشینی کرد به ندای خرد و وجدان خویش گوش می سپردند و حق را از باطل باز می شناختند، اما دریغ که مردم در پی آرزوها و هدفهای پست خویشند و دلها و قلبها بیمار و آفت زده.

کاش! هنگامی که کاروان مردم قم به سامرا رسید و با سوگ شهادت جانسوز حضرت عسکری علیه السلام روبرو شد و از جانشین راستین و امام پس از او جويا گردید، رجاله ها جعفر را نشان نمی دادند و کاش او نیز ادعای دروغین خویش را تکرار

[صفحه ۲۵۱]

نمی کرد تا شرمساری و رسوایی دیگری بار آورد.

اما کاروانیان هوشمند و ژرفنگر به که به نشانه های امام راستین و مقام والای امامت شیعه آگاهی داشتند از جعفر خواستند تا برای رفع هر گونه تردید و نشانگری صداقتش در جانشینی حضرت عسکری علیه السلام از اموال و نامه هایی که همراه کاروان است خبر دهد و آن نگون بخت

که سخت و امانده بود ژست کسی را گرفت که از هر اتهام و افتزایی پاک و پاکیزه است و در حالی که دامان لباس خویش را می تکاند گفت: «از ما انتظار دارید که علم غیب بدانیم؟»

«تریدون منا أن نعلم الغیب؟»

و ای کاش می دانست که فرق علم غیب و علم امام معصوم که آموختن و فراگفتن از منشأ و منبع سرچشمه علم است، چیست؟

و ای کاش! هزاران روایتی را به یاد می آورد که از نیای گرانقدرش پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و پدران پاکش امامان نور علیهم السلام در مورد آینده جهان و انسان و دیگر رخدادهای عظیم رسیده بود.

ای کاش! سخن امیر مؤمنان را می شناخت که به هنگام گزارش آینده بصره به آنچه از «صاحب زنج» و ترکها بر آن شهر خواهد رفت اشاره فرمود و در پاسخ یکی از یارانش که گفت: «ای امیر مؤمنان! به شما علم غیب ارزانی شده است؟»

اینگونه این مهم را توضیح داد که: «دوست من! آنچه من گفتم علم غیب نیست، بلکه فراگفتن از سرچشمه علم است، چرا که علم غیب، علم به برپایی هنگامه رستاخیز است و آگاهی از چیزهایی است که خدا در قرآن برشمرده است:

«ان الله عنده علم الساعة و ينزل الغیث و يعلم ما فی الارحام و ما تدری نفس ماذا تکسب غدا و ما تدری نفس بای أرض تموت، ان الله علیم خبیر.» [۱].

یعنی: برآستی که آگاهی به هنگامه برپایی رستاخیز نزد خداست و او باران را فرود می آورد و می داند در رحمتها چیست و کسی نمی داند

می آورد و نمی داند در چه سرزمینی می میرد. براستی که خدا دانا و آگاه است.

با این بیان، خداوند از آنچه در رحما قرار گیرد، آگاه است و می داند که پسر خواهد بود یا دختر، زشت یا زیبا، راه نیکبختی را در پیش خواهد گرفت یا نگونبختی، چه کسی هیزم آتش دوزخ خواهد بود و چه کسی همنشین پیامبران در بهشت پراطوت.

این علم غیب است، علمی که جز خدا کسی از آنها آگاه نیست، اما جز اینها دانشی است که خدا به پیامبر برگزیده اش تعلیم فرمود و او نیز به من و در حق من دعا کرد که سینه ام آن را درک و دریافت دارد و قلب و جانم کانون این اسرار و رازها گردد.» [۲].

پاورقی

[۱] سوره لقمان، آیه ۳۴.

[۲] نهج البلاغه، عبده، ص ۲۳۹ و بحارالانوار، ج ۴۱، ص ۳۳۵.

در نقش جاسوسی حقیر

در نقش جاسوسی حقیر

اما جعفر نگون بخت بر گمراهی و حق ستیزی خویش همچنان اصرار داشت... به همین جهت شکست خورده و رسوا به رژیم سیاه مکار «عباسی» و رهبر آن «معمد» پناه برد. به کسی که دیروز با سم خیانت برادرش حضرت عسکری علیه السلام را به شهادت رسانده بود.

رفت تا در نقش جاسوس حقیر و بی مقداری بر ضد خاندان وحی و رسالت خبر چینی کند و به خلیفه بیدادگر خبر دهد که چه نشسته است، دوازدهمین امام نور، حضرت مهدی علیه السلام نه تنها دور از چشم او به دنیا آمده که اکنون به سوی نوجوانی گام می سپارد و شکوه، عظمت و

ابته او، دل‌های گمراهان را می لرزاند و او زنده و پرنشاط هدایت معنوی شیعیان و دوستداران خاندان پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم را پس از حضرت عسکری علیه السلام به سرعت به کف گرفته و با تجلی خویش، خفاشانی بسان جعفر و «معمد» را به خفت و رسوایی محکوم ساخته است.

[صفحه ۲۵۳]

بازداشت مادر گرامی او

بازداشت مادر گرامی او

«جعفر» جریان تجلی امام مهدی علیه السلام در نماز بر پدر و دریافت نامه ها و اموال شیعیان قم را، به رژیم عباسی گزارش کرد و بی درنگ خود خلیفه غاصب، دستور بازداشت سالار بانوان، «نرجس» همسر حضرت عسکری علیه السلام را صادر کرد و از او فرزند گرانمایه اش را مطالبه نمود.

اما او با درایت وصف ناپذیر خویش از راه تقیه، جریان را نپذیرفت. اما دستگاه از او دست برداشت و آن بانوی گرانمایه را به زندان «قاضی» سامرا و تحت نظر او فرستاد تا ضمن مراقبت شدید از او، جریان را دنبال کند، اما خداوند پس از مدتی کوتاه راه نجات او را فراهم آورد. [۱].

راستی که لعنت خدا بر ریاست و جاه طلبی ابلیسی و میان تهی! که چگونه جنایتکاران در راه به دست آوردنش، وجدان و دین و عقیده خویش را به قربانگان می فرستد و نفرین بر جاه طلبی که فرمانبرداری و پیروی هوای دل را گردن نهد و آنچه نفس سرکش دستور داد و برایش وسوسه چید، بگوید و انجام دهد.

پاورقی

[۱] اکمال الدین، ص ۴۷۵ و ۴۷۶، باب ۴۳.

کاروان دیگری از قم

کاروان دیگری از قم

جعفر، همچنان بر گمراهی و حق ستیزی خویش پافشاری می کرد و از ادعای دروغین دست بردار نبود، اما ماجراها یکی پس از دیگری رخ می داد و بر رسوایی او می افزود، از آن جمله رسوایی بزرگی بود که با ورود کاروان دیگری از قم به سامرا برای جعفر رقم خورد.

«علی بن موصلی» از پدرش آورده است که: هنگامی که سالار ما حضرت عسکری علیه

السلام به ملکوت شتافت، کاروانهایی از قم و دیگر نقاط ایران به سامرا رسید. آنان از شهادت غمبار یازدهمین امام خویش، هنوز بی اطلاع بودند و طبق

[صفحه ۲۵۴]

برنامه، اموال و هدایا و نامه هایی از دوستاناران خاندان پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم برای آن گرامی به همراه داشتند.

پس از ورود به سامرا از بیت رفیع حضرت عسکری علیه السلام پرسیدند که خبر شهادت او را دریافت داشتند.

گفتند: «پس وارث او کیست؟»

جاسوسان و برخی از ساده اندیشان جعفر، برادر حضرت عسکری علیه السلام را نشان دادند و گفتند او اینک برای تفریح و گشت و گذار به همراه رقاصه ها و آوازه خوانها، بر قایق سوار است و بر روی آبهای «دجله» سرمست و خوش است.. کاروانیان وارفتند و به یکدیگر گفتند: «این کار در شأن امام و پیشوای راستین شیعه نیست، برویم و اموال را به صاحبانش باز پس دهیم.» اما «محمد بن جعفر حمیری قمی» گفت: «نه! دوستان می مانیم تا او باز گردد و جریان آنگونه که هست برای ما روشن شود.»

جعفر، از تفریح خویش بازگشت و کاروانیان به حضورش رسیدند و پس از ورود و سلام گفتند: «عالی جناب! ما از قم آمده ایم و گروهی از شیعیان نیز همراه ما هستند، برنامه این بود که گاه و بیگاه به دیدار حضرت عسکری علیه السلام مفتخر می شدیم و اموالی را به عنوان حقوق مالی خویش به آن حضرت تقدیم می کردیم، اینک نیز اموالی آورده ایم...»

جعفر گفت: «آن اموال کجاست؟»

پاسخ دادند: «همراه ما می باشد.»

گفت: «بیاورید.»

پاسخ دادند: «برنامه در

زمان حضرت هادی و عسکری علیه السلام اینگونه بود که دستداران و شیعیان اهل بیت علیهم السلام این اموال را به صورت بسته های کوچک

[صفحه ۲۵۵]

جمع آوری می کردند، آنگاه همه را در بسته بزرگی قرار می دادند و آن را مهر می کردند و ما هنگامی که به محضر حضرت عسکری علیه السلام می رسیدیم، آن حضرت قبل از اینکه آنها را بنگرد به ما خبر می داد که کل آن بسته بزرگ حاوی چند دینار است. و آنگاه درون آن، هر بسته ای از آن کیست و مشخصات و شمار هر کدام را پیش از گشودن، بیان می فرمود. اینک! ما با همان برنامه اموال را به شما تقدیم می کنیم.»

جعفر برآشف و فریاد کشید که: «دروغ می گوید! و بر حضرت عسکری علیه السلام برادر من، ناروا می بندید، این علم غیب است و جز خدا آن را نمی داند.

کاروانیان با شنیدن سخنان او، به یکدیگر نگریستند و در حیرت شدند، اما جعفر فرصت نداد و گفت: «اموال را بیاورید.»

آنان با درایت و شناختی که از امام علیه السلام و نشانه های امام و مقام والای امامت داشتند گفتند: «عالی جناب! ما کارگزاریم و امانتدار و نماینده مردم و امانت مردم را جز طبق برنامه ای که به حضرت عسکری علیه السلام می سپردیم به شما نمی دهیم. اگر براستی شما امام پس از او هستید بر ما روشنگری کنید، در غیر این صورت ما امانتها را به صاحبان آنها برمی گردانیم تا خود تصمیم بگیرند.» و خانه جعفر را ترک کردند. جعفر به دربار شتافت و

بر ضد آنان شکایت برد و «معمد» خلیفه عباسی که در «سامرا» بود کاروانیان را احضار کرد و گفت که: اموال را به جعفر بدهند.

آنان گفتند: «عالی جناب! ما کارگزار مردم هستیم و این اموال امانت است، به ما دستور داده اند آن را با شرایطی تحویل دهیم، با شرایطی که به حضرت عسکری علیه السلام تقدیم می داشتیم.»

رهبر رژیم عباسی گفت: «آن برنامه شما چه بود؟»

گفتند: «امام عسکری علیه السلام نخست پیش از تقدیم اموال به ما خبر می داد که مقدار آن چقدر است و دینارها و درهم ها چگونه اند و هر کدام از بسته ها از آن کیست و پس از این مراحل، ما اموال را به او تسلیم می نمودیم. ما در گذشته بارها به

[صفحه ۲۵۶]

دیدار او مفتخر شده بودیم و این بار نیز به همان نیت و طبق همان برنامه آمدیم که با رحلت غمبار آن حضرت روبرو شدیم، اینک اگر این مرد به راستی امام و جانشین حضرت عسکری علیه السلام است، باید همان دلیل آشکاری را که برادرش برای ما ارائه می فرمود، ارائه کند، در غیر این صورت ما ناگزیریم اموال را به صاحبانش بازگردانیم.»

جعفر گفت: «ای امیر مؤمنان! اینها مردمی دروغ پردازند و به برادرم دروغ می بندند. این سخن آنان در مورد برادرم علم غیبت است که ویژه خداست.»

خلیفه عباسی گفت: «جعفر! اینان فرستاده و پیام رسانند و پیام رسان جز ابلاغ آشکار پیام، مسئولیت دیگری ندارد.»

و جعفر غرق در بهت و حیرت شد و دیگر پاسخ نیافت.

کاروانیان از فرصت بهره جست و از حاکم

عباسی تقاضا کردند، مأمورانی به همراه آنان گسیل دارد تا از آنجا خارج شوند و خلیفه نیز پذیرفت.

اما پس از اینکه کاروانیان از شهر سامرا بیرون آمدند، بناگاه نوجوانی آراسته و بسیار خوش چهره که گویی از خدمتگذاران بیت رفیع امامت و ولایت بود سررسید و سران کاروان را با نام و نشان صدا زد و گفت: «سالارتان، حضرت مهدی علیه السلام شما را فراخوانده است، او را پاسخ دهید.»

آنان پرسیدند: «شما سالار ما هستید؟»

گفت: «معاذ الله!... من خدمت گذار او هستم، بیایید تا شما را به دیدار او مفتخر سازم.»

کاروانیان می گویند: «به همراه او رفتیم تا به خانه حضرت عسکری علیه السلام در آمدیم، در این هنگام دیدیم که فرزندش «قائم آل محمد» صلی الله علیه و اله و سلم سالارمان، بر تختی نشسته، چنانکه گویی ماه پاره است و بر قامت زیبایش لباس سبز رنگی است.

بر او درود گفتیم و آن گرامی پاسخ داد و آنگاه بدون اینکه ما چیزی بگوییم، شروع کرد از اموال و نامه ها و بسته ها. همه و همه را و هر آنچه به همراه داشتیم،

[صفحه ۲۵۷]

همانگونه که حضرت عسکری علیه السلام وصف می فرمود، از همه خبر داد.

سپاس خدای را گفتیم و بی اختیار در برابر این موفقیت، پیشانی سجده در برابر خدای بر زمین نهادیم و به حجت خدا، عرض اخلاص کردیم و امانتهای مردم را تقدیم حضورش نمودیم. آن گرامی پذیرفت و دستور داد از آن پس حقوق مالی خویش را نه به سامرا، بلکه به بغداد ببریم. او در آنجا نماینده ای خواهد گزید و بوسیله

او نامه های مردم را پاسخ خواهد داد.

تصمیم به خداحافظی گرفتیم که آن حضرت مقداری «حنوط» و یک کفن به «محمد بن جعفر قمی» عنایت کرد و فرمود: «خداوند، پاداش تو را زیاد گرداند.» و این کنایه از این بود که به زودی به سرای باقی خواهی شتافت، اما مورد آمرزش خواهی بود و شگفتا که در راه بازگشت، به گردنه همدان نرسیده بودیم که محمد بن جعفر قمی، دار فانی را وداع گفت.» [۱]

و پس از آن تاریخ نیز همانگونه که حضرت مهدی علیه السلام فرموده بود، اموال به بغداد می رفت و به نمایندگان آن حضرت تقدیم می شد و آنان نیز نامه ها و نشانه هایی از دوازدهمین امام نور را برای دوستداران و شیعیان او می آوردند.

پاورقی

[۱] اکمال الدین، ص ۴۷۶.

نکته جالب

نکته جالب

مرحوم صدوق در کتاب ارزشمند خود، پس از ترسیم این روایت می نویسد:

«این روایت نشانگر این واقعیت است که خلیفه غاصب عباسی هم از مقام شامخ امامت و ولایت آگاه بود و هم از شخصیت و جایگاه رفیع آن، به همین جهت هم از کاروانیان دست برداشت و به آنان فشار نیاورد تا اموال را به جعفر تسلیم نمایند، چرا که او بر این اندیشه پلید بود که مسأله امامت و جانشینی حضرت عسکری علیه السلام مخفی بماند و به دست فراموشی سپرده شود تا شاید مردم بسوی فرزند گرانمایه اش حضرت مهدی علیه السلام راه نیابند و او را نشناسند.»

[صفحه ۲۵۸]

شاهد بر این تحلیل، از جمله این است که: «جعفر کذاب» ۲۰ هزار دینار رشوه بسوی خلیفه برد و گفت:

«تقاضای من این است که مرا به جانشینی برادرم نصب فرمایید.»

که او با صراحت گفت: «جعفر! بدان که مقام معنوی و الهی برادرت در دست ما نبود بلکه به دست خدا و از سوی او بود. ما با همه قدرت و امکانات و فشار و سانسور کوشش کردیم تا موفقیت شامخ او را در هم کوبیم و او را از آن جایگاه معنوی رفیع، به زیر کشیم، اما خدا هر روز او را اوج بخشید، چرا که او جان از هواها، پاکیزه داشت و سراسر غرق در عبادت و بندگی و دانش و تقوا و پروا پیشگی و دیگر ارزشهایی بود که خدا به او ارزانی داشته بود.

اینک! اگر تو در نظر گاه شیعیان او، این موقعیت الهی و معنوی را داری، نیازی به ما نداشته باشد و اگر آنچه برادرت داشت، فاقد آنی، از ما کاری ساخته نیست بیهوده خود را معطل نساز.» [۱].

پاورقی

[۱] اکمال الدین، ص ۴۷۹.

نکاتی از روایت

نکاتی از روایت

از این روایت طولانی که شبیه روایت نخستین است، نکاتی دریافت می گردد که شایسته است بدانها اشاره شود.

۱- نکته اول: اصرار نابجای گروهی بر این مطلب بود که جعفر را به عنوان جانشین حضرت عسکری و امام علیه السلام برای جامعه اسلامی جا بزنند.

چرا این گروه بداندیش، این عنصر آلوده را کاندید امامت کردند با اینکه او به ضد ارزشها آلوده بود و شرایط و ویژگیهای این مقام والا را بکلی فاقد بود. همه موانع موجود بود بی آنکه در او تناسبی برای احراز این موقعیت مقدس و شامخ باشد.

این گروه، چه اصراری داشتند

با اینکه شکست شرم آور او را در همه مراحل دیده و عقب نشینی او را در برابر تجلی حضرت مهدی علیه السلام نگریسته و از دست

[صفحه ۲۵۹]

دادن روحیه او را در برابر کاروان و کاروانیان، همه را، خود شاهد بودند. با همه اینها، چه نقشه ای در کار بود که او را به عنوان امام جا بزنند؟ انگیزه ی این گروه در پافشاری بر امامت این عنصر رسوا و بدنام و وامانده چه بود؟

۲- نکته دیگر این کاست که «جعفر» به آسانی سخن کاروانیان را پیرامون حضرت عسکری علیه السلام و خبر دادن او از اموال و نامه ها پیش از دریافت و گشودن آنها... همه را دروغ شمرد و به شیعیان نسبت دروغگویی داد، چرا که در برابر درایت و هوشمندی و منطق آنان وامانده بود.

اگر او فاقد ویژگیهای امام راستین و جاهل بر آنها بود، چرا آن ویژگیها را از حضرت عسکری علیه السلام نفی می کرد؟

و آنگونه رسوا و شرم آور دوستداران آگاه و با ایمان اهل بیت علیه السلام را دروغگو می پندارد.

آیا بهتر نبود به ناآگاهی خویش در قلمرو دانش امامان نور علیهم السلام و ویژگیهای آنان اعتراف نماید و به جای حق ستیزی، نادانی خویش را در این موضوعات و مسایل، مردانه و آشکارا اعلان کند تا مجبور نگردد برای رسیدن به آرزوهای شیطانی و هواهای نفسانی، حقیقت مسلم عقیدتی و دینی را انکار نماید؟

۳- او هرگز شایستگی دخالت در بیت المال را نداشت و این را خود می دانست با این وصف به کاروانیان دستور می داد که اموال مردم

را به او تسلیم نمایند و این نشانگر بی پروایی او از حرام خواری و عدم اجتناب او از محرّمات خداست و چه بسا اگر هم آن اموال را می گرفت، همه را در راه می خواری و بی بندوباری خویش مصرف می کرد.

۴- نکته دیگر: یاری خواستن جعفر از سردمدار خود کامه و بیداد پیشه عباسی بر ضد شیعیان است که او نیز پاسخ مثبت می دهد و این نیز از عجایب روزگار است. حاکم بیدادگر عباسی به کاروانیان دستور می دهد که اموال خویش را به جعفر تحویل دهند، آیا انگیزه این فرمان ظالمانه، محبت به جعفر است یا اعتراف به

[صفحه ۲۶۰]

امامت دروغین او به منظور بدنام و زشت جلوه دادن چهره زیبا و ملکوتی امامان راستین و آلوده ساختن قداست و طهارت مقام شامخ امامت و درهم کوبیدن ویژگیهای معنوی و الهی آن، دگرگون ساختن این مقام والا و ممتاز در جامعه تشیع است؟ کدامیک؟

کاش، رسوایی به همین جا پایان می پذیرفت و جعفر به همین اندازه از فجایع، بسنده می کرد، اما او به این حد قناعت نکرد بلکه بسوی رژیم عباسی رفت تا با آنان مذاکره کند و پیشنهاد کرد که ۲۰ هزار دینار به رژیم رشوه دهد تا آنان متقابلاً به امامت دروغین او اعتراف نمایند و راستی! نگوئید بختی را تماشا کن! ببین، این وامانده نادان، چگونه برای تثبیت مقام و تحکیم موقعیت خویش، به هر وسیله شکست خورده و پوسیده ای چنگ می اندازد؟

و چگونه گمراهان و گمراهگران را به یاری و پشتیبانی می گیرد.

چگونه برای در هم کوبیدن حق، از باطل مدد

می طلبد و چگونه هدف شیطانی و دوزخی او هر وسیله ای را برایش مباح می سازد.

من از عملکرد زشت و شگردهای گمراهانه جعفر، تعجب نمی کنم، چرا که در روزگار خویش، نظیر او را بسیار دیده ام که چگونه بخاطر فقدان پایگاه مردمی و خوشنامی و بلند آوازی و رانده شدن از جامعه دین باوران و دینداران، دست بیعت به سردمداران تجاوزکار می دهند تا آنان نیز در برابر، به اندک امتیازات مادی و برخورداریهای ناچیز آنان اعتراف نمایند و موقعیت کاذب آنان را به ظاهر ارج گذارند و آنان را به بازی گیرند.

۵- و آخرین نکته در این مورد این است که: حاکم بیدادگر عباسی درمی یابد که همکاری او با جعفر، نه چاره ساز است و نه کمترین ره آورد را برای رژیم به بار می آورد، چرا که اصل اساسی امامت از دیدگاه شیعه، به گونه ای جامع الاطراف و تمام عیار و کامل و روشن و به هم پیوسته است که نمی توان با آن بازی کرد و آن را از محتوای غنی و مترقی یا روند عادلانه و الهی آن، منحرف ساخت.

[صفحه ۲۶۱]

به همین جهت هم، صلاح دید که از اندیشه نخست خویش که همکاری با جعفر برای درهم کوبیدن امامت و جامعه تشیع بود دست بردارد و حق را به کاروانیان بدهد و بگوید: «جعفر! اینها فرستاده و پیام رسانند و پیام رسان جز رسانیدن پیام مسئولیتی ندارد.» و بدین سان با این سخن سردمدار عباسی، درهای امید کاذب به روی جعفر بسته شد و کاخ پوشالی امید و آرزوهای شیطانی اش از همان

لحظه، فرو ریخت.

کاروانیان، از شرارت جعفر و دوستان و همپالکی هایش می ترسند و از خلیفه ی عباسی می خواهند که امنیت آنان را برای خروج از سامرا تضمین کند و او نیز می پذیرد و مأمورانی گسیل می دارد تا آنان به سلامت بروند.

دیگر از حیرت و سرگردانی وصف ناپذیری که در مورد امام راستین پس از حضرت عسکری علیه السلام بر سر آنان سایه افکنده بود، مپرس! در اندیشه بودند که اینک چه کنند و چگونه پیش از شناخت امام واقعی و جانشین حضرت عسکری علیه السلام به ایران و شهر خویش، قم، باز گردند؟

اینجا بود که لطف الهی شامل حال کاروانیان شد و آنان را از سرگردانی نجات بخشید و از آن ورطه هولناک، رهایی داد.

فرستاده حضرت مهدی علیه السلام سر رسید و آنان را با نام و نشان صدا زد و همه را به قرارگاه نور و به دیدار دوازدهمین امام معصوم علیه السلام مفتخر ساخت. معمای پیچیده آنان گشوده شد و پرده های سیاهی کنار رفت و حیرت و سرگردانی رخت بر بست.

پس از این همه، باز هم جعفر ادعا کرد که تنها وارث برادرش حضرت عسکری علیه السلام است و بدینوسیله به مبارزه با وجود گرانیمایه فرزند او، امام مهدی علیه السلام پرداخت. منکر پسر داشتن برادر گردید و همه اموال و هستی و امکانات مادی را برد و خورد و پیشگویی امام حسین علیه السلام در مورد امام دوازدهم که به مردی از یمن فرموده بود تحقق یافت.

[صفحه ۲۶۲]

آن سخن این بود که: «قائم هذه الأمة هو التاسع من ولدی و هو صاحب الغیبه

و هو الذی یقسم میراثه وهو حی» [۱].

یعنی: قائم این امت، نهمین فرزند معصوم من است. او غیبت طولانی دارد و وجود گرانمایه اش زنده و موجود، میراث او را فریب کاران تقسیم می کند و می خورند.

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۱۳۳.

سرانجام جعفر

سرانجام جعفر

مورخان و محدثان در مورد فرجام جعفر، دیدگاه متفاوتی دارند. برخی بر این عقیده اند: که او سرانجام توبه کرد و از گمراهی خویش بازگشت و در صراط مستقیم قرار گرفت و انحراف و گناه خویش را دریافت....

تنها دلیل آنان نیز تویع مبارکی است که در پاسخ پرسش «اسحق بن یعقوب» از سوی آن گرامی رسیده است. در آنجا می فرماید:

«و أما سیبل عمی جعفر و ولده، فسیبل اخوه یوسف.» [۱].

یعنی: اما راه عمویم جعفر و فرزندانش، هم چون راه برادران یوسف بود.

در این بیان حضرت مهدی علیه السلام کار جعفر را به عملکرد ظالمانه برادران یوسف تشبیه می کند.

اما جای سؤال باقی است که: «چگونه از این جمله آن حضرت، توبه جعفر و پذیرفته شدن توبه او از سوی خدا دریافت می گردد؟»

برادران یوسف پس از روشن شدن عملکرد ظالمانه خویش صمیمانه گفتند:

«یا ابانا! استغفر لنا ذنوبنا انا كنا خاطئين، قال سوف أستغفر لكم ربی انه هو الغفور الرحیم.» [۲].

[صفحه ۲۶۳]

یعنی: ای پدر! برای گناهان ما، طلب آمرزش کن که ما گناهکار بودیم. و پدرشان گفت: به زودی از پروردگارم برای شما آمرزش خواهم خواست که او آمرزنده و بخشایشگر است.

اما از تویع مبارک، تنها عملکرد ظالمانه جعفر دریافت می گردد که به عملکرد

برادران یوسف تشبیه شده و توبه جفر دریافت نمی گردد و روح و جان سخن برای ما مشخص نیست. «و الله العالم».

[صفحه ۲۶۷]

پاورقی

[۱] غیبت شیخ طوسی، ص ۱۷۶، احتجاج طبرسی، ص ۴۷۰.

[۲] سوره یوسف، آیه ۹۸ و ۹۷.

نواب حضرت

نمایندگی خاص

نمایندگی خاص

نمایندگی و سفارت آن حضرت، از پستها و مسئولیتهای بسیار خطیر و پر اهمیت شناخته شده است و این مقام والا تنها برازنده کسی است که کران تا کران وجودش از ویژگیها و ارزشها، آراسته باشد، از ویژگیهایی: چون ایمان خلل ناپذیر، امانتداری به مفهوم واقعی آن، تقوای پیشگی و پرهیزکاری، رازداری و پوشیده داشتن اموری که باید نماند، دخالت ندادن رأی و نظر شخصی خویش در امور خاص به آن حضرت، اجرای دستورات و تعلیمات رسیده از جانب مقام والای امامت و ولایت راستین و دیگر ارزشها و ویژگیها و شرایط....

روشن است که نیابت خاص آن حضرت از نیابت عام که مجتهد جامع شرایط از آن برخوردار است، مسئولیتی بس برتر و خطیر است، گر چه در دومی نیز اجتهاد به مفهوم حقیقی کلمه، همراه ویژگیهایی چون عدالت در میدان عمل، مخالفت واقعی با هوای نفس، التزام و تمسک خالصانه به معیارها و موازین شرعی در ابعاد گوناگون حیات، پرواپیشگی و درست اندیشی و ژرف نگری و شناخت عمیق و دیگر شرایط، در درجه بسیار والا و گسترده ای، ضروری است.

ما در اینجا در نظر نداریم وارد این بحث شویم و هدف در اینجا تنها سخن از چهار سفیر ویژه دوازدهمین امام نور علیه السلام و بیوگرافی فشرده ای از آن شایستگان و فرزندانگان است.

[صفحه ۲۶۸]

نخستین سفیر

نخستین سفیر

نام بلندآوازه نخستین سفیر امام مهدی علیه السلام «عثمان بن سعید» بود و کنیه اش «ابوعمر» و لقبهای پرافتخارش عبارتند از: «عمری» «اسدی» «عسکری» «سمن» «زیات».

دلیل سه لقب از پنج لقب، روشن است که انتساب به بنی اسد و

منطقه نظامی سامرا و خانوادگی است، اما دو لقب دیگر بدان جهت به او داده شد که در آن جو وحشت و ترور حاکمیت استبداد عباسی، به منظور تقیه و پوشش دادن به سفارت خویش از جانب امام عصر علیه السلام تجارت روغن می نمود و آن مسئولیت خطیر را در این پوشش به انجام می رسانید. شیعیان به سوی او می رفتند و اموال، حقوق، نامه ها و پرسشهای خویش از دوازدهمین امام نور علیه السلام را به او تحویل می دادند و آن مرد با درایت و پرشهامت و اخلاص، آنها را به گونه ای خاص، گاه با قرار دادن در ظرفها و پوستهای مخصوص حمل آب و روغن، به سوی حضرت مهدی علیه السلام می فرستاد تا دشمن و جاسوسان پی نبرند.

او افتخار خدمت به امام هادی علیه السلام را نیز در پرونده زندگی شایسته خویش داشت و از یازده سالگی به این افتخار نائل آمد و این نشانگر اوج هوشمندی، خردمندی، رشد فکری این نوجوان و دیگر ویژگیهای او همچون: عدالت، امانتداری، درستی و شایستگی او است و راستی که: «خداوند هر کس را خواست به لطف خویش مفتخر می سازد.»

«احمد بن اسحاق» که از فرزندگان است آورده است که: از حضرت هادی علیه السلام پرسیدم: سالارم! با چه کسی رابطه برقرار کنم و از چه کسی تعالیم و پیامهای شما را بگیرم و گفتار چه کسی را بپذیرم؟»

امام هادی علیه السلام فرمود:

«العمری ثقتی، فما أدى اليك عنی فعنی يؤدی و ما قال لك عنی فعنی يقول، فاسمع له

[صفحه ۲۶۹]

و أطلع، فانه الثقة المأمون.» [۱]

یعنی: «عمری» مورد اعتماد من است، هر آنچه از من بسوی شما آورد از ما آورده است و آنچه از من گفت براستی از من می گوید. پس، بشنو و اطاعت کن! چرا که امین و مورد اعتماد است.

«عمری» این فرزانه روزگار، پس از شهادت حضرت هادی علیه السلام به افتخار دیگری مفتخر گردید و نمایندگی و کالت خاص حضرت عسکری علیه السلام را، خداوند روزی او ساخت.

از امام عسکری علیه السلام آورده اند که به جناب «احمد بن اسحاق» فرمود:

«العمری وابنه، ثقتان، فما أديا اليك عنى فعنى يؤديان و منا قالا- لك فعنى يقولان، فاسمع لهما و أطعهما، فانهما الثقتان المأمونان.» [۲].

یعنی: عمری و پسرش هر دو ثقه و مورد اعتمادند، هر آنچه از سوی من برای تو آوردند تردید مکن که از سوی ماست و هر چه می گویند از جانب ماست. بنابراین سخنان آن دو را بشنو و پیروی آنان نما و بدان که هر دو امین و مورد اعتمادند.

حضرت عسکری علیه السلام نامه ای طولانی به «اسحاق بن اسماعیل نیشابوری» مرقوم داشته اند، فرازی از آن نامه در مورد جناب «عثمان بن سعید عمری» است که می فرماید:

«... فلا- تخرجن من البلده حتى تلقى العمرى (رضى الله عنه برضای عنه) و تسلم عليه و تعرفه و يعرفك، فانه الطاهر الأمين، العفيف، القریت منا و الینا...» [۳].

یعنی: شما از شهر حرکت نکن تا با «عمری» ملاقات کنی و بر او سلام نمایی، هم تو او را بشناسی و هم او شما را، چرا که او شخصیتی پاک و امین و عقیف و به ما

و نیز از «محمد بن اسماعیل» و «علی بن عبد الله سجستانی» آورده اند که: ما دو نفر در سامرا به محضر حضرت عسکری علیه السلام شرفیاب شدیم و در همان هنگام گروهی از دوستداران و شیعیان آن حضرت در خدمتش بودند که «بدر» یکی از کارگزاران بیت رفیع امامت وارد اطاق شد و گفت: «سالار من! گروهی درب خانه هستند که گرد و غبار سفر بر چهره دارند.» حضرت عسکری علیه السلام به حاضران فرمود: «اینان دسته ای از شیعیان ما از «یمن» هستند...» تا به بدر فرمود: «برو عثمان بن سعید عمری را بیاور!»

طولی نکشید که «عمری» آمد و حضرت عسکری علیه السلام به او فرمود:

«امض یاعثمان! فانک الوکیل و الثقه المأمون علی مال الله و اقبض من هؤلاء النفر الیمنین ما حملوه من المال....»

یعنی: عثمان بن سعید! شما وکیل من هستی و مورد اعتماد بر اموال خدا، برو از این گروه که از «یمن» آمده اند و اموالی آورده اند تحویل بگیر....

آنگاه ما گفتیم: «سالار ما! بخدا سوگند که عثمان بن سعید از بهترین شیعیان شماست، تقاضا می کنیم دیدگاه خود را در مورد موقعیت او بیان فرمایید. آیا او وکیل و نماینده و مورد اعتماد شما در دریافت اموال هست یا نه؟»

حضرت عسکری علیه السلام فرمود:

«نعم!... و اشهدوا علی أن عثمان بن سعید العمری و کیلی و أن ابنه محمدا و کیل ابنی مهدیکم.» [۴].

یعنی: آری! شاهد باشید که عثمان بن سعید عمری، وکیل و نماینده من است و پسرش محمد بن عثمان، وکیل

پسر مهدی شما (امت پیامبر) است.

و نیز از گروهی از شیعیان روایت شده است که: ما بطور گروهی به محضر حضرت عسکری علیه السلام شرفیاب شدیم تا از حجت خدا پس از آن جناب بپرسیم، در حالی که ۴۰ نفر در مجلس حضور داشت، «عثمان بن سعید عمری» بپا خاست

[صفحه ۲۷۱]

و گفت: پسر پیامبر! از موضوعی بزرگ می خواهم بپرسیم که شما بدان از من آگاه تری.»

امام عسکری علیه السلام برخاست و فرمود: «بگویم برای چه اینجا گرد آمده اید؟»

گفتیم: «آری! ای پسر پیامبر!»

فرمود: «آمده اید از امام راستین پس از من سؤال کنید.»

پاسخ دادیم: «آری!»

در این هنگام به دستور امام عسکری علیه السلام پسری همانند پاره ماه وارد شد که شبیه ترین مردم به امام عسکری علیه السلام بود و امام علیه السلام خطاب به گروه فرمود:

«هذا امامکم من بعدی و خلیفتی علیکم اطیعوه ولا تفرقوا من بعدی فتهلکوا فی ادیانکم.»

ألا! و انکم لا ترونه بعد یومکم هذا حتی یتم له عمر، فاقبلوا من عثمان ما یقوله و انتهوا الی أمره و اقبلوا قوله....» [۵].

یعنی: این امام شما مردم پس از من و جانشین من، در میان شماست. از او اطاعت کنید و پس از من پراکنده مشوید که در دینتان به هلاکت خواهید رسید.

بهوش باشید که از امروز به بعد، دیگر تا پایان دوران (غمبار) غیبتش، او را نخواهید دید، از این رو آنچه عثمان بن سعید، از او برای شما خبر آورد، بپذیرید و از هشدار او باز ایستید و گفتارش را قبول کنید.

و نیز در بحث ولادت

حضرت مهدی علیه السلام آوردیم که امام عسکری علیه السلام پس از ولادت فرزندش، به عثمان بن سعید عمری دستور داد که هزاران رطل گوشت و نان بخرد و میان تهیدستان تقسیم نماید و تعدادی گوسفند به سلامتی حضرت مهدی علیه السلام عقیقه نماید.

جناب عثمان بن سعید در بغداد می زیست و به شهر تاریخی سامرا به منظور دیدار دو امام گرانمایه حضرت هادی و عسکری علیهم السلام بسیار سفر می کرد. از برخی

[صفحه ۲۷۲]

روایات دریافت می گردد که جناب «عمری» در مراسم غسل و کفن و دفن حضرت عسکری علیه السلام حضور داشت، اما مباشر غسل، حضرت مهدی علیه السلام بود چرا که امام معصوم را جز امام و معصوم دیگر غسل نمی دهد. این عقیقه استوار ماست، گر چه تاریخ در مورد غسل دادن حضرت مهدی علیه السلام بر پیکر پاک پدرش، از بیان حقیقت کوتاهی کرده است.

پس از رحلت امام یازدهم، حضرت مهدی علیه السلام جناب عمری را در وکالت ابقا و به سفارت خویش برگزید. بر این اساس است که او نخستین سفیر و نایب محبوب دلها، رابط میان او و شیعیان و دوستانش در رسانیدن نامه ها و مسایل و حل مشکلات آنهاست. و شماره دیدارها و افتخار تشریف او به پیشگاه حضرت مهدی علیه السلام و چگونگی دیدارها و اندازه ملاقاتهای او را که روزانه، هفتگی، ماهانه و یا براساس شرایط و نیاز، صورت می گرفته است، اینها را فقط خدا می داند. تنها او می داند که جناب عمری در روزگاری که میلیونها شیعه از افتخار دیدار یار و توفیق زیارت آن گرامی محروم بودند،

چقدر به زیارت او مفتخر گشته است.

آری! امانتداری و مصلحت، او را ملتمز می ساخت که این راز را برای مردم آشکار نسازد تا با صاحبش بماند و دفن گردد، یا خبر برخی از دیدارها، پس از رحلت او آشکار گردد.

برای نمونه:

در روایت است که عبدالله بن جعفر با جناب عمری، پس از رحلت عسکری علیه السلام ملاقات کرد و ضمن سوگند دادن به او گفت: «تو را به حرمت حق و به حرمت دو امام گرانمایه، حضرت هادی و عسکری که تو را مورد اعتماد خویش می شناختند، سوگندت می دهم که بگویی، آیا فرزند حضرت عسکری، صاحب الزمان را دیده ای؟»

جناب عمری سخت گریست و در برابر اصرار بسیار او، از او پیمان گرفت که تا

[صفحه ۲۷۳]

او در قید حیات است، به کسی نگوید. آنگاه فرمود: «آری! آن محبوب دلها را بسیار دیده ام...» [۶].

کوتاه سخن اینکه: «عمری» از نوابغ روزگار بود، هم در میدان تعقل و تفکر و هم در دیگر میدانها، باید امتیازات خاص او همچون تقوا پیشگی، پرهیزکاری، امانت و دیگر ارزشها و ویژگیهایی را که او را به مقام والای نیابت عامه و خاصه اوج بخشید، اینها را نیز بر نبوغ فکری و عقلی او افزود و گفت: «گوارا باد بر صاحبان نعمت، نعمتهایشان!»

آری! او از جوانی و پیش از آن، به افتخار سعادت و شرافت خدمت امامان نور علیهم السلام نایل آمد و تا آخرین لحظات زندگی غرق در این نیکبختی و افتخار بود.

تردیدی نیست که سه امام گرانقدر، او را پس از آزمایش به این مسئولیت خطیر و

جایگاه رفیع برگزیدند، چرا که ویژگیهای لازم را در او یافتند و حضرت مهدی علیه السلام به او دستور داد فرزندش «محمد بن عثمان» را پس از خود بجای خویش نصب کند تا کارها را سر و سامان دهد و نقش حساس پدر را ایفا نماید.

پاورقی

[۱] اصول کافی، ج ۱، ص ۳۳۰ و غیبت طوسی، ص ۲۱۹.

[۲] اصول کافی، ج ۱، ص ۳۳۰ و غیبت طوسی، ص ۲۱۹.

[۳] رجال کشی، ج ۶، ص ۵۸۰.

[۴] غیبت طوسی، ص ۲۱۶ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۳۴۵.

[۵] غیبت طوسی، ص ۲۱۷.

[۶] غیبت طوسی، ص ۲۱۵.

دومین سفیر خاص

دومین سفیر خاص

دومین نایب خاص حضرت مهدی علیه السلام در عصر غیبت کوتاه مدتش، «محمد بن عثمان» بود. او کنیه اش ابوجعفر و به لقب «عمری»، «عسکری» و «زیات» خوانده می شد.

از بهره ها و نعمتهای بزرگ جناب «عثمان بن سعید» در زندگی پرافتخارش از جمله این بود که خداوند فرزند شایسته ای به او روزی ساخت که در ویژگیها و امتیازات و فضایل اخلاقی، بسان پدر بود.

و در صفحات گذشته ترسیم گردید که حضرت عسکری علیه السلام تصریح فرمود که:

[صفحه ۲۷۴]

«عمری و فرزندش، هر دو مورد اعتماد ما هستند.»

و نیز فرمود: «پسرش محمد، وکیل پسر، مهدی شما، خواهد بود.»

گزینش سفیر دوم، از این رو بود که حضرت مهدی علیه السلام «محمد» را به جای پدر برگزید تا همان نقش حساس و اساسی را که پدرش در دوران پرافتخارش به عهده داشت ایفا کند و طی نامه های متعددی به بزرگان شیعه، به همه اطلاع داد

که «محمد» را

به عنوان نایب دوم، برگزیده است.

از جمله این نامه ها، نامه مبارکی است که آن گرامی به «محمد بن ابراهیم مهزیار» مرقوم داشته است که از جمله مرقوم می فرماید:

«... و الابن (وقاه الله) لم یزل ثقتنها فی حیاة الأب (رضی الله عنه و أرضاه و نضر وجهه) بجرى عندنا مجراه ویسد مسده وعن أمرنا یأمر الابن وبه یعمل، تولاه الله، فانتہ الی قوله...» [۱].

یعنی: پسر جناب «عثمان بن سعید»، «محمد»، که خدای نگاهدار او باد! همچنان به انجام مسئولیت خطیر او همت می گمارد و جای خالی او را در خدمت به حق و عدالت، پر می کند. او نیز چون پدرش که خدای از او راضی باد!... دستورات ما را بیان می کند و بدان عمل می نماید، خدای او را دوست بدارد. از این رو سخن او را بشنو و اوامر او را امتثال نما!...

جناب «محمد بن عثمان» با دریافت نامه ای که حضرت مهدی علیه السلام در آن، رحلت پدرش را به او تسلیت فرموده بود، برگ زرین دیگری بر دفتر افتخارات خویش افزون ساخت که در آن نامه مبارک از جمله آمده است:

«انا لله و انا الیه راجعون، تسلیمًا لأمره و رضاءً بقضائه، عاش أبوک سعیدا و مات حمیدا، فرحمه الله وألحقه بأولیائه و موالیه علیهم السلام فلم یزل مجتهدا فی أمرهم، ساعیا فیما یقربه الی الله (عز و جل) و الیهم، نضر الله وجهه و أقاله عثرته....

أجزل الله لك الثواب و أحسن لك العزاء، رزئت و رزئنا و أوحشك فراقه و أوحشنا،

[صفحه ۲۷۵]

فسره الله فی منقلبه.

کان من کمال سعاده

آن رزقه الله تعالى ولدا مثلک، یخلفه من بعده و یقوم مقامه بأمره و یترحم علیه.

و أقول: الحمد لله، فان الأنفس طیبه بمكانک و ما جعله الله تعالى فیک و عندک، أعانک الله و قواک و عضدک و وفقک و کان لک ولیا و حافظا و راعیا و کافیا و معینا.» [۲].

یعنی: همه ی ما از آن خدا هستیم و همگمی بی تردید به سوی او باز می گردیم. ما تسلیم فرمان او و راضی به داوری و فرمان و تقدیر او هستیم.

پدرت سعادت‌مندانه زیست و ستوده و شایسته از جهان رخت بریست. رحمت و بخشایش خدا بر او باد و خداوند او را به اولیای خویش ملحق سازد!

او همواره در انجام دستورات پیشوایان و سروران خویش، کوشا بود و در کارهایی که او را به خدا و اولیای او نزدیک سازد، کوشش خستگی ناپذیری داشت، خداوند روح او را شاد و چهره اش را درخشان سازد و او را بیامرزد.

خداوند پاداش و ثواب تو را افزون گرداند و در این مصیبت به تو شکیبایی نیکو ارزانی دارد.

محمد! تو اینک در رحلت پدر داغدار و مصیبت زده ای و ما هم اندوهگین. فراق پدرت برای تو وحشتناک و برای ما اندوه بار. خداوند او را در بازگشتگاه خود شادش گرداند.

از کمال نیکبختی او این است که خداوند فرزندی همچون تو به وی روزی ساخت که پس از مرگ او بماند و جانشین او گردد و برای پدر طلب آمرزش نماید.

بر این نعمت، خدای را سپاس، چرا که دل‌های شیعیان ما به وجود تو و به آنچه خدا

در شخصیت تو و نزد تو قرار داده است، شادمانند. خدا یاریت کند و به تو نیرو و اقتدار بخشد و پشتیبانیت کند و در کارها، به تو توفیق ارزانی دارد و نگهبان، حافظ، کفایت کنند امور و یار و یاورت باشد!

[صفحه ۲۷۶]

شگفتا؟!!

شما خواننده گرامی! به نامه ی گرانقدر حضرت مهدی علیه السلام به محمد بن عثمان یک بار دیگر بنگرید، براستی که قلم ناتوانتر از آن است که نشانه های مباحات و افتخاری را که امام عصر علیه السلام در این مرقوم مبارک، به این پدر و پسر پرافتخار، عنایت فرموده است برشمارد و آنگونه که می باید ترسیم کند.

هر واژه ای از انبوه واژه های این نامه، ستایش عطر آگین و نشانی رفیع و بلند و پرافتخار است که اگر مردی در زندگی خویش به یکی از آنها کامیاب گردد و نایل آید براستی زینده است که سرفرازانه سر برافرازد و مباحات کند و بر خود ببالد و بگوید:

«هان ای جهانیان! آیا چو منی هست؟ نظیر من کیست؟»

شگفتا! آخر چگونه این همه افتخارات و ارزشهایی که گرانبهار و پرارزتر از هر چیز نفیس و ارزشمندی است، که وجود جناب عثمان بن سعید و فرزند خلف او، محمد گرد آمد؟ گوارا باد بر آن دو این افتخار و نیکبختی دنیا و آخرت! جناب محمد بن عثمان، بسان پدرش سفیر و رابط میان حضرت مهدی علیه السلام با تمامی شیعیان آن حضرت بود، چه شیعیانی که در عراق می زیستند و چه دوستداران و ارادت مندانی که از قم و دیگر شهرهای اسلامی در پی محبوب و امام خویش بودند و

از سفیر و نایب خاص او، سراغ او را می گرفتند.

و همانگونه که گذشت، محل خدمت و سفارت او نیز در بغداد بود.

روشن است که آن جناب وظایف و مسئولیتهایی را که بر دوش داشت در جوی از کتمان و تقیه و رازداری انجام می داد. او اموال و حقوق شرعی را از شیعیان دریافت می داشت و به صورت نهانی همه را به حضرت مهدی علیه السلام تقدیم می داشت و یا به گونه ای که او مقرر می فرمود به مصرف می رسانید.

اما اینکه چگونه و به چه صورتی اموال را به آن گرامی تقدیم می کرد موضوع روشنی نیست و از هر جهت با ابهام پیچیده است.

[صفحه ۲۷۷]

آن جناب بارها به شایستگان خبر داد که پس از رحلتش «حسین بن روح نوبختی» بجای او منصوب شده و انجام وظیفه خواهد کرد.

پاورقی

[۱] غیبت طوسی، ص ۲۳۰.

[۲] اکمال الدین، ج ۲، ص ۵۱۰ و غیبت طوسی، ص ۲۲۰.

سومین سفیر آن حضرت

سومین سفیر آن حضرت

او بنام «حسین بن روح» بود و کنیه اش «ابوالقاسم» و در لقب به «نوبختی» شهرت داشت.

در جامعه تشیع آن روزگار، شخصیت پرآوازه، اندیشمند و معروف بود و پیش از افتخار تصدی نیابت خاص، وکیل دومین سفیر حضرت مهدی علیه السلام جناب محمد بن عثمان بود، هم به املاک او نظارت داشت و هم رابط میان او و بزرگان شیعه در نقاط مختلف کشور پهناور اسلامی بود و از این راه دستورات و تعلیمات اهل بیت علیهم السلام و اخبار نهانی را به آنان می رسانید.

به همین جهت، هنگامی که شیعیان دیدند

دومین نایب امام عصر علیه السلام او را امین می شناسد و به او اعتماد می کند و به فضیلت و دینداری او گواهی می نماید و او را شایسته و کالت خویش می نگرد، به تدریج اعتماد همگی به او فزونی یافت و مورد توجه همگان قرار گرفت.

او شخصیت والایی بود که به خردمندی و فرزاندگی و رشد فکری و دینی شهرت بسزایی داشت و موافق و مخالف بر این واقعیت گواهی می دهند، تا جایی که اهل سنت نیز او را تکریم و احترام می نمودند.

این امتیازات و شرایط و ویژگیها برای «جناب حسین بن روح» پایگاه پرشکوه مردمی و موقعیت بلندی بخشیده بود که همه مردم، با وجود راه و روش مختلف و هدف و مذهب متفاوت و در سطوح گوناگون به او بهای بسیار می دادند و به دیده احترام می نگریستند.

پیش از رحلت دومین نایب خاص، فرمانی از جانب امام عصر علیه السلام صادر گردید که به موجب آن، جناب «محمد بن عثمان» دستور یافت تا «حسین بن روح» را

[صفحه ۲۷۸]

بجای خویش معرفی کند و چنین کرد.

او آنگونه که می باید اعلان کرد که جانشینش پس از رحلت، حسین بن روح خواهد بود و بدین منظور، بزرگان شیعه را گرد آورد و ضمن بیاناتی، از جمله فرمود: «اگر من از دنیا رفتم حسین بن روح جانشین من است چرا که دستور یافته ام او را به جای خویش برگزینم، از این رو در زندگی خود به او مراجعه کنید و در کارها به او اعتماد ورزید.» [۱].

و نیز هنگامی که ساعت‌های واپسین عمر

او فرا رسید، انبوهی از سرشناسان و بزرگان شیعه کنار بسترش گرد آمدند و آن جناب خطاب به آنان گفت: «این ابوالقاسم، حسین بن روح نوبختی جانشین من است و میان شما و حضرت صاحب الأمر علیه السلام سفیر و وکیل و مورد اطمینان و امین است.»

از این رو در کارهایتان به او مراجعه کنید و در کارهای مهم خود به او اعتماد نمایید. من این فرمان را دریافت داشته بودم و آن را به شما دوستان اهل بیت رسانیدم.» [۲].

روایت است که دومین نایب خاص امام عصر علیه السلام دوست گرم و پر مهربی بنام «جعفر بن احمد» داشت و با او بسیار نشست و برخاست می نمود.

این دوستی به جایی رسیده بود که آن جناب، در اواخر زندگی اش جز غذایی که در خانه این دوست فراهم می شد چیزی میل نمی کرد و بسیاری از شیعیان با آگاهی بر این دوستی در این اندیشه بودند که جعفر بن احمد، سومین نایب خاص امام عصر علیه السلام و جانشین دوست خود خواهد بود، اما حضرت مهدی حسین بن روح نوبختی را به سفارت برگزید.

جالب است که «جعفر بن احمد» با وجود ارتقاء مقام حسین بن روح هرگز رفتار و عملکرد دوستانه و صمیمانه خویش را با او تغییر نداد بلکه همانگونه، که در

[صفحه ۲۷۹]

خدمت دومین نایب امام عصر علیه السلام تا آخر کار، در کمال مهر و وفا ایستاد، به خدمت سومین نایب نیز کمر همت بست. همواره در مجلس او حضور می یافت و او را مخلصانه در راه انجام وظایف و به دوش کشیدن

بار گران مسئولیت‌هایش یاری می‌کرد. و تا آخرین لحظات زندگی «جناب نوبختی» در خدمت او ایستاد، تا سرانجام سومین نایب خاص نیز پس از ۲۱ سال خدمت به حق و عدالت، در سال ۳۲۶ هجری جهان را بدرود گفت.

پاورقی

[۱] غیبت طوسی، ص ۲۲۷.

[۲] مدرک یاد شده.

چهارمین نایب خاص

چهارمین نایب خاص

نام چهارمین نایب خاص محبوب دلها، «علی بن محمد» بود، کنیه اش ابوالحسن و در لقب «سمری» شهرت داشت.

حضرت او را برای سفارت خویش برگزید و به جناب حسین بن روح نیز دستور داد که او را به جانشینی خویش معرفی کند و آن جناب نیز دستور مبارک امام خویش را اجرا کرد.

شخصیت والای آن جناب بسان خورشیدی بود که نیازی به معرفی درخشندگی نور او نیست و امانت‌داری، تقوا، شکوه و عظمت او فراتر از گفتار و نوشتار است.

از کرامت‌های آن فرزانه روزگار از جمله این بود که در بغداد، خبر از رحلت «ابن بابویه قمی»، پدر گرامی صدوق، که در ری می‌زیست داد و گفت: «در این ساعت، او چشم از جهان فرو بست.» و گروهی از شیعیان که در حضورش بودند ماه و روز و ساعتی را که او فرموده بود یادداشت کردند، آنگاه پس از ۱۷ روز که خبر رحلت او به بغداد رسید دیدند کاملاً با نوشته آن روز که جناب «سمری» فرموده بود تطبیق دارد.

با پایان یافتن زندگی پرافتخار چهارمین نایب خاص امام عصر، غیبت صغری یا کوتاه مدت آن گرامی و نیز نیابت و سفارت خاص نیز به پایان رسید و از آن روز غیبت طولانی آن خورشید جهان افروز،

آغاز گردیده است که تاکنون نیز ادامه دارد.

[صفحه ۲۸۰]

امید که با ظهور مبارکش این فراق و انتظار و این دوران غمبار غیبت پایان پذیرد، ان شاء الله.

رحلت جناب سمري

رحلت جناب سمري

درست پیش از شش روز از رحلت چهارمین نایب خاص بود که پیام کتبی مبارکی از سوی حضرت مهدی علیه السلام به آن جناب صادر گردید، که اینگونه بود:

بسم الله الرحمن الرحيم

«یا علی بن محمد السمري! أعظم الله أجر اخوانك فيك، فانك ميت ما بينك و بين سته أيام، فاجمع أمرک و لا توص الی أحد فيقوم مقامك بعد وفاتك، فقد وقعت الغيبه التامه فلا ظهور الا بعد اذن الله - تعالی ذکره - و ذلك بعد طول الأمد و قسوه القلوب و امتلاء الأرض جوراً.» [۱].

بنام خدای بخشاینده بخشایشگر

هان ای علی بن محمد سمري! خداوند پاداش برادران دینی ات را در رحلت تو، پرشکوه و بزرگ گرداند. تو تا شش روز دیگر به سرای باقی خواهی شتافت، از این رو به کارهایت رسیدگی کن و در مورد هیچ کس به عنوان جانشین خود، وصیت منما، چرا که عصر غیبت کامل، فرا رسیده است و دیگر جز پس از دریافت فرمان از جانب خدا، ظهور نخواهد بود و دریافت فرمان از جانب خدا نیز پس از گذشت روزگاران و سخت شدن قلبهای مردم و لبریز شدن زمین از ظلم و جور، خواهد بود.

جناب سمري، این توقيع مبارک را در خانه اش برای مردم خواند و آنان از روی آن توقيع شريف، نسخه برداشتند و از خانه آن جناب رفتند، اما هنگامی که روز ششم بسوی خانه او

آمدند، دیدند در واپسین لحظات است.

[صفحه ۲۸۱]

پرسیدند: «جانشین شما کیست؟»

پاسخ داد: «خدای را امری است که خود به انجام رساننده آن است.»

و این آخرین سخنی بود که از او شنیده شد و آنگاه جهان را بدورد گفت و این در سال ۳۲۹ هجری اتفاق افتاد. [۲].

پاورقی

[۱] اکمال الدین، ج ۲، ص ۵۱۶ و غیبت طوسی، ص ۲۴۲ و ۲۴۳.

[۲] منتخب الاثر، ص ۳۹۹.

نمایندگان حضرت مهدی

نمایندگان حضرت مهدی

در دوران زندگی چهار سفیر خاص امام عصر علیه السلام شیعیان و دوستان، مسایل فقهی، حقوقی، مالی و گاه مسایل شخصی خود را نیز از طریق آنان از امام گرانقدر خویش می پرسیدند و پس از مدتی کوتاه، پاسخ شایسته و بایسته آن را دریافت می کردند.

این سفیران خاص نیز در شهرهای مختلف جهان اسلام، هر کدام نمایندگان داشتند که در فراهم ساختن امکانات انجام شایسته مسئولیتهای خطیر سفارت حضرت مهدی علیه السلام برای آنان، نقش شایسته ای را ایفا می کردند.

این نمایندگان، در زندگی راه و رسم خویش، بسیار شایسته کردار و در عقیده و ایمان خود، بسیار مستقیم و درست اندیش بودند و همگمی به پارسایی، تقوا پیشگی و شایستگی شهرت داشتند و تا آخرین لحظه زندگی نیز به همان سبک زیسته، نه انحرافی از آنان دیده شد و نه لغزش و ارتجاعی. این بزرگوران، برای دریافت پاسخ مسایل و موضوعات خویش که مردم از آنان پاسخ آنها را می خواستند، گاه به سوی سفیران خاص امام عصر علیه السلام مراجعه می کردند و گاه بطور بی واسطه به سوی خود آن گرامی مرد عصرها و نسلها که

ما در اینجا، به منظور پرهیز از گستردگی بحث، تنها نام بلند آوازه و نیک آنها را می آوریم و بیوگرافی‌شان را وامی گذاریم.

نام برخی از آنان عبارت است از:

۱- حاجز بن یزید که لقبش وشاء بود.

[صفحه ۲۸۲]

۲- ابراهیم بن مهزیار

۳- محمد بن ابراهیم

۴- احمد بن اسحاق قمی

۵- محمد بن جعفر اسدی

۶- قاسم بن علاء

۷- حسن بن قاسم

۸- محمد بن شاذان

و نیز شخصیتهای دیگری نام و نشان‌شان آمده است که وکالت آنها ثابت نشده یا در میان محدثان شهرت نیافته اند، که از آنها می گذریم.

مدعیان دروغین سفارت و نمایندگی

مدعیان دروغین سفارت و نمایندگی

از شگفتیهای روزگار این است که شماری از یاران حضرت هادی و حضرت عسکری علیه السلام فرجام شقاوت بار و عاقبت بسیار بدی را برای خویش برگزیدند و از راه درست و مسیر حق و عدالت انحراف جستند، با اینکه هم دارای سابقه درخشانی بودند و هم بسیار به محضر آن دو بزرگوار تشریف یافته و هم، پیوندشان سخت و استوار بود.

روایات بسیار از آن دو امام معصوم شنیده بودند تا جایی که یکی از آنان با گردآوری و دسته بندی آن روایات، کتابی تألیف نموده بود.

انگیزه ها و اسباب انحراف

انگیزه ها و اسباب انحراف

با تعمق شایسته و بایسته در موضوع، برای انحراف آنان از راه درست و عادلانه، جز انگیزه های ذیل را نمی توان یافت:

۱- حرص و آز در تأمین منافع نامشروع شخصی

۲- طمع به اموال و امکاناتی که انبوه دوستداران امام عصر علیه السلام به آنها داده

[صفحه ۲۸۳]

بودند تا بوسیله ی آنان به آن حضرت برسد.

۳- جاه طلبی و دوستی ریاست و عشق به شهرت و قدرت، تا از ورای آنها به جامعه، فرماندهی و ریاست کنند.

۴- و دیگر آفت هستی سوز، پیروی از هوای نفس که انسان را از حق و فضیلت باز می دارد.

آری! برای نگون بختی و انحراف آنان دلیل دیگری جز آنچه آمد نمی شناسیم.

سرانجام کارشان به جایی رسید که نفرین و لعنت حضرت مهدی علیه السلام شامل آنان گردید. آن نفرین و لعنتی که بند بند وجود انسان از آن می لرزد و قلبها تکان می خورد.

رفع فتنه مدعیان دروغین

رفع فتنه مدعیان دروغین

روشن است که این مدعیان دروغین در میان شیعیان، مشکلات عقیدتی بسیاری ایجاد کردند، علاوه بر آن، افکار و اندیشه های نایبان حقیقی حضرت مهدی علیه السلام را نیز به فتنه خود و ریشه کن ساختن آن مشغول داشتند، زیرا عنصری که دچار انحراف عقیدتی است هنگامی که به دروغ ادعای سفارت و یا وکالت از امام علیه السلام را نیز داشته باشد، راه و رسم خط مستقیم امام علیه السلام را تیره و تار می سازد و با مخالفت و رقابت کینه توزانه و جاه طلبانه خویش، میدان را برای تلاشهای اصلاحی سازنده سفیران حقیقی

آن حضرت، تنگ می کند.

این مشکلی بود که نه سکوت در برابر آن صحیح بنظر می رسید و نه اقدام نکردن به حل آن مشکل و جبران ضایعات این آفت گمراهگر؛ بناگزیر باید با کنار زدن پرده از روی واقعیتها، حقیقت را آشکار و مدعیان دروغین را رسوا ساخت.

[صفحه ۲۸۴]

اینک توضیح بحث:

حسن شریعی

حسن شریعی

این مرد از یاران دو پیشوای گرانقدر حضرت هادی و عسکری علیهم السلام بود و پس از حضرت عسکری و غیبت امام عصر علیه السلام به دروغ و باطل، ادعا نمود که گویی سفیر ویژه آن حضرت است، با اینکه شایستگی این مقام را نداشت.

او به خدا دروغ بست و به امامان معصوم علیهم السلام نسبتهایی داد که زینده مقام آنان نبود و از آنها بیزارند و سرانجام کفر و حق ستیزی او به جایی رسید که توقیعی از جانب حضرت مهدی علیه السلام بوسیله نایب سوم در لعنت و نفرین به او و بیزاری جستن از او و رفتار و گفتارش صادر گردید، از این رو شیعیان او را لعنت کردند و تنفر خود را از او اعلان نمودند.

محمد بن نصیر نمیری

محمد بن نصیر نمیری

این مردک، از یاران حضرت عسکری علیه السلام بود که پس از رحلت آن بزرگوار و غیبت فرزندش به دروغ مدعی گشت که سفیر حضرت مهدی علیه السلام و نایب خاص اوست، اما خدا به کیفر دروغ سازی و حق ستیزی و سخنان کفرآمیزش، او را رسوا ساخت و دومین نایب ویژه امام عصر او را لعنت کرد و از او بیزاری جست.

این عنصر منحرف، نسبت خدایی و ربوبیت به حضرت هادی و عسکری علیهم السلام داد و با وقاحت ادعا کرد که پیامبر و فرستاده شده از سوی امام هادی علیه السلام است. [۱].

علاوه بر انکار مبدأ، با عقیده به تناسخ، معاد را نیز انکار کرد [۲] و به مباح بودن

[صفحه ۲۸۵]

نکاح با محارم چون: خواهر، مادر و عمه... و به

همجنس بازی، این عمل شنیع و ضد انسانی، فتوا داد و گفت: «این کار برای فاعل لذت بخش است و برای مفعول تواضع و فروتنی می آورد.»

یکبار او را دیدند در حالی که غلامش بر او سوار است، هنگامی که بر این گناه زشت او را سرزنش کردند گفت: «این کار برای غلام لذت آور است و برای من تواضع و ترک تکبر و خودپسندی است.» [۳].

پاورقی

[۱] غیبت طوسی، ص ۲۴۴.

[۲] در کتاب «معجم و سیط» آورده اند که: «تناسخ روح، عقیده ای است که میان هندوها و ملتهای باستانی شایع بود و بر این باور بودند که روح مرده به حیوان برتر یا پست تری انتقال می یابد تا بخاطر عملکرد صاحب آن که مرده است، پاداش یا کیفر و عذاب شود و دیگر معاد و رستاخیزی نیست.».

[۳] رجال کشی، ص ۴۳۸ و غیبت طوسی، ص ۲۴۴.

احمد بن هلال عبرتایی

احمد بن هلال عبرتایی

او اهل روستای بزرگی از منطقه «نهروان» بود که میان واسط و بغداد قرار داشت، گفته شده که از یاران حضرت هادی یا عسکری علیهم السلام بود و به هر حال به غلو مشهور است و مورد لعن و نفرین ابدی.

نخست از افراد مورد اطمینان حضرت عسکری علیه السلام و از اصحاب خاص و روایت کننده از امامان معصوم علیهم السلام بود. ۵۴ مرتبه به زیارت خانه خدا رفت که ۲۰ بار با پای پیاده بود. اما دریغ که دچار انحراف و ارتجاع سختی شد، به گونه ای که حضرت عسکری علیه السلام او را بسیار نکوهش کرد و در موردش فرمود: «از این صوفی ریاکار و

بازیگر، پروا کنید.»

برخی نیز این جمله را در نکوهش او، از جانب حضرت مهدی علیه السلام دانسته اند که در هر حال نشانگر پلیدی و گمراهی این مرد است.

او تا زمان نیابت جناب محمد بن عثمان زیست و با سماجت بسیار، سفارت آن جناب را انکار کرد که توفیق مبارکی از جانب حضرت مهدی علیه السلام در مورد لعن و نفرین بر او و لزوم اظهار بیزاری از کارهایش، شرف صدور یافت.

از آن پس، دشمنی و عداوت خویش را با امامان نور علیهم السلام آشکار ساخت که شیعیان او را لعنت کردند و از او بیزاری جستند.

[صفحه ۲۸۶]

پس از مرگ او، نامه‌ی دیگری از جانب امام عصر علیه السلام آمد که بار دیگر او را مورد لعن و نفرین قرار داد و بیزاری جستن از او را خاطر نشان نمود، دلیل آن هم این بود که برخی شیعیان توفیق نخست را در مورد او انکار کردند و از «قاسم بن علاء» که از وکلای حضرت مهدی علیه السلام بود تقاضا کردند که از آن حضرت در این مورد سؤال کند تا در مورد انحراف او اطمینان پیدا کنند.

در مورد سؤال آنان پاسخی رسید که فرمود:

«... قد کان أمرنا نفذ اليك في المتصنع ابن هلال - لا رحمه الله - بما قد علمت و لم يزل - لا غفر الله له ذنبه و لا أقاله عشرته - يداخل في أمرنا بلا اذن منا و لا رضی يستبد برأيه... لا يمضى من أمرنا اياه الا بما يهواه و يريد، أراد الله بذلك في نار جهنم.

فصبرنا عليه، حتى بتر

الله - بدعوتنا - عمره و كنا قد عرفنا خبره قوما من موالينا في ايامه - لا - رحمه الله - و امرنا هم بالقاء ذلك الى الخاص من موالينا و نحن نيراً الى الله من ابن هلال - لا رحمه الله - و ممن لا ييراً منه.

و اعلم الاسحاقى - سلمه الله - و أهل بيته بما أعلمناك من حال هذا الفاجر و جميع من كان سألک و يسألک عنه من أهل بلده و الخارجين و من كان يستحق أن يطلع على ذلك، فانه لا عذر لأحد من موالينا في التشكيك فيما روى عنا ثقافتنا، قد عرفوا بأننا نفاوضهم بسرنا و نحمله اياه اليهم و عرفنا ما يكون من ذلك ان شاء الله تعالى.» [١].

يعنى: درباره «ابن هلال» اين ظاهر ساز - که رحمت خدا بر او مباد! - دستور ما به تو رسيد و از آن آگاه شدی. او که خدا - گناهِش را نبخشاييد و او را از آموزش خود محروم سازد - همچنان در کار ما بدون اجازه و رضايتي از جانب ما دخالت می کند. استبداد رأی، پيشه ساخته و از کار ما تنها آنچه را که دلخواه اوست می پذيرد، خدا بخاطر اين شيوه زشت و گمراهانه اش او را به آتش جهنم بکشاند.

ما در مورد او شکیبایی ورزیدیم تا خدا به نفرین ما، رشته عمر او را برید، در زمان حياتش - که خدای او را از رحمت خود دور سازد! - ما گروهی از دوستانمان را

[صفحه ۲۸۷]

از انحراف عقیدتی و عملکرد ظالمانه او آگاه ساختیم و به آنان خاطر نشان کردیم که

به دوستان خاص ما این موضوع را برسانند.

و اکنون ما، هم از او بیزاری می‌جوییم و هم از کسانی که از او ابراز تنفر نکنند.

آنچه در مورد این عنصر فاجر و گناهکار به تو اعلام کردیم به احمد بن اسحاق - که خدای او را سلامت دارد! - و به همه کسانی که از شهر او یا دیگر شهرها، از وضعیت وی، از تو سؤال نمودند یا می‌نمایند و نیز به هر آن کس که درخور آن است که در این مورد آگاهی یابد، به همه اینها اعلان کن، چرا که هیچ یک از دوستان ما عذری ندارند که در آنچه افراد مورد اعتماد و اطمینان از جانب ما روایت می‌کنند، تردید روا دارند.

آنان می‌دانند که ما اسرار خود را با افراد مورد اعتماد خویش در میان می‌گذاریم و آنها را به آنان انتقال می‌دهیم و آنچه در این مورد است اگر خدا بخواهد، شناخته‌اند.

پاورقی

[۱] رجال کشی، ص ۴۳۸ و غیبت طوسی، ص ۲۴۴.

محمد بن علی بن بلال

محمد بن علی بن بلال

این مرد نیز در آغاز کارش مورد اعتماد حضرت عسکری علیه السلام بود، [۱] اما پس از آن، از صراط مستقیم انحراف جست و به دروغ مدعی گردید که از جانب حضرت مهدی علیه السلام وکیل است و نیابت خاص دومین سفیر آن حضرت، جناب محمد بن عثمان را انکار نمود. و از پی آن، اموالی را که نزد او انباشته شده بود تا به حضرت مهدی علیه السلام برساند، در آنها خیانت ورزید. [۲].

محمد بن عثمان، راه دیدار او با امام

دستور داد که اموال را به دومین نایب او، محمد بن عثمان بدهد. با این وصف او همچنان به انحراف و کینه توزی خود ادامه داد و فرجام کارش به جایی رسید که توقیعی از جانب امام عصر علیه السلام رسید و در آن، ضمن گروهی دروغ پرداز همچون «شلمغانی» و «حلاج» مورد لعن و نفرین قرار گرفت و به بیزاری جستن از آنان تأکید شد. [۳].

پاورقی

[۱] بطوریکه امام حسن عسکری علیه السلام درباره ی او می فرماید: «فانه الثقة المأمون، العارف مما يجب علیه.» رجال کشی، ص ۵۷۹. یعنی: او فرد مورد اعتماد و امین است و به تکالیف خود آشناست.

[۲] غیبت شیخ طوسی، ص ۲۴۶.

[۳] رجوع شود به: احتجاج طبرسی، ج ۲، ص ۲۸۹، چاپ نجف.

حسین بن منصور حلاج

حسین بن منصور حلاج

او شیطان بود و چه شیطان گمراهگر و خطرناکی؟

از ده قرن پیش، جامعه اسلامی به این عنصر فریبکار و فتنه او، گرفتار آمد و با اینکه کفر و انحراف او آشکار گشت، برخی از واماندگان همچنان خود را دوستدار و ارادتمند او به حساب می آورند و او را تحسین می کنند و به اندیشه و عقیده فاسد او، دل می بندند و روشن است که هر کس به دیگری شباهت داشت، بسوی او جذب می گردد.

زادگاه او

زادگاه او

در مورد زادگاه و شهر او، مورخان اختلاف نظر دارند، برخی او را از «نیشابور» می دانند و برخی از «مرو» و برخی دیگر از «طالقان» یا «شهر ری».

محدثان و مورخان از او سخن به میان آورده و او را از دروغ پردازان و دجالگران و شیادان فریبکار و تردست، شمرده اند. او تظاهر به صوفی گری می کرد و در هر رشته ای از علم و دانش، در حالی که آگاهی و دانشی نداشت، خود را دانشور و دانشمند برجسته، جا می زد.

هر روز به رنگی در می آمد، نزد شیعیان خود را دوستدار و شیفته خاندان وحی و رسالت جا می زد و نزد اهل سنت، ژست
همرنگی و همراهی با آنان را می گرفت که

[صفحه ۲۸۹]

از ناحیه امام عصر علیه السلام توقیعی صادر گردید و ضمن لعن و نفرین او، بیزاری وجود مبارک آن حضرت را، از او و
کارهای ناپسندش نشان داد.

دجالگری و تردستی او

دجالگری و تردستی او

به دلیل دجالگری و تردستی او، شگفتی ندارد که برخی از شیعیان، در کار او دچار اشتباه شوند و در ستایش این عنصر گمراه
و فریبکار، راه مبالغه گیرند. از زشتکاری و انحرافات او و نکوهشهایی که به همین خاطر از او شده است، از همه غفلت ورزند
و توقیعی که او را مورد لعن قرار می داد و بیزاری امام عصر علیه السلام را از او نشان می داد، همه را فراموش کنند.

از انحرافات عقیدتی او این بود که ادعای خدایی و خدایگانی داشت و دجالگرانه مدعی بود که خدا در او حلول نموده و او
پروردگار

مردم است.

یک بار به شهر قم رفت و در آنجا ادعای سفارت و وکالت حضرت مهدی علیه السلام را نمود که مردم هوشمند قم، او را به خفت و خواری کشیدند و از خود راندند. شیخ بهایی در کشکول خود، در مورد او می نویسد: حسین بن منصور حلاج، کسی بود که مردم بغداد بر کشتن او اتفاق نظر داشتند.

با نوشتن نامه مفصلی به دادگاه به انحرافات او گواهی دادند و پای آن را به روشنی امضا کردند.

او در حالی که در دادگاه فریاد می کشید که: «از خدا پروا کنید و خون مرا نریزید.» مردم گواهیهای خویش را بر انحرافات او اثبات می کردند و مرگ نکبت بار او را می خواستند. سرانجام حکم بازداشت او صادر گردید و به زندان انتقال یافت. «خلیفه عباسی» به رئیس شهربانی خویش دستور داد تا هزار ضربه شلاق به او بزند اگر باز هم زنده ماند هزار شلاق دیگر بر او نواخته شود تا بمیرد، آنگاه گردنش را بزنند.

او را برای اجرای حکم دادگاه، به دروازه «طاق» آوردند. سیل جمعیت از هر سو

[صفحه ۲۹۰]

برای تماشای او گرد آمدند. نخست هزار ضربه شلاق بر او نواخته شد، آنگاه با بریدن دست و پا و سر او، پیکرش را به آتش کشیدند و سرش را بر پل بغداد آویختند. این جریان در سال ۳۰۹ هجری اتفاق افتاد.

شلمغانی

شلمغانی

او، به «ابن عزاقر» معروف بود و چون از «واسط» عراق برخاسته بود به زادگاهش منسوب شده و او را «ابوجعفر محمد بن علی شلمغانی» می گفتند.

از محدثان بود و کتابهای بسیاری داشت

و در آنها، انبوه روایاتی را که از امامان اهل بیت علیهم السلام دریافت داشته بود، همه را گرد آوری و دسته بندی نموده بود. هنگامی که راه انحراف و ارتجاع را در پیش گرفت و از نظر اندیشه، عقیده و عملکرد تغییر یافت با روایات، شروع به بازیگری کرد. هر چه می خواست بر آنها می افزود و هر چه دلخواه او بود، کم می کرد.

در اوج فتنه گری و فریبکاری او، توقیعی از جانب حضرت مهدی علیه السلام در لعن و نکوهش و بیزاری جستن از کفر و الحاد و کارهای زشت او صادر شد و به شیخ حسین بن روح رسید که اینگونه است:

«... عرف - أطال الله بقاءك و عرفك الخير كله و ختم به عملك - من تشق بدینه و تسكن الی نیته، من اخواننا - أدام الله سعادتهم - بأن محمد بن علی، المعروف بالشلمغانی - عجل الله له النقمه و لا أمهله - قد ارتد عن الاسلام و فارقه و ألد فی دین الله و ادعی ما كفر معه بالخالق - جل و تعالی - و افتری كذبا و زورا و قال بهتاننا و اثما عظیما، كذب العادلون بالله و ضلوا ضلالا بعیدا و خسروا خسرا مبینا.

و انا برئنا الی الله تعالی و الی رسوله و آله - صلوات الله و سلامه و رحمته و برکاته علیهم - منه و لعناه علیه لعائن الله تتری، فی الظاهر منا و الباطن و السر و العلن و فی كل وقت و علی كل حال و علی من شایعه و بایعه و بلغه هذا القول منا فأقام علی

تولیه بعده.

و أعلمهم - تولاك الله - أنا في التوقى و المحاذره منه، على مثل ما كنا عليه ممن

[صفحه ۲۹۱]

تقدمه من نظرائه من الشریعی و النمیری و الهلالی و البلاعی و غیرهم.

و عاده الله - جل ثناؤه - معل ذلك قبله و بعده - عندنا جميله و به نثق و اياه نستعين و هو حسبنا في أمورنا و نعم الوكيل. [۱].

بنام خداوند بخشاینده بخشایشگر

اعلان کن: خدای عمرت را طولانی ساخته و پاینده ات بدارد و همه خوبیها و ارزشها را به تو بشناسد و فرجام کارت را به نیکی پایان برد.

اعلان کن به همه کسانی که به دینداری و دین باوری آنان اطمینان داری و به برادران ما که از نیت خیر آنان آگاهی و خداوند نیکبختی آنان را تداوم بخشد، به آنان اعلام کن که: «محمد بن علی» معروف به «شلمغانی» که خداوند در کیفر او شتاب کرده و هرگز مهلتش ندهد، از دین اسلام برگشته و از آن جدا شده است، در دین خدا کفر و الحاد ورزیده و ادعاهایی دارد که باعث کفر به آفریدگار بزرگ است.

او به دروغ تهمت می زند و بهتان می بندد و گناهان بزرگی مرتکب می شود.

آنان که از خدا برگشته اند دروغ گفته و به گمراهی بسیار دور و درازی افتاده و زیانی آشکار کرده اند.

ما به خدا و پیام آورش و خاندان او - که درود و رحمت خدا و برکاتش بر او و خاندانش باد! - از او بیزارى جسته و او را لعنت و نفرین نموده ایم. لعنتهای خدای یکی پس از

دیگری، در ظاهر و باطن، آشکار و نهان و همیشه و همواره، بر او باد و بر هر کس که از او پیروی نموده و با او دست بیعت داده و پس از این هشدار ما، باز هم به دوستی و پیروی از او برخیزد.

شما که - خداوند پشتیبان و یار و یاور تو باد - اعلان کن که: ما در اجتناب و بر حذر بودن از او - شلمغانی - همانند همان حالتی هستیم که پیش از او، از عناصر نظیر او بیزاری جستیم و تبری از آنان را لازم شمردیم، از عناصری مانند: شریعی،

[صفحه ۲۹۲]

هلالی، بلالی و دیگران.

و شیوه خدا را پیش از رخدادها و پس از اینها، شایسته دانسته و به او اطمینان داشته و از او یاری می جوئیم و او در تمامی امور ما، ما را بس است و خوب و شایسته سرپرست و وکیلی است.

این توفیق هشدار دهنده و راهگشا، هنگامی که از سوی آن گرامی صادر گردید که سفیر خاص او در زندان سردمداران وقت رژیم عباسی بود. با این وجود، این توفیق را به یکی از یاران خویش تسلیم داشت و بدو دستور داد که آن را بطور گسترده در میان شیعیان و دوستداران خاندان وحی و رسالت منتشر سازد و او نیز چنین کرد و پس از پخش این توفیق مبارک، شیعیان به لعن و نفرین و تبری جستن از آن عنصر گمراه و دجال و دوری جستن از او، اتفاق نظر نشان دادند و از او و روش دجالگرانه و منحط او بیزاری جستند.

پاورقی

[۱] احتجاج طبرسی، ج ۲، ص ۲۸۹،

انحرافات شلمغانی

انحرافات شلمغانی

او به حلول و تناسخ معتقد بود و ادعا می کرد که خدا در وجود او حلول کرده و روح ملکوتی پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و امیر مؤمنان علیه السلام و دخت گرانمایه پیامبر، فاطمه علیها السلام به ترتیب به «محمد بن عثمان» دومین سفیر خاص امام عصر علیه السلام و «حسین بن روح» و «ام کلثوم» دختر محمد بن عثمان، حلول نموده اند و برای فریب و دجالگری، به یارانش توصیه می کرد که: «اینها راز سر به مهر است که باید همچنان پوشیده بدارند.» [۱].

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۳۷۲.

هم خطی شلمغانی و حلاج

هم خطی شلمغانی و حلاج

این دو در یک خط سیاه و ارتجاعی با هم بودند و آن خط کفر و الحاد بود. برای نگارنده روشن نیست که چگونه این پندار خرافی و کفرآلود در اذهان این فریبکاران

[صفحه ۲۹۳]

پدید آمد و انگیزه ی آنان در فراخوانی به این بافته های رسوا و دروغهای سهمگین و افترا و کفر آشکار و بی پرده چه بوده است؟

«شلمغانی» را نخست جناب حسین بن روح به سوی قبیله «بنی بسطام» معرفی کرد و او را تویع کرد؛ پس از آن بود که آنان، سخنان او را می شنیدند و به دستوراتش گردن می نهادند و هنگامی که راه کفر و زندقه در پیش گرفت، هر دروغ و کفری را با استناد به حسین بن روح، برای آنان با آب و تاب می گفت و آنان نیز در بست قبول می کردند.

هنگامی که سومین سفیر ویژه امام عصر علیه السلام از این انحرافات او آگاه شد، دروغهایی

را که به او نسبت داده و نقل کرده بود، همه را انکار کرد و قبیله مورد اشاره را از پذیرش بافته های کفرآمیز او نهی کرد و به آنان دستور داد که او را لعن نموده و از او بیزاری جویند. اما گمراهان از پیروی او دست برنداشتند بلکه به دوستی و پیروی از دجالگریهایش کمر بستند.

«شلمغانی» پس از آگاهی از این مطلب که «حسین بن روح» دستور لعن و بیزاری جستن از او را صادر کرده است، دست به نیرنگ جدیدی زد و آن این بود که لعن و نفرین را به معانی پوج و بی معنایی تغییر داد تا از آن معرکه نجات یابد. [۱].

اما جناب حسین بن روح تلاش گسترده ای نمود تا او را رسوا ساخت و چهره حقیقت را نزد شیعیان آشکار نمود و کسی از سرشناسان و اندیشمندان را وانگذاشت، بلکه به همه نامه نوشت و آنان را به لعن و نفرین «شلمغانی» و لزوم بیداری جستن از او و پیروان و دستیارانش تشویق کرد.

بخاطر همین تلاش روشنگرانه و جهاد فکری بود که خبر لعنت نمودن بر او، میان مردم بطور گسترده ای پخش شد و به سخن روز تبدیل گشت.

کار برای آن عنصر گمراه سخت شد، برای نجات از آن تنگنا به گروهی از شیعیان

[صفحه ۲۹۴]

توسل جست که میان او و سفیر سوم امام عصر علیه السلام دیداری پیش آورند تا آنان دست یکدیگر را بگیرند و خدای را بخوانند، آنگاه اگر آتشی از آسمان فرود نیامد و جناب «حسین بن روح» را نسوزانید، آنچه در حق او گفته همه

درست و به حق است و «شلمغانی» در خور لعنت و نفرین ابدی؛ اما این نقشه ابلیسی او نیز نقش بر آب شد.

خبر فریبکاری و انحراف «شلمغانی» به حاکم عباسی رسید دستور بازداشت او را صادر کرد و آن فریبکار مخفی شد و هر روز از خانه ای به مخفیگاه دیگری می رفت. وزیر رژیم عباسی «ابن مقله» دستور جستجوی گسترده ای را برای یافتن او صادر کرد و در نتیجه دستگیر شد و با او انبوهی نامه به دست آمد که پیروان گمراهش به او نوشته بودند و او را به واژه هایی چون: پروردگار من! خدای من! مولای من! رازق من! و... که تنها زیننده خداست، مخاطب ساخته بودند.

سرانجام او را به دادگاهی که از فقها، قضات و فرماندهان ارتش تشکیل شده بود، تحویل دادند و پس از محاکمه طولانی و متعدد، همگان به اعدام او رأی دادند. پس از صدور رأی دادگاه، او را شلاق زدند و پس از شلاق، گردنش را زدند و پیکر پلیدش را به آتش کشیدند و خاکستر او را به آبهای دجله سپردند. [۲].

پاورقی

[۱] او می گفت: «لعنت» به معنای: دور گردانیدن است. و «لعنه الله» یعنی: خدا او را از آتش دوزخ دور گردانید. برای اطلاع بیشتر، مراجعه شود به: آخرین امید، ص ۱۳۷.

[۲] غیبت شیخ طوسی، ص ۲۵۰ و الفرق بین الفرق، ص ۲۵۰.

ابودلف کاتب

ابودلف کاتب

او نیز از دروغ پردازانی بود که به ناروا و بهتان ادعا کرد که از سوی حضرت مهدی علیه السلام به سفارت انتخاب شده است. «جعفر بن قولویه» در مورد او می نویسد:

«ابودلف کاتب، کسی است که ما او را کافر و ملحد می شناختیم. او پس از الحاد و کفر گویی به غلو و دجالگری پرداخت، بعد دیوانه شد سپس به تفویض

[صفحه ۲۹۵]

گرایید.» [۱].

به هر محفل و مجلسی که می رفت به خواری و خفت کشیده می شد و شیعیان جز اندک زمانی با او و فتنه اش آشنا نشدند و همگی از او و اندک پیروان گمراهش، بیزاری می جستند.

از انحرافات او این بود که جزو گروه گمراه «مخمسه» بود. [۲] و آنان گروهی از غلوکنندگان و گمراهانی بودند که می گفتند: «سلمان، ابوزر، مقداد، عمار و عمر بن امیه پنج شخصیت برجسته ای هستند که از جانب خدا تدبیر امور و تنظیم شئون آفرینش را به دست گرفته اند و خدا آنان را براین کار گمارده است.» [۳].

به هر حال «ابودلف» نیز به حلول و تناسخ معتقد بود، او کافر، نجس، گمراه و گمراهگر بود. معروف بود که عنصری دیوانه است و این خرافات و سخنان کفرآلود، از دیوانگی و زوال عقل او منشأ می گیرد.

پاورقی

[۱] «مفوضه» گروهی بودند که می گفتند: «خدا پیامبر را آفرید و تدبیر امور جهان را به او وا نهاد. برخی نیز می گفتند: «به امیرمؤمنان علیه السلام وا گذاشت در روایت است که: «من قال بالتفویض، فقد اخرج الله عن سلطانه.» مجمع البحرین، ماده تفویض.

[۲] برخی نیز گفته اند که: «این گروه گمراه، فرقه ای از «غلاه» بودند که به الوهیت اصحاب کساء عقیده داشته و آنان را نور واحدی می شناختند که روح در همه آنها بطور برابر حلول نموده

است و همه نور واحدی هستند که هیچ کدام بر دیگری برتری ندارند.» ملل و نحل شهرستانی، ج ۲، ص ۱۳.

[۳] جامع الرواه، ج ۲، ص ۴۶۹ به نقل از ابن قولویه.

محمد بن احمد بغدادی

محمد بن احمد بغدادی

او بنام «ابوبکر محمد بن عثمان» بود و به بغدادی شهرت دشت، از شگفتیهای روزگار اینک: او از نواده های جناب «عثمان بن سعید» نخستین سفیر خاص امام عصر علیه السلام بود.

او به دروغ و بهتان، ادعای سفارت از جانب دوازدهمین امام نور علیه السلام را نمود.

[صفحه ۲۹۶]

عنصری کم سواد و کم خرد بود. در نادانی و بلاهت او همین بس که از «ابودلف» پیروی می کرد. و به خرافات و کفریات او معتقد بود.

روایت شده است که: روزی به مجلس عمویش محمد بن عثمان، دومین نایب خاص امام عصر علیه السلام وارد شد و اصحاب که پیرامون روایات رسیده از اهل بیت علیهم السلام گفتگو می کردند، ساکت شدند و جناب محمد بن عثمان فرمود: «ساکت باشید و نزد این تازه وارد چیزی نگوئید که از یاران شما نیست.»

«بغدادی»، نفاق را پیشه خود ساخته بود و هر روز به رنگی درمی آمد، یکبار ادعا کرد که وکیل «یزیدی» است که در بصره می باشد و از این راه اموال فراوانی گرد آورد.

سرانجام «یزیدی» به او دست یافت و ضمن درگیری ضربت سختی بر سر او وارد آورد که آب از دیدگانش فرو ریخت و نابینا گردید و مرد. [۱].

[صفحه ۲۹۹]

پاورقی

[۱] در شرح حال این هشت دروغ پرداز، از کتابهای: رجال کشی، تنقیح المقال، غیبت شیخ طوسی و

بحارالانوار استفاده شده است.

دیدار با حضرت مهدی علیه السلام

چه کسانی در غیبت کوتاه به دیدار او مفتخر شده اند؟

چه کسانی در غیبت کوتاه به دیدار او مفتخر شده اند؟

پس از اینکه آغاز غیبت کوتاه آن حضرت را، از همان لحظات نخستین ولادت او شناختیم، اینک ممکن است کسانی را که به دیدار آن خورشید جهان افروز مفتخر شده اند به دو گروه تقسیم کنیم و چگونگی دیدار برخی را بصورت فشرده و برخی را بصورت گسترده، ترسیم نماییم.

الف: کسانی که در دوران حیات حضرت عسکری علیه السلام به دیدار امام مهدی علیه السلام نایل آمدند.

ب: کسانی که پس از رحلت حضرت عسکری علیه السلام به دیدار آن حضرت، مفتخر شدند.

کسانی که در دوران حیات حضرت عسکری به دیدار امام مهدی نایل آمدند

کسانی که در دوران حیات حضرت عسکری به دیدار امام مهدی نایل آمدند

۱- بانوی اندیشمند و گرانقدر اسلام «حکیمه»، عمه حضرت عسکری علیه السلام و دخت گرانمایه امام جواد و خواهر حضرت هادی علیهم السلام نخستین کسی است که جمال دل آرای حضرت مهدی را هنگام ولادت و پس از آن، بارها زیارت کرد، چرا که یکی از افتخارات او این است که: سخت مورد اعتماد بیت رفیع امامت بود و در ولادت حضرت مهدی علیه السلام حضور داشت. [۱].

۲- «نسیم» از کنیزان تربیت یافته بیت رفیع حضرت عسکری علیه السلام است که می گوید:

یک شب پس از ولادت حضرت مهدی علیه السلام بر او وارد شدم و در کنار

[صفحه ۳۰۰]

گاهواره اش به من عطسه دست داد، آن کودک گرانمایه فرمود:

«یرحمک الله»

از این موضوع سخت شادمان شدم که فرمود:

«ألا أبشرک بالعطاس؟»

یعنی: بگویم عطسه، دارای چه فواید و پیامی است؟

گفتم: «آری! سرورم!»

حضرت فرمودند:

«هو امان من الموت ثلاثه

یعنی: عطسه تا سه روز، نوید بخش سلامتی و امان از مرگ کوتاه مدت است.

۳- گروهی از یاران حضرت عسکری علیه السلام از «ابی غانم» که یکی از خدمتگزاران بیت رفیع ولایت بود، آورده اند که: برای حضرت عسکری علیه السلام پسری به دنیا آمد که او را محمد نام نهاد و در سومین روز ولادتش او را به گروهی از یاران خویش نشان داد و فرمود:

«هذا صاحبکم من بعدی و خلیفتی علیکم و هو القائم الذی تمتد الیه الأعناق بالانتظار، فاذا امتلأت الأرض جوراً و ظلماً، خرج فملأها قسطاً و عدلاً.» [۳].

یعنی: این امام شما پس از من و جانشین من در میان شماست. و او همان قائم آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم است که غیبت طولانی داشته و دارای مقام والایی است که همگان انتظار ظهورش را می کشند و آنگاه که زمین لبریز از جور و ظلم گردید، ظهور می کند و آن را از عدل و داد مالا مال می سازد.

۴- گروهی از برجستگان شیعه که شمارشان به چهل نفر می رسید به محضر حضرت عسکری علیه السلام شرفیاب شدند. آن حضرت، فرزند گرانمایه اش مهدی علیه السلام

[صفحه ۳۰۱]

را در آن مجلس به آنان نشان داد و آنان جمال دل آرای او را دیدند و امام عسکری علیه السلام به آنان فرمود:

«هذا امامکم من بعدی و خلیفتی فیکم...» [۴].

یعنی: این امام و پیشوای شما پس از من و جانشین من در میان شماست...

۵- «ابوالادیان» از یاران و کارگزاران امور بیت رفیع حضرت عسکری علیه

السلام بود و از کسانی است که حضرت مهدی علیه السلام را، از جمله در رحلت عسکری علیه السلام دیده است. [۵].

۶- عالم گرانقدر جناب «احمد بن اسحاق قمی» از بزرگانی است که در دوران غیبت کوتاه مدت آن حضرت و حیات حضرت عسکری علیه السلام، به دیدار امام مهدی علیه السلام مفتخر شده است. او در داستانی از دیدار خویش می گوید: به محضر حضرت عسکری علیه السلام وارد شدم و در این اندیشه بودم که از جانشین آن حضرت بپرسم، آن گرامی پیش از اینکه من چیزی بگویم، فرمود:

«یا احمد بن اسحاق! ان الله (تبارک و تعالی) لم یخل الأرض - منذ خلق آدم علیه السلام و لا یخلیها الی أن تقوم الساعة - من حجه لله علی خلقه، به یدفع البلاء عن أهل الأرض و به ینزل الغیث و به یرج برکات الأرض.»

یعنی: احمد بن اسحاق! خداوند از روزی که آدم را آفرید تا دامنه قیامت، هیچگاه زمین را از حجت خود بر بندگانش خالی نمی گذارد. به برکت اوست که خداوند بلاها را از ساکنان زمین دفع می کند و به برکت اوست که باران فرو می فرستد و به برکت اوست که برکات زمین را می رویاند.

گفتم: «سالار من! امام و جانشین شما کیست؟»

با سؤال من حضرت عسکری علیه السلام به سرعت برخاست و به اندرون خانه وارد گردید، آنگاه در حالی بیرون آمد که پسری بسان ماه شب چهارده که گویی سه ساله

[صفحه ۳۰۲]

بود در آغوش داشت، رو به من کرد و فرمود: «احمد بن اسحاق! اگر در پیشگاه خدا و حجت‌های

او دارای کرامت و احترام نبودی، این پسر را به تو نشان نمی دادم.

احمد! این فرزندم، همان پیامبر خدا و هم کنیه اوست و کسی است که زمین را مالا مال از عدل و داد می کند، همانگونه که به هنگامه ظهورش از ظلم و بیداد لبریز است.

احمد!... مثل او در میان این امت، مثل «خضر» و «ذوالقرنین» است.

به خدای سوگند! او غیبتی طولانی خواهد داشت که در عصر غیبتش جز آنکه خداوند قلب او را به امامتش استوار سازد و به او توفیق دعا برای شتاب در ظهورش ارزانی دارد، کسی از گمراهی و هلاکت نجات نخواهد یافت.»

گفتم: «سرورم! آیا علامت و نشانه ای که قلبم اطمینان بیشتری یابد هست؟» که بناگاه آن پسر سه ساله به عربی رسا آغاز به سخن کرد و فرمود:

«أنا بقیه الله و المنتقم من اعدائه، فلا تطلب أثرا بعد عین یا احمد بن اسحاق!»

یعنی: من بقیه الله در روی زمین هستم و انتقام گیرنده از دشمنان خدا هستم، از این رو ای احمد بن اسحاق! پس از دیدن و یافتن امام خویش از نشانه ها و علامتهای او پرس!

اینجا بود که شادمان و مسرور از محضر حضرت عسکری علیه السلام و فرزندش، خارج شدم. فردای آن روز بار دیگر بدانجا رفتم و به حضرت عسکری علیه السلام گفتم: «پسر پیامبر! از نعمت گرانی که بر من ارزانی داشتی و مرا به دیدار مهدی علیه السلام مفتخر ساختی، مرا غرق در شکوه و شادمانی نمودی. اینک! بفرماید نشان و روش او از «خضر» و «ذوالقرنین» چیست؟

فرمود: «غیبت طولانی است.»

گفتم: «یعنی غیبت

او بسیار به طول می انجامد.»

فرمود: «ای و ربی! حتی يرجع عن هذا الامر أكثر القائلین به، فلا یبقی الا من أخذ الله

[صفحه ۳۰۳]

(عزوجل) عهده بولایتنا و کتب فی قلبه الایمان و ایده بروح منه.

یا احمد بن اسحاق! هذا أمر من أمر الله و سر من سر الله و غیب من غیب الله، فخذ ما آتیتک و کن من الشاکرین، تکن غدا معنا فی علیین.» [۶].

آری به پروردگرم سوگند! آنقدر که بیشتر معتقدان به امامت و غیبت و ظهور او، از عقیده خویش برمی گردند و کسی جز آنان که خداوند به ولایت و امامت ما از آنان پیمان گرفته و در قلبهای آنان ایمان را نوشته و به عنایت خویش آنان را تأیید فرموده است، کسی باقی نمی ماند.

احمد!... این کاری از کارهای خدا و رازی از رازهای او و نهانی از نهانهای خداست. آنچه به تو گفته شد فراگیر و از سپاسگزاران باش تا فردای رستاخیز در برترین درجات بهشت، با ما خاندان وحی و رسالت باشی.

۷- از دیگر کسانی که آن گرامی را در زمان پدرش علیه السلام دید، «یعقوب بن منقوش» است. او می گوید: به محضر حضرت عسکری علیه السلام شرفیاب شدم در حالیکه او در حجره ای در بخش اندرون منزل، نشسته بود و سمت راست او اطاقی بود که بر درگاه آن پرده ای زیبا و نظیف آویخته بود.

به آن حضرت گفتم: «سالار من! امام پس از شما و صاحب این امر کیست؟»

فرمود: «یعقوب! آن پرده را کنار بزن!»

پرده را کنار زدم، کودک سیمین رویی را نگریستم

که پیشانی باز و بلند، چهره ای سپید و نورافشان، دیدگانی جذاب و درخشنده، دستهایی قوی و پرگوش، قامتی دوست داشتنی و جالب و خالی بر گونه راست داشت و انبوه موهای زیبایش بر قسمت جلوی سرش تنظیم شده بود. به نظرم هشت تا ده ساله آمد، هنگامی که پرده را کنار زدم این کودک پرشکوه پیش آمد و روی پای پدرش حضرت عسکری علیه السلام نشست.

امام عسکری علیه السلام فرمود: «این، صاحب شماس است.»

[صفحه ۳۰۴]

آنگاه برخاست تا برود که پدرش فرمود: «پسرم! تا هنگام مشخص، وارد خانه شو!» و در حالیکه من قامت دلآرایش را می نگرستم او به همان اطاقی که از آنجا آمد، وارد شد.

سپس حضرت عسکری علیه السلام رو به من کرد و فرمود: «یعقوب! به همان اطاقی که پسرم رفت، بنگر! بین کسی هست؟»

من وارد اطاق شدم اما هیچ کس را در آنجا ندیدم. [۷].

پاورقی

[۱] اکمال الدین، ج ۲، ص ۴۲۴-۴۳۳ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۱۳-۲۸.

[۲] اکمال الدین شیخ صدوق، ج ۲، ص ۴۳۰، کتاب غیبت شیخ طوسی، ص ۱۳۹ و بحارالانوار ج ۵۱، ص ۵ و ج ۵۲، ص ۳۰.

[۳] اکمال الدین، ج ۲، ص ۴۳۱ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۵.

[۴] اکمال الدین، ص ۴۳۵.

[۵] اکمال الدین، ج ۲، ص ۴۵۷ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۳۴۶.

[۶] اکمال الدین، ج ۲، ص ۳۸۳ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۴.

[۷] اکمال الدین، ج ۳، ص ۴۳۷ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۵.

کسانی که پس از رحلت حضرت عسکری به دیدار آن حضرت مفتخر شدند

کسانی که پس از رحلت حضرت عسکری به دیدار آن

گروه دوم کسانی هستند که پس از رحلت حضرت عسکری علیه السلام و در دوران غیبت صغری به دیدار دوازدهمین امام نور، حضرت مهدی علیه السلام مفتخر شده اند.

شمار این گروه بسیار است و برشمردن نام همگی آنان مشکل که در اینجا به نام برخی از آنان اشاره می رود:

۱- «ابوالادیان» از نخستین کسانی است که در نخستین ساعات رحلت حضرت عسکری علیه السلام و آغاز ولایت و امامت امام مهدی علیه السلام به دیدار آن گرامی مفتخر گردید و تجلی شکوه بار او را در نماز بر پیکر پاک پدر، دریافت پاسخ نامه ها و حل مشکل کاروان قم را به دو چشم خود نگریست [۱] که داستان او را در بخش هشتم آوردیم.

۲- از دیگر افرادی که به دیدار آن خورشید جهان افروز، مفتخر گردید «حاجز بن یزید و شاء» می باشد. او شاهد تجلی قدرتمندانه حضرت مهدی علیه السلام به هنگام رحلت پدر و نماز بر پیکر پاک او بود و بعدها هم به وکالت آن حضرت برگزیده شد. [۲].

[صفحه ۳۰۵]

۳- از کسانی که آن حضرت را پس از رحلت پدر گرانقدرش حضرت عسکری علیه السلام دید، عمویش «جعفر» بود. جعفر سه بار حضرت مهدی را دید:

۱- یک بار، هنگامی بود که می خواست بر پیکر پاک امام عسکری علیه السلام نماز آغاز کند که بناگاه حضرت مهدی علیه السلام تجلی کرد و ردای او را گرفت و کشید و فرمود:

«تنح یا عم! أنا أولى بالصلاه علی أبی» [۳].

یعنی: عمو! برو عقب که من بر نماز خواندن بر پیکر پاک

پدرم، از همگان سزاوارترم.

۲- دومین بار هنگامی بود که جعفر، ادعا کرد که وارث امام عسکری علیه السلام است و اموال او را باید به ارث ببرد که حضرت مهدی علیه السلام از نقطه ای که جعفر نمی دانست ظاهر شد و خطاب به او فرمود:

«یا جعفر! مالک تتعرض فی حقوقی؟!»

یعنی: جعفر! تو را چه رسد که به حقوق من متعرض گردی؟

و آنگاه در حالیکه بهت و هراس، سراپای جعفر را گرفته بود، آن حضرت از برابر دیدگانش نماند. [۴].

۳- سومین دیدار جعفر، هنگامی بود که براساس وصیت حضرت عسکری علیه السلام تصمیم گرفتند پیکر پاک او را در همان خانه ای که امام هادی علیه السلام مدفون است، به خاک بسپارند که جعفر پیش آمد و بخاطر کارشکنی گفت: «این خانه، خانه من است و نباید اینجا به خاک سپرده شود.»

در این هنگام حضرت مهدی علیه السلام ظاهر شد و فرمود:

«یا جعفر!... أدارک هی؟!»

[صفحه ۳۰۶]

یعنی: جعفر! آیا براستی این خانه، خانه توست؟

و آنگاه از برابر دیدگان او غائب گردید و جعفر دیگر او را ندید. [۵].

۴- از کسانی که پس از حیات پدر و در دوران غیبت کوتاه مدت امام عصر علیه السلام آن گرانمایه را دیده اند، انبوه مردمی بودند که برای نماز بر پیکر حضرت عسکری علیه السلام در بیت رفیع ولایت گرد آمده بودند. آنان همگی دیدند که حضرت مهدی علیه السلام چگونه پرشکوه و پرصلابت تجلی کرد و پیش آمد و جعفر را کنار زد و خود بر پیکر پاک پدرش نماز گزارد.

۵- گروه دیگری

که در غیبت صغری به دیدار آن حضرت مفتخر گردیدند، کاروانیانی بودند که در روزهای نخستین هفته رحلت حضرت عسکری علیه السلام به سامرا آمده بودند و در همانجا توفیق دیدار، نصیب آنان گردید.

داستان آنان بطور مشروح در بحث از رحلت حضرت عسکری علیه السلام آمده است.

۶- «سیما» از غلامان «جعفر» یا از مأموران خلیفه خود کامه «عباسی» است. او به دستور آنان، درب خانه حضرت عسکری علیه السلام را شکست و وارد خانه گردید که بناگاه حضرت مهدی علیه السلام در حالیکه سلاح سردی به دست داشت بر او ظاهر شد و خطاب به او فرمود:

«ما تصنع فی داری؟»

یعنی: تو در خانه من چه می کنی؟

«سیما» وحشت زده گفت: «سرورم! جعفر مرا گسیل داشته است. او بر این گمان است که پدرت حضرت عسکری علیه السلام که از دنیا رفته است، پسری ندارد و خانه او به جعفر می رسد، اینک که خانه شماست و شما فرزند او هستید من می روم.» و از خانه خارج شد. [۶].

[صفحه ۳۰۷]

۷- «ابراهیم بن ادريس» که از یاران حضرت هادی علیه السلام بود، به دیدار امام عصر علیه السلام مفتخر گردید و درباره دیدارش گفت:

«من پس از رحلت یازدهمین امام نور، فرزند گرانمایه اش حضرت مهدی علیه السلام را که گویا جوانی ۲۰ ساله بود، زیارت کردم و پیشانی و دست مبارک او را بوسه باران ساختم.» [۷].

۸- از چهره های بنام که در غیبت کوتاه مدت امام عصر علیه السلام و پس از رحلت امام عسکری علیه السلام به افتخار دیدار نایل آمد، جناب «علی بن

مهزیار» است. او علاوه بر دیدار امام عصر علیه السلام در منطقه طایف، روزهایی نیز افتخار میهمانی و ضیافت داشته که داستان او بسیار گسترده است. [۸].

۹- از دیگر شخصیت‌های بلند آوازه ای که در این دوره به افتخار دیدار نایل گردیده، دومین سفیر آن حضرت «محمد بن عثمان» است. از او پرسیدند: «آیا صاحب الأمر را دیده ای؟»

پاسخ داد: «آری!... آخرین دیدارم با او در کنار خانه خدا بود که آن گرامی دست به دعا و نیایش برداشته و می گفت:

«اللهم أنجز لی ما وعدتني.» [۹].

۱۰- و نیز از «عبدالله بن جعفر حمیری» آورده اند که می گفت: از جناب «محمد بن عثمان» شنیدم که می گفت: خودم وجود گرانمایه حضرت مهدی علیه السلام را دیدم که پرده کعبه را گرفته بود و نیایشگرانه می گفت:

«اللهم انتقم لی من أعدائی.» [۱۰].

[صفحه ۳۰۸]

یعنی: بار خدایا! انتقام مرا از دشمنانم بگیر.

شمار کسانی که در غیبت کوتاه مدت آن حضرت و پس از رحلت پدر گرانقدرش، آن حضرت را زیارت نموده اند، بسیار است اگر بخواهیم نام و داستان همه آنان را بیاوریم، سخن بسیار گسترده می شود به همین جهت به همین شمار بسنده می کنیم.

پاورقی

[۱] اکمال الدین، ج ۲، ص ۴۷۵ و بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۶۷.

[۲] به بخش ۸ کتاب رجوع شود.

[۳] اکمال الدین، ص ۴۷۵ و بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۶۷. در مصادر یاد شده «تأخر یا عم! فأنا احق بالصلاه علی ابی» ذکر شده است.

[۴] اکمال الدین، ج ۳، ص ۴۲۴ و بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۴۲.

[۵] اکمال الدین، ج ۳، ص ۴۴۲ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۴۲.

[۶] غیبت شیخ طوسی، ص ۱۶۳ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۱۳.

[۷] غیبت شیخ طوسی، ص ۱۶۳ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۱۴.

[۸] اکمال الدین، ج ۳، ص ۴۶۵، غیبت شیخ طوسی، ص ۱۵۹ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۴۲.

[۹] اکمال الدین، ج ۲، ص ۴۴۰، غیبت شیخ طوسی، ص ۲۲۱ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۳۵۱.

[۱۰] اکمال الدین، ج ۳، ص ۴۴۰، غیبت شیخ طوسی، ص ۲۲۲ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۰.

تلاش شکست خورده دشمن

تلاش شکست خورده دشمن

مدت سکونت حضرت مهدی علیه السلام پس از رحلت پدر، در شهر تاریخی سامرا، بطور دقیق مشخص نیست، اما روشن است که بسیاری از دوستداران و شیعیان در همانجا به دیدارش مفتخر شده و حقوق و اموال خویش را به او تقدیم داشته اند.

طبیعی است که استبداد حاکم، وجود گرانمایه آن حضرت را برای بقای خود خطری بزرگ، ارزیابی می نمود و لحظه ای از این خطر و نیز از خطر پرافتخار تشیع و از پیروان خاندان وحی و رسالت - که مشروعیت رژیم عباسی و سردمداران آن را به رسمیت نمی شناختند - غفلت نمی ورزید و همواره نگران و مراقب اوضاع بود؛ به همین جهت سفیران امام عصر علیه السلام نیز شیوه و اسلوب خاصی را - برای انجام مسئولیتها و در همان حال پرهیز از خطر استبداد و به منظور دفاع از خویشان در برابر هر رخدادی - برگزیدند تا بدین وسیله حساسیت استبداد را تا سر حد امکان برنیانگیخته و خود را آماج هجوم

دشمن بیدادگر و عنان گسیخته، قرار ندهند.

استبداد حاکم، بارها به تلاش مذبحخانه ای دست یازید تا حضرت مهدی علیه السلام را دستگیر و از میان بردارد، اما همه توطئه ها و تلاشهای آن، با شکست روبرو گردید.

برای نمونه:

۱- در بحثهای گذشته ترسیم گردید که استبداد حاکم، یکبار در جستجوی امام مهدی علیه السلام مادر گرامی او، حضرت «نرجس» را بازداشت کرد، اما موفق به دستیابی به خود آن گرامی نشد.

[صفحه ۳۰۹]

۲- پس از ۱۹ سال که «سامرا» مرکز حکومت استبدادی بنی عباس بود، بغداد، به عنوان پایتخت برگزیده شد و تشکیلات حکومت بدانجا انتقال یافت و «معتضد» که در آن روزگار سیاه، با انحصار قدرت و امکانات جامعه، مدعی خلافت اسلامی بود و در رأس این رژیم سياهکار قرار داشت بار دیگر کشتن و از میان برداشتن حضرت مهدی علیه السلام را در دستور کار و برنامه استبداد حاکم قرار داد.

او در راه انجام این جنایت سهمگین بود که سه تن از اشرار خانه زاد خویش را فرا خواند و به آنان دستور داد که بطور پراکنده و سری، چابک و سبک بال، به سوی شهر تاریخی سامرا حرکت کنند، در نقطه ای از شهر که برایشان وصف کرد، به خانه ای خواهند رسید که کنار درب و راهرو آن، غلام رنگین پوستی، برای عادی جلوه دادن اوضاع و رد گم کردن، بافتنی در دست دارد و به کار بافندگی مشغول است. با یافتن آن خانه، بی درنگ به آنجا یورش برند و سر هر کسی را که در خانه یافتند از بدنش جدا و به دربار خلافت به

مأموریت پر خطر

مأموریت پر خطر

اینک جریان این یورش وحشیانه و شکست خورده را از زبان «رشیق» که یکی از آن سه تن می باشد، می خوانیم:

ما برای اجرای دستور، به سوی سامرا شتافتیم و پس از ورود بدان شهر، برنامه را همانگونه که برایمان تشریح شده بود، پیگیری کردیم. خانه مورد نظر را یافتیم و در راهرو خانه، غلام رنگین پوستی را دیدیم که مشغول بافتن چیزی است.

از او در مورد خانه و اینکه چه کسی در خانه است پرسیدیم، اما او با بی تفاوتی بسیار، بی آنکه به ما توجهی کند یا بهایی بدهد، پاسخ داد که: «خانه از آن صاحب آن است و همو در آن زندگی می کند».

ما طبق دستور، خانه را مورد یورش قرار دادیم و هنگامی که وارد شدیم با سرایی

[صفحه ۳۱۰]

پاک و پاکیزه و فضایی دل انگیز و آرام بخش روبرو شدیم. در برابر خویش، پرده زیبا و بی نظیری که گویی هم اکنون نصب شده و هیچ دستی به آن نرسیده است، جلب نظر می کرد و وجود کسی در خانه احساس نمی شد.

پرده را برای ورود به اطاق، کنار زدیم که بناگاه با سالن بزرگی روبرو شدیم که گویی دریایی عظیم و مواج در آن قرار گرفته است. و در دورترین کرانه آن، حصیری پاک و پاکیزه بر روی آب گسترده شده و بزرگ مردی که زیباترین چهره و پرشکوه ترین قامت و هیبت را داشت، بر روی آن به نماز ایستاده است. او چنان غرق در نیایش و راز و نیاز با خدا بود که گویی نه متوجه

آمدن ما شد و نه اعتنایی به سرو صدای سلاحهای ما و بگیر و ببند ما داشت.

احمد که یکی از ما سه نفر بود، بی درنگ برای اجرای فرمان سردار خود کامه خویش، گام به سالن نهاد، اما در درون آب قرار گرفت و با غرق شدن فاصله چندانی نداشت که من با تلاش بسیار، او را از آب بیرون کشیدم و بیهوش نقش بر زمین گردید.

نفر دوم با خیره سری بیشتری کوشید وارد سالن گردد و دستور ظالمانه خلیفه را به اجرا گذارد، اما او نیز به مجرد پا نهادن بر روی آب، به سرنوشت شوم نفر اول گرفتار آمد.

من با مشاهده وضعیت آن دو، در بهت و حیرت قرار گفتم، بناگیز به آن انسان پرشکوه و وارسته رو آوردم و ضمن پوزش خواهی از یورش به حریم خانه اش گفتم:

«سرورم! از پیشگاه خدا و شما که بنده شایسته او هستی، پوزش می خواهم به خدای سوگند! من نمی دانم جریان چیست؟ و به سوی خانه چه کسی آمده ام، اینک به سوی خدا باز می گردم و روی توبه به بارگاه او می آورم...»

اما او همچنان بی اعتنای به گفتار من، به نماز روح بخش خویش مشغول بود و بدینسان عظمت او و شرایط وصف ناپذیر خانه اش، ما را دچار وحشت و اضطراب ساخت، شتابان بازگشتیم و زبون و شکست خورده به سوی بغداد

[صفحه ۳۱۱]

و دربار خلافت شتافتیم.

خلیفه در انتظار ما بود و پیش از رسیدن ما به پاسداران کاخ دستور داده بود که به مجرد رسیدن ما، اجازه ورود دهند. سیاهی شب هنوز دامن

خود را جمع نکرده بود که رسیدیم و طبق توصیه خلیفه، ما را نزد او بردند. او از مأموریت ما و چگونگی کار پرسید و ما جریان بهت آوری را که با دو چشم خود دیده بودیم به او گفتیم.

خلیفه، سرگردان و وحشت زده گفت: «وای بر شما! آیا پیش از من با دیگری ملاقات داشته اید؟ و از جریان مأموریت و شکست آن، چیزی فاش ساخته اید؟»

پاسخ دادیم: «نه!»

او در حالیکه جوهر صدایش تغییر کرده باشد با شدیدترین سوگندها تأکید کرد که: از فرزندان نیای خود نیست و فرزند نامشروع است که اگر کلمه ای از این خبر محرمانه، فاش شود، گردن ما را نزنند.

و ما تعهد بر رازداری سپردیم و تا او زنده بود جرأت و جسارت بازگویی آن مأموریت خطرناک را در خود ندیدیم. [۱].

پاورقی

[۱] غیبت شیخ طوسی، ص ۱۴۹ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۵۲.

نگرشی بر نقشه شکست خورده

نگرشی بر نقشه شکست خورده

از این جریان چنین دریافت می گردد که خانه و محل سکونت حضرت مهدی علیه السلام در شهر تاریخی سامرا، در آن روزگاران، سخت تحت نظر استبداد و دستگاه اطلاعاتی و جاسوسی بوده و همه اخبار آن، به شخص خلیفه خودکامه عباسی گزارش می شده است. به همین دلیل هم او می دانست که در راهرو خانه، غلام رنگین پوستی همواره برای عادی جلوه دادن و مراقبت از بیت رفیع امامت گمارده شده است و به همین جهت هم، سه تن از اطرافیان و مزدوران شرارتبار خویش را بر می گزیند و به آنان دستور رفتن به سامرا با آن شرایط خاص را صادر می

کند. آدرس محله ای از شهر را به آنان می دهد و خانه ای را مشخص می سازد که

[صفحه ۳۱۲]

مورد هجوم قرار دهند و هر کس را در آنجا یافتند بکشند.

او، آن مجریان کوردل و نگو نبخت را از خانه و صاحب آن خانه ای که باید کشته شود باخبر نمی سازد، بلکه ترجیح می دهد که آنان در همان نادانی و کوردلی خویش باقی باشند و ندانند شخصیت مورد نظری که باید کشته شود کیست؟ چرا حکم کشتن او را صادر کرده و گناه او چیست؟

به هر حال، این سه نفر، به شهر سامرا می رسند و به خانه، هجوم می برند. غلام رنگین پوست را که مشغول بافتن چیزی است در آنجا می یابند، اما او نه به آنان بها می دهد و نه اعتنایی می کند، گویی حشراتی وارد خانه شده اند. وقتی از او در مورد خانه و کسی که در آن است می پرسند، در اوج آرامش خاطر و بسیار کوتاه می گوید: «صاحب خانه، در درون خانه است.» و از نام و نشان صاحب خانه، سخنی به میان نمی آورد و بدین وسیله آنان را تحقیر می کند و آنان نیز این تحقیر و اهانت را درک می کنند.

آنان، بر درب آن سالن بزرگ، پرده بسیار زیبا و پرشکوه و تازه ای را می بینند که گویی تازه نصب شده و دستی به آن نخورده است، سرانجام به آن سالن بزرگ یورش می برند و با دریایی از آب روبرو می گردند و در دورترین نقطه سالن و بر روی آب حصیری را گشوده می

نگرند که بزرگ مردی در کمال شکوه و هیبت به نماز ایستاده است و از هجوم این تجاوز کاران نه تنها ذره ای پریشان و مضطرب نمی شود، بلکه هیچ توجهی به آنان نمی کند، چنانکه گویی چیزی اتفاق نیافتاده است.

روشن است که حضرت مهدی علیه السلام برای دفع این عواملان کوردل استبداد و نقش بر آب ساختن نقشه تبهکارانه آنان، از قدرت اعجاز کمک می گیرد، اما با این وصف یکی از آن سه تن با آن منظره هولناک، به مبارزه برمی خیزد و گام در آب می نهد تا از راه شنا به وجود گرانیهای حضرت مهدی علیه السلام دست یابد که در آب فرو می رود و «رشیق» او را رهایی می بخشد. دومین نفر نیز همچون مزدور نخست، دست به تلاش مذبوحانه می زند، اما سرانجام تلاش ظالمانه او نیز، بسان رفیقش نقش بر آب می شود.

[صفحه ۳۱۳]

مرگ و نفرین بر این انسان نگون بخت!

این انسان ناتوان و طغیانگر!

این انسان تجاوزکاری که می خواهد بر قدرت خوا چیره گردد و با خواست و اراده ی خدا مخالفت می ورزد.

در برابر نیروی شکوهار اعجاز

در برابر نیروی شکوه بار اعجاز

در اینجا نیازی نمی بینیم که معجزه و قدرت اعجاز را در پرتو علوم مادی و طبیعی، تفسیر و تحلیل نماییم، چرا که معجزه فراتر از این معیارها و مقیاسهاست، خرد از تفسیر و تحلیل آن از دیدگاه علوم مادی و علوم طبیعی ناتوان است. و کافی است بدانیم که آنچه «رشیق» دیده بود و معجزه حد و مرزی ندارد و مخصوص به پیامبر صلی الله علیه و اله

و سلم هم نیست بلکه همه جانشینان راستین آن حضرت از امیرمؤمنان علیه السلام تا حضرت مهدی علیه السلام از آن نیروی عظیم و خدا دادی، بهره ورنند.

به هر حال «رشیق» با دیدن آن جو خاص و اعجازآمیز، در برابر قدرت اعجاز از خواب غفلت بیدار شد؛ گویی از جهان ماده و مادیات، اوج گرفته و در جهان دیگری زندگی می کند به همین دلیل بود که موضع او تغییر یافت و از یک مهاجم به یک عذرخواه و پوزش طلب، تبدیل شد.

نخست از خدای جهان آفرین طلب مغفرت کرد و آنگاه از آن ابر مردی که بر روی حصیر دست نیاز به درگاه آن بی نیاز برده بود و نماز می خواند پوزش خواست و ادعا کرد که نه از خانه چیزی می داند و نه صاحب خانه را می شناسد. هرگز نمی داند چرا خلیفه خود کامه، فرمان قتل صاحب خانه را داده است و گناه او که درخور کشته شدن باشد، چیست؟

اما آن گرامی، نه به پوزش خواهی او اعتنایی می کند و نه به توبه اش و همچنان به نماز خویش ادامه می دهد و این ثبات قلب و عظمت روح آن حضرت، دل آنان را لبریز از ترس و هراس می سازد و شکست خورده و رانده شده، به دربار خلافت

[صفحه ۳۱۴]

باز می گردند.

خلیفه ی بیدادگر که لحظه ای آرام و قرار ندارد و همواره در انتظار بازگشت مزدوران خویش و دریافت گزارش نتیجه عملیات جنایت کارانه ای است که به آنان وا گذاشته است، به پاسداران کاخ دستور می دهد که به مجرد رسیدن آنان،

در هر ساعتی از شب یا روز که باشد، بی درنگ به آنان اجازه ورود دهند و آنان را نزد او برند.

و هنگامی که آن سه تن پس از ورود به بغداد نزد او می روند و جریان را آنگونه که دیده بودند گزارش می کنند او برآشفته و وحشت زده می شود و می پرسد: «آیا پیش از آمدن نزد من کسی را دیده و چیزی از رخداد مأموریت شکست خورده را به او گفته اید؟»

آنان می گویند: «هرگز!» و او به شدیدترین سوگندها که میان او باش و اراذل، متعارف است، سوگند یاد می کند که: «اگر یک کلمه از آنچه دیده اید فاش کنید، من حلال زاده نیستم اگر گردن شما را نزنم...» و بدینسان آنان را به سخت ترین شکل ممکن به حق پوشی تهدید می کند.

شرارتی دیگر

شرارتی دیگر

خلیفه خود کامه عباسی، پس از اینکه دومین تلاش مذبحخانه و ظالمانه خویش را شکست خورده دید، بر این فکر افتاد که چاره اندیشی جدیدتر و گسترده تری در این مورد بنماید و تدابیری قوی اتخاذ کند.

راستی! این عقل سخیف و اندیشه تباه و دیدگاه احمقانه را تماشا کن! او در همان حال که می داند مقام پرفراز امامت راستین از جانب خداست و این خداست که حافظ و نگهدارنده دوازدهمین امام نور علیه السلام است.

و آن وجود گرانمایه به سلاح شکست ناپذیر معجزه و قدرت الهی اعجاز، مسلح و مجهز است، با همه اینها، نه تنها بر سر عقل نمی آید بلکه بر کینه توزی و شرارت و خیره سری و خودکامگی خویش ادامه می دهد. برای ستیز

اراده و خواست او دست به تلاش احمقانه دیگری می زند که «رشیق» از سومین نقشه تجاوزکارانه و تلاش مذبحخانه و شکست خورده اش که برای دستگیری و به شهادت رساندن امام مهدی علیه السلام به اجرا درمی آید، اینگونه گزارش می دهد. او می گوید:

سپس، سپاه بیشتری به سامرا و به بیت رفیع امامت فرستاده شد. هنگامی که سپاهیان خلیفه، وارد صحن خانه شدند، از داخل سرداب، نوای دلنواز تلاوت قرآن به گوششان رسید. همگی در کنار درب خروجی گرد آمدند و راهها را مسدود ساختند تا آن حضرت از آنجا خارج نگردد و از محاصره بیرون نرود، فرمانده سپاه خونخوار عباسی پیشتر از همه، کنار درب سرداب ایستاده بود و در انتظار بود تا همه نیروها بدان نقطه برسند که در این هنگام آن گرامی از سرداب بالا آمد و از برابر دیدگان سپاهیان تا دندان مسلح و فرمانده آنان که پیشاپیش آنان بود گذشت... هنگامی که رفت و ناپدید شد، فرمانده سپاه گفت: «اینک! وارد سرداب شوید و او را دستگیر نمایید.»

گفتند: «مگر او از برابر شما عبور نکرد؟»

گفت: «هرگز! من کسی را ندیدم... شما که او را دیدید چرا او را رها کردید؟»

گفتند: «ما فکر کردیم شما او را می بینی...» [۱].

آری! همانگونه که از گزارش دریافت می شود سردمدار خودکامه «عباسی» لشکر گرانی که شمار آن بطور دقیق معلوم نیست، به سوی سامرا و به بیت رفیع امامت برای دستگیری یا به شهادت رساندن حضرت مهدی علیه السلام گسیل می دارد. آنان به خانه آن حضرت

وارد می شوند و ندای دلنواز تلاوت قرآن آن گرامی مرد عصرها و نسلها را از سرداب خانه می شنوند و فرمانده سپاه، برای اجرای فرمان خلیفه به انتظار رسیدن همه نیروهای خویش می ماند....

راستی! این ترسوها را تماشا کن که چگونه برای دستگیری یک نفر، آری!

[صفحه ۳۱۶]

بک انسان والا! تدابیر عریض و طویلی را تدارک می بیند و خدا می خواهد که آن گرامی، تنهای تنها، با آنان روبرو گردد، قهرمانانه از صف آنان عبور کند و این بار بیشتر از گذشته، نشانه خفت و خواری و شکست و رسوایی، بر پیشانی آنان بخورد.

آری! به همین دلیل است که در اوج آمادگی آنان، در یک لحظه، حضرت مهدی علیه السلام از سرداب خارج می گردد و از برابر دیدگان لشکر تا دندان مسلح رژیم عباسی، می گذرد و می رود و ناپدید می گردد.

و نیز از گزارش، این واقعیت آشکار می گردد که: فرمانده عملیات که سخت دچار آشفتگی فکری و اضطراب درونی بوده است، خداوند در برابر دیدگان او دیوار و پرده، قرار داده است تا نبیند. و به همین دلیل هم هنگامی که امام علیه السلام از صف مزدوران رژیم می گذرد و آنان او را می بینند، فرماندهشان نمی بیند و هنگامی که سپاه می بیند که فرمانده عملیات، خروج آن حضرت را از سرداب و عبورش را از برابر لشکر نظاره می کند اما دستوری نمی دهد چنین می پندارند که او به هوش است و عبور آن حضرت را می نگرد و سخن نمی گوید.

و بدینسان خداوند، وجود گرانمایه آن حضرت را از

این تلاشهای خائنه و شکست خورده ای که عناصر بیدادگر و فرومایه بر ضد او به اجرا می گذارند، حفظ می کند و به خواست خداوند تا هنگامه ظهور نیز، در پناه اوست و همو او را حفظ و حراست خواهد کرد.

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۵۲.

داستان سرداب

داستان سرداب

اینک که سخن به اینجا رسید، یادآوری یک نکته در رابطه با سرداب مقدس سامرا مفید به نظر می رسد و آن اینکه:

بیشتر خانه ها در مناطق گرمسیر عراق از دیرباز تاکنون بخاطر پرهیز از حرارت خورشید و گرمای سخت و طاقت فرسای تابستان، مجهز به سرداب یا زیرزمین بوده است.

[صفحه ۳۱۷]

خانه حضرت عسکری علیه السلام نیز در شهر تاریخی سامرا، دارای زیرزمینی بود که در تاریخ به «سرداب» مشهور شده است.

در گزارش «رشیق» در مورد تلاش مذبحخانه رژیم عباسی برای دستگیری و یا به شهادت رساندن حضرت مهدی علیه السلام خواندیم که آن حضرت در حالیکه خانه بطور کامل در حلقه محاصره سپاه خلیفه بود و آنان برای دستگیری آن وجود مبارک، آنجا را در میان گرفته بودند، از سرداب بیرون آمد و از صف آنان عبور کرد و رفت....

سرداب مورد بحث، همچنان در جوار مرقد دو امام گرانقدر حضرت هادی و عسکری علیهم السلام در سامرا موجود است. طبیعی است که در طول این قرنهایی که بر آن گذشته است ساختمان آن تجدید بنا شده، اما مکان آن، تغییر نیافته است.

زائران، به این مکان مقدس، احترام می کنند و بخاطر شرافت و قداست آن، بدان تبرک می جویند، چرا که محل سکونت و زندگی و عبادت و

نیایش و تلاوت قرآن سه تن از امامان معصوم علیهم السلام بوده است. با این بیان، آنجا مکان مقدس و خانه پربرکتی است که خداوند اجازه داده است که چنین مکانی، رفعت مقام یابد و در آنجا نام خدا به عظمت برده شود. به همین جهت هم مسلمانان پیرو مذهب خاندان وحی و رسالت در آنجا نماز می خوانند و درود بر پیامبر و خاندانش صلی الله علیه و اله و سلم می فرستند و آنجا را زیارت می کنند. و کسی بر این عقیده نیست که امام مهدی علیه السلام در آن سرداب سکونت دارد یا اینکه از آنجا ظهور خواهد کرد.

سرداب، در نظر شیعیان، جز مکانی که به دلیل زندگی پرافتخار سه تن از امامان معصوم علیهم السلام در آنجا، شرافت و برکت کسب کرده است، چیز دیگری نیست. دوستداران خاندان پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم گویی در مورد این سرداب، زبان حال و سخن دلشان این است که:

و ما حب الدیار شغفن قلبی

و لکن حب من سکن الدیارا

یعنی: این نه عشق دیار و خانه ی یار است که قلب مرا لبریز ساخته است، بلکه این عشق محبوب و معشوقی است که آنجا سکونت داشت.

[صفحه ۳۱۸]

آنچه آمد فشرده جریان سرداب مقدس در سامرا می باشد و بس، اما اینک شما خواننده عزیز! با من بیا و ببین که دروغ پردازان، فریبکاران، حیلہ گران و شعبده بازان چگونه همچنان به نام سرداب، یاوه سرایی می کنند و شیعیان را به باد استهزاء می گیرند که گویی معتقد هستند که حضرت مهدی علیه السلام در این

سرداب نهران است با اینکه این دروغ پردازان خود می دانند که یک نفر شیعه و پیرو خاندان وحی و رسالت صلی الله علیه و اله و سلم را نخواهند یافت که بر این عقیده باشد که حضرت مهدی علیه السلام در سرداب نهران شده یا در آنجا ساکن است، اما چه باید کرد که این منحرفان دلچک و فرومایه، بدون هیچ تقوا و پروای دینی هر چه می خواهند می نویسند و آنچه هوای دلشان خواست می گویند، نه از مردم شرم و حیایی می کنند و نه از خدای عادل، ترس و واهمه دارند.

کینه توزی و نادانی یکی از آنان تا جایی رسیده که شعری در این مورد سروده و می گوید:

ما آن للسرداب أن یلد الذی

سمیتموه بزعمکم انسانا

یعنی: هنوز در این «سرداب» آن شخصیت والا و اصلاحگری که شما به پندار خویش در انتظار او بسر می برید، دیده به جهان نگشوده است.

به هر حال، این دروغ، در طی این قرن‌ها همچنان باقی ماند و از نویسنده ای به نویسنده دیگر و از یک نادان به یک عقده دار و از یک دروغ پرداز به یک دجال پرفریب، منتقل گردید و در ذهن علیل و اندیشه بیمار آنان، مرتب دگرگون شد تا کار نادانی و تعصب این قماش نگون بختان به جایی رسید که یکی از آنان در کتاب خود می نویسد: «این سرداب، در شهر حله عراق است!» با اینکه می دانیم مسافت میان حله و سامرا حدود ۳۰۰ کیلومتر است.

و دیگری از بافته های بی اساس خویش، تهمت و افترای دیگری بر آن دروغ

سلف خویش افزوده و می گوید: «شیعیان در بامداد هر جمعه ای، سوار بر مرکبها و مسلح و آماده پیکار، به درب این سرداب اجتماع می کنند و فریاد می کشند که

[صفحه ۳۱۹]

سالار ما بیا! بیا!...»

ای کاش! این منحرفان، در دروغ پردازی خویش با هم همسخن می شدند تا بد سیرتی آنان برملا نشود و پرده ی دجالگری و فریشان از چهره کریه شان، کنار نرود و ساختگی بودن ادعایشان برای اهل مطالعه و انصاف آشکار نگردد.

اما این سنت خداست که حق را سرانجام آشکار می سازد و باطل را در هم می کوبد و رسوا می کند به همین جهت است که در این مورد، گفتار این دروغ پردازان ضد و نقیض است.

یکی می گوید: «سرداب مورد نظر آنان در «حله» است...» دیگری می نویسد: «در بغداد است.» سومی می گوید: «در شهر تاریخی سامرا می باشد.» و عنصر دیگری از راه می رسد و اصلاً نمی داند که این سرداب کجاست و تنها با بردن نام سرداب به یاوه سرایی می پردازد و می کوشد تا رسوایی خویش را پوشیده دارد. اما ما بر این دروغ پردازیها و تهمت تراشیهایی نمی دهیم و تنها می گوئیم:

«الا لعنه الله علی الکاذبین! الا لعنه الله علی کل مفتر افاک!»

یعنی: همانا لعنت و غضب خداوندی بر دروغ پردازان فرومایه و یاوه سرایان بی پروا.

فعالیت‌های حضرت مهدی در دوران غیبت کوتاه

فعالیت‌های حضرت مهدی در دوران غیبت کوتاه

مقام شامخ امامت و ولایت، پس از رحلت حضرت عسکری علیه السلام در شرایطی به حضرت مهدی علیه السلام انتقال یافت که آن گرامی در هاله ای

از غیبت بسر می برد و جز نزدیکترین شیعیان و رهروان راه خاندان وحی و رسالت، کسی به دیدار جمال دلآرای او مفتخر نمی شد.

اما آن حضرت در همان شرایط خاص، بر روند جامعه و زندگی مردم، نظارت و به همه رخدادها، آگاهی و احاطه کامل داشت و در حالی که زمام امور جامعه و اداره کارهای کوچک و بزرگ شیعیان خویش را به کف باکفایت خود داشت، به

[صفحه ۳۲۰]

تدبیر و تنظیم برنامه ها و پاسخ به سؤاها و حل مشکلات آنان اقدام می کرد.

آن حضرت، درست بسان حضور در جامعه، امر و نهی می کرد، کسانی را به کارهای خاص منسوب می داشت و یا برکنار می ساخت، برخی را تشویق می نمود و به خود نزدیک می ساخت و برخی دیگر را از انجام امور، دور می ساخت؛ چنانکه گویی چیزی از امور آن حضرت پنهان نمی ماند.

آن حضرت، همواره با سفیران خاص و نمایندگان خویش در ارتباط بود و با دستورات و آموزشهای لازم، آنان را زیر نظر داشت. به تناسب شرایط گوناگون، آنان را به وظایف خود ارشاد می کرد و به هنگام ضرورت و نیاز، به آنان دستورات لازم را برای اتخاذ تدابیر مناسب و چاره اندیشی های شایسته، صادر می کرد که برخی بصورت فشرده و برای نمونه ترسیم می گردد.

در صفحات پیش گذشت که حضرت مهدی علیه السلام به کاروانی که از قم آمده بود دستور داد که پس از این در به بغداد و به سفیر خاص او جناب «عثمان بن سعید» مراجعه کنند و به همین دلیل هم شیعیان و

دوستدارانی که برآستی بر راه و رسم مترقی امام عصر علیه السلام بودند، پس از آن فرمان، دیگر به «عثمان بن سعید» مراجعه می کردند و مسایل فقهی و مالی و اجتماعی خویش را با او در میان می نهادند و در اوج آگاهی از سفارت خاص او، هیچ گونه تردیدی در درستکاری، دینداری، امانت و تقوای او به خود، راه نمی دادند.

گاهی مسایل فقهی و، امور شخصی یا مالی یا حقوقی خویش را می نوشتند و آن را به سفیر خاص حضرت مهدی علیه السلام تقدیم می داشتند و آنگاه جواب آن را با خط حضرت مهدی علیه السلام دریافت می داشتند و گاه از خود سفیر ویژه امام علیه السلام تقاضا می کردند که مسایل و خواسته های آنان را به امام علیه السلام مرقوم دارد و او می نوشت و پس از اندک زمانی آنان را از جواب رسیده از سوی امام عصر علیه السلام آگاه می ساخت، یا نامه مفصل آن حضرت را که به انبوه سؤالات در آن پاسخ داده شده بود به آنان نشان می داد و گاه هم امام عصر علیه السلام بخاطر حکمت و صلاح دیدی، سؤالی

[صفحه ۳۲۱]

را بی پاسخ می گذاشت.

گاه پیش می آمد که برخی از شیعیان در برخی مسایل عقیدتی به کشمکش می پرداختند اما این اختلاف و معمای عقیدتی و فکری با مراجعه با سفیر ویژه امام عصر علیه السلام و بیان مسأله یا مشکل، برطرف می گشت و حل می شد؛ چرا که او جوابها را از ناحیه آن حضرت می آورد و روشن است که سخن آن گرامی

آخرین سخن بود و همه در برابر آن سر تسلیم فرود می آوردند.

بحث آفرینش و روزی دادن

بحث آفرینش و روزی دادن

گروهی از دوستداران خاندان وحی و رسالت این بحث را مطرح ساختند که: «آیا خداوند، امور آفرینش و روزی دادن به بندگان را، به امامان دوازده گانه علیهم السلام وا گذاشته است یا خود تدبیر می کند؟»

برخی آن را محال و نادرست دانستند و گفتند: «آفرینش تنها از آن خداست و دیگری را توان آن نیست..»

و گروهی دیگر گفتند: «درست است که کسی توان آفرینش را ندارد، اما خداوند می تواند این قدرت را به امامان نور علیهم السلام بدهد و آنگاه آفرینش و روزی رسانی خلق را به آنان وا گذارد، همانگونه که به برخی از پیامبران پرتویی و جرقه ای از این قدرت را به عنوان اعجاز و سند حقانیت در مواردی اعطا فرمود.» [۱] و در این مورد کار به

[صفحه ۳۲۲]

اختلاف رسید.

یکی از آگاهان و پروا پیشگان برای حل مشکل گفت: «چرا در این مورد به جناب محمد بن عثمان، مراجعه نمی کنید تا او پاسخ شایسته و بایسته را از سوی سالارتان برای شما بیاورد و حق را روشن کند؟»

هر دو گروه راضی شدند و مسأله را نوشتند و به سوی سفیر ویژه حضرت مهدی علیه السلام فرستادند که پاسخ آن، بدین صورت از جانب آن حضرت صادر گردید:

بسم الله الرحمن الرحيم

«ان الله تعالى هو الذى خلق الأجسام و قسم الأرزاق، لأنه ليس بجسم و لا حال فى جسم، ليس كمثل شىء و هو السميع العليم.

و أما الأئمة عليهم السلام فانهم يسألون الله تعالى فيخلق

و يسألونه فيرزق، ايجابا لمسألتهم و اعظاما لحقهم.» [۲].

يعنى: خدای بزرگ است که اجسام و پدیده ها را آفرید و روزی ها را تقسیم فرموده است، چرا که او نه جسم است و نه در جسمی حلول کرده، چیزی مانند او نیست و او شنوا و بیناست.

و اما امامان اهل بیت عليهم السلام از خدا درخواست می کنند و خداوند می آفریند و از او می خواهند و او به خاطر پذیرش تقاضای آنان و بزرگداشت حقشان، روزی می دهد.

پاورقی

[۱] قرآن در مورد حضرت عیسی علیه السلام می فرماید: «... أنى أخلق لكم من الطين كهيئه الطير فأنفخ فيه فيكون طيرا باذن الله و أبرىء الأكمه و الأبرص و أحي الموتى باذن الله و أنبئكم بما تأكلون و ما تدخرون فى بيوتكم...» سوره ی آل عمران، آیه ۴۹.

[۲] غیبت شیخ طوسی، ص ۱۳۹۸ و بحارالانوار، ج ۲۵، ص ۳۲۹.

جانشین حضرت عسکری

جانشین حضرت عسکری

در میان شیعیان، در مورد جانشین حضرت عسکری علیه السلام اختلاف پیش آمد. یکی گفت: «یازدهمین امام نور، در حالی از دنیا رفت که جانشینی نداشت.» اما دیگران گفتند: «هرگز چنین نیست!...» آن حضرت پیش از رحلت خویش، جانشین

[صفحه ۳۲۳]

خود را معین و مشخص کرد و آن فرزند گرانمایه اش حضرت مهدی علیه السلام است که او را به بسیاری هم نشان داد.»

پس از این اختلاف دیدگاه، برای روشن شدن حقیقت و قطع ریشه اختلاف، نامه ای پیرامون همین موضوع نگاشتند و به سوی امام مهدی علیه السلام فرستادند. پاسخ آن با خط خود آن گرامی رسید بدین شرح:

بسم الله الرحمن الرحيم

«عافانا الله و اياكم من الضلاله و الفتن و وهب لنا و لكم روح اليقين و أجارنا و اياكم من سوء المنقلب.

انه أنهى الى ارتياب جماعه منكم فى الدين و ما دخلهم من الشك و الحيره فى ولاه أمورهم، فغمنا ذلك لكم... لا لنا و ساءنا فيكم... لا فينا، لأن الله معنا و لا فاقه بنا الى غيره و الحق معنا، فلن يوحشنا من قعد عنا....

يا هؤلاء!... ما لكم فى الريب تترددون؟! و فى الحيره تنعكسون؟!

أو ما سمعتم الله عزوجل يقول: «يا ايها الذين آمنوا أطيعوا الله و أطيعوا الرسول و أولى الامر منكم».؟! [١].

أو ما علمتم ما جاءت به الآثار مما يكون و يحدث فى أئمتكم عن الماضين و الباقيين منهم عليهم السلام؟!

أو ما رأيتم كيف جعل الله معاقل تأوون اليها، و أعلما تهتدون بها من لدن آدم عليه السلام الى آن ظهر الماضى عليه السلام، كلما غاب علم بدا علم، و اذا اقل نجم طلع نجم؟!

فلما قبضه الله اليه ظننتم أن الله تعالى أبطل دينه و قطع السبب بينه و بين خلقه؟!

كلا!... ما كان ذلك و لا يكون حتى تقوم الساعه و يظهر أمر الله سبحانه و هم كارهون، و ان الماضى عليه السلام مضى سعيدا فقيدا على منهاج آبائه عليهم السلام و فينا وصيته و علمه و من هو خلفه و من هو يسد مسده، لا ينازعنا موضعه الا ظالم آثم، و لا يدعيه دوننا الا جاحد

[صفحه ٣٢٤]

كافر.

و لو لا أن أمر الله تعالى لا يغلب و سره لا يظهر و لا يعلن، لظهر لكم من حقنا ما تبين منه عقولكم

و یزیل شکو ککم، لکنه ماشاء الله کان و لكل أجل کتاب. فاتقوا الله و سلموا لنا و ردوا الأمر الینا، فعلینا الاصدار، کما کان منا الایراد و لا تحاولوا کشف ما غطى عنکم، و لا تمیلوا عن الیمین و تعدلوا الی الشمال، و اجعلوا قصدکم الینا بالموده علی السنه الواضحه، فقد نصحت لکم، و الله شاهد علی و علیکم.

و لو لا- ما عندنا من محبه صلاحکم و رحمتکم و الشفاق علیکم، لکننا عن مخاطبتکم فی شغل فیما قد امتحنا به من منازعه الظالم العتل الضال المتتابع فی غیه المضاد لربه، الداعی ما لیس له، الجاحد حق من افترض الله طاعته، الظالم الغاصب.

و فی ابنه رسول الله صلی الله علیه و اله و سلم لی أسوه حسنه، و سیردی الجاهل رداءه عمله و سيعلم الکافر لمن عقبی الدار..

عصمنا الله و ایاکم من المهالك و الأسواء و الآفات و العاهات کلها برحمته، فانه ولی ذلک و القادر علی ما یشاء و کان لنا و لکم ولیا و حافظا، و السلام علی جمیع الأوصیاء و الأولیاء و المؤمنین و رحمہ الله و برکاته و صلی الله علی محمد و آله و سلم تسلیما.» [۲].

بنام خداوند بخشاینده بخشایشگر

خداوند، ما و شما را از گمراهی ها و فتنه ها مصون و محفوظ دارد! و به ما و شما روح یقین موهبت فرماید! و ما و شما را از فرجام بد روزگاران پناه دهد!

حقیقت این است که: خبر شک و تردید گروهی از شما در دین، به من رسیده و از تردیدی که در مورد امامان و سررشته داران امورشان به دل آنان راه یافته، باخبر

شدیم و از این جهت بخاطر شما، نه بخاطر خودمان، اندوهگین گردیدیم و در مورد شما، نه در مورد خودمان ناراحت گشتیم؛ چرا که خداوند با ماست و با اتکال به او، نیازی به دیگری نداریم و حق با ماست و از این رو اگر کسی از ما برگردد، هرگز ما

[صفحه ۳۲۵]

دلهره و هراس نخواهیم داشت.

هان ای بندگان خدا! چرا به آفت شك و تردید گرفتار آمده و در وادی سرگردانی و حیرت می چرخید؟ آیا نشنیده اید که خداوند می فرماید:

«ای کسانی که ایمان آورده اید! از خدا فرمانبرداری کنید و از پیامبر خدا

و صاحبان امر، اطاعت نمایید؟»

و آیا آنچه را که در روایات، در مورد رخدادهایی که در زندگی امامان گذشته و آینده شما می باشد، نمی دانید؟

آیا ندیدید که چگونه از عصر آدم تا زمان حضرت عسکری علیه السلام سنگرها و پناهگاه هایی برای شما قرار داده تا بدانها پناه برید. و نشانه ها و پرچمهایی قرار داده است که بوسیله آنها راه حق را بیابید تا آنجایی که هر گاه نشانه و پرچمی ناپدید گشت، پرچم دیگری پدیدار می گردد و هنگامی که ستاره ای افول نماید، ستاره دیگری درخشیدن آغاز می کند؟

پس، هنگامی که خداوند، یازدهمین امام نور حضرت عسکری علیه السلام را از این جهان به جهان دیگر برد، شما پنداشتید که خدا دین خویش را باطل ساخت و وسیله ارتباط و پیوند میان خود و مخلوق خود را برداشت و قطع کرد.

نه! هرگز چنین نبوده و نخواهد شد تا روز رستاخیز فرا رسد و فرمان خدا نمایان گردد در

حالی که دشمنان حق را خوش نیاید.

امام پیشین، حضرت عسکری علیه السلام که درگذشت، به نیکبختی و بر راه و رسم پدران گرانقدر خویش از دنیا رفت و دانش او نزد ماست و جانشین او و آنکه بجای او قرار می گیرد از اوست.

جز بیدادگر و گناهکار کسی در جانشینی او با ما به کشمکش و مخالفت بر نمی خیزد و جز انکارگر حق و کافر، هیچ کس جز ما که پیشوای پس از او هستیم، کسی ادعای جانشینی او نمی نماید.

و اگر نه این بود که امر خدا، مغلوب و راز الهی، آشکار می گردید که نباید چنین شود، به گونه ای که حق و حقیقت و موقعیت درست ما، بر شما روشن می شد که

[صفحه ۳۲۶]

خردهایتان دچار بهت و حیرت گردد و تردیدتان از میان برود، اما آنچه را که خدا خواسته است، انجام می شود و برای هر سرآمدی نوشته ای است.

بنابراین، پروای خدا را پیشه سازید و تسلیم ما شوید و کار دین و معنویت و تدبیر امور و تنظیم شئون جامعه را به ما واگذارید، بر ماست که شما را از سرچشمه وحی و معنویت، سیراب بیرون آوریم، همانگونه که راهنمایی و وارد ساختن شما به سرچشمه نور و هدایت از سوی ما بود.

در پی کشف آنچه از شما پوشیده شده است نروید و از راه درست به راه چپ انحراف نجوید [۳] و با دوستی ما، حرکت درست و بی انحراف خویش را بر آیین روشنی، استوار سازید! من شما را نصیحت و خیرخواهی کردم و خداوند بر من و شما گواه است.

و اگر محبت و عشق به اصلاح و نجات شما و مهر و دلسوزی نسبت به شما نبود، هیچ سخنی با شما نداشتم و به آزمایش خود که درگیری با یک عنصر ظالم و سرکش و گمراهی است که در وادی گمراهی خود فرو رفته و با پروردگارش به ضدیت و دشمنی برخاسته و مقام والایی را ادعا نموده است که از او نیست و انکارگر حق کسی گشته است که خداوند، پیروی و فرمانبرداری از او را بر وی واجب ساخته است [۴] می پرداختم.

و در دخت گرانمایه ی پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم برای من الگویی شایسته و نیکوست [۵] و آن عنصر نادان، بزودی لباس نتیجه ی کارش را خواهد پوشید و کافر بزودی خواهد دانست که فرجام کار از آن کیست.

[صفحه ۳۲۷]

خدای بزرگ، ما و شما را، در پرتو مهرش، از مهلکه ها و زشتیها و آفتها و حوادث ناگوار و بلاها نگهدارد، چرا که او سرشته دار همه اینهاست و بر آنچه می خواهد تواناست و هم سرپرست و نگاهدارنده ما و شماست.

درود بر همه جانشینان پیامبران و اولیا و دوستان خاص خدا و مؤمنان و رحمت و برکات او بر آنان و درود خدا بر محمد صلی الله علیه و اله و سلم و خاندانش باد!

پاورقی

[۱] سوره نساء، آیه ۵۹.

[۲] غیبت شیخ طوسی، ص ۱۷۲ و بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۱۷۹.

[۳] قرآن کریم از مردم باایمان به «اصحاب یمین» تعبیر می کند و از کافران به «اصحاب شمال»، بنظر می رسد حضرت مهدی علیه السلام به این واقعیت اشاره دارد.

[۴] این فراز، ممکن است اشاره به «جعفر کذاب» و یا «خلیفه جنایتکار عباسی» باشد.

[۵] در اینجا آن حضرت، اشاره به غضب حق فاطمه علیهاالسلام و ستم در حق او و نشناختن مقام و عظمت او می نماید.

نوید دو فرزند

نوید دو فرزند

برای مردی، فرزندی متولد شد و روز هشتم بود که از دنیا رفت. پدر آن کودک از دلتنگی و اندوه زدگی، طی نامه ای، خبر مرگ فرزند نو رسیده اش را برای حضرت مهدی علیه السلام نوشت که از سوی آن حضرت، جواب نامه اش همراه با بشارت و دلداری اینگونه صادر شد. جواب این بود:

«سیخلف الله عليك غيره و غيره، فسمه أحمد و من بعد أحمد، جعفر.»

یعنی: بزودی خداوند بجای آن کودک: دو فرزند: یکی پس از دیگری به شما ارزانی خواهد داشت، اولی را «احمد» نام گذار و پس از او را «جعفر».

و پس از چندی، همانگونه که آن حضرت خبر داده بود، خداوند دو پسر به او عنایت کرد و او نیز فرمان امام را بکار بست و فرزندان خویش را همانگونه که او مقرر کرده بود، نام نهاد. [۱].

پاورقی

[۱] غیبت شیخ طوسی، ص ۱۷۱ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۳۲۷.

نوید ولادت صدوق و برادرش

نوید ولادت صدوق و برادرش

دوران سفارت سومین سفیر خاص، «جناب حسین بن روح» بود.

شیخ بزرگوار، علی بن حسین بابویه، پدر شیخ صدوق، از نایب سوم خواست که از حضرت مهدی علیه السلام تقاضا نماید تا آن حضرت از خدای بزرگ بخواهد که پسری به او ارزانی دارد، پس از سه روز پاسخ آمد که:

[صفحه ۳۲۸]

«انه عليه السلام قد دعا لعلی بن الحسین، و سیولد له ولد مبارک و سیولد له بعد هذا الولد اولاد ایضا.»

یعنی: [حضرت] برای «علی بن حسین» دعا کرد و خواسته ی او را از خدا طلب نمود، بزودی برای او پسری نیکوکار و مبارک

ولادت خواهد یافت و پس از او نیز فرزندان دیگری به او ارزانی خواهد شد.

که نخستین کودک همان شیخ صدوق بود. او دانشمندی بزرگ، حافظ روایات و احادیث اهل بیت علیهم السلام و آگاه و بینای به وضعیت راویان و رجال و اسناد روایات بود.

در میان شخصیت‌های علمی برخاسته از شهر قم، همانند او در کثرت دانش و حفظ روایات دیده نشد. از آن بزرگوار حدود سیصد کتاب ارزشمند به یادگار مانده است.

در روایات دیگری آمده است که: «علی بن حسین (پدر شیخ صدوق) طی نامه ای به سومین سفیر خاص امام عصر علیه السلام از او خواست که از آن حضرت تقاضا کند تا از خدا برای او فرزندان فقیه و دانشمندی طلب نماید.

جواب آمد که:

«انک لا ترزق من هذه و ستملك جاریه دیلمیه و ترزق منها ولدین فقیهین.»

یعنی: از این همسرت، دارای فرزندی نخواهی شد، اما بزودی صاحب کنیزی «آذری» خواهی گشت و از آن، دو پسر فقیه و دانشمند برایت متولد خواهد شد.... و چنین شد.

آن دو پسر، شیخ صدوق و برادرش حسین بودند که خدا به دعای حضرت مهدی علیه السلام آنان را به علی بن حسین، عنایت فرمود. هر دو، فقیه و دانشمند شدند و آنقدر از روایات حفظ کردند که در میان دانشمندان برخاسته از قم، نمونه نداشتند. [۱]

[صفحه ۳۲۹]

پاورقی

[۱] غیبت شیخ طوسی، ص ۱۸۸ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۳۲۴.

به کربلا بروید

به کربلا بروید

مردی بود بنام «سرور» که از کودکی گنگ بود و قدرت سخن گفتن نداشت. به مرز سیزده چهارده سالگی رسیده بود که پدرش دست

او را گرفت و نزد سومین سفیر خاص، جناب حسین بن روح آورد و از او درخواست کرد که از حضرت مهدی علیه السلام تقاضا کند که خود آن گرامی، شفای زبان او را از خدا بخواهد.

جناب حسین بن روح پس از اندکی به آنان گفت:

«انکم أمرتم بالخروج الی الحائر.»

یعنی: حضرت مهدی علیه السلام به شما دستور داده است که به مرقد مطهر امام حسین علیه السلام بروید. [۱].

آن جوان گنگ را پدرش به همراه عمویش به کربلا آوردند و پس از زیارت مرقد منور پیشوای شهیدان، پدر و عمویش او را بنام صدا کردند و گفتند: «سرور» که بناگاه با زبانی فصیح و گشاده گفت: «لیک!»

پدرش گفت: «پسرم! سخن گفتی؟»

سرور گفت: «آری! پدرجان!» [۲].

پاورقی

[۱] با اینکه حضرت مهدی علیه السلام می توانست خودش دعا کند و بی درنگ شفا بخشد، اما دلها را متوجه کربلا ساخت. در روایت صحیح آمده است که: «خداوند، سرزمینها و مکانهای مقدسی دارد که دوست می دارد در آنجا خوانده شود...» و از جمله آنها کنار قبر منور حسین علیه السلام است.

[۲] غیبت شیخ طوسی، ص ۱۸۸ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۳۲۳.

اصلاحگر میان دو همسر

اصلاحگر میان دو همسر

مردی با همسرش دچار اختلاف شد و کار به کشمکش تند و درگیری سختی کشید. آن مرد از حضرت مهدی علیه السلام تقاضا کرد که مشکل بزرگ خانوادگی او را حل کند و همسرش به خانه او بازگردد، ضمن پاسخ به پرسشهای مردم در مورد معمای

[صفحه ۳۳۰]

خانوادگی او این پاسخ آمد:

«و الزوج و الزوجه، فأصلح الله ذات بینهما.»

یعنی: خداوند میان این مرد و زن را اصلاح می کند و صلح و صفا و آرامش برقرار می سازد.

پس از اندک زمانی، همسرش به سوی او بازگشت و از او پوزش خواست و تا آخر عمر به بهترین صورت با او زندگی کرد. [۱].

پاورقی

[۱] غیبت شیخ طوسی، ص ۱۸۶ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۳۲۱.

بهت و حیرت

بهت و حیرت

مردی از شهر قم به بغداد آمد و اموال و هدیه های بسیاری از مردم برای حضرت مهدی علیه السلام آورد تا بوسیله دومین نایب خاص آن بزرگوار «جناب محمد بن عثمان» به او تقدیم دارد.

هنگامی که اموال را تسلیم کرد، جناب محمد بن عثمان گفت، «گویی چیز دیگری هم بوده است که اینک در میان این اموال و اشیاء موجود نیست، پس آن کجاست؟» آن مرد گفت: «سرورم! هرچه بود تقدیم داشتم دیگر چیزی نزد من نمانده است.»

«محمد بن عثمان» گفت: «چرا، چیزی مانده است، برو و آنچه به همراهت بوده است مورد بازدید قرار ده، شاید در میان آنها باشد.»

آن مرد رفت و در میان بقیه اثاث و اشیا را جستجو کرد و بسیار اندیشید، اما چیزی نیافت و ناراحت بازگشت و گفت: «چیزی نزد من نمانده است.»

جناب محمد بن عثمان گفت: «به شما می گویم، دو لباس مخصوص سودانی که فلان مرد به شما داد بیاوری، کجا است؟»

آن مرد آن دو پیراهن را به یاد آورد و گفت: «آری! درست است اما نمی دانم آنها را کجا گذاشته ام.»

[صفحه ۳۳۱]

رفت و جستجوی خویش را برای یافتن آن دو پیراهن از سر گرفت، اما

پیدا نکرد. بازگشت و گفت: «سرورم! نیافتم.»

محمد بن عثمان گفت: «بسوی فلان مردی که دو کیسه جنس برای او بردی، برو، یکی از آن بسته ها را بگشا، پیراهن ها را در درون آن خواهی یافت.»

آن مرد دچار بهت و حیرت شد و رفت و یکی از کیسه ها را گشود دو پیراهن را در میان آنها یافت و آورد. [۱].

پاورقی

[۱] غیبت شیخ طوسی، ص ۱۷۹ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۳۱۶.

چگونگی بهره وری از امام غائب

غیبت کبری یا بلند مدت

غیبت کبری یا بلند مدت

غیبت کوتاه مدت حضرت مهدی علیه السلام با رحلت سومین سفیر ویژه اش، به پایان رسید. دوران غمبار غیبت طولانی او آغاز گردید، بدین سبب راههای ارتباط و دسترسی و پیوند با آن حضرت قطع شد و آن حادثه بزرگ و مصیبت عظیم رخ داد. رهبری مذهبی و دینی که در کف با کفایت آن گرامی بود و مردم بوسیله سفیران خاص او، پرسشها و مشکلات خویش را از سوی او دریافت می داشتند، دگرگون شد و به اسلام شناسان، مجتهدان و فقیهان برخوردار از شرایط فتوا و دارای ویژگیهای برجسته ای که در روایات آمده است، انتقال یافت.

حضرت مهدی علیه السلام در نامه مبارکی به یکی از چهره های مورد اعتماد شیعه، بنام «اسحاق بن یعقوب» که بوسیله دومین نائب خاص به او رسید، مرقوم داشت:

«... واما الحوادث الواقعة، فارجعوا فیها الی رواه احادیثنا، فانهم حجتی علیکم و انا حجه الله علیکم...» [۱].

یعنی: و اما در مورد رویدادها و جریاناتی که در آینده رخ خواهد داد، به راویان حدیث ما رجوع نمایید، زیرا آنان حجت من بر شما

در آن زمان، شمار بسیاری از محدثان شیعه که از یاران دو امام گرانقدر، حضرت هادی و حضرت عسکری علیهم السلام بشمار می رفتند، موجود بودند و برخی از آن کتابهای متعددی نوشته و در آنها روایات متنوع و مقررات دینی را گرد آورده بودند و خانه های شیعیان از این کتاب ها ارزشمند پر بود که به هنگام نیاز، بدان روایات مراجعه می کردند.

علاوه بر این، انبوهی از یاران امام باقر و امام صادق علیه السلام نیز، پیش از این محدثان و مؤلفان کتابهای بسیاری را که شمار آنها از ۴۰۰ عدد فراتر و اصول «چهارصد گانه» یا «أربعمأه» نامیده می شد، به رشته تحریر درآورده بودند که اگر چه تمامی آنها موجود نبود، اما بسیاری از آنها در صورت لزوم در دسترس علاقمندان و مورد بهره برداری قرار می گرفت.

در مورد مسایل و رویدادهای جدیدی که روایت خاصی در مورد آنان نبود تا آن را تبیین کنند، حضرت مهدی علیه السلام به مردم دستور داد به محدثان و فقیهانی رجوع نمایند که دارای قدرت استخراج مقررات اسلامی و دارای توانایی استنباط احکام شرعی از قواعد و اصول عامه هستند، همان قواعد و اصول ادله ای که از قرآن و روایات صحیح و استوار، دریافت می گردد.

و بدین وسیله، آن حضرت، خط جدیدی در پاسخگویی به مسایل فقهی و حقوقی را برای شیعیان از راه رهبری و مرجعیت دینی که در چهره اسلام شناسان و فقیهان و راویان احادیث اهل بیت تجسم می یافت، گشود.

مفهوم این سخن، هرگز عقب

نشینی و کناره گیری حضرت مهدی علیه السلام از مرکز رهبری امت و تصرف در جهان یا بریدن او از رخدادهای مربوط به جامعه ها و کشورها و یا انقراض نظام امامت نیست؛ بلکه بدان مفهوم است که نظام مترقی و عادلانه امامت معصوم تا فرجام تاریخ و پایان جهان، امتداد خواهد یافت، چرا که نظام امامت یک نظام زوال ناپذیر خدایی است، خواه در جامعه حاکم باشد و رهبری و هدایت جامعه را به کف داشته باشد و در امور و شئون آن دخالت نماید،

[صفحه ۳۳۷]

خواه از رهبری و اداره جامعه ممنوع گشته و از سوی حکومت‌های غاصب و ستمکار، مورد فشار و سرکوب قرار گیرد.

در اینجا سؤالی در ذهن انسان پدیدار می گردد و آن اینکه: «با غیبت امام معصوم و سپردن رهبری و مرجعیت دینی به فقهای واجد شرایط مرجعیت، دیگر چه ثمره و نتیجه ای از وجود امام غایب به جامعه می رسد؟ و مردم چگونه می توانند از وجود گرانمایه او بهره ور گردند؟»

پاسخ این سؤال، به خواست خدا، در ادامه بحث خواهد آمد.

پاورقی

[۱] غیبت شیخ طوسی، ص ۲۹۱ که اینطور آمده: «علیکم». اما در اکمال الدین، ج ۲، ص ۴۸۴ و بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۱۸۱، اینطور آمده است: «و انا حجه الله علیهم.» و در احتجاج طبرسی، ج ۲، ص ۴۷۰ و وسائل الشیعه، ج ۱۸، ص ۱۰۱، نه اولی آمده نه دومی، همین طور است: «و انا حجه الله.»

چگونگی بهره وری از امام غائب

چگونگی بهره وری از امام غائب

روایات متعددی در مورد ترسیم ثمرات و فواید وجود گرانمایه امام غائب علیه السلام رسیده است

که در اینها چگونگی بهره‌وری از وجود مبارک، آن حضرت نیز بیان شده است. برخی از آن روایات را به تناسب بحث، می‌آوریم:

۱- از «جابر بن عبدالله انصاری» است که از پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم پرسید:

«هل ینتفع الشیعه بالقائم علیه السلام فی غیبه؟»

یعنی: آیا شیعیان در زمان غیبت «قائم» از وجود مبارک او بهره‌ور می‌گردند؟

پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم پاسخ داد:

«ای والذی بعثنی بالنبوه! انهم لینتفعون به و یتضیئون بنور ولایته فی غیبه، کانتفاع الناس بالشمس و ان جللها السحاب.» [۱].

یعنی: آری! سوگند بخدایی که مرا به رسالت برانگیخت، آنان در غیبت او، از وجودش بهره‌مند می‌گردند و از نور ولایت و امامت او، نور روشنایی برای زندگی خویش می‌گیرند، درست همچون بهره‌ور شدن از خورشید، اگر چه ابرها چهره آن را بپوشانند.

[صفحه ۳۳۸]

۲- «سلیمان بن اعمش» از امام صادق علیه السلام آورده است که فرمود:

«لم تخل الأرض منذ خلق الله آدم من حجه لله فیها، ظاهر مشهور، أو غائب مستور، و لا تخلوا الی أن تقوم الساعة من حجه الله فیها، و لولا ذلك، لم یعبد الله.»

یعنی: زمین از آفرینش آدم تاکنون و تا همیشه تاریخ، از حجت خدا تهی نخواهد بود، خواه حجت حق ظاهر و آشکار و شناخته شده باشد، یا بنا به مصالحی، نهان و پوشیده. و تا رستاخیز نیز چنین خواهد بود، که گر جز این باشد خدای یگانه پرستیده نمی‌شود.

سلیمان می‌گوید، گفتم: «سرورم! مردم چگونه از امام غائب

از نظر، بهره ور می گردند؟»

حضرت فرمود:

«كما ينتفعون بالشمس اذا سترها السحاب.» [۲].

یعنی: همانگونه که جهان و جهانیان از خورشید بهره ور می گردند گرچه ابر، چهره آن را پوشانده باشد.

۳- و درست نظیر همین روایت، از چهارمین امام نور، حضرت سجاد علیه السلام نیز آمده است. [۳].

۴- و نیز در توفیق مبارکی که از سوی حضرت مهدی علیه السلام صادر شده است، در این مورد به «اسحاق بن یعقوب» که یکی از خوبان است، مرقوم داشته است که: «... و اما وجه الأنتفاع بی فی غیبتی فکا لا انتفاع بالشمس اذا غیبتها عن الأبصار السحاب...» [۴].

یعنی: اما چگونگی بهره وری جامعه و مردم از من در عصر غیبت، درست

[صفحه ۳۳۹]

همانند بهره وری زمین و پدیده های آن، از خورشید است، به هنگامی که ابر آن را از چشمها پوشاند.

پاورقی

[۱] اکمال الدین، ج ۱، ص ۲۵۳ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۹۲.

[۲] اکمال الدین، ج ۱، ص ۲۰۷ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۹۲.

[۳] الامامه، احمد محمود صبحی، ص ۴۱۳. رجوع شود به: معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام ج ۳، ص ۳۶۷.

[۴] اکمال الدین، ج ۲، ص ۴۸۵، غیبت شیخ طوسی، ص ۱۷۷، و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۹۲.

زیباترین تعبیر

زیباترین تعبیر

راستی که این تشبیه، چقدر عمیق و این تعبیر، چقدر زیبا و کامل است.

اگر مردم روزگاران گذشته از این کره آتشین، تنها همین را می شناختند که یکی از اجرام بزرگ کیهانی است و فایده اش این است که بر زمین می تابد و با تابش انوار

طلایی خویشت، روز را آغاز و با غروب خود، روز را به پایان می برد و اجسام تر و مرطوب را خشک و آنها را تبدیل به بخار و جو را لبریز از حرارت و گرما می سازد، اینک دانش روز دریافت است که این گوی غلطان در فضا، علاوه بر آنچه آمد، فواید عظیم و منافع سرنوشت ساز دیگری دارد که توضیح آن فرصت دیگری می طلبد.

در روایاتی که از پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و سه تن از پیشوایان نور علیهم السلام ترسیم گردید روشن شد که همه آنها به یک واقعیت پافشاری می کنند، به گونه ای که گویی هر چهار روایت از یک منبع سرچشمه گرفته است. و نیز روشن شد که هم پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و هم امامان گرانقدر علیهم السلام حضرت مهدی علیه السلام را در دوران غیبت، به «خورشید رخ برکشیده در پر ابرها» تشبیه نمودند.

پرسش: اینک، جای سؤال است که: «چرا آنان، آن حضرت را به ماه رخ برکشیده در پس ابرها تشبیه نکردند؛ با اینکه می دانیم ماه اثرات سازنده و بسیاری، همچون روشنگری، و ایجاد جزر و مد دریاها و... در کره زمین می گذارد؟»

پاسخ: خورشید، در مقایسه با ماه، دارای امتیازات متعددی است که از آن جمله:

۱- نور و روشنایی خورشید از خودش سرچشمه می گیرد، در حالی که ماه، نور خویش را از خورشید می گیرد.

۲- پرتو خورشید، دارای فواید بسیار است در حالی که پرتو ماه، فوایدش به

[صفحه ۳۴۰]

این پایه نمی رسد.

۳- نقش خورشید در منظومه

شمسی، نقش رهبری برجسته است، اما ماه آن گونه نیست، چرا که ماه، خود یکی از سیاره هایی است که در منظومه شمسی شناور است.

و امتیازات دیگری دارد که در اینجا مورد نظر نیست.

پرسشی دیگر: چرا پیشوایان نور، وجود گرانبمایه امام غائب را، به خورشید تشبیه کرده اند؟

پاسخ: پاسخ این پرسش در گرو این مطلب است که مقداری درباره خورشید و نقش سازنده و اثرات حیاتی آن بر کره زمین و پدیده های موجود در آن تا آنجایی که دانش بشر بدان رسیده است، بحث شود. اما از آنجایی که بحث عمیق و گسترده در این مورد با موضوع کتاب سازگار نیست، بحث فشرده ای را ترسیم می کنیم تا نخست موارد شباهت میان خورشید و حضرت مهدی علیه السلام روشن گردد و آنگاه موارد شباهت میان آن حضرت در دوران غیبت و خورشید جهان افروز، به هنگامی که ابرها، چهره اش را بپوشانند.

خورشید

خورشید

در این فضای گسترده و بی کران، میلیونها منظومه شمسی شناورند که هر کدام از آنها دارای مرکز و سیاره هایی هستند.

این سیاره ها هر کدام در مدار خویش و در فاصله ای با سرعتی که نظام بخش توانای هستی، تدبیر و اندازه گیری کرده است، بر گرد مرکز خویش می چرخند.

منظومه شمسی ما نیز یکی از آن میلیونها منظومه شمسی در این فضای بی کران است که دارای مرکزی است به نام خورشید و سیاره هایی که بر گرد آن می گردند. در مراکز علمی، مشهور است که سیاره هایی که بر گرد این مرکز آتشین و این منبع

[صفحه ۳۴۱]

نور و

حرارت می گردند، نه سیاره اند: زمین، زهره، عطارد، مریخ، مشتری، زحل، اورانوس، نپتون و پلوتون.

نیروی شگرف جاذبه و گریز از مرکز

نیروی شگرف جاذبه و گریز از مرکز

در این منظومه های شمسی که در این فضای بی کران شناورند، نظام شگرف و بدیعی قرار داده شده است. و نیرویی که بقا و حیات آنها را تضمین می کند، همان نیروی شگفت انگیزی است که خدای حکیم و مدبر که بر هر کاری تواناست آن نیرو را در آن به ودیعت نهاده است و ما از آن به «نیروی جاذبه» و «گریز از مرکز» تعبیر می کنیم.

این نیرو، در مرکز این مجموعه عظیم قرار داده شده است که آنچه بر گرد آن می چرخد همه را به سوی خود جذب می کند. از آن طرف سیاره هایی که در حال گردشند، بر آن هستند که با تمام قدرت از مرکز خویش بگریزند و دور شوند و اینجاست که به برکت این نیروی جاذبه و گریز، توازن و تعادل مورد نظر تدبیرگر توانای این نظام شگرف، تأمین و حیات و بقای میلیونها منظومه شناور در فضا، تضمین می گردد.

با این بیان، عامل بقای این مجموعه و منظومه، نظم شگرف حاکم بر آنها و گردش شگفت انگیزشان، تنها نیروی جاذبه است. نیروی بهت آوری که آفریدگار توانای هستی آن را در مرکز این منظومه های شناور در فضا قرار داده است. نیرویی که اگر لحظه ای نباشد این نظام شگرف از هم می پاشد و این منظومه ها به هم می ریزند و تمامی سیاره ها پراکنده گشته و با خروج از مدار خود به یکدیگر برخورد می نمایند

و همه چیز در این فضای بی کرانه ای که جز خدا هیچکس از مرزهای آن آگاه نیست، منهدم می گردد و هستی، جای خویش را به نابودی و نیستی می سپارد.

راستی که منزله است آن آفریدگار توانایی که آسمان و زمین را از زوال و نابودی نگاه داشته است.

[صفحه ۳۴۲]

اوست که نیروی شگفت جاذبه را در خورشید قرار داد و نیروی گریز از مرکز را در سیاره ها، به همین جهت است که هر سیاره ای بر آن است که با قدرتی وصف ناپذیر از مرکز خویش که خورشید است دور گردد، اما نیروی جاذبه ی خورشید از گریز آن، مانع می گردد. اگر نیروی گریز از مرکز نبود، سیاره ها به خورشید نزدیک می شدند و شعله ور می گشتند، از آن سو، اگر نیروی جاذبه را نظام بخش هستی، در خورشید قرار نداده بود، سیاره ها پخش و پراکنده گشته و از مدار خویش خارج می شدند، نظام به هم می ریخت و زندگی برای همیشه نابود می شد.

بنابراین، خورشید در منظومه شمسی، پناهگاه و مایه حیات و عامل امنیت است. عامل امنیت و حیات و نظام منظومه شمسی از انهدام و نابودی.

این نگرشی گذرا و شرحی کوتاه در نقش حیاتی و اثر گذاری خورشید و سیاره هایی است که بر گرد آن می چرخند. سیاره هایی که زمین با پدیده های موجود در درون و برون آن، یکی از آنهاست.

با این بیان به نقش حیاتی و اهمیت بسیار این توده شعله ور و تابنده ای که با فرستادن پرتو مفید و سازنده خویش به زمین، بصورت

گوناگونی در زندگی انسان، حیوان، گیاه، هوا، آب، خاک و دیگر پدیده ها... اثر گوناگونی می گذارد، بنگر!

روشن است که ابرها، چیزی از آن اثرگذاری را تغییر نمی دهند و تنها مانع رویت چهره آن می گردند، آن هم نه همه جا و همیشه، بلکه در آن محدوده ای که ابرهای غلیظ بطور موقت سایه افکنده اند.

و می دانیم که ابرها نیز تنها در پرتو تابش خورشید می توانند پدید آیند و باران هم از ابرها فرو می ریزد. بنابراین، اگر خورشید نباشد، نه ابری خواهد بود و نه بارانی، نه گیاهی و نه حیوانی، نه جاننداری و نه بی جانی و آنگاه دیگر سرنوشت حیات و زندگی روشن است.

[صفحه ۳۴۳]

آن خورشید جهان افروز

آن خورشید جهان افروز

امام مهدی علیه السلام که پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم و دو امام گرانقدر، حضرت سجاد و حضرت صادق علیهم السلام در روایاتی که گذشت او را به «خورشید فروزان رخ بر کشیده در پس ابرها» تشبیه نموده اند، همان پیشوای گرانقدری است که انسانیت به برکت وجود گرانمایه او متنعم است و زندگی اش سامان می یابد.

اوست که تمامی خوبیها و برکات و الطاف نهانی خدا و بهره های معنوی او به مردم، همه از وجود او سرچشمه می گیرد.

اوست که به اذن خدا، از پس پرده غیبت بر جهان هستی حاکم و ناظر است. همواره در کران تا کران جهان و همه موجودات تصرف و دخالت می کند و همه اختیارات و صلاحیتهایی را که خداوند به او و آنها داده است، همه را در کف با کفایت

خویش دارد.

زندگی آن گرامی، زندگی انسان ناتوانی نیست که فاقد قدرت، امکانات، نیرو و توان باشد، تنها به نماز و روزه بسنده کند و وقت گرانبایه خویش را در دشتها و بیابانها و بریده و بیگانه از مردم و بی خبر از سرنوشت بندگان و شهرها بگذراند، هرگز!...

حضرت مهدی علیه السلام با وجود غیبت خدا خواسته اش از نظرها، به قدرت خدا از توان و نیرویی بهره ور است که آن گرامی را به انجام هر کاری که اراده فرماید، قادر می سازد و همه وسایل و امکانات لازم را برای او، فراهم می آورد.

چیزی که هیچ تردیدی در آن روا نیست، این واقعیت است که همه کارها و تصرفات آن حضرت ره آورد عملکرد او براساس حکمت و مصلحت است، نه مطابق با هوای دل و تمایلات نفسانی.

بر این اساس است که به یکی می بخشد و دیگری را باز می دارد.

یکی را یاری می کند و دیگری را وا می گذارد.

[صفحه ۳۴۴]

کار یکی را درست می کند و کار دیگری را رها می کند.

یکی را دعا می کند و خواسته او را از خدا می خواهد و یکی را دعا نمی کند.

گمشده ای را راه می نماید و بیماری را شفا می بخشد و آن گنگ بیچاره را گویا می سازد.

خود را به این انسان وارسته نشان می دهد و آن انسان شایسته را به دیدار خویش مفتخر می سازد.

گاه در «عراق» یا «ایران» است و گاه در مراسم حج، گاه در «مکه» است و گاه در «منی» و «عرفات».

در برخی اوقات

خود را در «بحرین» به برخی شایستگان می نمایاند و برخی اوقات در «قفقاز» یا دیگر نقاط گیتی.

و تمامی این کارهای بزرگ و برخاسته از اعجاز به قدرت خدا و به اذن او صورت می گیرد.

آری! خواننده گرامی! اینک با تعمق در آنچه آمده، پرتوی از معنا و مفهوم روایاتی که آن خورشید جهان افروز رخ برکشیده در پس ابرها را، به خورشید آسمان یا خورشید پوشیده شده رخ برکشیده در پس ابرها تشبیه می نماید، برایت روشن می گردد.

آری! این است که آن امام گرانقدری که خدای بزرگ برگزیده است، نه آنکه مردم برمی گزینند!

این است آن امام بزرگی که جانشین به حق پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم است، نه هر آنکه ادعای جانشینی پیامبر نماید!

این است آن امام والا مقامی که از سوی خدا نصب شده است نه هر آنکه به نام امام نامیده شده است!

و نه هر کسی که حکومت و زعامت و رهبری را به کف گیرد... نه! هرگز!...

بلکه او امام راستین و والایی است که تمامی ویژگیهای امامت و رهبری به

[صفحه ۳۴۵]

مفهوم واقعی کلمه برای او فراهم است و هر آنچه بشریت بدانها نیازمند است، در وجود گرانمایه اش گرد آمده و فراتر از آن، تمامی آنچه زندگی شایسته و در خور شأن انسان، بدان احتیاج دارد و جهان هستی بدان نیازمند است، همه و همه، در وجود گرامی او جمع است.

آری! امام علیه السلام با این اوصاف و ویژگیها، برآستی برای زمینیان مایه امنیت و آرامش و پناهگاه است وجود گرانمایه اش سبب بقا و حیات

زمین و زمینیان.

به برکت وجود او، همه موجودات، روزی می خورند و زمین و آسمان استوار می گردد و به حیات و جریان طبیعی خویش ادامه می دهد.

پرتوی از روایات

پرتوی از روایات

شاید برخی این سخن را در مورد امامان راستین علیهم السلام نوعی مبالغه و غلو یا زیاده روی پندارند، اما چنین پنداری در مورد سخن ما با نگرش بر دهها روایت صحیح و تردیدناپذیری که در کتابهای شیعه و اهل سنت موجود است، از میان می رود و صحت دیدگاه ما در مورد امام عصر علیه السلام روشنتر جلوه می کند؛ چرا که روایات، بیانگر این حقیقت است. برای نمونه:

۱- از پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم آورده اند که فرمود:

«النجوم أمان لأهل السماء و أهل بیتی أمان لأمتی.» [۱].

یعنی: ستارگان، پناهگاه و مایه امنیت اهل آسمانها هستند و خاندان من، مایه امنیت برای امت من.

۲- و نیز «جابر بن عبدالله انصاری» آورده است که پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم فرمود:

«النجوم أمان لأهل السماء، فإذا ذهب أتاهم ما یوعدون و أهل بیتی أمان لأمتی، فإذا

[صفحه ۳۴۶]

ذهب أهل بیتی أتاهم ما یوعدون.» [۲].

یعنی: ستارگان، مایه امنیت برای آسمانیان هستند. هنگامی که ستارگان نابود گردند رستاخیز به سوی او فرا می رسد و خاندان من نیز مایه امنیت برای امتیم می باشند هنگامی که آنان از میان امت برداشته شوند رستاخیز آنان نیز بر پا می گردد.

۳- و نیز فرمود:

«أهل بیتی أمان الأرض فإذا هلک أهل بیتی جاء أهل الأرض من الآیات ما کانوا یوعدون.»

یعنی: خاندان من، مایه ی امن و امان برای مردم روی زمین هستند. به همین جهت با از میان رفتن، آنان رستخیز فرا می رسد.

۴- امیرمؤمنان علیه السلام از پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم آورده است که فرمود:

«النجوم أمان لأهل السماء، فاذا ذهب النجوم ذهب أهل السماء و أهل بيتي أمان لأهل الارض، فاذا ذهب أهل بيتي ذهب أهل الأرض.» [۴].

یعنی: ستارگان، مایه ی امنیت برای آسمانیان هستند و خاندان من، مایه امن و امان برای زمینیان، یا نابودی ستارگان آسمان، اهل آن نابود می گردند و با رفتن خاندان من، زمینیان.

۵- و نیز فرمود:

«ان الله جعل النجوم أمانا لأهل السماء و جعل أهل بيتي أمانا لأهل الأرض.» [۵].

یعنی: خداوند ستارگان را مایه ی امن و امان برای اهل آسمان قرار داد و خاندان مرا مایه ی امنیت برای اهل زمین.

[صفحه ۳۴۷]

علاوه بر روایاتی که از پیامبر گرامی صلی الله علیه و آله و سلم در این مورد رسیده است، انبوه روایات از امامان نور علیهم السلام در این مورد آمده است که همه اینها این حقیقت را تفسیر و روشن می سازند که برای نمونه برخی ترسیم می گردد:

۱- در نامه ی مبارک امام مهدی علیه السلام به «اسحاق بن یعقوب» آمده است که:

«... و انی أمان لأهل الارض کما، أن النجوم أمان لأهل السماء.» [۶].

یعنی: و من مایه ی آرامش و امنیت زمینیان هستم، همانگونه که ستارگان آسمان باعث امنیت آسمانیان هستند.

۲- چهارمین امام نور حضرت سجاد علیه السلام در این مورد می

فرماید:

«نحن أئمة المسلمين و حجج الله على العالمين و سادة المؤمنين... و نحن أمان لأهل الأرض كما أن النجوم أمان لأهل السماء و نحن الذين بنا يمسك الله السماء أن تقع على الأرض الا- باذنه و بنا يمسك الأرض أن تميد بأهلها و بنا ينزل الغيث و تنشر الرحمه و تخرج بركات الأرض و لو لا ما فى الأرض منا لساخت بأهلها.» [٧].

یعنی: ما پیشوایان مسلمین و حجت‌های خدا برای جهان و جهانیان و سروران اهل ایمان هستیم. ما مایه امنیت برای زمینیان هستیم، همانگونه که ستارگان، مایه ی امنیت برای آسمانیان هستند و ما کسانی هستیم که خداوند به برکت و احترام ما، آسمان را از فرو افتادن بر زمین، جز به اذن خویش حفظ می کند و توازن و تعادل زمین را، تضمین می نماید. به برکت ما باران رحمت خدا، همه جا گسترش می یابد و بركات زمین سر برمی آورد و اگر از ما کسی در روی زمین نباشد، زمین اهل خویش را فرو می برد.

[صفحه ۳۴۸]

۳- پنجمین امام نور حضرت باقر علیه السلام می فرماید:

«و نحن أئمة الهدى و نحن الذين بنا ينزل الله الرحمه و بنا تسقون الغيث و نحن الذين بنا يصرف عنكم العذاب، فمن عرفنا و عرف حقنا و أخذ بأمرنا، فهو منا و الينا.» [٨].

یعنی: مردم! ما پیشوایان هدایت هستیم و کسانی هستیم که به برکت وجود ما، خداوند رحمت خویش را بر مردم فرو می فرستد و به احترام ما آنان را از باران رحمت خویش سیراب می سازد. ما کسانی هستیم که خداوند بخاطر ما عذاب

را از زمین و زمان برمی گرداند، از این رو هر کس ما را شناخت و حقوق ما را شناخت و به دستورات آسمانی ما عمل کرد، او از ماست و راهش بسوی ما.

۴- «محمد بن ابراهیم» نامه ای به حضرت صادق علیه السلام نوشت و از آن گرامی درخواست کرد که فضایل و امتیازات اهل بیت علیهم السلام را ترسیم نماید. آن حضرت در پاسخ نوشت:

«ان الكواكب جعلت في السماء أمانا لأهل السماء، فاذا ذهب نجوم السماء جاء أهل السماء ما كانوا يوعدون. و قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم: جعل أهل بيتي أمانا لأمتي، فاذا ذهب أهل بيتي جاء أمتي ما كانوا يوعدون.» [۹].

یعنی: سیاره ها در آسمان، مایه ی امنیت آسمانیان قرار داده شده اند و هنگامی که آنان راه زوال در پیش گیرند و از بین بروند، پایان عمر و رستخیز آسمانیان فرا می رسد.

و آنگاه مرقوم داشت که: پیامبر گرامی صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: «خداوند خاندان مرا، مایه ی امنیت و آرامش برای امتم قرار داد، از اینرو با رفتن آنان، رستخیز فرا می رسد.»

۵- هشتمین امام نور حضرت رضا علیه السلام در این مورد می فرماید:

«نحن حجج الله في خلقه... بنا يمسك الله السماوات والأرض أن تزولا و بنا ينزل

[صفحه ۳۴۹]

الغيث و ينشر الرحمه و لا- تخلوا الأرض من قائم منا ظاهر أو خاف و لو خلت يوما بغير حجه لماجت بأهلها كما يموج البحر بأهله.» [۱۰].

یعنی: ما حجت‌های خدا در میان بندگان هستیم... به برکت ما، خداوند، آسمانها

و زمین را از نابودی حفظ می کند و بخاطر ما باران رحمت خویش را نازل می کند و بخشایش و مهر خویش را می گستراند. زمین، هیچگاه از قائم و پیشوایی از اهل بیت، خالی نمی ماند، خواه آشکار و یا پنهان و ناشناخته باشد، چرا که اگر روزی زمین از حجت خدا تهی باشد قرار و آرام خویش را از دست می دهد و ساکنان خویش را بسان امواج توفنده دریا به این سو و آن سو می کوبد.

۶- «سلیمان جعفری» آورده است که از حضرت رضا علیه السلام پرسیدم: «آیا زمین خالی از حجت می ماند؟»

حضرت جواب فرمودند:

«لو خلت طرفه عین، لساخت بأهلها.» [۱۱].

یعنی: اگر یک لحظه و به اندازه ی یک چشم بر هم زدن، زمین خالی از حجت باشد تمامی اهل خویش را فرو می بلعد.

۷- امام باقر علیه السلام فرمود:

«لو بقيت الأرض -يوما- بلا امام منا لساخت بأهلها و لعذبهم الله بأشد عذابه، ان الله (تبارك و تعالی) جعلنا حجه في أرضه و أمانا في الأرض لأهل الأرض، لم يزالوا في أمان من أن تسيخ بهم الأرض ما دمنا بين أظهرهم، فاذا أراد الله أن يهلكهم ثم لا يمهلهم و لا ينظرهم... ذهب بنا من بينهم و رفعنا اليه، ثم يفعل الله ما يشاء و يحب.» [۱۲].

یعنی: اگر زمین روزی بدون امام و پیشوایی از ما خاندان وحی و رسالت باشد،

[صفحه ۳۵۰]

اهل خویش را فرو می برد و خداوند آنان را به سخت ترین عذابها کیفر می نماید. خدا ما را در روی زمین حجت خویش و مایه

ی امن و امان ساکنان زمین قرار داد تا هنگامی که ما در میان آنها باشیم، زمین آنها را فرو نمی برد و آنگاه که بخواهد همه را نابود کند و به آنان مهلت ندهد، ما را از میان آنها به سوی خویش بالا می برد، آنگاه هر آنچه دوست بدارد انجام می دهد.

۸- امام صادق علیه السلام فرمود:

«لو لا من على الأرض من حجج الله لنفضت الأرض ما فيها و ألقى ما عليها، ان الأرض لا تخلوا ساعه من الحجج.» [۱۳].

یعنی: اگر از حجتهای خدا بر روی زمین نبود، بی تردید زمین آنچه را در درون و برون خویش داشت بیرون می افکند و پرتاب می نمود. آری! زمین لحظه ای از حجت تهی نمی گردد.

۹- امام باقر علیه السلام فرمود:

«لو أن الامام رفع من الأرض ساعه... لماجت الأرض بأهلها كما يموج البحر بأهله.» [۱۴].

یعنی: اگر امام معصوم، ساعتی از روی زمین برداشته شود، زمین قرار خویش را از کف داده و بسان امواج توفنده دریا، ساکنان خویش را به هر سو می کوبد و پرتاب می کند.

۱۰- از پنجمین امام نور علیه السلام پرسیدند که: «ما به چه دلیل نیازمند پیامبر و امام معصوم هستیم؟»

آن حضرت فرمود:

«لبقاء العالم على صلاحه و ذلك: أن الله (عزوجل) يرفع العذاب عن أهل الأرض اذا

[صفحه ۳۵۱]

كان فيهم نبي أو امام، قال الله (عزوجل): «و ما كان ليعذبهم و انت فيهم...» [۱۵].

و قال النبي صلى الله عليه و آله و سلم النجوم أمان لأهل السماء و أهل بيتي أمان لأهل الأرض، فاذا ذهب

النجوم أتى أهل السماء ما يكرهون، و إذا ذهب أهل بيتي أتى أهل الأرض ما يكرهون.

يعنى بأهل بيته، الأئمة الذين قرن الله طاعتهم بطاعته فقال: «يا أيها الذين آمنوا أطيعوا الله و أطيعوا الرسول و أولى الأمر منكم.» [١٦] و هم المعصومون المطهرون، الذين لا يذنبون و لا يعصون و هم المؤيدون الموفقون المسددون، بهم يرزق الله عباده و بهم يعمر بلاده و بهم ينزل القطر من السماء و بهم تخرج بركات الأرض و بهم يمهل أهل المعاصي و لا يعجل عليهم بالعقوبة و العذاب، لا يفارقهم روح القدس و لا يفارقونه و لا يفارقهم القرآن و لا يفارقونه، صلوات الله عليهم.» [١٧].

يعنى: بخاطر بقا و دوام هستی و آبادانی و اصلاح آن به وجود آنان نیازمندیم. چرا که اگر امام و پیامبر در روی زمین باشند، خداوند، عذاب را از اهل زمین برمی دارد. خداوند در قرآن خویش می فرماید:

«و خداوند تا هنگامی که تو در میان آنان هستی، آنان را عذاب نخواهد کرد.» و پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: «ستارگان، مایه ی امن و امان اهل آسمان هستند و خاندان من، مایه ی امنیت اهل زمین. هنگامی که ستارگان نابود گردند، آنچه را از اهل آسمان، خوش ندارند به آنان روی می آورد و هنگامی که اهل بیت من از میان مردم بروند، فرا می رسد بر مردم، آنچه را که بیم دارند.»

روشن است که پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم اهل بیت خویش را همان کسانی می داند که خداوند اطاعت و فرمانبرداری از آنان را با فرمانبرداری از خویش، کنار

هم قرار داده است و می فرماید:

«ای کسانی که ایمان آورده اید خدا را فرمان برید و پیامبر را اطاعت کنید

[صفحه ۳۵۲]

و صاحبان امر را، که امامان نور هستند.»

و اینان همان خاندان عصمت و طهارت و همان پیشوایان پاک و پاکیزه اند، همان کسانی که نه در زندگی خویش گناه می کنند و نه معصیت، همانان، که همواره تأیید شده از جانب خدا و موفق در کارهای شایسته و در دنیا و آخرت رستگار و کامیابند. به برکت آنان است که خداوند بندگانش را روزی می دهد و شهرها را آباد می سازد و باران از آسمان فرو می ریزد و برکات زمین را خارج می سازد.

به احترام آنان است که به گناهکاران برای توبه و جبران معاصی، مهلت می دهد و در کیفر و عذاب آنان شتاب نمی ورزد.

آنان کسانی هستند که نه از «روح القدس» جدایی دارند و نه «روح القدس» از آنان جدا می گردد، نه قرآن از آنان جدا پذیر است و نه آنان از قرآن.

درود خدای و رحمت و مهرش نثار آنان باد!

پاورقی

[۱] جامع صغیر، ج ۲، ص ۱۸۹، ذخائرالعقبی، ص ۱۷، منتخب کنز العمال، ج ۵، ص ۹۲، فرائد السمطین، ج ۲، ص ۲۴۱، بحار الانوار، ج ۲۷، ص ۳۰۹، الصواعق المحرقة، ص ۱۸۵ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۵، ص ۷۴ و ده ها منبع دیگر....

[۲] مستدرک الصحيحین، ج ۲، ص ۴۴۸. رجوع شود به معجم الاحادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۵، ص ۷۴.

[۳] الصواعق المحرقة، ص ۱۵۰ و معجم الاحادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۵،

[۴] الصواعق المحرقة، ص ۱۵۰، بحارالانوار، ج ۲۷، ص ۳۱۰، ذخائر العقبی، ص ۱۷، اسعاف الراغبین، ص ۱۴۴، فرائدالسمطین، ج ۲، ص ۲۵۳ و بحارالانوار، ج ۲۷، ص ۳۰۹.

[۵] مجمع البیان، ذیل آیه ۱۶ از سوره نحل و بحارالانوار، ج ۲۴، ص ۶۷ و ۳۰۸.

[۶] اکمال الدین، ج ۲، ص ۴۸۵، غیبت شیخ طوسی، ص ۱۷۷، احتجاج طبرسی، ج ۲، ص ۴۷۱، بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۹۲ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۴، ص ۲۹۴.

[۷] فرائدالسمطین، ج ۱، ص ۴۵، ینابیع الموده، ص ۲۱، اکمال الدین، ج ۱، ص ۲۰۷، احتجاج، ج ۲، ص ۳۱۷ و بحارالانوار، ج ۲۳، ص ۵ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۵، ص ۲۷۰.

[۸] اکمال الدین، ج ۱، ص ۲۰۶، فرائدالسمطین، ج ۲، ص ۲۵۳، بصائرالدرجات، ص ۶۳ و بحارالانوار، ج ۲۶، ص ۲۴۸.

[۹] اکمال الدین، ج ۲، ص ۲۰۵ و بحارالانوار، ج ۲۷، ص ۳۰۹.

[۱۰] اکمال الدین، ج ۲، ص ۲۰۲ و بحارالانوار، ج ۲۳، ص ۵.

[۱۱] اکمال الدین، ج ۱، ص ۲۰۴، بحارالانوار، ج ۲۳، ص ۲۹ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۱، ص ۴۸۹.

[۱۲] اکمال الدین، ج ۱، ص ۲۰۴ و بحارالانوار، ج ۲۳، ص ۳۷.

[۱۳] اکمال الدین، ج ۱، ص ۲۰۲، اصول کافی، ج ۱، ص ۱۷۰، غیبت نعمانی، ص ۱۳۹ و بحارالانوار، ج ۲۳، ص ۳۴.

[۱۴] اکمال الدین، ج ۱، ص ۲۰۲، اصول کافی، ج ۱، ص ۱۷۰، غیبت نعمانی، ص ۱۳۹ و بحارالانوار، ج ۲۳، ص ۳۴.

[۱۵] سوره ی انفال، آیه ۳۳.

[۱۶]

مرجعیت و رهبری دینی

مرجعیت و رهبری دینی

بنابر آنچه ما تحقیق نموده ایم، به کف گرفتن رهبری و مرجعیت دینی در دوران غیبت طولانی امام مهدی علیه السلام، به دست فقیه گرانقدر شیخ «حسین بن علی بن عقیل عمانی» آغاز گردیده است. [۱].

مرحوم «سید محمد مهدی بحرالعلوم» قدس سره در مورد آن شخصیت بزرگ علمی و فقهی می نویسد:

«او نخستین کسی است که فقه را دسته بندی و تهذیب کرد و در راه استنباط احکام شرعی از ادله تفصیلی آن، دست به تلاش و اجتهاد زد و در آغاز غیبت کبری، راه را برای تحقیق و تفحص از اصول و فروع و گسترش بخشیدن بدانها و بنیاد پایه های آن، گشود.»

[صفحه ۳۵۳]

و نیز می نویسد: «موقعیت این عالم بزرگ، در درستکاری و عدالت، علم و فضل، تخصص در عقاید و فلسفه ی اسلامی و فقه و فقاہت روشنتر و آشکارتر از آن است که نیاز به بیان باشد. علما و بزرگان فقه و فقاہت، به ویژه دو شخصیت گرانقدر علم و فقه «علامه حلی» و «محقق حلی» و علمای پس از آن دو بزرگوار، به فرمایشات مرحوم «عمانی» و فتوهای او و ثبت و نقل آنها، سخت بها می دادند.» [۲].

فقیه بزرگوار مرحوم «عمانی» در نظر فقها و علمای بزرگ، مقام و منزلت بسیار والایی دارد و دانشمندان پیشین ما، همچون مرحوم مفید و طوسی او را ستوده اند.

او در موضوع «امامت» کتابی بنام «الکر و الفر» نگاشت و در فقه، کتابی تحت عنوان «المتمسک

بحبل آل الرسول» به رشته تحریر درآورد که کتاب قطور و پرارزشی بوده و در آن روزگاران مشهور بوده است، اما متأسفانه به دست حوادث روزگار از بین رفته و در دسترس ما نیست.

من در کتابهایی که در این رابطه در دسترس داشتم تاریخ ولادت و رحلت آن فقیه بزرگ امت را نیافتم، اما به نظر می‌رسید سالهایی پیش از مرحوم «مفید» زیسته و رحلت کرده است، چرا که او از نظر زمان پیشتر از «ابن جنید» بوده است و می‌دانیم که «ابن جنید» از اساتید مرحوم مفید بوده است. [۳].

شاید درست باشد که بگوییم: در فاصله میان رحلت چهارمین سفیر خاص حضرت مهدی علیه السلام و ظهور نبوغ مرحوم «شیخ مفید» حلقه‌های مفقوده‌ای است که یک سوی آن، غیبت کبری است و یک سوی دیگر آن، روشن نبودن مرجعیت و رهبری فقها در این مدت برای امت و جا نیفتادن آن است؛ چرا که رحلت چهارمین سفیر امام عصر علیه السلام به سال ۳۲۹ هجری اتفاق افتاد و ولادت مرحوم مفید در سال ۳۳۶ یا ۳۳۸ هجری.

[صفحه ۳۵۴]

به هر حال، رهبری فکری و مرجعیت دینی، شکل خاص خویش را گرفت و حلقه‌های درس در بغداد تشکیل شد و سالها سپری گردید تا ستاره «مفید» در بغداد درخشیدن آغاز کرد و او حوزه علمیه را پی ریخت. در مجلس درس او، دهها نفر از فضلا حاضر شدند و پیشاپیش آنان، دو سید گرانقدر «رضی و مرتضی» بودند که هر کدامشان از بارزترین و درخشانترین چهره‌های علمی شناخته شدند.

پاورقی

[۱] «عمان»، همان کشوری است که

اینک به سلطنت عمان شهرت دارد.

[۲] القوائد الرجالیه، معروف به رجال بحر العلوم، ج ۱، ص ۲۲۰.

[۳] رجال بحر العلوم، ج ۲، ص ۲۲۰.

بزرگ بزرگان

بزرگ بزرگان

مرحوم «مفید» برآستی آیه ای از آیات خدا و نابغه ای از نوابغ روزگار و شخصیت کم نظیری از شخصیت های کم نظیر جهان هستی بود.

او بزرگ بزرگان و سرور فقیهان بود که ویژگیهای برتری در وجود او گرد آمده و ریاست عامه به او منتهی شده و همگان در دانش، فقاقت، برتری، ورع، پروا پيشگی، پارسایی، عدالت و بزرگ منشی او، اتفاق نظر داشتند.

بر این اساس، هیچ جای شگفتی ندارد که چنین انسان برجسته و والایی را توفیق یار گردد که امام عصر علیه السلام نامه های متعددی برای او بنگارد و او به این افتخار عظیم مفتخر شود که بویژه در سالهای آخر زندگیش هر سال نامه ای از آن کعبه مقصود و قبله موعود دریافت دارد.

درست است که در کتابهای حدیثی و رجالی تنها به دو نامه از آن گرامی به مرحوم «مفید» می رسیم، اما از محتوای نامه دوم چنین دریافت می گردد که حضرت مهدی علیه السلام بیش از دو نامه به سوی او فرستاده است که بزودی شما خواننده گرامی، این نکته را خواهی دید.

و روشن است که هر کدام از این نامه ها، نشان افتخار و مباحات بر سینه آن فقیه و عالم گرانقدر و پر اخلاص می نهد و تاج عزت و کرامت و شرافت بر سرش می گذارد، راستی که خداوند رحمت خویش را به هر کسی که خواست، اختصاص می دهد.

[صفحه ۳۵۵]

اینک، متن نخستین

نامه مبارک را که در ماه صفر ۴۱۰ هجری به دست شیخ مفید رسیده است، می آوریم و آنگاه به شرح برخی فرازهای آن می پردازیم:

للأخ السدید و الولی الرشید، الشیخ المفید، أبی عبدالله محمد بن محمد بن النعمان أدام الله اعزازه!

من مستودع العهد المأخوذ علی العباد!

به برادر استوار و شایسته کردار و دوست رشید، شیخ مفید «ابوعبدالله محمد بن محمد بن نعمان» که خدای عزت او را پایدار سازد!

از سوی همو که گنجینه ی عهد و پیمانی است که خدا از بندگان گرفته است!

بسم الله الرحمن الرحیم

«اما بعد! سلام علیک ایها المخلص فی الدین، المخصوص فینا بالیقین، فانا نحمد -الیک- الله، الذی لا اله الا هو و نسأله الصلاه علی سیدنا و مولانا و نبینا محمد و آله الطاهیرین.

و نعلمک -أدام الله توفیقک لنصره الحق و أجزل مثوبتک علی نطقک عنا بالصدیق-: أنه قد أذن لنا فی تشریفک بالمکاتبه و تکلیفک ما تؤدیة عنا الی موالینا قبلک - أعزهم الله بطاعته و کفاهم المهم برعايته لهم و حراسته-.

فقف -أمدک الله بعونه علی أعدائه المارقین من دینه- علی ما نذکره و اعمل فی تأدیته الی من تسکن الیه، بما نرسمه ان شاء الله.

نحن و ان کنا ثاوین بمکاننا، النائی عن مساکن الظالمین، حسب الذی أرانا الله تعالی لنا من الصلاح و لشیعتنا المؤمنین فی ذلک ما دامت دوله الدنیا للفسقین.

فانا نحیط علما بأنبائکم و لا یعزب عنا شیء من أخبارکم و معرفتنا بالذل الذی أصابکم، مذ جنح کثیر منکم الی ما کان السلف الصالح عنه شاسعا و نبذوا العهد المأخوذ وراء ظهورهم كأنهم لا

يعلمون.

انا غير مهملين لمراعاتكم و لا ناسين لذكركم و لو لا ذلك لازلنا بكم اللأواء و اصطلمكم

[صفحه ٣٥٦]

الأعداء، فاتقوا الله جل جلاله و ظاهرنا على انتياشكم من فتنه قد أناقت عليكم، يهلك فيها من حم أجله و يحمى عنها من أدرك أمله و هى أماره لأزوف حركتنا و مباتتكم بأمرنا و نهينا، و الله متم نوره و لو كره المشركون.

اعتصموا بالتقيه من شب نار الجاهليه، تحششها عصب أمويه يهول بها فرقه مهديه.

أنا زعيم بنجاه من لم يرم فيها المواطن الخفيه و سلك فى الظعن منها السبل المرضيه.

إذا حل جمادى الأولى من سنتكم هذه، فاعتبروا بما يحدث فيه و استيقظوا من رقدتكم لما يكون فى الذى يليه.

ستظهر لكم من السماء آيه جليه و من الأرض مثلها بالسويه و يحدث فى أرض المشرق ما يحزن و يقلق و يغلب من بعد على العراق طوائف عن الاسلام مراق، تضيق بسوء فعالهم على أهله الأرزاق، ثم تنفرج الغمه من بعد ببوار طاغوت من الأشرار، ثم يسر بهلاكه المتقون الأخيار.

و يتفق لمريدى الحج من الآفاق ما يأملونه منه، على توفير عليه منهم و اتفاق و لنا فى تيسير حجهم على الاختيار منهم و الوفاق شأن يظهر على نظام و اتساق.

فليعمل كل امرى، منكم بما يقربه من محبتنا و يتجنب ما يدينه من كراھتنا و سخطنا، فان أمرنا بغته فجأه، حين لا تنفعه توبه و لا ينجيه من عقابنا ندم على حوبه.

و الله يلهمكم الرشده و يلفظ لكم فى التوفيق برحمته.»

نسخه التوقيع باليد العليا، على صاحبها السلام:

«هذا كتابنا اليك أيها الاخ الولي و المخلص فى ودنا الصفى و الناصر

لنا الوفی، حرسک الله بعینه التی لا تنام، فاحتفظ به، و لا تظهر علی خطنا -الذی سطرناه بماله ضمنا- أحدا، و أد ما فیہ الی من تسکن الیه و أوص جماعتهم بالعمل علیه ان شاء الله و صلی الله علی محمد و آله الطاهرین.» [۱].

[صفحه ۳۵۷]

بنام خداوند بخشاینده بخشایشگر

اما بعد! درود بر تو ای دوست پر اخلاص در دین خدا!

ای آنکه در عشق و ایمان به خاندان وحی و رسالت به اوج آگاهی و یقین پر کشیده ای!

ما، در نامه خویش به سوی تو، آفریدگار بی همتایی را که جز او خدایی نیست، سپاس گفته و از بارگاه باعظمت او بر سرور و سالار و پیام آورمان محمد صلی الله علیه و آله و سلم و خاندان گرانقدر و پاک او درود و رحمت جاودانه می طلبیم.

و به تو که خداوند برای یاری حق توفیقت ارزانی داشته، پاداشت را بخاطر سخنان جاودانه ای که با صداقت از جانب ما می گویی، کامل و افزون سازد! اعلام می داریم که به ما (از جانب آفریدگار هستی) اجازه داده شده است که تو را به افتخار دریافت نامه و پیام کتبی مفتخر ساخته و تو را مسئول سازیم که آنچه را به تو می نگاریم، همه را به دوستان راستین ما که در قلمرو پیام رسانیت هستند، برسانی.

به آن دوستان و شیفتگانی که خداوند به برکت فرمانبرداری از حق، گرامیشان بدارد و در پرتو حراست و عنایت خود به آنان، کارهایشان را کفایت و مشکلاتشان را مرتفع سازد.

از این رو به آنچه یادآوری کردیم، آگاه باش که خداوند با

یاریش تو را در برابر دشمنانش که از مرزهای دین او بیرون رفته اند، تأیید فرماید و نیز در کار بزرگ رسانیدن آنچه که به خواست خداوند بر تو یادآوری و ترسیم خواهیم نمود به کسانی که بدانها اطمینان و اعتماد داری، عمل نما!

گرچه، ما اینک آنچه خداوند (براساس حکمت خویش) برای ما و پیروان با ایمانمان، صلاح اندیشیده است، تا هنگامی که حکومت دنیا در دست فاسقان و استبدادگران است، در مکانی دور از قلمرو بیدارگران سکونت گزیده ایم، اما بر اوضاع و اخبار شما و جامعه شما به خوبی آگاهیم. چیزی از رخدادهای زندگی شما

[صفحه ۳۵۸]

بر ما پوشیده نمی ماند و شرایط غمبار و دردناکی که شما بدان گرفتار آمده اید، آنگونه که هست برای ما شناخته شده است؛ از آن زمانی که بسیاری از شما به راه و رسم ناپسندی که پیشینیان شایسته کردارتان از آن دوری می گزیدند، روی آورده و پیمان فطرت را، به گونه ای پشت سر انداختید که گویی هرگز بدان آگاه نیستید... و آنگاه (به کیفر گناهان) به این شرایط غمبار و خفت انگیز گرفتار گشتید.

ما از سرپرستی و رسیدگی به امور شما کوتاهی نورزیده و یاد شما را از صفحه خاطر خویش نزدوده ایم، که اگر جز این بود، موج سختیها بر شما فرود می آمد و دشمنان بدخواه و کینه توز، شما را ریشه کن می ساختند.

پس پروای خدا را پیشه سازید و از (اهداف بلند و آسمانی) ما پشتیبانی کنید؛ تا شما را از فتنه ای که به سویتان روی آورده است و شما اینک در لبه پرتگاه آن

قرار گرفته اید نجات بخشیم. از نگون بختی و فتنه ای که هر کس مرگش فرا رسیده باشد در آن نابود می گردد و آن کس که به آروزی خویش رسیده باشد، از آن دور می ماند.

و آن فتنه، نشانه (ای از نشانه های) نزدیک شدن جنبش ماست و پخش نمودن خبر آن به دستور ما، بوسیله شماست. خداوند نور خود را، گر چه شرک گرایان را، خوش نیاید، کامل خواهد گردانید.

از برافروختن و شعله ور ساختن آتش پرشراره جاهلیت که گروههای اموی مسلک، آن را برافروخته و گروه هدایت یافتگان را بوسیله آن می ترسانند، به سپر دفاعی «تقیه» پناه برده و بدان چنگ زنید! من نجات آن کسی را تضمین می کنم که در آن فتنه برای خود، موقعیت و جایگاهی نجوید و در انتقاد و عیب جویی از آن به راهی خداپسندانه گام سپارد.

از رویدادی که به هنگامه فرا رسیدن جمادی الاول امسال روی خواهد داد، عبرت آموزید و از خواب گرانی که شما را ربوده است، برای رخداد سهمگین از آن بیدار شوید، بزودی نشانه ای روشن از آسمان و نشانه ای روشن از زمین پدیدار خواهد گشت.

[صفحه ۳۵۹]

در شرق عالم، رویدادهای اندوه بار و دلهره آور رخ خواهد گشود و آنگاه گروههایی که از اسلام بیرون رفته اند، بر عراق سلطه خواهند یافت. بر اثر سیاست ناهنجار آنان، مردم دچار تنگی معیشت و روزی می شوند و پس از مدتی بر اثر نابودی استبدادگری بدکار، رنجها و دردها برطرف خواهد شد و آنگاه پروا پیشگان درست اندیش و شایسته کردار، از نابودی او شادمان خواهند شد.

مردمی که از نقاط مختلف کره زمین به زیارت خانه خدا می روند، هر چه بخواهند در دسترس آنان قرار خواهد گرفت و ما در آسان ساختن سفر حج آنان مطابق دلخواهشان نقش و موقعیت ویژه ای خواهیم داشت که در پرتو نظم و تدبیر و انسجام، آشکار می گردد.

از این رو هر یک از شما باید با همه وجود و امکانات به کارهایی پردازید که او را به دوستی ما نزدیک می سازد و از کارهایی که ناخوشایند و موجب خشم و ناراحتی ما می گردد، به شدت دوری جوید، چرا که فرمان ما بطور ناگهانی فرا می رسد، در شرایطی که بازگشت و توبه سودی نبخشیده و پشیمانی از گناه و زشتکاری، او را از کیفر عادلانه ما، رهایی نخواهد داد.

خداوند، راه رشد و رستگاری را به شما یان الهام بخشد و وسایل پیروزی به مهر و لطف خویش، برایتان فراهم آورد.

هان ای برادر پرمهر و پراخلاص و باصفهای در محبت! و ای یار و یاور باوفای ما! این نامه ما بسوی توست، خداوند به چشم بیدارش که هرگز آن را خواب نمی گیرد، تو را حفظ کند، این نامه را نگهدار و آنچه را برایت نگاشته ام به کسی نشان مده و هیچ کسی را از محتوای آن آگاه مساز و آنچه در این نامه است تنها با افراد مورد اعتماد خویش بازگو و به خواست خداوند پیروان ما را به عملکرد بر طبق محتوای آن، سفارش کن و درود خدا بر محمد و خاندان پاک و پاکیزه اش باد!

[صفحه ۳۶۰]

پاورقی

[۱] احتجاج طبرسی، ج ۲، ص ۴۹۷، بحارالانوار،

شرحی کوتاه بر فرازهایی از نامه مبارک

شرحی کوتاه بر فرازهایی از نامه مبارک

۱- در نگارش نامه در آن روزگاران، رسم بر این بود که نام نگارنده را بر دریافت دارنده نامه، مقدم می داشتند و می نوشتند: از حسن بن حسین... اما هر گاه می خواستند از دریافت دارنده نامه، تجلیل و احترام شایانی به عمل آورند نام او را مقدم می داشتند و در این نامه مبارک، امام عصر علیه السلام نام شیخ «مفید» را مقدم داشته و می نویسد «للاخ السدید...» و این اگر نشانگر چیزی باشد، بی تردید نشانگر شایسته کرداری و دینداری واقعی و پروا پیشگی «شیخ مفید» است.

همانگونه که تعبیر حضرت مهدی علیه السلام از او، نشانگر درجه والای شخصیت وصف ناپذیر اوست؛ و چه پرشکوه است که انسان به منزلت و مرتبه ای از تقرب به خدا نایل آید که امام عصر علیه السلام او را با عنوان «برادر» مورد عنایت قرار دهد و این در حالی است که می دانیم آن حضرت جز مرحوم شیخ مفید، هیچ یک از سفیران خاص، وکلا و نمایندگان خویش را به چنین عنوان بلندی، مفتخر نساخته است.

۲- آنگاه مرحوم «شیخ مفید» را با واژه ی «سداد» وصف می کند و این واژه، شایسته کسی است که در گفتار و عملکرد به راه صواب و استواری گام سپرده و خطا نرفته است.

۳- او را به عنوان «ولاء» وصف می کند و می دانیم که «ولی» دارای مفاهیم و معانی متعددی است، اما مناسبترین معنا و مفهوم در اینجا برای آن یاری و

یاری رسانی و تعاون در راه حق است.

۴- آنگاه او را به واژه «رشاد» وصف می کند و روشن است که «رشید» انسان بسیار کارآ و پرتجربه ای است که همه امور و شئون خویش را بدون نیاز به کمک و پشتیبانی دیگری، بصورت مستقل و با حکمت و خردمندی کامل تدبیر می نماید.

۵- آن گرامی از خود به «گنجینه عهد و پیمانی تعبیر می کند که خداوند از بندگانش گرفته است.» «مستودع» مکان نگهداری و امانتداری است و عهد

[صفحه ۳۶۱]

و پیمانی که خدا از بندگانش گرفته دو معنا دارد:

الف: پیمان عقلی و فکر، و معنای آن این است که عقل و خرد سالم به انسان حکم می کند که پیامبران و فرستادگان خدا را تصدیق نماید و از لوازم این تصدیق و گواهی، ایمان و اعتراف به وجود گرانمایه حضرت مهدی علیه السلام که پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم نوید او را داده است. بنابراین، امام عصر علیه السلام گنجینه عهد و پیمانی است که خداوند از بندگانش گرفته است.

ب: دومین معنای این عهد و پیمان، همان اقرار و اعترافی است که خداوند در «عالم ذر» از بندگان خویش گرفته است و قرآن در مورد آن می فرماید:

«و اذ اخذ ربکم من بنی آدم من ظهورهم ذریتهم و أشهدهم علی أنفسهم ألسنت بریکم؟ قالوا بلی شهدنا...» [۱].

در تفسیر این آیه کریمه، روایات بسیاری از امامان نور علیهم السلام رسیده است که این آیه شریفه، مربوط به «عالم ذر» است و خداوند از بندگان خویش در آنجا پیمان گرفت که ایمان به پروردگاری

او بیاورند، و همین گونه به رسالت محمد صلی الله علیه و آله و سلم و امامت امامان دوازده گانه ای که حضرت مهدی علیه السلام آخرین آنان است، اقرار و اعتراف کنند و ایمان آورند. در مورد «عالم ذر» در کتاب «فاطمه علیها السلام از گاهواره تا شهادت» کمی بحث کرده ایم.

به هر حال، هر کدام از این دو معنایی که برای «مستودع العهد المأخوذ علی العباد» آمده، مورد نظر باشد، حضرت مهدی علیه السلام خود را آخرین امام معصوم و برحق و وصف کرده است که خدا از بندگان بر امامت او عهد و پیمان گرفته است.

۶- آن گرامی، خواهان توفیق برای «شیخ مفید» می گردد، تا حق، او را یاری کند و می فرماید: «و به تو - که خداوند برای یاری حق، توفیق را دوام بخشد و پاداشت را بخاطر سخنان جاودانه ای که از جانب ما، با صداقت می گویی افزون سازد- اعلام

[صفحه ۳۶۲]

می داریم که به ما اجازه داده شده است که تو را به افتخار دریافت نامه و مکاتبه، مفتخر سازیم...»

آری! امام عصر علیه السلام برای «شیخ مفید» موفقیت می طلبد.

بسیاری از علما و دانشمندان با وجود داشتن ویژگیها و خصوصیات ضروری برای تلاش و بهره دهی و ره آورد مفید و شایسته برای جامعه، در پرتو کار و کوشش علمی و فکری و فرهنگی و... خویش، راه خاموش و گمنامی و کسالت را ترجیح می دهند و این جز نداشتن توفیق از جانب خدا مفهوم دیگری ندارد، توفیق است که سبب اصلی برای انجام خدمات بزرگ علمی و دینی است.

۷- در این نامه، آن وجود

گرامیایه از اذن خدا برای مکاتبه با «شیخ مفید» سخن دارد، اما اینکه این اجازه الهی برای نگارش نامه به «شیخ مفید» چگونه است مطلبی است که جز خدا و خود آن حضرت، کسی نمی داند چیست و چگونه است و همه احتمالات و تصورات در این مسأله، یک سلسله نظریات شخصی است نه حقایق قطعی.

خداوند به برخی از دوستان خاص خویش اجازه می دهد تا برخی کارها را انجام دهند، اجازه ای که چگونگی آن برای ما ناشناخته است و ما نمی توانیم حقیقت رابطه میان خدا و دوستان خاص او و چگونگی صدور دستورات، به سوی آنان را درک کنیم.

بنابراین! تنها به سخن آن گرامیایه بسنده می نمایم که «شیخ مفید» کسی است که به اذن خدا به افتخار مکاتبه و دریافت نامه از امام عصر علیه السلام مفتخر شده است و این بهره عظیم و افتخار پرشکوه، نصیب هر کسی نخواهد شد.

۸- و نیز امام عصر علیه السلام به شیخ مفید مرقوم می دارد:

«... و تکلیف ما تودیه عنا الی موالینا قبلک...»

یعنی: و خداوند اجازه داده است که ما تو را موظف سازیم که آنچه به تو می نویسیم آن را به دوستداران ما که نزد تو می باشند برسانی.

[صفحه ۳۶۳]

در این فراز نیز خداوند به آن گرامی اجازه داده است که «شیخ مفید» را موظف سازد که رابط میان امام عصر علیه السلام و شیعیان و دوستان او، در بیان دستورات عمومی و آموزشهای خصوصی باشد.

۹- امام عصر علیه السلام در این فراز، شیعیان و دوستداران خویش را نیز مشمول دعای خیر خودی

می سازد و می فرماید:

«... أعزهم الله بطاعته و كفاهم المهم برعايته لهم و حراسته...»

یعنی: دوستانی که خداوند آنان را در پرتو اطاعت خویش عزت و کرامت بخشد و با حراست و عنایت خویش کارشان را کفایت و مشکلاتشان را برطرف سازد.

از امام مجتبی علیه السلام روایتی آورده اند که:

«... و اذا اردت عزا بلا عشیره و هیبه بلا سلطان، فاخرج من ذل معصیه الله الی عز طاعته.» [۲].

یعنی: هنگامی که عزت، بدون داشتن عشیره و دار و دسته، هیبت و شکوه، بدون حکومت و ریاست خواستی، راهش این است که از ذلت معصیت و نافرمانی خدا، پرهیزی و به عزت و سرفرازی اطاعت دستورات او روی آوری.

معنا و مفهوم این پیام انسان ساز این است که: اطاعت خدا، عزت آفرین و سعادت ساز است، هم در دنیا و هم در آخرت. همانگونه که نافرمانی و عصیان او، ذلت و خفت و خواری در دنیا و عذاب را در آخرت برای فرد و جامعه در پی دارد.

و آن گرامی بدین دلیل است که از سر مهر و محبت به شیعیانش، رو به بارگاه خدا آورده و عزت و سرفرازی در پرتو اطاعت خدا می طلبد و از خدا می خواهد که به آنان توفیق اطاعت دهد تا در پرتو بندگی خدا به شکوه و سرفرازی نایل آیند و خداوند در پرتو عنایت خود امور مهم و مشکلات آنان را کفایت و برطرف سازد و از شرارت دشمنان، آنان را حراست نماید.

[صفحه ۳۶۴]

۱۰- در فراز دیگری می فرماید: «فقف، أمدك الله بعونه - علی اعدائه المارقین من

دینه- علی ما نذکره.»

واژه «قف» در اینجا، به معنای «آگاه باش و آنچه را یادآوری می شویم دریاب!» می باشد.

امام علیه السلام در این فراز، دعای دیگری در حق «شیخ مفید» دارد که آن را میان واژه ی «قف» و کلمه «ما نذکره» قرار داده است.

آن گرامی، از خدای می خواهد که به یاری خویش «شیخ مفید» را بر ضد دشمنانش که از دین خدا خارج گشته اند، مدد رساند.

من فکر نمی کنم که آن گرامی مرد عصرها، از این جملات، نظرش یهود و نصاری باشند و یا مشرکان و کافران، بلکه به برخی از گروههای مدعی اسلام نظر دارد که در پیشاپیش دشمنان اسلام هستند، زیان آنان بر اسلام و جامعه ی اسلام، از مشرکان، بدتر و نقش تخریبی آنان بخاطر ادعاهای دروغین و رفتار و گفتار ظالمانه و فریب کارانه بنام خدا و دین، از مشرکان بدتر است.

۱۱- در فراز دیگری می فرماید: «و اعمل فی تأدیته الی من تسکن الیه بما نرسمه ان شاءالله.»

در این فراز مبارک، حضرت مهدی علیه السلام به مرحوم «شیخ مفید» دستور می دهد که اخبار و دستورات و برنامه هایی را که با این مکاتبات از آن گرامی دریافت می دارد، همه یا بخشی از آنها را که صلاح می داند به شیعیان مورد اعتماد و اطمینان گزارش کند.

۱۲- و می فرماید:

«نحن و ان کنا تاوین بمکاننا النائی عن مساکن الظالمین، حسب الذی ارانا الله تعالی لنا من الصلاح.»

یعنی: گر چه ما طبق آنچه خداوند (براساس حکمت) برای ما و پیروان ما صلاح اندیشیده است تا هنگامی که

مکانی دور از قلمرو بیدادگران، سکونت گزیده ایم.

در اینجا، آن گرانمایه جهان هستی، یادآوری می کند که طبق فرمان خدا در منطقه ای بدور از قلمرو استبدادگران بیدادگر مسکن گزیده و این کار هم از مصالحی است که خدایش اندیشیده است؛ چرا که اگر آن گرامی، میان مردم به صورت علنی و آشکار زنگی کند، قدرتهای پوشالی و منحرف برای دستگیری و به شهادت رسانیدن او از هیچ جنایتی فرو گذار نمی کنند که نمونه آن را از «بنی عباس» در بحث گذشته دیدیم که چگونه برای دستگیری یا کشتن آن گرامی، مزدوران خون آشام و کوردل خویش را به سامرا و خانه آن حضرت، گسیل داشتند.

۱۳- و نیز آن گرامی یادآوری می کند که: «و لشیعتنا المؤمنین فی ذلک، ما دامت دوله الدنیا للفاستقین.»

این مصلحت اندیشی از جانب خدا به نفع شیعیان ما نیز هست که امام آنان تا آنگاه که خدا می خواهد از نظرها غایب باشد، چرا که ظهور امام پیش از روزی که خدا معین فرموده است باعث می شود، که شیعیان بر محور وجود او گرد آیند و آنگاه خطر قدرتهای منحرف و ستمکار روزگار، آنان را نیز بگیرد و همه اهل حق و عدالت، پیش از فراهم آمدن شرایط و امکان پیروزی طبیعی حق بر باطل در سطح جهانی، از میان برداشته شوند. چرا که نابود ساختن یک گروه گرد آمده، در یک نقطه، برای ستمکاران آسان است.

البته این سخن بدین مفهوم نیست که حضرت مهدی علیه السلام از جامعه بریده است و یا اینکه او

در شهرها و جامعه‌ها حضور نمی‌یابد و یا با کسی که خود بخواهد دیدار نمی‌کند، نه! هرگز! بلکه مفهوم و معنای این سخن این است که: مسکن و محل زندگی حضرت مهدی علیه السلام و اقامتگاه او، در مناطقی دور از دسترس طغیانگران و ستمکاران روزگار است و به هنگام ورود به شهرها و اجتماعات مردم، شناخته نمی‌شود و به لباس و هیئت خاصی آشکار نمی‌گردد، به گونه‌ای که هر کس او را بشناسد، بلکه به هر کس خودش اراده فرموده خود را می‌شناساند و به کسی که

[صفحه ۳۶۶]

دوست نداشت، نمی‌شناساند.

آن حضرت به گروهی که به دیدارش مفتخر شده‌اند، تصریح کرده است که هر شب جمعه در کنار مرقد مطهر پیشوای عاشقان و توحیدگران حضرت حسین علیه السلام حاضر می‌گردد و به همین دلیل است که می‌فرماید: «فاننا نحیط علما بأنبائکم...»

این جمله، مربوط به جملات پیش است و مفهوم آن این است که می‌فرماید:

گرچه ما از نظر اقامتگاه و محل زندگی از شما دوریم، اما از آنچه در اطراف شما می‌گذرد و میان شما رخ می‌دهد، آگاه هستیم و ذره‌ای از رخدادها و مسایل و فراز و نشیبهای زندگی و خوشیها و ناخوشیها و فرمانبرداری و عصیانهای شما بر ما پوشیده نمی‌ماند.

و این نکته روشن است که امام معصوم و گرانقدری که، خداوند، گنجینه عهد و پیمان گرفته شده از بندگان، قرار می‌دهد، بناگزیب باید همه‌ی وسایل آگاهی و شناخت و دریافت همه آنچه در جهان هستی رخ می‌دهد، همه را

باید برای او فراهم سازد و چنین هم هست، گر چه ما از چگونگی وسایل و ابزارهای دریافت آگاهی و اخبار جهانی که بوسیله آن حضرت بکار گرفته می شود، بی اطلاعیم، اما در اصل آن تردیدی نیست. ممکن است فرشتگان و جنیان و آدمیانی برای این کار در خدمت او باشند و ممکن است ویژگیهای امامت راستین و خصوصیات آنی که خداوند به امام معصوم ارزانی می دارد، همه آنها را به گونه ای برای آن گرامی، فراهم آورد که بوسیله آنها، همه رخدادهای مخفی و محرمانه و سری و فوق سری، حتی نیتها برای آن گرامی، روشن و آشکار گردد و از همه رخدادهای آگاه باشد. ما در روزگار خویش می بینیم که حکومتها و دولتهای کوچک همه وسایل دریافت اخبار و اطلاعات هم چون: تلفن، بی سیم، تلفکس، رادار و دهها ابزار کشف خبر را در اختیار دارند و افراد بسیاری را در شهرها و مراکز مهم و جامعه ها و کشورهای دیگر بصورت شبکه های عظیمی گسترده اند تا به هر شیوه ممکن، حتی استراق سمع و... اخبار سری را بدست آورند و بگیرند و به مراکز تشکیلاتی

[صفحه ۳۶۷]

خویش مخبره کنند با اینکه اینان ظالم و ستمکارند و در جهت هواهای جاه طلبانه ی خویش، چنین شقاوتی را مرتکب می شوند.

اینک، چگونه می توان تصور کرد که امام گرانقدر و معصوم و پرشکوهی که بنده ی برگزیده خدا، امام مردم و امین در روی زمین و حجت بر بندگان اوست و خداوند، این مقام و موقعیت و مسئولیت خطیر را برای او مقرر فرموده است با این حال امکانات

در اختیار او نباشد.

آیا چنین انسان والا، با چنین مسئولیت و رسالت خطیر، زینده‌ی آن نیست که خداوند همه وسایل و ابزارهای مادی و معنوی، طبیعی و ماورای طبیعی، همه و همه را در اختیارش قرار دهد؟ تا او از رخدادهای جهان هستی آگاه و به آنچه می‌دهد توانا باشد؟

روشن است که پاسخ مثبت است.

۱۴- و می‌فرماید: «و معرفتنا بالذل الذی اصابکم مذ جنح کثیر منکم الی ما کان السلف الصالح عنه شاسعا.»

این فراز، اندکی ابهام دارد و برای ما روشن نیست که، این ذلتی که جامعه بخاطر روی آوردن بسیاری از مردم به آن عمل، بدان ذلت گرفتار آمده و گذشتگان شایسته کردار شیعه از آن برکنار بودند، چیست؟

آن حضرت پرده را از ماجرا کنار نمی‌زند و به اجمال و اختصار سخن می‌گوید، چرا که دریافت دارنده نامه مرحوم «شیخ مفید» می‌داند منظور آن گرامی چیست. اما از ظاهر این فراز سخن امام علیه السلام این نکته دریافت می‌گردد که در آن روزگار برخی از مردم از صراط مستقیم انحراف جسته بودند و همین انحراف در عقیده و اندیشه یا عمل و... ثمره اش ذلت و از دست دادن عزت و استقلال و عظمت بود که بدان گرفتار آمده بودند.

۱۵- و می‌فرماید: «و نبذوا العهد المأخوذ وراء ظهورهم، كأنهم لا يعلمون.» در این فراز نیز، منظور از «عهد مأخوذ» یا پیمان گرفته شده، به دقت و روشنی

[صفحه ۳۶۸]

برای ما معلوم نیست، شاید معنا و مفهوم آن این باشد که برخی از مردم، پس از پیش آمدن دوران غمبار غیبت

کبری و گسستن پیوندهای عادی و مستقیم میان شیعیان و حضرت مهدی علیه السلام متأسفانه در وجود گرانمایه خود امام عصر علیه السلام به تردید گرفتار شدند و افشاندن بذر شک و تردید به دیگر دلها را نیز آغاز کردند و این تردید بدان جهت بود که موج رنج و فشار و مشکلات از سوی حکومت‌های خودکامه بر آنان وارد آمد و آنان پنداشتند که اگر امام عصر علیه السلام موجود بود، این گرفتاریها به شیعیان نمی رسید. به همین جهت حضرت مهدی علیه السلام دلیل ذلتها و گرفتاریها را خاطر نشان می سازد و بیان می کند که شیعیان از راه درست انحراف جستند و با پیمان خویش با خدا و امامان نور علیهم السلام مخالفت ورزیدند و ره آورد گناهانشان، گریبانشان را گرفت و گرنه دعا و مهر و محبت و عطوفت آن گرامی، شامل حال آنان می گردید.

۱۶- به همین جهت است که می فرماید:

«انا غیر مهملین لمراعاتکم و لا ناسین لذکرکم و لو لا ذلک لنزل بکم اللأواء و اصطلمکم الأعداء.»

یعنی: ما از سرپرستی و رسیدگی به امور شما کوتاهی نورزیده و شما را از یاد نبرده ایم که اگر جز این بود امواج سختیها بر شما فرود می آمد و دشمنان کینه توز، شما را ریشه کن می ساختند.

این فراز، خاطر نشان می سازد که اگر سرپرستی حضرت مهدی علیه السلام و دعای آن گرامی در حق شیعیان نبود، کار بر آنان سخت می شد و رنجها بر آنان فشار می آورد.

حقیقت این است که: در عصر سیاه حکومت‌های منحرف و خودکامه اموی و عباسی و

عثمانی و... قدرتهای مسلط، همواره با شیعه پیکار می کردند و آنان را مورد تعقیب و سرکوب و آزار قرار می دادند و اگر دعای خیر امامان نور علیهم السلام و عنایت حضرت مهدی علیه السلام نبود، می باید یکی از اینان هم باقی نمی ماند و همه ی پیروان خاندان وحی و رسالت ریشه کن می شدند.

[صفحه ۳۶۹]

این معنای «اصطلمکم الاعداء» می باشد، یعنی دشمن کینه توز و ظالم شما را ریشه کن می ساخت.

کوتاه سخن اینکه: امام عصر علیه السلام از راههای گوناگون و با وسایل مختلفی که برای او فراهم است از شیعیان خویش دفاع می کند و با بهره وری از قدرت طبیعی و ماورای طبیعی که بدان مجهز است، از حقوق آنان حمایت می کند.

فیلسوف شیعه، مرحوم «خواجه نصیرالدین طوسی» این واقعیت را به بهترین و زیباترین وجه، بیان می کند که می گوید:

«وجوده لطف و تصرفه لطف آخر و عدمه منا.»

یعنی: وجود گرانمایه حضرت مهدی علیه السلام لطف بیکران خدا بر مردم است. دخالت او در کارها، لطفی دیگر و سبب غیبت او خود ما هستیم.

در بخش آینده، به نمونه هایی از عنایت آن گرامی به شیعیان و سرپرستی امور آنان بوسیله آن حضرت را ترسیم خواهیم کرد.

اما یادآوری این واقعیت لازم است که حضرت مهدی علیه السلام از خط راستین شیعه و شیعیان واقعی دفاع می کند، اما اگر از نظر عقیدتی و یا عملکرد از راه و رسم خاندان وحی و رسالت و قرآن شریف انحراف جستند، اینجاست که کار، شکل دیگری پیدا می کند و عنایت امام عصر

علیه السلام نیز شامل حال آنان نمی گردد یا بسیار کم می شود، همانگونه که شاهد این واقعیت بوده و هستیم، چرا که آن گرامی، سرپرستی و عنایتش شامل حال مشروب خواران، قمار بازان، بی عفتها، فاسقان و فاجرانی، نظیر اینان نمی شود و به کسانی که انحراف در اندیشه و عقیده داشته باشند و یا در احزاب و سازمانهای مخالف اسلام و ضد دین وارد گردند، اعتنا نمی کند.

آری! به اینها بها نمی دهد، چرا که اینان در خط واقعی و سعادت ساز امام عصر علیه السلام که همان خط اسلام و پیامبر و امامان معصوم علیهم السلام است، قرار ندارند و روشن است که شیعه آن گرامی نیستند.

[صفحه ۳۷۰]

۱۷- و نیز می فرماید: «فاتقوا الله جل جلاله و ظاهرونا علی انتیاشکم من فتنه قد أنافت علیکم.»

امام عصر علیه السلام که تجسم زنده ی اسلام و نماینده ی راستین پیامبر و صاحب شریعت و اجداد پاک خویش است، هرگز با پرده دران و گناهکاران و بی بند و بارانی که به ارزشهای والا و مقررات حیات بخش دینی بها نمی دهند، نرمش نمی کند.

به آنانی که ادعای دینداری و دین باوری و پیروی از پیامبر و امامان نور علیهم السلام می کنند، اما نه از استخرهای مختلط روی می گردانند و نه از مراکز فحشاء و قمار... نه از رباخواری اجتناب می کنند و جهت همیاری و همکاری با ستم و بیداد دست بیعت به استبداد و استعمار می سپارند و به هر صورتی که امکان یابند و آنان بخواهند، دستورات آنان را به کار می بندند، چنانکه گویی

نه به حلال و نه به حرام خدا ایمان دارند و نه به پاکی و پلیدی و نه به واجبات و تکالیف دینی و نه به مسئولیتهای انسانی. به نام و ادعا، شیعه هستند اما در عمل و در عقیده... هرگز!

چنین شیعه و مسلمانی که مقررات دینی را سبک شمارد و به ضد ارزشها آلوده گشته و محرمات را مرتکب شود، به گونه ای که گویی نه از امت محمد صلی الله علیه و اله و سلم است و نه پیرو آیین زندگی ساز و افتخار آفرین او، چنین کسی چه ارزش دارد؟ و چنین جامعه ای، دارای چه کرامتی است؟

در بخش گذشته، نام برخی از منحرفین را آوردیم که امام عصر علیه السلام از آنان ابراز انزجار کرد و آنان را نفرین نمود و به شیعیان دستور داد که از آنها بیزاری جویند و می دانیم که دلیل اینها، انحرافات آنان در عقیده و عمل بود. و این کیفر همه گناهکاران و آلودگان و منحرفان است.

۱۸- در فراز دیگری، امام عصر علیه السلام به دوستان و پیروان خویش هشدار می دهد و آنان را از فتنه ای که سر راه جامعه اسلامی است و یا متوجه «بغداد» خواهد شد می ترساند و به آنان دستور می دهد که با عمل خویش با آن حضرت، تعاون و همکاری نمایند تا آنان را از آن فتنه ی دهشتناک، رهایی بخشد.

[صفحه ۳۷۱]

منظور از تعاون و همیاری عملی نیز همان چیزی است که امیرمؤمنان علیه السلام در نامه خویش به «عثمان بن حنیف» یادآوری می کند و می فرماید:

«... و لکن أعینونی بورع

یعنی: شما مرا بوسیله پرهیزکاری خویش و تلاش و کوشش و پاکدامنی و استواری در کارها یاری کنید.

اینجا نیز امام عصر علیه السلام به شیعیان یادآوری می کند که دعا از جانب آن گرامی است و تقوا نیز از شیعیان که اگر این دو باشد، ثمره اش نجات از گرفتاریها و بلاها و فتنه هاست.

امام، آن فتنه را تشبیه به ابری تیره می کند که بر شهرها سایه می گسترد و از مشرق تا مغرب را تیره و تاریک می سازد و می فرماید:

«در آن فتنه، هر آن کس که عمرش به سرآمده، نابود می گردد و آن کس که به آرزوی خویش رسیده باشد، از آن دور می ماند. آن فتنه، نشانه (ای از نشانه های) نزدیک شدن جنبش ماست.»

«أما» به فتح همزه، به معنای علامت است و «أزوف» به ضم همزه، به معنای نزدیکی است و جمله، بیانگر این واقعیت است که فتنه مورد اشاره، علامت و نشانه حرکت و جنبش ماست.

روشن است که منظور از جنبش و حرکت، در اینجا ظهور نیست بلکه به معنای انتقال از مکانی به مکان دیگر است، چرا که پیام رسانی که این نامه را به «شیخ مفید» رسانید یادآوری کرد که این نامه پرمهر و پرمحتوا از حجاز آورده است، از این رو شاید آن حضرت در نظر داشته است که اوایل حدوث فتنه ی مورد اشاره، از آن منطقه به مکان دیگر منتقل گردد.

و می فرماید: «و مباتتکم بامرنا و نهینا»

در برخی از نسخه های نامه مبارک «مباینتکم» آمده که بعید بنظر

می رسد، صحیح باشد و آنچه درست تر بنظر می رسد همان «مباثتکم» است و معنای آن

[صفحه ۳۷۲]

بخش تعلیمات آن حضرت بوسیله شیعیان است.

بعبارت دیگر: هر کدام از آنان از سوی آن حضرت موظفند که اوامر و نواهی او را به دیگران برسانند و این شاید بدان معنا باشد که در آینده ی نزدیک و به هنگام فرارسیدن فتنه ی مورد اشاره، تعالیم جدیدی را ارسال می دارد.

۱۹- و می فرماید:

«اعتصموا بالتقیه من شب نار الجاهلیه.»

یعنی: از برافروختن آتش پرشراره ی جاهلیت به سپر دفاعی تقیه پناه برده و بدان چنگ زنید.

«تقیه» به مفهوم کتمان عقیده ای است که براساس منطق استوار است، اما اکثریت با آن موافق نیستند و رفتار و گفتارشان مخالف حق است و انسان برای پرهیز از شر آنان، بدان پناه می برد. چنین تاکتیکی از دیدگان خرد، پسندیده است و از دیدگاه شریعت نیز در شرایط خاصی واجب می گردد که شرایط و چگونگی آن در کتابهای فقهی آمده است.

امام علیه السلام در نامه ی خویش، رهروان راه خاندان وحی و رسالت را، به «تقیه» سفارش می کند و این چیز جدیدی نیست. امامان نور علیهم السلام نیز شیعیان را در شرایط ویژه ای بدان توصیه می نمودند و گاه بدان تأکید هم می کردند.

البته، ممکن است «تقیه» در اینجا دوری گزیدن از مراکز فتنه و اجتناب از آن مواضع و پیش گرفتن اسلوب خاصی در زندگی باشد که توجه دشمن را جلب نکرده و او را بر ضد شیعه و راه و رسم اهل بیت علیهم السلام تحریک و بسیج

نمایند. متأسفانه این فراز، برای ما در نهایت پیچیدگی و ابهام است و نمی‌توانیم بطور دقیق دریابیم که منظور چیست؟ بعید نیست که استبداد حاکم عباسی در آن روزگاران در نقشه ابلیسی درهم کوبیدن شیعه بوده چرا که راه و رسم تشیع، قلب تپنده ی خط حضرت مهدی علیه السلام شمرده شده و حافظ موجودیت و کیان آن راه بوده و بر خویشتن اعتماد داشته و با حکومت‌های ظالمانه و غیرقانونی همواره مبارزه

[صفحه ۳۷۳]

می‌کرده است، از این رو آن گرامی، پیروان خویش را از آن نیت‌های زشت و نقشه‌های جهنمی که بر ضد آنان و در خفا چیده می‌شد، هشدار داده و آنان را به اجتناب از خطر سهمگینی که تهدیدشان می‌کرد، امر فرموده است و آن دستور، چنگ زدن به تاکتیک تقیه و کتمان عقیده از ستمکاران بوده است.

۲۰- و می‌فرماید:

«... تحششها عصب امویه...»

یعنی: از برافروختن آتش پرشراره جاهلیت که گروه‌های اموی مسلک، آن را بر می‌افروزند به سپر دفاعی تقیه چنگ زنید....

«حش النار» یعنی: «برافروختن آتش را» و ممکن است بدین معنا باشد که گروه اموی پرست که با سوءاستفاده از فرصت، آتش فتنه جاهلیت را بر می‌افروزند و آن را شعله ور می‌سازند تا بدین وسیله با برانگیختن جنگ‌های فرقه‌ای در میان مسلمانان، شیعیان را نیز به آفت تعصب گرفتار ساخته و آنان را نیز تحریک نمایند تا در این فتنه‌ها و درگیری‌ها وارد سازند، گویی هدف آن است که با برافروختن جنگ‌های خانمانسوز فرقه‌ای، شیعه را که در آن زمان، گروه تضعیف شده

ای بود، قربانی آن فتنه ساخته و هیزم جنگ کند و بسوزانند و امام علیه السلام از این نقشه پلید دشمن، هشدار و خیر می دهد و می فرماید: «أنا زعيم بنجاه من لم يرم فيها المواطن الخفيه.»

واژه «رام» به معنای حرکت سری است و آن گرامی، در نامه اش نجات کسانی را تضمین می کند که به کارهای مخفیانه و به تلاش بر ضد شیعه و مذهب اهل بیت همچون ایجاد رابطه ی سری با دشمنان شیعه برنخیزند، بلکه رد رویارویی با آن حوادث پرخطری که دشمنان، نقشه آن را کشیده اند به راه خداپسندانه و استواری گام نهند.

آنگاه آن حضرت از بحرانی که در پیش است خبر می دهد و می فرماید: «إذا حل جمادی الاول من سنتکم هذه: فاعتبروا بما يحدث فيها.»

واژه «عبرت» و اعتبار، به معنای پندپذیری است و از «عبور» مشتق شده است

[صفحه ۳۷۴]

که انتقال از مکانی به مکان دیگر را نشان می دهد. و در اینجا مفهوم آن این است که ذهن انسان از کاری به کار دیگر انتقال یابد؛ به عنوان مثال: اندرز گرفته از مرگ یعنی انتقال ذهن انسان از مرگ دیگران به مرگ خویش است و با دیدن مرگ دیگران می اندیشد که او نیز سرانجام خواهد مرد یا اینکه فلان ثروتمند دچار فقر گردید یا قدرتمندی به ذلت گرفتار آمد و انسان با این پندپذیریها از مسایل و رخدادها عبرت می گیرد و تدابیر لازم را برای رویارویی با رخدادها اتخاذ می کند و به دنیا اعتماد نمی کند و بدینسان ذهن و اندیشه ی انسان از رخدادها به فرجام

و سرنوشت زندگی خویش انتقال می یابد.

آری! حضرت مهدی علیه السلام شیعیان خویش را به عبرت گرفتن از رویدادهایی که از آنها خبر می دهد، فرا می خواند و نیازی نیست که سخن از علم امام علیه السلام و گزارش او از آینده به میان آید، چرا که در بحثهای گذشته از آن سخن گفتیم.

۲۱- و می فرماید:

«و استيقظوا من رقدتكم لما يكون في الذی يليها.»

یعنی: و از خواب گرانی که شما را ربوده است، برای رخداد پس از آن، بیدار گردید.

از این فراز، این حقیقت دریافت می گردد که آن روز، نوعی خمودی و ناآگاهی بر جامعه حاکم بوده چنانکه گویی جامعه در خواب غفلت است و فتنه هایی که در اطراف آن می گذرد، آنها را درک نمی کند.

«ستظهر لكم من السماء آیه جلیه و من الأرض مثلها بالسویه.»

یعنی: بزودی نشانه ای از آسمان و نشانه ای از زمین، برای شما پدیدار خواهد گشت.

متأسفانه، تاریخ از ثبت و نگارش حوادثی که آن سال در جامعه، پدیدار گشته، کوتاهی ورزیده. و در تاریخ حوادثی را می بینیم که هنگامه ی وقوع آنها با آن سال تطبیق نمی کند، چرا که تاریخ این نامه ی مبارک، سال ۴۱۰ هجری است، اما تاریخ،

[صفحه ۳۷۵]

رخدادهایی را نشانگر است که در سالهای پس از آن رخ داده و تاریخ وقوع آنها را با اخباری که آن گرامی در نامه اش داده است، هماهنگی ندارد. به عنوان مثال: تاریخ، سقوط ستاره عظیم دنباله داری را نشان می دهد که زمین را با سقوط خود روشن ساخته و صدای غرش مهیب

آن در منطقه شنیده شد و این نشانی از نشانه های آسمان است، اما این رخداد در سال ۴۱۷ هجری بود. و نیز نشانگر آن است که رخداد بزرگی که می توان آن را نشانی در زمین به حساب آورد، رخ داد و آن این بود که: آب دجله در عراق، بطور بی سابقه ای با سیلابی مهیب، ۲۱ متر بالا- آمد و قسمت بزرگی از بغداد و بخش عظیمی از زمینهای عراق را غرق کرد اما این رخداد در تاریخ ۴۰۱ هجری بود.

بسیار بعید بنظر می رسد که امام عصر علیه السلام در نامه ی خویش، پیروان خود را از حوادث و رخدادهایی که در آن سال رخ خواهد داد هشدار دهد و به آنان دستور دهد که از حوادث جمادی الاول و ظهور نشانه هایی از آسمان و زمین عبرت گیرند و آنگاه بگوئیم این حوادث هفت سال بعد پدیدار گشت.

واقعیت این است که راهی جز این نیست که صادقانه بگوئیم: در همان سال، حوادث آسمانی و زمینی رخ داده است، اما تاریخ از ثبت و نگارش آنها کوتاهی کرده. یا اینکه نوشته اند اما فاصله طولانی زمان و فراز و نشیبها، آنها را از بین برده و به دست ما نرسیده است.

۲۲- و می فرماید:

«... و یغلب -من بعد- علی العراق طوائف عن الاسلام مرق.»

یعنی: ... و پس از آن، گروههایی که از اسلام بیرون رفته اند، بر عراق مسلط خواهند گشت.

واژه «مرق» جمع مارق است. «مرق عن الدین» یعنی: از دین خارج گردید.

امام مهدی علیه السلام خبر داد که گروههایی خارج از اسلام یا

خارج از تعالیم آن، بر عراق چیره خواهند گشت و تاریخ نشانگر آن است که «طغرل بیگ» اولین پادشاه

[صفحه ۳۷۶]

سلجوقی بر عراق مسلط گشت و شرارت خونبار و ویرانگر آن، دامن شهرها و بندگان خدا را گرفت. سپاه او در سال ۴۴۷، پس از پیکارهایی خونین، وارد بغداد شد و بر مردم سخت گرفت و آنان را در زندگی و مایحتاج آن، تحت فشار قرار داد. قحطی و تورم قیمتها به گونه ای سرسام آور پدیدار شد و قیمتها بطور جنون آمیزی بالا رفت. مرگ و میر بسیار شد و بیماری مرگبار «وباء» همه جا را گرفت و سختیها یکی پس از دیگری رخ گشود و کار به جایی رسید که مردم از دفن مردگان خویش ناتوان شدند.

از این رو شاید منظور از گروههای خارج از اسلام که بر بغداد مسلط می گردند «طغرل بیگ» و سپاهیان تجاوزکار او باشند که در عراق، تباهیها پدید آوردند و عزیزان آن را به ذلت کشیدند و آبادیها را ویران و نسلها را نابود ساختند و پس از جاری ساختن سیلاب خون، هتک حرمتها کردند و زشت ترین و بدترین جنایات و فجایع را مرتکب شده و زندگی اجتماعی اقتصادی و معیشتی را در آن سرزمین به بحرانی جبران ناپذیر و فاجعه بار دچار ساختند.

۲۳- «ثم تنفرج الغمه -من بعد- بيوار طاغوت من الأشرار ثم يسر بهلاكه المتقون الأخيار.»

یعنی: بعد از مدتی، بر اثر نابودی استبدادگری از اشرار، رنجها و دردها برطرف می شود و پروايشگان شایسته کردار از نابودی او شادمان خواهند شد.

سرانجام طغرل تجاوزکار، مرد و رنج و بحران، پس

از مرگ او برطرف گردید و تقوای پیشگان به مرگ و هلاکت او شادمان گشتند. مشکلات به تدریج حل گردید و گرانی برطرف شد و اوضاع رو به بهبودی گذاشت و زندگی سخت و طاقت فرسا، تبدیل به زندگی خوب و قابل تحمل گشت.

۲۴- «ویتق لمیریدی الحج من الآفاق ما یأملونه منه علی توفیر علیه منهم و اتفاق.»

یعنی: مردمی که از نقاط مختلف کره ی زمین به زیارت خانه ی خدا می روند به آرزوهای خود می رسند و هر چه بخواهند در دسترس آنان خواهد بود.

[صفحه ۳۷۷]

پیش از صدور این نامه ی مبارک و پس از آن، برای مدتی، موجی از اضطراب و ناامنی، منطقه ی خاورمیانه را فرا گرفته بود و از آن جمله: راه کعبه و زیارت خانه ی خدا و حتی خود «مکه» به آفت ناامنی دچار شده بود و زائران و حاجیان و دیگر مردم، امنیت مالی و جانی نداشتند، اما پس از مدتی از این نامه ی مبارک، اوضاع به حال عادی بازگشت و امنیت و آرامش و ثبات، در کشورها و شهرها، سایه افکند و اطمینان خاطر و آرامش دل به مردم بازگشت و اینها همه از برکت وجود گرانیامیه ی آن حضرت و نامه ی مبارک او بود که بدان تصریح فرموده و مرقوم می دارد:

«و لنا فی تیسیر حجهم - علی الاختیار منهم و الوفاق - شأن یظهر علی نظام و اتساق.»

یعنی: و ما در آسان ساختن سفر حج آنان و آرامش اوضاع و امنیت مکه و راههای آن بر وفق مرادشان، نقش خاصی خواهیم داشت که در پرتو نظم و تدبیر و

انسجام، آشکار می گردد.

روشن است که حضرت مهدی علیه السلام دارای قدرت تصرف و تأثیرگذاری خاصی در این جهان هستی است که در اسلوبهای گوناگونی می تواند صورت پذیرد.

«طبری» در این مورد آورده است که: پس از این نامه ی مبارک، «محمد بن سبکتکین» تلاش گسترده و ثمربخشی در تضمین سلامت سفر حج زائران نمود و انسان عادی از کجا می تواند بفهمد که چه کسی او را به این کار بزرگ توانا ساخت و بدو دستور داد تا در ایجاد امن و امان و آسایش و آرامش نهایت سرمایه گذاری را انجام دهد؟

۲۵- و مرقوم می فرماید:

«فیلعمل کل امری ء منکم بما یقربه من محبتنا و یتجنب ما یدنیه من کراهتنا و سخطنا.»

یعنی: پس هر کدام از شما، باید با همه ی وجود و امکانات، به کارهایی دست زنید که او را به دوستی ما نزدیک می سازد و از کارهایی که ناخوشایند و موجب ناراحتی

[صفحه ۳۷۸]

ما می گردد، دوری جوید.

روشن است که آن اعمالی که انسان را به خدا نزدیک می سازد، همان کارهایی است که انسان را به امامان نور علیهم السلام نزدیک می کند و متقابلاً کارهایی که خشم خدا را در پی دارد، موجب ناخشنودی آنان می گردد، چرا که آنان دستورات و ارزشهای الهی را دوست دارند و از ضد ارزشها و آنچه خدا را ناپسند شمرده است، ناخشنود می گردند و برای آنان ناخوشایند است.

و نیز لازم به یادآوری نیست که این پیام سازنده ی آن حضرت، برای همه ی عصرها و نسلهاست، نه برای همان زمان خاص مرحوم

«شیخ مفید» و دریافت نامه ی آن حضرت.

۲۶- و مرقوم می دارد:

«فان أمرنا بعتة فجأه.»

یعنی: چرا که فرمان ما بطور ناگهانی فرا می رسد.

دو واژه ی «بعتة» و «فجأه» هر دو با هم، به یک معناست که عبارت از ناگهانی رسیدن امر است و ظاهر سخن این است که منظور از «امر» در نامه ی مبارک، همان ظهور مبارک است.

نشانه های قطعی که پیش از ظهور رخ می دهد، روز ظهور را مشخص نمی سازد و ظهور آن حضرت برای مردم، بویژه برای کسانی که بخاطر بها ندادن به مسأله یا ضعف عقیده به حضرت مهدی علیه السلام، پیرامون وجود گرانمایه ی او و ظهورش نمی اندیشند، ناگهانی تر و غافلگیر کننده تر خواهد بود.

۲۷- «حين تنفعه توبه و لا ینجیه من عقابنا ندم علی حوبه.»

یعنی: در شرایطی که توبه و بازگشت سودی نمی بخشد و ندامت از گناه، گناهکار را از کیفر عادلانه ی ما، رهایی نخواهد بخشید.

«حویه» به معنای گناه است و مفهوم فراز فوق این است که: انسان هنگامی که در عصر غیبت، مرتکب گناهی گردد که کیفر قانونی بر آن سزاوار است، آنگاه پیش از

[صفحه ۳۷۹]

اینکه گواه یا دلایل دیگری بر گناه او اقامه گردد، خود توبه کند و به بارگاه خدا روی آورد و در چنین شرایطی حد قانونی از او ساقط می گردد، اما اگر همچنان در خواب غفلت بود و توبه نکرد تا حضرت مهدی علیه السلام ظهور نمود، آنگاه دیگر توبه ی او باعث سقوط کیفرش نمی گردد و ندامت از گناه او را از کیفری که

بر او مقرر گشته است رهایی نمی بخشد.

برای نمونه: یک سارق اگر پیش از ظهور امام علیه السلام براستی توبه کند، توبه ی او پذیرفته است، چرا که توبه ی او، خالص و از خوف خدا بوده است، اما اگر توبه را تا ظهور حجت خدا به تأخیر افکند، آنگاه دیگر توبه اش، کیفر قانونی را ساقط نمی کند و آن حضرت حکم خدا را در مورد او اجرا می کند، همانگونه که کیفر قانونی دیگر گناهکاران و مجرمان را -در صورتی که برای آنان ثابت گردد- همانگونه که قرآن ترسیم می کند و می فرماید:

«انما جزاء الذین یحاربون الله و رسوله و یسعون فی الارض فسادا أن یقتلوا أو یصلبوا، أو تقطع ایدیهم و أرجلهم من خلاف، أو ینفوا من الارض، ذلك لهم خزی فی الدنیا و لهم فی الاخره عذاب عظیم، الا الذین تابوا من قبل ان تقدروا علیهم فاعلموا ان الله غفور رحیم.» [۳].

مرحوم طبرسی در مجمع البیان، ذیل این آیه شریفه می گوید: خداوند، کسانی را از اجرای حکم، استثنا می کند که پس از ارتکاب جرم و پیش از آنکه به دست قانون و عدالت بیفتند، خود از عملکرد ظالمانه ی خویش، پشیمان گردند و توبه کنند، اما توبه و ندامت پس از گرفتار آمدن به دست پیشوای عدالت و امام معصوم علیه السلام و اقامه شدن بینه بر ضد آنان، سودی نمی بخشد، بلکه باید کیفر قانونی در مورد آنان اجرا گردد.

و بزودی خواهد آمد که حضرت مهدی علیه السلام با مردم براساس دانش و آگاهی خویش بر حوادث و رویدادها، معامله خواهد کرد و

است در انتظار گواهی گواهان یا اقامه ی بینه نخواهد ماند؛ بلکه براساس حکم خدا، عمل می کند و حقایق بر او آشکار می گردد. و آنجاست که توبه و پشیمانی، از ترس عدالت و پیشوای عدالت است، نه از خوف خدا. و به همین دلیل هم چنین توبه ای حد را ساقط نمی کند.

۲۸- «والله یلهمکم الرشد و یلطف لکم فی التوفیق برحمته.»

یعنی: خداوند، راه رشد و رستگاری را به شما الهام بخشد و وسایل نجات و پیروزی را برایتان فراهم آورد.

حضرت مهدی علیه السلام در حق شیعیان خویش دعا می کند که خداوند راه رشد و پایداری و صواب را به آنان الهام فرماید.

واژه «الهام» در جمله ی امام علیه السلام به مفهوم افکنده شدن مطلبی در اندیشه و قلب انسان است، درست بسان تلقین.

هنگامی که گفته شد: این مطلب در دلم افتاد، یعنی: بخاطرم آمد، در اندیشه ام افکنده شد.

«توفیق از خدا» در نامه ی امام علیه السلام به معنای فراهم آوردن اسباب به سوی انجام کارهای شایسته و مطلوب است؛ بنابراین جمله ی موردنظر این می شود که خداوند اسباب موفقیت در کارهای شایسته را برای شما به آسانی فراهم آورد، چرا که انسان به انجام کارهای نیک و شایسته توفیق می یابد، اما تحمل سختیها و مشکلات. امام گاه همه وسایل و اسباب با همه ی سهولت و آسانی برای او فراهم می شود و او برای انجام شایسته ی امور و کارهای نیک، پیاپی خیزد.

۲۹- تا اینجا نامه ی مبارک به املا

امام علیه السلام بود و به خط کاتب آن حضرت. آنگاه خود آن گرامی به خط شریف و پربرکت خویش در ذیل نامه این جملات را نوشت:

«هان ای برادر پرمهر و اخلاص و با صفای در محبت ما! و ای یار با وفای ما! این نامه ما به سوی توست، خداوند به چشم بیدارش که هرگز نمی خوابد تو را حفظ کند! این نامه را نگهدار و آنچه را برایت نگاشته ایم به کسی نشان مده و هیچ کسی را

[صفحه ۳۸۱]

از محتوای آن آگاه مساز و آنچه در این نامه است تنها به افراد مورد اعتماد خویش بازگو و به خواست خدا، پیروان اهل بیت رابه عمل بر طبق محتوای آن سفارش کن! و درود خدا بر محمد و خاندان پاک و پاکیزه اش باد!

و سرانجام آن وجود گرانبهایه، «شیخ مفید» را دعا فرمود که خدایش او را از همه ی شرارتها و فتنه ها، حفظ کند و بدو دستور داد که هیچ کس را به خط آن حضرت و کاتب او آگاه نسازد و به کسی نشان ندهد، بلکه تنها از آن استنساخ کرده و شیعیان و دوستان پرور پیشه و با ایمان و مورد اعتماد را از آن آگاه سازد.

در این توصیه ی امام علیه السلام اسرار و حکمتهایی است که ما نمی توانیم سبب قطعی و دلیل حقیقی آن را بدانیم که چرا باید خط شریف آن حضرت و کاتب ویژه اش از دسترس مردم بدور و جزو اسرار باشد؟

پاورقی

[۱] سوره اعراف، آیه ۱۷۲.

[۲] بحارالانوار، ج ۴۴، ص ۱۳۹.

[۳] سوره مائده، آیه ۳۳ و

نامه ای دیگر از سوی محبوب دلها

نامه ای دیگر از سوی محبوب دلها

نامه ای دیگر از حضرت مهدی علیه السلام در روز پنجشنبه، ۲۳ ماه ذیحجه به سال ۴۱۲ هجری به «شیخ مفید» رسید که چنین است:

«من عبدالله المرابط فی سبيله الی ملهم الحق و دلیله.»

یعنی: از سوی بنده (برگزیده) خدا همو که مرزبان دین و مقررات الهی است، به سوی کسی که حقیقت به او الهام شده و اینک خود راهنما و دلیل حق و حقیقت است.

بسم الله الرحمن الرحيم

سلام الله عليك الناصر للحق، الداعی الیه بكلمه الصدق، فانا نحمدالله الیک الذی لا اله الا هو، الهنا و اله آبائنا الأولین و نسأله الصلاه علی سیدنا و مولانا محمد خاتم النبیین و علی أهل بيته الطاهرين.

وبعد!... فقد كنا نظرننا مناجاتك، عصمك الله بالسبب الذی وهبه الله لك من أليائه

[صفحه ۳۸۲]

و حرسك به من كيد أعدائه و شفعا ذلك.

الآن من مستقر لنا ينصب فی شمراخ من بهماء صرنا اليه آنفا من غماليل، ألجانأ اليه السباريت من الايمان و يوشك أن يكون هبوطنا الى صحصح، من غير بعد من الدهر، و لا تطاول من الزمان.

و يأتيك نبأ منا بما يتجدد لنا من حال، فتعرف بذلك ما تعتمده من الزلفه الينا بالأعمال، والله موفقك لذلك برحمته.

فلتكن -حرسك الله بعينه التي لا- تنام- أن تقابل لذلك فتنه تبسل نفوس قوم حرثت باطلا لاسترهاب المبطلين يبتهج لدمارها المؤمنون ويحزن لذلك المجرمون.

و آيه حرکتنا من هذه اللوثة حادثه بالحرم المعظم، من رجس منافق مذمم، مستحل للدم المحرم، يعمد بكيده أهل الايمان و لا يبلغ بذلك غرضه من الظلم و العدوان، لأننا من

وراء حفظهم بالدعاء الذى لا يحجب عن ملك الأرض و السماء.

فلتطمئن بذلك من أوليائنا القلوب و ليثقوا بالكفايه منه و ان راعتهم بهم الخطوب و العاقبه -بجميل صنع الله سبحانه- تكون حميده لهم ما اجتنبوا المنهى عنه من الذنوب.

و نحن نعهد اليك -أيها الولي المخلص، المجاهد فيها الظالمين (أيذك الله بنصره الذى أيد به السلف من أوليائنا الصالحين)- أنه من اتقى ربه من اخوانك فى الدين و أخرج مما عليه الى مستحقه، كان آمنا من الفتنة المبطله و محنها المظلمه المضله.

و من بخل منهم بما أعاره الله من نعمته على من أمره بصلته، فانه يكون خاسرا بذلك لا ولاه و آخرته.

و لو أن أشياعنا - وفقهم الله لطاعته- على اجتماع من القلوب فى الوفاء بالعهد عليهم، لما تأخر عنهم اليمن بلقائنا، و لتعجلت لهم السعاده بمشاهدتنا على حق المعرفه و صدقها منهم بنا!

فما يحسبنا عنهم الا ما يتصل بنا مما نكرهه ولا نؤثره منهم. و الله المستعان و هو حسبنا و نعم الوكيل و صلواته على سيدنا البشير النذير محمد و آله الطاهرين و سلم.

[صفحه ٣٨٣]

«و كتب فى غره شوال سنه اثنتى عشره و أربعمائه.»

رونویسی از دستخط شریف که درود خدا بر نگارنده آن باد!:

«هذا كتابنا اليك أيها الولي الملمهم للحق العلى، باملائنا و خط ثقتنا، فأخفه عن كل أحد، و اطوه و اجعل له نسخه تطلع عليها من تسكن الى أمانته من أوليائنا، شملهم الله ببركتنا ان شاءالله.»

الحمد لله و الصلاه على سيدنا محمد النبى و آله الطاهرين.» [١].

بنام خداوند بخشاینده بخشایشگر

درود خدای بر تو ای یاری رسان حق! و آنکه با

گفتار راستین و شایسته، مردم را بسوی حق فرا می خوانی!

ما در نامه ی خویش به سوی تو، خدای جهان آفرین را که خدایی جز او نیست (و) خدای ما و خدای نیاکان (گرانقدر) ما است، سپاس می گذاریم و از بارگاه باعظمتش بر سرور و سالارمان محمد صلی الله علیه و اله و سلم آخرین پیام آور خدا و خاندان پاک و مطهرش، درودی جاودانه می طلبیم.

و بعد! دوست راه یافته به حقیقت! خداوند، بدان وسیله ای که به سبب دوستان ویژه ی خود، به تو ارزانی داشته است، وجودت را حفظ و تو را از نیرنگ دشمنانش حراست فرماید.

ما ناظر نیایش (عارفانه و راز و نیاز پرشور و پراخلاص) تو با خدا بودیم و از خدای جهان آفرین برآورده شدن آن (خواسته ات) را خواستیم.

ما اینک در قرارگاه خویش، در مکانی ناشناخته، بر فراز قله ای سر به آسمان کشیده، اقامت گزیده ایم که به تازگی بخاطر عناصری بیداد پیشه و بی ایمان، بناگزیر از منطقه ی پر دار و درخت بدینجا آمده ایم و بزودی از اینجا نیز به دشتی گسترده که چندان از آبادی بدور نیست، فرود خواهیم آمد و از وضعیت و شرایط آینده ی

[صفحه ۳۸۴]

خویش تو را آگاه خواهیم ساخت تا بدان وسیله در جریان باشی که بخاطر کارهای سازنده و شایسته ات نزد ما مقرب هستی و خداوند به مهر و لطف خود، تو را به انجام و تدبیر این کارهای شایسته توفیق ارزانی داشته است.

از این رو تو - که خدای جهان آفرین با چشم عنایتش که هرگز خواب آن را

نمی‌گیرد، وجودت را حفظ کند- باید در برابر فتنه‌ای که جان آنان را که آن را در دل‌هایشان کشته‌اند، به نابودی خواهد افکند، باید بایستی! و باید باطل‌گرایان بداندیش را بترسانی! چرا که از سرکوبی آنان، ایمان‌آوردگان، شادمان و جنایتکاران، اندوه‌زده خواهند شد.

و نشانه‌ی حرکت و جنبش ما از این خانه نشینی و کناره‌گیری، رخداد مهمی است که در سرزمین وحی و رسالت، مکه معظمه، از سوی پلیدان نفاق پیشه و نکوهیده، رخ خواهد داد، از جانب عنصری سفاک که ریختن خون‌های محترم را حلال شمرده و به نیرنگ خویش، آهنگ جان‌ایمان‌آوردگان خواهد کرد، اما به هدف ستمبار و تجاوزکارانه‌ی خویش دست نخواهد یافت، چرا که ما پشت سر توحید‌گرایان شایسته‌کردار، بوسیله‌ی نیایش و راز و نیازی که از فرمانروای آسمان و زمین پوشیده نمی‌ماند، آنان را حفاظت و نگهداری خواهیم کرد.

بنابراین، قلب‌های دوستان ما به دعای ما به بارگاه خدا، آرامش و اطمینان یابد و آسوده‌خاطر باشند که خداوند آنان را بسنده است و گرچه در گیربهای هراس‌انگیزی، آنان را به دلهره می‌افکند، اما از گزند آن عنصر تبه‌کار در امان خواهند بود و سرانجام، کار با دست توانا و ساخت‌تدبیر‌نیکوی خدا- تا هنگامی که پیروان ما از گناهان دوری‌گزینند- شایسته و نیکو خواهد بود.

هان‌ای دوست پراخلاص که همواره در راه ما بر ضد بیدادگران در سنگر جهاد و پیکاری! خداوند همانسان که دوستان شایسته‌کردار پیشین ما را تأیید فرمود، تو را نیز تأیید نماید! ما به تو اطمینان

می دهیم که هر کس از برادران دینیت، پروای پروردگارش را پیشه سازد و آنچه را به گردن دارد به صاحبان حق برساند، در فتنه ی

[صفحه ۳۸۵]

نابود کننده و گرفتاریهای تیره و تار و گمراه گرانه، در امان خواهد بود و هر آن کس که در دادن نعمتهایی که خداوند به او ارزانی داشته، به کسانی که دستور رسیدگی به آنان را داده است، بخل ورزد، چنین کسی در این جهان و سرای دیگر، بازنده و زیانکار خواهد بود.

دوست واقعی! اگر پیروان ما - که خدای آنان را در فرمانبرداری خویش توفیق ارزانی بدارد - برستی در راه وفای به عهد و پیمانی که بر دوش دارند، همدل و یکصدا بودند، هرگز خجستگی دیدار ما از آنان به تأخیر نمی افتاد و سعادت دیدار ما، دیداری براساس عرفان و اخلاص از آنان نسبت به ما، زودتر روزی آنان می گشت.

از این رو (باید بدانند که) جز برخی رفتار ناشایسته ی آنان که ناخوشایند ما است و آن عملکرد را زیننده ی آنان نمی دانیم، عامل دیگری ما را از آنان دور نمی دارد. خداوند ما را در یاری بسنده و نیک، کارساز است و درود او بر سالار و هشداردهنده ی ما محمد صلی الله علیه و اله و سلم و خاندان پاکش باد! «این نامه در آغاز شوال به سال ۴۱۲ هجری، نگارش یافت.»

رونویسی از دستخط شریف که درود خدا بر نگارنده ی آن باد!:

«این نامه ی ما بسوی توست، ای دوستی که حقیقت والایی به تو الهام شده - که به املائی ما و خط یکی از افراد مورد اعتمادمان

نوشته شده است- پس، آن را از همگان پوشیده بدار و آن را پیچیده و به کسی نشان مده و نسخه ای از آن بردار و آن گروه دوستانی را که به درستی و امانتداریشان اعتماد داری، بر دریافت آن آگاه ساز که خداوند به خواست خویش، آنان را به برکت ما، مشمول (برکات) خویش سازد!

سپاس از آن خدای یکتاست و درود بر سالارمان محمد صلی الله علیه و اله و سلم پیام آور خدا و خاندان پاک و پاکیزه اش باد!

[صفحه ۳۸۶]

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۱۷۶ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۴، ص ۴۶۲.

شرح فشرده ای بر نامه دوم

شرح فشرده ای بر نامه دوم

این نامه ی مبارک نیز همچون نامه ی پیشین آن حضرت، بسوی شیخ مفید دربردارنده ی راز و رمزها و کنایه های بسیاری است که جز دریافت دارنده ی آن، دیگری از آنها آگاه نیست و نیز دارای خبرهایی از رخدادهای آینده است و واژه های نامأنوسی در آن بکار رفته است که البته همه ی این پیچیدگیها و روشنگریها و راز و رمزها... تنها از بینش و حکمت و عنایت خاص آن گرامی، سرچشمه گرفته است که اینک به توضیح فشرده ای از آن می پردازیم:

۱- نخست مرقوم می دارد که: «من عبدالله المرابط فی سیله.»

واژه ی «مرابط» یعنی مراقبت برای حفظ شهر یا کشور و سرزمین از شرارت و تجاوز دشمن و منظور از «مرزدار» در اینجا موضعی است که دشمن از آنجاها یورش می برد. و حدودی که میان دو کشور و دو قلمرو حکومت را، از هم جدا می کند

که آن را «مرز» می گویند.

امام مهدی علیه السلام خویشتن را «مرزبان راه خدا» نام می نهد، چرا که او بار سنگین حفاظت از دین اسلام را به دوش می کشد و اسلام واقعی را از تلف شدن و تباهی، حراست می کند.

راستی که این چه تعبیر زیبا و چه بیان شایسته و نیکویی است! چرا که «مرزبان» کسی است که همواره در سنگر نشسته و بیدار و هوشیار است تا راه را بر کسی که در نقشه ی تجاوز بر شهر یا کشوری است مسدود سازد و هنگامی که مردم به کارهای خویش مشغول و سرگرمند و خطرهای سهمگین را که متوجه شهر و دیار آنان است، نمی شناسند و از آنها بی خبرند، این مرزبانهای غیور و آگاه هستند که خطرها را شناسایی و دفع می کنند و آن وجود گرانمایه، بزرگ مرزبان دین خداست.

۲- و می فرماید: «الی ملهم الحق و دلیله.»

واه ی «الهام» را در نامه ی پیشین امام علیه السلام به «شیخ مفید» توضیح دادیم.

[صفحه ۳۸۷]

واژه «دلیل» دو معنا دارد:

۱- موجودی که بسوی او راهنمایی و دلالت می گردد.

۲- راهنمای بسوی چیزی.

به عبارت دیگر: واژه ی «دلیل» گاه اسم فاعل است و گاه اسم مفعول. هر کدام از این دو، مورد نظر باشد، امام مهدی علیه السلام شیخ مفید را به عنوان «دلیل حق» وصف می کند، همان حقی که خداوند آن را بر قلب او افکنده و به او الهام فرموده است.

«فقد کنا نظرنا مناجاتک»

یعنی: ما ناظر راز و نیاز تو با خدا بودیم.

گوی «شیخ مفید» با

نیایش پرشور و خالصانه به بارگاه خدا، به وجود گرامی حضرت مهدی، توسل جسته و در فراز و نشیب زندگی و تدبیر امور شیعیان، امام خویش را مخاطب ساخته که جواب رسیده است: «ما ندای تو را شنیدیم و خواسته ات را دریافتیم.»

آنگاه آن حضرت «شیخ مفید» را دعا می کند و می فرماید:

«خداوند به سبب آنچه که از اولیای خویش به تو ارزانی داشته است، وجود تو را حفظ و از نیرنگ دشمنانش تو را حراست فرماید.»

ممکن است منظور امام علیه السلام از «سبب» در اینجا، منزلت والا- و مقام رفیع و بلند مرتبه ای باشد که «شیخ مفید» به واسطه ی ایمان، اخلاص، جهاد و تلاش رد راه حق، نزد حضرت مهدی علیه السلام دارد.

«و شفعا ذلک»

ما برآورده شدن خواسته ات را از خدای جهان آفرین خواستیم و خداوند این دعا را در حق ما نیز اجابت فرمود.

۳- «الآن من مستقر لنا ینصب فی شمراخ من بهماء.»

یعنی: اینک ما در قرارگاه خویش در مکانی ناشناخته، بر فراز قله ای سر به آسمان کشیده، اقامت گزیده ایم.

[صفحه ۳۸۸]

بنظر می رسد که در این فراز از نامه ی امام علیه السلام، کلمه یا جمله ای حذف شده است، شاید تقدیر آن چنین باشد که: «الآن این نامه را بسوی تو از قرارگاه خویش می نگاریم.»

یا اینگونه باشد: «اینک ما از قرارگاه خویش...»

یا جمله ای نظیر دو جمله ی فوق که بدون آن، فراز موردنظر کامل بنظر نمی رسد. و منظور از «مستقر لنا» خیمه ی نصب شده یا خانه ی بنیاد گشته بر

بلندای کوهی غیرقابل عبور و نقطه ای است که راهی برای انسانها بسوی آنجا نیست، چرا که «شمراخ» شانه و بلندترین نقطه ی کوه سر به آسمان ساییده است و «بهما» در اینجا به معنی مکانی است بیراهه که راهی بسوی آن نیست.

۴- «صرنا الیه آنفا من غمالیل، ألجأنا الیه السباریت من الایمان».

یعنی: ما به تازگی بخاطر عناصری ظالم و بی ایمان ناگزیر از منطقه ای پر دار و درخت بدین جا آمده ایم.

این فراز، نشانگر آن است که حضرت مهدی علیه السلام تازه به مکان جدید انتقال یافته و پیش از این، در دشتی پر دار و درخت، بسان جنگل بوده و از اینجا نیز بخاطر خشکی و نبودن دار و کشت و زرع و سختی زندگی در چنین جایی، بزودی به مکان دیگری انتقال می یابد. و آن حضرت بطور موقت، آن منطقه ی ناشناخته و دور از شهرها و مناطق مسکونی، را براساس وصیت پدر گرانقدرش حضرت عسکری علیه السلام برگزیده است؛ همانگونه که خود، در این مورد به «ابن مهزیار» فرمود:

«پدرم که درود خدای بر او باد! از من تعهد گرفت که به منظور سری بودن کار و مصون ماندن اقامتگاهم از نقشه های مکارانه و رنگارنگ گمراهان و گمراهگران و عناصر سرکش امت، در دورترین و ناشناخته ترین نقطه زمین وطن گزینم.» [۱]

۵- «و یكون هبوطنا الی صحصح من غیر بعد من الدهر».

یعنی: بزودی از اینجا نیز به دشتی گسترده که از آب و آبادانی بدور نیست،

[صفحه ۳۸۹]

فرود خواهیم آمد.

این فراز، نشانگر آن است که درنگ امام علیه السلام در

منطقه ی کوهستانی و ناشناخته ای که تازه در آنجا مسکن گزیده، کوتاه مدت است و بزودی از آنجا به دشتی هموار و گسترده فرود خواهد آمد.

«و یأتیک بناً منا بما يتجدد لنا من حال.»

از این جمله دریافت می گردد که حضرت مهدی علیه السلام به «شیخ مفید» بیش از این دو نامه، مرقوم فرموده است، همانگونه که پیش از این نیز این نکته را یادآوری نمودیم.

و منظور فراز فوق از نامه، نیز این است که: «هر چه در مورد تغییر مسکن و زندگی، برای ما پیش آمد، تو را در جریان قرار خواهیم داد، چرا که تو بخاطر کارهای شایسته ات نزد ما، مقام و منزلت بلندی داری.»

۶- «فلتكن -حرسك الله بعينه التي لاتنام- أن تقابل لذلک فتنه تبسل نفوس قوم حرثت باطلا لاسترهاب المبطلين.»

یعنی: از این رو -که خدا با چشم عنایتش که هرگز آن را خواب نمی گیرد، وجودت را حفظ کند- باید در برابر فتنه ای که جان آنان را که بذر آن را در دل کشته اند به هلاکت خواهد افکند، باید مقاومت کنی و با شهامت و جرأت، باطل گرایان را بترسانی.

در این فراز از نامه ی مبارک، حضرت مهدی علیه السلام «شیخ مفید» را دعا می کند و از خدا می خواهد که او را از گرفتاریها و حوادث بد روزگار، حراست کند و این دعا مقدمه ای برای تقویت اراده و ثبات قدم و استواری بخشیدن به اوست تا در برابر موج فتنه ای که قلبهای تهی از عقیده صحیح گروهی را که بذر باطل در آنها افشاندن شده است، آنها

را از راه پخش امواج اباطیل و اشاعه ی دروغ در جامعه به نابودی می کشد، شهامت‌مندان مقاومت کند.

ظاهر این است که: آن حضرت، شیخ مفید را به مقاومت و ایستادگی در برابر

[صفحه ۳۹۰]

فتنه ای که در راه است، فرمان می دهد و به او دستور می دهد که تدابیر لازم را برای این کار خطیر بیندیشد تا بدانند ایشان بدانند میدان برای تحرک ارتجاعی آنان خالی نیست، قهرمانانی هستند که در برابر تلاشهای ارتجاعی و جهنمی آنان، مقاومت نمایند.

ممکن است معنای این جمله این باشد که: «آنانی که بذر باطل را در دلها می افشانند، این کار را تنها برای به هراس افکندن باطل گرایان نظیر خود، انجام می دهند.»

و ممکن است بیانگر این مطلب باشد که: «جنگهای خونبار داخلی و نژادی که نقشه اش را گمراهان و گمراهگران کشیده اند، در پیش است.»

به هر صورت ما نمی توانیم ماهیت و حقیقت آشوب و فتنه ای را که امام علیه السلام از آن هشدار می دهد بخاطر پیچیدگی مطلب و اهمال تاریخ از یادآوری آن، بشناسیم. نکته مهم این است که: امام مهدی علیه السلام کفایت و کارآیی لازم را در شیخ مفید یافت و او را فردی شناخت که می تواند در برابر موج فتنه ای که برای اجرای نقشه های شیطانی پیاخاسته بود، ایستادگی کند و با درایت و صلابت، جلو آن را بگیرد.

«یتهج لدمارها المؤمنون و یحزن لذلك المجرمون.»

یعنی: ... چرا که از سرکوبی آنان، ایمان آوردندگان، شادمان و جنایتکاران، اندوهگین می گردند.

و سرانجام هم، سرنوشت آن تلاشهای گمراهگرانه، شکست بوده؛ به گونه

ای که گویی همان موج فتنه، یاران خویش را در هم خواهد نوردید، از این رو بخاطر آن، مؤمنان شادمان می شوند و جنایتکاران بخاطر شکست تلاشهای منحرفانه ی خویش، اندوهگین خواهند گشت.

۷- «و آیه حرکتنا من هذه اللوثة حادثه بالحرم المعظم، من رجس منافق مذمم مستحل للدم المحرم یعمد بکیده اهل الایمان و لا یبلغ بذلک غرضه من الظلم و العدوان.»

[صفحه ۳۹۱]

یعنی: و نشانه ی حرکت ما از این خانه نشینی و کناره گیری، رخداد مهمی است که در سرزمین وحی و رسالت، مکه معظمه، از سوی نفاق پیشه و نکوهیده ای، رخ خواهد داد، از سوی سفاکی که ریختن خونهای محترم را حلال شمرده و به نیرنگ خویش آهنگ جان ایمان آورندگان خواهد کرد، اما به هدف ستمبار و تجاوزکارانه ی خویش نخواهد رسید.

واژه ی «لوثه» به فتح لام و به معنای خانه نشینی است، اما «لوثه» به ضم لام، به معنای سستی و کندی است که در اینجا سازگار نیست.

منظور این فراز از نامه ی امام علیه السلام این است که: نشانه ی حرکت ما از اقامتگاهی که اینک در آن هستیم، رخداد مهمی است که در مکه یا مسجدالحرام از سوی پلیدی نفاق پیشه و نکوهیده که به ظاهر ادعای ایمان می کند و کفر خویش را نهان می دارد، رخ خواهد داد. از سوی عنصر نکوهیده ای که مردم او را جز به شرارت، یاد نمی کنند، خونهای محترم را می ریزد و از جاری شدن سیلاب خون بیگناهان پروا ندارد.

مردم باایمان را هدف می گیرد و بر ضد آنان توطئه می چیند، اما

نقشه های سوء او با شکست روبرو گشته و هدف زشت او تحقق نمی یابد و به آروزی ظالمانه و تجاوزکارانه ی خویش نمی رسد.

این نیز یک مشکل تاریخی است که نمی توانیم به دقت آن را مشخص سازیم که کدام رخداد در مکه مورد نظر است؟ چرا که در مکه و مسجدالحرام رخدادهای بسیاری رخ داده است و ما نمی دانیم که امام علیه السلام بطور دقیق از وقوع کدامیک خبر می دهد؟ اما بطور قطع می دانیم که حادثه ی مهمی در زمان «شیخ مفید» رخ داده است و به همین دلیل آن حضرت دستور می دهد که برای نابود ساختن توطئه ی عناصر پلید و از میان برداشتن نقشه ی شیطانی دشمنان، به چاره اندیشی پردازد و تدابیر لازم را برای رویارویی با آنان بیندیشد.

«لأننا من وراء حفظهم بالدعاء الذي لا يحجب عن ملك الأرض و السماء.»

[صفحه ۳۹۲]

یعنی: چرا که ما پشت سر آنان بوسیله نیایش و راز و نیازی که از فرمانروای زمین و آسمان پوشیده نمی ماند، آنان را حفاظت و نگهداری می کنیم.

واژه ی «الدعاء» به مفهوم یاری خواستن از سرچشمه ی قدرت کامل و مرکز همه ی نیروها و تواناییها و قدرتهای بی کرانه است.

«دعا» یاری طلبیدن از خدای توانایی است که فرمانروای آسمانها و زمین و مالک آنهاست. امور آنها را آن گونه که می خواهد تدبیر می کند و در آنها به گونه ای که اراده کند، تصرف می نماید.

او بر هر کاری تواناست و به هر چیزی احاطه دارد و از کران تا کران هستی آگاه است و

به همه ی امور بیناست. و همه چیز را می داند و دعای حضرت مهدی علیه السلام از ذات لایزال او پوشیده نمی ماند، چرا که هیچ چیزی که بتواند مانع آن شود و یا دعای آن وجود گرانبایه را حبس نماید و نگذارد به هدف اجابت برسد، وجود ندارد، از این رو، دعایش رد نمی شود، به آنجا که باید برسد، می رسد و آنچه باید بشود، می شود و هیچ حایل و مانعی برای اجابت دعای حضرتش نیست و خدا نیز فتنه ها را به دعای آن گرامی و طلب او از خدا برطرف می سازد.

بنابراین، حضرت مهدی علیه السلام حافظ و نگاهدارنده ی شیعیان خویش از راه دعاست و اگر دعای او نباشد زندگی جز این خواهد بود که می نگریم.

خواننده گرامی! درست به هنگامه ی نگارش این کتاب، انواع مصیبتها و رنجها در بیشتر کشورهای خاورمیانه بر شیعه، باریدن نموده است، برخی کشته شده و برخی به اسارت رفته اند، گروهی به زندان افتاده و گروهی از خانه و وطن خویش تبعید گشته اند، خانواده ها از هم پاشیده، قبیله ها، عشیره ها و فامیلهای متفرق شده اند، خانه ها منهدم گردیده و اجساد سوخته است و بسیاری زیر فشار پایمال شده و جان داده اند.

باغها و زمینها و اموال و ثروتها مصادره گردیده است و شیعه در جوی از فشار و سرکوبی و اختناق مرگبار، روزگار می گذراند، شرایط بر ضد آنان دگرگون گشته، از

[صفحه ۳۹۳]

این رو ثروتمندان به فقر و فلاکت افتاده و عزتمندان به ذلت کشیده شده اند.

و هاله ای از ترس،

هراس و ذلت و خواری بر آنان سایه افکنده است.

مصائب و اشک و آه و درد و رنج به گونه ای است که قلم از وصف آن ناتوان و زبان از شرح بیان آن، عاجز است.

اینک با این شرائط تأسفبار، باید گفت: «پس اثر دعای کعبه ی مقصود و قبله ی موعود امام عصر علیه السلام کجاست؟!؟!»

من در مقام این نیستم که عواطف مذهبی فرزندان تشیع را خدشه دار کنم و انگشت روی نقاط ضعف نهم و برخی بپندارند، می خواهم آنان را شماتت کنم، نه! هرگز!

اما همین نکته را یادآوری می کنم که: هرکس این بخش از کتاب را مطالعه نمود باید نگاهی به جامعه ی تشیع بیفکند و جامعه را از نظر رفتار و اندیشه و عقیده با تعالیم افتخارآفرین اسلام مقایسه کند تا ببیند چه فاصله ی گسترده و دوری عمیق، و بی کرانه ای میان اسلام و مسلمانان است.

آخر تشیع کجا و پدیده ی برهنگی و بی بند و باری، شرابخواری و کارهای زشت، رباخواری و زنا و بی عفتی، حرام خواری و انحراف از خط خاندان وحی و رسالت که همان خط اصیل اسلام است، کجا؟ این در میدان عمل!

دیگر از انحرافات عقیدتی که بسیاری، بویژه نسل جوان بدان گرفتار است پرس و مگو...! که فاجعه دیگری است؟

آخر تشیع کجا و مرام کفر و کمونیستی و مادیگرایی ارتجاعی و دیگر احزاب و جریاناتی که با راه و رسم توحیدگرایانه و انسانی و عادلانه و الهی تشیع در تناقضند، کجا؟

بسیاری از شیعیان، کسانی هستند که شیعه به دنیا آمده و بنام، شیعه هستند،

اما نه در راه و رسم و عملکرد و عقیده و شیوه زندگی و باین وصف چگونه دعای امام مهدی علیه السلام شامل این چنین شیعیانی خواهد شد؟ چگونه؟

[صفحه ۳۹۴]

البته، معنای سخن من این نیست که انحرافات عقیدتی، اخلاقی و عملی، آفتی است که تنها برخی از افراد شیعه بدان گرفتار است، نه! هرگز! بلکه انحرافات، مفاسد و زشتیها در ابعاد گوناگون عقیدتی و اخلاقی و عملی در میان پیروان دیگر مذاهب بطوری که دیده ام، بسیار بیشتر و گسترده تر از چیزی است که در میان شیعیان است.

و نیز مفهوم گفتارم این نیست که پیروان دیگر مذاهب، نیکوکار و شایسته و بسان فرشتگان از گناه و انحراف پاک و پاکیزه اند، نه! هرگز! بلکه منظورم این است که دعای حضرت مهدی علیه السلام هنگامی بدرقه ی راه شیعیان و شامل حال آنان خواهد شد که از ضد ارزشها و گناهان، دوری جویند و به ارزشها آراسته گردند و به دستورات خدا، عمل نمایند، در غیر این صورت، مشمول دعای آن حجت خدا نبوده و نخواهند بود، از این رو بلا نازل می گردد و شر و فتنه فرا می رسد.

۸- «فلتطمئن بذلك من أوليائنا القلوب و ليثقوا بالكفایه منه و ان راعتهم بهم الخطوب.»

یعنی: بنابراین، قلبهای دوستان ما به دعای ما به بارگاه خدا، آرامش و اطمینان یافته و آسوده خاطر باشند که خدا آنان را بسنده است، گر چه در گیریهای هراس انگیزی آنان را به ترس و دلهره افکند.

این فراز از نامه ی مبارک، بیانگر این واقعیت است که دعای امام مهدی علیه السلام آرامش و اطمینان

بر قلبهای شیعیان و دوستدارانش همواره فرومی بارد تا جایی که آسوده خاطر گردند که خداوند، خود شر رخدادهای شرربار و فتنه انگیز را، از آنان دور می کند و امور آنان را کفایت می کند، گر چه خطرات سهمگین آنان را بترساند.

«والعاقبه -بجميل صنع الله- تكون حميده لهم، ما اجتنبوا المنهي عنه من الذنوب.»

یعنی: و این بشارت و نوید سرورآفرین که سرانجام کار آنان بخاطر ساخت و تدبیر نیکوی خدا برای آنان -تا هنگامی که از گناهان و ضد ارزشها دوری جویند -

[صفحه ۳۹۵]

شایسته و پسندیده خواهد بود.

۹- «و نحن نعهد اليك أيها الولي المخلص المجاهد فينا الظالمين -أيدك الله بنصره الذي أيد به السلف من أوليائنا الصالحين- أنه من اتقى ربه...»

یعنی: هان ای دوست پراخلاص ما که همواره در راه ما بر ضد ستمکاران در سنگر جهاد و پیکاری! خداوند، همانگونه که دوستان شایسته کردار پیشین ما را تأیید فرمود تو را نیز تأیید نماید و ما به تو اطمینان می دهیم که هر کس از برادران دینیت پروای خدا، پیشه سازد و آنچه را به گردن دارد به صاحبان حقوق برساند، در فتنه ی نابود کننده و گرفتاریهای تیره و تار و گمراهگرانه ی آن، در امان خواهد بود.

آنگاه حضرت مهدی علیه السلام «شیخ مفید» را به دوستی خالص وصف می فرماید و او را دوستی پراخلاص در دوستی و در کارها نام می نهد.

و معنای اخلاص آن است که از هر شائبه ای پاک و پاکیزه است و هر آنچه مصفا شد و خالص گشت و با چیزی آلوده نشد، آن خالص است

و عملی خالص، عملی است که برای خدا باشد و انجام دهنده ی آن ستایش از کسی برای عمل خویش، جز از خدا نخواهد.

از این فراز نامه ی مبارک، استفاده می شود که «شیخ مفید» در راه دفع به شبهات باطل گرایان و نابود ساختن فتنه ها و پندارهای باطل آنان و تثبیت پایه های استوار تشیع و پیکار فکری و عقیدتی با منحرفان، به جهاد و تلاش بسیاری دست زد و کار سترک و قهرمانانه ای کرد که امام علیه السلام او را «جهادگر در راه تعالیم قرآن و اهل بیت و ولایت و امامت» عنوان می دهد: «المجاهد فینا...»

آنگاه او را دعایی می کند که کم نظیر است و گران سنگ، می فرماید:

«خداوند، همانسان که دوستان شایسته کردار پیشین ما را تأیید فرمود تو را نیز تأیید فرماید.»

بنظر می رسد که آن گرامی، در اینجا به آیه شریفه اشاره دارد که می فرماید:

[صفحه ۳۹۶]

«و ایدناه بروح القدس.» [۲].

یعنی: ما او را بوسیله روح القدس، تأیید کردیم.

«أیدك الله!» یعنی: خداوند به یاری خویش، تو تقویت کند.

ممکن است منظور آن حضرت از جمله ی «بنصره الذی أید به السلف» تقویت روح و جان از راه روح القدس باشد که خداوند آن را برای برخی از بندگان شایسته کردار گماشته است تا سخن شایسته را بر آنان الهام کند و معانی بلند بر آنان تلقین نماید و حقایق را بر زبانشان جاری سازد، همانگونه که پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم به «حسان بن ثابت» آن شاعر باایمان و دلسوز فرمود: «تا زمانی که

یاری رسان پیام آسمانی ما باشی، همواره روح القدس تو را تأیید خواهد کرد.»

و امام رضا علیه السلام به دعبل فرمود: «دعبل! روح القدس، به زبان تو سخن گفته است.»

۱۰- «نعهد اليك، أنه من اتقى ربه من اخوانك في الدين و أخرج مما عليه الى مستحقه، كان آمنة من الفتنه المبطله و محنها المظلمه المضله.»

یعنی: ما به تو اطمینان می دهیم که هر کس از برادران دینیت پروای پروردگارش را پیشه سازد و آنچه را به گردن دارد به صاحبان حق برساند، از فتنه ی نابود کننده و گرفتاریهای تیره و تار و گمراه گرانه ی آن در امان خواهد بود.

امام مهدی علیه السلام در این فراز از نامه ی مبارک، تضمین می نماید که: تقوای پیشگان و شایسته کردارانی که حقوق مالی خویش همچون: خمس، زکات و... را از مال خویش خارج و به اهل آن می رسانند، از درد و رنج فتنه ی نابود کننده، در امان خواهند بود.

«و من بخل منهم بما أعاره الله من نعمته على من امره بصلته فانه يكون خاسرا لأولاه و اخراه.»

[صفحه ۳۹۷]

یعنی: هر آن کس که در دادن نعمتهایی که خدا به او ارزانی داشته به کسانی که دستور صله ی رحم و رسیدگی به امور آنان را داده است، بخل ورزد، چنین کسی در این جهان و سرای آخرت، زیانکار و بازنده خواهد بود.

در فراز گذشته، امام مهدی علیه السلام تضمین می کند که هر کس حقوق مالی خویش را بپردازد از انواع بلاها، رنجها و سختیها در امان بماند و متقابلاً آن گرامی، کسانی را که بخل می

ورزند و از پرداخت حقوق مالی خویش، سرباز می زنند و از یاد می برند که خداوند این ثروت و امکانات را به عنوان عاریه و امانت به آنان داده است، چنین کسانی را هشدار می دهد.

واژه «عاریه» به معنای چیزی است که فردی به دیگری می سپارد، به شرط اینکه آن را به او بازگرداند از این رو ثروت و اموالی که انسان پس از خویش می گذارد، به منزله ی عاریه و امانت است، چرا که پس از صاحبش به دیگری انتقال می یابد. به هر حال، مال و ثروتی که خداوند در اختیار انسان قرار می دهد، به عنوان «عاریه» است و همیشه نمی ماند، بلکه زوال پذیر است و از دست او خارج می گردد، از این رو کسی که بخل ورزد و حقوق مالی خویش را به کسانی که استحقاق آن را دارند، نپردازد با خسارت مالی روبرو می گردد و ثروتش در دنیا به آفتیایی چون سرقت، تلف شدن، سوختن و یا غرق شدن، از دستش می رود و در سرای آخرت نیز زیانکار خواهد بود. چرا که از پاداش عظیم و ثواب بسیاری که خدا برای انفاق کنندگان در راه خدا فراهم ساخته است، نه تنها بی بهره می گردد، بلکه بخاطر ترک وظیفه و ندادن حقوق مالی خویش به عذاب، گرفتار خواهد شد.

۱۱- «و لو أن أشیاعنا -وقفهم الله لطاعته- علی اجتماع من القلوب فی الوفاء بالعهد علیهم، لما تأخر عنهم الیمن بلقائنا...»

یعنی: اگر پیروان و شیعیان ما که خدا آنان را در فرمانبرداری خویش توفیق ارزانشان دارد، برآستی در راه وفای به عهد

و پیمانی که بر دوش دارند، همدل و یک صدا بودند، هرگز سعادت دیدار ما از آنان به تأخیر نمی افتاد.

[صفحه ۳۹۸]

راستی که سخن تأسفبار و خبر دردناکی است! به بزرگترین خسارتی اشاره دارد که پیروان خاندان وحی و رسالت علیهم السلام بویژه، بدان گرفتار آمده اند و آن خسارت جبران ناپذیر و محرومیت از افتخار دیدار امام عصر علیه السلام در دوران غمبار غیبت کبری است و این محرومیت به دلیل نداشتن ویژگیهای لازم، از آن جمله همدلی و اتحاد و هماهنگی شیعیان در وفای به عهد خود با خدا و پیامبر و امامان معصوم علیهم السلام است.

بطور دقیق نمی توانیم واژه ی «وفای به عهد» را تفسیر کنیم و دریابیم. در مورد آن دیدگاهها و تصورات بسیار است، اما نکته ی مسلم این است که منظور از «وفای به عهد» تعهد و پایمردی و استقامت و سیر در خط اسلام اصیل و راستین، بدون انحراف است.

اگر جامعه تشیع، چنین باشد بی هیچ تردیدی راه برای آن گشوده است تا امام زمان خویش را بصورت روشن و آشکار و بدون غفلت و نشناختن وجود گرانیهای حضرتش به هنگام دیدار، ملاقات کند نه اینکه همانند بسیاری از دیدارها و کسانی که به این افتخار بزرگ نایل آمده اند؛ دیدار به گونه ای صورت گیرد که آن گرامی را به هنگام ملاقات نشناسد، دیدار همراه با نوعی غفلت و بی توجهی و عدم شناخت آن گرامی به پایان رسد و آنگاه پس از پایان دیدار، تازه روشن شود که دریغا! جمال دلآرای یار را دیده اند، اما در جوی از غفلت

و عدم توجه فکر و اندیشه و شناخت به موقع.

آری! اگر جامعه تشیع بر راه و رسم و اندیشه و عقیده و عملکردی بود که امام عصر علیه السلام دوست دارد و آن را می پسندد، بی تردید همه ی آنان، غرق در سعادت و نیک بختی بودند و به افتخار دیدار آن حضرت در اوج معرفت و شناخت وجود گرانمایه اش، بی هیچ غفلت و بی توجهی نایل می آمدند و دیدار یار براساس عرفان و شناخت، میسر می شد.

۱۲- «فما يحسبنا عنهم الا ما يتصل بنا مما نكرهه و لا نؤثره منهم.»

[صفحه ۳۹۹]

یعنی: از این رو (باید بدانند که) برخی رفتار ناشایسته آنان که ناخوشایند ما است و ما آن عملکرد را، زبینه ی شیعیان نمی نگریم، عامل دیگری، ما را از آنان دور نمی دارد.

حقیقت این است که: انبوهی از روایات به صراحت، بیانگر این مطلب است که تمامی اعمال و رفتار مردم، در عصر هر پیشوایی از پیشوایان معصوم علیهم السلام در هر هفته دوبار، در روزهای پنج شنبه و دوشنبه به امام راستین جامعه ارائه می شود، از این رو طبیعی است که امام علیه السلام نمی پسندد که شیعه ی او به هر انحراف و اشتباه و گناهی آلوده گردد و این را در شأن شیعیان نمی نگرد و برای آنان نمی پسندد و همین آلودگی به گناه است که توفیق را از آنان سلب می کند و آنان را از افتخار دیدار، محروم می سازد.

«و کتب فی غره سوال من سنه اثنتی عشره و أربعمائه.»

«نسخه التوقيع باليد العليا، صلوات الله على

صاحبها...»

یعنی: این نامه، در آغاز ماه شوال سال ۴۱۲ هجری، نوشته شده است.

رونویسی است، از توقیع شریف و دستخط مبارک، که درود خدا بر نگارنده ی آن باد!

این نامه ی ما بسوی توست! هان ای دوستی که حقیقت والایی به تو الهام گشته که به املائی ما و خط یکی از افراد مورد اعتمادمان نوشته شده است. پس آن را از همگان پوشیده دار و آن را پیچیده و به کسی نشان مده و نسخه ای از آن بردار و آن گروه از دوستان ما را که به درستی و امانتداری آنان اعتماد داری، آنها را از دریافت آن آگاه ساز که خداوند به خواست خود، آنان را به برکت ما، مشمول برکات خویش سازد.

در این فرازهای آخرین، حضرت مهدی علیه السلام به «شیخ مفید» دستور می دهد که نامه را از همه نهان دارد و آن را جزو اسرار بداند، تا هیچ کسی بر خط امام علیه السلام و کاتب او -بخاطر اسرار و رموز و حکمتهایی- آگاهی نیابد. و نیز دستور می دهد که

[صفحه ۴۰۰]

از آن نامه ی مبارک، نسخه ای بردارد و تنها هر آنکه «شیخ مفید» به امانت داری او، در مورد اسرار شیعیان اعتماد و اطمینان دارد، بر آن آگاهی یابد.

از این رو، شاید امام علیه السلام چنین مصلحت می دید که این امر از غیر شیعیان و از استبداد حاکم، پوشیده بماند.

[صفحه ۴۰۳]

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۳۴.

[۲] سوره ی بقره، آیه ۸۷ و ۲۵۳.

ملاقات در غیبت کبری

اشاره

چه کسانی آن حضرت را در دوران غیبت کبری دیده اند؟

کسانی که در دوران

غیبت طولانی آن حضرت، به دیدارش مفتخر شده اند، بسیارند. برشمردن نام و نشان همه ی آنان ممکن نیست، همانگونه که برشمردن نام و نشان همه ی کسانی را که کتابهای حدیثی و تاریخی به عنوان دیدارکنندگان آن حضرت آورده اند، در این فرصت، برای ما مشکل است.

علامه ی مجلسی رحمه الله در کتاب خویش [۱] نام گروهی را که در غیبت کبری به دیدار حضرت مهدی علیه السلام نایل آمده اند برشمرده است. همانگونه که مرحوم «نوری» نیز در کتاب خویش [۲] داستان یکصد تن از آنان را که بدین افتخار، نایل شده اند آورده و آنگاه از این یکصد داستان، ۵۸ سرگذشت دیدار را برگزیده و در کتاب دیگرش که «جنهالمأوی» نام دارد، آورده است.

علاوه بر اینها، دانشمندان پیشین و معاصر ما نیز کتابهای جداگانه ای پیرامون داستان کسانی که به دیدار آن حضرت مفتخر شده اند، به رشته ی تحریر درآورده اند. [۳].

[صفحه ۴۰۴]

انبوه داستانها و سرگذشت کسانی که در زمان ما به دیدار آن حضرت، مفتخر شده و نام و داستانشان را محدثان و مؤلفان در کتابهای خود نیاورده اند بسیارند و از آنجایی که داستانها، نقش بسیاری در گسترش فکر و فرهنگ و آگاهی بخش و آموزش ما دارند ما نیز در این بخش، از همه ی نمونه های دیدار، ده سرگذشت را برگزیده و بطور فشرده می آوریم.

لازم به یادآوری است که بسیاری از کسانی که توفیق، یارشان گشته و به این افتخار بزرگ نایل آمده اند به دلایلی از جمله:

پرهیز از شهرت،

مورد اتهام قرار گرفتن،

بخاطر ترس از حکومتها،

یا

مسایلی نظیر اینها، کسی را از دیدار خود آگاه نساخته و سکوت را بر بیان داستان ملاقات خویش ترجیح داده اند و کسانی هم که داستان دیدارشان به ما رسیده اینان نیز به یکی از دو دلیل، آن را به دیگران نقل کرده یا نوشته اند: یا ضرورت آنان را به بیان داستان دیدارشان مجبور ساخته است و یا احساس تکلیف شرعی، به منظور اثبات حق و استوار ساختن عقیده ی مردم.

که ما برخی از نمونه ها را با رعایت اختصار، ترسیم می نماییم:

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۱-۷۷.

[۲] نجم الثاقب، ص ۳۷۵، چاپ مسجد مقدس جمکران.

[۳] برای نمونه: ۱- تبصرهالولی فیمن رأی القائم المهدي، سید هاشم بحرانی، ۲- تذکرهالطالب فیمن رأی الامام المهدي الغائب، میثمی عراقی ۳- دارالسلام فیمن فاز بسلام الامام، مرحوم نوری ۴- بدائع الکلام فیمن اجتمع بالامام، سید جمال الدین محمد طباطبایی ۵- البهجه فیمن فاز بلقاء الحججه، میرزا محمد تقی الماسی اصفهانی ۶- العبقری الحسان، علی اکبر نهاوندی.

چه کسانی آن حضرت را در دوران غیبت کبری دیده اند؟

در بحرین

در بحرین

بحرین، سرزمینی است که مردم آن از دیرباز، مذهب شیعه را برگزیده و پیرو خاندان وحی و رسالت بودند.

در قرن هفتم هجری، امیری بر آن حکومت می کرد که از دشمنان اهل بیت بود و از کینه توزترین مخالفان شیعه بشمار می رفت و وزیری داشت که از خودش پلیدتر و نسبت به پیروان اهل بیت علیهم السلام کینه توزتر بود.

در یکی از روزها، وزیر به کاخ امیر وارد شد و اناری آورد که بر روی آن این

[صفحه ۴۰۵]

عبارت نقش بسته بود:

لا اله الا الله، محمد رسول الله صلی الله

علیه و اله و سلم

ابوبکر و عمر و عثمان و علی، خلفاء رسول الله

امیر، انار را گرفت و به دقت نگریست و پنداشت که این خطوط و عبارتها به قلم و قدرت الهی روی آن نقش بسته است و ساخته دست آن عنصر فریبکار نیست.

وزیر با سوءاستفاده از شگفت زدگی امیر گفت: «این نشانه ی محکم، روشنگر و دلیل نیرومندی بر بی اساس بودن مذهب شیعه است.»

با نقشه ی کینه توزانه وزیر، مقرر شد که امیر، علما و شخصیت‌های برجسته ی شیعه را فراخواند و انار را به آنان نشان دهد، اگر آنان از راه و رسم خویش که پیروی از اهل بیت علیهم السلام است دست شستند و به اهل سنت پیوستند، آنان را به حال خود واگذارد اما در صورت پافشاری بر مذهب شیعه، آنان را میان سه کار مخیر سازد تا هر کدام را می خواهند انجام دهند.

بر سر سه راهی سرنوشت

بر سر سه راهی سرنوشت

۱- نخست اینکه: همانگونه که غیر مسلمانان همچون: یهود: نصاری و مجوسیان جزیه می پردازند، عمل کنند و به دولت، جزیه ی سالیانه پردازند.

۲- دوم اینکه: برای آنچه بر روی انار نگاشته شده است توجیه قانع کننده و دلیل درستی بر ابطالش اقامه کنند.

۳- و آخرین راه اینکه: حکومت، مردان آنان را بطور دسته جمعی اعدام نموده و آنان را به اسارت و اموال و ثروت‌هایشان را به غنیمت برد.

امیر، پیام رسانی را بسوی شخصیت‌های علمی، اجتماعی و مذهبی شیعه، گسیل داشت و آنان را گرد آورد. پس از آمدن آنان، ضمن ارائه ی انار مورد نظر، همگی را بر سر

سه راهی سرنوشت، مخیر ساخت. و آنان برای پاسخ و تصمیم گیری سه روز مهلت خواستند.

[صفحه ۴۰۶]

چاره اندیشی

چاره اندیشی

شخصیتهای بزرگ شیعه گرد آمدند و برای چاره اندیشی و یافتن راه نجات از دامی که سر راه آنان گسترده شده بود به گفت و شنود نشستند و پس از گفتگوی طولانی، ده تن از شایستگان و پارسایان خویش را برگزیدند و آنگاه از میان آن ده نفر، سه نفر را انتخاب کردند و مقرر شد که هر کدام یکی از شبهای سه گانه را که مهلت گرفته اند به بیابان روی آورد و در تاریکی شب، نیایشگرانه، خدای خویش را فراخوانده و حضرت مهدی علیه السلام را برای نجات از آن مشکل، بزرگ، به فریادرسی بطلبند.

درخشش خورشید در شب تار

درخشش خورشید در شب تار

شب نخست یکی از آنان با قلبی لبریز از ایمان و محبت، رو به صحرا آورد و عباد خدا کرد و فریادرس طلبید، اما نه به دیدار حضرت مهدی علیه السلام مفتخر گردید و نه برای حل مشکل راهی آورد.

شب دوم نیز بسان شب اول، دیگری رفت و با دست تهی برگشت....

شب سوم و آخرین شب از راه رسید و سومین نفر که پرواپیشه ترین و اندیشمندترین آنان بود و «محمدبن عیسی» نام داشت با سر و پای برهنه و چشمانی اشکبار، روی به بیابان نهاد... و سر به دعا و نیایش و توسل به امام عصر علیه السلام پرداخت.

آن اندیشمند پرواپیشه، ساعتها در اوج نیایش و راز و نیاز بود. با دیدگانی اشکبار سالار خویش را به فریادرسی می خواند و از آن گرامی می خواست تا شیعیانش را از آن خطر سهمگین و ورطه ی هولناک نجات بخشد.

آخرین ساعتها از راه می رسید و او

در اوج سوز و گداز و شور و حال بود که بناگاه کعبه ی مقصود آمد و با نوای دلنواز خودش، او را با نام و نشان ندا داد که:

[صفحه ۴۰۷]

«ای محمدبن عیسی! چرا تو را به این حال و اینگونه می بینم؟»

چرا سر به بیابان نهاده ای؟»

«محمدبن عیسی» که حضرت مهدی علیه السلام را نشناخته بود حاضر نشد خواسته اش را جز به سالار خویش بگوید.

به همین جهت آن گرامی فرمود: «خواسته ات را بگو! من همانم که در پی او هستی! صاحب الامر! آری! همو هستیم.»

او گفت: «اگر شما آن گرامی باشید، نیاز به بیان نیست از داستان ما با خبری.» امام مهدی علیه السلام فرمود: «آری! همین

گونه است! برای پاسخ یافتن به آن انار و نوشته ی روی آن و خنثی ساختن نقشه ی شرربار کینه توزان بدین جا آمده ای؟»

«محمدبن عیسی» پس از شنیدن این جملات روح بخش، روی به سوی آن گرامی کرد و گفت: «آری! سرورم! شما خوب می

دانید که چه مشکلی برای ما پیش آمده است، شما امام راستین و پناه ما هستی و بر حل این معما و برطرف ساختن این نقشه ی

شوم، دشمن توانایی و می توانی به آسانی و سرعت این بلا را از ما برطرف سازی.»

حضرت فرمود: «محمدبن عیسی! این وزیر کینه توز که لعنت خدا بر او باد! در خانه اش درخت اناری دارد. او پس از شکوفه

زدن درخت، هنگامی که انارهایش شروع به رشد نمود، قالب مخصوصی از گل، به صورت انار ساخت و آن را به دو نیم کرد

و میان آن را تهی ساخت و در درون هر یک از دو نیم قالب گلی، واژه های مورد نظر خویش را تراشید و آنگاه آن قالب را بصورت محکم و حساب شده ای بر انار کوچک رو به رشد بست. هنگامی که انار کوچک بزرگ شد به تدریج پوست ظریف آن در درون آن کلمات جای گرفت و واژه های مورد نظر بر پوست انار نگاشته شد.

فردا هنگامی که به سوی امیر رفتی، بگو: «پاسخ آورده ام! اما تنها در سرای وزیر به عرض خواهم رسانید.»

به همراه امیر به خانه ی وزیر بروید به مجرد ورود به خانه به سمت راست خود

[صفحه ۴۰۸]

بنگر، اطاقی در آنجاست که درهایش بسته است، بگو: «در درون این اطاق پاسخ خویش را به عرض می رسانم.»

وزیر از گشودن درب آن اطاق سرباز می زند، اما تو باید اصرار کنی که آنجا گشوده شود و بکوشی همراه وزیر وارد اطاق گردی.

هنگامیکه وارد اطاق شدی بر دیوار آن کمد کوچکی نصب شده است و در درون آن کیسه ای مخصوص قرار دارد. به سوی کیسه برو و آن را بگشا که قالب مخصوص را در درون آن خواهی یافت، قالب را بیاور و انار را در درون آن بگذار، حقیقت روشن خواهد شد.»

معجزه دیگر

معجزه دیگر

حضرت مهدی علیه السلام ادامه داد که: «محمد بن عیسی! پس از آن با قوت و اعتماد به نفس به امیر بگو که: «دلیل دیگر در درستی و حقانیت راه ما و معجزه دیگر امام عصر علیه السلام این است که ما از درون انار خبر می دهیم و

آن این است که اگر شکسته شود جز دود و خاکستر در آن نیست. اینک! اگر می خواهید درستی این خبر را بدانید، به وزیر دستور دهید آن را بشکند.» که اگر چنین کند دود و خاکستر درون آن، بر چهره و ریش او خواهد نشست.»

دیدار آن گرامی به پایان رسید و «محمدبن عیسی» غرق در شادمانی و سرور بسوی شیعیان بازگشت تا نوید حل معما و خنثی شدن نقشه ی شوم دشمن را، به لطف امام عصر علیه السلام به آنان بدهد.

بامداد موعود فرا رسید و شخصیت‌های سرشناس شیعه بسوی امیر رفتند و جناب «محمدبن عیسی» با جدیت تمام آنگونه که آن گرامی دستور فرموده بود، همه را مو به مو اجرا کرد و واقعیت برای همه روشن گردید.

امیر پرسید: «محمدبن عیسی» چه کسی تو را از واقعیت پشت پرده آگاه ساخت؟»

[صفحه ۴۰۹]

او پاسخ داد: «امام زمان و او که حجت خدا بر مردم است.»

امیر پرسید: «امام شما کیست؟»

«محمدبن عیسی» امامان دوازده گانه را یکی پس از دیگری برای او برشمرد تا به دوازدهمین آنان حضرت مهدی علیه السلام رسید.

پادشاه که سخت تحت تأثیر قرار گرفته بود گفت: «اینک! دستت را بده تا من نیز شهادت دهم که خدایی جز خدای یکتا نیست و محمد بنده برگزیده و پیام آور اوست. و گواهی می دهم که جانشین حقیقی و بلافصل او امیرمؤمنان علیه السلام است...» و آنگاه به همه ی امامان پس از او اقرار کرد و گواهی کرد و دستور داد وزیر کینه توز و خیانتکار را اعدام کنند و از مردم بحرین، عذرخواهی کرد.

آری! خواننده ی گرامی!... این داستان شنیدنی در میان مؤمنان بویژه مردم بحرین مشهور است و آرامگاه «محمد بن عیسی» در آنجا زیارتگاه است. [۱].

پاورقی

[۱] بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۱۷۸.

چرا مذهب شیعه را برگزیدم؟

چرا مذهب شیعه را برگزیدم؟

از عالم گرانمایه، «شیخ علی رشتی» که از علمای بزرگ و پروا پیشه نجف اشرف در روزگار خویش بود، آورده اند که: از شهر مقدس کربلا عازم نجف بودم که از راه «طویرج» [۱] سوار بر قایق، حرکت کردیم.

در میان قایق یا کشتی کوچک ما، گروهی به بازی و سرگرمیهای دور از ادب و نزاکت مشغول بودند، اما مردی به همراه آن گروه بود که در بازیهای سبک و بی ادبانه ی آنان شرکت نمی جست و تنها در خوردن غذا با آنان رفاقت می کرد و ادب و اخلاق انسانی را رعایت می کرد. دوستانش او را به تمسخر می گرفتند و به او زخم زبان می زدند و گاه مذهب و راه و رسم دینی او را، مورد طعن و استهزاء قرار

[صفحه ۴۱۰]

می دادند.

از او پرسیدم که: چرا از همراهان خود دوری می جوید و با آنان همراه و همگام نیست؟

پاسخ داد: «اینان همه از بستگان و نزدیکان من هستند و در مذهب از اهل سنت می باشند. پدرم نیز سنی مذهب است اما مادرم اهل ایمان و تقوا می باشد و از پیروان خاندان وحی و رسالت و خودم نیز از نظر مذهب از گروه پدرم بودم، اما خداوند بر من نعمتی گران ارزانی داشت و به برکت سالارم حضرت صاحب الزمان علیه السلام شیعه شدم.»

پاورقی

[۱] شهری است در پانزده

کیلومتری کربلا- که اینک به منطقه ی هندیه معروف است و در آن روزگار، زائران بوسیله قایق از کربلا- بسوی نجف از «طویرج» می گذشتند.

یا اباصالح

یا اباصالح

از او دلیل شیعه شدن و سبب هدایتش را پرسیدم.

گفت: نام من «یاقوت» است و «روغن فروش» می باشم که در «حله» تجارت می کنم. یک بار برای خرید روغن از شهر حله به مناطق اطراف رفتم و پس از خرید مقدار بسیاری روغن به همراه کاروانی ناآشنا بسوی شهر خویش حرکت کردم. شب هنگام در میانه ی راه در نقطه ای بار انداختیم و برای استراحت توقف کردیم. بامداد آن شب، هنگامی که از خواب بیدار شدم دیدم کاروان رفته است و مرا وانهاده است.

در پی کاروان به راه افتادم و راه از بیابانهای خشک و خالی می گذشت، از بیابانهای خطر خیز و ناهموار و ناامن، راه را گم کردم. سرگردان و هراسان از خطر و فشار تشنگی در آن بیابان، گرفتار آمدم.

هنگامی که دستم از همه ی وسایل عادی قطع شد، در اوج گرفتاری و ناامیدی دست توسل به دامن خلفا زدم و از آنان کمک خواستم، اما خبری نشد.

گذشته ام بسان برقی از نظرم عبور کرد. به یادم آمد که گاه از مادرم می شنیدم که

[صفحه ۴۱۱]

می گفت: «پسرم! دوازدهمین امام ما شیعیان، زنده است و کنیه اش «اباصالح» می باشد و اوست که گمشدگان را، ارشاد، بی پناهان را، پناه و ناتوانان را، یاری می کند.»

با خدای خویش پیمان بستم که اگر این امام راستین و گرانمایه، پناهم دهد و مرا از ورطه ی هلاکت نجات

بخشد به پیروی از مذهب شیعه مفتخر گردم و در همان حال به خدای روی آوردم و با قلبی لبریز از اخلاص و ایمان از پرده دل ندا دادم که:

«یا اباصالح»

شگفتا که دیدم بزرگ مردی در کنار من ایستاده و با من همراه شد. خوب نگاه کردم، عمامه‌ی سبز بر سر دارد و باشکوه و عظمتی وصف ناپذیر، راه را به من نشان داد و به من دستور داد که به پیروی از خاندان وحی و رسالت کمر همت بیندم و به مذهب شیعه ایمان آورم و فرمود: «اینک به روستایی خواهی رسید که همه‌ی مردم آنجا شیعه هستند، از همین جا برو!»

به او گفتم: «سرورم! آیا تا روستایی که نشان دادید همراهی نمی‌فرمایید؟»

پاسخ داد:

«لا!... لأنه قد استغاث بی -الآن- ألفت انسان فی أطراف البلاد و أريد أن أغیثهم.»

یعنی: نه!... چرا که الآن انسانهای بی شماری با راز و نیاز به بارگاه خدا از من که بنده‌ی خدا و حجت او هستم، کمک می‌خواهند و من می‌روم تا آنان را مدد کنم.

و آنگاه رفت و از نظرم ناپدید شد.

اندکی راه آمدم و به روستایی رسیدم که فاصله‌ی بسیاری از منزلگاه دیشب کاروان داشت و من راه را همانجا گم کرده بودم. وارد روستا شدم و در آنجا به استراحت پرداختم که آن کاروانیان تازه پس از یک شبانه روز، به آنجا رسیدند.

آری! به شهر «حله» آمدم و به خانه‌ی عالم گرانقدر آیت الله آقای قزوینی رفتم [۱].

[صفحه ۴۱۲]

و داستان شگفت‌انگیز خود را به او

گفتم و از آن مرد علم و ایمان مسایل و مفاهیم مذهبی و برنامه های دینی خویش را طبق مذهب خاندان وحی و رسالت آموختم [۲].

پاورقی

[۱] آیت الله سید مهدی قزوینی، از علمای بزرگ و پروا پیشه ی آن عصر بوده است.

[۲] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۳۹.

اسماعیل! شفا یافتی و رستگار شدی

اسماعیل! شفا یافتی و رستگار شدی

از مرحوم «شمس الدین» فرزند «اسماعیل هرقلی» [۱] آورده اند که: پدرش در جوانی، دچار بیماری و زخم شدید و عفونی در ران چپ خود شد که او را سخت در فشار قرار داده و زندگی را به خطر افکنده بود.

این زخم چرکین، در فصل بهار، بویژه، شکافته می شد و خون و چرک از آن جریان می یافت.

او از شدت ناراحتی از روستای خویش حرکت کرد و بسوی «حله» آمد و نزد سید گرانقدر آقای رضی الدین «علی بن طاووس» رفت و از درد و رنج و بیماری خویش به او شکایت کرد.

سید، پزشکان شهر را برای معاینه ی او دعوت کرد و آنان پس از تلاش بسیار گفتند: «جراحی پای او بسیار خطرناک است و نتیجه ی مثبت آن در برابر خطرش، اندک و ناچیز».

او به همراه «سید» به بغداد آمد و در آنجا نیز به پزشکان ماهر و حاذق مراجعه نمود و آنان نیز پس از معاینات دقیق، همان نظر پزشکان حله را باز گفتند. بیمار، سرخورده و نومید به شهر تاریخی و مقدس سامرا رفت تا در آنجا به کعبه ی مقصود و قبله ی موعود، توسل جوید و شفای بیماری سخت و علاج ناپذیرش را از او بخواهد.

[صفحه ۴۱۳]

پس

از گذراندن چند روز در سامرا، به نهر «دجله» رفت و پای خویش را که به دلیل جریان خون و چرک آن زخم و دمل چرکین، آلوده بود شستشو داد و لباس تمیز و جدیدی به تن کرد و بازگشت. در میانه ی راه به چهار سوار برخورد کرد که یکی از آنان لباس ویژه ی بزرگان و علمای دینی را به تن و نیز نیزه ای به دست داشت. همه پیاده شدند و سه نفر از آن گروه در دو سوی راه ایستادند و به بیمار سلام گفتند و آن شخصیت پرشکوهی که گویی سالار آنان بود به طرف بیمار آمد و گفت:

«أنت غدا تروح الی أهلك؟»

یعنی: اسماعیل! تو فردا به سوی خاندان و روستای خود باز می گردی؟

اسماعیل پاسخ داد: «آری! سرورم!»

فرمود: «پس بیا جلو تا زخم پایت را ببینم.»

«اسماعیل» پیش رفت و آن شخصیت پرشکوه دست مبارک و شفابخشش را بر پای او نهاد و همینطور کشید تا به نقطه ی زخم و درد رسید و آنجا را اندکی فشرد و آنگاه بر مرکب خویش سوار شد.

یکی از آنان گفت: «أفلحت یا اسماعیل!»

یعنی: اسماعیل! شفا یافتی و رستگار شدی.

پاورقی

[۱] «هرقل» نام روستایی در منطقه ی حله بود و «حله» شهری است در عراق که در ۴۰ کیلومتری کربلا است.

تو را رها نمی کنم

تو را رها نمی کنم

اسماعیل از اینکه آنان او را به نام و نشان می شناختند، شگفت زده شد، اما از عنایت آنان و شفا یافتن زخم علاج ناپذیر پایش به دست شفابخش آن حضرت، غفلت کرد و تنها در پاسخ آنان تشکر

کرد که:

«أفلحنا و أفلحتم ان شاء الله!»

یعنی: خدای، ما و شما را رستگار گرداند.

یکی از آن سواران گفت: «شناختی؟ این امام عصر علیه السلام است!» و اشاره به آن شخصیت پرشکوهی کرد که از زخم پای اسماعیل پرسید.

[صفحه ۴۱۴]

دیگر اسماعیل بیدار شد، به سرعت خود را به آن شهسوار شفابخش رسانید و پای او را که در رکاب بود در آغوش کشید و بوسه باران ساخت.

امام عصر علیه السلام با یک دنیا مهر و محبت فرمود: «اسماعیل! باز گرد!»

پاسخ داد: «سالارم! تو را رها نمی کنم و از تو جدا نمی شوم.»

که یکی از آن سواران پیش آمد و گفت: «اسماعیل! آیا زینده است که حضرت مهدی علیه السلام دو بار به تو دستور دهد بازگرد و تو امام خویش را مخالفت کنی؟ درست است؟»

اسماعیل دیگر بازایستاد و رکاب حضرت را رها کرد.

امام عصر علیه السلام به او گفت: «به بغداد که بازگشتی حاکم عباسی [۱] تو را احضار خواهد کرد. هنگامی که نزد او رفتی و چیزی به تو داد نپذیر و نزد فرزند ما «رضی» برو تا برایت حواله ای بر «علی بن عوض» بنویسد، من به او سفارش می کنم هر چه خواستی به تو بدهد.»

آنگاه امام عصر علیه السلام و یارانش او را تنها نهادند و به راه خویش ادامه دادند. و اسماعیل به مرقد منور امام هادی و عسکری علیهم السلام رسید و با برخی از مردم که در آنجا بودند روبرو شد و از آنان در مورد آن چهار سوار پرسید.

آنان پاسخ دادند: «شاید آنان از شخصیت‌های بزرگ منطقه

و صاحب نعمت و ثروت و امکانات همین منطقه باشند.»

اسماعیل گفت: «نه! بلکه امام عصر علیه السلام و سه نفر از یارانش بودند.»

گفتند: «آیا زخم و بیماری پای خویش را هم به او نشان دادی؟»

پاسخ داد: «آن بزرگوار با دست شفابخش خود پایم را گرفت و فشرد.»

و آنگاه اسماعیل پای خویش را گشود و اثری از آن زخم چرکین و بیماری

[صفحه ۴۱۵]

علاج ناپذیر نیافت. شک و تردید به او دست داد که نکند پای دیگرش بوده به همین جهت آن پا را هم برهنه ساخت و معاینه کرد، دید اثری از آن زخم و بیماری نیست. مردم بسوی او هجوم بردند و پیراهنش را به عنوان تبرک پاره پاره کردند.

پاورقی

[۱] خلیفه ی خودکامه ی عباسی آن روز «مستنصر» بوده است.

آیا تو شفا یافته ای؟

آیا تو شفا یافته ای؟

مأموری از سوی استبداد حاکم بسوی «اسماعیل هرقلی» آمد و از نام و مشخصات و تاریخ حرکت او از بغداد برای زیارت به سامرا، پرس و جو نمود و جوابهایی را که او داد، همه را برای گزارش به بغداد، به دقت نوشت.

پس از یک روز، اسماعیل از شهر مقدس سامرا حرکت کرد و راه بغداد را در پیش گرفت. به بغداد رسید، دید انبوه مردم در خارج از شهر و کنار پل اجتماع نموده و هر کس می رسید از نام و نشان و مبدأ حرکتش می پرسند.

هنگامی که اسماعیل رسید از او نیز همچون دیگر مسافران از نام و نشانش پرسیدند و هنگامی که او را شناختند موج جمعیت، گردش را گرفتند و پیراهنش را به منظور تبرک ذره

ذره کردند و کار به جایی رسید که از فشار و هجوم مردم جانش به خطر افتاد.

«سیدبن طاووس» و گروهی به همراه او، به استقبال «اسماعیل هرقلی» آمدند و مردم را پراکنده ساختند، هنگامی که «سید» او را دید فرمود: «اسماعیل آیا تو شفا یافته ای؟» ژ

پاسخ داد: «آری!»

سید گرانقدر از مرکب پیاده شد و ران پای اسماعیل را برهنه ساخت، اما اثری از آن زخم چرکین و عمیق نیافت، از شور و شوق بیهوش شد.

هنگامی که به خود آمد به همراه اسماعیل و با دیدگانی از شور و شوق گریان نزد وزیر آمدند و سید گفت: «این برادر من و محبوبترین مردم در نظر من است.» وزیر داستان او را پرسید و خودش، از اول تا آخر بیان کرد. پزشکان بغداد را که

[صفحه ۴۱۶]

چندی پیش به دستور «سیدبن طاووس» پای «اسماعیل» را معاینه نموده بودند و تنها راه معالجه را، بریدن پا اعلان کرده و آن را نیز بسیار خطرناک توصیف نموده بودند، همه را احضار کردند.

وزیر از آنان پرسید: «شما این مرد را دیده اید؟»

گفتند: «آری!» و جریان زخم عمیق و چرکین پای او و دیدگاه خود را بازگفتند. پرسید: «اگر آن زخم عمیق جراحی می گشت، بنظر شما چند روز برای بازیافت سلامت لازم بود؟»

پاسخ دادند: «دو ماه و تازه، جای آن زخم و جراحی هم به صورت حفره ای باقی می ماند و در آن موضع مویی نمی روید.»

وزیر پرسید: «شما پزشکان، چند روز پیش این بیمار را معاینه کردید؟»

گفتند: «ده روز پیش.»

وزیر، لباس اسماعیل را از روی پایش کنار

زد و گفت: «بیایید! معاینه کنید!»

همگی نگریستند اما اثری نیافتند.

یکی از پزشکان فریادی از پرده ی دل برکشید که: «این، کار مسیح علیه السلام است! کار پزشک نیست.»

وزیر گفت: «نه! اگر شما می پذیرید که کار پزشکان نیست ما خود خواهیم شناخت که کار کیست.»

از شما هرگز

از شما هرگز

آنگاه سردمدار رژیم عباسی، «مستنصر»، «اسماعیل هرقلی» را به حضور طلبید و جریان را از خودش پرسید و او نیز همانگونه که اتفاق افتاده بود گزارش کرد که خلیفه دستور داد هزار دینار به او هدیه کنند.

پول را آوردند و خلیفه گفت: «اسماعیل! به شکرانه ی شفا گرفتن و بهبود، این پول را بگیر و در راه خدا انفاق نما.»

[صفحه ۴۱۷]

پاسخ داد: «من جرأت گرفتن یک دینار آن را ندارم.»

خلیفه با شگفتی پرسید: «از چه کسی جرأت نداری؟»

گفت: «از همان شفابخشی که مرا نجات داد، چرا که او فرمود از شما چیزی نپذیرم.»

خلیفه ی خود کامه عباسی گریست و اندوهگین شد و اسماعیل بی آنکه چیزی از او بپذیرد از کاخ شومش بیرون آمد.

آری! «شمس الدین» فرزند «اسماعیل هرقلی» می گوید: «من هم خوب به پای پدرم نگریستم، نه تنها اثری از زخم در آن ندیدم بلکه بسان پای سالم موهای آن نیز روئیده بود.» [۱].

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۶۱.

داستان ابوراحج

داستان ابوراحج

در شهر تاریخی «حله» ستمکاری بنام «مرجان صغیر» حکم می راند که بطور آشکار به خاندان وحی و رسالت و پیروان آنان،

دشمنی می ورزید و در همان زمان، مردی بنام «ابوراحج» می زیست که به خاندان وحی و رسالت مهر می ورزید و از دشمنان آنان بیزاری می جست.

روزی جاسوسان و بداندیشان، به حاکم خود کامه خبر بردند که «ابوراحج» به برخی از صحابه پیامبر ناروا می گوید و به خاندان پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم مهر می ورزد.

او، «ابوراحج» را احضار کرد و دستور

شکنجه و شلاق او را صادر کرد.

مأمورانش آنقدر بر سر و صورت و بدن او زدند که دندانهایش ریخت، سپس جلا‌دانش زبان آن بیچاره را از کام بیرون کشیدند و با سوزن بزرگی آن را سوراخ کردند و پس از سوراخ نمودن بینی او، ریسمانی موئین از آن عبور دادند و او را در کوچه های حله گردانیدند و اشرار، پیکر رنجیده ی او را از هر سو هدف قرار دادند و تا مرز مرگ او را کتک زدند.

[صفحه ۴۱۸]

به حاکم گزارش دادند که: «ابوراحج، بخاطر ضربات وارده، از پا افتاده است و دیگر امکان گردانیدن او در کوچه های شهر نیست.»

دستور اعدام او را صادر کردند، اما برخی با اشاره به پیری و پیکر درهم شکسته ی او، یادآور شدند که: «این زخمهای بی شماری که بر او وارد آمده است، او را خواهد کشد و دیگر نیازی به اعدام او نیست.» و حاکم خود کلامه نیز از اعدام او گذشت.

او را در همان حال رها کردند، خاندان و نزدیکانش آمدند و او را به خانه بردند. اما بر اثر ضربات وحشیانه و شکنجه های هولناک، در چنان شرایط و خیمی بود که هیچ کس در مرگ او تردید نمی کرد و همه بر این عقیده بودند که او آخرین دقایق زندگی را سپری می کند؛ اما فردای آن روز، او را دیدند که سالم و پرنشاط، در بهترین حال و هوا به نماز ایستاده است. دندانهایش که همه فرو ریخته بود سالم و در جایش قرار گرفته و زخمهای بی شمار پیکرش بهبود یافته و در بدن او اثری

از شکنجه و آزار دیروز نیست.

مردم از این رویداد شفقت انگیز بهت زده شدند و از او حقیقت جریان را خواستار شدند. او گفت که: در اوج درد و رنج و فشار به حضرت مهدی علیه السلام توسل جسته و از او طلب فریادرسی نموده و بوسیله ی او به بارگاه خدا شتافته و آنگاه حضرت مهدی علیه السلام به خانه او وارد شده و خانه اش را نورباران ساخته است.

آری! ابوراحج می گوید: «امام عصر علیه السلام دست گره گشا و شفابخش خویش را بر چهره ام کشید و فرمود:

«أخرج! و كد علی عیالك فقد عافاك الله تعالی!»

یعنی: برخیز! و از خانه بیرون برو و برای اداره ی زندگی خود و خانواده تلاش کن. خداوند نعمت صحت و سلامت را دگربار، به تو ارزانی داشت.

و اینک ملاحظه می کنید که از سلامتی کامل برخوردارم.»

«شمس الدین محمدبن قارون» که این روایت را آورده است، او را در حالی دید

[صفحه ۴۱۹]

که طراوت جوانی بسوی او بازگشته و چهره اش گندمگون و دلنشین شده و قامتش برافراشته و معتدل گردیده است.

خبر عنایت امام عصر علیه السلام در شهر «حله» پخش شد و حاکم بیدادگر او را احضار کرد. او که دیروز ابوراحج را بر اثر ضربات وارده و شکنجه های هولناک مأمورانش با چهره ای ورم کرده و... دیده بود، هنگامی که او را صحیح و سالم و بانشاط و پرتراوت دید و نگریست که هیچ اثری از زخمهای عمیق و بی شمار دیروز در پیکرش نیست، سخت به وحشت افتاد و راه و روش ظالمانه ی خویش

را با پیروان اهل بیت علیهم السلام تغییر داد و رفت که دیگر با آنان به گونه ای عادلانه و انسانی رفتار نماید.

ابوراحج پس از افتخار دیدار حضرت مهدی علیه السلام گویی جوانی ۲۰ ساله بود و شگفت انگیز این بود که تا پایان عمر همان طراوت و نشاط جوانی را با خود داشت. [۱].

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۷۰.

قضیه مقدس اردبیلی

قضیه مقدس اردبیلی

مرحوم علامه مجلسی از گروهی و آنان نیز از سید بزگوار، جناب «میر علام» آورده اند که:

شبی در ساعت‌های آخر شب در صحن مطهر امیرمؤمنان علیه السلام بودم دیدم که در خلوت شب، مردی بسوی مرقد منور در حرکت است. به او نزدیک شدم دیدم عالم پرواپیشه مقدس اردبیلی است. خود را به او نشان ندادم و بطور مخفیانه به مراقبت او نشستم.

او به درب حرم مطهر که بسته بود رسید، اما با رسیدن او بطور شگفت انگیزی درب گشوده شد و او وارد حرم گردید. گوش دادم دیدم گویی با کسی به گفتگو پرداخته است و آنگاه از حرم خارج گردید و پس از خروج او، دریها بصورت

[صفحه ۴۲۰]

نخست بسته شد.

«مقدس اردبیلی» به سوی مسجد کوفه حرکت کرد و من نیز بطوری که او مرا نبیند، از پی او روان شدم. او وارد مسجد و بسوی محرابی که شهادتگاه امیرمؤمنان علیه السلام بود، راه افتاد. خود را به محراب رسانید و مدتی در آنجا درنگ کرد، سپس به سوی نجف بازگشت و من نیز به دنبال او سایه به سایه آمدم.

در میانه ی راه به من سرفه دست داد و آن

جناب به حضور من توجه یافت و فرمود: «میرعلام تو هستی؟»

پاسخ دادم: «آری!»

گفت: «اینجا چه می کنی؟»

پاسخ دادم از همان لحظات ورود شما به حرم مطهر امیرمؤمنان علیه السلام تاکنون با شما بوده ام و اینک شما را به مقام شامخ صاحب آن قبر سوگند می دهم که از آنچه از آغاز تا انجام برایتان پیش آمده است مرا باخبر سازی.»

گفت: «اگر تعهد کنی تا زنده هستم آن را نزد خویش نگاهداری و به کسی نگوئی حقیقت را به تو می گویم.»

من تعهد اخلاقی سپردم.

گفت: «من در مسایل پیچیده ی علمی و فقهی می اندیشیدم، تصمیم گرفتم کنار مرقد امیرمؤمنان حاضر گردم و از آن روح بلند و ملکوتی بخواهم مشکل فقهی و علمی مرا پاسخ گوید.»

هنگامی که به درب حرم رسیدم، دربها گشوده شد. وارد شدم و با همه ی وجود، صمیمانه از خدا خواستم که سالارم، امیرمؤمنان علیه السلام مرا پاسخ دهد، درست در این هنگام بود که ندایی از جانب قبر مطهر شنیدم که فرمود: امشب به مسجد کوفه برو، سؤال خود را از قائم آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم بپرس، چرا که او امام زمان توست.»

به سرعت بسوی مسجد کوفه شتافتم و نزدیک محراب رفتم و از حضرت مهدی علیه السلام که در آنجا به نیایش نشسته بود، مسایل خویش را پرسیدم و او پاسخ مرا

[صفحه ۴۲۱]

با کرامت وصف ناپذیری داد و اینک به خانه ی خویش باز می گردم.» [۱].

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۱۷۵.

داستان شیخ محمد حسن

داستان شیخ محمد حسن

مرحوم «محدث نوری» در

کتاب خویش «جنهالمأوی» [۱] از برخی علمای بزرگ حوزه ی علمیه نجف آورده است که: در آنجا یک دانشجوی علوم اسلامی بود، بنام «شیخ محمدحسن» که از سه مشکل بزرگ رنج می برد. این سه مشکل عبارت بود از:

۱- دچار درد سینه و بیماری سختی بود که خون از سینه اش می آمد.

۲- به آفت فقر و تهیدستی گرفتار بود.

۳- دل در گرو مهر دختری نهاده بود، اما خانواده ی دختر، به دلیل فقر و بیماریش با ازدواج او موافقت نمی کردند.

هنگامی که از همه جا مأیوس و نومید گردید با خود عهد بست که چهل شب چهارشنبه به مسجد کوفه [۲] برای عبادت و نیایش برود چرا که میان مؤمنان مشهور بود که اگر کسی چنین کند، به خواست خدا به دیدار امام عصر علیه السلام مفتخر خواهد شد.

بر این اساس بود که این مرد، بدین برنامه همت گماشت بدان امید که به دیدار حضرت مهدی علیه السلام نایل آید و سه مشکل خویشتن را با آن مشکل گشا و چاره ساز در میان بگذارد.

آخرین شب چهارشنبه بود، شبی بسیار تیره و تار و سرد و طوفانی. باد تندی می وزید و او بر سکوی مسجد کوفه نشسته و غرق در غم و اندوه بود، چرا که

[صفحه ۴۲۲]

بخاطر جریان خون از سینه اش به هنگام سرفه، نمی توانست در داخل مسجد توقف کند و احترام طهارت مسجد و آن مکان مقدس را می نمود و نیز در این اندیشه بود که آخرین شب چهارشنبه که چهلمین هفته بود فرا رسید و او نتوانسته بود به دیدار

آن کعبه مقصود نایل آید و این محرومیت نیز غمی بزرگ بر غمهایش می افزود.

او به نوشیدن قهوه عادت داشت و به همین دلیل آتشی برافروخت تا قهوه ردیف کند که بناگاه در آن شب تاریک و خلوت، مردی را دید که بسوی او می آید، از این رخداد، آزرده خاطر شد و با خود گفت: «اندکی قهوه به همراه دارم آن را هم این بنده ی خدا خواهد نوشید و برایم چیزی نخواهد ماند.»

خودش می گوید: در این فکر بودم که آن مرد رسید و مرا با نام و نشان صدا زد و به من سلام گفت، از شناخت او که مرا با نام صدا زد تعجب کردم و گفتم: «شما از کدام قبیله می باشید؟ از قبیله فلان هستید؟»

گفت: «خیر!»

و من نام بسیاری از قبایل را آوردم و او مرتب گفت: «خیر!» و از هیچ یک از این عشیره ها نبود.

آنگاه او پرسید: «چه مشکل و خواسته ای تو را به اینجا آورده است؟»

گفتم: «شما چرا از من در این مورد می پرسی؟»

گفت: «اگر به من بگویی چه زبانی به تو خواهد رسید؟»

فنجانی پر از قهوه کردم و به او تقدیم داشتم و او کمی از آن نوشید، سپس فنجان را باز گردانید و گفت: «شما بنوشید.»

فنجان را گرفتم و تا آخرین قطره ی آن را نوشیدم، آنگاه گفتم: حقیقت این است که من دچار فقر و تنگدستی بسیار سختی هستم، از سوی دیگر به بیماری علاج ناپذیری گرفتارم که به هنگام سرفه، خون از سینه ام می آید و دیگر اینکه به بانویی دل

بسته ام و می خواهم با او پیمان زندگی مشترک ببندم، اما بخاطر دو مشکلم خانواده اش موافقت نمی کنند.

[صفحه ۴۲۳]

برخی روحانیون مرا سرگرم ساختند و گفتند اگر چهل هفته و هر هفته شب چهارشنبه به مسجد کوفه بیایم و خواسته هایم را به بارگاه خدا برم و دست توصل به دامن پربرکت امام عصر علیه السلام بزنم، خواسته هایم برآورده شده و مشکلات سخت زندگی، حل خواهد شد. من نیز رنج و خستگی این چهل شب را به جان خریدم و اینک آخرین شب فرا رسیده است، اما نه آن گرامی را دیده ام و نه به خواسته های خود رسیده ام.»

من گله می کردم و در اوج بی توجهی به آن بزرگوار بودم که رو به من کرد و فرمود:

«أما صدرك فقد برأ، و أما المرأة فستتزوج بها قريباً، و أما الفقر فلا يفارقك حتى الموت.»

یعنی: شیخ محمد! اینک سینه ات خوب شده و دیگر از بیماریت اثری نخواهی یافت و آن بانوی مورد علاقه ات نیز، بزودی به وصالش خواهی رسید، اما فقر و تهیدستی همراهت خواهد بود.

شگفتا! وقتی به خود آمدم دیدم سینه ام شفا یافته و پس از یک هفته با بانوی مورد علاقه ام ازدواج کردم، اما همانگونه که فرمود، تهیدستی هنوز همراه من است، مصلحت آن را نمی دانم. [۳].

پاورقی

[۱] «جنهالمأوی» در آخر جلد ۵۳ بحارالانوار چاپ شده است.

[۲] مسجد بزرگ و پربرکتی است در شهر کوفه که تا نجف فاصله ی چندانی ندارد. امیرمؤمنان علیه السلام در این مسجد نماز می خواند و همانجا هم به شهادت رسید.

آیت الله قزوینی

آیت الله قزوینی

مرحوم محدث نوری در کتاب خویش سه داستان، از دیدار عالم گرانقدر «آیت الله سید مهدی قزوینی» را با حضرت مهدی علیه السلام آورده است که ما دو دیدار آن را، به نقل از فرزندش که یکی از صلحا و شایستگان شهر «حله» بنام «علی» آورده است، بطور فشرده ترسیم می کنیم.

نامبرده آورده است که: روزی از خانه ام، به سوی دفتر آیت الله سید مهدی قزوینی به راه افتادم، به هنگام عبور از کوچه ها به مرقد «سید محمد» معروف به

[صفحه ۴۲۴]

«ذی الدمه» فرزند زید بن علی بن الحسین علیهم السلام رسیدم این مرقد منور بطرف کوچه پنجره ای داشت که به هنگام عبور، دیدم مرد پرشکوه و خوش چهره ای کنار پنجره ای مرقد ایستاده و بر روح «سید محمد» فاتحه تلاوت می کند. من نیز ایستادم و فاتحه خواندم و پس از پایان فاتحه، بر آن مرد بزرگ سلام گفتم و او جوابم را داد و گفت: «علی! تو به خانه ی سید مهدی قزوینی و برای دیدار او می روی؟»

گفتم «آری!»

گفت: «پس بیا با هم برویم!»

در میان راه به من گفت: «علی! بر ضرر و زیان مالی که امسال بر تو رسیده است اندوهگین مباش، چرا که تو مردی هستی که خداوند تو را با ارزانی داشتن نعمت مالی آزموده، و تو را سپاسگزار و حق شناس و ادا کننده ی حقوق اموال خود، یافته است. آنچه را خدا بر تو واجب ساخته بود انجام دادی و مال چیزی است که می آید

علی می گوید: «من در آن سال در تجارت زیان بزرگی کرده بودم و آن را به هیچ کس نگفته بودم، اما هنگامی که دیدم یک مرد بیگانه و ناشناس از ورشکستگی و ضرر بزرگ من در تجارت آگاه است، غم و اندوه سراسر قلبم را گرفت و فکر کردم که خبر این ضرر بزرگ منتشر شده و مردم فهمیده اند، بطوریکه این مرد بیگانه نیز از آن اطلاع یافته است. اما به هر حال گفتم: خدای را سپاس!»

دیدم ادامه داد که: «علی! آنچه از اموال تو بخاطر زیان در تجارت، از دست رفت بزودی به دستت باز می گردد و بدهی هایت پرداخت می شود.»

هنگامی که به بیت آیت الله قزوینی رسیدیم، ایستادم و به آن مرد بزرگ گفتم: «سرورم! بفرمایید داخل! من اهل این خانه هستم و شما میهمان.»

او فرمود: «أنا صاحب الدار.»

یعنی: من خود صاحب خانه هستم.

اما من بر او پیشی نگرفتم، بلکه او دست مرا گرفت و وارد خانه ساخت. در کنار

[صفحه ۴۲۵]

خانه ی «سید مهدی قزوینی» مسجدی بود، ما وارد آن مسجد شدیم و دیدیم گروهی از دانشجویان علوم اسلامی در انتظار آمدن «سید» برای تدریس هستند.

آن مرد بر جایگاه خاص «سید» نشست و کتاب «شرایع» را که در آنجا بود برگرفت و گشود و بر ورقهایی که آیت الله قزوینی برخی نکات را نوشته بود نظاره کرد و برخی مسایل را خواند.

در این هنگام «سید» وارد شد و دید آن مرد بزرگ در جایگاه او نشسته است به او خوش آمد گفت و او با ورود «سید» از

جایگاه او کنار رفت، اما سید با اصرار آن مرد پرشکوه را در جای خود نشانید.

خود آیت الله قزوینی در این مورد می گوید: «من او را مردی بسیار پرشکوه و زیباروی دیدم، بسوی او رفتم و از حل او جویا شدم، اما گویی از او شرمنده شدم که از نام و وطنش بپرسم.»

به هر حال، «سید» درس خود را طبق برنامه روزانه آغاز کرد و آن میهمان نیز که خود را صاحب خانه خوانده بود، در مسایلی که «سید» طرح می کرد پرس و جو و چون و چرا را آغاز کرد.

یکی از دانشجویان علوم دینی که کم سن و سال و کم تجربه می نمود، به او گفت: «این بحث به شما ربطی ندارد، لطفا سکوت کنید تا بحث ادامه یابد!» که او تبسم کرد و ساکت شد.

پس از پایان بحث آیت الله قزوینی از او پرسید: «از کجا به شهر «حله» آمده اید؟»

پاسخ داد: «شهر سلیمانیه.»

آیت الله پرسید: «چه زمانی از سلیمانیه خارج شده اید؟»

پاسخ داد: «دیروز!»

و افزود که: «نجیب پاشا آنجا را فتح کرد و پیروزمندانه وارد شهر گردید و احمد پاشا را که بر دولت عثمانی شوریده بود، دستگیر کرده است.» [۱].

[صفحه ۴۲۶]

آیت الله قزوینی در این مورد می گوید: «من در مورد سخن او و اینکه چگونه خبر فتح سلیمانیه به حکومت «حله» گزارش نشده است فکر می کردم و به ذهنم نرسید که از آن مرد بزرگ بپرسم که چگونه با وجود اینکه دیروز از «سلیمانیه» حرکت کرده است و فاصله آنجا تا «حله» حدود ۴۰۰ کیلومتر

است، امروز به «حله» رسیده است؟»

آنگاه آن مرد بزرگ آب خواست، یکی از خدمتگزاران بیت برخاست تا از ظرف ویژه ای که گلین یا سفالین بود، برای او آب خوردنی بیاورد که فرمود: «از آنجا نه! چرا که در آن حیوانی مرده است.» وقتی به درون ظرف نگریست، دید سوسماری زهرآگین در آن مرده است.» از ظرف دیگری برایش آب آوردند. آن را نوشید، آنگاه برخاست و آماده حرکت شد که آیت الله قزوینی نیز پناخواست و او را بدرقه نمود.

پس از رفتن او «سید» گفت: «خبر گفت: چرا خبر او در مورد فتح سلیمانیه را به آسانی پذیرفتید؟»

همه به فکر فرو رفتند که «حاج علی» همو که پیش از همه او را در کنار مرقد «سید محمد» دیده بود، همه ی آنچه را که از او شنیده بود برای حاضران گفت و همگی در حالی که حیرت و بهت همه را فرا گرفته بود، حرکت کردند و به جستجوی او پرداختند و همه ی شهر را زیر پا نهادند، اما آن مرد بزرگ را نیافتند. گویی به آسمان پرکشید یا در زمین نهان شد.

آیت الله قزوینی پس از اندیشه ی عمیقی گفت، مردم! به خدای سوگند که او صاحب الأمر بود.»

و عجیب اینکه پس از ده روز خبر فتح «سلیمانیه» و دستگیری «احمد پاشا» و... تازه به «حله» و حاکم آن رسید. [۲].

[صفحه ۴۲۷]

پاورقی

[۱] آن روزها عراق جزو دولت عثمانی بود و «احمد پاشا» بر ضد حکومت مرکزی سرکشی می کرد.

[۲] جنهالمأوی، (بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۲۸۳) حکایت ۴۴.

در راه زیارت پیشوای شهیدان

در راه زیارت پیشوای شهیدان

داستان

دیگری را مرحوم «محدث نوری» از فرزند آیت الله سید مهدی قزوینی آورده است که او به نقل از پدر گرانقدرش می گوید:

روز چهاردهم ماه شعبان، از شهر «حله» برای زیارت امام حسین علیه السلام به سوی کربلا حرکت کردم، بدان امید که شب نیمه ی شعبان را، در آنجا باشم و سالار شهیدان را زیارت نمایم.

اما هنگامی که به نقطه ای بنام «نهر هندی» رسیدم دیدم راه بندان است و همه ی زائران در آنجا مانده اند، چرا که به آنان گزارش شده است که عشیره ی «عنیزه» که قبیله ای صحرائشین بودند، راه کربلا را مسدود ساخته و اموال و امکانات زائران و مسافران را غارت می کنند.

در همان شرایطی که مردم سرگردان بودند و هوا نیز بارانی بود، من برای نجات زائران به بارگاه خدا و امامان معصوم علیهم السلام توسل جستم، بدان امید که مددی برسد که ناگاه در همان حالت تضرع و نیایش با خدا و توسل به اهل بیت علیهم السلام دیدم شهبواری که نیزه ی بلندی به دست داشت، در کنارم ایستاد و سلام کرد.

پاسخ او را دادم که مرا با نام و نشان مخاطب ساخت و فرمود: «به زائران بگویید بیایند، چرا که عشیره ی «عنیزه» راه را ترک کرده اند و اینک راه کاملاً آزاد و امنیت در آن برقرار است.»

ما همراه زائران کوی حسین علیه السلام حرکت کردیم و او نیز ما را همراهی می کرد و بسان شیر، پیشاپیش کاروان می رفت، اما بناگاه در میان راه و پس از رفع خطر و نگرانی از ما، از برابر دیدگانمان

نهان شد، من به همراهانم گفتم: «آیا تردیدی باقی است که او صاحب الزمان بود؟»

همگی گفتند: «نه به خدای سوگند!»

آیت الله قزوینی ادامه می دهد:

[صفحه ۴۲۸]

«به هنگامی که آن مرد بزرگ ما را همراهی می کرد، خوب به او نگریستم، گویی آشنا بنظرم می آمد، چنین می نمود که او را دیده ام، هنگامی که در یک چشم به هم زدن از نظرها ناپدید شد، بناگاه به یادم آمد که این شهسوار نجات بخش همان کسی است که در حله به خانه ی ما آمد.»

به هر حال، عشیره ی مورد اشاره را کسی از ما ندید، تنها از گرد و غباری که از کوچ آنها آسمان را پوشانده بود، متوجه شدیم که آنان رفته اند. ما به همراه زائران، مسافت میان «نهر هندی» تا «کربلا» را که سه ساعت بود پیمودیم و هنگامی که به دروازه ی شهر رسیدیم نگهبانان شهر پرسیدند: «از کجا می آید؟ و چگونه آمدید و به شهر رسیدید؟ عشیره ی مهاجم کجا رفتند؟»

یکی از کشاورزان منطقه گفت: «همان وقت که عشیره ی غارتگر جاده را بسته و در آنجا مستقر شده بودند، سواری که نیزه ی بلندی در دست داشت رسید و در میان آنان با صدای رسای خویش به هشدار و اخطار پرداخت و هراس شدیدی بر دلهای آنان افکند، بدین جهت به سرعت منطقه را ترک کردند.»

آیت الله قزوینی می افزاید: «از آن کشاورز در مورد نشانه های آن سوار شجاع و نجاتبخش پرسیدم و او نشانه های او را برشمرد، دیدم: آری! همان شهسواری بوده است که در ساحل «نهر هندی»

نزد من آمد و فرمود: به زائران اطمینان بده که جاده امن شده است، حرکت کنند.» [۱].

پاورقی

[۱] جنهالمأوی، داستان ۲۴، چاپ شده در بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۲۸۸.

آن بامداد پر خاطره

آن بامداد پر خاطره

علامه محقق «آیت الله صافی» صاحب تألیفات ارزنده، داستانی را در این مورد آورده است که خود، آن را از آقای «احمد عسکری تهرانی» که از خوبان می باشد شنیده است و داستان در مورد بنیاد مسجد امام حسن علیه السلام که اینک در مدخل شهر

[صفحه ۴۲۹]

«قم» قرار دارد، می باشد.

آقای عسکری می گوید:

حدود ۱۷ سال پیش بامداد پنجشنبه ای بود که نماز صبح را خوانده و به تعقیب و دعا مشغول بودم که سه جوان مکانیک آمدند و گفتند: «می خواهیم به شهر قم و مسجد جمکران [۱] مشرف شویم و برای برآمدن خواسته های خویش، دست توسل به سوی خدا و حجت او، امام عصر علیه السلام بزنیم و دوست داریم تا شما ما را در این سفر همراهی کنید.»

من با پیشنهاد آنان موافقت نموده و سوار بر ماشین شدیم و به سوی قم حرکت کردیم. نزدیک قم رسیدیم که ماشین دچار نقص فنی گردید و از حرکت باز ایستاد. جوانها به تعمیر آن پرداختند و من با استفاده از فرصت، کمی آب بر گفتم و به قصد تطهیر از آنان دور شدم.

پس از اینکه اندکی از آنان فاصله گرفتم در آنجا «سید» زیباچهره و سفیدرویی را با ابروهای کشیده و دندانهای سفید و براق و خالی بر چهره، دیدم که لباس سفید و عبای نازک و نعلین زرد بر پا دارد. عمامه

ای سبز رنگ بر سر نهاده و با نیزه ای که در دست دارد زمین را خطکشی می کند.

با خود گفتم: «این سید بزگوار، اول صبح به اینجا آمده و در کنار جاده، با نیزه به خطکشی پرداخته است، این کار درستی نیست چرا که جاده عمومی است و آشنا و بیگانه در آن رفت و آمد می کنند.»

آقای عسکری که از سوءظن و ادب خویش نسبت به آن «سید» اظهار ندامت می کند می افزاید: به سوی او رفتم و گفتم «سید! زمان توپ و تانک و اتم است، شما نیزه بدست گرفته ای؟ برو درست را بخوان.»

[صفحه ۴۳۰]

پس از این سخن او را ترک کردم و به نقطه ی دوردستی رفتم، تا برای تطهیر بنشینم که او مرا با نام و نشان صدا زد و گفت: «آقای عسکری! آنجا منشین، من آنجا را برای مسجد خط کشیده ام.»

از این نکته که چگونه و از کجا مرا می شناسد، غفلت کردم و بی آنکه بتوانم سخنی بگویم گفتم: «چشم!» و برخاستم.

او اشاره کرد که: برو پشت آن بلندی... و من رفتم.

برخی سؤالات در این مورد به ذهنم رسید و تصمیم گرفتم آنها را با سید در میان بگذارم و به او بگویم: «سید جان! این مسجد را برای چه کسی می سازی؟ برای فرشتگان یا جنیان؟ کدامیک؟» چرا که آنجا آن روزها بیابان بود و از شهر «قم» دور.

و نیز تصمیم گرفتم به او بگویم: «مسجدی که هنوز ساخته نشده چرا مرا از تطهیر در این زمین بازمی داری؟» چرا که مسجد هنگامی حکم مسجد پیدا می کند که

زمین آن را برای مسجد وقف شده باشد و پیش از این حکم مسجد را ندارد.

پس از این فکرها و تطهیر، به سوی سید رفتم و بر او سلام گفتم.

او نیزه اش را به زمین فرو کرد و به من خوش آمد گفت و فرمود: «سؤالهایی را که آماده ساختی بررسی، طرح کن!»

من شگفت زده شدم، اما به خود نیامدم که او چگونه از آنچه در دل من می گذرد باخبر است و هنوز من چیزی به زبان نیاورده، از نیت من خبر می دهد، این نه تنها کاری طبیعی نیست که خارق العاده است.

به هر حال من توجه به این نکات نیافتم و به او گفتم: «سید جان! درست را رها کرده و اینجا آمده ای، گویی نمی اندیشی که ما در عصر موشک و توپ زندگی می کنیم و دیگر نیزه ارزشی ندارد. نیزه در روزگار ما چه کاره است؟»

و بدین صورت میان من و او گفتگو شروع شد.

سپس نظری به زمین افکند و فرمود: «من نقشه ی مسجد را می کشم.»

گفتم: «برای جنیان یا آدمیان؟»

[صفحه ۴۳۱]

فرمود: «برای انسانها.»

آنگاه فرمود: «بزودی اینجا آباد می شود.»

گفتم: «بفرمایید ببینم اینجا که من می خواستم تطهیر کنم، فرمودید مسجد است و اجازه ندادید با اینکه هنوز مسجدی ساخته نشده است، چرا؟»

فرمود: «آقای عسکری! در این نقطه یکی از فرزندان فاطمه علیهاالسلام به شهادت رسیده است بزودگی قتلگاه او محراب مسجد می گردد، چرا که خون شهید در این نقطه به زمین ریخته شده است.»

آنگاه به نقطه ای اشاره کرد و فرمود: «در آن

نقطه هم نقشه ی دستشویی و توالت کشیده ام زیرا آنجا نقطه ای است که دشمنان خدا و پیامبر، به زمین افتاده و هلاک شده اند.»

سپس همانگونه که ایستاده بود برگشت و مرا نیز برگردانید و در حالیکه سیلاب اشک از دیدگانش فرو می ریخت فرمود: «آنجا حسینیه ساخته می شود.» و با به زبان آوردن نام حسین علیه السلام باران اشک از دیدگانش فروبارید و من نیز با گریه ی او، گریستم.

و نیز فرمود: «پشت حسینیه کتابخانه می شود و شما نیز بدان کتاب هدیه می کنی.»

گفتم: «موافق هستم، اما با سه شرط:

۱- نخست اینکه تا آن زمان زنده باشم.

فرمود: «ان شاء الله!»

۲- دوم اینکه اینجا مسجدی ساخته شود.

فرمود: «بارک الله»

۳- سوم اینکه به اندازه امکان مالی خویش، گرچه یک کتاب باشد برای اجرای دستور شما پسر پیامبر، بدینجا کتاب بیاورم.

مرا به سینه چسبانید، پرسیدم: «چه کسی اینجا مسجد خواهد ساخت؟»

[صفحه ۴۳۲]

فرمود: «یدالله فوق ایدیهم.»

گفتم: «من هم می دانم که قدرت خدا بالاترین قدرتهاست اما...»

فرمود: «بزودی خواهی دید که در اینجا مسجد پرشکوهی برپا می شود، هنگامی که ساخته شد سلام مرا به بنیاد کننده اش برسان.»

و مرا دعا کرد.

من سید را ترک کردم و به طرف ماشین آمدم که دیدم درست شده و آماده ی حرکت است.

همراهان از من پرسیدند: «آقای عسکری! زیر برق این آفتاب، با چه کسی گفتگو می کردی؟»

گفتم: «مگر سید به آن عظمت را با نیزه ی بلندش ندیدید؟ با او صحبت می کردم.»

گفتند: «با کدام سید؟»

پشت سرم را نگاه کردم، گفتم:

«آنجاست!»

اما دریغا که دیدم زمین صاف و هموار است و هیچ کس نیست. سخت تکان خوردم و سوار ماشین شدم، اما در حالی وصف ناپذیر بودم. دوستان با من صحبت می کردند اما من قدرت پاسخگویی به آنان را نداشتم و نمی دانم که نماز ظهر و عصر را چگونه خواندم.

سرانجام به مسجد جمکران رسیدیم اما من فکرم پریشان بود. در مسجد نشستم یک طرف من مرد سالخورده ای بود و طرف چپم یک جوان.

نماز مسجد جمکران را خواندم، پس از نماز برخاستم سجده کنم که دیدم سید گرانقدری که با آمدنش آن محدوده را عطر آگین کرد، از راه رسید و گفت: «آقای عسکری! سلام علیکم.»

و در کنار من نشست. تن صدایش درست تن صدای همان سیدی بود که پیش از ظهر در آنجا نقشه ی مسجد می کشید. مرا به نکته ای نصیحت کرد.

پس از آن به سجده رفتم و ذکر صلوات را خواندم و سر از سجده برداشتم، دریغا که دیگر او را ندیدم.

[صفحه ۴۳۳]

از مرد سالخورده و آن جوان که در دو سوی من نشسته بودند پرسیدم: «سید کجا رفت؟»

گفتند: «ما ندیدیم.»

ناگهان گویی زمین لرزه شد و حال من دگرگون شد، دوستانم آمدند و از دیدن وضعیت من شگفت زده شدند و آب بر صورتم پاشیدند و به تهران بازگشتیم.

با رسیدن به تهران جریان را به یکی از علمای شهر گفتم. او گفت: «بی تردید آن سید گرانمایه، حضرت مهدی علیه السلام بوده است، اینک، شکیبایی پیشه ساز تا بینیم آنجا، مسجدی درست می شود؟»

سالها از آن جریان گذشته بود که

به مناسبتی به شهر قم آمدم. هنگامیکه به آغاز شهر رسیدم، دیدم ستونها برافراشته شده و در همان مکانی که سید نقشه می کشید کار می کنند و مسجد می سازند.

پرسیدم: «چه کسی این مسجد را می سازد؟»

گفتند: «حاج یدالله رجبیان.»

با آمدن نام «یدالله» قلبم به طپش افتاد و غرق در عرق شدم و نتوانستم سرپا بایستم، بر صندلی تکیه زدم و آنگاه معنای سخن امام علیه السلام را فهمیدم که هنگامی که پرسیدم: «چه کسی اینجا مسجد خواهد ساخت؟»

فرمود: «یدالله فوق ایدیهم.»

به تهران بازگشتم و ۴۰۰ جلد کتاب خریدم و همه را وقف کتابخانه ی آن مسجد نمودم و با حاج «یدالله رجبیان» ملاقات کردم و جریان را به او بازگفتم. [۲].

پاورقی

[۱] مسجدی است نزدیک قم که به دستور امام عصر علیه السلام ساخته شده است و مردم دسته دسته بدانجا می روند و نماز بجای آورده و برای برآورده شدن حاجات خویش به حضرت ولی عصر (ارواحنا فداه) توسل می جویند.

[۲] کتاب «پاسخ به ده پرسش»، آیت الله صافی دامت برکاته.

در راه کاظمین

در راه کاظمین

مرحوم نوری در کتاب «نجم الثاقب» آورده است که:

حاج علی بغدادی از شایسته کرداران و خوبان بود و از جمله نیکبختانی است

[صفحه ۴۳۴]

که به دیدار حضرت مهدی علیه السلام مفتخر شده است.

فشرده ی داستان دیدار او اینگونه است:

این مرد شایسته و باتقوا، مرتب از بغداد به کاظمین برای زیارت دو امام گرانقدر حضرت جواد و حضرت کاظم علیهم السلام می رفت و پیوسته به آنها ارادت و عشق می ورزید.

خودش می گوید: مقداری خمس

و حقوق مالی بر عهده ام بود، به همین جهت به نجف اشرف رفتم و بیست تومان آن را به عالم فقیه پارسا «شیخ انصاری»، بیست تومان آن را هم به عالم فقیه پارسا «شیخ محمد حسین کاظمی» بیست تومان هم به «آیت الله شیخ محمد حسن شروقی» دادم و بیست تومان دیگر بدهکار بودم که تصمیم گرفتم پس از بازگشت به بغداد آن را هم در کاظمین به فقیه گرانقدر «آیت الله آل یاسین» بپردازم.

پنجشنبه بود که به بغداد بازگشتم. نخست به سوی کاظمین و زیارت دو امام گرانمایه علیهم السلام حرکت کردم، پس از زیارت به منزل «آیت الله آل یاسین» رفتم و بخشی از باقی مانده ی بدهی شرعی خویش را به او تقدیم داشتم تا در موارد مقرر مصرف نماید و از او اجازه خواستم که باقی مانده را به تدریج در مواردی که شایسته دیدم، مصرف کنم.

آیت الله آل یاسین، با اصرار از من خواست که در خدمتشان بمانم، اما با عذرخواهی از او بخاطر کارهای ضروری خداحافظی کردم و بسوی بغداد حرکت کردم. درست یک سوم راه را آمده بودم که با سید گرانقدر و پرشکوه و باوقار و هیبتی روبرو شدم. دیدم عمامه ی سبز بر سر دارد و بر گونه اش خالی است بسیار زیبا و دلنشین. او به سوی کاظمین برای زیارت می رفت، به من رسید و سلام کرد و بسیار گرم و پرمهر با من مصافحه و معانقه نمود. مرا به سینه چسبانید و خوش آمد گفت و فرمود: «کجا؟»

[صفحه ۴۳۵]

گفتم: «زیارت کرده و اینک عازم بغداد هستم.»

گفت: «شب جمعه»

است، برگردیم برویم کاظمین.»

گفتم: «نمی توانم.»

فرمود: «چرا! برگرد تا گواهی کنم که از دوستان جدم امیرمؤمنان علیه السلام و از دوستان و شیعیان ما هستی و شیخ نیز گواهی می دهد و خدا می فرماید:

«و استشهدوا شهیدین.» [۱].

من پیش از این از آیت الله شیخ آل یاسین، خواسته بودم که به من سندی بنویسد و در آن گواهی کند که من از شیعیان و دوستان اهل بیت پیامبر علیهم السلام هستم، تا آن نامه را در کفن خویش قرار دهم.»

از سید پرسیدم: «از کجا مرا شناختی و چگونه این گواهی را می دهی؟»

فرمود: «چگونه انسان کسی را که حق او را بطور کامل می دهد، نمی شناسد؟»

گفتم: «کدام حق؟»

فرمود: «همان حقوقی که به وکیل من دادی؟»

گفتم: «وکیل شما کیست؟»

فرمود: «شیخ محمدحسن!»

گفتم: «آیا او وکیل شماست؟»

فرمود: «آری!»

از گفتار او شگفت زده شدم. فکر کردم میان من و او، دوستی دیرینه ای است که من فراموش کرده ام، چرا که او در آغاز رویارویی با من، مرا به نام و نشان صدا زد. و نیز فکر کردم از من توقع دارد که مبلغی از آن خمس که بر عهده دارم بدان جهت که از نسل پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم است به او تقدیم دارم.

به همین جهت گفتم: «سید! از حقوق شما فرزندان پیامبر مقداری نزد من موجود است و از شیخ محمدحسن هم اجازه گرفته ام هر کجا دوست داشتم مصرف کنم.»

[صفحه ۴۳۶]

او تبسم کرد و فرمود: «آری! مقداری از حقوق ما را به وکلای ما در

نجف پرداختی.»

پرسیدم: «آیا این کارم شایسته و پذیرفته ی بارگاه خداست؟»

فرمود: «آری!»

به خود آمدم که چگونه این سید گرانبدر بزرگترین علمای عصر را، وکیل خود عنوان می سازد، برایم گران آمد. شگفت زده شدم، اما بار دیگر دچار غفلت شدم و موضوع را فراموش کردم.

پاورقی

[۱] سوره ی بقره، آیه ۲۸۲.

آیا این روایت صحیح است؟

آیا این روایت صحیح است؟

بار دیگر به گفتگوی با آن مرد بزرگ پرداختم و از موضوعات گوناگونی پرسیدم و او نیز همه را یکی پس از دیگری با مهر و محبت پاسخ داد. از موضوعاتی که طرح کردم یکی این بود که گفتم: «سرورم! گویندگان مذهبی می گویند که: مردی بنام «سلیمان اعمش» [۱] با فردی پیرامون زیارت پیشوای شهیدان امام حسین علیه السلام

[صفحه ۴۳۷]

گفتگو کردند. آن مرد بر این پندار بود که زیارت امام حسین علیه السلام بدعت است و هر بدعتی هم گمراهی است و هر گمراهی هم در آتش خواهد بود، آنگاه همین مرد در عالم رؤیا دید که هودجی میان آسمان و زمین است، پرسید که: «آن هودج چیست؟ و در درون آن کیست؟»

پاسخ داده شد: «درون آن دخت گرامی پیامبر، فاطمه علیهاالسلام و مادر او خدیجه علیهاالسلام قرار دارند.»

پرسید: «کجا روان هستند؟»

پاسخ داده شد: «به زیارت امام حسین علیه السلام چرا که شب جمعه است و شب مخصوص زیارت حسین علیه السلام است.»

و خود دید که ورقهایی از آن هودج به زمین می ریزد و در آنها این جمله نوشته شده است:

«أمان من النار لزوار الحسين عليه السلام في ليلة الجمعة! أمان من النار الى يوم القيامة.»

سرورم! آیا این روایت صحیح است؟

فرمود: «آری! کاملاً صحیح است.»

گفتم: «سرورم! آیا درست است که می گویند: ان من زار الامام الحسين عليه السلام

[صفحه ۴۳۸]

ليله الجمعة كان آمناً.» [۳].

فرمود: «آری!» و در همان حال دید گانش لبریز از اشک شد و گریست.

چیزی نگذشت که دیدم در حرم مطهر دو امام گرانقدر حضرت کاظم و جواد علیهم السلام هستیم بی آنکه از خیابانها و راههایی که به حرم می رسد، عبور کرده باشیم.

کنار درب ورودی ایستادیم، او فرمود: «زیارت بخوان!»

گفتم: «سرورم! من نمی توانم خوب بخوانم.»

فرمود: «آیا من بخوانم که شما نیز با من زیارت کنی؟»

گفتم: «آری!»

و او شروع به زیارت نمود و بر پیامبر و امامان معصوم علیهم السلام یکی پس از دیگری سلام و درود گفت تا به نام مبارک حضرت عسکری علیه السلام رسید، سپس رو به من کرد و گفت: «آیا امام زمانت را می شناسی؟»

پاسخ دادم: «چگونه نمی شناسم؟ آری!»

فرمود: «پس بر او سلام کن.»

گفتم: «السلام علیک یا حجهالله یا صاحب الزمان یابن الحسن!»

دیدم تبسم کرد و فرمود: «علیک السلام و رحمه الله و برکاته.»

آنگاه وارد حرم شدیم و ضریح را بوسه باران ساختیم و به من فرمود: «زیارت بخوان!»

گفتم: «سرورم! من نمی توانم خوب بخوانم.»

فرمود: «آیا برایت بخوانم؟»

گفتم: «آری!»

او شروع به خواندن زیارت مشهور به زیارت «امین الله» نمود و پس از پایان آن، فرمود: آیا جدم حسین را زیارت می کنی؟»

[صفحه ۴۳۹]

گفتم: «چرا! امشب شب جمعه و شب زیارتی حسین علیه السلام است و» و

او زیارت مشهور امام حسین علیه السلام را خواند.

هنگامه ی نماز مغرب رسید به من دستور داد نماز جماعت بخوانم.

من به نماز جماعت ایستادم و پس از نماز، آن بزرگوار از نظرم ناپدید شد و هر چه جستجو کردم و از پی او گشتم، او را ندیدم.

تازه به خود آمدم و به یاد آوردم که:

سید مرا با نام و نشان صدا زد.

مرا دعوت کرد به کاظمین بازگردم با اینکه نمی خواستم بازگردم.

از فقهای بزرگ به وکیل خود تعبیر می فرمود.

و سرانجام هم بناگاه از برابر دیدگانم نماند.

پس از این اندیشه، بناگاه دریافتم که آن حضرت امام عصر علیه السلام بوده است و دریغا که دیر او را شناختم. [۴].

پاورقی

[۱] به نقل ابن شهر آشوب، «سلیمان بن مهران اعمش» از اصحاب خاص حضرت صادق علیه السلام بود. فقیه فرزانه و رجالی توانا، حضرت آیت الله العظمی خوئی قدس سره می گوید: «یکفی فی الاعتماد علی روایت، جلالته و عظمته عند الصادق علیه السلام» معجم رجال الحدیث، ج ۸، ص ۲۸۱.

یعنی: در اعتماد به روایات او همین بس که نزد امام صادق علیه السلام دارای شخصیت و عظمت گرانقدری بوده است.

علامه مامقانی می نویسد: «وی در آخرین روزهای زندگی خویش به سختی مریض بود. ابن شبرمه، ابولیلی و ابوحنفیه، سه تن از شخصیت‌های علمی اهل سنت، به عیادت او رفتند ابوحنفیه به وی گفت: «حال که آخرین لحظات زندگی خویش را طی می کنی، ای کاش از احادیثی را که درباره ی علی علیه السلام نقل می کردی، مانند: «انا قسیم الجنة و النار» و...،

توبه می کردی.»

سلیمان اعمش به شدت عصبانی شد و گفت: «ای یهودی! با چه جرأتی با من این چنین سخن می گویی؟ قسم به خداوندی که اینک به سوی او می شتابم از موثق ترین اساتیدم شنیدم که علی علیه السلام فرمود: فردای قیامت کار تقسیم بهشت و جهنم به دست من است. و من به آتش فرمان می دهم که دوستان مرا آزار مده و آنان را رها ساز و دشمنان مرا به کام خویش فرو بر...» تنقیح المقال، ج ۲، ص ۶۶.

جهت آگاهی بیشتر مراجعه شود به: اتقان المقال، ص ۱۹۴، اعیان الشیعه، ج ۷، ص ۳۱۵، جامع الرواه، ج ۲، ص ۴۳۹، منتهی المقال، ص ۱۵۶، تهذیب التهذیب، ج ۴، ص ۱۹۵، تهذیب الکمال، ج ۱۲، ص ۷۶، الجرح و التعديل، ج ۴، ص ۱۴۶، سیر اعلام النبلاء، ج ۶، ص ۲۲۶، و الوافی بالوفیات، ج ۱۵، ص ۴۲۹.

[۲] بحارالانوار، ج ۴۵، ص ۴۰۲. یعنی: زائران امام حسین علیه السلام در شب جمعه از آتش سوزان جهنم در امان هستند. آنان تا روز واپسین قیامت از آتش در امان می باشند.

[۳] یعنی: هر کس در شب جمعه امام حسین علیه السلام را زیارت کند، همواره از هراسها در امان است.

[۴] نجم الثاقب، داستان ۳۱ و بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۳۱۵.

نگرشی بر این دیدارها

نگرشی بر این دیدارها

داستان انسانهای شایسته و خداجویی که از آغاز غیبت کبری تاکنون به دیدار حضرت مهدی علیه السلام مفتخر شده اند بسیار است که ما از مجموع آنها این چند داستان را برگزیدیم و روشن است که هر کدام از این داستانها، موضوعات مهم

و فواید بیشماری دارد و این رخدادهای، طی قرون و اعصار از غیبت کبری تاکنون رخ داده است.

برای نمونه:

حضرت مهدی علیه السلام در شهر تاریخی سامرا با «اسماعیل هرقلی» دیدار می کند و بیماری او را شفا می بخشد و به او خبر می دهد که بزودی خلیفه ستمکار «عباسی» به او مبلغ بزرگی خواهد داد و به او هشدار می دهد که نپذیرد.

[صفحه ۴۴۰]

در نجف اشرف مرد مسلول و گرفتاری را، به دیدار خویش مفتخر می سازد، اندکی از قهوه ی او می نوشد و بوسیله ی بقیه ی آن بیماری سخت او را برطرف می سازد. و به او خبر می دهد که به آروزی خویش در مورد آن دختر دلخواه خواهد رسید و می رسد.

در بحرین «محمد بن عیسی» را به دیدار خود مفتخر می سازد و راز «انار» و نقشه ی شوم وزیر بدانندیش را برملا ساخته و همه را نجات می دهد و جایگاه آن قالب را نیز به آن مرد شایسته خبر می دهد.

در راه کربلا کنار چادرهای آن عشیره ی یاغی و غارتگر که راه را بر روی زائران بسته بودن، می رود و هراس بر دل آنان می افکند، به گونه ای که وحشت زده و ترسان منطقه را ترک می کنند و راه را بدین وسیله برای زائران امام حسین علیه السلام باز می کند.

در شهر «حله» به «حاج علی» از ضرری که در تجارت برده است و به کسی نگفته سخن می گوید و به او نوید می دهد که اوضاع اقتصادی و تجارتش بهبود می یابد.

باز هم

در «حله» در خانه ی عالم بزرگوار آیت الله قزوینی حاضر می شود و خبر می دهد که دیروز از سلیمانیه خارج شده و از اوضاع و احوال آنجا و فتح سلیمانیه خبر می دهد و غایب می گردد و آنگاه پس از ده روز این خبر به حکام «حله» می رسد.

در مجالس و محافل شیعیان و دوستداران اهل بیت علیهم السلام که برای زنده نگاه داشتن نام و راه و رسم امامان نور علیهم السلام برپا می شود، حاضر می گردد.

راستی، شما خواننده ی عزیز! بنگر که آن حضرت چگونه وجود گرانمایه ی خویش را به شیعیان اثبات می کند، چگونه آنان را پناه می دهد و در تنگناها به فریاد آنان می رسد و شر دشمنان را از آنان برطرف می سازد و به آنان از توطئه ها و حيله ها و نقشه هایی که دشمن برای اذیت و آزارشان می کشد، خبر می دهد و آنگاه بصورت ناگهانی از برابر دیدگانشان نماند می گردد تا غیبت او به صورت ناگهانی دلیل این

[صفحه ۴۴۱]

باشد که او همان امام مهدی علیه السلام است نه دیگری.

و در همین فرصت برای شما خواننده ی گرامی روشن می شود که آنچه را آن گرانمایه و عزیز به «شیخ مفید» نوشت که:

«فانا نحیط علما بأبائکم و لا یعزب عنا شیء من أخبارکم.» [۱].

یعنی: ما بر اوضاع و اخبار شما و جامعه ی شما بخوبی آگاهیم و چیزی از اخبار شما بر ما پوشیده نمی ماند.

و مرقوم داشت که:

«انا غیر مهملین لمراعاتکم و لا ناسین لذکرکم و لو

لا ذلك لنزل بكم اللأواء.» [۲].

یعنی: ما از سرپرستی و رسیدگی به کارهای شما کوتاهی نورزیده و یاد شما را از صفحه ی خاطر خویش نزدوده ایم که اگر جز این بود امواج سختیها بر شما فرود می آمد و دشمنان کینه توز شما را ریشه کن می ساختند.

و: «لانا من وراء حفظهم بالدعاء الذي لا يحجب عن ملك الأرض و السماء.» [۳].

یعنی: چرا که ما پشت سر مؤمنان شایسته کردار، بوسیله ی نیایش و راز و نیازی که از فرمانروای آسمانها و زمین پوشیده نمی ماند، آنان را حفاظت و نگهداری می کنیم.

و: «و لو أن أشياعنا -وقفهم الله لطاعته- على اجتماع من القلوب في الوفاء بالعهد عليهم... لما تأخر عنهم اليمن بلقائنا...» [۴].

یعنی: اگر شیعیان ما که خداوند آنان را در فرمانبرداری خویش توفیقشان ارزانی دارد، برآستی در راه وفای به عهدی که بر دوش دارند، همدل و هماهنگ بودند، هرگز سعادت دیدار ما از آنان به تأخیر نمی افتاد و سعادت دیدار ما زودتر روزی آنان می گشت.

[صفحه ۴۴۵]

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۱۷۵.

[۲] مصدر یاشد شده.

[۳] بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۱۷۷.

[۴] مصدر یاد شده.

راز زیستن حضرت

چگونه تاکنون زیسته است؟

چگونه تاکنون زیسته است؟

پیش از هر چیز، نگارنده بر این عقیده است که بحث و گفتگو در مورد طول عمر امام عصر علیه السلام بحث سازنده و هدفداری نیست و کسانی که برای خدشه دار ساختن اصل عقیده به وجود گرانیمایه ی آن حضرت، به این بهانه جویبها دست می زنند، از نظر ما به نوعی حق ستیزی پرداخته و در مورد

حقیقت ثابت و استواری، خود را به ناآگاهی می زنند.

اگر برآستی مسأله ی طول عمر، برای چنین کسانی مطرح است چرا در مورد طول عمر حضرت خضر علیه السلام که از آب حیات و بقا نوشید و از زمان موسی علیه السلام تاکنون زنده است، چون و چرا نمی کنند؟ [۱] و تنها همه ی چون و چرا و اشکال

[صفحه ۴۴۶]

تراشوها در مورد طول عمر حضرت مهدی علیه السلام است؟

این بهانه جویی و تاخت و تاز خود را به ناآگاهی زدن و یک اصل مسلم قرآنی و روایی را مورد استهزا قرار دادن، چرا؟

آیا این عمل ناپسند به انگیزه ی کینه جویی و دشمنی با خاندان پیامبر علیهم السلام است؟

یا تردید در قدرت بی کران خدای جهان آفرین؟ کدامیک؟

چنین تردیدافکنی که از ناآگاهی و عناد برمی خیزد در برابر یک حقیقت قطعی چه ارزشی می تواند داشته باشد؟

پاورقی

[۱] در روایتی از امام رضا علیه السلام آورده اند که: «خضر علیه السلام از آب حیات نوشید و اینک زنده است و تا روز رستاخیز و دمیده شدن صور، زنده خواهد بود. او هر سال در مراسم حج حاضر می گردد و در عرفه می ایستد و به دعای مردم بایمان آمین می گوید و خداوند بوسیله ی او و همراهی او تنهایی قائم ما را در دوران غیبتش، برطرف می کند و او به قائم ما می پیوندد.» اکمال الدین، ج ۲، ص ۳۹۰.

و از حضرت صادق علیه السلام آورده اند که: «... اما آن بنده ی صالح خدا «خضر» خداوند، عمر او را نه بخاطر رسالتش طولانی

گردانید و نه بخاطر کتابی که بدو نازل کند و نه بخاطر اینکه بوسیله او و شریعت او، شریعت پیامبران پیش از او را نسخ کند و نه بخاطر امانتی که بندگان بدو اقتدا نمایند و نه بخاطر طاعتی که خدا بر او واجب ساخته بود، بلکه، خدای جهان آفرین، بدان دلیل که اراده فرموده بود عمر گرامی قائم علیه السلام در دوران غیبت او بسیار طولانی سازد و می دانست که بندگان بر طول عمر او، ایراد و اشکال خواهند نمود، به همین جهت عمر این بنده صالح خویش «خضر» را طولانی ساخت که بدان استدلال شود و عمر قائم علیه السلام بدان تشبیه گردد و بدینوسیله اشکال و ایراد دشمنان و بداندیشان باطل گردد...» اکمال الدین، ج ۳، ص ۳۵۷ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۲۲۲.

یک واقعیت قطعی

یک واقعیت قطعی

به یاد می آورم هنگامی که فضانوردان در کره ی ماه پیاده شدند و گزارش فرود انسان در ماه، به سراسر جهان مخابره شد و تمامی دستگاههای فرستنده و روزنامه ها از آن سخن گفتند و عکس فضانوردان به هنگامه ی فرود در سطح کره ی ماه بر صفحه ی تلویزیونها پدیدار شد و ماهواره های مصنوعی آن منظره را، به سراسر جهان انتقال دادند با همه اینها بسیاری که آنان را می شناسیم، این رخداد بزرگ را به باد مسخره گرفتند و آن را رسواترین دروغ و افسانه ی تاریخی به حساب آوردند.

فراموش نمی کنم که یکی از آنان خطاب به من گفت: «از شما بسیار در شگفتم که چگونه این دروغ را باور می کنی؟ آخر چگونه ممکن است مسیحیان

و کافران در کره ی ماه فرود آیند؟»

اینک! آیا انکار آنان و دور از حقیقت پنداشتن یک حقیقت بوسیله آنان، از واقعیت رسیدن انسان به کره ی ماه، جلوگیری می کند؟

طبیعی است که: هرگز!

[صفحه ۴۴۷]

طول عمر امام عصر علیه السلام نیز یک حقیقت قطعی و ثابتی است که نه راهی برای انکار دارد و نه فرصتی برای تردید افکنی و همه ی بهانه تراشیها پیرامون آن بی ارزش است، چرا که تردید در حرارت آتش و نور خورشید در چاشتگاه و تردید در حقایق مسلم و قطعی، از اینگونه است.

با این مقدمه ی کوتاه، اینک موضوع طول عمر حضرت مهدی علیه السلام را از سه دیدگاه بصورت فشرده طرح می نمایم:

۱- در پرتو قرآن

۲- از دیدگاه عقیدتی

۳- در پرتو دانش جدید

در پرتو قرآن

در پرتو قرآن

هنگامی که مسأله ی طول عمر را به پیشگاه قرآن شریف می بریم نمونه هایی از انسانها را می یابیم که خدای جهان آفرین در مورد آنان چنین مقرر فرموده است که قرنها ی طولانی زندگی کنند و اینجاست که نه تنها طول عمر حضرت مهدی علیه السلام یک پدیده ی طبیعی جلوه می کند، بلکه طول عمر انسانهای معمولی و عادی نیز یک پدیده ی طبیعی جلوه می نماید، اینک نمونه هایی از قرآن شریف:

۱- «و لقد ارسلنا نوحا الی قومه فلبث فیهم الف سنه الا خمسين عاما فاخذهم الطوفان و هم ظالمون.» [۱].

یعنی: ما نوح را به سوی قومش فرستادیم، پس او در میان جامعه ی خویش، ۹۵۰ سال درنگ کرد و آنان را به سوی حق و عدالت فرا

خواند... و آنگاه آن جامعه را در حالی که ستمکار و بیدادپیشه بودند، طوفان فرا گرفت.

این آیه ی شریفه بیانگر این حقیقت است که تنها، دورانی را که نوح علیه السلام در جامعه ی خویش درنگ کرد و مردم را بسوی خدا دعوت نمود، ۹۵۰ سال بود، حال، عمر

[صفحه ۴۴۸]

او به هنگامه ی بعثت چقدر بوده؟ و پس از طوفان چقدر زیسته است؟ اینها دو دوره نامشخص دیگری است که باید به ۹۵۰ سال افزوده شود تا عمر آن پیامبر بزرگ معلوم گردد.

در روایتی از امام صادق علیه السلام آمده است که: نوح پیامبر ۲۳۰۰ سال زندگی کرده است. این ۲۳۰۰ سال بدینگونه بود که ۸۵۰ سال پیش از بعثت خویش زیست و ۹۵۰ سال به پیام رسانی گذرانید و ۵۰۰ سال هم پس از طوفان و نابودی ستمکاران بود که از کشتی معروف خویش فرود آمد. آب فروکش کرد و بنای شهرها و زندگی نوین را نهاد و فرزندان خویش را در شهرها سکونت داد. [۲].

و در روایت دیگری آمده است که: «نوح علیه السلام ۲۵۰۰ سال زیست.»

به هر حال روشن است که نوح علیه السلام این قرنهای طولانی را به خواست خدا و در پرتو اراده ی او و قدرت بی کرانش زندگی نموده است.

و از حضرت سجاد علیه السلام آورده اند که فرمود:

«فی القائم سنه من نوح وهی طول العمر.» [۳].

یعنی: در قائم ما خاندان وحی و رسالت، نشان و شیوه ای از نوح علیه السلام است و آن طول عمر می باشد.

۲- و نیز قدرت بی کران خدا در

تحقق خواست حکیمانه اش و به فرمان در آوردن طبیعت، در داستان حضرت یونس علیه السلام تجلی می کند که می فرماید:

«التقمه الحوت وهو ملیم، فلولا أنه كان من المسبحین للبت فی بطنه الی یوم یبعثون.» [۴].

یعنی: و ماهی دریا او را به کام خود فرو برد در حالیکه مردم ملامتش می کردند و اگر نه این بود که از ستایشگران خدا بود، بی تردید تا قیامت می بایست در شکم

[صفحه ۴۴۹]

ماهی بماند.

از ظاهر این آیه ی شریفه دریافت می گردد که اگر حضرت یونس علیه السلام از ستایشگران خدا نبود و در شکم ماهی خدا را ستایش نمی کرد، در همانجا زنده و پاینده تا روز رستاخیز به اراده ی خدا می ماند.

و اینکه برخی از مفسران گفته اند که: شکم ماهی آرامگاه او بود و جسدش در آنجا تا قیامت می ماند، سخنی است برخلاف ظاهر آیه.

در تفسیر کشاف آورده است که: ظاهر آیه ی شریفه که می فرماید: «اللبث فی بطنه» ماندن به صورت زنده است و زندگی در آنجا تا روز رستاخیز می باشد. [۵].

و نظیر این مطلب را تفسیر بیضاوی نیز دارد. [۶].

به هر حال شاید معنای آیه ی شریفه این باشد که آن پیامبر بزرگ تا روز رستاخیز در شکم ماهی و با زنده ماندن ماهی زندانی می گشت.

و بدین سان از این آیه ی شریفه، استفاده می شود که خداوند می تواند در جایی که نه هوایی جریان دارد و نه چیزی از ضروریات زندگی و ادامه ی حیات موجود است، انسانی را از مرگ حفظ

کند و نه تنها او را زنده بدارد که از هضم شدن در شکم ماهی و تجزیه شدن و جزو پیکر آن موجود بزرگ دریایی و آبی شدن نیز، طی میلیونها سال، حراست و حفاظت کند.

اینک! این خدای توانا، آیا قادر نیست که «ولی» خویش را از مرگ محافظت و صدها سال عمر پرافتخار - به منظور اهدافی والا به او - ببخشد؟

پاورقی

[۱] سوره ی عنکبوت، آیه ۱۴.

[۲] تفسیر برهان، ذیل آیه ی شریفه و اکمال الدین، ج ۲، ص ۵۲۳.

[۳] اکمال الدین، ج ۱، ص ۳۲۲ و ۵۲۴ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۱۹۲.

[۴] سوره صافات، آیه ۱۴۲-۱۴۴.

[۵] تفسیر کشاف، ج ۳، ص ۳۱۱، چاپ دارالمعرفه - بیروت.

[۶] تفسیر بیضاوی، ج ۳، ص ۴۷۱. چاپ مؤسسه ی اعلمی - بیروت.

از دیدگاه عقیدتی

از دیدگاه عقیدتی

از دیدگاه عقیدتی، هنگامی که به پدیده ی عمر و طول عمر بنگریم، آن را یک امر عادی می بینیم، چرا که هر انسان باایمانی بر این عقیده است که سرآمد عمر انسان

[صفحه ۴۵۰]

به دست خداست. معنای این سخن این خواهد بود که: آفریدگار توانای هستی است که عمر هر انسان و موجود زنده ای را، اندازه گیری می کند. و هموست که هم بر طولانی ساختن عمرها تواناست و هم به کوتاه ساختن آنها و بر مرگ زودرس.

بنابراین، هنگامی که خداوند برای یکی از بندگان خویش، عمری طولانی مقرر فرمود، روشن است که اسباب و امکانات عادی و طبیعی آن را نیز برای طولانی شدن آن فراهم می آورد. و ممکن است که برای عمر طولانی

بخشیدن به یک انسان هر دو بخش از امور و اسباب طبیعی و ماورای طبیعی را، با هم فراهم آورد و این نه شکستن قوانین طبیعت است و نه تضاد و ناسازگاری با روش عادی خلقت.

بنابراین، همانگونه که در جهان طبیعت، وسایل و عوامل بسیاری برای مرگ زودرس و کوتاه شدن عمر وجود دارد، همین گونه وسایل و عواملی نیز وجود دارد که موجب طولانی شدن عمر و به تأخیر افتادن اجل نامشخص و یا مرگ دیررس است و فراهم آوردن هر دو بخش از اسباب و عوامل طبیعی و ماورای طبیعی طولانی شدن عمر یا کوتاه گشتن آن، برای خدای توانا، یکسان است.

توضیح اینکه: روشن است که جسم انسان پس از مرگ -بطور طبیعی- دچار فساد و پوسیدگی می گردد و از هم می پاشید و به صورت اجزای پراکنده درآمده و به خاک حشرات تبدیل می گردد، این یک واقعیت طبیعی است که بسیار دیده شده است، اما در همین حال، ما در شهر قاهره با دهها جسد مومیایی شده روبرو می شویم که از روزگار فرعونها تاکنون، هزاران سال بر آنها گذشته است با این وصف همچنان اعضا و اندامهای آنان به هم پیوسته و از هم نپاشیده اند، این شکستن جریان طبیعی و روند عمومی آفرینش نیست، بلکه اثرگذاری طبیعت بر طبیعت است، یعنی مومیایی کردن جسد با عفونت پذیری و متلاشی شدن آن سازش نمی پذیرد و مانع فساد پذیری جسد و از هم گسیختن و پوسیدن آن می گردد.

و اگر از این مرحله بگذریم حقایقی را در برابر دیدگان خود می بینیم که ما را

شگفت زده می سازد. برای نمونه: قبور برخی از بندگان صالح خدا ویران گشته

[صفحه ۴۵۱]

و جسد آنان را بصورت تر و تازه تری یافته اند که هیچ تغییری در آنها پدید نیامده است. برای نمونه: پیکر پاک مرحوم «صدوق» را در یکی از مناطق تهران یافتند، با اینکه حدود ۹۰۰ سال از مرگ او می گذشت، بدن او همچنان تر و تازه بود. [۱]

در زمان خودمان خواستند مرقد صحابی گرانقدر «حذیفه بن یمان» را از ساحل نهر دجله به بغداد و به جوار صحابی بزرگوار «سلمان فارسی» در مدائن انتقال دهند، اما هنگامی که قبر شکافته شد، پیکر او ظاهر گشت با اینکه در سال ۳۶ هجری از دنیا رفته است و این در حالی است که ما می دانیم که این بدن به شکل معمول و متعارف مومیایی نشده و تنها به خواست خدا و اراده ی آفریدگار هستی اینگونه تر و تازه مانده است.

در میان مردم باایمان معروف است که هر کس بر انجام غسل جمعه مداومت داشته باشد، پس از مرگ جسدش متلاشی نمی گردد.

بنابراین، طبیعت چیزی است و خواست خدا، واقعیتی است فراتر از طبیعت و قوانین حاکم بر آن. ماده چیزی است و مشیت خدا اصلی است که حاکم بر ماده و مادیات است، چرا که خدا، آفریدگار طبیعت و ماده است، در آن هر گونه که بخواهد دگرگونی ایجاد می کند و به هر صورتی که اراده کند تصرف می نماید چرا که او خواص و ویژگیها و طبیعت پدیده ها را، بدانها ارزانی داشته است.

بنابراین، ممکن است گفته شود که حضرت مهدی

علیه السلام در زندگی خویش، مسایل بهداشتی و امور و نکات مربوط به سلامتی جسم و جان را، بصورت کاملی رعایت می کند و بر اساس آن، از آنچه که برای سلامت مفید است، بهره می برد و از آنچه زیانبار است دوری می جوید و در نتیجه، از همه ی بیماریها، صحیح و سالم

[صفحه ۴۵۲]

زندگی می کند و اعضا و دستگاههای جسمی آن حضرت، پرتراوت، شاداب، پرتلاش و نشاط، وظایف خویش را به بهترین صورت ممکن انجام می دهند. به همین جهت است که پیری و کهنسالی و ضعف و ناتوانی به سازمان وجود او راه ندارد و همواره از طراوت، نشاط و شادابی برخوردار است، درست بسان جوانی کامل، توانمند و در اوج صحت و سلامت. و همه ی اینها بخاطر تواناییها و قابلیتها و استعدادهایی است که آفریدگار توانای هستی در کران تا کران اعضا، اندامها، دستگاهها و سازمان وجود آن حضرت، به ودیعت نهاده است.

کوتاه سخن اینکه: خداست که حافظ و نگاهدارنده ی وجود گرانبهای حضرت مهدی علیه السلام است و اوست که آن حضرت را از حوادث روزگار صیانت می کند و آنچه بخواهد بر عمرش می افزاید و سلامت وجود او را از هر آفت و بیماری مصون و محفوظ می دارد.

پاورقی

[۱] مرحوم صدوق، در سال ۳۸۱ از دنیا رفت و ساختمان موجود بر آرامگاه او در سال ۱۲۳۸ تجدید و تعمیر گشت و در همین تاریخ جسد او را ترو تازه یافتند. برای توضیح بیشتر به «روضات الجنات» خوانساری، «قصص العلماء» تنکابنی و «تنقیح المقال» ماقانی مراجعه شود.

در پرتو دانش جدید

در پرتو دانش جدید

پیش

از آغاز این بحث، بجاست نکته ای را یادآوری کنم و آن این است که: از تأسف بارترین آفتهای عصر ما این است که برخی از جوانان در جوامع اسلامی، سخنان غریبها را به گونه ای شتابزده و باسرعت می پذیرند و بدانها تکیه می کنند که اگر آنان سخنی فراتر از اندیشه و فهم اینان نیز بگویند، بی درنگ و بدون تجزیه و تحلیل و دریافت، آن را نیز می پذیرند. اما همین جوانان در پذیرش واقعتهای ماورای طبیعت و حقایق غیبی که از مرزهای ماده و طبیعت می گذرد، چون و چرا می کنند و در مورد آن حقایق، تردید روا می دارند.

این دوگانگی برخورد آنان، نشانگر خودباختگی و استعمار فکری و فرهنگی شومی است که کشورهای اسلامی را فراگرفته است. ایمان و یقین به خدا و تعالیم او را، از قلب بسیاری از جوانان غفلت زده زدوده و شکافی بزرگ و فاصله ای گسترده، این قربانیان استعمار و استبداد و حقایق معنوی و الهی و آسمانی، پدید

[صفحه ۴۵۳]

آورده است.

استعمار پلید، نسل جوان را به سوی ماده و ایمان به مادیات صرف و پشت پا زدن به معنویات و ارزشها و حقایق غیبی و ماورای ماده، سوق داده است، از این رو هنگامی که به این قماش از جوانان گفته شود که: مستر فلائن یا موسیو یا دکتر، پرفسور، فیلسوف یا مکتشف آلمانی یا فرانسوی یا آمریکایی چنین گفت یا استاد دانشگاه ناکجا آباد یا نویسنده ی یهودی یا دانشمند مسیحی فلان رهبر بت پرست... چنین گفت یا نوشت، گفتار و نوشتار و دیدگاهها و آرای اینان، چنین جوانانی،

وحی آسمانی است. آن را با همه ی توان و امکان و سینه ی گشاده و باز، می پذیرند، اما اگر به همین بندگان خدا، بگوییم خدا یا پیامبر یا امیرمؤمنان چنین فرمود یا روایتی را بخوانیم یا معجزه ی قطعی از یکی از امامان راستین تشیع بیاوریم، پذیرش و گواهی و تصدیق اینها، برای اینان، گران است و قبول آن سخت و مشکل.

چرا؟ برای چه؟ ای مسلمانان! منصفان! آزادگان! چرا؟

آیا پیامبر گرامی اسلام، دانشمند، حکیم، فیلسوف، آگاه، مکتشف، مرتبط با وحی الهی و دارای پیوند با دستگاہ آفرینش و آفریدگار هستی نبود؟!

چرا گفتار انسان ساز و شخصیت پرداز و افتخارآفرین او، نباید پذیرفته شود و روایات و اخبار او، نباید مورد تصدیق شما قرار گیرد؟ آخر چرا؟

آری! هنگامی که بگوییم: «عمر گرانیه ی حضرت مهدی علیه السلام اینک از ۱۲۰۰ سال فراتر است و او به خواست خدا زنده و بانشاط است.» بی درنگ می گویند: «چگونه چنین چیزی ممکن است؟» و در آن تردید می کنند. اما اگر گفته شود فلان مستر فرمود که: انسان می تواند هزاران سال زندگی کند و چنین استعدادی را دارد، بی درنگ او را تصدیق می کنند و از او می پذیرند، چرا؟ برای چه؟

کوتاه فکری و ناآگاهی چقدر؟

ساده اندیشی و غفلت زدگی تا کجا؟

[صفحه ۴۵۴]

بر ماست که به این شخصیت‌های پرشکوه اسلام افتخار کنیم، به پیام آور بزرگ، به امیر مؤمنان علیه السلام به خاندان بزرگ وحی و رسالت. بر ماست که این عناصر نفوذی و چهره های بزک کرده را که استعمار به جامعه و افکار و

مغزها و اذهان ما رسوخ و نفوذ داده است همه را پس بزنیم و رد کنیم.

بر ما لازم است فراموش نکنیم که مسلمانان، مردان دانش جدید و قهرمانان فرهنگ و علم نوین بودند و آنان بودند که با اندیشه‌ی دقیق و افکار بلند خویش، سرچشمه‌های دانش را گشودند و آنها را نوشته و منتشر ساختند و به جهانی که ما در آن زندگی می‌کنیم تقدیم داشتند.

چرا ما باید به آفت خودفراموشی و خودباختگی گرفتار آییم و اصالت و شکوه خویش را به بوته‌ی فراموشی سپاریم؟

گفتار و دیدگاههای غربیها چه نقشی و ارزش واقعی دارد که ما بدون تفکر و اندیشه، همه را بپذیریم؟ و چشم و گوش بسته مطیع آنان باشیم؟

آری! متأسفانه هنگامی که از عناصری همچون: داروین، فروید، اینشتاین یهودی و سارتر مادیگرا و حق ستیز و عناصری از این قماش که آفریدگار هستی را انکار و پدید آورنده‌ی جهان را نفی و همه‌ی ادیان آسمانی را با دیدگاههای شکست خورده و مخالف اسلام - خود کنار می‌گذارند - گفتاری نقل شود، این گروه از جوانان بافته‌های آنان را می‌پذیرند و از حقایقی بشمار می‌آورند که هیچ تردید و چون و چرا پذیر نیست. به همین دلیل است که بسیاری از نویسندگان در بحثهای خویش برای قانع ساختن این گروه، بناگزیر از سخنان غربیها کمک می‌گیرند و موضوعات و مطالب خویش را با مهر تأیید آنها عرضه می‌کنند.

راستی چرا باید اینگونه باشد؟

هان ای فرزندان اسلام! چرا؟

ای جوانان و ای نسل سرفراز قرآن! برای چه؟ به اسلام افتخار آفرین

خویش باز گردید و بدان بر همه ی جهانیان افتخار کنید.

اندیشه های منحط و چهره های بی محتوای غرب را، رها کنید که این بافته ها

[صفحه ۴۵۵]

و این چهره ها که به نمونه هایی اشاره رفت، ارمغانی جز نگونسازی ندارند و جز بر انحراف و انحطاط و گرفتاریها نمی افزایند.

مرزهای ناشناخته عمر انسان

مرزهای ناشناخته عمر انسان

مسأله ی طول عمر از مسایلی است که مرز مشخصی برای آن ثابت نشده است. هنگامی که می گویند فلان شخصیت صدها سال و یا هزاران سال زیست، معنای این سخن نه این است که او تا آخرین درجه از عمر را که برای انسانها ممکن است، زیسته است، هرگز! چرا که عمر ممکن، برای انسانها مرزهایش ناشناخته است، همانگونه که آخرین کشفیات علمی نیز همین واقعیت را بیان می کند.

اما عمرهای کوتاه، در جهان معاصر و گذشته نیز ملاک و معیای نیست که بتوان با آن معیار، عمر انسانها را سنجید، چرا که زندگی انسانها بیشتر با حوادث و فجایع و دردهایی همراه و همزاد است که باعث کوتاهی عمر می گردد. عواملی چون: تغذیه ی نامناسب، هوای آلوده، عدم رعایت درست موازین بهداشتی، بیماریهای مرگبار، فشار و انباشته شدن غم و اندوه و دیگر عواملی که همه و همه اثر مرگباری در انهدام زندگی دارند و عقده های روانی ویرانگری را، پدید می آورند. که آنها باعث بیماریهای خطرناکی می گردند و زندگی و سلامت انسان را به سوی نابودی سوق می دهند در غیر این صورت دستگاهها و سازمان وجود انسان، کشش و استعداد زندگی بسیار فراتر از این زندگیهای کوتاه و ناقص را

در این مورد، مجله ی مصری «المقتطف» می نویسد: «... دانشمندان بزرگی که به دانش و آگاهی آنان می توان اعتماد کرد، می گویند: همه ی بافتهای مهم و اصلی سازمان وجود انسان، قابلیت یک زندگی بسیار طولانی و بی نهایت را دارند و انسان اگر بتواند خود را در تیررس عوارضی که رشته ی حیات او را می برد، قرار ندهند، کاملاً برایش ممکن است که هزاران سال زندگی کند و عمری بسیار طولانی

[صفحه ۴۵۶]

داشته باشد. [۱].

و نیز در صفحه ۲۴۰ می نویسد: «نهایت چیزی که اینک از تجربه های یاد شده بدست می آید این است که: انسان به دلیل رسیدن به مرز هشتاد یا صد سالگی از عمر خویش نمی میرد، بلکه بدان دلیل در این سن و سال زندگی را می بازد که برخی از عوارض و آفتها، دامنگیر برخی از اعضا و اندامها می گردد و در نتیجه آنها را تلف می سازد و آنگاه بخاطر ارتباط برخی از اعضا با برخی دیگر، حیات انسان با خطر جدی روبرو می گردد و می میرد. از این رو اگر دانش جدید موفق شود که این عوارض را از میان بردارد یا مانع پیدایش آنها شود، دیگر مانعی در راه ادامه ی حیات انسان نمی ماند و می تواند صدها سال، شاداب و پرطراوت زندگی کند.»

خود ما نیز در هیچ کتاب علمی و تحقیقی یا مجله تخصصی نخوانده و از هیچ پزشک، فیلسوف، حکیم و دانشمندی، نشنیده ایم که مرزهای عمر بشر، مشخص شده است و او نمی تواند فراتر از آن، زنده بماند یا آنکه

محال و ناممکن است که انسانی هزار سال زندگی نماید. بلکه به عکس می بینیم که طب جدید، امیدوار است که دارویی برای طول عمر بدست آورد و از پیری و کهنسالی جلوگیری کند.

آری! عمر طولانی در زمان ما، بدان دلیل که زندگی انسانها و عمر آنان کوتاه است، ناآشنا بنظر می رسد، اما اگر چیزی ناآشنا بود نباید آن را محال و ناممکن به حساب آورد. [۲].

مردم در گذشته، مسافت هزار کیلومتری را در مدت یک ماه طی می کردند، اما اینک همین مسافت را بوسیله ی، هواپیما، به مدت کوتاهی چون یک ساعت طی می کنند. اگر انسانی صد سال پیش به مردم خبر می داد که پیمودن هزار کیلومتر در

[صفحه ۴۵۷]

یک ساعت ممکن است، حرف او را نمی پذیرفتند و آن را کاری ناممکن می پنداشتند چرا که برای آنان ناآشنا و ناشناخته بود در حالیکه این خبری صحیح و درست بوده است.

جامعه های بشری امروز، پدیده ها را براساس عاداتهای جاری می شناسند نه براساس دانش و بینش صحیح. آنان هم که از دانش و بینش بهره ای دارند، هرگز مدعی این نیستند که به همه ی اسباب و مسببات دست یافته اند و همه ی علل و عوامل و اصول علمی ناشناخته و حقایقی که برای دانش و دانشمندان پوشیده است، به مراتب از شناخته ها فراتر است.

بیشتر مقیاسهای علمی -در جهان هستی- ناشناخته است و انسان تاکنون نتوانسته است بدانها احاطه علمی پیدا کند، تنها توانسته است پدیده های ظاهری را بدون آنکه اسباب و علل آنها را بشناسد درک کند، دریابد

که هر پدیده ای سببی دارد و این سبب نیز خود سبب دیگری.

و همین گونه اسباب و مسببات را بطور تسلسل درمی یابد، اما نمی تواند سبب اصلی و علت العلل را بشناسد جز اینکه بگوید: «آن، سرچشمه و منشا و علت اصلی قدرت بی کران خدا و اراده ی اوست نه چیز دیگر.»

[صفحه ۴۵۸]

پاورقی

[۱] مجله مصری المقتطف، در شماره سوم سال ۱۳۷۹ هجری قمری در مقاله ای تحت عنوان: «آیا انسان می تواند در دنیا جاودانه شود؟».

[۲] امام صادق علیه السلام فرمود، «در زمان نوح، مردم ۳۰۰ سال عمر می کردند.» اکمال الدین، ج ۲، ص ۵۲۳.

کسانی که عمرهای طولانی داشته اند؟

کسانی که عمرهای طولانی داشته اند؟

جهت اطلاع بیشتر و دقیقتر رجوع شود به: کتاب گرانسنگ «خورشید مغرب»، ص ۲۴۰، تألیف دانشمند و نویسنده ی فرزانه و معاصر، محمدرضا حکیمی و کتاب «او خواهد آمد»، ص ۸۹، هم چنین کتاب «امام مهدی علیه السلام حماسه ای از نور» از شهید صدر، «نوبت امن و امان» و «امامت و مهدویت» از آیت الله صافی، «دیرزیستی حضرت مهدی علیه السلام» از مهدی کامران، «منتظر جهان و راز طول عمر» از سید احمد علم الهدی، «چند مقاله» از علامه طباطبایی، «مهدی علیه السلام رهبر بزرگترین انقلاب جهان» از حسن شجاعان و «طول عمر امام زمان علیه السلام» از علی اکبر مهدی پور.

در تاریخ انسان، به نامهای بسیاری برخورد می کنیم که در این جهان، قرنهای طولانی زیسته اند که مورخین نام آنان را برشمرده و سرگذشت برخی را نیز نوشته اند، همانگونه که برخی از علماء در کتابهای خویش، بخش خاصی را تنها بدانها

اختصاص داده و تحت عنوان «سرگذشت کسانی که طول عمر طولانی داشته اند» به ترسیم سرگذشت زندگی آنها پرداخته و برخی از امور مربوط بدانان را آورده اند و این واقعت را یادآورد شده اند که عمر طولانی برای انسان یک پدیده عجیب و غریبی نیست، بلکه در برخی روزگاران یک پدیده ی طبیعی و عادی بوده است.

ما در اینجا نام برخی از آنان را بطور فشرده می آوریم:

۱- حضرت آدم که ۹۳۰ سال در این جهان زیست.

۲- حضرت سلیمان نیز ۹۳۰ سال زندگی کرد.

۳- لقمان حکیم، ۴۰۰۰ سال و برخی نیز ۴۰۰ سال نوشته اند.

۴- ربیع بن ضبع، ۳۸۰ سال.

۵- شداد بن عامر ۹۰۰ سال.

۶- عمر بن عامر، ۸۰۰ سال.

۷- قس بن ساعده، ۶۰۰ سال.

۸- عزیز مصر، ۷۰۰ سال.

[صفحه ۴۵۹]

۹- ریان بن عزیز مصر، ۱۷۰۰.

۱۰- لقمان عادی ۵۶۰. [۱].

و بسیار دیگری که تاریخ نام آنان را نگاشته و هر کدام صدها سال در این جهان زیسته اند که ما نیازی به ترسیم نام آنان نمی نگریم و به همان بیان قرآن شریف و داستان نوح علیه السلام بسنده می کنیم که برای هر حقیقت جوی باایمانی، بسنده است.

[صفحه ۴۶۳]

پاورقی

[۱] برای توضیح بیشتر به: اکمال الدین، ج ۲، ص ۵۲۳ به بعد و کتاب بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۲۲۵ به بعد مراجعه شود.

زمان ظهور

هنگام ظهور کی خواهد بود؟

هنگام ظهور کی خواهد بود؟

حکمت خدا، اقتضا نموده است که هنگام ظهور حضرت مهدی علیه السلام در میان مردم، نامعلوم و از آنان پوشیده باشد، به همین جهت مردم نمی دانند که آن حضرت بطور دقیق

چه وقتی ظهور خواهد کرد.

با وجود روایات بسیاری که از پیامبر گرانقدر و امامان نور علیهم السلام پیرامون ابعاد گوناگون حیات امام عصر علیه السلام رسیده است، با این وصف به هنگامه ی ظهور آن حضرت بطور مشخص در هیچ روایتی تصریح نشده بلکه بعکس، روایاتی از پیامبر و امامان معصوم علیهم السلام وارده شده است که در آنها بشدت از کسانی که که از هنگام ظهور خبر دهند انتقاد گشته و آنان را تکذیب نموده اند. و نیز روشن ساخته اند که هیچ یک از پیشوایان معصوم علیهم السلام در این مورد سخنی نگفته و برای ظهور، زمانی مشخص نفرموده است.

برای نمونه:

۱- از پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم آورده اند که در مورد غیبت حضرت مهدی علیه السلام و مسایل مربوط به آن فرمود:

«و یکذب فیها الوقتون» [۱].

یعنی: کسانی که برای ظهور وقت تعیین می کنند، دروغ می گویند.

[صفحه ۴۶۴]

۲- «فضیل» از امام باقر علیه السلام پرسید:

«هل لهذا الأمر وقت؟»

یعنی: آیا هنگامه ی ظهور معلوم است؟

فقال علیه السلام: «كذب الوقتون، كذب الوقتون، كذب الوقتون؟» [۲].

آن حضرت، در پاسخ او سه بار فرمود: «کسانی که برای ظهور، وقت تعیین می کنند، دروغ می گویند.»

آری! وقت تعیین کنندگان برای ظهور، دروغ بافانند.

۳- از امام صادق علیه السلام آورده اند که فرمود:

«كذب الموقتون، ما وقتنا فیما مضی و لا نوقت فیما یستقبل.» [۳].

یعنی: کسانی که برای ظهور وقت تعیین می کنند دروغ می بافند، ما خاندان رسالت، نه در گذشته برای آن وقت مشخصی

اعلان

کردیم و نه در آینده چنین خواهیم کرد.

۴- و نیز از آن گرامی آورده اند که فرمود:

«... كذب الوقتون و هلك المستعجلون و نجا المسلمون.» [۴].

یعنی: وقت تعیین کنندگان برای ظهور حضرت مهدی علیه السلام دروغ می گویند و شتاب کنندگان در آن به هلاکت می رسند و تنها تسلیم شوندگان به امر خدا، نجات می یابند.

روشن است که منظور از عدم تعیین وقت در اینجا، همان مشخص و معلوم

[صفحه ۴۶۵]

ساختن سال ظهور آن گرامی، بطور دقیق است، چرا که انبوه روایات رسیده از اهل بیت علیهم السلام که نشانه های قطعی ظهور را بیان می کنند، همگی بیانگر آن است که با پیدایش این نشانه ها ظهور امام عصر علیه السلام نزدیک می گردد و در حقیقت نشانه های قطعی ظهور یا هنگامه ی آن به هم نزدیک هستند.

پاورقی

[۱] کفایها- اثر، ص ۴۶۳، اکمال الدین، ج ۲، ص ۳۷۸، بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۱۵۱ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام ج ۴، ص ۱۸۶.

[۲] غیبت شیخ طوسی، ص ۲۶۲، و کافی ج ۱، ص ۳۶۸، بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۱۰۳ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۲۶۰.

[۳] غیبت شیخ طوسی، ص ۲۶۲، بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۱۰۳ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۳۷۷.

[۴] غیبت شیخ طوسی، ص ۲۶۲ و کافی، ج ۱، ص ۳۶۸، بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۱۰۳ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۳۷۹.

راز نهان بودن زمان ظهور

راز نهان بودن زمان ظهور

حقیقت این است که ما نمی توانیم راز

و رمز حکمت حقیقی پوشیده داشتن زمان ظهور آن حضرت، بوسیله ی پیامبر و امامان نور علیهم السلام را بشناسیم و آن را بطور قطعی دریابیم. شاید برخی از حکمتها و رازهای ظاهری آن، امور ذیل باشد:

۱- ممکن است حکمت سری بودن هنگام ظهور، این باشد که مؤمنان و توحیدگرایان، در همه ی قرون و اعصار غیبت آن خورشید رخ برکشیده در پی ابرها، در انتظار سازنده ی ظهور او باشند و برای این انتظار، سخت پاداش برند.

از این روست که از زمان غیبت صغرای آن حضرت، تاکنون نسلهای ایمان آورندگان و یکتاپرستان همواره بدان امید زیسته اند که ظهور آن گرامی را درک کنند. با این بیان، اگر ظهور معلوم می شد دیگر چنین انتظار سازنده و پردازنده ای در کار نبود، بلکه آرزوها و آرمانها به یأس و نومیدی تبدیل می شد و میلیونها انسان از سازندگی اخلاقی و عملی و عقیدتی انتظار و پاداش پرشکوه آن محروم می گشتند.

از پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم آورده اند که فرمود:

«أفضل أعمال امتی، انتظار الفرج.» [۱].

و امیرمؤمنان علیه السلام فرمود:

[صفحه ۴۶۶]

«المنتظر لأمرنا کالمتشحط بدمه فی سبیل الله.» [۲].

یعنی: هر کسی که در انتظار حکومت عادلانه و جهان گستر ما باشد از نظر پاداش بسان کسی است که با جهاد قهرمانانه در راه خدا به خون خویش درغلطیده است. و امام صادق علیه السلام فرمود:

«من مات منتظرا لهذا الأمر، کان کمن کان مع القائم علیه السلام فی فسطاطه، لا!... بل کان بمنزله الضارب بین یدی رسول الله صلی الله علیه و

یعنی: هر توحیدگرایی که در انتظار ظهور حضرت مهدی علیه السلام از دنیا برود، همانند کسی است که با قائم علیه السلام در ستاد فرماندهیش بوده است... بلکه مانند کسی است که در برابر دیدگان پیامبر عدالت با شمشیر در راه حق و به دستور آن حضرت، جهاد خالصانه کرده است.

۲- ثمره دیگر انتظار فرج این است که: انتظار به مفهوم حقیقیش، تصدیق آیات قرآن و سخنان پیامبر و امامان نور علیهم السلام در مورد امام مهدی علیه السلام و چنین باور و تصدیقی از درجات ایمان و مراتب تسلیم و فرمانبرداری از حق و پیشوایان معصوم علیهم السلام است.

۳- حکمت دیگر نامشخص بودن زمان ظهور، اصل امتحان و آزمایش است که یکی از سنتهای الهی است.

خداوند، بندگان خویش را به انواع و اقسام آزمایشها به بوته ی امتحان می سپارد، از آن جمله بوسیله ی موضوعات و مسایل عقیدتی. از این رو کسانی که به خدا و پیام آورش و به آنچه آن حضرت در مورد حضرت مهدی علیه السلام آورده است، ایمان بیاورند، دیگر طول غیبت آن گرانمایه به هر اندازه ای که باشد و انتظار غمبار او

[صفحه ۴۶۷]

هر چه طولانی گردد از ثبات قدم و ایمان عمیق و تزلزل ناپذیر آنان نمی کاهد، اما نفاق پیشگان، فرصت و میدان مناسبی برای استهزا و یاوه گویی بر ضد این اندیشه والا و عقیده ی مقدس می یابند و آیات قرآن و روایات پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم در این مورد را، به دیوار می کوبند و همه را کنار

می گذارند و این شیوه ی باطل گرایان در همه ی عصرها و نسلها است.

از امام کاظم علیه السلام آورده اند که در مورد غیبت حضرت مهدی علیه السلام فرمود:

«انما هی محنه من الله عزوجل، امتحن بها خلقه...» [۴].

یعنی: غیبت آن حضرت، رنج و آزمایشی از جانب خداست که بندگان خویش را بدان می آزماید.

روشن است که معنا و مفهوم امتحان این نیست که خداوند از واقعیت کار بندگانش آگاه نیست و آنچه در درون دارند تا آزمایش نکند نمی شناسد، نه! هرگز! بلکه خداوند به هر چیزی داناست و آنچه در سینه هاست می داند و چیزی بر او مخفی نمی ماند که قرآن در این مورد می فرماید:

«احسب الناس ان يتركوا ان يقولوا آمنا و هم لا يفتنون و لقد فتننا الذين من قبلهم فليعلمن الله الذين صدقوا و ليعلمن الكاذبين...» [۵].

یعنی: آیا مردم پنداشته اند همانقدر که گفتند: ایمان آوردیم، به حال خود رها می شوند و آزمایش نخواهند شد؟ ما کسانی را که پیش از آنان بودند آزمودیم (و اینان را نیز می آزمایشیم). باید علم خدا در مورد کسانی که راست می گویند و کسانی که دروغ می گویند، تحقق یابد.

[صفحه ۴۶۸]

پاورقی

[۱] اکمال الدین، ج ۲، ص ۶۴۴، فرائد السمطين و منتخب الاثر، ص ۴۹۶، بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۱۲۲ و معجم احاديث الامام المهدي عليه السلام ج ۴، ص ۲۴۹.

[۲] اکمال الدین، ج ۲، ص ۴۶۵، بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۱۲۳ و معجم احاديث الامام المهدي عليه السلام، ج ۳، ص ۷۵.

[۳] اکمال الدین، ج ۲، ص ۳۳۸.

بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۱۴۶ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۳، ص ۴۰۳.

[۴] کافی، ج ۱، ص ۳۳۶، بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۱۵۰ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۴، ص ۱۳۸.

[۵] سوره عنكبوت، آیه ۵-۳.

راز آزمایش بندگان

راز آزمایش بندگان

با این بیان، چرا آزمایش؟

و برای چه امتحان؟

پاسخ این است که: خداوند بندگان خویش را به دلایلی چند مورد آزمایش قرار می دهد که اهم آنها عبارتند از:

۱- نخستین راز آزمایش بندگان، اتمام حجت است.

«.. لئلا یکون للناس علی الله حجه...» [۱].

۲- راز دیگر امتحان بندگان از جانب خدا، این است که: انسانهای باایمان و پروا پیشه به اوج نجات و پیروزی و کامیابی پرکشند و درخور پاداش پرشکوه الهی گردند.

۳- از امام صادق علیه السلام آورده اند که: انسان باایمان در زمان غیبت آن خورشید جهان افروز، خدای را با این دعا که به «دعای غریق» نامیده شده است، بخواند:

«یا الله! یا رحمن! یا رحیم! یا مقلب القلوب! ثبت قلبی علی دینک.» [۲].

یعین: ای خدای یکتا! ای بخشاینده!

ای بخشایشگر!

ای دگرگون ساز قلبها! قلب مرا بر دین خویش ثابت و استوار ساز.

و نیز از آن حضرت آورده اند که همه را به خواندن این دعا امر می فرمود:

«اللهم عرفنی نفسک، فانک ان لم تعرفنی نفسک لم اعرف نبيک.

اللهم عرفنی رسولک، فانک ان لم تعرفنی رسولک لم اعرف نبيک.

اللهم عرفني حجتك، فانك ان لم تعرفني حجتك ضللت عن ديني.» [۳].

[صفحه ۴۶۹]

یعنی: بار خدایا! تو خود ذات پاک و مقدس خویش را

به من بشناسان که اگر خودت را به من نشناسانده بودی، پیام آورت را نشناخته بودم.

بارالها! تو خود پیام آور بزرگت را به من بشناسان که اگر خودت پیام آورت را به من نشناسانده بودی، من حجت تو را نشناخته بودم.

خداوندا! حجت و دلیل خویش را به من بشناسان که اگر حجت خویش را بر من نشناسانده بودی، از دین و دینداری راستین گمراه شده بودم.

این نیز راز دیگری از نامشخص بودن هنگام ظهور.

آری! خواننده ی گرامی! در این مورد، روایاتی است که پیرامون برخی از امور مربوط به ظهور آن حضرت سخن می گوید که بدین مناسبت، برخی از آنها را می آوریم.

۱- امام صادق علیه السلام فرمود:

«يُخْرِجُ قَائِمَنَا أَهْلَ الْبَيْتِ يَوْمَ الْجُمُعَةِ.» [۴].

یعنی: قائم ما خاندان پیامبر، در روز جمعه ظهور می کند.

۲- و نیز فرمود:

«لَا يُخْرِجُ الْقَائِمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ إِلَّا فِي وَتَرٍ مِنْ السَّنِينَ: سَنَةٌ أَحَدِي أَوْ ثَلَاثٌ أَوْ خَمْسٌ أَوْ سَبْعٌ أَوْ تِسْعٌ.» [۵].

یعنی: قائم ما در یکی از سالهای تک ظهور می کند، سالهایی چون: ۷، ۵، ۳، ۱ یا ۹.

۳- و نیز فرمود:

«يُنَادِي بِاسْمِ الْقَائِمِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي لَيْلَةِ ثَلَاثٍ وَعِشْرِينَ وَيَقُومُ فِي يَوْمِ عَاشُورَاءَ وَهُوَ الْيَوْمَ الَّذِي قُتِلَ فِيهِ الْحُسَيْنُ بْنُ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ...» [۶].

[صفحه ۴۷۰]

یعنی: نام مقدس قائم علیه السلام در شب ۲۳، همه جا طنین افکن می گردد و آنگاه در روز عاشورا قیام می کند؛ روزی که حسین علیه السلام در آن روز به شهادت رسید.

از مجموع روایاتی که از ظهور

آن حضرت سخن می گوید چنین استفاده می شود که ظهور آن گرامی، اندکی پیش از قیام، برای تحقق عدل جهانی و وعده ی الهی خواهد بود. شاید بتوان گفت در مرحله نخست، آن وجود گرانمایه در ماه رجب یا رمضان ظاهر می گردد و نام مبارکش همه جا طنین افکن می شود، آنگاه پس از گذشت ماه شوال و ذیقعده و دیحجه و ۹ روز از عاشورا، دهمین روز محرم، بپا می خیزد و نهضت مبارک و مقدس خویش را آغاز می کند.

آن حضرت، در ظرف این مدت، تدابیر لازم را می اندیشد و به انتظار زمان و لحظات مناسبی که خداوند اجازه دهد، می ماند تا پس از آمدن اذن خدا، حرکت نجات بخش و پاک کننده ی خویش را آغاز و تعفن ستم و بیداد را بشوید و از میان بردارد و عدالت و دادگری را در سراسر گیتی برقرار ساخته و گسترش بخشد. در این مورد در صفحات آینده به خواست خدا، بحث خواهیم داشت.

پاورقی

[۱] سوره نساء، آیه ۱۶۵.

[۲] اکمال الدین، ج ۲، ص ۳۵۲، بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۱۴۸.

[۳] کافی، ج ۱، ص ۳۳۷، اثبات الهداه، ج ۷، ص ۳۱ و بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۱۸۷.

[۴] بحارالانوار، ج ۷، ص ۵۹ و نج ۵۲، ص ۲۷۹.

[۵] کشف الغمه، ج ۳، ص ۵۳۴ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۳۵.

[۶] غیبت نعمانی، ص ۲۸۲، اثبات الهداه، ج ۷، ص ۳۱، و عقدالدرر، ص ۶۵ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۹۰.

پیشگوییهای بی اساس

پیشگوییهای بی اساس

اما حساب ستاره شناسان، اهل رمل و جفر و مکاشفه، مرتاضان

و دیگر مدعیان پیشگویی در عصر ما، هیچکدام شایسته ی اعتنا یا اعتماد نیست، بویژه که در روایات رسیده از پیامبر و امامان نور علیهم السلام که برخی از نظر تان گذشت، کسانی که برای ظهور وقت تعیین کنند هر که باشند، تکذیب شده اند و ما نیز پیشگوییهای بسیاری پیرامون آینده ی جهان یا برخی افراد، از همین مدعیان دیده و خوانده ایم که بیشتر آنها دروغ و بی اساس از کار در آمده است.

آری! تنها چیزی که در این مورد ممکن است، این است که با آشکار شدن نشانه های قطعی ظهور، نزدیک شدن زمان ظهور را بشناسیم. و ما در مورد این نشانه ها، بحثی خواهیم داشت که به خواست خدا، در بخش آینده خواهد آمد.

[صفحه ۴۷۳]

نشانه های امام مهدی

نشانه های امام مهدی

روایات ارزشمندی که از پیامبران و امامان نور علیهم السلام در مورد وجود گرانبمایه ی امام مهدی علیه السلام رسیده است، از اوصاف و نشانه های او نیز سخن دارد. و این برآستی یک نکته ی ضروری و حیاتی است تا حق از باطل شناخته شود و مانعی نیرومند و استوار در برابر مدعیان دروغینی باشد که در طول تاریخ به انگیزه ی هوای نفس، مقام والایی را که از آن آنها نبود، مدعی شده و می شوند.

این نشانه ها، برخی مربوط به ظاهر و جسم آن حضرت است و برخی بیانگر اخلاق کریمه ی او. برخی نشانگر چگونگی ظهورش و برخی نیز چهره و سیمای جامعه ی شایسته و بایسته ای را که آن حضرت بنیاد و اداره خواهد کرد، ترسیم می کند.

شایسته ی یادآوری است که

نشانه های بسیاری را که روایات برای آن گرامی ترسیم نموده است، همه از نشانه هایی است که جز در شخصیت او جمع نخواهد شد، از این رو نشانه هایی که از دوران پیش از ظهور، هنگامه ی قیام آن حضرت، دوران درخشان حکومت و فتوحات او و لبریز ساختن زمین از عدالت و دادگری پس از لبریز شدن از ستم و بیداد و دیگر نشانه ها، همه ی اینها، امور و نشانه هایی هستند که گواه صداقت حضرت مهدی علیه السلام می باشند و مشخص کننده ی شخصیت والا و سیمای درخشان آن حضرت.

آری! بیشتر روایاتی که پیرامون حضرت مهدی علیه السلام وارد شده است نشانه هایی

[صفحه ۴۷۴]

برای تعیین شخصیت او هستند، همانند روایاتی که نسب شریف او را نشان می دهد و این واقعیت را بیانگر است که او فرزند گرانمایه ی حضرت عسکری علیه السلام است. زمین و زمان را لبریز از عدل و داد خواهد ساخت و بر کره ی زمین حکومت خواهد نمود و در روزگار طلایی او، جز آیین اسلام، آیینی بر روی زمین باقی نخواهد ماند و نشانه های دیگری که نه تاکنون تحقق یافته و نه در یکی از مدعیان دروغین مهدویت فراهم آمده است.

یک پرسش و چند پاسخ

یک پرسش و چند پاسخ

سؤال این است که: «راز و رمز جهت بیان اوصاف و نشانه های امام مهدی علیه السلام در روایات چیست؟ و چرا پیامبر و امامان معصوم علیهم السلام تا این درجه به این نکته ی سازنده توجه کرده اند؟»

در پاسخ این پرسش، می توان به نکات ذیل توجه کرد:

۱- با تحقق

یافتن این نشانه ها با انطباق این اوصاف در وجود گرانمایه ی حضرت مهدی علیه السلام به هنگامه ی ظهور، همه ی شک و تردیدها برداشته می شود و مردم منتظر ظهور آن حضرت، در اوج یقین و ایمان و آگاهی، او را خواهند شناخت و با وجود انبوه نشانه ها و تحقق صفات در وجود گرامی او، دیگر فرصتی برای صاحبان دلهای بیمار نمی ماند که در مورد آن حضرت تردید کنند یا بذر تردید بیفشانند و حجت قطعی و تردیدناپذیری که گریبان آنان را می گیرد و دربهای شک و چون و چرا را به روی آنان مسدود می سازد، آنان را به پذیرش حقیقت ناگزیر می سازد.

۲- خدای جهان آفرین می دانست که شمار بسیاری از گمراهان و پیروان شیطان رانده شده، به دروغ و دجالگری و نیرنگ و افترا، ادعای مهدویت می کنند، به همین جهت خداوند این نشانه های مهم را که هرگز در جهان پدیدار نگشته است، از نشانه های قطعی ظهور حضرت مهدی علیه السلام قرار داد تا مردم آگاه و بیدار دل با آگاهی بر این نشانه ها، نه تنها فریب اباطیل گمراهان و وسوسه های شیطانها را نخورند،

[صفحه ۴۷۵]

بلکه همین نشانه ها، ادعای باطل و دروغین مدعیان حکومت مهدویت را با شکست و رسوایی از میدان بدر کنند و میدانی برای دجالگری آنان نگذارند.

هنگامی که به تاریخ اسلام و مسلمانان مراجعه می کنیم، گروهی از گمراهان و باطل گرایان را می یابیم که به دروغ و دجالگری ادعای مهدویت نمودند، اما همه ی آنان فاقد این نشانه ها و اوصاف بودند و

علاماتی که در انبوه روایات برای حضرت مهدی علیه السلام ترسیم گردیده در آنها فراهم نبود.

برخی از آنان قلمرو قیامشان محدود، از نظر زمان، کوتاه مدت و فاقد شرایط و عوامل لازم بودند و نتوانستند شهر و روستایی را هم از عدالت و دادگری لبریز سازند تا چه رسد که کران تا کران زمین و زمان را از عدالت و دادگری، لبریز نمایند.

بسیاری از این مدعیان دروغین صلاح و اصلاحگری و مهدویت، در ادعای دروغین خویش با شکست روبرو شدند و جز برخی ساده لوحان، کسی از آنان پیروی نکرد، از اینرو ثمره ی کارشان شکست بود و به فرار روی آوردند و پیروان ساده لوح خویش را به بدبختیها و رنجها کشاندند و نفرین تاریخ را برای خود خریدند و مایه ی تمسخر مجالس و محافل گشتند.

در بخش آینده، به خواست خدا، نامهای برخی از آن مدعیان دروغین را با برخی از انحرافات و بافته های رسوایشان می آوریم.

اینک روایاتی در اوصاف و نشانه های امام مهدی علیه السلام:

نشانه های او در روایات

نشانه های او در روایات

۱- پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم فرمود:

«المهدی من ولدی، ابن أربعین سنه کأن وجهه کوکب دری فی خده الأيمن خال أسود، علیه عباءتان قطوانیان کأنه من رجال بی اسرائیل یملک عشرين سنه، یتخرج الكنوز و یفتح المدائن الشریک.» [۱].

[صفحه ۴۷۶]

یعنی: مهدی از فرزندان من می باشد. به هنگام ظهور، سیمایی چهل ساله و پرتوان و شاداب دارد، بسان ستاره ی درخشان. در گونه ی راست او خال مخصوصی است. دو جامه ی خاص «قطوانی» [۲] بر تن

دارد. او درای قامتی برافراشته و پرتوان و متناسب است. بیست سال بر جهان حکومت می کند. گنجها را برای ساختن زمین و زمان استخراج می نماید و دروازه های کشورها، شهرها و قلمرو مشرکان را با درایت و قدرت می گشاید.

۲- و نیز فرمود:

«یخرج المهدي و على رأسه، غمامه، فيها مناد ينادي: هذا المهدي خليفه الله فاتبعوه.» [۳].

یعنی: مهدی ظهور می کند در حالی که بر فراز سرش توده ی ابری است که از میان آن ندا کننده ای ندا می دهد که: «هان ای بندگان خدا! این مهدی علیه السلام همان خلیفه ی خدا در روی زمین است، پس همگان از او پیروی نمایید.»

۳- و نیز فرمود:

«المهدي مني، أجلى الجبهة، أقى الأنف.» [۴].

یعنی: مهدی از من و از فرزندان من است. او دارای پیشانی بلند و باز و گشاده و دارای چهره و بینی زیبایی است.

۴- و فرمود:

«المهدي من ولدي، وجهه يتلألأ كالقمر الدرّي، اللون لون عربي و الجسم جسم

[صفحه ۴۷۷]

اسرائیلی،... يملأ الأرض عدلا كما ملئت جورا.» [۵].

یعنی: مهدی از فرزندان من است. چهره ی دلآرایش بسان ماه درخشان، نورافشانی می کند. رنگ چهره اش عربی است و قامتش برافراشته و بسیار نیرومند، زمین را از عدل و داد لبریز خواهد ساخت، همانگونه که از ستم و بیداد، لبریز می گردد.

۵- امیرمؤمنان علیه السلام در خطبه اش فرمود:

«المهدي من ذريتي، يظهر بين الركن و المقام، عليه قميص ابراهيم حله اسماعيل و في رجله نعل شيث و الدليل عليه قول النبي صلى الله عليه و اله و سلم: عيسى

بن مریم ينزل من السماء و يكون مع المهدي من ذريتي...» [۶].

يعني: حضرت مهدي عليه السلام از فرزندان و از نسل من است. از میان رکن و مقام در خانه ی خدا ظهور می کند. پیراهن ابراهیم خلیل را بر تن و جامه خاص اسماعیل را بر اندام، کفش مخصوص شیث را بر پا دارد.

راهنما و دلیل بر وجود گرانمایه ی او، سخن پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم است که فرمود:

«عیسی بن مریم، از آسمان فرود می آید (و به امامت او نماز می گذارد.) و همواره با فرزندم مهدي که از نسل من است، خواهد بود.»

۶- و نیز فرمود:

«... هو صاحب الوجه الأقر و الجبین الأزهر و صاحب العلامه و الشامه، العالم غیر معلم، المخبر بالكائنات قبل أن يعلم... و

ألا! و ان المهدي يطلب القصاص ممن لا يعرف حقنا و هو الشاهد بالحق و خليفه الله على خلقه الله، اسمه كاسم جده رسول الله صلی الله علیه و اله و سلم ابن الحسن بن علی عليهم السلام من ولد

[صفحه ۴۷۸]

فاطمه، من ذریه الحسين ولدی...» [۷].

يعني: او (مهدي عليه السلام) دارای چهره ای درخشنده و سفید، پیشانی نورانی و نشانه ی مخصوصی است. او به لطف خدا دانشمند و دانای علوم و اسرار الهی است. بی آنکه از آموزگاری آموخته باشد از آنچه در سراسر هستی می گذرد، خبر می دهد، پیش از آنکه کسی باخبر باشد.

آگاه باشید که مهدي عليه السلام از کسانی که نسبت به حق ما حق ناشناس باشند انتقام خواهد گرفت. او گواه حق و حقیقت

و خلیفه ی خدا بر خلق اوست. نام باعظمتش همانند نام نیای گرانقدرش پیامبر خداست. فرزند (حضرت) حسن عسکری و از فرزندان فاطمه و از نسل حسین، فرزند من است...

۷- امام حسین علیه السلام فرمود:

«لو قام المهدي لأنكره الناس لأنه يرجع اليهم شابا و هم يحسبونه شيخا كبيرا.» [۸].

یعنی: آنگاه که مهدی علیه السلام بیا می خیزد، مردم او را نمی شناسند، چرا که آن گرانمایه در اوج جوانی و شادابی بسوی مردم باز می گردد در حالیکه مردم می پندارند که او با این عمر و غیبت طولانی، پیر و سالخورده است.

۸- هروی می گوید، از حضرت رضا علیه السلام پرسیدم:

«ما هي علامات القائم منكم اذا خرج؟»

یعنی: «سرورم! نشانه های «قائم» شما، به هنگام ظهور چیست؟»

قال عليه السلام: «علامته: أن يكون شيخ السن، شاب المنظر، حتى أن الناظر اليه ليحسبه ابن أربعين سنة أو دونها و ان من علاماته أن لا يهزم بمرور الأيام و الیالی، حتى يأتي أجله.» [۹].

فرمود: «نشان او این است که از نظر سن و سال واقعی، کهنسال است اما در

[صفحه ۴۷۹]

چهره و جمال، جوانی توانا و خوش منظر و پرتراوت است، به گونه ای که هرکس بر جمال او نظاره کند، او را جوانی کامل و کمتر از چهل سال می نگرد. و از نشانه های او این است که با گذشت شب و روز پیر نمی شود و همچنان جوان و شاداب می ماند تا سرآمد عمرش فرا رسد.

[صفحه ۴۸۳]

پاورقی

[۱] البیان کنجی شافعی، ص ۱۳۷، فرائد السمطین، ج ۲، ص ۳۱۴، عقد الدرر، ص ۳۶، و

بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۹۶.

[۲] عبای قطوانی: عبای سفید رنگی است که دارای کرکهای کوتاه است. لسان المیزان، ماده ی «قطنو».

[۳] فرائدالسمطين، ج ۲، ص ۳۱۶، البيان کنجی شافعی، ص ۱۳۲ و الاربعین حافظ ابونعیم.

[۴] البرهان المتقی هندی، ص ۹۹، البيان کنجی شافعی، ص ۱۱۷، و بحارالانوار، ج ۳۶، ص ۳۶۸ و ج ۵۱، ص ۹۰.

[۵] البيان کنجی شافعی، ص ۱۱۸، عقدالدرر، ص ۳۴ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۸۰-۹۱.

[۶] اثبات الهداه، ج ۷، ص ۴۵ و منتخب الاثر، ص ۴۷۹.

می دانیم که «شیث» فرزند حضرت آدم و از پیامبران خداست و آنچه در روایت آمده همچون پیراهن ابراهیم و... همه از موارث پیامبران و امانتهای نبوت و رسالت و یژگیهای پیامبران است که از همه ی آنان از آدم تا خاتم صلی الله علیه و اله و سلم به حضرت مهدی علیه السلام انتقال می یابد.

[۷] الزام الناصب، ج ۲، ص ۲۰۰.

[۸] عقدالدرر، ص ۴۲ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۸۷.

[۹] اکمال الدین، ج ۲، ص ۶۵۲ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۸۵.

نشانه های ظهور

نشانه های ظهور

روایاتی که در مورد نشانه های ظهور حضرت مهدی علیه السلام رسیده و در کتابهای حدیثی موجود است، بر سه بخش قابل تقسیم است:

۱- بخش نخست: علایم و نشانه های عمومی است که از انحرافات گسترده ی فکری، عقیدتی، عملی و... که در سراسر جهان و کشورها و مراکز اسلامی پدید می آید و جامعه ها و تمدنهای بشری را آلوده می کند، سخن می گوید.

این بخش از نشانه ها و علایم به ظهور آن حضرت پیوند

نخورده و مقارن با آن نیست، بلکه ممکن است دهها سال پیش از آن ظهور آن گرامی، پدیدار و جهانگستر گردد.

۲- بخش دوم: علایم و نشانه‌هایی است که نزدیک به ظهور امام مهدی علیه السلام پدیدار می‌گردد، اما نشانگر این نیست که ظهور در همان سال خواهد بود، بلکه اینها انواع رخدادها و فتنه‌هایی هستند که پس از صدور این گونه روایات، به تدریج در طی قرون و اعصار تا هنگامه‌ی ظهور، پدیدار خواهند شد.

۳- بخش سوم: علایم و نشانه‌هایی است که در همان سال آن اصلاحگر بزرگ یا سال پیش از ظهور آن بزرگوار، رخ خواهد داد که این بخش خود به دو بخش، تقسیم می‌گردد:

الف: بخش نخست، علایم و نشانه‌های غیرقطعی است و مفهوم آنها این است که رخ دادن آنها حتمی نیست، بلکه ممکن است رخ دهد یا ندهد.

[صفحه ۴۸۴]

ب: بخش دوم، علایم قطعی است که تردید ناپذیرند و به طور حتم روی خواهند داد.

این علایم و نشانه‌ها بطور کلی برخی از نظر مفهوم و معنا و پیام روشن و آشکارند و برخی در نهایت ابهام و اجمال و پیچیدگی.

بسیاری از نویسندگان، بویژه نویسندگان معاصر، این روایات را پیش از ما آورده، آنها را تفسیر نموده و طبق دیدگاه خاص خویش، به تأویل آنها پرداخته و بر اساس آرای شخصی خود آنها را تحلیل کرده‌اند.

من فکر می‌کنم اینان توان اثبات این آراء و دیدگاهها را در مورد روایات مورد اشاره، نه از نظر علمی دارند و نه از نظر تاریخی. به همین جهت من

جرات و جسارت دنباله روی و پی جویی این توجیحات! یا اقتدای به آنان در دیدگاهها و تأویلات روایات مورد بحث را ندارم، چرا که پیام حقیقی آنها مبهم است و خدا و پیامبر و خاندان وحی و رسالت علیهم السلام به حقایق امور داناترند.

بجاست در این مورد نمونه ای بیاوریم:

مرحوم «مفید» در «ارشاد»، ضمن بحث در نشانه های ظهور می نویسد:

«... و نزول الترك الجزیره و نزول الروم الرمله...»

۱- در شرایط کنونی، «ترکها» در ایران، در شمال عراق، ترکیه، قفقاز و آذربایجان شوروی سکونت دارند، پس منظور از این سخن چیست؟ و این ترکها کیانند؟ روشن نیست. [۱].

۲- واژه ی «جزیره» نیز که در این جمله آمده، بسیار است، کدام جزیره از جزیره های دنیا که نژاد ترک در آن فرود می آید؟ آن جزیره کجاست؟

۳- اما «روم» همه ی اروپای کنونی را شامل می گردد و روشن است که تازه اروپای امروز، دارای کشورها و دولتهای متعددی است و همه ی آنها هم جزو «روم» قدیم

[صفحه ۴۸۵]

هستند، از این رو سؤال دیگر این است که: «آیا منظور از واژه ی روم، اسرائیل باشد؟»

بدان اعتبار که رومیانی که برای جنگ با مسلمانان در پیکار «موت» آمدند در اردن و فلسطین کنونی سکونت داشتند؟

ممکن است مقصود از واژه ی روم، «آمریکا» باشد چرا که بیشتر آمریکاییها را مهاجرانی تشکیل داده اند که از قاره ی اروپا رفته اند.

۴- و نیز واژه های «مشرق» یا «مغرب» در روایات مربوط به ظهور و بیانگر نشانه های ظهور، بارها بکار رفته است، سؤال این است که

منظور از مشرق و مغرب چیست؟

خاور دور؟ یا خاورمیانه؟

غرب دور؟ یا مغرب عربی که شامل کشورهای «لیبی»، «تونس»، «الجزائر» و مغرب و مراکش می شود؟ کدامیک؟

۵- همچنین در روایات این بخش واژه ی «بنوفلان» آمده است، یا این جمله: «الا اخبرکم بآخر ملک بنی فلان؟» منظور از «بنی فلان» کیست؟ یا کیانند؟

برخی پنداشته اند مقصود «بنی عباس» است. با آگاهی بر اینکه این سلسله، منقرض شده اند و حکومت بیدادگرانه ی آنان، در سال ۶۵۶ هجری نابود گشته است، آیا ممکن است برخی از سردمداران در کشورهای عربی از نژاد و نسب آنان باشند؟

به هر حال ما نمی توانیم این نامهایی را که در این روایات آمده و به راز و رمز شباهت دارند، بشناسیم. و در توان خود نمی بینیم که منظور از آنها را بطور دقیق دریابیم؛ بنابراین بهتر است اینگونه نشانه ها و علایم ظهور را همانگونه که آمده است ترسیم کنیم. آینده خود با رخدادهایش، این واژه ها و کلمات را تفسیر و مصادیق آنها را تبیین و در موارد شایسته ی آنها، تطبیق خواهد نمود.

اینک این شما و این هم نشانه های عمومی آن حضرت:

[صفحه ۴۸۶]

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۲۰.

نشانه های عمومی

نشانه های عمومی

این بخش از علایم و نشانه ها که نخستین بخش را تشکیل می دهد بسیار است، ما از همه ی روایات این بخش، تنها یک روایت را برمی گزینیم و به همان یک حدیث بسنده می کنیم آنگاه به تفسیر و توضیح برخی واژه های آن می پردازیم.

از «نزال بن سبره» آورده اند که می گوید:

امیر مؤمنان علیه السلام برای ما سخن می گفت که: نخست سپاس خدای را بجا آورد و او را ستود و بر پیامبر و خاندانش
علیهم السلام درود فرستاد، آنگاه سه بار فرمود:

«سلونی - ایها الناس - قبل أن تفقدونی...»

یعنی: مردم! تا مرا از دست نداده اید، هر آنچه می خواهید برسید.

«صعصعه بن صوحان» بپاخواست و گفت:

«یا أمیر المؤمنین! متى یخرج الدجال؟»

یعنی: چه زمانی «دجال» خواهد آمد؟

فقال علیه السلام: «اقعد، فقد سمع الله کلامک و علم ما ارادت...»

علی علیه السلام فرمود: «بنشین! خدا سخن تو را شنید و منظورت را دانست... برای خروج «دجال» نشانه ها و علایمی است که
دسته دسته هر کدام پس از دیگری روی خواهد داد اگر می خواهی تو را از آنها آگاه سازم؟»

فرمود: پس بخاطر بسیار و حفظ کن که اینها علایم و نشانه های آن است:

«... إذا أمت الناس الصلاة و أضعوا الأمانة و استحلوا الكذب و أكلوا الربا و أخذوا الرشاً... و باعوا الدین بالدنیا و استعملوا
السفهاء و قطعوا الأرحام و اتبعوا الأهواء و استخفوا بالدماء.

و كان الحلم ضعفاً و الظلم فخراً و كان الأمراء فجراً و الوزراء ظلماً و العرفاء خونه، و القراء فسقاً و ظهرت شهادات الزور و
استعلن الفجور و قول البهتان و الاثم و الطغیان.

[صفحه ۴۸۷]

و حيلت المصاحف و زخرفت المساجد و طولت المنارات و أكرم الأشرار و ازدحمت الصفوف و اختلف الأهواء و نقضت
العهود و اقترب الموعود و شارك النساء ازواجهن فی التجاره حرصاً علی الدنیا و علت أصوات الفساق و استمع منهم و كان
زعيم القوم أرذلهم. و اتقى الفاجر مخافه

شره و صدق الكاذب و اؤتمن الخائن و اتخذت القيان والمعازف و لعن آخر هذه الأمة أولها و ركبت ذوات الفروج السروج و تشبه النساء بالرجال و الرجال بالنساء. و شهد شاهد من غير أن يستشهد و شهد الآخر قضاء لذمام بغير حق عرفه و تفقه لغير الدين، و آثروا عمل الدنيا على الآخرة و لبسوا جلود الضأن على قلوب الذئاب و قلوبهم أنتن من الجيف و أمر من الصبر، فعند ذلك... ألوحا... ألوحا... ثم العجل العجل...» [۱].

یعنی: هنگامی که مردم راه و رسم و فرهنگ و معنویت نماز را نابود ساختند و به پوسته آن قناعت کردند و ویژگی امانت و امانتداری را ضایع ساختند و دروغ پردازی را روا شمردند و رباخواری و ربا را مباح دانستند و رشوه دادند و گرفتند و دین به دنیا فروختند و سفیهان و کم خردان را به اداره ی امور جامعه گماشتند و قطع رحم کردند و هواهای دل را پیروی کردند و ریختن خونها را آسان ساختند.

هنگامی که بردباری، ناتوانی شمرده شد و بیدادگری، باعث افتخار گردید و زمامداران فاجر و بدکار! و وزیران، ستمکار شدند و مأموران و مجریان عدالت، خیانت پیشه ساختند و گویندگان و قاریان قرآن، به فسق و گناه روی آوردند و شهادتهای دروغین در جامعه پدیدار شد و کارهای زشت ناپسند و تهمت تراشیها و گناهکاری و تجاوزگری علنی گردید، آنگاه که قرآن به صورت زیبایی چاپ و جلد و تزئین گردید و مسجدها آراسته شد و مناره ها سر به آسمان سایید و اشارار مورد تجلیل قرار گرفتند و صفهای جماعت فشرده و دلها از هم

دور شد و عهدها و پیمانها گسسته و آن وعده ی بزرگ نزدیک گردد و زنان بخاطر حرص به دنیا، در کسب و کار همسران خود شرکت کردند و به بازارها و مغازه ها و کارخانه ها سرازیر

[صفحه ۴۸۸]

گشتند.

صدای آواز فاسقان، همه جا پخش و به گوشها رسید و هر چه گفتند و خواندند از آنان پذیرفته شد. رهبری جامعه ها به دست اراذل وا گذاشته شد و با فاجر بخاطر ترس از شرارتش، مدارا گردید و دروغساز و دروغپرداز، تصدیق و تأیید شد و خیانتکار، امین شمرده شد.

هنگامی که کنیزان آوازه خوان و رقاصه ها و آلات لهو و موسیقی، بکار گرفته شد و نسلهای آخرین به نسلهای پیشین نفرین کردند و زنان بر زینها سوار شدند و تلاش کردند خود را شبیه مردان سازند و مردان نیز خود را در ظاهر و اخلاق بسان زنان و دیگری برخلاف حق و عدالت و بدون آگاهی، بخاطر رفاقت با کسی، به نفع او به دروغ گواهی کرد.

آنگاه که تفرقه در در دین و آموزش علوم دینی، نه برای خدمت به دین بلکه برای دنیا و قدرت و ریاست بکار گرفته شد و کار دنیا را بر کار آخرت برگزیدند و با ریا و تظاهر و عوام فریبی به گرگهای خونخوار، لباس گوسفند آرام پوشاندند، ظاهرهای مردم، آراسته، اما دلها، عفونت بارتر از مردار متعفن و تلختر از گیاه تلخ و بدطعم گردید.

آری! در این شرایط منحط و وخامت بار و گناه آلود جامعه ها و تمدنهای اسلامی و جهانی است که دجال ظاهر می گردد و در آمدن شتاب می

کند....

پاورقی

[۱] اکمال الدین، ج ۲، ص ۵۲۵ و ۵۲۶.

شرحی کوتاه بر این روایت

شرحی کوتاه بر این روایت

روایتی که از نظر تان گذشت، به برخی از آفتها و عوامل انحطاط و مفسد اجتماعی که پیش از واپسین حرکت تاریخ و آخرالزمان در جوامع اسلامی گسترش می یابد، اشاره دارد:

به وارونه شدن مفاهیم بلند،

[صفحه ۴۸۹]

به ضعف ابعاد عقیدتی و فکری جامعه،

به بی اعتنایی و بها ندادن به اصول و ارزشهای اسلامی،

به روی آوردن به ارزشهای پوچ و بدلی و میان تهی،

به انحصار قدرت و امکانات توده ها بوسیله ی زمامداران و گروههای منحرف، به سقوط ارزشهای واقعی و رواج و گسترش نارواها و ضد ارزشها در کران تا کران جامعه بدون هراس از خدا و بدون حیا و شرم از دیگران....

آری! روایت به اینها اشاره دارد.

روایت از امیرمؤمنان علیه السلام نشانگر آن است که: در این جامعه ها، نماز که ستون دین و ایمان است، روح و مغز و محتوای خویش را از دست می دهد، امانتها ضایع می گردد و دروغگویی روا می شود و رباخواری و بهره کشی مباح می گردد و عناصر و جریاناتی بدون داشتن صلاحیتها و ویژگیهای لازم، قدرت و امکانات جامعه را به انحصار می گیرند و پیوندهای خویشاوندی گسسته می شود.

ریختن خون شایستگان و خوبان و ظلم ستیزان آسان می گردد و ستمکاران به ستم خود فخر می فروشند و کارهای زشت، میان مقامات و سیاستمداران، رواج و گسترش می یابد و ظلم و بیداد میان وزیران و خیانت میان مأموران و جاسوسان ویژه ی حکومتها و فسق میان قاریان قرآن و

خطبا و گویندگان گسترش می یابد.

احترام قرآن در میان این جامعه ها، به چاپ و جلد رنگین و نفیس قرآن است نه به تلاوت شایسته و عمل به دستورات نجات بخش آن در صحنه زندگی، صفهای نماز جماعتها و جمعه ها فشرده است و نمازگزاران بسیار، اما در همان حال که جسمها در کنار هم هستند، دلها و قلبها از هم دور و پراکنده اند.

زنان و دختران به بازارها و مغازه ها و کارگاهها برای بدست آوردن مال و ثروت سرازیر می گردند و نوای شوم فاسقان از رسانه های گروهی و... همه جا پخش می گردد و مردم مسخ شده بافته های دروغین آنان را بسان وحی آسمانی، تصدیق می کنند.

[صفحه ۴۹۰]

رهبری و تشکیلات سیاسی جامعه به اراذل و عناصر پستی واگذار می گردد که به ارزشهای والای انسانی و شرافت و کرامت، ایمان ندارند و مردم در بند، از هراس و ترس فاجران و بدکاران، با آنان نرمش و مدارا می کنند و بخاطر نرسیدن شرارت آنان به حریم زندگیشان، به آنها احترام می نمایند.

صدای ساز و آواز خوانندگان و رقاصه ها و هنرپیشه ها و مطربها، آمیخته به انواع موسیقی و تار و طنبور، همه جا به آسمان بلند است و از خانه ها، کوچه ها، خیابانها، بیابانها و دشتهای، از وسایل نقلیه و حتی در خشکی و دریا و هوا، بوسیله ی رسانه ها، نوارها و ماهواره ها... گوشها را پر می کنند.

زنان بر مرکبها و زینها سوار می گردند و تردیدی نیست نشستن بر اینگونه زینها و اینگونه مرکبها بخاطر تماس خاص بخشی از

اندامهای آنان با زینها، ایجاد هیجان‌تند می‌کند که اینگونه تهییج و تحریک، در سوار شدن به ماشین و امثال آن نیست.

و نیز ژست مردانه گرفتن زنان و پوشیدن لباس آنان که اینک به نشانه‌ی پیشرفت و روشنفکری و متمدن شدن آنان به خوردشان رفته است.

روایت نشانگر آن است که دختران جوان، لباس مردان را به تن می‌کنند، موهای خویش را مردانه آرایش می‌کنند... از سوی دیگر در ادارات و وزارتخانه‌ها و دیگر میدانهای جامعه استخدام می‌گردند.

مردان، لباس رنگارنگ و خاص زنان به تن می‌کنند و گردنبند و زنجیر طلا به گردن خویش می‌آویزند، انگشتر طلا به انگشت می‌کنند و ریش و سیل خویش را به دقت می‌تراشند و ابروهای خود را نازک می‌کنند و برای طراوت و شادابی چهره و خودنمایی، انواع پودرها و کرمها را بکار می‌گیرند، گویی می‌خواهند نظرها را به خود جلب نمایند و گویی قرارداد فرهنگی برای مبادله‌ی میان زنان و مردان منعقد گردیده است که مردان زن نما شوند و زنان به عکس.

روایت نشانگر آن است که در دادگاه، شاهد و گواه بی‌آنکه از او بخواهند به

[صفحه ۴۹۱]

دلخواه خود گواهی می‌دهد و دیگری به نفع دوست خود، بی‌آنکه حق و باطل را بشناسد و یا در اندیشه‌ی باطل باشد، شهادت می‌دهد.

و دیگر از رشوه‌خوارگی، هدیه‌ها به قاضیان، حاکمان و واسطه‌ها، برای جلب نظر آنان و ناحق کردن حق و یا به عکس، سخن مگو!... اینها دیگر بر کسی پوشیده نمی‌

روایت نشانگر آن است که تفقه و آموختن علوم اسلامی برای دنیاداری و دنیاطلبی و جاه و مقام صورت می گیرد، نه برای دین و در خدمت دین، بلکه برای دنیا. برخی دروس و علوم دینی را می آموزند تا فارغ التحصیل گردند، بدان جهت که پست قضاوت بدست آورند و به حقوق ماهانه و درآمد و رفاه دست یابند و ذره ای به دین و ارزشهای دینی و خدمت به دین، بها نمی دهند و برایشان اهمیتی ندارد.

افرادی تظاهر به ورع و تقوا و شایستگی می کنند در حالی که درونهای شرربار، نیتهایی بد و باطنهایی پلید دارند. هنگامی که فرصتی برایشان پیش آید، نه وجدانی دارند و عاطفه و انسانیت و نه دین و مذهب. بسان گرگ درنده ای هستند که جز دریدن شکار خویش و خوردن خون آن و قطعه قطعه ساختن اعضای آن، چیزی نمی شناسند.

آری! خواننده ی گرامی این بود شرح فشرده ای برای برخی از جملات هشداردهنده ای که از امیرمؤمنان علیه السلام در این مورد رسیده است. روایاتی که بیانگر این نوع موضوعات و رخدادهای منفی و ضد ارزش در میان جامعه ها و تمدنهای باشد بسیار است که ما بخاطر رعایت اختصار، تنها به یک روایت بسنده نمودیم.

نشانه های نزدیک ظهور

نشانه های نزدیک ظهور

بخش دوم، نشانه هایی است که نزدیک به ظهور حضرت مهدی علیه السلام پدیدار می گردد و اینها نیز بسیارند. مرحوم شیخ مفید، در کتاب خویش، ارشاد، انبوهی از

[صفحه ۴۹۲]

این نشانه ها و علائم را از روایات صحیح و معتبر از دیدگاه خویش، بطور فشرده ترسیم نموده است. و

دو دسته علایم ظهور را که یک دسته پیش از ظهور و دسته ی دیگر مقارن و همزمان را ظهور آن حضرت پدیدار می گردد، همه را بصورت اجمال و فشرده آورده است که ما باری بهره وری بیشتر شما خواننده ی عزیز، نخست سخنان او را در این مورد می آوریم و آنگاه به شرح و توضیح برخی واژه ها و کلمات می پردازیم.

بیان شیخ مفید

بیان شیخ مفید

مرحوم شیخ مفید می فرماید: روایات رسیده از پیامبر و خاندان وحی و رسالت علیهم السلام بیانگر علایم و نشانه ها و رخدادهایی است که پیش از قیام حضرت مهدی علیه السلام پدیدار می گردند که اهم آنها عبارتند از:

جنبش ارتجاعی «سفیانی»،

قتل «سید حسنی»،

جنگ قدرت «بنی عباس»،

گرفتن خورشید در نیم روز ماه رمضان،

گرفتن ماه در آخر ماه رمضان، برخلاف عادت،

شکافته شدن زمین و فرو بردن تجاوزکاران،

فرو رفتن زمین در مشرق،

فرو رفتن زمین در مغرب،

توقف خورشید به هنگام نیم روز در وسط آسمان،

طلوع خورشید از مغرب،

قتل «نفس زکیه» پشت دروازه ی کوفه در زمره ی هفتاد نفر از شایستگان،

بریده شدن سر مردی از بنی هاشم میان رکن و مقام

ویران شدن دیوار مسجد کوفه،

آمدن پرچمهای سیاه از طرف خراسان،

قیام و جنبش یمنی،

آشکار شدن مرد مغربی و تصرف شام بوسیله ی سپاه او،

فرود آمدن ترکها در جزیره،

فرود آمدن رومیان در «رمله»،

طلوع ستاره ای درخشان و نورانی بسان ماه و آنگاه انعطاف خاص آن...،

پدیدار شدن سرخی در آسمان و گسترش آن در آفاق آسمان،

پیدایش ستون آتشی در

مشرق به مدت سه تا هفت روز،

قیام امت عرب و برکنار شدن زمامداران عرب بوسیله ی ملتهای خویش و بدست گرفتن زمام امور کشورها بوسیله ی مردم،

خروج جهان عرب از سیطره ی عجم،

کشته شدن رهبر مصر بدست مردم،

انهدام شاه و اختلاف سه جریان سیاسی در آن،

ورود پرچمهای «قیس» و «عرب» به مصر،

و پرچمهای «کنده» به خراسان،

ورود سپاهی از سوی مغرب و رسیدن آنها به دروازه ی شهر «حیره»،

آمدن پرچمهای سیاه از سوی مشرق،

شکستن دیوار فرات و جریان یافتن آب در کوچه های کوفه،

خروج ۶۰ پیامبر دروغین،

خروج دوازده امام دروغین،

و به آتش کشیده شدن مرد گرانقدری از بنی عباس بین «جلولاء» و «خانقین»،

ایجاد پل ارتباط میان «کرخ» و بغداد،

وزش بادی سیاه در آغاز روز،

زلزله ای که انبوهی را به زمین فرو می برد،

[صفحه ۴۹۴]

ترس و ناامنی فراگیری که همه عراق و بغداد را فرا می گیرد،

مرگ سریع و دردناک و نقص و زیان در اموال و جان و ثمرات،

آفت ملخ نابهنگام و به هنگام کشاورزی،

برداشت کم محصولات زراعی،

جنگ قدرت میان عجم و خونریزی بسیار در میان آنان،

شورش بردگان بر ضد برده داران و کشتن آنان،

مسخ شدن گروهی از بدعت گذاران و بصورت میمون و خوک در آمدن آنان،

تسلط کشورهای عقب مانده به کشورهای زورمند و ثروتمند،

طنین افکن شدن ندایی از آسمان و رسیدن آن به گوش جهانیان به زبانهای گوناگون،

پدیدار شدن چهره و سینه ای در کره ی خورشید،

زنده شدن گروهی از مردگان و بازگشت آنان به دنیا به

گونه ای که مردم آنان را شناخته و با آنان دیدار می کنند.

و آنگاه به پایان این سلسله رخدادهای شگرف و شگفت انگیز و اعجاب انگیز بوسیله ی ۲۴ روز رگبار باران پیاپی که زمین را پس از مردنش زنده می سازد و برکاتش را پدیدار می کند و پس از آن همه ی آفتها، رنجها و دردها از حق طلبان و حق پذیران و شیعیان حضرت مهدی علیه السلام زایل می گردد و آنگاه است که از ظهور آن گرامی در مکه مکرمه و بیت الله آگاه می گردند و با شور و شوق و درایت و اخلاص برای یاری او می شتابند. [۱].

پاورقی

[۱] ارشاد مفید، ص ۳۵۶ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۲۰.

نگرشی بر دریافتهای شیخ مفید

نگرشی بر دریافتهای شیخ مفید

به باور ما، برخی از نشانه هایی را که مرحوم مفید از روایت مورد بحث دریافت داشته و آنها را تلخیص نموده است، تاکنون پدیدار گشته و برخی در آینده ی نزدیک یا

[صفحه ۴۹۵]

دور، پدیدار خواهد گشت.

برخی از این نشانه ها نیاز به اندکی شرح و توضیح دارد و برخی نیز برای ما روشن نیست و توان تفسیر آنها را نداریم. اینک به خواست خدا و یاری او، به شرح و تفسیر آنچه بنظر می رسد می پردازیم با این یادآوری که هرگز مدعی آن نیستیم که مفهوم و مقصود این روایات، درست همینهایی است که ما دریافت داشته ایم.

در مورد سفیانی و جنبش ارتجاعی او و نیز قتل حسنی، گرفتگی خورشید و ماه، فرورفتن زمین، قتل نفس زکیه و مرد هاشمی، بزودی بحث خواهد آمد، اما

جنگ قدرت بنی عباس، چگونه از نشانه های ظهور است؟ با اینکه می دانیم آنان به ظاهر حدود ۸۰۰ سال پیش منقرض شده اند؟

پاسخ این است که با توجه به روایات، ناگزیر باید گفت که: برخی زمامداران در کشورهای عربی، از نژاد بنی عباس هستند اما ناشناخته اند.

اما توقف خورشید در آسمان یا طلوع آن از مغرب: این رخدادی خواهد بود که دانش جدید روزگار ما آن را نمی توان هضم و تحلیل کند، اما بنظر ما می توان گفت خداوند بر هر کاری تواناست و ما برای روایات نیازی به تأیید و تصدیق دانش جدید در این مورد نداریم.

اما آمدن پرچمهای سیاه از خراسان، نمی دانیم که این عبارت اشاره به هجوم مغول و سقوط خفت بار خلافت عباسی است که صدها سال قبل به وقوع پیوسته و یا اشاره به رخدادی در آینده است؟

و خراسان نیز نام منطقه ی وسیعی است که شامل بخشی از افغانستان و بخشی از شوروی سابق و شهر مشهد و اطراف آن می گردد.

اما خروج مرد یمنی و ظهور مرد مغربی در مصر: تاریخ بیانگر این است که مصریان بارها بر شام سلطه یافته اند و ممکن است بار دیگر این تسلط تکرار گردد.

اما سرخی مورد اشاره، که در آسمان ظاهر می گردد: این رخداد ممکن است انعکاس پرتو خورشید در افق یا فضا باشد و این از آثار و نشانه های خشم خدا بر

[صفحه ۴۹۶]

زمینان است که نظیر آن در عاشورا و پس از شهادت امام حسین علیه السلام پدیدار شده است.

«ابوالعلاء» در این مورد می گوید:

«و

علی الافق من دماء الشهداء علی ونجله، شاهدان.»

یعنی: بر افق آسمان، دو شاهد از خون مقدس علی علیه السلام و فرزندش موجود است.

اما آتشی که بصورت ستونی سر به آسمان کشیده: در مشرق پدیدار می گردد و سه یا هفت روز، نمایان است، شاید از آتشی سهمگینی باشد که پیش از ظهور ظاهر می گردد و شاید هم چاههای نفتی باشد که در برخی از مناطق طعمه ی حریق می گردد و فضا را مملو از آتش و دود می سازد و سه یا هفت روز تلاش برای خاموش ساختن آن ادامه می یابد. «و الله العالم».

اما قیام امت عرب و برکنار ساختن زمامداران و به کف گرفتن زمام امور خود در برخی کشورهای عربی و نیز رهایی عرب از سیطره ی عجم: اینها اموری است که شاید رخ داده است و می دانیم که «عجم» در اینجا منظور «فارس» نیست بلکه غیر عرب می باشد خواه فارس یا ترک یا دیگر ملل.

از اینرو پس از حکومت امپراطوری بزرگ عثمانی بر جهان عرب و بخش عمده ای از کشورهای مهم آن، همچون عراق، اردن، فلسطین، سوریه، لبنان، مصر، سودان، یمن، حجاز،... و آنگاه سقوط آن امپراطوری بزرگ و رهایی کشورهای عربی از سیطره ی عثمانی، می توان گفت شاید این رخداد بزرگ از همان امور است. اما ویرانی شام و جنگ قدرت میان سه پرچم و سه جریان، در صفحات آینده خواهد آمد.

و ورود پرچمهای «قیس» و «عرب» به مصر: از اخباری است که رویدادهای آینده و تاریخ و جامعه ها آن را روشن خواهد ساخت.

اما ورود سپاه از

«مغرب» و رسیدن آن به دروازه ی «حیره» در عراق: بدان دلیل که

[صفحه ۴۹۷]

نمی دانیم که منظور از مغرب کجاست، نمی توانیم در مورد سپاه آن نیز که بسوی عراق خواهد آمد، نظر قطعی بدهیم.

و در مورد آمدن پرچمهای سیاه از جانب مشرق بسوی حیره عراق، نیز نمی توانیم اظهارنظر کنیم.

اما شکستگی دیواره ی فرات، شاید این شرایط از فروریختن آب بند فرات و بالا آمدن آب و طغیان و جاری شدن آب در کوچه های کوفه پدید آید، در گذشته نیز بارها چنین حوادثی رخ داده است.

اما ظهور ۶۰ پیامبر دروغین، این نشانه نیز تا حدودی رخ داده و شماری از این مدعیان دروغپرداز، در دو قرن گذشته آمده اند فریبکارانی نظیر «علی محمد باب» رهبر مسلک بی ساس بهائیت، «احمد قادیانی» رهبر مرام منحرف قادیانی گری و دیگر دروغ پردازانی که نیازی به آوردن نام آنان نیست.

اما به آتش کشیده شدن مرد بزرگی از بنی عباس، میان دو منطقه «خانقین» و «جلولاء» در عراق: در این مورد اینک چیزی به ذهن نمی رسد، شاید گذشت زمان آن را روشن سازد.

اما پلی که کرخ و بغداد را به هم پیوند دهد: سالها قبل بنیاد گشته و اینک شمار آن پلها به هفت عدد رسیده است.

اما وزش و ارتفاع باد سیاه در آغاز روز در بغداد: ممکن است ره آورد انفجارهای مهیب و آتش سوزیهای بزرگ یا عذاب دردناکی از جانب خدا باشد، همانگونه که در برخی از جامعه ها و تمدنهای پیشین پدید آمد.

اما زلزله ای که انبوهی را در بغداد به قعر زمین فرو

می برد: شاید اشاره به بمبارانهای وحشتناکی باشد که شهر را به لرزه درمی آورد و ساختمانها را منهدم می سازد، یا اینکه اشاره به زمین لرزه ها و زلزله های واقعی باشد که هنوز رخ نداده است.

اما هراس و دلهره ای که عراقیان را در کام خود فرومی برد: ممکن است اشاره به

[صفحه ۴۹۸]

دیکتاتور وحشتناکی باشد که اینک حاکم است و کسی از شرارت آن احساس امنیت نمی کند.

اما مرگ دردناک: ممکن است اشاره به اعدامهای بسیار، کشتارهای دسته جمعی و... باشد که هم اکنون بطور مرتب و روزانه، بلکه هر ساعت، ادامه دارد.

اما نقص در اموال: ممکن است اشاره به آثار مرگبار مرام سیاه کمونیستی، فقر، گرسنگی، محرومیت، عقب ماندگی و ورشکستگی بر جای مانده از آن باشد که اینک بر اردوگاه از هم پاشیده ی کمونیسم و عراق سایه افکنده است.

اما نقص در جانها: ممکن است اشاره به جنگ خونباری باشد که میان ایران و عراق و غرب به وقوع پیوست.

اما کمبود و نقص در محصولات زراعی و میوه جات: ممکن است اشاره به سیاست مخرب اصلاحات ارضی باشد که شهرهای سرسبز و خرم و باطراوت و شاداب را به بیابانهای خشک و خالی تبدیل ساخت.

اما ملخ مورد اشاره که به هنگام یا نابهنگام خواهد آمد و آفت جان زراعت، محصولات، دانه ها و غلات خواهد شد، بنظر می رسد که هنوز نیامده باشد.

اما عدم رشد در کشت و زرع و سلب برکات از محصولات کشاورزی: ممکن است اشاره به حشراتی باشد که بصورت آفتی همه چیز را تباه می کنند یا اشاره

به بارانهای پیاپی و بسیاری که همه چیز را نابود می سازد.

اما جنگ و جدال دو دسته از عجم: برای ما روشن نیست، چرا که عجم شامل همه ی ملتها و نژادهای غیر عرب می شود و نه فارس تنها، بنابراین، نکته ی مورد نظر این جمله برای ما مبهم است و خداست که حقایق امور را می داند.

اما شورش بردگان بر ضد سردمداران خویش و کشتن آنان: ممکن است اشاره به سرکشی و تمرد میان طبقات گوناگونی از مردم باشد که رخ داده و خواهد داد؛ از تمرد کشاورزان در برابر زمین داران، انقلاب کارگران بر ضد کارخانه داران، شورش نظامیان بر فرماندهان خود که دستورات آنان را اجرا نمی کنند و سلاحهای خویش

[صفحه ۴۹۹]

را بسوی آنان نشانه می روند و آنان را درو می کنند و ممکن است اشاره به انقلاب صاحب «زنج» باشد که در بصره روی داد. «والله العالم».

اما به ندای آسمانی که همه ی جهانیان آن را می شنوند اشاره خواهیم کرد.

اما چهره و سینه ای که در آسمان و خورشید ظاهر می گردند: از امور مهم و پیچیده ای هستند که در تفسیر و تحلیل آنان نمی توان به پندار و حدس بسنده کرد.

اما مردمانی که از قبرهای خویش برمی خیزند، ممکن است این اشاره به مسأله ی رجعت باشد که در این مورد، روایت مفصلی خواهیم آورد.

اما باران بسیار: در این مورد نیز در صفحات آینده بحث خواهد شد.

در پایان این بحث، بار دیگر یادآور می شوم که آنچه در تفسیر و تحلیل سخنان شیخ مفید آوردیم، همه و

همه، چیزهایی است که برخاسته از ظن است نه یقین و ممکن است این مجموعه روایات، اشاره به مفاهیم و معانی دیگری داشته باشد که به اندیشه‌ی ما نرسیده است. «والله العالم».

نشانه‌های غیر قطعی

نشانه‌های غیر قطعی

سومین و آخرین بخش، نشانه‌هایی است که در سال ظهور امام مهدی علیه السلام یا سال پیش از آن پدیدار می‌گردد و خاطر نشان ساختیم که اینها بر دو نوعند:

بخش نخست، نشانه‌های غیر حتمی است، بدان معنا که ممکن است پدیدار گردند یا پدیدار نگردند. اینها علایم غیر قطعی است که ما اینکه به برخی از آنها اشاره می‌کنیم:

مردی از تبار پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم

پدیدار شدن پرچم «هاشمی» از علایم غیر قطعی برای ظهور امام مهدی علیه السلام است.

[صفحه ۵۰۰]

در روایات متعددی یاد و نام «هاشمی» به میان آمده است و از مجموع آنها استفاده می‌شود که: او مردی از بنی هاشم و از نسل پیامبر خدا صلی الله علیه و اله و سلم است. در اوج جوانی است و در دست راست او خالی است و از خراسان حرکت و جنبش خویش را آغاز می‌کند.

این روایات، نشانگر آن است که این جوانمرد، از خروج سپاه سفیانی از کوفه و ارتکاب فجایع دهشتناک، خونریزی بسیار، به اسارت در آوردن بانوان و حرکت دادن آنان بسوی شام، با سپاه خویش به کوفه می‌رسد. در این شرایط و اوضاع مصیبت بار و دردناک درمی‌یابد که سپاه پلید سفیانی از کوفه بسوی شام حرکت نموده و اسیران را نیز با خود می‌

از سوی دیگر، مرد ظلم ستیز «یمنی» نیز با سپاه خویش به کوفه می‌رسد و هر دو سپاه با فرماندهان خویش بسوی سپاه سفیانی حرکت می‌کنند و اندکی خارج از کوفه به هم می‌رسند. پیکار شدیدی، میان سپاه سفیانی از یک سو و دو سپاه هاشمی و یمنی از سوی دیگر، آغاز می‌گردد و پس از تلفات و ضایعات بسیاری سرانجام جوانمرد هاشمی و هم پیمانانش پیروز می‌شوند و تمام سپاه سفیانی را در هم می‌کوبند و با آزاد ساختن اسیران کوفه به آن شهر باز می‌گردند.

روایات در مورد ریشه و نسب مرد هاشمی دارای دو پیام است. برخی او را «حسنی» و برخی «حسینی» معرفی می‌کند و بنظر نگارنده نیز «حسنی» است و این همان کسی است که برخی روایات از او به «نفس زکیه» تعبیر می‌کند.

آری! مشهور است که مردی که در مکه، میان رکن و مقام سرش از پیکرش جدا می‌گردد، «نفس زکیه» و از تبار بنی هاشم و حسنی نسب است.

و از مسایل قطعی اینکه: او شیعه و پیرو خاندان وحی و رسالت است. به عقیده ی خویش پایبند و استوار و دارای نفوذ گسترده و محبوبیت در دلها و یک شخصیت پرنفوذ مردمی است. بجاست روایاتی در این مورد ترسیم گردد:

۱- عبدالله بن مسعود آورده است که: روزی به دیدار پیامبر رحمة الله صلی الله علیه و اله و سلم رفتیم که آن

[صفحه ۵۰۱]

حضرت با چهره ای شادمان ما را پذیرفت. در مورد هر چه پرسیدیم و نپرسیدیم، سخن گفت و ما را

بهره ور ساخت تا اینکه در همان حال که او می گفت، گروهی از جوانان بنی هاشم که حسن و حسین علیهم السلام در میان آنان بودند از آنجا گذشتند. با آمدن آنان، دل و دیده ی پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم با آنان همراه شد و گویی چیزی بیاد آورد که آثار اندوه در چهره اش نمایان و سیلاب اشک از دیدگانش فروریخت.

پرسیدیم: «ای پیامبر خدا! در چهره ات آثار ناراحتی می نگریم، چرا؟!»

فرمود:

«انا أهل بیت، اختار الله لنا الآخرة على الدنيا، وانه سيلقى أهل بيتي من بعدى تطريدا و تشريدا، حتى ترفع رايات سود من المشرق، فيسألون الحق فلا يعطونه، فيقاتلون فينصرون، فمن أدر كههم منكم أو من أعقابكم، فليأت امام أهل بيتي، و لو حبوا على الثلج فانها رايات هدى، يدفعونها الى رجل من أهل بيتي.» [۱].

یعنی: ما خاندانی هستیم خدا آخرت را برای ما برگزید نه دنیا را و خاندانم پس از من با تبعید، فشار و آوارگی روبرو می شوند تا پرچمهای سیاه از سوی مشرق برافراشته شود، آنان در پی حق هستند، اما ستمکاران، حق آنان را رعایت نمی کنند و در راه حق پیکار می کنند و پیروز می گردند.

از این رو، هر کس از شما و نسلهای شما، آن پرچمهای برافراشته را دید، بسوی امام خاندان من بشتابد گر چه با نهایت سختی؛ چرا که آنان پرچمهای هدایت اند و قدرت را به بزرگ مردی از خاندان من، تسلیم می کنند.

شاید برخی چنین پندارند که منظور از پرچمهای سیاه در این روایت، پرچمهایی باشد که به فرماندهی و

همراهی «ابومسلم خراسانی» و نهضت او بر ضد حکومت سیاه اموی برافراشته شد و با انهدام قدرت پوشالی و ستمکار اموی پایه های حکومت عباسیان را در سال ۶۵۶ هجری بنیاد کرد؛ اما چنین تصویری درست

[صفحه ۵۰۲]

نیست و این پرچمهایی که از خراسان در آخرالزمان برافراشته خواهند آمد، هیچ ربطی به ابومسلم خراسانی ندارد.

مورخ شهیر «ابن کثیر» در این مورد می نویسد:

«این پرچمها ارتباطی به نهضت ابومسلم ندارد که از خراسان برافراشته شد و بدان وسیله حکومت امویان را برانداخت، بلکه این پرچمها مربوط به آخرالزمان است که به همراه حضرت مهدی علیه السلام برافراشته خواهند شد.» [۲].

۲- ابوظفیل از امیرمؤمنان علیه السلام آورده است که فرمود:

«إذا سمعت الرايات السود مقبله من خراسان، فکنت فی صندوق مقفل علیک، فاکسر ذلک القفل و ذلک الصندوق حتی تقتل تحتها فان لم تستطع، فتد حرج.» [۳].

یعنی: هنگامی که شنیدی پرچمهای سیاه از خراسان بسوی جهان عرب روی آورده و تو در صندوقی در بسته قرار داشتی، به هر صورت ممکن، آن را بگشا تا تحت آن پرچمها قرار گیری و اگر نتوانستی در صندوق را بگشایی و روی پای خود بروی، همانگونه خود را بغلطان تابه هدف برسی.

و بدینسان می بینم، بدان جهت که علمها و دعوتها در واپسین حرکت تاریخ و آخرالزمان گوناگون است و از میان آنها، تنها پرچم آن جوانمرد هاشمی، پرچم حق و درست است و آلوده به باطل نیست.

امیرمؤمنان علیه السلام در این سخنان خویش، توجه می کند که حق طلبان نهایت درجه تلاش و کوشش خویش را برای پیوستن به سپاه

«هاشمی» بکار گیرند.

۳- از پنجمین امام نور حضرت باقر علیه السلام آورده اند که فرمود:

«یخرج شاب من بنی هاشم، بکفه الیمنی خال، و یأتی من خراسان برایات سود، بین یدیه شعیب بن صالح، یقاتل أصحاب السفیانی، فیهزمهم.» [۴].

[صفحه ۵۰۳]

یعنی: در واپسین حرکت تاریخ، جوانی (عدالت خواه) از بنی هاشم که بدست راست او خالی است با پرچمهای برافراشته و سیاهرنگ از سوی خراسان می آید.

پیشاپیش او شعیب بن صالح است و او با جنبش ارتجاعی سفیانی پیکار می کند و آنان را شکست می دهد.

۴- و نیز فرمود:

«تنزل الرايات السود -التي تخرج من خراسان- الكوفة، فاذا ظهر المهدي عليه السلام بمكة بعثت اليه بالبيعه.» [۵].

یعنی: پرچمهایی از خراسان خارج و در کوفه فرود می آیند و هنگامی که حضرت مهدی علیه السلام در مکه ظهور فرمود، اینان دست بیعت و اطاعت بسوی او دراز می کنند.

۵- امیرمؤمنان علیه السلام در خطبه بیان، از جمله فرمود:

«مردی از فرزندان حسن علیه السلام با ۱۲ هزار سوار مجهز به دانش و ایمان و سلاح به حضرت مهدی علیه السلام می پیوندد و می گوید: عموزاده ی گرانقدر! شاید من از تو برای برانداختن ستم و بیداد و برقراری عدالت برازنده تر باشم چرا که من از فرزندان حسن هستم و شما از فرزندان حسین علیه السلام و حسن بزرگ تر است.»

امام مهدی علیه السلام پاسخ می دهد: «من همان مهدی موعود هستم. مرا نمی شناسی؟»

او پاسخ می دهد: «آیا بر صداقت گفتار و اطمینان قلبی ما، نشانه یا معجزه و یا علامتی داری؟»

حضرت

مهدی علیه السلام به پرنده ای که در هوا در حال پرواز است می نگردد و پرنده به اشاره ی حضرت بر روی کف دست آن گرامی فرود می آید و به قدرت آفریدگارش به امامت مهدی علیه السلام گواهی می دهد.

[صفحه ۵۰۴]

آنگاه چوب خشکی را در گوشه ای از زمین خشک غرس می کند و در دم سبز و پرتراوت می گردد و به برگ و بار می نشیند.

پس تخته سنگی را از صخره ای برمی دارد و آن را به دست توانای خویش می فشارد و پودر می کند و پس از آن خمیر می سازد و بسان شمع نرم می کند.

و جوانمرد «هاشمی و حسنی» حق طلبانه بپا می خیزد و می گوید: «راستی که پیشوایی و کاروان سالاری امت و نجات تمدن و جامعه ی بشری در توان تو و زیننده توست.»

و آنگاه همه ی امکانات را تسلیم حضرت مهدی علیه السلام می کند و سپاه خویش را تحت پرچم مهدی و فرماندهی او قرار می دهد.» [۶].

پاورقی

[۱] مستدرک الصحیحین، ج ۴، ص ۴۶۴، سنن ابن ماجه، ج ۲، ص ۱۳۶۶ باب خروج المهدی علیه السلام و معجم احادیث الامام المهدی، ج ۱، ص ۳۸۲.

[۲] کلام ابن کثیر را سیوطی در کتابش: العرف الوردی فی احوال المهدی، ص ۶۰ آورده است.

[۳] کنز العمال، ج ۶، ص ۶۸ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۷۹.

[۴] ملاحم ابن طاووس، ص ۷۷، عقد الدرر، ص ۱۲۸، باب ۵ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام ج ۳، ص ۲۷۰.

[۵] ملاحم ابن

طاووس، ص ۱۰۴ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۳، ص ۲۷۰.

[۶] الزام الناصب، ج ۲، ص ۲۰۵، عقداالدرر، ص ۹۷ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۳، ص ۹۷.

گرفتن خورشید و ماه

گرفتن خورشید و ماه

گرفتن خورشید و ماه، پدیده‌ی جدیدی نیست، بلکه سابقه‌ی تاریخی آن به میلیون‌ها سال باز می‌گردد و شناختن سبب آن نیز اینک منظور ما نیست چرا که از موضوع بحث کتاب خارج است. بلکه منظور این است که گرفتن خورشید در اواخر ماه قمری رخ می‌دهد و گرفتن ماه نیز در اواسط ماه قمری و این مسأله از صدها سال پیش تاکنون مورد اتفاق دانشمندان کیهان‌شناس و ستاره‌شناس است.

این مسأله تا آنجایی در میان انسانها از قرون و اعصار گذشته تاکنون محسوس بوده است که از فرود آدم به کره‌ی زمین تاکنون، انسانها در مورد آن اختلاف نداشته‌اند.

اما این شیوه‌ی طبیعی و عادی در جریان خورشید و ماه، کمی پیش از ظهور حضرت مهدی علیه السلام به هم می‌خورد و در نتیجه، خورشید بطور بی سابقه‌ای در وسط ماه دچار گرفتگی می‌شود و ماه برخلاف جریان عادی خویش، در آخر ماه.

[صفحه ۵۰۵]

روایات در مورد خورشید گرفتگی و ماه گرفتگی

روایات در مورد خورشید گرفتگی و ماه گرفتگی

۱- امام باقر علیه السلام فرمود:

«آیتان بین یدی هذا الامر: خسوف القمر لخمس و خسوف الشمس لخمس عشره و لم یکن ذلک منذ هبط آدم علیه السلام الی الارض و عند ذلک یسقط حساب المنجمین.» [۱].

یعنی: دو نشانه‌ی جوی اندکی پیش از ظهور مهدی علیه السلام در آسمان رخ می‌دهد یکی گرفتن ماه در ۲۵ ماه و دیگری گرفتن خورشید در ۱۵ ماه و این دو حادثه‌ی جوی از فرود آدم علیه السلام به زمین تاکنون و تا هنگام

رخداد، بی سابقه است و در آن هنگام که حساب ستاره شناسان و کیهان شناسان به هم می خورد.

۲- از «بدر بن خلیل اسدی» آورده اند که گفت: نزد حضرت باقر علیه السلام بودم که از دو نشانه و علامت که پیش از قیام قائم پدیدار می گردد یاد کرد و فرمود: «دو نشانه است که از زمان آدم تا کنون بی سابقه است و تنها پیش از ظهور قائم علیه السلام پدید می آید و آن دو عبارتند از: گرفتن خورشید در نیمه ی ماه رمضان و گرفتن ماه، در آخر ماه.»

مردی که در آنجا بود، گفت: «سرورم!...! نه! خورشید در آخر ماه می گیرد و ماه در وسط آن!»

حضرت فرمود: «آنچه تو می گویی درست است جریان طبیعی اینگونه است، اما این دو نشانه جوی ظهور مهدی همان است که گفتم و از زمان آدم تا هنگامه ی ظهور بی سابقه است.» [۲].

روایت، بیانگر این است که آن مرد به حضرت اعتراض کرد که: «خورشید تنها در

[صفحه ۵۰۶]

آخر ماه می گیرد و ماه در وسط آن.»

که امام علیه السلام در پاسخ او فرمود: «این قاعده پیش از ظهور شکسته می شود تا نشانگر نزدیک شدن هنگامه ی ظهور امام مهدی علیه السلام باشد.»

۳- و نیز آن حضرت فرمود:

«ان بین یدی هذا الامر انكساف القمر لخمس تبقی و الشمس لخمس عشره و ذلك فی شهر رمضان و عنده یسقط حساب المنجمین.» [۳].

یعنی: پیش از ظهور مهدی علیه السلام دو نشانه جوی خواهد بود: یکی گرفتن خورشید در ۱۵ ماه رمضان و دیگر گرفتن ماه

در ۲۵ آن. و آنگاه است که حساب ستاره شناسان به هم می ریزد.

آری! خواننده ی گرامی! پس از ترسیم این روایات روشن می شود که در آستانه ی ظهور، در منظومه ی شمسی، تغییری رخ می دهد به گونه ای که زمان گرفتن خورشید و ماه تغییر می یابد و جریان طبیعی مسیر خورشید و ماه و کره زمین دگرگون می گردد.

و آنچه قطعی و تردید ناپذیر است این است که: این تصرفات کار بشر نیست همانگونه که نمی توان آن را به طبیعت و تصادف نیز نسبت داد.

و شایسته یادآوری است که خود وقوع خسوف و کسوف در یک ماه نیز طبیعی بنظر نمی رسد و نگارنده در هیچ کتاب مربوط به کیهان شناسی ندیده ام که گرفتن ماه و خورشید هر دو در یک ماه اتفاق افتد.

و لازم بیادآوری است که این روایات، هر دو حادثه را با ظهور آن حضرت مرتبط می داند و آنها را از نشانه های جوی ظهور اعلان می کند. دو نشانه ی آشکار در جهان هستی، دو نشانه از نشانه های آسمانی که کسی نمی تواند آنها را نادیده بگیرد و خود

[صفحه ۵۰۷]

را به نادانی، یا غفلت و تغافل زند:

«ثلاثا یکون للناس علی الله حجه.» [۴].

پاورقی

[۱] اکمال الدین، ج ۲، ص ۶۵۵ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۲۵۱.

[۲] غیبت نعمانی، ص ۲۷۱، غیبت شیخ طوسی، ص ۲۷۰، عقدالدرر، ص ۶۵ و ۶۶، سنن دارقطنی، ج ۲، ص ۶۵ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۲۵۲.

[۳] غیبت

نعمانی، ص ۲۷۲، اکمال الدین، ج ۲، ص ۶۵۵ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۲۵۱.

[۴] سوره نساء، آیه ۶۵.

بارش بسیار باران

بارش بسیار باران

هر انسان باایمان، در این واقعیت ذره ای تردید به خود راه نمی دهد که قطرات باران به اراده و خواست و طبق قانون خدا بر زمین فرومی بارد و قوانین طبیعی تنها، هیچ نقش و بهره ای در ریزش باران نخواهند داشت.

قرآن در آیات متعددی به این واقعیت تصریح می کند و می فرماید:

«وهو الذی ارسل الریاح بشرا بین یدی رحمته و أنزلنا من السماء ماء طهورا.» [۱].

یعنی: و اوست که پیشاپیش رحمت خود، بادهای را به مژده دادن فرستاد. او از آسمان آبی پاک نازل ساختیم.

«و الله الذی أرسل الریاح فتثیر سحابا.» [۲].

یعنی: و خداست که بادهای را می فرستد تا ابرها را برانگیزاند.

«و أرسلنا السماء علیهم مدرارا.» [۳].

یعنی: و بر ایشان از آسمان بارانهای پیاپی فرستادیم.

«و أرسلنا الریاح لواقح فأنزلنا من السماء ماء.» [۴].

یعنی: و ما بادهای آبستن کننده را فرستادیم پس از آسمان آبی نازل ساختیم. «و لئن سألتهم من نزل من السماء ماء فأحیی به الأرض من بعد موتها ليقولن

[صفحه ۵۰۸]

الله.» [۵].

یعنی: و اگر از آنان پرسشی: «چه کسی از آسمان باران فرستاد و زمین مرده را بدان زنده ساخت؟» خواهند گفت: «خدای یکتا!»

«و نزلنا من السماء ماء مبارکا فأنبتنا به جنات و حب الحصيد.» [۶].

یعنی: و از آسمان آبی پربرکت فرو فرستادیم و بدان باغها و دانه های درو شدنی

رویانیدیم.

«و ينزل عليكم من السماء ماء ليطهركم به.» [۷].

یعنی: و از آسمان برای شما بارانی فرو می فرستد تا شست و شویتان دهد.

«و أنزلنا من السماء ماء بقدر.» [۸].

یعنی: و از آسمان به اندازه ی نیاز آب فرستادیم.

این آیات شریفه، به روشنی تصریح می کند که بادهایی که ابرها را به حرکت می آورند و آنها را بسوی شرق و غرب و شمال و جنوب می برند همه ی اینها تنها به فرمان خدا و خواست و قدرت او انجام می گیرد.

و نیز تصریح می کند که: اندازه و نسبت باران نیز به خواست خدا و طبق برنامه ی اوست همانگونه که این مطلب از آخرین آیه به روشنی دریافت می گردد.

از این رو با توجه به این آیات، هیچ تردیدی نمی ماند که این رحمت آسمانی همواره به دستور خدا و اذن او بر زمین و زمینیان نازل می گردد.

[صفحه ۵۰۹]

گاهی این رحمت الهی از برخی شهرها و کشورها در برخی سالها به دلایل خاصی قطع می گردد، به همین جهت است که در فقه اسلامی در این شرایط به خواندن نماز «استسقاء» یعنی: طلب باران از خدای مهربان، فرمان داده شده و توصیه گردیده است که به هنگام کم شدن نزول باران و خشک شدن نهرها، این نماز را با اخلاص برگزار کنند.

و مورخان و محدثان آورده اند که پیامبر خدا صلی الله علیه و اله و سلم در شرایط مشابهی از پروردگار خویش، طلب باران و سیراب شدن زمین را نمود و از پی آن، آسمان ابری و بارانی گردید و

باران بسیاری بارید و دشتها و دره ها لبریز از آب گردید.

و نیز در روایات آمده است که: امیرمؤمنان علیه السلام و برخی از امامان اهل بیت علیهم السلام نماز استسقاء خوانده اند و با پایان یافتن نماز پراخلاص آنان، باران باریده است و همه ی اینها، نشانگر این واقعیت است که بارش باران یا عدم بارش آن، به خواست و اراده ی خداست.

از این رو، جای شگفتی ندارد اگر خدا بخواهد رحمت و بخشایش افزونتر خویش را بر زمینیان ارزانی دارد و آسمان به فرمان او باران بسیاری فرو ریزد که در سراسر تاریخ انسان جز عصر نوح که آب همه ی کره زمین را فرا گرفت، نظیر نداشته باشد.

و ریزش این باران بی سابقه و بی نظیر در همان سالی که امام علیه السلام در آن ظهور می کند انجام گیرد.

نگارنده بطور دقیق به یاد ندارد که آیا این عنایت خاص الهی، ویژه ی خاورمیانه همچون حجاز، عراق و... است یا همه جهان و تمامی بشریت را در برمی گیرد؟

بدینوسیله اعلامیه های جهانی برای نزدیک شدن هنگامه ی ظهور نجات بخش انسانها حضرت مهدی علیه السلام است.

همو که دوران حکومتش، دوران تمامی خوبیها، برکتها، شادمانیها و طراوتها، برای زمین و زمان، گیاه و حیوان، روزگار رفاه، آسایش، آزادی و نیک بختی انسان

[صفحه ۵۱۰]

است.

اینک یک روایت از روایاتی که دربردارنده ی این نوید برای مردم روی زمین است ترسیم می گردد:

امام صادق علیه السلام فرمود:

«إذا ان قیامه مطر الناس... مطرا لم یر مثله.» [۹].

یعنی: آنگاه که هنگامه قیام او فرا رسد

-در ماه جمادی و ده روز از ماه رجب-بارانی بی همانند بر مردم می بارد، بارانی که نظیر آن دیده نشده است.

و در بیان مرحوم شیخ مفید، در مورد نشانه های ظهور گذشت که:

«آنگاه این سلسله نشانه ها به ۲۴ روز باران پایی و فراوان پایان می پذیرد و خداوند بوسیله ی آن، زمین را پس از مردنش زنده می سازد و برکات آن را آشکار می کند.»

پاورقی

[۱] سوره فرقان، آیه ۴۸.

[۲] سوره فاطر، آیه ۹.

[۳] سوره انعام، آیه ۶.

[۴] سوره حجر، آیه ۲۲.

[۵] سوره عنکبوت، آیه ۶۳.

[۶] سوره ق، آیه ۹.

[۷] سوره انفال، آیه ۱۱.

[۸] سوره مومنون، آیه ۱۸.

[۹] الزام الناصب، ج ۲، ص ۱۵۹ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۴، ص ۷۹.

سومین جنگ جهانی

سومین جنگ جهانی

در منابع و کتابهایی که در دست من بود، هیچ نام و یادی از سومین جنگ جهانی به صراحت به میان نیامده است.

اما روایات متعددی رسیده است که به صراحت از نابودی مردم بوسیله ی گرسنگی و قحطی و بیماری و قتل و کشتار خبر می دهد.

آیا معنای اینها، همان جنگ جهانی است که میلیونها انسان را درهم می نوردد یا اینها چیز دیگری است؟

بهرتر است، نخست برخی از آن روایات را بیاوریم تا بنگریم که از آنها چه پیامی

دریافت می گردد.

۱- از امیرمؤمنان علیه السلام آورده اند که فرمود:

لا یرج المهدی حتی یقتل ثلث و یموت ثلث و یرقی ثلث. [۱].

یعنی: مهدی ظهور نمی کند تا اینکه یک سوم مردم کشته شوند

و یک سوم آنان بمیرند و یک سوم باقی بمانند.

۲- و نیز از آن حضرت آورده اند که فرمود:

«بین یدی المهدی موت أحمر و موت أبيض و جراد فی حینه و جراد فی غیر حینه كالوان الدم، فاما الموت الاحمر: فالسيف و اما الموت الابيض: فالطاعون.» [۲].

یعنی: پیش از ظهور مهدی مرگ سرخ و مرگ سفید و آفت ملخهای خونرنگی، نابهنگام یا بهنگام خواهد بود.

اما مرگ سرخ عبارت از: شمشیر و پیکار است و مرگ سفید: بلای دهشتناک طاعون.

۳- و نیز از آن حضرت است که فرمود:

«فیقتل -یومئذ ما بین المشرق و المغرب- ثلاثه آلاف ألف، یقتل بعضهم بعضا، فیومئذ تأویل هذه الآیه: «فما زالت تلک دعواهم حتی جعلناهم حصیدا خامدین بالسيف.» [۳].

[صفحه ۵۱۲]

یعنی: به هنگامه ی فرا رسیدن ظهور مهدی میان مشرق و مغرب ۳۰۰ هزار نفر کشته می شوند، برخی دیگری را می کشند و آن روز، تأویل این آیه شریفه، به شمشیر است:

«فما زالت تلک دعواهم حتی جعلناهم حصیدا خامدین.» [۴].

یعنی: و همواره سخنشان این بود تا همه را چون کشته ی درویده و آتش خاموش گشته، گردانیدیم.

۴- از امام صادق علیه السلام آورده اند که فرمود:

«قدام القائم موتان: موت أحمر و موت أبيض، حتی یذهب من کل سبعة خمسة، الموت الاحمر: السيف و الموت الابيض، الطاعون.» [۵].

یعنی: پیش از آمدن قائم علیه السلام دو مرگ گسترده خواهد بود: مرگ سرخ و مرگ سفید، تا از هفت بخش از انسانها، پنج بخش آن از میان برود.

۵- و نیز آورده اند که فرمود:

«لا یكون هذا

الامر حتى يذهب ثلثا الناس.»

فقیل له: «فاذا ذهب ثلثا الناس فما يبقى؟»

فقال عليه السلام «أما ترضون أن تكونوا الثلث الباقي؟» [۶].

یعنی: ظهور آن حضرت فرا نخواهد رسید تا اینکه دو سوم انسانها از میان بروند.

گفته شد: «بنابراین، دیگر چه می ماند؟»

فرمود: «آیا راضی نمی شوید که شما یک سوم باقی مانده باشید؟»

اینها برخی از روایاتی است که از نابودی صدها یا هزارها یا میلیونها نفر بوسیله ی کشتار یا بیماری طاعون و... گزارش می کند، صرف نظر از سند این روایات و به فرض صحت سند آنها، هیچ کدام به وقوع سومین جنگ جهانی تصریح نمی کند.

[صفحه ۵۱۳]

آری! ممکن است انقلابات داخلی در بسیاری از کشورها پدید آید و قربانی آنها به صدها میلیون برسد.

و طاعون نیز از بیماریهای مرگ باری است که شبیه بیماری «وبا» در سرعت گسترش و تلفات است.

با این بیان، قربانیان بسیارند اما به سومین جنگ، در آستانه ی ظهور تصریح نشده است.

پاورقی

[۱] عقدالدرر، ص ۶۳، باب ۴ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۳، ص ۲۱ از منابع متعدد.

[۲] عقدالدرر، ص ۶۵، غیبت شیخ طوسی، ص ۲۶۷، غیبت نعمانی، ص ۲۷۸، اکمال الدین، ج ۲، ص ۶۵۵، بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۰۷ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۳، ص ۴۴۰.

[۳] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۷۴. در مختصر بصائرالدرجات ص ۱۹۹ و بحارالانوار، ج ۳، ص ۸۴ از حضرت امیر علیه السلام آورده که:

«فیقتل یومئذ فیما من المشرق و المغرب ثلاثه آلاف من اليهود و النصارى.»

یعنی: به هنگام ظهور، سه

هزار یهودی و نصاری در شرق و غرب عالم به کام مرگ می روند. ظاهراً عدد «سه هزار» کنایه از کثرت آمار کشته شدگان است به تعیین مقدار آنان.

[۴] سوره انبیاء، آیه ۱۵.

[۵] اکمال الدین، ج ۲، ص ۶۵۵ و بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۲۰۷.

[۶] اکمال الدین، ج ۲، ص ۶۵۶ و بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۱۱۳ و ۲۰۷.

نشانه های پراکنده

نشانه های پراکنده

در پایان بحث از علایم و نشانه های غیر قطعی ظهور امام مهدی علیه السلام اینک بخشی از خطبه ی طولانی «بیان» را که به امیرمؤمنان علیه السلام منسوب است می آوریم. این خطبه در بردارنده ی بحثهای بسیار و نشانه های متعددی از نزدیک شدن هنگامه ی ظهور است.

آورده اند که: روزی امیرمؤمنان علیه السلام بر فراز منبر خطاب به انبوه مردم فرمود:

«هان ای مردم! من پدر مهدی، همان قائم نجات بخشی هستم که واپسین حرکت تاریخ، به فرمان خدا برای اصلاح زمین و زمان پیاپی می خیزد.»

«مالک اشتر» پیاپی خاست و گفت: «سالار ما! چه زمانی آن قائم شما قیام می کند؟»

در پاسخ ضمن برشمردن نشانه های هنگامه قیام و ظهور فرزندش مهدی علیه السلام از جمله فرمود:

«... وای بر شهر «ری» و کشتار سهمگین و به اسارت رفتن زنان، سربریدن کودکان و اعدام مردان و فجایعی که در آن روی می دهد.

وای بر جزیره ی «قیس» از شرارت هولناکی که با سپاه خود در آنجا پیاده می شود، همه ی ساکنان آنجا را می کشد و یا ترور می نماید.

[صفحه ۵۱۴]

بهوش باشید وای بر اهل بحرین از رخدادهایی که

از هر سو و هر مکانی یکی پس از دیگری در آن پدید می آید و در نتیجه، بزرگان و مردان آن کشته می شوند و کودکان اسیر می گردند.

در اینجا هفت حادثه، یکی پس از دیگری رخ می دهد:

۱- حادثه ی اول، در جزیره ای از آن که در شاخ شمالی آن قرار دارد و «سماهیچ» [۱] نام دارد.

۲- حادثه ی دوم در نزدیکی شاخ شمالی غربی آن.

۳- حادثه ی سوم میان «ابله» [۲] و مسجد.

۴- حادثه ی چهارم میان کوه بلند و دو بلندی معروف به کوه «حنوه».

۵- سپس به کرخ روی می آورد....

۶- حادثه ی ششم میان جنگلها و درختان سدر طرف شط «ماحی».

۷- و هفتمین و بزرگترین این رخدادها در نقطه ای بنام «حورتین».

و علامت این رخدادها این است که یکی از سرداران عرب در خانه اش در ساحل جزیره کشته می شود و سرش به دستور حاکم آن جزیره، بریده می شود و آنگاه عرب بسوی او یورش می برند و در نتیجه، مردان کشته می شوند و ثروتها به غارت می رود و از پی این هرج و مرج و آشفتهگیهاست که عجم بر عرب می شورد.

بهوش باشید! وای بر اهل «خطه» از رخدادهای گوناگون و پیاپی که در آن رخ می دهد.

اولین آنها در «بطحاء» [۳] رخ می دهد، حادثه ی دوم در «دبیره» [۴] حادثه ی سوم در

[صفحه ۵۱۵]

«صفصف» [۵] حادثه ی چهارم در ساحل آنجا، پنجم در بازار قصابها، ششم در شاهراه آن، هفتم در میان «زرافه» [۶] هشتم در

«جرازه» [۷] حادثه

ی دیگر در «مدارس» و دیگری در «تاروت». [۸].

بهوش باشید! وای بر حال بغداد از مرگ و کشتار و هراسی که از «ری» بسوی آن متوجه می گردد و همه ی اهل آن را فرا می گیرد، آنگاه که شمشیر در میان آن فرود می آید و آنچه خدا بخواهد کشته می شود.

و از نشانه های آن، از جمله این است که: آنگاه که حکومت روم تضعیف گردد و عرب بر آنجا سیطره یابد و فتنه ها بسان راه یافتن مورچه در میان مردم راه یابند، عجم در آن شرایط بر ضد عرب شورش می کند و بصره را می گیرد.

بهوش باشید! وای بر فلسطین و آنچه از فتنه های طاقت فرسا و سهمگین که در آن واقع می گردد.

بهوش باشید! وای بر جهانیان و فتنه ها و رنجهایی که در آن زمان، همه ی کشورها از غرب گرفته تا مشرق و شمال تا جنوب، همه جا را می گیرد، برخی بر برخی مسلط می گردند و جنگهای پایان ناپذیر بر جهانیان سایه می افکند، همه ی اینها بخاطر عملکرد ظالمانه ی خود مردم است و پروردگارت به بندگانش ستم روا نمی دارد». [۹].

خواننده ی گرامی! به همین اندازه از نشانه های غیر قطعی، بسنده می شود پیش از

[صفحه ۵۱۶]

این نیز در سخن مرحوم شیخ مفید بخش دیگری از این نشانه ها از نظر تان گذشت.

و اینک به ترسیم علامتهای قطعی ظهور می پردازیم.

پاورقی

[۱] نام یکی از بلاد بحرین است.

[۲] «ابله» نام محله ای است در چهار فرسخی بصره که اکنون جزء شهر گردیده

است.

[۳] نام یکی از بخشهای بطیحه است که میان واسط و بصره قرار گرفته است. مراصد اطلاع، ج ۱، ص ۲۰۴ و ۳۲۰.

[۴] نام روستایی در بحرین است. مراصد اطلاع، ج ۲، ص ۵۱۲.

[۵] نام یکی از دره های شهر افکان است که منسوب به یعلی بن محمد است. مراصد اطلاع، ج ۱، ص ۱۰۰ و ج ۲، ص ۸۴۴.

[۶] نام محله ای است در شهر لیبند. مراصد اطلاع، ج ۲ ص ۶۶۱.

[۷] نام یکی از بخشهای بطیحه است که میان واسط و بصره قرار گرفته است. مراصد اطلاع، ج ۱، ص ۲۰۴ و ۳۲۰.

[۸] ظاهراً صحیح آن تاران است که اسم یکی از جزائر دریای سرخ است. مراصد اطلاع، ج ۱، ص ۲۴۹.

[۹] الزام الناصب، ج ۲، ص ۱۹۱-۱۸۹.

نشانه های قطعی

نشانه های قطعی

نشانه های تخلف ناپذیر ظهور امام مهدی علیه السلام که بی هیچ تردیدی مقارن ظهور آن حضرت رخ خواهند داد و ارتباط گسست ناپذیری با آن دارند، پنج نشانه اند.

برخی از این پنج نشانه، اندکی پیش از ظهور و برخی چند ماه پس از آمدن آن گرامی و برخی اندکی پیش از قیام نجات بخش و جهانی آن حضرت، پدیدار خواهند شد.

در این مورد، روایات بسیاری وارد شده است که با اندک تفاوت در ترتیب پیدایش این علایم و نشانه ها، آنها را نشان می دهد.

ما نخست، برخی از روایات را که این علایم پنجگانه را، بصورت کوتاه ترسیم می کند می آوریم، آنگاه هر کدام از آن نشانه ها را با توضیحی که در روایات در مورد آن آمده و

تفسیر مناسبی که به ذهن می رسد، ترسیم می نمایم.

روایات

۱- امام صادق علیه السلام در این مورد فرمود:

«خمس قبل قیام القائم علیه السلام: الیمانی و السفیانی و المنادی ینادی من السماء و خسف بالیداء و قتل نفس الزکیه.» [۱].

یعنی: پیش از قیام مهدی علیه السلام پنج رخداد بزرگ در پیش خواهد بود:

۱- جنبش ترقی خواهانه ی مرد یمنی،

۲- جنبش ارتجاعی سفیانی،

[صفحه ۵۱۷]

۳- ندای روح بخش آسمانی،

۴- فرورفتن زمین،

۵- و قتل نفس زکیه.

۲- و نیز فرمود:

«قبل قیام القائم خمس علامات محتومات: الیمانی و السفیانی و الصیحه و قتل النفس الزکیه و الخسف بالیداء.» [۲].

یعنی: پیش از قیام قائم، پنج علامت و نشانه مهم در پیش خواهد بود:

جنبش مرد ترقی خواه یمنی، جنبش ارتجاعی سفیانی، ندای آسمانی، قتل نفس زکیه و فرورفتن زمین.

۳- و نیز فرمود:

«النداء من المحتوم و السفیانی من المحتوم و خسف الیداء من المحتوم و قتل نفس الزکیه من المحتوم.»

[۳].

یعنی: ندای آسمانی به هنگامه ی قیام قائم، جنبش ارتجاعی سفیانی، جنبش مرد مترقی یمنی، فرورفتن زمین و دیگر، کشته

شدن نفس زکیه، این پنج نشانه از علایم قطعی ظهورند.

پاورقی

[۱] اکمال الدین صدوق، ج ۲، ص ۶۴۹، غیبت طوسی، ص ۲۶۷ با اندک تفاوت در ترتیب علائم پنجگانه و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۰۳.

[۲] اکمال الدین، ج ۲، ص ۶۵۰ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۰۴.

[۳] غیبت نعمانی، ص ۲۵۲ و ۲۵۷ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۳۳.

ندای آسمانی

ندای آسمانی

ندا، یا خروش آسمانی، از

بارزترین نشانه‌ها و روشنترین علامتها و نیرومندترین دلایل و براهین، بر ظهور دگرگون ساز و نجاتبخش حضرت مهدی علیه السلام است.

این خروش و ندای آسمانی، بسان اعتراف آسمان و آسمانیان به حقانیت قیام قائم علیه السلام و اثبات واقعیت عظیم و پرشکوهی است که قرآن شریف و پیامبر گرانقدر اسلام و خاندان پاک و پاکیزه اش از آن نوید داده اند.

[صفحه ۵۱۸]

روایات رسیده به صراحت بیانگر آن است که خروش آسمانی از جانب فرشته‌ی وحی است و اوست که ندای قیام قائم علیه السلام را، سر می دهد.

روشن است که منظور از خروش آسمانی نه صدای مهیب رعد یا غرش توپخانه و موشکها یا سلاحهایی از اینگونه است که ساخته‌ی دست انسان و ره آورد اندیشه‌ی او باشد بلکه این خروش آسمانی سخنی است پرمعنا و روشن که همگان پیام آن را در می یابند.

از روایات خواهیم آورد که طنین آن ندا و اثرگذاری آن در جهانیان به گونه‌ای است که هر کس که در خواب است، وحشت زده بیدار می گردد و آن که نشسته است از ترس پیاپی می خیزد و ایستاده بی اختیار به زمین می افتد و بانوان با عفت از سراپرده‌ی خویش از خوف و هراس بیرون می روند.

به عبارت دیگر: به هنگام طنین آن ندای آسمانی، موج عظیمی از ترس و دلهره جامعه‌ی بشری را فرا می گیرد و از جهان، قرار و آرامش سلب می گردد به گونه‌ای که هیچ کس نمی تواند آن خروش آسمانی را نادیده گرفته یا آن را کوچک شمارد

و یا به طبیعت و جریانها و رخدادهای طبیعی و سازمان باعظمت هستی، نسبت دهد، چرا که انسانها آن ندا و پیامش را بی هیچ تردیدی، به شایستگی دریافت می دارند و هر چه هم منحرفان و بیدادگران بخواهند آن را طبق هواهای خویش توجیه و تفسیر نمایند، سودی نمی برند.

اعلامیه جهانی

اعلامیه جهانی

واقعیت این است که رخداد پرشکوهی، چون ظهور امام مهدی علیه السلام پیش از رخ دادن خویش، یک اعلامیه جهانی، آن هم در گسترده ترین سطح و روشترین معنا و مفهوم می طلبد. و از آنجایی که این نهضت آسمانی و عدالت خواهانه و انسان ساز یک نهضت جهانی است و به همه بشریت تعلق دارد به همین جهت زینده است که همه ی جهانیان بر رخ دادنش آگاهی یابند و بدانند که بزودی آن حضرت با ظهور خویش، روند جامعه و تاریخ را بکلی دگرگون می کند و زندگی را به

[صفحه ۵۱۹]

ریل دیگری می اندازد.

از امام صادق علیه السلام آورده اند که در مورد ندای آسمانی فرمود:

«یسمعه کل قوم بألستهم» [۱].

یعنی: هر جامعه و مردمی به زبان و فرهنگ خویش آن خروش آسمانی را می شنود.

اما چگونه؟:

در اینکه جهانیان، این ندای آسمانی را چگونه دریافت می دارند، مسأله ای است که بطور دقیق برای نگارنده روشن نیست اما ممکن است به یکی از دو صورت ذیل باشد:

۱- ممکن است خروش آسمانی تنها به واژه و زبان عربی فصیح و رسا، طنین افکند و آنگاه طنین آن در چند ثانیه سراسر گیتی را فرا گیرد و کسانی که زبان عربی را بخوبی

می دانند، آن پیام را به همان صورت دریابند و آنانکه به واژه و فرهنگ عربی آگاهی کامل ندارند آن را بدون دریافت مفهوم بشنوند و پس از تحقیق و پی جویی، مفهوم و معنای آن را دریابند.

ممکن است آن ندای آسمانی را، خبرگزاریها به سراسر جهان مخابره و در هر کشوری به زبان و فرهنگ آن منتشر نمایند و بدینسان ندای آسمانی ظرف چند دقیقه به همه زبانها ترجمه شود و هر جامعه و تمدنی آن را به زبان خویش از رسانه های گروهی دریافت دارد.

این نکته، شایسته ی یادآوری است که: پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و امامان نور علیهم السلام به هنگام نوید از آینده و سخن گفتن با مردم، با توجه به سطح خرد و اندیشه ی مردم سخن می گفتند و می دانیم که اندیشه ها در آن روزگاران نمی توانستند رسانه های گروهی و وسایل

[صفحه ۵۲۰]

سریع خبررسانی جهان امروز و نقش آنها را، در رساندن اخبار و رویدادها به دورترین نقاط گیتی -در کوتاهترین فرصت ممکن- درک کنند، از این رو امام صادق علیه السلام به این بیان بسنده کرد که: «یسمعه کل قوم بألستهم.»

هر جامعه ای ندای آسمانی را به زبان و لغت خویش می شنود و دیگر به چگونگی آن و فراتر از این نپرداخته است. «والله العالم.»

۲- احتمال دیگر این است که هر جامعه و تمدنی این ندای آسمانی را بصورت اعجاز آمیزی، طبق فرهنگ و زبان خویش دریافت می دارد به گونه ای که همگان در همان لحظات نخست، ندای آسمانی را بدون تجمع و گزارش خبرگزاریها

به زبان و لغت خویش درک می کنند، چنین چیزی بعید نیست، زیرا خداوند بر هر کاری تواناست و ظهور امام مهدی علیه السلام نیز به معجزات و کارهای اعجاز آمیز و ماورای طبیعی پیچیده شده است.

علاوه بر این، دریافت همگانی ندای آسمانی از نظر مادی نیز کار ناممکن نیست، چرا که ما هم اکنون شاهد این حقیقت هستیم که انسان، این مخلوق خدا، توانسته است تجهیزاتی بسازد که ظرف چند لحظه یک نطق سیاسی یا اجتماعی را به لغات و زبانهای گوناگونی ترجمه کند که هم اینک این دستگاه را در مراکز سیاست جهانی بکار می گیرند بطوریکه نماینده ی هر کشوری سخنرانیهای متعدد را به زبان ویژه ی خویش دریافت می دارد.

اینک، هنگامی که بشر بر چنین کاری توانایی یافت، آیا آفریدگار هستی نمی تواند این ندای آسمانی پیش از ظهور را، در یک لحظه به گونه ای طنین افکن سازد که آن را به گوش همه ی جهانیان برساند و هر جامعه و مردمی آن را به لغت و زبان خویش بشنوند؟

چرا که خداوند بر هر کاری تواناست و به انسانها جز اندکی از علم و دانش ارزانی نشده است. «و ما اوتیتم من العلم الا قليلا».

[۲].

[صفحه ۵۲۱]

پاورقی

[۱] غیبت شیخ طوسی، ص ۲۶۶ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۸۸. در روایت دیگری بدین صورت آمده است که: «یسمع کل قوم بلسانهم». بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۰۵ و ص ۲۴۴.

[۲] سوره اسراء، آیه ۸۵.

نمونه هایی از روایات

نمونه هایی از روایات

۱- امام صادق علیه السلام در این مورد فرمود:

«الصیحه التي فی شهر رمضان تكون ليله الجمعة،

ثلاث و عشرين مضمين من شهر رمضان.» [۱].

یعنی: آن خروش آسمانی که در ماه رمضان پیش از ظهور طنین می افکند، در شب جمعه، شب ۲۳ ماه رمضان خواهد بود.

۲- و نیز «ابوحمزه ثمالی» از امام صادق علیه السلام پرسید که:

«فكيف يكون النداء؟»

یعنی: آن ندای آسمانی چگونه خواهد بود؟

که آن حضرت فرمود:

«ينادي مناد من السماء اول النهار يسمعه كل قوم بألسنتهم: «ألا! ان الحق في علي و شيعة.»

ثم ينادى ابليس في آخر النهار:- «ألا! ان الحق في السفيناني و شيعة.» فيرتاب عند ذلك المبطلون.» [۲].

یعنی: ندا کننده ای، در آغاز روز از آسمان ندایی سر می دهد که هر جامعه و ملتی به زبان و فرهنگ خویش آن را می شنود.

ندا این است: «جهانیان! بهوش باشید که حق با علی و در راه و رسم علی علیه السلام و شیعیان حقیقی آن گرامی است.»

آنگاه ابلیس عصر همان روز ندا می دهد که: «مردم! بهوش باشید که حق در راه

[صفحه ۵۲۳]

و رسم سفینانی و پیروان اوست.»

و اینجاست که باطل گرایان به آفت شک و تردید گرفتار می گردند.

۳- امام باقر علیه السلام در این مورد می فرماید:

«ينادي مناد من السماء باسم القائم عليه السلام فيسمع من بالمشرق و من بالمغرب، لا يبقى راقدا الا استيقظ، و لا قائم الا قعد و لا قاعد الا- قام على رجله، فزعا من ذلك الصوت، فرحم الله من اعتبر بذلك الصوت فأجاب فان الصوت الأول هو صوت جبرئيل.»

ثم قال عليه السلام «يكون الصوت في شهر رمضان، في ليله جمعه، في ليله ثلاث و عشرين،

فلا تشكوا في ذلك و اسمعوا و اطيعوا.

و في آخر النهار، صوت الملعون ابليس، ينادى: «ألا! ان فلانا قتل مظلوما.» ليشكك الناس و يفتنهم، فكم في ذلك اليوم من شاك متحير قد هوى في النار.

فاذا سمعتم الصوت في شهر رمضان، فلا تشكوا فيه، انه صوت جبرئيل و علامه ذلك أنه ينادى باسم القائم و اسم أبيه حتى تسمعه العذراء في خدرها، فتحرض أباها و أخاها على الخروج.»

ثم قال عليه السلام: «لابد من هذين الصوتين قبل خروج القائم عليه السلام.» [۳].

یعنی: ندا کننده ای از آسمان بنام قائم آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم ندا می دهد و همه ی کسانی که در شرق و غرب عالم هستند می شنوند، خفته ای نمی ماند جز اینکه بیدار می گردد و ایستاده ای نیست جز اینکه می نشیند و نشسته ای جز اینکه وحشت زده پیا می خیزد.

پس درود خدا بر کسانی که از آن ندای آسمانی پند و اندرز گیرند چرا که نداگر اول جبرئیل است و ندا، ندای اوست.

آنگاه فرمود: این ندا، در ماه مبارک رمضان، شب جمعه و در شب ۲۳ خواهد بود از اینرو در آن تردید نکنید، آن را بشنوید و اطاعت کنید. و در پایان روز

[صفحه ۵۲۴]

ندای ابلیس طنین می افکند که می گوید: «بهوش باشید که فلانی مظلوم کشته شده.»

تا بدینوسیله بذر تردید بیافشانند و مردم را به فتنه افکند و آن روز، تردیدکنندگان حیرت زده ای که به آتش دوزخ سقوط کنند، بسیارند.

بنابراین هنگامی که ندای آسمانی را در ماه رمضان شنیدید، در آن تردید

نکنید چرا که ندای فرشته ی امین است و علامت آن این است که بنام قائم علیه السلام و پدر گرانقدرش ندا می دهد، ندایی که دوشیزگان در سراپرده ی خویش آن را می شنوند و پدران و برادران خویش را برای حرکت از خانه و پیوستن به امام مهدی علیه السلام تشویق می نمایند.

آنگاه فرمود: «این دو ندا بناگزیر پیش از ظهور قائم خواهد بود.»

۴- و نیز آن حضرت فرمود:

«الصوت فی شهر رمضان فی ليله ثلاث وعشرين، فلا یقی شیء خلق الله فیهِ الروح الا سمع الصیحه فتوقظ النائم ویخرج الی صحن داره و تخرج العذراء من خدرها.» [۴].

یعنی: ندای آسمانی در ماه مبارک رمضان و شب ۲۳ آن خواهد بود، هیچ موجودی که خداوند به او روح ارزانی داشته باشد نخواهد بود، جز اینکه آن خروش آسمانی را می شنود. بر اثر آن، همه ی خفتگان بیدار و سراسیمه از خانه ها خارج خواهند شد و زنان و دختران جوان، سربرهنه از سراپرده ی خویش بیرون خواهند ریخت.

۵- امام صادق علیه السلام فرمود:

«ان اول من یبایع القائم علیه السلام جبرئیل، ینزل فی صوره طیر أبيض، فیبایعه ثم یضع رجلا علی بیت الله الحرام و رجلا علی بیت المقدس، ثم ینادی بصوت طلق ذلق، تسمعه الخلائق: أتى أمر الله فلا تستعجلوه.» [۵].

یعنی: نخستین کسی که با قائم بیعت خواهد نمود، فرشته وحی است. او در

[صفحه ۵۲۵]

چهره ی پردنده ی سفیدی از آسمان فرود می آید و با آن حضرت، دست بیعت می دهد.

آنگاه یک پا، بر بیت الله الحرام و پای دیگر به

بیت المقدس می گذارد و با ندای زیبا و رسایی که همگان آن را می شنوند می گوید:

«أتی أمر الله فلا تستعجلوه.» [۶].

یعنی: فرمان خدا رسید، پس آن را به شتاب نخواهید.

۶- امام رضا علیه السلام فرمود:

«ینادون فی رجب ثلاثه اصوات من السماء:

صوتا منها: ألا لعنه الله على الظالمين.

والصوت الثاني: أذفت الآزفه يا معشر المؤمنین!

و الصوت الثالث: ان الله بعث فلانا فاسمعوا و له أطيعوا.» [۷].

یعنی: در ماه رجب سه ندا از آسمان طنین می افکند:

یکی می گوید: «بهوش باشید که لعنت خدا بر ستمکاران است.»

دومی می گوید: «هان ای مؤمنان! آن حادثه نزدیک شونده، نزدیک شد.»

و سومی می گوید: «خداوند آن گرامی را فرمان ظهور داده است، پس سخنان او را بشنوید و فرمان او را گردن نهید.»

۷- زراره از امام صادق علیه السلام آورده است که می فرمود:

«... و ینادی مناد: ان علیا و شیعته هم الفائزون.»

قلت: «فمن یقاتل المهدي بعد هذا؟»

فقال: «ان الشيطان ینادی: ان فلانا و شیعته هم الفائزون.» [۸].

یعنی: ... و نداگری ندا می دهد که: «بی تردید علی و شیعیان او رستگار و کامیابند.»

[صفحه ۵۲۶]

زراره می گوید: «سرورم! پس از آن، چه کسانی به مهدی علیه السلام می جنگند؟» فرمود: «شیطان ندا می دهد که: فلانی و پیروان او کامیاب و رستگارند.» و نام یکی از امویان را می برد.

گفتم: «با این بیان، چه کسی راستگو را از دروغ پرداز باز می شناسد؟»

فرمود: «آنان که روایات ما را می شناسند و روایت می کنند، راستگو را

۸- امیر مؤمنان علیه السلام فرمود:

«... فيقول جبرئيل في صيخته: يا عباد الله! اسمعوا ما أقول: ان هذا مهدي آل محمد، خارج من أرض مكة فاجيئوه.» [۹].

یعنی: ... جبرئیل در ندای خویش می گوید: «هان ای بندگان خدا! آنچه می گویم بشنوید، این مهدی آل محمد است که از مکه ظهور کرده است، او را پاسخ گوید و فرمانش را اطاعت کنید.

پاورقی

[۱] اکمال الدین، ج ۲، ص ۶۵۰ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۰۴.

[۲] غیبت شیخ طوسی، ص ۲۶۶، اکمال الدین، ج ۲، ص ۶۵۲ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۸۸.

در یک نسخه آمده است که: «حق در راه و رسم عثمان و پیروان اوست...» که بنظر می رسد منظور از عثمان همان سفیانی باشد چرا که نام پلید او «عثمان بن عنبسه» است.

[۳] غیبت نعمانی، ص ۲۵۴، باب ۱۴، روایت ۱۳، عقدالدرر، ص ۱۰۵، و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۳۰.

[۴] غیبت نعمانی، ص ۲۵۵ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۳۰.

[۵] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۸۵.

[۶] سوره نحل، آیه ۱.

[۷] غیبت طوسی، ص ۲۶۸ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۸۹.

[۸] غیبت نعمانی، ص ۲۴۴، باب ۱۴، روایت ۲۸ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۹۴.

[۹] الزام الناصب، ج ۲، ص ۲۰۰.

جنبش ارتجاعی سفیانی

جنبش ارتجاعی سفیانی

داستان سفیانی در روایات بسیاری آمده است و در دسته ای از آنها تصریح شده است که نام او، «عثمان بن عنبسه» می باشد.

او فردی از افراد بشر است و آن گونه که برخی او را «شوروی» و پایگاه از هم پاشیده ی کمونیسم پنداشته اند

نیست و خروج این عنصر پلید و تجاوزکار از نشانه های قطعی ظهور امام مهدی علیه السلام است.

روایاتی که از کارهای سفیانی و جنایات هولناک او سخن می گوید به گونه ای است که از جنایتهایش موی بر بدن انسان راست می شود و دلها می لرزد. او از سنگدلترین انسانهایی است که نه عاطفه در قاموس زندگیش وجود دارد و نه مهر و رحم، جنایتکارترین و مجرمتترین انسانهاست و از نظر شکستن مقررات خدا

[صفحه ۵۲۷]

و جرأت بر او، کم نظیر است و در قساوت و سنگدلی، بی مانند است.

او نژاد از امویان دارد. عنصر خونریزی است که انسانها را به آسانی، بسان حشرات می کشد و به بانوان مسلمان و شایسته کردار با سنگدلی، هتک حرمت روا می دارد و هر حرامی را حلال شمرده و هر جنایتی را مرتکب می گردد.

او و یاران ستمکارش دلهایی از کینه و بدخواهی، نسبت به مقام والای خاندان پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم انباشته دارند، چرا که او، وارث گذشتگان پلید خود، امویان کفر پیشه است که دستها تا مرفق به خون خاندان پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و پیروان او آلوده دارند.

و او نیز می کوشد تا آن جنایات پیاپی و خط خیانت اجداد پلید خویش را امتداد بخشد. جنایاتی مرتکب می شود که عرش خدا از آنها به لرزه درآمده و از آن فجایع و قساوتها، آسمانیان و زمینیان به ضجه درآیند.

از اینرو، در مورد عنصر قانون شکن و کینه توزی که انبوهی از قماش خودش او را همراهی و پیروی می

کنند و او با وقاحت خود را به کشور و جامعه، تحمیل و قدرت و امکانات آن را بدون ذره ای ترس و حیا و کمترین شرم و وجدان، همه را در راه خواسته های درون آلوده و شرربارش بکار می گیرد، چه می توان پنداشت؟

راستی که دوران کوتاهی را که «سفیانی» در آن حکومت می کند، از بدترین و شرربارترین دوره های تاریخ اسلام است و روزگار حکمرانی این تجاوزکار سرکش و خودکامه، از بدترین و سیاهترین روزگاران و ادوار تاریخ انسان.

او تجاوزکاری است که حرکت می کند و بذریعۀ می افشاند و ظلم را می گستراند. مصیبتها، رنجها و فاجعه ها کشت می کند و کشتارگاهها برای مردان و زنان و کودکان برپا می دارد به گونه ای که زندگی بشر در زمان حکمرانی او فاقد هر نوع کرامت و تهی از هر نوع ارزش انسانی و حقوق بشری می گردد.

او بلای سهمگین، مصیبت آشکار و رنج بزرگی برای خاورمیانه و کشورهای آن نظیر، سوریه، عراق، حجاز و مناطق مجاور اینها خواهد بود. به همین جهت از پیامبر و امیرمؤمنان علیهم السلام و دیگر امامان نور علیهم السلام در مورد این بلای بزرگ و این آفت

[صفحه ۵۲۸]

و عذابی که همه را دربر می گیرد، روایات و گزارشات بسیاری می توان در منابع اسلامی یافت.

۱- از حدیث آورده اند که: پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم از فتنه ای که میان مشرق و مغرب رخ خواهد داد، یاد کرد و فرمود:

«فینما هم کذلک یخرج علیهم السفیانی من الوادی الیابس فی فور ذالک حتی

ينزل دمشق، فيبعث جيشين: جيشا الى المشرق و آخر الى المدينه، حتى ينزلوا بأرض بابل من المدينه الملعونه -يعنى بغداد- فيقتلون أكثر من ثلاثة آلاف و يفضحون أكثر من مائه امراه و يقتلون بها ثلاثمائه كبش من بنى العباس.

ثم ينحدرون الى الكوفه فيخرجون ما حولها، ثم يخرجون متوجهين الى الشام، فتخرج رايه هدى من الكوفه فتلحق ذلك الجيش فيقتلونهم، لايفلت منهم مخبر و يستنفذون ما فى أيديهم من السبى و الغنائم.

و يحل الجيش الثانى بالمدينه، فينتهبونها ثلاثه أيام بلياليها، ثم يخرجون متوجهين الى مكه، حتى اذا كانوا بالبيداء بعث الله جبرئيل فيقول: يا جبرئيل! اذهب فأبدهم، فيضربها -أى يضرب الأرض- برجله، ضربه يخسف الله بهم عندها و لا يفلت منها الا رجلا من جهينه...» [١].

يعنى: در همان اوج فتنه، عنصر پلیدی بنام سفیانی، از دره ی خشک وادی یابس، بر ضد آنان خروج می کند و در دمشق فرود می آید. آنگاه دو سپاه، یکی بسوی مشرق و دیگری را بسوی مدینه منوره گسیل می دارد. سپاه او در سرزمین بابل و شهر بغداد که نفرین شده است فرود می آید و بیش از سه هزار نفر را می کشد و فراتر از یک صد زن را به زور تصاحب و هتک حرمت می کنند و سیصد نفر از چهره ها و شخصیت‌های بنی عباس را، نابود می سازد.

سپس به کوفه سرازیر می گردد و خانه های اطراف آن را تخریب می کند و پس از

[صفحه ۵۲۹]

آن به شام روی می آورد. از پی آن، پرچم هدایت و نجاتی در کوفه به اهتزاز درآمده و از آنجا بسوی

آنان حرکت و در راه به آنها می رسد و ضمن پیکار شدیدی، همه را نابود می سازد به گونه ای که یک نفر از سپاه سفیانی باقی نمی ماند تا خبررسان شکست مفتضحانه ی آنان برساند و همه ی اسیران و غنائم جنگی را نیز آزاد می سازد.

سپاه دیگر او به مدینه وارد می گردد و سه شبانه روز آن را غارت می کند. پس از آن از شهر بسوی مکه روی می آوردند تا به بیابانی می رسند که خداوند جبرئیل را بسوی آنان برمی انگیزد و دستور می دهد که برود و آنان را نابود سازد و جبرئیل با پای خود ضربتی بر آن زمین فرود می آورد که زمین به فرمان خدا همه آنان را فرو می برد و جز دو نفر باقی نمی ماند....

۲- امیر مؤمنان علیه السلام در خطبه مشهورش بنام «بیان» که برخی از رخدادها و فتنه های آینده را ترسیم می کند، از جمله از خروج «سفیانی» خبر می دهد که فزازهایی از آن را می آوریم:

«... ألا! یا ویل لکوفانکم هذه... و ما یحل بها من السفیانی فی ذلک الزمان!!»

یأتی الیها من ناحیه هجر، بخیل سباق تقودها أسود ضراغمه و لیوث قشاعمه أول اسمه شین....

فیا ویل لکوفانکم من نزوله بدارکم، یملک حریمکم و یذبح أطفالکم و یهتک نساءکم، عمره طویل و شره غزیر و رجاله ضراغمه....

ألا! و ان السفیانی، یدخل البصره ثلاث دخلات، یدل فیها العزیز و یسبی فیها الحریم....

و علامه خروج السفیانی: اختلاف ثلاث رایات:

رایه من المغرب، فیا ویل لمصر و ما یحل بها منهم.

و رایه من

البحرين من جزيره أوال من أرض فارس.

و رايه من الشام.

فتدوم الفتنه سنه، ثم يخرج رجل من ولد العباس، فيقول أهل العراق: قد جاءكم قوم

[صفحه ٥٣٠]

حفات أصحاب أهواء مختلفه، فيضطرب أهل الشام و فلسطين و يرجعون الى رؤساء الشام و مصر فيقولون: أطلبوا ولد الملك.
(يعنى: السفينانى)

فيطلبونه، ثم يوافقونه بغوطه دمشق، بموضع يقال لها: -حرسا- فاذا حل بهم، أخرج أخواله: بنى كلب و بنى دهانه و يكون له
بالوادي اليابس عده (أى: جماعه) عديده.

ثم انه يجيبهم و يخرج مهم فى يوم الجمعة، فيصعد منبر دمشق و هو أول منبر يصعده، ثم يخطب و يأمرهم بالجهاد و يبأيهم
على أن لا يخالفوا أمره، رضوه أم كرهوه، ثم يخرج الى الغوطه و لا يلج بها حتى يجتمع الناس عليه.

فعند ذلك يخرج السفينانى فى عصائب أهل الشام، فتختلف ثلاث رايات:

فرايه الترك و العجم و هى سوداء.

و رايه للبريين لابن العباس، صفراء.

و رايه السفينانى.

فيقتلون ببطن الأزرق قتالا شديدا، فيقتل منهم ستون ألفا، ثم يغلبهم السفينانى، فيقتل منهم خلقا كثيرا و يملك بطونهم و يعدل
فيهم حتى يقال فيه: «والله! ما كان يقال عليه الا كذبا.»

و الله! انهم لكاذبون، و لا يعلمون ما تلقى امه محمد صلى الله عليه و اله و سلم و لو علموا لما قالوا ذلك و لا يزال يعدل فيهم
حتى يسير، فأول سيره الى حمص و ان اهلها بأسوء حال، ثم يعبر الفرات من باب مصر، يسير الى موضع يقال له: -قرية سبا-
فيكون له بها وقعه عظيمه، فلا يبقى بلد الا و بلغهم خبره، فيدخلهم من ذلك و جزع فلا يزال يدخل بلدا

بعد بلد....

ثم يرجع الى دمشق و قد دانت له الخلق، فيجيش جيشا الى المدينة و جيش الى المشرق، فيقتل بالزوراء سبعين ألفا و يبقر بطون ثلاثمائة امرأه حامل!.

و يخرج الجيش الى كوفانكم هذه، فكم من باك و باكيه....

و أما جيش المدينة، فانه اذا توسط البيداء صاح به جبرئيل صيحه عظيمه، فلا يبقى أحد الا و خسف الله به الأرض الا رجلا... فيهرب قوم من أولاد رسول الله صلى الله عليه و اله و سلم و هم

[صفحه ٥٣١]

أشرف -الى بلد الروم- فيقول السفيناني لملك الروم: ترد على عبيدي!!

فيردهم اليه، فيضرب أعناقهم على الدرج الشرقي لجامع دمشق، فلا ينكر ذلك عليه أحد.

ألا! و ان علامه ذلك تجديد الأسوار بالمدائن....

ف قيل: «يا امير المؤمنين! أذكر لنا الأسوار؟»

فقال: «تجدد سور بالشام و العجوز و الحران بيني عليهما سوران و على واسط سور، و البيضاء بيني عليها سور و الكوفه بيني عليها سوران و على شوشتر سور و على ارمينية سور و على الموصل سور و على همدان سور و على الرقه سور و على ديار يونس سور و على حمص سور و على مطر دين سور و على الرقطاء سور و على الرجه سور و على دير هند سور و على القلعه سور.

معاشر الناس! ألا! و انه اذا ظهر السفيناني تكون له وقايع عظام، فأول وقعه بحمص، ثميت بحلب ثم بالرقه، ثم بقرية سبأ، ثم برأس العين، ثم بنصيبين، ثم بالموصل و هي وقعه عظيمه، يقتل منهم السفيناني ستين ألفا.

... و لا يزال السفيناني يقتل كل من اسمه: محمد و على و حسن و حسين و فاطمه و جعفر و

موسی و زینب و خدیجه و رقیه، بغضا و حنقا لآل محمد!!

و یرجع منهزما الی الشام... فاذا دخل الی بلده اعتکف علی شرب الخمر و المعاصی، و یأمر أصحابه بذلك، فیخرج السفیانی و یده حربه و یأمر بالامراه فیدفعها الی بعض أصحابه فیقول له: أفجر بها فی وسط الطریق، فیفعل بها، ثم یتقر بطنها ویسقط الجنین من بطن أمه، فلا یقدر أحد أن ینکر علیه ذلك.

فعند ذلك تضطرب الملائکة فی السماوات ویأذن الله بخروج القائم من ذریتی و هو صاحب الزمان، ثم یشیع خبره فی کل مکان، فینزل -حینئذ- جبرئیل علی صخره بیت المقدس، فیصیح فی أهل الدنیا: «جاء الحق و زهق الباطل ان الباطل کان زهوقا».

فیقول جبرئیل فی صیحه: «یا عبادالله! اسمعوا ما أقول: ان هذا مهدی آل محمد،

[صفحه ۵۳۲]

خارج من أرض مکة فأجیبوه...» [۲].

یعنی: بهوش باشید! وای بر کوفه! این شهر و دیار شما و آنچه در واپسین حرکت تاریخ و آخرالزمان در آستانه ی ظهور مهدی، از سفیانی بر آن وارد می گردد.

او از ناحیه ی «هجر» [۳] با سپاهی گران که سرکرده ای قوی هیکل و درشتخو و سیاه پوست که حرف نخست نامش «شین» است و آن سپاه سفاک را فرماندهی می کند، وارد شهر شما می گردد.

وای بر کوفه! و از فرود او بر خانه های شما! او حریم شما را غاصبانه مالک می شود و کودکانتان را بی رحمانه سر می برد و به زنانان بیشرمانه اهانت روا می دارد. عمر او طولانی و شرارت او بسیار و جنگجویان او بسان شیر درنده و بی باکند.

آگاه باشید که سفیانی

سه بار به بصره یورش می برد و وارد آنجا می گردد. عزیزان آن سرزمین را به ذلت می کشد و زنانش را به اسارت.

نشانه ی خروج سفیانی، اختلاف سه پرچم و برخورد آنهاست:

پرچمی از مغرب که وارد مصر می گردد و در آنجا جنایات بسیاری مرتکب می شود.

و پرچمی از «بحرین» از جزیره «أوال» [۴] از سرزمین «فارس» به اهتزاز درمی آید.

و پرچمی از شام.

این فتنه، یک سال ادامه خواهد یافت و پس از آن مردی از فرزندان «عباس» خروج می کند و اهل عراق می گویند: «گروه پابرهنگان یا بیدادگران و اصحاب آراء مختلفه آمدند.»

اهل شام و فلسطین دچار دلهره می گردند و بسوی سردمداران شام و مصر روی

[صفحه ۵۳۳]

می آورند و به آنان گفته می شود: «شما بروید و پسر فرمانروا، یعنی سفیانی را بخواهید و او را به یاری بطلبید.»

آنان سفیانی را دعوت می کنند و او با خواست آنان موافقت می نماید و در نقطه ای از دمشق بنام «حراستا» [۵] فرود می آید و همه ی دایی ها و بستگان فکری خویش را در آنجا گرد می آورد و در بیابان خشک که منطقه ای از دمشق است، گروههای متعددی طرفدار دارد که به او می پیوندند.

سفیانی دعوت آنان را اجابت می کند و روز جمعه به همراه همه ی آنان در دمشق به مسجد می رود و برای نخستین بار بر فراز منبر قرار می گیرد و در نخستین منبر خویش آنان را دعوت به جهاد می کند و آنان نیز با شنیدن سخنانش، با او دست بیعت

می دهند که دستورات او را، خواه مطابق میل باشد یا نباشد، نافرمانی نکنند.

سپس به نقطه ای بنام «غوطه» [۶] می رود و همه ی مردم بر گرد او اجتماع می کنند و اینجاست که سفیانی در رأس گروههایی از مردم شام، خروج می کند و سه پرچم به اختلاف می پردازند:

۱- پرچمی از ترک و عجم که سیاهرنگ است.

۲- پرچمی زرد رنگ که پرچم فرزند عباس است.

۳- پرچمی از سفیانی و سپاه او.

در نقطه ای بنام «بطن ارزق» پیکار سختی در میان آنان رخ می دهد و ۶۰ هزار کشته بر زمین می ماند و سفیانی پیروز می گردد و مردم بسیاری را قتل عام می کند و سرزمین و مراکز قبایل را به تصرف درمی آورد و در میان آنان نخست عادلانه رفتار می کند به گونه ای که می گویند: «هر آنچه از بیدادگری سفیانی به ما گزارش شده، بی اساس است.»

اما به خدای سوگند! آنان دروغ می گویند و نمی دانند که امت محمد صلی الله علیه و اله و سلم از

[صفحه ۵۳۴]

شرارت و شقاوت سفیانی، به فاجعه و بیدادی گرفتار می گردد. چرا که اگر می دانستند چنین پندار ساده لوحانه ای در مورد او نداشتند و او را عدالت خواه نمی گفتند.

به هر حال او کوتاه مدتی با آنان خوشرفتاری می کند و عدالت را پیشه می سازد، آنگاه نخستین حرکت او آغاز می گردد که بسوی «حمص» [۷] که مردم آن در سخت ترین شرایط، روزگار می گذرانند، می رود، از فرات عبور می کند و به دروازه ی

مصر می رسد و به نقطه ای که «قریه سبا» قرار دارد. در آنجا رخداد عظیم و پیکار سهمگینی خواهد داشت که خیر آن همه جا منتشر می گردد و دلها از خشونت و شقاوت او لبریز از ترس و دلهره می گردد و شهرها یکی پس از دیگری، در برابر او سقوط می کند.

سپس مستانه و مغرورانه به دمشق باز می گردد و مردم به او نزدیک می شوند و او سپاهی گران بسوی مدینه گسیل می دارد و سپاهی دیگر بسوی مشرق، در بغداد ۷۰ هزار نفر را قتل عام می کند و شکم ۳۰۰ زن باردار را می شکافد. و آنگاه سپاه او به کوفه می رسد، چه اشکها از چشمان مرد و زن، جاری می شود.

اما سپاهی را که بسوی مدینه گسیل داشته است، هنگامی که به بیابان خشک و سوزانی می رسد، با خروش سهمگین جبرئیل روبرو می گردد و همه ی آنان جز دو تن را، زمین به فرمان خدا فرو می برد.

گروهی از شریفترین فرزندان پیامبر از شرارت او به «روم» می روند و سفیانی از رهبر روم می خواهد که بردگان او را، به کشورش بازگشت دهد و او نیز آنان را دستگیر و بازگشت می دهد و سفیانی دستور می دهد گردن آنان را در گذرگاه شرقی مسجد جامع دمشق بزنند... و کسی هم بر این دستور بیداد گرانه، چون و چرا نمی کند.

آگاه باشید که از نشانه ی آن، تجدید حلقه ها و دیوارهای حفاظتی بر دور

[صفحه ۵۳۵]

شهرهاست.

پرسیدند: «چگونه؟»

فرمود: «دیوار دفاعی شام تجدید ساختمان می گردد، بر دور

شهر «عجوز» و «حران» [۸] و بر شهر «واسط» [۹] و «بیضاء» دیوار دفاعی ساخته می شود. بر اطراف کوفه زنجیره ای از دو دیوار دفاعی بنیاد می گردد. همینگونه بر «شوشتر»، «ارومیه»، «موصل»، «همدان»، «رقه»، [۱۰] سرزمین «تونس»، «حمص» و... هر کدام دیوار دفاعی یا پایگاههای نظامی و امنیتی ایجاد می گردد.

هان ای مردم! بهوش باشید، آنگاه که سفیانی ظاهر گردد رخدادهای سهمگینی روی خواهد داد. نخستین رخداد در «حمص» خواهد بود، به دنبال آن در «حلب»، سپس در «رقه» آنگاه به ترتیب در «سبا»، «رأس العین»، [۱۱] «نصیبین» [۱۲] و «موصل»، [۱۳] رویدادهای عظیمی روی می دهد.

سفیانی ۶۰ هزار نفر از مردم را به خاک و خون می کشد. او همواره به کشتار خویش ادامه می دهد، بویژه هر آنکس که نامش محمد، علی، حسن، حسین، فاطمه، جعفر، موسی، زینب، خدیجه و رقیه باشد، باشد و نشانی از دوستی خاندان وحی و رسالت در او دیده شود، بی رحمانه و بخاطر کینه و عداوتی که این عنصر تجاوزکار از خاندان پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم در دل پر کینه اش دارد، کشته می شود، سپس به شام برمی گردد.

در نقطه ای برای نوشیدن شراب و ارتکاب گناه و معصیت می نشیند و یاران

[صفحه ۵۳۶]

و پیروان خویش را نیز به انجام گناه و جنایت فرمان می دهد. از مجلس گناه بر می خیزد و در حالیکه در دست سلاحی دارد دستور زنا می دهد و به یارانش می گوید با زنان مرتکب فحشا گردند، آنگاه شکم زنان را پاره کنند و کودکانشان را از رحمها بیرون می

کشند. و آنها مرتکب چنین شقاوتها می گردند و هیچ کس توان بازداشتن آنان از این پلیدیها و شقاوتها را در خود نمی بیند. اینجاست که فرشتگان، پریشان حال می شوند و خدا فرمان ظهور قائم آل محمد و صاحب الزمان را که از نسل من می باشد، صادر می کند. بی درنگ خبر ظهور او در سراسر گیتی پخش می گردد و جبرئیل در آن هنگام بر فراز صخره ای در بیت المقدس فرود می آید و خطاب به جهانیان ندا می دهد که:

«جاء الحق و زهق الباطل ان الباطل كان زهوقا.» [۱۴].

یعنی: حق آمد و باطل و بیداد نابود گردید، راستی که باطل، نابود شدنی بود.

و می گوید: «بندگان خدا! آنچه می گویم به گوش جان بسپارید.»

مردم! این اصلاحگر بزرگ جهانی که ظهور کرده است، مهدی آل محمد است و اینک از مکه حرکت کرده است و ندای جهانی و آسمانی او را بشنوید و دعوتش را پاسخ گوید.»

۳- از امیرمؤمنان علیه السلام آورده اند که فرمود:

«يخرج ابن آكلة الأكباد من الوادي اليابس و هو رجل ربه، وحش الوجه، ضخم الهامه، بوجهه أثر الجدرى، اذا رأته حسبته أعور، اسمه، عثمان بن عنبسه و هو من ولد أبي سفیان، حتى يأتي أرض ذات قرار و معين.» [۱۵].

یعنی: فرزند آن زن جگرخواره، از آن سرزمین خشک و سوزان یا «وادی یابس» خروج می کند. او دارای قامتی متوسط و چهارشانه، چهره ای هراس انگیز، کله ای درشت و صورتی پرآبله است. به قیافه اش که بنگری، او را یک چشم می بینی. نام

[صفحه ۵۳۷]

پلیدش «عثمان

بن عبسه» است و از تبار ابوسفیان و پس از خروج تا مسجد جامع کوفه و کنار دجله ی فرات، پیش می رود.

۴- از امام باقر علیه السلام آورده اند که فرمود:

«یا جابر! الزم الأرض و لا تحرك یداً و لا رجلاً حتی تری علامات اذکرها لک... ان أدركتها:

أولها: اختلاف بنی العباس و ما أراک تدرک ذلک و لکن حدث به -من بعدی- عنی. و مناد ینادی من السماء و یجئکم من ناحیه دمشق بالفتح و تخسف قریه من قری الشام تسمى الجابیه و تسقط طائفه من مسجد دمشق الأيمن و مارقه تمرق من ناحیه التریک. و یعقبها هرج (أی: قتل) الروم و سيقبل اخوان التریک حتی ینزلوا الجزیره و ستقبل مارقه الروم حتی ینزلوا الرمله...» [۱۶]

یعنی: ای جابر! در خانه ات بنشین و هرگز مدعیان دروغین مهدویت را تصدیق مکن و بسوی آنان مشتاب. البته اگر آخرالزمان را درک کردی:

نخستین نشانه: درگیری و اختلاف بنی عباس است. من فکر نمی کنم شما آن حوادث را درک کنی، اما از من به دیگران، این علائم و نشانه های ظهور را بازگو!

نشانه ی دیگر: ندا کننده ای است که از آسمان ندا می دهد و نیز طنین ندای پیروزی است که از سوی دمشق به گوش جهانیان می رسد و روستایی از روستاهای شام بنام «جابیه» فرو می رود، قسمت راست مسجد جامع دمشق فرو می ریزد و تجاوزکاری سرشناس از دین حق خارج می گردد. از پی آن فروپاشی و هرج و مرج در «روم» خواهد بود، آنگاه «ترکان» در جزیره و رومیها در «رمله» فرود می آیند.

ای جابر!

در آن سال در سراسر مغرب زمین اختلافات بزرگ و بسیاری روی خواهد داد. نخستین سرزمینی که ویران می گردد، سرزمین شام است و آن بخاطر سه پرچمی است که در آنجا به اهتزاز درمی آید:

پرچم «اصهب» یا زرد چهره،

[صفحه ۵۳۸]

پرچم «ابقع» و مردی که نقطه های سیاه و سفید بر صورت دارد.

و پرچم سفیانی.

گروه سفیانی با «ابقع» درگیر می شود و پیکار سختی روی می دهد و گروه سفیانی، آنان را از پای درمی آورد و گروه «اصهب» را نیز نابود می سازد، آنگاه رو بسوی عراق می آورد. سپاه او در منطقه ای بنام «قریسا» می رسد و آنجا درگیر می شود و ۱۰۰ هزار نفر از ستمکاران کشته می شوند.

سپاهی نیز به کوفه گسیل می دارد که شمار آن به ۷۰ هزار نفر می رسید آنان مردم کوفه را قتل عام می کنند و به اسارت درمی آوردند. و درست در این شرایط دردناک است که پرچمهایی از طرف خراسان می رسد. نیرویی که بسرعت خود را به کوفه می رساند و در میان همین نیرو، گروهی از یاران راستین مهدی علیه السلام است. مردی از عجم و از اهل کوفه قیام می کند و با گروهی اندک بر ضد جنبش سفیانی وارد عمل می گردد؛ اما فرماندهی لشکر سفیانی او را میان کوفه و حیره به قتل می رساند.

سفیانی سپاهی نیز بسوی مدینه گسیل می دارد، اما امام مهدی علیه السلام از مدینه بسوی مکه حرکت می کند. گزارش به فرمانده سپاه سفیانی می رسد که حضرت مهدی علیه السلام بسوی مکه در

حرکت است و او سپاهی از پی حضرت می فرستد، اما آنان به آن حضرت نمی رسند و آن گرامی بسان «موسای کلیم» و بر سیره و روش او، وارد مکه می گردد.

فرمانده ی سپاه سفیانی در بیابانی فرود می آید و نداگری از آسمان ندا می دهد که: «ای کویر خشک و سوزان! این سپاه تجاوزکار را نابود ساز!» و اینجاست که زمین، آنان را فرو می برد و جز سه نفر از آنان باقی نمی ماند و خدا آنان را نیز به گونه ای مسخ و بشدت کیفی می کند و چهره هایشان را به عقب برمی گرداند.

این آیه ی شریفه اشاره بدانهاست که می فرماید:

«یا ایها الذین اتوا الكتاب آمنوا بما نزلنا مصدقا لما معکم من قبل أن نطمس وجوها

[صفحه ۵۳۹]

فتردها علی أديبارها....» [۱۷].

۵- از امام صادق علیه السلام آورده اند که فرمود:

«کأنی بالسفینانی أو بصاحب السفینانی قد طرح رحله فی رحبتکم بالكوفه فنادی منادیه: «من جاء برأس شیعه علی، قد ألف درهم.» فیثب الجار علی جاره و یقول: «هذا منهم.» فیضرب عنقه و يأخذ ألف درهم.» [۱۸].

یعنی: گویی می نگرم که سفیانی در کوفه و در میدان شهر شما، بساط خویش را گسترده است و جارچیهای او جار می زنند که: «هرکس سر شیعه ای را بیاورد یک هزار درهم جایزه دارد.»

آنگاه است که همسایه بر همسایه می شورد و او را به جرم شیعه بودن سر می برد تا هزار درهم جایزه را بگیرد.

۶- و نیز از آن حضرت آورده اند که فرمود:

«السفینانی من المحتوم و خروجه

فی رجب و من أول خروجه الى آخره خمسه عشر شهرا، سته أشهر يقاتل فيها، فاذا ملك الكور الخمس ملك تسعه أشهر و لم يزد عليها يوما واحدا.» [١٩].

یعنی: سفیانی و خروج او از نشانه های قطعی ظهور امام مهدی علیه السلام است. او رد ماه رجب خروج می کند و شورش و فتنه ی او پانزده ماه به طول می انجامد. شش ماه می جنگد و آنگاه بر منطقه ی وسیعی از خاورمیانه که شامل اردن، فلسطین، دمشق و... می گردد، مسلط می شوء و نه ماه بدون کم و کاست حکمرانی می کند.

٧- و نیز آورده اند که فرمود:

«من الأمر محتوم و منه ما ليس بمحتوم و من المحتوم: خروج السفیانی فی

[صفحه ٥٤٠]

رجب.» [٢٠].

یعنی: برخی از نشانه ها و علائم ظهور، قطعی است و تخلف ناپذیر و برخی غیرقطعی، از جمله نشانه های حتمی، خروج سفیانی است.

٨- امام باقر علیه السلام از امیرمؤمنان علیه السلام آورده است که:

«اذا اختلف الرمحان بالشام لم تنجل الا عن آیه من آیات الله.»

قیل: «و ما هی یا امیرالمؤمنین!؟»

قال: «رجفه تكون بالشام يهلك فيها أكثر من مائه ألف، يجعلها الله رحمه للمؤمنين و عذابا على الكافرين، فاذا كان ذلك فانظروا الى أصحاب البراذين الشهب المحذوفه و الرايات الصفرة، تقبل من المغرب حتى تحل بالشام و ذلك عند الجزع الأكبر و الموت الأحمر.»

فاذا كان ذلك فانظروا خسفر قريه من دمشق يقال لها: حرستا، فاذا كان ذلك خرج ابن آكله الأكباد من الوادی اليابس، حتى يستوى على منبر دمشق، فاذا كان ذلك فانظروا خروج المهدي عليه السلام.»

یعنی: «هنگامی که نیزه‌ها در شام درگیر شدند، از نشانه‌ای از نشانه‌های ظهور پرده برمی‌دارند.»

پرسیدند: «چگونه؟»

فرمود: «زمین لرزه‌ای در شام رخ خواهد داد که یکصد هزار تلفات بجای می‌گذارد، خداوند آن را رحمتی برای مؤمنان و کیفری برای کافران قرار می‌دهد، هنگامی که چنین رخدادی بوقوع پیوست، چشم به راه مرکبهای سیاه و سفید و سوارانی باش که با پرچمهای زرد از مغرب، وارد شام می‌گردند، آنگاه است که هنگامه‌ی آن حادثه‌ی بزرگ و مرگ سرخ است.»

آنگاه که چنین رخدادی بوقوع پیوست در انتظار فرورفتن روستایی در منطقه‌ی

[صفحه ۵۴۱]

دمشق بنام «حراستا» [۲۲] باش و هنگامی که چنین رویدادی بوقوع پیوست، فرزند آن زن جگر خواره، سفیانی، از وادی یابس، آن بیابان خشک و سوزان، خروج می‌کند. وارد دمشق می‌گردد و بر منبر مسجد جامع قرار می‌گیرد. و آنگاه که چنین شد دیگر در انتظار ظهور حضرت مهدی علیه السلام باشید.

۹- «اصبغ بن نباته» از امیرمؤمنان علیه السلام آورده است که فرمود:

«... و لذلك علامات: ... و خروج السفیانی برایه حمراء، امیرها رجل من کلب و اثنی عشر ألف عنان من خیل السفیانی یتوجه الی مکة و المدینه، امیرها رجل من بنی امیه یقال له: خزیمه، أطمس العین الشمال علی عینه ظفره غلیظه یمثل بالرجال. لا ترد له رایه حتی ینزل المدینه فی دار یقال لها: «دار أبی الحسن.»

و یبعث خیلا فی طلب رجل من آل محمد و قد اجتمع الیه ناس من الشیعه یعود الی مکة، امیرها رجل من غطفان، اذا

توسط القاع الأبيض، خسف بهم، فلا ینجو الا رجل یحول الله وجهه الی قفاه، لینذرهم و یکون آیه لمن خلفهم و یومئذ تأویل هذه الآیه: «و لو تری اذ فرعوا فلا فوت و أخذوا من مکان قریب...» [۲۳].

یعنی: ... برای ظهور مهدی علیه السلام نشانه هایی است... از جمله ی آنها: خروج سفیانی با پرچم سرخ است که پرچمدار آن مردی از قبیله «کلب» است.

۱۲ هزار نفر از سپاه او، بسوی مکه و مدینه حرکت می کنند که پرچمدار آن سپاه، عنصر پلیدی از امویان است. نام او «خزیمه» می باشد که چشم چپ او کور است و پرده ی سفیدی روی چشمش را گرفته است - او قساوت پیشه ای است که مردم را، مثله می کند و همه جا را می کوبد تا وارد مدینه گردد - خود در آنجا مستقر می شود و در جستجوی بزرگ مردی از خاندان پیامبر، سپاهی گران بسوی مکه

[صفحه ۵۴۲]

گسیل می دارد [۲۴] که پرچمدار آن مردی از طایفه ی غطفان است.

این سپاه تجاوزکار هنگامی که به نقطه ای در میان مکه و مدینه می رسد، زمین آنان را فرو می برد و جز یکی از آنان نجات نمی یابد، خداوند چهره ی او را نیز وارونه می سازد و به عقب برمی گرداند تا هشدار ی برای آن تجاوزکاران باشد و درس عبرتی برای آیندگان.

و آنگاه تأویل این آیه ظاهر می گردد که می فرماید:

«ولو تری اذ فرعوا فلا فوت و اخذوا من مکان قریب...» [۲۵].

یعنی: اگر بینی آنگاه که سخت بترسند و رهاییشان نباشد و از مکانی نزدیک

سفیانی ۱۳۰ هزار تن از نیروهای خویش را به کوفه گسیل می‌دارد. آنان در نقطه‌ای فرود می‌آیند و ۶۰ هزار نفر از آنان وارد کوفه می‌شود تا اینکه در کنار قبر حضرت هود علیه السلام در منطقه‌ی «نخيله» در روز عید به آنها هجوم می‌برند، فرمانروای مردم، خودکامه‌ی کینه‌توزی است بنام کاهن و ساحر.

و از شهر بغداد نیز فرمانده‌ی دیگری با ۵ هزار نفر کاهن خروج و بسوی آنان می‌شتابند و کشتار وسیعی صورت می‌گیرد به گونه‌ای که از خون اجساد دهها هزار کشته، «فرات» رنگین و بدبو می‌گردد و از کوفه هزاران دوشیزه‌ی که دست و چهره‌ی آنان دیده نشده است به اسارت گرفته و شهر نجف می‌برند.

۱۰- در روایت دیگری از امیرمؤمنان علیه السلام آورده اند که فرمود:

«سفیانی با ۷۰ هزار نفر بسوی کوفه و بصره حرکت می‌کند، همه شهرها و مناطق

[صفحه ۵۴۳]

را دور می‌زند، دانشمندان را می‌کشد، قرآنها را می‌سوزاند، مسجدها را ویران می‌سازد، حرام را حلال و حلال را حرام اعلان می‌کند. او به نواختن موسیقی و تار و طنبور در کوچه‌ها و بازارها فرمان می‌دهد و به شراب‌خواری در پارکها و مراکز شهر دستور می‌دهد، فحشاء و زشتی را روا اعلان می‌کند و همه‌ی واجبات را تحریم می‌سازد و از هیچ جور و ظلمی نه تنها باز نمی‌دارد و روی نمی‌گرداند؛ بلکه به عناوین گوناگون و وسایل مختلفی بر سرکشی و تجاوزکاری

و طغیانگریها می افزاید.

کودکان را به دستورش گردآوری می کنند و در روغن جوشان می افکنند. آنان فریاد می زنند که: «اگر پدران ما فرمان تو را نبرده اند، پس گناه ما چیست؟» و دو کودک به نامهای حسن و حسین را به دار می کشد.

در کوفه نیز همین جنایتها را مرتکب می گردد و دو کودک دیگر به نامهای حسن و حسین را بر درب مسجد جامع کوفه به دار می کشد که خون آنان بسان خون «یحیی» می جوشد. با دیدن این منظره ی وحشتناک، به نزول بلا و نابودی خویش یقین می کند به همین جهت وحشت زده از کوفه به شام می گریزد، بی آنکه کسی راه را بر او ببندد.

وقتی وارد شهر دمشق می شود، بساط شرابخواری و گناه می گسترد و تمام یاران خود را نیز به ارتکاب گناه، وادار می سازد. [۲۶].

۱۱- محمد بن مسلم از امام باقر علیه السلام آورده است که:

«السفیانی، أحمر، أشفر، أزرق، لم یعبد الله قط، و لم یر مکة و المدینه قط. یقول: یارب!... ثاری و النار! یارب!... ثاری و النار!» [۲۷].

یعنی: سفیانی، عنصری، سرخ رو، چشم زاغ و دارای موهایی بور است. هرگز لحظه ای خدا را نپرستیده و مکه و مدینه را نمی بیند. و می گوید: پروردگارا! انتقام من به آتش است.»

یعنی، من انتقام خویش را خواهم گرفت اگر چه با ورود به آتش باشد. و مراد از

[صفحه ۵۴۴]

آتش، همان جنگ فراگیری است که سید هاشمی بر علیه دودمان بنی امیه آغاز می کند، همانگونه که نعیم بن حماد،

استاد بخاری نقل می کند:

عن أبي قبيل قال: يملك رجل من بني هاشم فيقتل بني اميه فلا يبقى منهم الا اليسير لا يقتل غيرهم ثم يخرج رجل من بني اميه فيقتل بكل رجل رجلين حتى لا يبقى الا النساء ثم يخرج المهدي عليه السلام. [۲۸].

یعنی: مردی از تبار بنی هاشم حکومت را به دست می گیرد و شعله های آتش جنگ او، سراسر دودمان بنی امیه را فرا می گیرد و جز اندکی از آنان، همه را از دم شمشیر می گذراند و غیر بنی امیه را متعرض نمی شود. و آنگاه مردی از بنی امیه قیام می کند و در برابر هر یک کشته از بنی امیه، دو نفر را به قتل می رساند و جز زنان کسی را باقی نمی گذارد و آنگاه است که مهدی علیه السلام ظهور می نماید.

روی أيضا عن أبي قبيل: قال: «بيعت السفيناني جيشا الى المدينة فيأمر بقتل كل من كان فيها من بني هاشم حتى الجبالى و ذلك لما صنع الهاشمى الذى يخرج من الشرق يقول: ما هذا البلاء كله و قتل أصحابى الا من قبلهم فيأمر بقتلهم فيقتلون حتى لا يعرف بالمدينه منهم أحد و يفترقوا منها هاربين الى البوادي و الجبال و الى مكه؛ حتى نساؤهم يضع فيهم السيف أياما. ثم يكف عنهم فلا يظهر منهم الا خائف حتى يظهر أمر المهدي عليه السلام بمكه.» [۲۹].

یعنی: و همچنین ابوقبیل نقل کرده: مرد سفینانی لشگری را به طرف مدینه گسیل می دارد و به آنان دستور می دهد: «تمام نسل بنی هاشم را از لب شمشیر بگذرانید حتی به زنان

حامله رحم نکنید.»

و این بخاطر کشتار وسیعی است که مرد هاشمی از دودمان بنی امیه انجام

[صفحه ۵۴۵]

داده است.

آری! کسی از بنی هاشم را در مدینه باقی نمی ماند، چون عده ای از آنان، کشته می شوند و عده ای هم به بیابانها، کوهها و یا به مکه ی معظمه، پناه می برند و کار به جایی می رسد که زنان بنی هاشم شمشیر به دست گرفته و با لشگر سفیانی به جنگ می پردازند. و آنگاه است که ظهور حضرت مهدی علیه السلام فرا می رسد.

آری! خواننده ی گرامی! اینها بخشی از روایاتی است که از پیامبر گرامی و امامان نور علیهم السلام در مورد جنبش ارتجاعی سفیانی و جرائم سهمگین و جنایات او وارد شده است.

لازم به یادآوری است که داستان سفیانی را تنها شیعیان نیاورده اند، بلکه علمای اهل سنت نیز در کتابهای خویش آن را آورده اند و روایات در کتابهای هر دو گروه در این مورد، متواتر است. برای نمونه، این منابع که همه از اهل سنت می باشد، داستان سفیانی را آورده اند:

۱- «العرف الوردی» سیوطی شافعی، ج ۲، ص ۷۵.

۲- «مجمع الزوائد» جلد ۷، ص ۳۱۴.

۳- «صحیح مسلم» جلد ۲، صفحه ۴۹۳.

۴- «عقد الدرر»، صفحه ی ۷۲، باب ۴.

۵- «کنز العمال»، جلد ۶، صفحه ۶۸.

۶- «کتاب الفتن ابن حماد» - استاد بخاری - در باب «علامتهای المهدی».

۷- «مستدرک الصحیحین» جلد ۴، صفحه ۴۶۸.

۸- «تفسیر ثعلبی شافعی» جلد ۲۲، صفحه ی ۷۲.

۹- «تفسیر طبری» و دهها کتاب دیگر اهل سنت.... [۳۰].

[صفحه ۵۴۶]

۱۸۶، عقدالدرر، ص ۷۴، باب ۴ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام ج ۱، ص ۴۸۱.

[۲] الزام الناصب، ج ۲، ص ۱۸۰.

[۳] شهری است در یمن.

[۴] جزیره ای بزرگ در بحرین.

[۵] قریه ای است در شرق غوطه.

[۶] باغهایی است که دمشق را احاطه کرده اند.

[۷] شهری است که میان دمشق و حلب، واقع شده است.

[۸] شهری است بزرگ از نواحی سودان.

[۹] شهری است بین بصره و کوفه.

[۱۰] شهری است در کنار رود فرات.

[۱۱] شهری در سوریه.

[۱۲] شهری است بر سر جاده ی موصل به شام.

[۱۳] شهری است در منطقه ی شمال عراق.

[۱۴] سوره اسراء آیه ۸۱.

[۱۵] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۰۵. «ذات قرار» در روایت، مسجد کوفه است، «معین» نهر فرات.

[۱۶] غیبت نعمانی، ص ۲۷۹ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۳۷.

[۱۷] سوره نساء، آیه ۴۷. تأویل آیه، موردنظر است.

[۱۸] غیبت شیخ طوسی، ص ۲۷۳ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۱۵.

[۱۹] غیبت نعمانی، ص ۳۰۰ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۴۸.

[۲۰] غیبت نعمانی، ص ۳۰۰ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۴۹.

[۲۱] غیبت نعمانی، ص ۳۰۵، عقدالدرر، ص ۵۳ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۱۶.

[۲۲] «حرستا» نام منطقه بزرگ و آبادی در اطراف دمشق است که بر سر راه «حمص» می باشد.

[۲۳] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۷۳.

[۲۴] ظاهر این است که «خزیمه» فرمانده ی سپاه سفیانی خود در قرارگاه مدینه می ماند و گروهی را برای دستگیری امام عصر علیه السلام به مکه می فرستد.

[۲۵] سوره سبأ، آیه ۵۱. علی بن ابراهیم

در تفسیر خود از امام باقر علیه السلام ذیل این آیه شریفه روایتی آورده است که می فرماید: «و لو تری اذ فزعوا فلا فوت.» من الصوت و ذلك الصوت من السماء: «و اخذوا من مكان قريب.» من تحت اقدامهم، خسف بهم.».

[۲۶] عقدالدرر، ص ۹۳ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۵۳.

[۲۷] غیبت نعمانی، ص ۳۰۶ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۵۴.

[۲۸] فتن ابن حماد، ص ۷۵، ملاحم ابن طاووس، ص ۸۴-۴۹ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۱، ص ۴۲۳.

[۲۹] فتن ابن حماد، ص ۸۹ عقدالدرر، ص ۵۴، باب ۴ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۱، ص ۴۲۲.

[۳۰] جهت اطلاع کامل رجوع شود به: معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۱، ص ۴۲۴-۴۰۰.

نداهای متعدد

نداهای متعدد

از مجموع روایاتی که خواهد آمد این نکته دریافت می گردد که نداهای آسمانی در آستانه ی ظهور، متعددند و از نظر قالب و روح با هم متفاوت و زمان طنین افکندن آنها نیز با هم فاصله دارد.

نخستین ندا در ماه رجب طنین می افکند و ندای دوم و سوم به ترتیب در ماه رمضان و ماه محرم.

و باز از روایات چنین دریافت می گردد که آن ندا و خروش آسمانی که دارای اهمیت بسیاری است از نشانه های قطعی ظهور شمرده شده است دومین نداست، یعنی ندایی است که در ماه رمضان همه جا شنیده می شود و این خروش آسمانی پرشکوه ترین و پرشورترین ندایی است که آسمان به اهل زمین می فرستد، همانگونه که بزرگترین هشدار و اخطار به طغیانگران و جبارانی است

که در برابر حق، سر فرود نمی آورند.

ما نمی توانیم طنین و عکس العمل این ندای آسمانی در جامعه و تمدنهای بشری رد آستانه ی ظهور را در صفحه ی اندیشه خویش ترسیم نماییم، از سویی شادمانی و سررو بر چهره ی ایمان آورندگان جلوه گر می گردد و از دیگر سو دلهره و اضطراب و ترس و هراس بر دلهای جنایتکاران سایه می افکند، بویژه آنگاه که درمی یابند دیگر توان گریز از قلمرو قدرت و حکومت آن پیشوای پراقتدار و عدالت گستر را ندارند و پیشوای پرشکوهی که همه ی آسمانیان پیش از زمینیان به یاریش برخاسته و تمامی مراکز و شاهرگهای طبیعت در برابر فرمان او سر تعظیم و تواضع فرود آورده اند و آن گرانمایه ی عصرها و نسلها در ماورای ماده و طبیعت نیز تصرف می نماید.

درود خدا بر پیامبر و خاندان پاک و پاکیزه ی او باد که در همه ی میدانها، انگشت روی نقاط حساس و موردنظر نهاده و هر آنچه مربوط به این خروش آسمانی می گردد همه را به اندازه ای که خردها و اندیشه ها توان دریافت آن را در آن روزگاران داشته اند، همه را بیان فرموده اند.

[صفحه ۵۲۲]

گزارشی فشرده از جنبش ارتجاعی سفیانی

گزارشی فشرده از جنبش ارتجاعی سفیانی

روایاتی که در مورد سفیانی و جنبش ارتجاعی او و فرجام کارش از نظر شما خواننده ی گرامی گذشت در حقیقت پرونده ی سیاه و ننگینی است که زندگی لبریز از جرائم و جنایات او را نشان می دهد و می توان این پرونده ی سیاه و قطور را بدین صورت خلاصه کرد:

انقلاب سفیانی

انقلاب سفیانی

سفیانی، عنصر بی بندوبار، آلوده و پرده در اموی نسب و اموی نژاد است که در سوریه انقلاب می کند و انقلابش نیز، پس از غلبه بر دو گروه مخالف خویش، به ظاهر پیروز می گردد و آن دو خط مخالف را که رهبری یکی را مردی سرخ رو و دیگری را مردی «ابرص» بعهدده دارد، درهم می کوبد.

فضای سیاسی و اجتماعی برای او آماده می شود و او بر منطقه ی وسیعی که شامل: دمشق، حمص، حلب، اردن، فلسطین و اسرائیل کنونی است، مسلط می گردد و یهودیان و عناصر تبهکار و حق ستیز، کودکان پرورشگاهی و کنار خیابانی، از او پیروی می کنند و همه ی این تحولات ظرف شش ماه صورت می پذیرد.

در راه اشغال عراق و حجاز

پس از استقرار قدرت و سیطره ی سفیانی در سوریه و منطقه ی وسیعی که نام برده شد، سپاه گرانی مرکب از ۱۴۲ هزار نفر سازماندهی می کند و بخشی از آن را به منظور فتح عراق و بخشی دیگر را بسوی حجاز و مدینه ی منوره، گسیل می دارد.

سپاه ۱۲ هزار نفری او بسوی مدینه می رود تا حضرت مهدی علیه السلام آن اصلاحگر بزرگ جهانی را که خبر ظهورش پخش گردیده، دستگیر نماید. آنان سه روز در مدینه توقف می کنند و در آنجا دست به چپاول و جنایت می زنند و پس از آن، بخش مهم آن ۱۲ هزار نفر، مدینه را بمنظور دستیابی به امام مهدی علیه السلام به قصد مکه ترک

[صفحه ۵۴۷]

می کنند، چرا که اطلاع می یابند که آن اصلاحگر

بزرگ عصرها و نسلها، از مدینه به مکه رفته است.

این سپاه تجاوزکار در راه مکه، به بیابانی می رسند و در آنجا، زمین به امر خدا همه ی آنان را می بلعد و جز دو نفر باقی نمی ماند، یکی از آن دو بسوی حضرت مهدی علیه السلام می رود تا بشارت نابودی دشمنان حق و عدالت را بدهد و دیگری بسوی سفیانی می رود تا سرنوشت شوم ستونی از سپاه تجاوزکار او را گزارش کند.

اشغال عراق و آزادی آن

اشغال عراق و آزادی آن

اما سپاه تجاوزکاری که از سوی سفیانی به عراق گسیل می گردد، در منطقه ای از اطراف نجف که «روحاء» نام دارد پیاده می شود و دهها هزار نفر از آنان برای اشغال نجف و کوفه حرکت می کنند.

روز عیدی از اعیاد اسلامی، تجاوز خویش را به این دو شهر آغاز می کند و سر راه خود ستونی از مدافعان که از بغداد می رسد در گیر می شوند و میان این دهها هزار مدافع عراقی و سپاه سفیانی، جنگ وحشتناکی جریان می یابد که البته سپاه سفیانی، پیروز می شود و کوفه را به اشغال خود در می آورد و در آنجا سخت به کشتار وسیع غیر نظامیان، جاری ساختن سیلاب خون از بیگناهان، برپاساختن چوبه های دار بی شمار و به اسارت بردن زنان و دختران، دست می زند.

مردی برای دفاع از کوفه و حقوق مردم آن پیا می خیزد و انقلابی براه می اندازد، اما کشته می شود.

سرانجام این بخش از سپاه سفیانی بسوی شام برمی گردد، اما گروهی از کوفه و گروهی به فرماندهی «سید هاشمی»

و گروهی به فرماندهی قهرمان پروا پیشه ی «یمنی»، سپاه ۱۰۰ هزار نفری سفیانی را تعقیب می کنند و طی جنگ خونین میان راه عراق و شام همه را در هم می کوبند و انبوهی اسیر و غنائم جنگی، بدست می آورند.

[صفحه ۵۴۸]

رویارویی کامل حق و باطل

رویارویی کامل حق و باطل

اما سرانجام شوم سفیانی و جنبش ارتجاعی او، بدین گونه پایان می پذیرد که:

حضرت مهدی علیه السلام آن اصلاحگر زمین و زمان پس از ظهور خویش، از مکه به تدریج به کوفه می رسد و پس از استقرار عدالت در حجاز و عراق و دمشق، قلمرو سیطره ی ظالمانه ی سفیانی را هدف قرار می دهد. در حرکت اصلاحی امام بسوی شام، انبوهی از حق طلبان به او می پیوندند و سفیانی نیز در «رمله»، شمال شرقی فلسطین و قدس برای شرارت آماده می شود. لحظات رویارویی دو سپاه حق و باطل و عدل و بیداد، فرا می رسد، گروههایی از سپاه سفیانی، قرارگاه خویش را رها کرده و به لشکر حق می پیوندند و گروهی نیز به سپاه سفیانی ملحق می شوند.

و شرایط برای یک پیکار بزرگ و سرنوشت ساز آماده می شود.

مذاکرات و تلاشهای دیپلماتیک

مذاکرات و تلاشهای دیپلماتیک

سفیانی با دریافت گزارش رسیدن نیروی حق و آمدن اصلاحگر بزرگ عصرها و نسلها، امام مهدی علیه السلام از عراق به شام و فلسطین، خود را با همه ی قدرت و امکانات آماده رویارویی و دیدار می کند و بنا به روایتی از امام باقر علیه السلام می گوید:

«اخرجوا الی ابن عمی!»

یعنی: عموزاده ام را نزد من بیاورید. [۱].

پس از آنکه رویارویی هم قرار می گیرند و امام مهدی علیه السلام سفیانی را برای گفتگو به حضور می پذیرد و آن گفتگو به بیعت سفیانی با حضرت مهدی و با ایمان به او و حرکت عظیم و عمیق و آسمانی او می انجامد، سفیانی از

قرارگاه حضرت مهدی علیه السلام بسوی سپاه خویش باز می گردد که سران سپاهش می پرسند: «ما صنعت؟» چه کردی؟

[صفحه ۵۴۹]

پاسخ می دهد: «من در برابر منطق پولادین و موضع بحق حضرت مهدی علیه السلام، اسلام او را پذیرفتم و به راه و رسم او گردن نهادم و با او دست بیعت دادم و از گذشته ی سپاه خویش، ندامت کردم.»

سران سپاه او می گویند: «زشت باد رأی تو! در شرایطی که خلیفه ای بلامانع و پراقتدار بسوی امام مهدی علیه السلام رفتی، اینک بر خط اطاعت او گردن نهاده، باز گشته ای؟»

پاورقی

[۱] به اعتبار اینکه از نسل بنو امیه است و آنان خود را پسرعموهای بنی هاشم می پندارند.

ناجوانمردی و بیعت شکنی

ناجوانمردی و بیعت شکنی

سفیانی از پیمان خویش دست کشیده و بیعت خویش با حجت خدا و خلیفه ی راستین او را می شکنند و به تشویق سران سپاه تجاوزکار خود، برای پیکار با حق و عدالت آماده می شود.

سحرگاه یکی از روزها، پیکار نهایی حق و باطل آغاز می گردد و خداوند پس از نبردی خونبار میان دو سپاه عدل و ظلم، حجت خدا و یاران حق گرای او را پیروزی کامل می بخشد و آنان، سپاه حق ستیز سفیانی را بطور کامل نابود می سازند. [۱].

طبق روایت دیگری، سفیانی از سرنوشت شوم و تکاندنده ی سپاه خویش که در راه مکه به زمین فرو می رود و زمین به فرمان خدا آنها را می بلعد درس عبرت گرفته و می کوشد تا فرمان امام مهدی علیه السلام را گردن نهد. به همین جهت بیعت می کند اما

پس از اندک زمانی بیعت خویش را می شکنند و سرکشی می کنند و پس از نبردی خونین به اسارت درمی آید و نابود می گردد. [۲].

به روایت دیگری، پس از دستگیری به دستور حضرت مهدی علیه السلام در دروازه

[صفحه ۵۵۰]

بیت المقدس کشته می شود. [۳].

و بدینسان شهرها و بندگان خدا، از شرارت این عناصر پلید و میکروبهای مرگباری که آن اصلاحگر بزرگ جهانی آنها را ریشه کن می سازد، همگی راحت می شوند.

یک پرسش:

در اینجا پرسش این است که: «این همه مصائب و فجایع، چرا؟»

رنجها و غمهایی که کودکان را پیر می سازد و زندگی زن و مرد، پیر و جوان، کوچک و بزرگ را تیره و تار می سازد و همه را فرا می گیرد، چرا این تباهیها و مصائب رخ می دهد؟

چرا انسانها در خور این رنجها و دردها و بلاها می گردند؟

چرا استحقاق این را می یابند که شرارت پیشگانی اینگونه بر سرنوشت آنان تسلط یابند و جامعه ها و تمدنهای هستی مردم را بسان توپ به بازی گیرند و با سرنوشت و هستی آنان بازی کنند، برای چه؟

پاسخ:

پیش از هر چیز، یادآوری این نکته ضروری است که یک انسان، یکبار قانون شکنی می کند و به کیفر این قانون شکنی به زندان، جریمه ی مالی، کیفر بدنی یا تبعید محکوم می گردد، گاه برای جنایتی به زندان ابد با اعمال شاقه محکوم می شود و ممکن است برای یک گناه، یک قانون شکنی و یک جنایت، به کیفری اینگونه براساس حق و عدالت محکوم گردد، اینک

باید پرسید: «این انسان، اگر قوانین الهی را شکست، آن هم نه یکبار و نه یک نفر، بلکه بارها و بارها و آن هم در

[صفحه ۵۵۱]

بعد جامعه ها و تمدنها... چگونه؟»

آیا چنین جامعه و تمدن و مردمی سزاوار کیفری اینگونه نیستند؟

آیا مخالفت با سنن الهی، قوانین خدا و مقررات او بدون کیفر می ماند؟

هنگامی که بیشتر واجبات شرعی ترک گردید و محرمات مباح شمرده شد و انحرافات عقیدتی، بویژه میان نسل جوان گسترش یافت و کار به جایی رسید که برخی از مسلمانان، راه انکار حق و آفریدگار هستی را در پیش گرفتند و ارزشهای عقیدتی و مقدسات دینی و انسانی را به باد تمسخر گرفتند و... آیا این انحرافات عقیدتی و عملی بدون کیفر طبیعی می ماند؟

ما اینک در مقام برشمردن گناهان و انحرافات جاری در میان جامعه ها نیستیم، چرا که اگر بخواهیم این آفتها و انحرافات را بر شماریم، بحث و شکل و محتوای کتاب تغییر می کند، تنها بطور فشرده، نگرشی بر اوضاع جامعه های اسلامی می اندازیم و می گذریم تا مطلب روشن شود.

اینک خود می نگریم که بسیاری از مسلمانان نماز نمی خوانند؛ بسیاری روزه نمی گیرند و حقوق مالی خویش را نمی پردازند.

در بسیاری از کشورهای اسلامی، ضد ارزشها فراوان و حرام خدا را حلال و مباح شمرده می شود و جرائم و جنایات مجاز اعلام می گردد.

آیا شما خواننده ی عزیز! کشوری از دنیای اسلام یا دیگر کشورها را می شناسی که در آن سرقت و تجاوز به اموال دیگران یافت نشود؟

ما خود در مراسم حج در

کنار حرم امن الهی بسیار شاهد بوده ایم که پول زائران به سرقت رفته است، برخی حتی قرآن‌ها را از مساجد و مراکز عبادی می‌برند و به بهای اندکی می‌فروشند.

در جهان اسلام، مشروبات حرام تولید می‌شود و با کمال جرأت و آزادی کامل از کشورهای غیر اسلامی نیز وارد می‌گردد و بطور علنی فروخته می‌شود و مصرف می‌شود...

بی‌عفتی و فحشا، سوگمندان از پدیده‌های شوم این روزگار است، آفت برهنگی

[صفحه ۵۵۲]

و بلای بی‌بندوباری با عنوان دروغین رهایی از قید و بند و افکار کهنه و نشان تمدن، دامنگیر جامعه‌ها شده است.

رباخوارگی و مکیدن خون توده‌های دربند جزء گسست ناپذیر امور اقتصادی گشته و از واردات گرفته تا صادرات و تجارت تا بازار ریشه دوانیده و بانکها با پوشش قانونی، سالانه صدها میلیون... بهره‌ی بانکی می‌گیرند و در کنار این شبکه‌های رسمی، رباخوارگی دیگر از کسانی که حرفه و کارشان رباخوارگی و گوشت و پوستشان از رباست، مگو و می‌پرس.

کشورهای مسلمان انواع گوشت‌های یخ زده و کنسرو و بسته بندی شده را از کشورهای بیگانه، وارد می‌کنند و مسلمانان با آگاهی به حرمت آنها همه را مصرف می‌کنند.

رسواتر و فاجعه‌بارتر اینکه: در کشورهای اسلامی بسیاری به نارواگویی و اهانت به مقدسات دینی و مذهبی عادت کرده و به گونه‌ای با ارزشهای والای مذهبی گاه برخورد می‌شود که انسان از بیان آن شرمند شده و پیشانی از تصور آن سرخ می‌گردد.

احزاب و سازمانهای منحرف آشکار و نهان، جهان اسلام را

به اشغال درآورده و نسل جوان را به پرتگاه سقوط، سوق داده و مقدسات و ارزشهای ما را به باد استهزا گرفته اند.

و علاوه بر آنچه اشاره رفت، میلیونها گناه، معصیت، جنایت و جرمی که بتدریج بصورت پدیده های ناچیز و بی اهمیت درآمده، در میان مسلمانان رواج یافته است به گونه ای که هیچ گناه و معصیتی را نمی توان یافت جز اینکه برخی از مسلمانان بدان آلوده اند.

در میان ملل غیر مسلمان وضعیت غمبارتر است. آنان گویی همه ی گناهان و معاصی را براساس فلسفه ی زندگی و مذهب خویش روا شناخته اند و کار به جایی رسیده است که از مرزهای انسانی تجاوز نموده و به مخالفت با فطرت و طبیعت

[صفحه ۵۵۳]

انسانی برخاسته اند.

در بیشتر کشورهای عربی و شرق آسیا، باشگاههای برهنگان دائر است و مردان و زنان و کودکان، لخت مادرزاد، درست بسان حیوانات که ذره ای مفهوم حیا و عفت را در نمی یابند، وارد می گردند.

در مراکز رقص، کاباره ها و... دختران جوان، برهنه و عریان در برابر هزاران چشم حریص و تماشاگر، می رقصند و میلیونها نفر بدین مراکز تباهی و رسوایی رفت و آمد می کنند و با آن پیکرهای برهنه، تفریح می کنند.

آری! خواننده ی گرامی! اینها تنها عناوین کلی گناهان و جنایاتی است که سوگمندان موج آن جامعه های اسلامی و غیر اسلامی را دربر گرفته است، آفتهایی که موازین اخلاقی، معیارهای عقیدتی و ارزشهای والای آسمانی و انسانی، آنها را دور ریخته و از آنها بیزاری جسته است.

آری! اینها تازه نمونه هایی از جنایات و آفتهای پلیدیهاست،

شما خواننده ی گرامی! می توانید با مراجعه به معلومات خویش و با مطالعه ی مجلات و روزنامه ها، با هزاران قتل و غارت، آدم ربایی و غصب حقوق دیگران، تجاوزکاری و زورگویی و انواع ظلم و ستم و خودکامگی که بشریت با آن دست به گریبان است، روبرو گردی.

اینک، آیا این انسان تجاوزکاری و آلوده به پلیدها در واپسین حرکت تاریخ سزاوار نیست که سفیانی و سپاه خونریز و تبهکار و بی بند و بار او، بر آن سلطه یابد و همه را بسان خوشه های گندم درو کند و از کشته ها پشته بسازد و انسانها را سبان حشرات قتل عام کند؟

چرا! چنین جامعه و مردمی، سزاوار بیداد سفیانی هستند و در خور کیفری خوارکننده تر از آن.

با این بیان، می توان سبب اصلی جنگهای ویرانگر و نیز جنگ سوم جهانی را - که دور از انتظار نیست و در صورت وقوع، ساکنان زمین را به کام شعله های هستی سوزش خواهد کشید و همه جا را به ویرانه ای تبدیل خواهد ساخت - دریافت.

[صفحه ۵۵۴]

آری! عامل حقیقی و اصلی این نگونساریها و سقوطها، امواج گناه و جنایت و انحرافات اخلاقی و عقیدتی است که همه ی شهرها و خانه ها را دربر می گیرد و همه جا را آلوده می سازد.

اینک باید پرسید که: «جامعه و تمدن و دنیایی اینگونه چه ارزشی می تواند داشته باشد؟»

بشریت با این فجایع و جنایات، دارای چه کرامت و بهایی است؟

و برای چه خداوند آفتها و بلاها را از این موجود آلوده و تبهکار و پرده در - که در برابر

آفریدگار خویش به سرکشی برخاسته است- برطرف سازد؟

خداوند زمین را به حکمت خویش از این موجودات پلید، پاک و پاکیزه می سازد همانگونه که فضا و مزرعه ها و کشتزارها را از میکروبهای زیانبار که آفت جان گلها و گیاهان و دانه ها و انسان و حیوان است، ضد عفونی می کند.

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۸۸ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۳۱۶.

[۲] عقدالدرر، ص ۱۳۳ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۱، ص ۵۰۵.

[۳] عقدالدرر، ص ۸۵ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۳۱۳.

فرورفتن سپاه سفیانی در زمین

فرورفتن سپاه سفیانی در زمین

از نشانه های قطعی ظهور حضرت مهدی علیه السلام فرو رفتن بخشی از سپاه تجاوزکار سفیانی بر زمین، میان دو شهر مقدس «مکه» و «مدینه» است.

در روایاتی که از سفیانی و جنبش ارتجاعی او سخن رفته است بارها از این رویداد پرده برداشته شده و ما دیگر به آن روایات باز نمی گردیم و تنها بصورت فشرده ای به این نشان که از نشانه های قطعی ظهور حضرت مهدی علیه السلام است اشاره می کنیم.

از روایاتی که ترسیم گردید دریافتیم که سفیانی، سپاهی گران بسوی مدینه منوره به منظور پیکار به حضرت مهدی و دستیابی به آن وجود گرانمایه، گسیل می دارد. این سپاه تجاوزکار پس از رسیدن به مدینه درمی یابد که حضرت مهدی علیه السلام به مکه شتافته است. به همین جهت بی درنگ راه «مکه» را در پیش می گیرد. در میانه ی راه هنگامی که به پهن دشتی که در میان «مدینه» و

زمین فرمان می دهد تا آن لشکر تجاوزکار را بلعد. و زمین نیز به امر خدا همه ی آنان را با تمامی وسایل و تجهیزات و امکانات می بلعد و تنها دو نفر باقی می ماند... تا یکی خبر این رخداد عظیم و شگرف را به سفیانی برد و دیگری به امام مهدی علیه السلام.

روشن است که این فرو رفتن زمین و بلعیده شدن سپاه تجاوزکار کفر، به سبب زمین لرزه یا حوادث طبیعی که گاه در مناطق مختلف جهان روی می دهد نمی باشد، بلکه تنها عذاب شدید و کیفر عبرت انگیز و سختی است که بخاطر آن همه شقاوتها و پلیدیها دامنگیر آنان می شود و به فرمان خدا رخ می دهد همانگونه که قرآن می فرماید:

«انما امره اذا اراد شیئا ان یقول له کن فیکون.» [۱].

یعنی: هنگامی که خدا بخواهد کاری انجام شود، فرمانش تنها این است که می گوید: «موجود باش!» پس موجود می شود.

آری! این فرورفتن زمین، بدان معناست که شکاف عمیقی در زمین پدیدار می گردد و بر اثر آن شکاف عظیم، حفره و گودال وسیع و گسترده ای که ابعاد آن برای ما نامعلوم است، دهان می گشاید و با دهان گشودن ناگهانی زمین، سپاه سفیانی در اعماق آن فرو می رود و آنگاه میلیونها تن خاک و گل و لای، بر سر آنان فرومی ریزد و همگی نابود می گردند.

در این مورد از امام صادق علیه السلام روایت شده است که ضمن بیانی طولانی در مورد رخدادهای پس از ظهور حضرت مهدی علیه

«و سيدنا القائم مسند ظهره الى الكعبه،... ثم يقبل على القائم رجل وجهه الى قفاه و قفاه الى صدره و يقف بين يديه فيقول: «يا سيدى! أنا بشير! أمرنى ملك من الملائكة أن ألحق بك و أبشرك بهلاك جيش السفينانى بالبيداء!»

فيقول له القائم: «بين قصتك و قصه أخيك؟»

فيقول الرجل: «كنت و أخى فى جيش السفينانى و خربنا الدنيا من دمشق الى الزوراء

[صفحه ٥٥٦]

و تركناها جماء و خربنا الكوفه و خربنا المدينه و كسرنا المنبر وراثت بغالنا فى مسجد رسول الله صلى الله عليه و اله و سلم و خرجنا منها... نريد اضرار البيت و قتل أهله، فلما صرنا فى البيداء عرسنا فيها فصاح بنا صائح: يا بيداء! أيدي القوم الظالمين! فانفجرت الأرض و بلعت كل الجيش، فوالله ما بقى على وجه الأرض عقال ناقيه فما سواه غيرى و غير أخى، فاذا نحن بملك قد ضرب وجوهنا فصارت الى ورائنا كما ترى، فقال لأخى: ويلك امض الى الملعون السفينانى بدمشق فأنذره بظهور المهدي من آل محمد و عرفه أن الله قد أهلك جيشه بالبيداء.

و قال لى: يا بشير! الحق بالمهدي بمكه و بشره بهلاك الظالمين و تب على يده فانه يقبل توبتك، فيمر القائم يده فيرده سويا كما كان و يبايعه و يكون معه.» [٢].

يعنى: سالار ما، قائم عليه السلام بر ديوار خانه كعبه تكيه مي زند،... آنگاه مردى از راه مي رسد كه چهره اش به عقب برگشته و پشت گردنش بطرف سينه اش. او در برابر امام عليه السلام مي ايستد و مي گويد: «سالار من! من مژده رسانم! يكي از فرشتگان به من دستور

داده است که خویشتن را به شما برسانم و بشارت دهم که سپاه شقاوت پیشه ی سفیانی در پهن دشت میان مکه و مدینه نابود گردید.»

حضرت مهدی علیه السلام از او می خواهد که داستان خود و برادرش را باز گوید که او در پاسخ می گوید: «من و برادرم در سپاه سفیانی بودیم. همه جا را از دمشق تا بغداد ویران ساختیم و پشت سر خویش تلی از خاک بر جای نهادیم. کوفه و مدینه را ویران ساختیم و نیز منبر پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم را در آنجا شکستیم و مرکبهای خویش را در مسجد پیامبر بستیم.

از آنجا به قصد انهدام خانه ی خدا و کشتن مردم «مکه» حرکت کردیم اما هنگامی که در میان مکه و مدینه در صحرا، برای استراحت پیاده شدیم، بناگاه ندا کننده ای خروش آورد که: «ای بیابان! گروه ستمکاران را نابود ساز!»

با این خروش آسمانی زمین شکافته شد و سپاه را بلعید.

[صفحه ۵۵۷]

به خدای سوگند! بر روی زمین، در آن پهن دشت، جز من و بردارم هیچ کس و هیچ چیز باقی نماند.

ما دو نفر مانده بودیم که فرشته ای از فرشتگان آمد و با ضربه ای که بر چهره ی ما نواخت، بدین صورت که می نگرید درآمدیم. او به برادرم دستور داد که به دمشق برود و به سفیانی هشدار دهد که سپاه تجاوزکارش نابود گشته و امام مهدی علیه السلام نیز ظهور نموده است. و به من گفت: تو نیز به مکه برو و نابودی ستمکاران را به امام مهدی علیه السلام، مژده ده و

به

دست نجات بخش او توبه کن که او توبه ات را می پذیرد.»

امام علیه السلام با دست خویش، چهره ی او را به حالت سلامت بازمی گرداند و او نیز دست بیعت به اصلاحگر بزرگ جهانی می دهد و با یاران او همراه می شود.

پاورقی

[۱] سوره یس، آیه ۸۲.

[۲] الزام الناصب، ج ۲، ص ۲۵۹ و بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۱۰.

جنبش اصلاح طلبانه شخصیت یمنی

جنبش اصلاح طلبانه شخصیت یمنی

از دیگر نشانه های قطعی ظهور امام مهدی علیه السلام جنبش اصلاح طلبانه ی شخصیت «یمنی» است. نام و داستان شخصیت «یمنی» در روایات بسیاری و در شمار نشانه های قطعی ظهور، آمده است اما چیزی که باعث تأسف بسیار است، این است که، روایات مورد نظر به دلیل اختصار، از معرفی کل او ناتوان است و ما نیز در این مورد تنها به ترسیم یک روایت بسنده می کنیم:

از امام باقر علیه السلام آورده اند که ضمن روایتی طولانی در این مورد از جمله فرمود:

«و خروج السفیانی و الیمانی و الخراسانی (أی: الهاشمی) فی سنه واحده، فی شهر واحد، فی یوم واحد، نظام کنظام الخزر یتبع بعضه بعضا... و لیس فی الرايات أهدی من رایه الیمانی.

هی رایه هدی، لأنه یدعوكم الی صاحبکم فاذا خرج الیمانی حرم بیع السلاح علی الناس و کل مسلم و اذا خرج الیمانی فانهض الیه، فان رایته رایه هدی، و لا یحل لمسلم أن یتلوی علیه فمن فعل ذلک فهو من أهل النار، لانه یدعوا الی الحق و الی طریق

[صفحه ۵۵۸]

مستقیم.» [۱].

یعنی: خروج سفیانی و شخصیت «یمنی» و «سید خراسانی» در یک سال،

یک ماه و یک روز خواهد بود و درست بسان دانه های تسییح، یکی پس از دیگری خواهد آمد... در آستانه ی ظهور امام مهدی علیه السلام هیچ پرچمی هدایت یافته تر از پرچم شخصیت «یمنی» نخواهد بود.

پرچم او، پرچم هدایت و درستی است چرا که او مردم را به امام مهدی علیه السلام دعوت می کند، هنگامی که این شخصیت اصلاحگر خروج می کند فروختن سلاح را تحریم می نماید.

هنگامی که او بپاخاست با او بپاخیزید چرا که اگر پرچم هدایت و عدالتی را دیدید روی گردانی از آن برای مسلمان، شایسته و مشروع نیست. از اینرو، هرکس از پیوستن به جنبش مرد «یمنی» سرباز زند، اهل آتش خواهد بود چرا که او به حق فرا می خواند و به راه مستقیم و بی انحراف دعوت می کند.

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۳۲ و غیبت نعمانی، ص ۲۵۵، باب ۱۴، ح ۱۳.

سفیر پاکباخته یا نفس زکیه

سفیر پاکباخته یا نفس زکیه

شهادت «نفس زکیه» یا شخصیت وارسته ای که در مسجدالحرام و در میان حجرالاسود و مقام ابراهیم کشته می شود، از نشانه های قطعی ظهور امام مهدی علیه السلام است. در مورد نسب این بزرگمرد، اتفاق نظر وجود ندارد. برخی او را «حسنی» معرفی کرده اند و برخی «حسینی» که البته این به اصل شخصیت او که از نسل پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم می باشد، ضرری نمی رساند.

در روایات از او، به «غلام» تعبیر شده است و این ممکن است بدان جهت باشد که او به هنگامه ی شهادت، نوجوان و یا جوان خواهد بود.

امام مهدی علیه

السلام او را بسوی مردم مکه می فرستد تا پیام رسان او باشد و آنان را به

[صفحه ۵۵۹]

یاری آن حضرت فراخواند که آنان بر ضد او می شوردند و او را میان رکن و مقام، سر می برند و آنگاه است که خشم خدا بر آنان فرومی بارد.

جریان شهادت این شخصیت پاکباخته ۱۵ روز پیش از قیام حضرت مهدی علیه السلام روی خواهد داد و بدان جهت «نفس زکیه» نامیده شده است که بدون هیچ جرم و گناه، تنها بخاطر رسانیدن پیام شفاهی حضرت مهدی علیه السلام به مردم مکه - به دست اشرار- کشته می شود.

پیام شفاهی آن حضرت به مردم مکه که بوسیله ای این شخصیت شجاعانه و وارسته اعلان می گردد، پیام مهر، عدالت و کرامت است و مردم مکه را به یاری حق و عدالت فرا می خواند و بس. و در آن هیچ گونه ناسزا یا اهانت و یا تهدیدی نیست و با این وصف پیام رسان او به شهادت می رسد و چون بی هیچ جرم و گناهی کشته می شود او ار نفس زکیه می نامند. [۱].

روایات:

اینک برخی از روایاتی که در این مورد رسیده است، ترسیم می گردد:

۱- از حضرت باقر علیه السلام آورده اند که در این فرمود:

«يقول القائم لأصحابه: «يا قوم! ان أهل مكة لا يريدونني و لكني مرسل اليهم لأحتج عليهم بما ينبغى لمثلي أن يحتج عليهم.»

فیدعوا رجلا من أصحابه فيقول له: «امض الى أهل مكة فقل: يا أهل مكة!... أنا رسول فلان اليكم و هو يقول لكم: انا أهل بيت الرحمة و معدن الرساله

و الخلافة و نحن ذرية محمد و سلاله النبیین.

و انا قد ظلمنا و اضطهدنا و قهرنا و ابتز منا حقنا منذ قبض نبینا الی یومنا هذا، فنحن نستنصرکم فانصرونا.»

[صفحه ۵۶۰]

فاذا تکلم هذا الفتی بهذا الکلام أتوا الیه فذبحوه بین الرکن و المقام و هی النفس الزکیه...» [۲].

یعنی: قائم علیه السلام به یاران خویش می گوید: «یاران! مردم مکه خواهان ما نیستند اما ما برای اتمام حجت و روشنگری شایسته و بایسته ی حقایق بر آنان، سفیری را به سویشان گسیل می داریم.»

از اینرو آن حضرت مردی از یاران خویش را فرا می خواند و به او دستور می دهد که: «بسوی مردم مکه بشتاب، بگو: هان ای مکیان! من فرستاده ی (امام) مهدی هستم (آن گرامی) می گوید:

مردم! ما خاندان مهر و رحمت و مرکز و محور رسالت و خلافت هستیم. ما نسل پاک و پاکیزه محمد و نسل همه ی پیام آوران خداییم. در طول تاریخ به ما ستم شده است و ما مورد فشار و بیداد قرار گرفته ایم، حق مسلم ما از هنگام رحلت پیامبر گرامی تاکنون به غارت رفته و مقام و موقعیت ما نادیده گرفته شده است، از اینرو اینک از شما می خواهیم که به یاری حق و عدالت بشتابید و ما را مدد کنید.»

هنگامی که این جوان دلیر و دانشمند، این پیام گرم و پرمحتوا را به مردم می رساند شرارت پیشگان بر سرش می ریزند و او را میان رکن و مقام سر می برند و این جوان است که «نفس زکیه» نام دارد.

۲- و نیز آن

حضرت فرمود:

«... و قتل غلام من آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم بین الرکن و المقام، اسمه محمد بن الحسن النفس الزکیه... فعند ذلك خروج قائمنا.» [۳].

یعنی: نوجوانی گرانقدر از خاندان پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم میان رکن و مقام کشته می شود که نامش «محمد» است و نام پدرش «حسن». او «نفس زکیه» می باشد... و پس از شهادت او قیام حضرت مهدی علیه السلام در پیش خواهد بود.

[صفحه ۵۶۱]

۳- امام صادق علیه السلام فرمود:

«و لیس بین قیام قائم آل محمد و بین قتل النفس الزکیه الا خمس عشره ليله.» [۴].

یعنی: میان قیام قائم آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم و شهادت «نفس زکیه» تنها ۱۵ روز فاصله است.

لازم بیاد آوری است که در برخی روایات این عنوان، به بزرگمردی که به همراه ۷۰ نفر از شایسته کرداران در اطراف کوفه به هنگام تجاوز سپاه سفیانی، به شهادت می رسد نیز گفته شده است.

همچنانکه بر «سید حسنی» نیز «نفس زکیه» گفته شده است، اما تردیدی نیست که «نفس زکیه» ای که از نشانه های قطعی ظهور است، همان جوان متفکر و اندیشمندی است که ۱۵ روز پیش از قیام حضرت مهدی علیه السلام در مسجدالحرام و میان رکن و مقام به شهادت می رسد.

[صفحه ۵۶۵]

پاورقی

[۱] در قرآن از زبان موسی خطاب به خضر می خوانیم که: «أقتلت نفسا زکیه...؟» آیا بیگناهی را کشتی؟ سوره کهف، آیه ۷۴.

[۲] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۰۷ به نقل از اکمال الدین، ج ۲، ص ۳۳۰.

[۳] بحارالانوار،

ج ۵۲، ص ۱۹۲ به نقل از اکمال الدین، ج ۲ ص ۶۴۹.

[۴] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۰۳ به نقل از اکمال الدین، ج ۲، ص ۶۴۹ و غیبت طوسی، ص ۲۷۱.

مدعیان دروغین

مدعیان دروغین

مدعیان دروغین

سخن از امام مهدی علیه السلام و اعتقاد به وجود گرانبمایه ی او، مسأله ی جدید یا پدیده ی نوظهور نیست، بلکه ریشه ی قرآنی دارد و سابقه ی تاریخی آن به عصر رسالت بازمی گردد.

این اندیشه ی پویا و عقیده ی راسخ از زمان پیامبر و امامان نور علیهم السلام تاکنون همواره در جامعه ی اسلامی ثابت و استوار بوده است.

در آغاز کتاب، برخی از آیات قرآن را که به وجود گرانبمایه ی حضرت مهدی علیه السلام تأویل و تفسیر گردیده است به همراه نویدهایی از پیامبر و امامان نور علیهم السلام آوردیم و روشن شد که این آیات و روایات از ظهور مهدی نجات بخش در واپسین حرکت تاریخ و آینده ی جهان، سخن می گوید و با صراحت از شکوه و اقتدار و جایگاه والا و بی نظیر او پیام می دهد به گونه ای که در تاریخ اسلام هیچ شخصیتی، از نظر اقتدار و شکوه و برخورداری از امکانات و حاکمیت بر کره ی زمین پس از ظهور همانند او یافت نمی شود.

این واقعیت بخاطر انبوه روایاتی که در مورد آن حضرت و ابعاد شخصیت والا و ظهور و نقش بی نظیر اصلاحی او آمده است به گونه ای در جامعه ی اسلامی مشهور و معروف شده بود که هیچ کس جرأت و جسارت انکار آن را نداشت و مسأله ی مهدویت

برای جامعه ی اسلامی، یک مسأله ی قرآنی و روایی و شناخته شده و قطعی بود.

[صفحه ۵۶۶]

بخاطر استواری این واقعیت عقیدتی و دینی در جامعه ی اسلامی بود که در تاریخ اسلام، از یک سو با شخصیت‌هایی روبرو می شویم که طرفداران افراطی آنان برای پیشرفت دنیوی و سیاست خویش، آنان را به عنوان مهدی نجات بخش مطرح ساختند و از دگر سو با عناصری آشنا می شویم که بر اثر انگیزه های جاه طلبانه، وسوسه ی قدرت و شهرت و دنیاطلبی، به دروغ ادعای مهدویت نموده و خود را همان مهدی نجات بخشی که قرآن و روایات نوید آمدن او را داده است، معرفی کردند.

شمار اینها طبق برخی آمارها به ۵۰ نفر رسیده است و نکته ی در خور یادآوری در رابطه با این مدعیان دروغین این است که اینها به اعتباری بر چهار دسته قابل تقسیم اند:

۱- گروهی از اینان از نظر نسب، هویت، هدف و مذهب ناشناخته اند.

۲- گروهی با کارهای جنون آمیز خود را از نظرها ساقط کردند.

۳- برخی نام و نشان و دعوت و پیروانشان از صفحه ی روزگار به گونه ای محو شده است که نشانی از آنها نیست.

۴- و برخی نیز مرده اند اما نام و یادی از آنان هست که ما، در این بخش، نظری گذرا به زندگی و عملکرد دجالگرانه ی شماری از آنان که در تاریخ بدین عنوان شهرت یافته اند خواهیم افکند.

سه گروه مدعی مهدویت

سه گروه مدعی مهدویت

کسانی که در تاریخ بدین عنوان شهرت یافته اند به اعتباری بر سه گروه قابل تقسیم اند:

۱- کسانی که

دیگران روی انگیزه های خاصی، آنان را «مهدی» نجات بخش خواندند.

۲- کسانی که به انگیزه ی جاه طلبی و قدرت خواهی چنین ادعای دروغینی

[صفحه ۵۶۷]

نموده اند.

۳- کسانی که طبق نقشه ی استعمار و به اشاره ی بیدادگران، به چنین دجالگری و فریب دست یازیدند و بیشرمانه خود را مهدی نجات بخش، معرفی کردند.

کسانی که دیگران روی انگیزه های خاصی آنان را مهدی نجات بخش خ

کسانی که دیگران روی انگیزه های خاصی آنان را مهدی نجات بخش خ

از تاریخ این واقعیت دریافت می گردد که برخی از کسانی که مهدویت بدانان نسبت داده شده است، نه از سوی خود آنان سرچشمه گرفته و نه خود بدان ادعا راضی بودند، بلکه یاران و پیروان آنان چنین ادعایی را به آنها داده و این اندیشه را در آن روزگاران در میان گروههایی و مراکزی گسترش دادند. البته بجا بود که خود آنان چنین ادعاهای دروغین و نسبت های نادرست را بشدت نفی کنند. اما روشن نیست که چرا خود آنان در برابر این عنوان ساختگی، فریاد اعتراض بلند نکردند و پیروان آنان کوشیدند تا برخی از علائم و نشانه های حضرت مهدی علیه السلام را که در انبوه روایات آمده است به این چهره ها تطبیق و تفسیر نمایند.

برای نمونه از این گروه می توان بدین چهره ها اشاره کرد:

محمد حنفیه

محمد حنفیه

در روایاتی که از پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم در مورد امام عصر علیه السلام رسیده است از جمله این روایت است که می فرماید:

«ان المهدی اسمه اسمی...»

یعنی: مهدی نجات بخش، همنام من است.

یاران و پیروان «مختار» به چنگ انداختن به این روایت پیامبر، «محمد حنفیه» را مهدی نجات بخش عنوان دادند و روایت را بدو منطبق ساختند.

با اینکه پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم در دهها روایت، نشانه های دیگری را برای آن حضرت برشمرده است که جز خود آن گرامی، همه فاقد آن نشانه ها و علائمند.

[صفحه ۵۶۸]

به قول شاعر عرب باید به

آنان گفت:

قل للذي يدعى في العلم فلسفه

حفظت شيئا و غابت عنك أشياء

به آن عنصر گزافه گو که در قلمرو دانش، ادعای ژرف نگری می کند و می پندارد همه چیز را می فهمد، بگو! تو چیزی را حفظ کرده ای اما چیزهایی از نظرت غایب شده است و آنها را نمی دانی.

زید، فرزند امام سجاد

زید، فرزند امام سجاد

در روایت دیگری از پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم آمده است که:

«ان المهدي من ولد الحسين و انه يخرج بالسيف و انه ابن سبيه.» [۱].

یعنی: مهدی علیه السلام از فرزندان حسین علیه السلام است و او با شمشیر بیا می خیزد و مادرش بهترین کنیزان خواهد بود.

هنگامی که «زید» فرزند امام سجاد بر ضد دستگاه پلید امویان قیام کرد، پیروان او ادعا کردند که او همان مهدی نجات بخش است، چرا که او از نسل حسین علیه السلام است و ثانیاً شهادت‌مندان قیام کرده و ثالثاً از سوی مادر، فرزند اسیر است.

اما آنان از یاد بردند که پیامبر گرامی در انبوه روایات در نوید از حضرت مهدی علیه السلام و ترسیم نشانه های او از جمله فرمود:

[صفحه ۵۶۹]

«الائمة بعدى اثنا عشر، تسعة من صلب الحسين، تاسعهم قائمهم.» [۲].

یعنی: امامان پس از من دوازده نفرند، نه نفر آنان از نسل فرزندان حسین خواهند بود و نهمین آنان قائم آل محمد است.

و جناب زید، نهمین امام از نسل پاک حسین علیه السلام نبود تا مهدی نجات بخش باشد.

اما پیروان انقلابی زید، بخاطر جلب توجه توده ها و تسخیر عواطف و احساسات مذهبی و به

انگیزه های نفسانی خویش، به این ادعای دروغین دست یازیدند.

و هنگامی که زید به شهادت رسید و به دار آویخته شد یکی از شعرای اموی تبار ضمن اشعاری، آنان و ادعایشان را به تمسخر گرفت که:

صلبنا لکم زیدا علی جذع نخله

و لم نر مهدیا علی الجذع یصلب

یعنی: ما قهرمان شما زید را بر شاخه ی نخل به دار آویختیم و هرگز ندیده بودیم که مهدی نجات بخش خود به چوبه ی دار آویخته شود.

و بدینوسیله این عنصر کینه توز و بدزبان با ناسزاگویی و شماتت به زید شهید، به اصل اندیشه و عقیده ی به مهدی علیه السلام که ریشه ی قرآنی و روایی دارد، اهانت روا داشت و اصل مهدویت را به باد تمسخر گرفت.

و سرانجام مذهب «زیدیه» بوجود آمد و از آن روزگار تاکنون به حیات خویش ادامه داد که پیروان آن بیشتر در «یمن» هستند و متأسفانه از مذهب شیعه و راه و رسم اهل بیت علیهم السلام جدا شده و در فقه و اصول و فروع از مذاهب دیگری پیروی می کنند.

زیدیها، متأسفانه در برابر امامان معصوم علیهم السلام مواضع ناستوده و ناپسندی دارند که بسیار شایسته است به اصل و نسب و اصالت خویش بازگردند و در مذهبشان به راه و رسم خاندان پاک پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم تمسک جویند، به راه و رسم آسمانی

[صفحه ۵۷۰]

و افتخار آفرین کسانی که خدا و پیامبرش به همگان، فرمان پیروی از آنان را داده اند؛ به همان مذهبی که در آغاز راه بر آن بودند، به مذهب شیعه و امامان معصوم

عليهم السلام.

پاورقی

[۱] رجوع شود به غیبت نعمانی، ص ۲۲۸، باب «کونه علیه السلام، ابن سبیه، ای خیره الاماء.»

در غیبت نعمانی از ابوالصباح نقل نموده که خدمت امام صادق علیه السلام رسیدم و حضرت فرمود: «ما وراءك؟» یعنی: چه خبر؟

فقلت «عمك زيد خرج، يزعم أنه ابن سبیه وهو قائم هذه الامه و أنه ابن خیره الاماء.»

عرض کردم: «خبر خوشحالی قیام عمویت زید است که می پندارد فرزند اسیر و قائم امت و از نسل بهترین کنیزان است.»

فقال: «كذب! ليس هو كما قال، ان خرج، قتل.»

فرمود: «این دروغ است! آنگونه که تصور می کند، نیست. اگر قیام کند کشته خواهد شد.»

غیبت نعمانی، ص ۲۲۹، باب ۱۳ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۴۲.

[۲] بحارالانوار، ج ۳۶، ص ۲۹۲.

محمد بن عبدالله محض

محمد بن عبدالله محض

پس از گذشت سالها از انقلاب زید، امام سجاد علیه السلام، محمد، فرزند عبدالله که به «محمد بن عبدالله محض» معروف گردید، دیده به جهان گشود. او از نواده های حضرت مجتبی علیه السلام بود به همین جهت فرصت طلبان و عناصر زورپرست با استفاده از فرصت، او را مهدی نجات بخش لقب دادند و یک روایت ساختگی را که می گوید:

«المهدی... و اسم ابيه اسم ابي....»

یعنی: مهدی از فرزندان من است، نام او نام من و نام پدرش نام پدر من است.....

آری! آنان این روایت ساختگی را بر او تطبیق کردند، با اینکه می دیدند این روایت با صدها روایت مسلم و قطعی مخالف است که حضرت مهدی علیه السلام را، فرزند حضرت عسگری و دوازدهمین جانشین پیامبر صلی الله علیه و اله

و سلم و نهمین امام از نسل حسین علیه السلام معرفی می کند. [۱].

اما فرصت طلبان با وانهادن همه ی روایات پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم به این روایت ساختگی چنگ انداختند و آن را به «محمد بن عبدالله محض» تطبیق دادند و آنگاه او را «نفس زکیه» نامیدند و برخی از مردم نیز با او دست بیعت فشردند.

خنده دار اینکه پدر او نیز با پسرش به عنوان بیعت با مهدی نجات بخش دست بیعت داد. و نیز از کسانی که با او دست بیعت فشرد «منصور دوانیقی» بود که پس از تشکیل حکومت عباسی، بیعت خویش را نقض کرد و پایه های مهدویت محمد بن عبدالله نیز فروریخت.

[صفحه ۵۷۱]

پاورقی

[۱] جهت اطلاع بیشتر رجوع شود به: معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۱، ص ۱۶۸.

کسانی که به انگیزه جاه طلبی و قدرت خواهی چنین ادعای دروغین

کسانی که به انگیزه جاه طلبی و قدرت خواهی چنین ادعای دروغین

اینان کسانی بودند که به انگیزه های فریب کارانه و جاه طلبانه ادعای مهدویت نمودند و برای جلب عواطف و احساسات، تسخیر دلها و قلبها و بدست آوردن قدرت و عظمت به دروغ و دجالگری، خود را مهدی نجات بخش معرفی کردند.

این گروه بسیارند، از جمله ی آنان «مهدی عباسی» است، پدرش منصور دوانیقی ادعا کرد که پسرش مهدی عباسی، همان مهدی موعود است، با اینکه این عنصر فریبکار پیش از این ادعا، به محمد بن عبدالله محض، بعنوان مهدی نجات بخش دست بیعت فشرده بود و او را مهدی نجات بخش می دانست.

راستی که رسواییهای فرصت طلبان و دنیاپرستان و فریب کاران را تماشا کن

و بنگر که آنان چگونه با عقاید و اندیشه‌ها و مفاهیم مقدس، براساس هوای دل خویش و طبق شرایط و اوضاع، بازی می‌کردند!! و هر چند گاهی یکی از آنان طبق هواها، کششها و تمایلات خویش با دستاویز ساختن این اصل عقیدتی و دینی، ظهور می‌کرد و به دروغ خود را مهدی نجات بخش عنوان می‌ساخت.

شگفتا! از بی‌حیایی این گروه و گزافه‌گویی اینان که چگونه آشکارا در برابر خدا و خلق به دروغ رسوا و فصاحت‌بار، دست می‌یازیدند با اینکه خود به خوبی می‌دانستند که ادعایشان دروغی رسوا و بیش نیست، چرا که امام مهدی علیه السلام را که پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و امامان اهل بیت علیهم السلام نوید آمدنش را دادند، دارای صفات ویژه و نشانه‌ها و علائم خاص و ویژگیهای مشخص و معین و معلومی است که هیچ دجال و دروغ‌پرداز نمی‌تواند آن روایات و آن ویژگیها را بر خود منطبق سازد و خود را بجای آن امام راستین جا بزند.

مشهورترین ویژگیهای آن حضرت این است که: او در نقش اصلاحگری بی‌نظیر است که زمین را سرشار از عدل و داد می‌کند آن هم پس از آنکه از ظلم و بیداد لبریز گردد.

اینک باید پرسید که: «آیا دروغ‌پردازان توانستند چیزی از ستم و بیداد

[صفحه ۵۷۲]

جهانی را که جامعه‌ها و تمدنها و کران تا کران گیتی را فراگرفته است، از میان بردارند؟»

و عجیبترا از این فریب‌کاران، آن ابلهانی بودند که ادعاهای پوچ و دروغین اینان را

باور نمودند و به آنان و بافته های خرافیشان دل بستند با اینکه می دیدند که روایات رسیده از پیامبر و امامان نور علیهم السلام در این مورد، بر این فریبکاران هرگز تطبیق نمی کند.

این بلاهت و آفت پذیری برخی، هر دلیلی داشته باشد، یک دلیل آن فقدان اندیشه و عقیده ی صحیح و فقر فرهنگی و دینی است که این آفت پذیران بدان گرفتار بوده و از آن رنج می برند. و به همین دلیل هم با هر صدایی هم آوا می شوند و با هر بادی به راه می افتند.

کسانی که طبق نقشه استعمار و به اشاره بیدادگران به چنین...

کسانی که طبق نقشه استعمار و به اشاره بیدادگران به چنین...

اینان، عناصری بودند که براساس نقشه ی استعمار و به اشاره ی استعمارگران، ادعای مهدویت نمودند.

استعمار پلید برای درهم کوبیدن اسلام و فروپاشی جامعه ی بزرگ اسلامی و افشاندن بذر اختلاف و کینه توزی و جدایی، نقشه های خائنانه بسیاری کشید تا به هدف خویش که: «اختلاف بیانداز و حکومت کن» بود، برسد و جهان اسلام را ببلعد و از جمله نقشه های جهنمی آن در این میدان، ساختن مرامها و مسلکهای رنگارنگ در میان مسلمانان و بازی با مفاهیم و ارزشهای مقدس و اعتقادات دینی آنان بود تا بدینوسیله بذر بی ایمانی و سستی عقیده و تزلزل دلها و قلبها را در جامعه ی اسلامی، پدید آورد و از چیزهایی که از آن در این میدان، سوء استفاده کرد، اندیشه و عقیده ی به مهدی موعود بود که در این راه برخی عناصر را به دلخواه خویش تربیت کرد و پس از ساختن و آراستن ایشان به آنان دستور

داد تا ادعای مهدویت کنند و آنان را با همه ی امکانات نیز در این راه یاری کرد که برای نمونه، تنها به یکی از این قماش مدعیان دروغین، نظری می افکنیم.

[صفحه ۵۷۳]

بنیانگذار بهائیت، علی محمد باب

بنیانگذار بهائیت، علی محمد باب

در سال ۱۸۳۴ میلادی، جاسوسی از روس به ایران آمد و به منظور مبارزه با اسلام و مسلمانان، نقشه ی پلید و شیطانی استعمارگران را نیز به همراه داشت و متأسفانه این عنصر خیانتکار توانست در سیاست آن روز ایران، نقش کینه توزانه و ویرانگری را بازی کند.

پس از مدتی به عراق آمد و با اینکه نامش «کنیاز دالگورکی» بود، خود را «شیخ عیسی لنکرانی» معرفی کرد و به لباس روحانیت در آمد و در درس «سید کاظم رشتی» که از علمای کربلا بود شرکت کرد و در همانجا با مردی - که نامش «علی محمد» و شاگرد سید رشتی بود و به مصرف حشیش عادت داشت - ملاقات کرد و با شگردهای خاصی توانست با او طرح دوستی و رفاقت بریزد و اعتماد متقابل پدید آورد.

در یکی از شبها که «علی محمد» طبق برنامه و عادت خویش مشغول حشیش کشیدن بود، جاسوس روسی با استفاده از فرصت او را مخاطب ساخت و با همه خضوع و احترام و تواضع به او گفت:

«یا صاحب الزمان! ترحم علی! انت صاحب الزمان قطعاً!»

یعنی: ای صاحب الزمان! به من محبت کن... تو بی هیچ تردیدی صاحب الزمانی.

«علی محمد» با اینکه در اوج کیف و نشئه تخدیر حشیش بود و بخاطر آن تا حدودی شاعر خویش را از دست داده بود باز هم خطاب جاسوس را

رد کرد و کوشید تا این نسبت دروغین را نپذیرد و از خود دفاع کند، اما جاسوس روسی سخت اصرار کرد که: «نه! همین است که من می گویم.» و شیوه ی تکرار و تلقین را بکار گرفت و مرتب به او اصرار کرد که او حضرت مهدی علیه السلام است.

هر گاه «علی محمد» به مصرف حشیش می پرداخت جاسوس روسی نیز فرصت

[صفحه ۵۷۴]

را برای تلقین و تکرار آن دروغ رسوا، غنیمت می شمرد و سؤالهای ساده ای از او می کرد و او نیز جوابهای سست و آبکی سر هم می کرد و جاسوس بازیگر، شروع به تحسین و تشویق او می کرد و خود را در برابر پاسخهای آبکی و سست او شگفت زده و مسحور نشان می داد.

روزی جاسوس نابکار، یک بطری عرق از بغداد برای «علی محمد» خرید و با شگردی خاص به او تقدیم کرد و هنگامی که آن را به او خورانید و مست شد، تلقین و اصرار خویش را به اوج رسانید که «علی محمد» همان امام مهدی است و از او تقاضا کرد که گفتار صادقانه و خالصانه ی جاسوس روسی را بپذیرد او نیز تصدیق کرد و پذیرفت که چنین است، اما از ترس، جرأت اظهار آن را نداشت و بدان تصریح نمی کرد.

در گام دوم، جاسوس او را به اظهار آن دروغ رسوا تشجیع کرد و وعده ی ثروت هنگفتی به او داد...

سرانجام «علی محمد» از کربلا به «بصره» و از آنجا به «بوشهر» آمد و در آنجا بود که ادعا کرد که: نایب خاص امام مهدی علیه السلام

است، اما جاسوس روسی به این اندازه رضایت نداد و به او اصرار ورزید که: «تو، خود امام عصر هستی، نه نایب خاص او.»

جاسوس پس از ورود «علی محمد» به ایران، در کربلا بصورت گسترده ای پخش کرد که: «علی محمد، صاحب الزمان است و در بوشهر ظهور کرده است.»

او مردم را بر اثر پخش این دروغ رسوا، دو دسته ساخت، بیشتر مردم بوشهر کسانی که «علی محمد» را عنصری حشیشی و شرابخوار، می شناختند به این شایعات که بوسیله ی جاسوسان استعمار مرتب دامن زده می شد می خندیدند اما برخی ساده لوحان و ابلهان ناآگاه نیز می گفتند: «نکند درست است...» و تصدیق می کردند.

[صفحه ۵۷۵]

ادامه عملیات در تهران

ادامه عملیات در تهران

جاسوس روسی، پس از افشاندن بذر اختلاف و جنایت و انجام این شگردهای شیطانی، بعنوان سفیر روس به تهران رفت و با قدرت و امکانات و میدان عمل آماده ای با بهره وری از فرصت، جدیدتر از گذشته به ادامه عملیات ابلیسی خویش همت گماشت.

در تهران از دوستان خویش، جاسوسان جدیدی تربیت کرد و با امکانات گسترده ی خویش، وجدان و عقیده ی آنان را خرید و آنان خود را در اختیار او و در گرو اشاره و دستور او قرار داند که از جمله ی آنان «حسین علی»، معروف به «بهاء» و «میرزا یحیی» معروف به «صبح ازل» بودند که این دو برادر، نقش ویرانگری بر ضد اسلام و جامعه ی اسلامی و در اجرای نقشه ی این جاسوس پلید استعمار، داشتند.

«علی محمد» دو ماه در بوشهر ماند و از آنجا راهی شیراز گردید و از

روستایی که عبور کرد، خود را نایب خاص امام عصر علیه السلام جا زد اما هنگامی که به شیراز رسید، ادعا کرد که: صاحب الزمان است و برخی فرومایه هایی که به مبدأ و معاد پایبند نیستند به دورش حلقه زدند.

هنگامی که علمای شیراز از ورود آن شیطان رانده شده آگاه شدند برخی از افراد آگاه و مورد اعتماد خویش را برای تحقیق از واقعیت جریان، به محفل «علی محمد» فرستادند و آنان توانستند با اظهار مهر و دوستی و تعظیم به او، اعتمادش را جلب کنند و پس از آن مراحل بود که «علی محمد» عقاید سخیف و خرافات و بافته های رسوای خویش را برای آنان آشکار ساخت و به صراحت خود را امام مهدی علیه السلام جا زد و آنان نیز بافته های آن عنصر منحرف و گمراه را به علمای شیراز انتقال دادند.

اینجا بود که علمای شیراز بر ضد او بپاخواستند و بستگان و خاندانش نیز بر او شوریدند و او را از منزل بیرون راندند و او را دستگیر و به محکمه سپردند.

[صفحه ۵۷۶]

پس از محاکمه ای سریع، او را به زندان و شلاق محکوم ساختند و پس از مدتی آزاد گردید و از شیراز به اصفهان رفت.

جاسوس روس با ورود «علی محمد» به اصفهان نامه ای به استاندار آنجا نوشت و از او خواست که آن عنصر پلید را احترام نماید و امنیت او را تضمین کند، اما در همان روزها استاندار از دنیا رفت و امام ساختگی و دروغین، دستگیر و تحت نظر به تهران فرستاده شد.

جاسوس روسی، به دوستان و همکارانش

دستور داد که در میان مردم سروصدا و بلوا برانگیزند که: «هان ای مردم! چه نشسته اید که امام مهدی دستگیر شد...» حکومت وقت «علی محمد» را بوسیله ی مأموران خویش به قزوین گسیل داشت و از آنجا به «تبریز» و «ماکو»، فرستاد اما جاسوس روس و دوستانش به هیاهو و تاخت و تاز خویش ادامه دادند و خیر دستگیری «علی محمد» را در شهرها پخش ساخته بودند با فریاد و هیاهو بر ضد حکومت وقت به شورش وادار کردند.

سرانجام شاه «علی محمد» را احضار کرد و دستور محاکمه ی او را با حضور علما و فقها صادر کرد. دادگاه تشکیل شد و بحث و گفتگو در نهایت به توبه ی «علی محمد» بدست علما منجر شد و او از گناه خویش طلب مغفرت کرد.

جاسوس روس، از روند کار هراسان شد و ترسید که نقشه ی شیطانی اش فاش گردد به همین جهت برای مخفی ساختن توطئه ی پلید روس، راه را برای نابودی امام دروغین هموار ساخت و برای کشته شدن او از هیچ کاری فروگذار نکرد. درست در همین روزها بود که شاه کشته شد و ناصرالدین شاه که به قدرت رسید دستور به دار آویخته شدن «علی محمد» را صادر کرد و او اعدام گردید.

[صفحه ۵۷۷]

ادامه خیانت

ادامه خیانت

پس از اعدام شدن «علی محمد»، «حسین علی بهاء» و همکارانش چیزی نمانده بود که به کیفر جنایات خویش برسند، اما تلاش سفارت روس و کارمندان آن برای نجات آنها، کار خویش را کرد و آنان به دستور جاسوس روس و مساعدت همه جانبه ی سفارت روس به بغداد شتافتند

و در آنجا بر اساس آموزشهای آن جاسوس، «حسین علی» مأموریت یافت که به نفع برادر خویش «یحیی» وارد عمل شود و ادعا کند که او همان کسی است که در آخرالزمان ظهور خواهد کرد و امکانات گسترده و ثروت هنگفتی نیز در اختیار او برای تعقیب این دروغ رسوا قرار داد و او نیز دعوت خویش را آغاز کرد و به نشر این مرام ساختگی پرداخت.

در همان شرایط بود که حکومت «عثمانی» این گروه فاسد را از «بغداد» به «ترکیه» و از آنجا به «ادرنه» [۱] تبعید ساخت، اما آموزشهای این مسلک منحط همچنان در سفارت روس در تهران تنظیم و به «حسین علی بهاء» ارسال می گردید و او نیز آنها را میان پیروان خویش، نشر و تبلیغ می کرد.

سرانجام کار به اختلاف میان «حسین علی بهاء» و برادرش «یحیی» کشید. «یحیی» به «قبرس» رفت و در آنجا ازدواج کرد و خود را «صبح ازل» نامید. اما «حسین علی» و پیروانش از ترکیه به «عکا» در فلسطین تبعید شدند و تلاش ارتجاعی خویش را برای نشر این مرام استعماری و خرافی در ایران و فلسطین از طریق بذل و بخششهای هنگفت ادامه دادند.

«حسین علی» برای خویش، لقب «بهاء» را برگزید و به همین جهت است که پیروان او را «بهای» می نامند، روشن است که مرام بهایی هیچ ربطی به اسلام و اصول و فروع آن ندارد و بهائیان نیز مسلمان نیستند و خود را پیرو دین دیگر بنام «بهایت» می شمارند.

[صفحه ۵۷۸]

به هر حال این حزب سیاسی - که لباس دین را بر تن کرد - در برخی از کشورهای

اسلامی و غربی نفوذ کرد و آمریکا و روسیه هر دو در ترویج آن بر ضد اسلام و مسلمانان، هماهنگ شدند.

به همین جهت است که در هر کشوری که آمریکا حضور و نفوذ بیشتری داشته باشد بهائیان بدانجا روی می آورند و هنگامی که نفوذ آمریکا در یکی از کشورهای اسلامی فروکش کرد و متزلزل گردید، مرام بهائیت نیز نفوذ خود را در آنجا از دست می دهد.

این بود فشرده ای از تاریخ باب و مرام استعماری بهائیت که به مناسبت بحث از مدعیان دروغین ترسیم گردید، تاریخ آن بسیار طولانی و لبریز از رسواییها و زشتیهایی است که عرق شرم و خجالت، چهره و پیشانی انسانیت را سرخ می کند.

پاورقی

[۱] ولایتی از ولایات عثمانیه (ترکیه جدید).

شماری دیگری از این دروغ پردازان

شماری دیگری از این دروغ پردازان

شمار دیگری از این مدعیان رسوا و دروغ پرداز هستند که نمی دانم از کدام یک از سه دسته باید به حساب آورد. برخی از آنان عبارتند از:

۱- «عبیدالله، مهدی بن محمد» از نوادگان امام صادق علیه السلام که بنیانگذار سلسله ی فاطمی در مصر و مغرب عربی بود.

۲- «محمد بن عبدالله بن تومرت علوی حسنی» که به «مهدی هرعی» معروف شد.

او از مغرب عربی برخاست و دولت مهمی را در اوایل قرن ششم هجری پی ریخت و به هنگامه ی مرگ خود طبق وصیت او، «عبدالؤمن» جانشین او گردید.

۳- «عباس فاطمی» که در صده ی هفتم هجری در مغرب عربی پدیدار شد و به دروغ ادعای مهدویت کرد.

۴- «سید احمد» که در هند ظهور کرد و در سال ۱۲۴۳ هجری ادعای مهدویت

۵- «محمد بن علی بن محمد سنوسی» که در الجزائر و حدود سالهای ۱۲۱۱ هجری بدینا آمد و مذهبی دروغین تأسیس کرد و در «لیبی» سکونت گزید و پسرش نیز پس از او جانشین پدر شد.

۶- «غلام احمد قادیانی» در سال ۱۲۴۹ هجری در قادیان از شهرهای پنجاب پاکستان بدینا آمد و با همین ادعای دروغین، انبوهی را در پنجاب، کشمیر، بمبئی، شهرهای هند، برخی کشورهای عربی و... به دنبال خود کشید.

۷- «محمد احمد مهدی سودانی» که به دروغ و دجالگری خود را دوازدهمین امام نور معرفی کرد. او پیش از این ادعای دروغین و رسوا، مرتب به مردم ستمدیده ی سودان، بشارت آمدن حضرت مهدی علیه السلام را برای نجات آنان از فشار فقر و بیداد و مالیات سنگین، دولت وقت می داد.

بدینگونه نام حضرت مهدی علیه السلام را در نقاط حساس سرزبانها افکند و پس از آن هنگامی که از او پرسیدند: «پس امام مهدی علیه السلام کی خواهد آمد، نکند خودت باشی؟»

پاسخ داد: «آری! من همان مهدی نجات بخش هستم!!»

و آنگاه اندیشه های پوچ خویش را در میان مردم پراکند و خبر او به «خرطوم» و اطراف آن رسید و قبیله های صحراگرد و گاوداران به امامت او ایمان آوردند. با انگلیسیها پیکار کرد و پیروز شد و پس از پیروزی بر اثر تب شدیدی به سال ۱۳۰۸ هجری مرد.

این نظری گذرا بر شرح حال این مدعیان دروغین بود که ما به همین اندازه، بسنده کردیم. کسانی که مایلند می توانند برای آگاهی بیشتر به دو کتاب «مفتاح باب الابواب» و «طبقات

کوتاه سخن اینکه: ادعای مهدویت در روند تاریخ، دستاویز قدرت و وسیله‌ی شهرت و مقام برای فرصت طلبان گردید تا هر گاه خواستند در راه رسیدن به هدفهای جاه طلبانه‌ی شخصی و استعماری خویش، از آن بهره‌گیرند.

[صفحه ۵۸۰]

اینان در پرتو این اندیشه و عقیده‌ی اصیل و ریشه‌دار و با سوء استفاده از آن، جنایات غیر قابل بخششی را مرتکب شدند چرا که با عقاید مردم بازی کردند و برای زنده ساختن باطل و نابودی حق و زشت جلوه دادن مذهب زیبا و افتخار آفرین تشیع و پراکنده ساختن پیروان خاندان وحی و رسالت، کمر بستند و راه را برای هر عنصر حق ستیز و دلقلک و بدخواهی هموار کردند تا هر آنچه خواست بر ضد اسلام و تشیع بگوید و بنویسد. و علاوه بر این جنایات هولناک، انبوهی را گمراه و از راه راست منحرف ساختند و بسوی مسلکها و مرامهای ساختگی و خرافی سوق دادند. [۱].

[صفحه ۵۸۳]

پاورقی

[۱] به یادداشتهای «دالگورکی» جاسوس روس در کشورهای اسلامی، صفحه ی ۶۱، مراجعه گردد.

هنگامه ظهور

ظهور او چگونه و از کجا خواهد بود؟

ظهور او چگونه و از کجا خواهد بود؟

چگونه؟:

بنظر نگارنده این بحث بسیار حساس و در اوج اهمیت است چرا که در اینجا سخن از چگونگی ظهور آن خورشید جهان افروز، از پس ابرهای تیره‌ی غیبت است که که اینکه فراتر از هزار سال از آغاز آن می‌گذرد.

همانگونه که سخن از چگونگی سرآغاز نهضت بزرگ اصلاحی برای نجات بشریت است که پرشکوه ترین آرمانها و اهداف را تحقق بخشیده و والاترین ره آورد و گرانبهاترین میوه‌ها و

ثمرات را به انسانیت ارزانی خواهد داشت. و نیز سخن از بزرگترین و اساسی ترین حرکت اصلاحی و بهسازی بر روی این سیاره ی خاکی و سرآغاز شکوهبارترین دگرگونی در حیات انسان و گسترده ترین و ژرفترین تغییر در جلوه های زندگی است.

از کجا؟:

این حرکت بزرگ اصلاحی چگونه آغاز می شود؟

و آن گرامی مرد عصرها و نسلها، امام مهدی علیه السلام حرکت رهایی بخش جهانی خود را از کجا آغاز می کند؟

روشن است که عقلها و اندیشه های محدود و نارسای ما، نمی تواند در مورد این موضوع والا و بلندمرتبه که از آینده ی شکوهمند جامعه و تاریخ، پیام دارد، پیشگویی

[صفحه ۵۸۴]

کند و از آن روزگار و نجات و نیکبختی خبر دهد، چرا که این پیشگوییها و اخبار از آینده که بجای کشف درست از نادرست، واقعیت از پندار باطل و راست از دروغ، بیشتر با خطا و اشتباه و دروغ و نادرستی آمیخته است، چه ارزشی می تواند در روشن ساختن موضوع، داشته باشد؟

به علاوه، روایاتی که از پیامبر و امامان راستین علیهم السلام در این موضوع حساس و سرنوشت ساز رسیده است، ما را از هر گونه پیشگویی و پیش داوری بی نیاز می سازد، زیرا این روایات، ظهور امام مهدی علیه السلام و قیام پرشکوه او را آنگونه که هست به وصف می کشد و هیچ تردیدی نیست که آن گرامی، راه خویش را، از آغاز تا پایان همه ی مراحل را بر اساس همان برنامه آسمانی و الهی - که تضمینگر پیروزی همه جانبه و کامل حرکت بزرگ اصلاحی و عادلانه و نجاتبخش او

است و آن قیام شکوه بار را از هر آفت و انحراف و شکست و ارتجاعی، براستی حفظ می کند- پی خواهد گرفت.

این نکته نیز نباید فراموش شود که ظهور و طلوع آن خورشید جهان افروز، یک واقعیت است و قیام و نهضت و حرکت دگرگون ساز اصلاحی و واقعی دیگر و این دو با هم فرق دارند و از نظر زمانی و مکانی دو واقعیتند.

هنگامی که در مورد دو بحث فوق به مجموعه های حدیثی مراجعه می کنیم با ناهماهنگی در برخی واژه ها، اختلاف در نامها، حذف در آغاز یا وسط یا آخر برخی روایات و از همه بدتر با اغلاط و اشتباهات چاپی بسیاری روبرو می گردیم که متأسفانه برخی روایات را از نظر لفظ و معنا متزلزل می کند و محقق را در دریافت درست بحث، با مشکل روبرو می سازد، به همین جهت ما در این بحث ناگزیر، فشرده ی برخی روایات و مفهوم برخی دیگر را به گونه ای که خود دریافت کرده ایم می آوریم تا بحث از هماهنگی و نظم بایسته ای برخوردار باشد.

[صفحه ۵۸۵]

از مدینه

از مدینه

در روایاتی که سخن از نشانه های ظهور داشتیم، به یک نشانه تصریح گردید که پیش از ظهور خواهد یافت و آن عبارت از ندای آسمانی بود که در ماه مبارک رمضان، طنین افکن خواهد گشت، از این دسته روایات این نکته دریافت می گردد که ظهور امام مهدی علیه السلام مقارن این خروش و ندای آسمانی خواهد بود.

از روایات دریافت می گردد که آن حضرت در مدینه ی منوره ظهور می کند گرچه از ارزیابی

فاصله ی ظهور تا قیام و نهضت آن حضرت از نظر زمانی ناتوانیم، اما می توانیم بگوییم که ظهور آن حضرت در سطح محدودی خواهد بود. و اینکه رژیم حاکم و نیروهایش در مدینه، در برابر ظهور امام مهدی علیه السلام چه موضعی خواهند گرفت، برای ما روشن نیست. اما این مطلب آمده است که: خبر ظهور آن گرامی به سرعت در منطقه پخش می گردد و به سفیانی - که هنگامه ی ظهور بر منطقه ی وسیعی چون «سوریه»، «اردن» و «فلسطین» سلطه دارد- می رسد.

او سپاه گرانی را برای دستیابی به امام مهدی علیه السلام به مدینه گسیل می دارد اما آن گرامی برای پرهیز از قیام زودرس، طبق فرمان خدا به مکه می رود. سپاه سفیانی برای دستگیری آن حضرت وارد مدینه می شود اما آن گرامی را نمی یابد به همین دلیل روی به مکه می آورد که بین راه، زمین آنان را می بلعد.

امام علیه السلام به مکه وارد می گردد و در نقطه ای نزدیک به کوه صفا یا نقطه ای در اطراف مکه فرود می آید. [۱].

روزها سپری می گردد و هنگامه ی قیام نزدیک می شود. یاران خاص او که ۳۱۳ ابر مرد هستند از شرق و غرب گیتی به خواست خدا، خود را به مکه می رسانند و پروانه وار بر گرد وجود او حلقه می زنند و به تدریج مقدمات قیام فراهم می گردد.

[صفحه ۵۸۶]

اینک، نخست از یاران خاص او سخن خواهیم داشت و آنگاه به بحث باز می گردیم.

پاورقی

[۱] غیبت نعمانی، ص ۱۸۲، باب ۱۰، روایت ۳۰ و

شمار امتیازات یاران امام مهدی

شمار امتیازات یاران امام مهدی

براستی نمی دانم که در عدد ۳۱۳ چه راز و رمزی است؟

یاران پیامبر گرامی در روز «بدر» ۳۱۳ نفر بودند، یاران پیشوای شهیدان امام حسین علیه السلام نیز که افتخار همراهی و شهادت او را در روز عاشورا، داشتند، طبق برخی روایات ۳۱۳ نفر بودند و شگفتا که شمار یاران این اصلاحگر بزرگ جهانی نیز، ۳۱۳ نفر خواهند بود.

روشن است که این وارستگان و شایستگان از بهترین انسانهای روی زمین، در هنگامه ی ظهور و قیام آن گرامی هستند. و تمامی شایستگیها، ویژگیها، لیاقتها، کفایتها، کارآییها و تواناییهای لازم برای اداره گیتی و تدبیر امور جامعه بزرگ جهانی تحت رهبری آسمانی و رهنمودها و تعالیم نجات بخش امام مهدی علیه السلام در وجود آنان متبلور است. خداوند، این برگزیدگان متفکر و شایسته کردار را، از سرزمینها و نژادها و قاره های مختلف جهان برگزیده است.

در خطبه ی «بیان» که منسوب به امیرمؤمنان علیه السلام است نام آنان و شهر و دیارشان آمده است، در این لیست نام برخی شهرها و سرزمینهایی که آن شایستگان از آنجا برمی خیزند برای ما ناشناخته و گاه نامهای آنها مشترک است که ممکن است به یکی از جهات ذیل باشد:

۱- برخی از شهرهای نامبرده، در گذر روزگار تغییر نام یافته است.

۲- برخی در آینده ساخته می شود.

۳- یا اینکه در ثبت و ضبط این نامها، اشتباه و اغلاط چاپی رخ داده است به هر صورت ما در اینجا به اندازه ی توان و امکان خویش، نام جاودانه ی یاران امام عصر علیه السلام و

نام شهر و دیار و قبیله ی آنان را طبق حروف الفبا در جدولی می آوریم:

[صفحه ۵۸۷]

- ۱- ابان، [۱] از شهر «سنجار» در شمال عراق.
- ۲- ابراهیم، اتیوپی از شمال شرقی قاره آفریقا.
- ۳- ابراهیم، از جده در عربستان سعودی.
- ۴- ابراهیم، از سیراف در ایران و نزدیک خلیج فارس.
- ۵- ابراهیم، از شیراز.
- ۶- ابراهیم، از «کوره» در لبنان.
- ۷- ابراهیم، از مدینه.
- ۸- ابراهیم، از مکه.
- ۹- احمد، از آبادان.
- ۱۰- احمد، از ارمنستان.
- ۱۱- احمد، از بغداد.
- ۱۲- احمد، از جعاره که گویا نام روستایی است در اطراف نجف اشرف.
- ۱۳- احمد، از شوشتر.
- ۱۴- احمد، از «عقر» [۲] در عراق.
- ۱۵- احمد، از فرانسه یا قاره ی اروپا.
- ۱۶- احمد، از «فسطاط» در مصر.
- ۱۷- احمد، از «معاذه». [۳].
- ۱۸- احمد، از منطقه «سعداوه».

۱۹- احمد، از «نصیبین» که نام شهری در ترکیه و روستایی در «حلب».

[صفحه ۵۸۸]

۲۰- احمد، از «یمن».

۲۱- ایوب، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۲۲- بشر، از بیت المقدس.

۲۳- بشر، از «مرقیه» در سوریه.

۲۴- بکیر، از بحرین.

۲۵- تغلب، از «معاذه». [۴].

۲۶- تکیه، از خرشان. [۵].

۲۷- جابر، از تبار صحرائشینان «قسین».

۲۸- جابر، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۲۹- جابر، از «یمن».

۳۰- جبرئیل، از «صنعا» در یمن.

۳۱- جبیر، از «یمن».

۳۲- جعفر، از «آبادان».

۳۳- جعفر، از «بحرین».

۳۴- جعفر، از خلاط شهری در منطقه ارمنستان.

۳۵- جعفر، از «سهم».

۳۶- جعفر، از سیلان در هندوستان.

۳۷- جعفر، از شیراز.

۳۸- جعفر، از «قزوین» در ایران.

۳۹- جعفر، از مدینه.

۴۰- جعفر، از

- ۴۱- جمیل، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.
- ۴۲- جمیل، از منطقه «یمامه» در حجاز.
- ۴۳- حجر، از «یمن».
- ۴۴- حدیفه، از «مرو» خراسان یا شوروی سابق.
- ۴۵- حسن، از اسکندریه مصر.
- ۴۶- حسن، از بلخ که از شهرهای افغانستان است.
- ۴۷- حسن، که از زید از منطقه «بالس» در سوریه.
- ۴۸- حسن، از سیلان هندوستان.
- ۴۹- حسن، از کربلاء.
- ۵۰- حسن، از مدینه.
- ۵۱- حسن، از «معاذه». [۶].
- ۵۲- حسین، از «ارمنستان» که در آن روزگار به بخش گسترده ای از ایران، ترکیه و آذربایجان شوروی گفته می شد.
- ۵۳- حسین، از ذهاب منطقه کرمانشاه.
- ۵۴- حسین، از کربلا.
- ۵۵- حسین، از کربلا.
- ۵۶- حسین، از مدینه.
- ۵۷- حسین، از «معاذه». [۷].
- ۵۸- حصین، از «قادیسیه» در عراق.

۵۹- جعفر، از «حمص» از شهرهای سوریه.

[صفحه ۵۹۰]

۶۰- جعفر، از رهاط از اطراف مکه.

۶۱- جعفر، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۶۲- حفص، از سرخس در اطراف مشهد.

۶۳- حمدان، اتیوپی از شمال شرقی قاره ی آفریقا.

۶۴- حمزه، از آبادان.

۶۵- حمزه، از «صنعا» در یمن.

۶۶- حمزه، از مدینه.

۶۷- حوقل، از سیراف در ایران و نزدیک خلیج فارس.

۶۸- حویش، از «یمن».

۶۹- خالد، از سیراف در ایران و نزدیک خلیج فارس.

۷۰- خالد، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۷۱- داود، از بیت المقدس.

۷۲- داود، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۷۳- داود، از عمان.

۷۴- داود، از منطقه طائف.

۷۵- داوود، از دمشق.

۷۶- دراج، از تبار صحرائشینان «مصر».

۷۷- ریان، از تبار و نژاد تمیم که یکی از تیره های عرب

بشمار می رود.

۷۸- زکریا، از طائف.

۷۹- زید، از منطقه «ضیعه».

۸۰- سبا، از طائف.

۸۱- سعد، از «بیضا». [۸].

[صفحه ۵۹۱]

۸۲- سعد، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۸۳- سعدان، از ساده در منطقه ی یمامه.

۸۴- سعید، از «بیضا».

۸۵- سعید، از «عکا» یا «عکه» از فلسطین.

۸۶- سمیع، از «صنعا» در یمن.

۸۷- سوید، از «معاذه». [۹].

۸۸- سهیل، از منطقه «ضیف». [۱۰].

۸۹- شیب، از ساده در منطقه ی یمامه.

۹۰- شبیل، از اسکندریه مصر.

۹۱- شعیب، از «مرقیه» در سوریه.

۹۲- شعیب، از منطقه دیار.

۹۳- شبیان، از آبادان.

۹۴- شبیان، از اسکندریه مصر.

۹۵- شبیان، از سوس (شوشتر) در خوزستان ایران.

۹۶- شیان، از «یمن».

۹۷- صادق، از «بلقا» از شهرهای اردن.

۹۸- صالح، از شیراز.

۹۹- صالح، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۱۰۰- صالح، از عمان.

۱۰۱- صالح، از «قزوین» در ایران.

۱۰۲- صبیح، از حلب، از شهرهای سوریه.

[صفحه ۵۹۲]

۱۰۳- صدقه، از مراغه.

۱۰۴- صلیب، از ساده در منطقه ی یمامه.

۱۰۵- ضابط، از تبار صحرائشینان «اعقیل».

۱۰۶- طالوت، از جده در عربستان سعودی.

۱۰۷- طاهر، از «فسطاط» در مصر.

۱۰۸- طاهر، از مدینه.

۱۰۹- طاهر، از «معاذه». [۱۱].

۱۱۰- طلیق، از رمله از شهرهای فلسطین.

۱۱۱- طیب، از «عسکر مکرم» در خوزستان ایران.

۱۱۲- ظافر، از منطقه «یمامه» در حجاز.

۱۱۳- عاصم، از «یمن».

۱۱۴- عالم، از منطقه «ضیف». [۱۲].

۱۱۵- عامر، از آبادان.

۱۱۶- عامر، از بحرین.

۱۱۷- عامر، از سامراء در عراق.

۱۱۸- عامر، از «یمن».

۱۱۹- عباس، از مدینه.

۱۲۰- عبدالرحمن، از «سند» پاکستان.

۱۲۱- عبدالرحمن، از «منصوریه» نام روستایی است در اهواز و بهبهان و تربت جام.

۱۲۲- عبدالرحمن، از انطاکیه، از شهرهای سوریه است.

۱۲۳- عبدالرحمن، از دمشق.

[صفحه ۵۹۳]

۱۲۴- عبدالرحمن، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۱۲۵- عبدالسلام، از «هونین» در منطقه ی مصر.

۱۲۶- عبدالعزیز، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۱۲۷- عبدالغفور، از دورق، نزدیک اهواز.

۱۲۸- عبدالقدوس، از «هجر» که نام روستایی است در بحرین و یمن و حجاز.

۱۲۹- عبدالقدیم، از «معاده». [۱۳].

۱۳۰- عبدالله، از بغداد.

۱۳۱- عبدالله، از شیراز.

۱۳۲- عبدالله، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۱۳۳- عبدالله، از «فسطاط» در مصر.

۱۳۴- عبدالله، از «قزوین» در ایران.

۱۳۵- عبدالله، از کاشان.

۱۳۶- عبدالله، از کرمان.

۱۳۷- عبدالله، از «معاده». [۱۴].

۱۳۸- عبدالله، از مکه.

۱۳۹- عبدالله، از منطقه انطاکیه در سوریه.

۱۴۰- عبدالله، از منطقه طائف.

۱۴۱- عبدالمطلب، از بغداد.

۱۴۲- عبدالمهیمن، از آبادان.

۱۴۳- عبدالوارث، از آبادان.

[صفحه ۵۹۴]

۱۴۴- عبدالوارث، از روستاهای اسکندریه مصر بنام «بلست».

۱۴۵- عبدالوهاب، از «شیزر» در سوریه.

۱۴۶- عبدالوهاب، از سوس (شوشتر) در خوزستان ایران.

۱۴۷- عبدون، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۱۴۸- عبیدالله، از کاشان.

۱۴۹- عبیدالله، از منطقه انطاکیه در سوریه.

۱۵۰- عتاب، از کوفه.

۱۵۱- عجلان، از تبار صحرائشینان «مصر».

۱۵۲- عزیز، از منطقه قطیف در عربستان سعودی.

۱۵۳- عقیل، از شهر «واسطه» در عراق.

۱۵۴- علوان، از انبار که از شهرهای مرزی عراق است.

۱۵۵- علوان، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۱۵۶- علی، از بصره از شهرهای مهم عراق است.

۱۵۷- علی، از حله، از شهرهای عراق.

۱۵۸- علی، از «سمرقند» از

شهرهای «ازبکستان».

۱۵۹- علی، از شهر «سنجار» در شمال عراق.

۱۶۰- علی، از طائف.

۱۶۱- علی، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۱۶۲- علی، از فرانسه یا قاره ی اروپا.

۱۶۳- علی، از «قزوین» در ایران.

۱۶۴- علی، از مدینه.

۱۶۵- علی، از «معاذه». [۱۵].

[صفحه ۵۹۵]

۱۶۶- علی، از منطقه «ضیعه».

۱۶۷- علی، از «نصیبین» که نام شهری در ترکیه و روستایی در «حلب».

۱۶۸- علی، از نیشابور.

۱۶۹- علی، از «همدان» نام شهری در ایران و «همدان» نام شهری در یمن.

۱۷۰- عمار، از «یمن».

۱۷۱- عمر، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۱۷۲- عمر، از عسقلان از شهرهای فلسطین.

۱۷۳- عمر، از «قزوین» در ایران.

۱۷۴- عمر، از کازرون.

۱۷۵- عمر، از «منصوریه» نام روستایی در اهواز و بهبهان و تربت جام.

۱۷۶- عمر، از «مهجم» در یمن.

۱۷۷- عمران، از بیت المقدس.

۱۷۸- عمرو، از آبادان.

۱۷۹- عمرو، [۱۶] از تبار صحرائشینان «اغیر».

۱۸۰- عمرو، از مکه.

۱۸۱- عمیر، از «شوبک».

۱۸۲- عمیر، از «نجد» در حجاز و یا «عنتره» قبیله بزرگی از عرب.

۱۸۳- عون، از شهر کرد.

۱۸۴- عون، از عدن در «یمن».

۱۸۵- عیسی، اتیوپی از شمال شرقی قاره آفریقا.

۱۸۶- عیسی، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۱۸۷- غربان، [۱۷] از تبار صحرائشینان «اعقیل».

[صفحه ۵۹۶]

۱۸۸- غیاث، از کوفه.

۱۸۹- فارس، از «هونین» در منطقه مصر.

۱۹۰- فاضل، از «نوبه»، منطقه مرزی مصر و سودان.

۱۹۱- فالح، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۱۹۲- فرج، از «عرفه» نزدیک عرفات در اطراف مکه.

۱۹۳- فضیل، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۱۹۴- فلاح، از منطقه «سعداوه».

فلیح، از «طبریه» در فلسطین.

۱۹۶- فهد، از عسقلان از شهرهای فلسطین.

۱۹۷- فهد، از موصل.

۱۹۸- فهد، از «یمن».

۱۹۹- قادم، از منطقه انطاکیه در سوریه.

۲۰۰- قاسم، از آبادان.

۲۰۱- قاسم، از «کرخ» بغداد.

۲۰۲- قاسم، از مدینه.

۲۰۳- قبضه، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۲۰۴- کثیر، از حبش.

۲۰۵- کثیر، از «معاذه». [۱۸].

۲۰۶- کعب، از «یمن».

۲۰۷- کلثوم، از «یمن».

۲۰۸- کلب، از «هونین» در منطقه مصر.

۲۰۹- کوثر، از «لنجویه» جزیره ای در آفریقای شرقی.

[صفحه ۵۹۷]

۲۱۰- کوش، از عمان.

۲۱۱- لقمان، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۲۱۲- لیث، از بحرین.

۲۱۳- لیث، از «قزوین» در ایران.

- ۲۱۴- مالک، از تبار و نژاد قبیله ای در «یمن».
- ۲۱۵- مالک، از سیراف در ایران و نزدیک خلیج فارس.
- ۲۱۶- مالک، از «عمار» در جنوب عراق.
- ۲۱۷- مالک، از «منصوریه» نام روستایی در اهواز و بهبهان و تربت جام.
- ۲۱۸- مالک، از «مهجم» در یمن.
- ۲۱۹- مالک، از «یمن».
- ۲۲۰- مبارک، از منطقه قطیف در عربستان سعودی.
- ۲۲۱- مجاهد، از سمرقند از شهرهای «ازبکستان».
- ۲۲۲- مجمع، از شهر ری.
- ۲۲۳- محارب، از بصره از شهرهای مهم عراق است.
- ۲۲۴- محروز، از خونج در آذربایجان ایران.
- ۲۲۵- محسن، از اسکندریه مصر.
- ۲۲۶- محمد، از اتیوپی در شمال شرقی قاره آفریقا.
- ۲۲۷- محمد، از آبادان.
- ۲۲۸- محمد، از تفلیس از شهرهای مهم ارمنستان.
- ۲۲۹- محمد، از تیره و تبار اوسیان مدینه که در صف انصار قرار گرفتند.
- ۲۳۰- محمد، از حلب، از شهرهای سوریه.
- ۲۳۱- محمد، از حله، از شهرهای عراق.
- ۲۳۲- محمد، از خلاط شهری در منطقه ارمنستان.

محمد، از زید از منطقه «بالس» در سوریه.

[صفحه ۵۹۸]

۲۳۴- محمد، از سجار در اطراف شهر «بخارا» در منطقه ی قفقاز.

۲۳۵- محمد، از عسقلان از شهرهای فلسطین.

۲۳۶- محمد، از عمان.

۲۳۷- محمد، از «قزوین» در ایران.

۲۳۸- محمد، از «کبش» در بغداد.

۲۳۹- محمد، از کوفه.

۲۴۰- محمد، از مدینه.

۲۴۱- محمد، از «معاذه». [۱۹].

۲۴۲- محمد، از مکه.

۲۴۳- محمد، از «منصوریه» نام روستایی در اهواز و بهبهان و تربت جام.

۲۴۴- محمد، از منطقه «بالس» در سوریه.

۲۴۵- محمد، از «مهجم» در یمن.

۲۴۶- محمد، از نجف.

۲۴۷- محمد، از «یمن».

۲۴۸- مرایی، از سامراء در عراق.

۲۴۹- مروان، از «عکا» یا «عکه» از فلسطین.

۲۵۰- مسنون، از خرشان. [۲۰].

۲۵۱- مطر، از تبار صحرائشینان «کلاب».

۲۵۲- معشر، از منطقه «ألومه» که شهری در دیار «هدیل» است.

۲۵۳- معمر، از کازرون.

۲۵۴- مقداد، از «سن» نزدیک «تکریت» در عراق.

[صفحه ۵۹۹]

۲۵۵- ملاعب، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۲۵۶- ملاعب، از «منصوریه» نام روستایی در اهواز و بهبهان و تربت جام.

۲۵۷- منبه، از تبار صحرائشینان «اعقیل».

۲۵۸- موسی، از عدن در «یمن».

۲۵۹- موسی، از «هجر» که نام روستایی است در بحرین و یمن و حجاز.

۲۶۰- مومی، از رمله از شهرهای فلسطین.

۲۶۱- مهاجر، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۲۶۲- مهاجر، از نیشابور.

۲۶۳- میمون، از «عسکر مکرّم» در خوزستان ایران.

۲۶۴- ناجیه، از سرخس در اطراف مشهد.

۲۶۵- ناصر، از تبار و نژاد قبیله ای در «یمن».

۲۶۶- نصیر، از «بالس» در سوریه.

۲۶۷- نصیر، از بحرین.

۲۸۶- نعیم، از «معاذه». [۲۱].

۲۶۹-

نوح، از خونج در آذربایجان ایران.

۲۷۰- نوح، از سیلان در هندوستان.

۲۷۱- نهراش، از تبار صحرائشینان «شیمان».

۲۷۲- نهروش، از هرات.

۲۷۳- واصل، از «نوبه»، منطقه مرزی مصر و سودان.

۲۷۴- هارون، از عسقلان از شهرهای فلسطین.

۲۷۵- هارون، از «قزوین» در ایران.

۲۷۶- هارون، از منطقه سلماس یکی از شهرهای آذربایجان.

[صفحه ۶۰۰]

۲۷۷- هارون، از منطقه نجد عربستان.

۲۷۸- هارون، از موصل.

۲۷۹- هلال، از شوشتر.

۲۸۰- هلال، از «طائف یمن».

۲۸۱- هواشب، از عمان

۲۸۲- هود، از «سن» نزدیک «تکریت» در عراق.

۲۸۳- هود، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۲۸۴- هود، از کوفه.

۲۸۵- یحیی، از جعاره که گویا نام روستایی است در اطراف نجف اشرف.

۲۸۶- یحیی، از «صنعا» در یمن.

۲۸۷- یحیی، از «طالقان» در منطقه ی قزوین.

۲۸۸- یحیی، از منطقه ی انطاکیه در سوریه.

۲۸۹- یحیی، از منطقه «سعداوه».

۲۹۰- یعقوب، از قم.

۲۹۱- یعقوب، از «معاذه». [۲۲].

۲۹۲- یوسف، از عسقلان از شهرهای فلسطین.

۲۹۳- یوسف، از منطقه طائف.

۲۹۴- یونس، از اصفهان.

۲۹۵- یونس، از عمان.

۲۹۶- یونس، از «فسطاط» در مصر.

۲۹۷- یونس، از کازرون.

[صفحه ۶۰۱]

افزون بر اینان شش تن از یاران آن حضرت نیز از «ابدال» خواهند بود که نام همه آنان عبدالله است.

و سه دوستدار دیگر خاندان وحی و رسالت بنام های عبدالله، مخنف، وبراك، و نیز چهار تن از دوستداران پیامبر خدا بنام های، صالح میمون و هود، و دو آزاده دیگر بنام های عبدالله و ناصح که بظاهر جامه بردگان بر تن دارند، همگی به هنگام ظهور آن اصلاحگر بزرگ زمین و زمان در کنار یاران

شایسته کردار او خواهند بود. [۲۳].

پاورقی

[۱] لازم به ذکر است که مؤلف بر طبق الفبای شهرها آورده است ولی ما طبق الفبای نام یاران حضرت آوردیم.

[۲] نام قریه ای است نزدیکی کربلاء و همچنین نام روستایی است میان تکریت و موصل.

[۳] ظاهراً «معاذ» باشد که نام منطقه ای است در نیشابور که در مراصداالاطلاع آمده و یا «معاذی» است که نام خاندان بزرگی است در مرو که لباب الانساب آمده.

[۴] ظاهراً «معاذ» باشد که نام منطقه ای است در نیشابور که در مراصداالاطلاع آمده و یا «معاذی» است که نام خاندان بزرگی است در مرو که لباب الانساب آمده.

[۵] نام شهری است بر ساحل بحرین. رجوع شود به: لغت نامه ی دهخدا، ج ۶، ص ۸۵۰۵.

[۶] ظاهراً «معاذ» باشد که نام منطقه ای است در نیشابور که در مراصداالاطلاع آمده و یا «معاذی» است که نام خاندان بزرگی است در مرو که لباب الانساب آمده.

[۷] ظاهراً «معاذ» می باشد که نام منطقه ای است در نیشابور که در مراصداالاطلاع آمده و یا «معاذی» است که نام خاندان بزرگی است در مرو که لباب الانساب آمده.

[۸] که در ایران، لیبی و جنوب یمن هم روستایی به این نام آمده است. خدا می داند که منظور کدام است.

[۹] ظاهراً «معاذ» باشد که نام منطقه ای است در نیشابور که در مراصداالاطلاع آمده و یا «معاذی» است که نام خاندان بزرگی است در مرو که لباب الانساب آمده.

[۱۰] شاید صحیح «ضیق» باشد که نام منطقه ای در نجد و شبه جزیره ی عربی است.

[۱۱] ظاهراً «معاذ»

باشد که نام منطقه ای است در نیشابور که در مرادالاطلاع آمده و یا «معاذی» است که نام خاندان بزرگی است در مرو که لباب الانساب آمده.

[۱۲] شاید صحیح «ضیق» باشد که نام منطقه ای در نجد شبه جزیره ی عربی است.

[۱۳] ظاهراً «معاذ» باشد که نام منطقه ای است در نیشابور که در مرادالاطلاع آمده و یا «معاذی» است که نام خاندان بزرگی است در مرو که لباب الانساب آمده.

[۱۴] ظاهراً «معاذ» باشد که نام منطقه ای است در نیشابور که در مرادالاطلاع آمده و یا «معاذی» است که نام خاندان بزرگی است در مرو که لباب الانساب آمده.

[۱۵] ظاهراً «معاذ» باشد که نام منطقه ای است در نیشابور که در مرادالاطلاع آمده و یا «معاذی» است که نام خاندان بزرگی است در مرو که لباب الانساب آمده.

[۱۶] «عمر» هم ثبت شده است.

[۱۷] «عزبان» یا «عریان» هم ثبت شده است.

[۱۸] ظاهراً «معاذ» باشد که نام منطقه ای است در نیشابور که در مرادالاطلاع آمده و یا «معاذی» است که نام خاندان بزرگی است در مرو که لباب الانساب آمده.

[۱۹] ظاهراً «معاذ» باشد که نام منطقه ای است در نیشابور که در مرادالاطلاع آمده و یا «معاذی» است که نام خاندان بزرگی است در مرو که لباب الانساب آمده.

[۲۰] نام شهری است بر ساحل بحرین. رجوع شود به: لغت نامه ی دهخدا، ج ۶ ص ۸۵۰۵.

[۲۱] ظاهراً «معاذ» باشد که نام منطقه ای است در نیشابور که در مرادالاطلاع آمده و یا «معاذی» است که نام خاندان بزرگی است در مرو که لباب الانساب آمده.

[۲۲] ظاهراً «معاذ» باشد که نام منطقه ای است در نیشابور که در مرادالاطلاع آمده و یا «معاذی» است که نام خاندان بزرگی است در مرو که لباب الانساب آمده.

[۲۳] الزام الناصب، ج ۲، ص ۱۱۶ و نوائب الدهور، ج ۲، ص ۲۹۲ ملاحم و فتن سید بن طاووس ۱۴۵.

فرق میان اصحاب و انصار آن حضرت

فرق میان اصحاب و انصار آن حضرت

میان اصحاب و انصار آن حضرت، فرق است چرا که اصحاب آن گرامی همان ۳۱۳ نفر هستند که امیرمؤمنان و امام صادق علیهم السلام آنان را: «پرچمدار یاوران آن گرامی» تعبیر کرده اند و این بیانگر این واقعیت است که آنان دارای تواناییها، کاراییها، آگاهیها، کفایتها، مدیریتها و صلاحیتهای لازم و بالایی برای فرماندهی و سازمان بخشیدن به نیروی طرفدار حق اند، که امام صادق علیه السلام از آنان تعبیر به: «حکام الله فی ارضه» [۱] می کند.

بزودی بحث خواهیم کرد که هر کدام از اینان نقش مهمی در سازماندهی و فرماندهی لشکر امام عصر علیه السلام و فتح کشورها و اداره ی امور جامعه و دیگر حل مشکلات دارند.

اما انصار امام مهدی علیه السلام را، مردم پاکباخته و باایمان و شایسته کرداری تشکیل می دهند که با قیام امام علیه السلام از مکه، به تدریج به لشکر او می پیوندند و با همه ی وجود در خدمت اجرای برنامه و گامهای بلند اصلاحی آن حضرت قرار می گیرند و با دشمنان حق و عدالت، تا محو بیداد و سرشار ساختن زمین و زمان از عدل و داد، پیکار همه جانبه می نمایند.

[صفحه ۶۰۲]

در بحثهای آینده خواهد آمد که حضرت مهدی علیه

السلام به هنگام حرکت از مکه با ده هزار قهرمان، که انصار او هستند حرکت اصلاحی را آغاز می کند و تازه اینان بخشی از یاران او هستند و در عراق، «سید هاشمی» با ۱۲ هزار نفر به او می پیوندند.

علاوه بر انبوه انبوه از انسانهای شایسته و کارآ به یاری اهداف و آرمانهای والای آن حضرت می شتابند، انبوه فرشتگان نیز یاران او خواهند بود که برای تحقق اهداف بزرگ و اجرای دستوراتش حاضر می گردند.

در زیارتنامه ها و دعاهایی که از امامان معصوم علیهم السلام رسیده است به همه ی انسانها رهنمود داده است که: از پروردگار خویش بخواهند تا آنان را از یاران و مددکاران و جهادگران راستین، به فرمان او قرار دهد که در اینجا برخی از آنها را می آوریم:

۱- در زیارت عاشورا از جمله می خوانیم:

«... و أسأل الله البر الرحيم ان يرزقني مودتكم و ان يوفقني للطلب بئاركم مع الامام المنتظر الهادي من آل محمد...» [۲].

یعنی: و از خدای نیکوکار و پرمهر می خواهم که دوستی شما را روزیم سازد و مرا برای خونخواهی شما، به همراه «امام منتظر» و هدایت کننده به راه حق و عدالت از خاندان محمد صلی الله علیه و اله و سلم توفیق ارزانی دارد.

۲- و نیز در زیارتی که از حضرت باقر علیه السلام رسیده است می خوانیم که:

«... و ان يرزقني طلب ثاري مع امام هدى ظاهر ناطق بالحق منكم...» [۳].

یعنی: و از خدا می خواهم که خونخواهی شما را به همراه امام هدایت و گویای به حق از شما خاندان

وحی و رسالت که آشکار خواهد شد، روزیم سازد.

۳- و در زیارتی که از خود امام مهدی علیه السلام روایت شده است از جمله می خوانیم

[صفحه ۶۰۳]

که:

«... و اجعلنی من انصاره و اعوانه و اتباعه و شیعتہ...» [۴].

یعنی: بارخدا یا! مرا از یاران و مددکاران و پیروان و شیعیان او قرار ده.

۴- و می خوانیم که:

«اللهم كما جعلت قلبی بذکره معمورا فاجعف سلاحی بنصرتہ مشهورا...» [۵].

یعنی: بارخدا یا! همانگونه که قلبم را به یاد او آباد و آزاد ساختی، اینک سلاح ستم ستیز مرا نیز برای یاری او و اهداف بلندش برهنه و آخته دار و اگر میان من و او مرگ - که آن را بر بندگانت بصورت یک قانون مقرر و آن را بر مخلوقت برخلاف تمایل آن مسلط ساختی - حائل شد مرا به هنگام ظهور آن حضرت از آرامگاهم در حالکیه کفن بر شانه انداخته و به کمر بسته ام برانگیخته ساز تا پیشاروی آن اصلاحگر بزرگ جهانی، جهاد کنم و در صف کسانی قرار گیرم که آنان را در کتاب آسمانی ات ستوده و فرموده ای: «کانهم بنیان مرصوص.» [۶].

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۲۶.

[۲] زیارت عاشورا غیر معروفه.

[۳] بحارالانوار، ج ۱۰۱، ص ۲۹۲.

[۴] بحارالانوار، ج ۱۰۱، ص ۸۳، زیارت آل یس.

[۵] بحارالانوار، ج ۱۰۱، ص ۱۰۳.

[۶] سوره صف، آیه ی ۴.

دعای عهد

دعای عهد

۵- از امام صادق علیه السلام آورده اند که فرمود:

«هر کس خدای را، چهل بامداد با این واژه ها و جملات نیایش کند و با این دعای عهد، خالصانه و صادقانه

با خدای خویش عهد بندد، از یاران قائم ما خواهد بود. پس، اگر پیش از ظهور آن گرامی از دنیا برود خداوند او را از آرامشگاهش برانگیخته و به هر واژه ای از دعایش، هزار پاداش به او ارزانی داشته و هزار لغزش را از پرونده ی عمل او پاک خواهد ساخت.»:

اللهم رب النور العظيم و رب الكرسي الرفيع و رب البحر المسجور و منزل التوريه

[صفحه ۶۰۴]

و الانجيل و الزبور و رب الظل و الحرور و منزل القرآن العظيم و رب الملائكه المقربين و الانبياء و المرسلين.

اللهم انى استلک بوجهک الکریم و بنور وجهک المنیر و ملکک القدیم یا حی و یا قیوم استلک باسمک الذی اشرقت به السموات و الارضون و باسمک الذی یصلح به الاولون و الآخرون یا حیا قبل کل حی و حیا بعد کل حی و یا حیا حین لا حی یا محیی الموتی و ممیت الاحیاء یا حی لا اله الا انت.

اللهم بلغ مولانا الامام المهدي القائم بامرک صلوات الله علیه و علی ابائه الطاهرين عن جميع المؤمنین و المؤمنات فی مشارق الارض و مغاربها سهلها و جبلها و برها و بحرها و عنی و عن والدی من الصلوات زنه عرش الله و مداد کلماته و ما احصاه علمه و احاط به کتابه.

اللهم انى اجدد له فى صبيحه يومى هذا و ما عشت من ايامى عهدا و عقدا و بيعه له فى عنقى لا احول عنها و لا ازول ابداء.

اللهم اجعلنى من انصاره و اعوانه و الذابين عنه و المسارعين اليه فى قضاء حوائجه و الممثلين لاوامره و المحامين عنه و السابقين الى

ارادته و المستشهدین بین یدیه.

اللهم ان حال بینی و بینہ الموت الذی جعلته علی عبادک حتما مقضیا فاخرجنی من قبری مؤتزرا کفنی شاهرا سیفی مجردا قناتی
ملیا دعوه الداعی فی الحاضر و البادی.

اللهم ارنی الطلعه الرشیده و الغره الحمیده و اکحل ناظری بنظره منی الیه و عجل فرجه و سهل مخرجه و اوسع منهجه و اسلک
بی محجته و انفذ امره و اشدد ازره و اعمر اللهم به بلادک و احی به عبادک فانک قلت و قولک الحق ظهر الفساد فی البر و
البحر بما کسبت ایدی الناس فاطهر.

اللهم لنا ولیک و ابن بنت نبیک المسمی باسم رسولک حتی لا یظفر بشیء من الباطل الا مزقه و یحق الحق و یحققه و اجعله

[صفحه ۶۰۵]

اللهم مفزعا لمظلوم عبادک و ناصرا لمن لا یجد له ناصرا غیرک و مجددا لما عطل من احکام کتابک و مشیدا لما ورد من
اعلام دینک و سنن نبیک صلی الله علیه و اله و اجعله اللهم ممن حصنته من بأس المعتدین.

اللهم و سر نبیک محمد صلی الله علیه و اله برؤیته و من تبعه علی دعوته و ارحم استکانتنا بعده اللهم اکشف هذه الغمه عن هذه
الامه بحضوره و عجل لنا ظهوره انهم یرونه بعیدا و نریه قریبا برحمتک یا ارحم الراحمین.

پس سه مرتبه دست بران راست خود می زنی و در هر مرتبه می گویی: العجل العجل یا مولای یا صاحب الزمان. [۱].

ترجمه ی دعای عهد:

بارخدا یا! ای پروردگار نور پرشکوه!

و ای پروردگار کرسی بلند دانش و فرمانروایی بلند مرتبه و پرفرازا!

و ای پروردگار دریای جوشان و فرو فرستنده

تورات و انجیل و زبور!

و ای پروردگار سایه آرامبخش و باد گرم!

و ای فروفرستنده ی قرآن شکوهمند!

و ای پروردگار فرشتگان مقرب و پیام آوران فرستاده شده!

بارخدایا! من از تو می خواهم به جمال معنوی و به نور وجود روشنی بخشی ات؛ و به اقتدار و مالیکت دیرینه ات!

ای زنده! و ای پاینده! از تو می خواهم بدان نام گرانمایه ات که به برکت آن، آسمانها و زمینها را نورباران ساختی و بدان نامت که تمامی انسانها، از آغاز تا فرجام آفرینش به برکت آن (می توانند) بهروز و صالح گردند.

هان ای زنده ی پیش از هر زنده! و ای زنده ی پس از هر زنده! و ای زنده آنگاه که

[صفحه ۶۰۶]

زنده ای جز تو نیست!

هان ای زندگی بخش مردگان و میراننده ی زندگان!

ای زنده ای که معبود راستینی جز تو نیست!

بارخدایا! به سرور و سالار ما، امام هدایتگر و رهبری کننده بسوی حق و عدالت و پیاخاسته به انجام فرمانت - که درود خدا بر او و پدران پاکش باد- از جانب همه مردان و زنان باایمان در خاورها و باخترهای زمین، در دشتهای، کوهها، بیابانها و دریاها ی آن - و از جانب من و پدر و مادرم- بر آن وجود گرانمایه درود فرست، درودهایی هم وزن عرش خدا و کشش کلمات او و بقدر شمارش دانش حق و فراگیری نوشتار او.

بارخدایا! من در بامداد امروز و تا روزگارانی که زنده ام پیمانم را با آن اصلاحگر بزرگ جهانی، تجدید می کنم و رشته ی بیعت او را بر گردن می افکنم که تا زنده

هستم هرگز از آن بیعت، برنگردم و دست برندارم.

بارخدایا! مرا از یاران و کمک کاران و دفاع کنندگان از او - و شتابندگان بسوی او، در بر آوردن خواسته های آن حضرت و از فرمانبرداران دستورات او و حمایت کنندگان از آرمانهای او و پیشروان در انجام خواسته های او و از شهیدان پاکبخته در رکابش - قرار ده!

بارخدایا! اگر میان من و او، قانون مرگ که آن را بر بندگانت مقرر داشتی حایل شده، مرا از قبرم بیرون آر، در حالی که کفن خویش بر کمر بسته و با شمشیر کشیده و نیزه ی برافراشته و لبیک گوی دعوت حق در شهر و بیابان باشم. [۲].

بارخدایا! آن چهره ی ارجمند و آن پیشانی نیکو و درخشنده را به من بنمای و دیده ام را به دیدارش میهمان ساز!

در فرج او شتاب ورز! و ظهورش را آسان ساز! و راهش را گسترده نما! و مرا در راه او قرار ده! و فرمانش را نافذ گردان و پشتوانه اش را استوار نما!

[صفحه ۶۰۷]

بارخدایا! بوسیله ی او کشورت را آباد ساز و بندگانت را زندگی بخش، چرا که خود فرمودی و گفتارت درست و راست است که: «تباهی در بیابان و دریا بدانچه دستهای مردم کسب کردند، پدیدار گشت.»

بارخدایا! آن دوست و زاده ی دخت گرانمایه ی پیامبرت را بر ما آشکار ساز! همو که همانم پیام آورت می باشد و به باطل و بیدادی دست نمی یابد، جز اینکه آن را نابود ساخته و حق را استوار و پابرجا و در سراسر گیتی محقق می سازد. و او را

بارخدایا پناهگاه برای بندگان ستمدیده ات و یاور کسانی که جز او یاری نیابند و تازه کننده ی مقررات تعطیل قرآنت و برپادارنده ی نشانه های دینت و شیوه و روش پیامبرت - که درود خدای بر او و خاندانش باد - قرار ده.

بارخدایا! او را از کسانی که از یورش ظالمانه نگاهداریش نمودی، مقرر دار.

بارخدایا! پیامبرت محمد- که درود خدای بر او و خاندانش باد - و همه ی پیروان دعوت و رهروان راه او را، به دیدار آن گرامی شادمان ساز! و بر بیچارگی ما پس از پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم رحم کن!

بارخدایا! این گرفتاری پیچیده را از این امت، به حضور آن گرامی برطرف ساز!! و در ظهورش برای ما شتاب ورز! چرا که ناباوران، آن را دور می نگرند و ما آن را نزدیک می بینیم. به مهرت این مهربانترین مهربانان!

آنگاه سه بار دست بر ران راست خود می زنی و هر بار می گویی:

«شتاب کن!... ای سالار من! ای صاحب الزمان!»

۶- «مفضل» آورده است که: ما در مورد قائم آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم و کسانی که برآستی در انتظار او باشند و پیش از ظهور آن گرامی بمیرند، سخن می گفتیم که امام صادق علیه السلام فرمود:

«اذا قام... اتی المؤمن فی قبره، فیقال له: یا هذا! انه قد ظهر صاحبک، فان تشأ أن تلحق به فالحق و ان تشأ أن تقیم فی کرامه ربک فأقم.» [۳].

[صفحه ۶۰۸]

یعنی: هنگامی که حضرت مهدی علیه السلام ظهور نماید، به انسان باایمان در قبرش ندا

می رسد که: «جناب! صاحب و سالارت ظهور کرده است، اگر می خواهی به آن گرامی ملحق شوی، بیا خیز و اگر می خواهی در جوار رحمت پروردگارت باشی و به دنیا بازنگردی، همین جا بمان.»

پاورقی

[۱] مصباح کفعمی، ص ۵۵۱ و ۵۵۲ و بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۸۶، ۹۶ و ۶۱.

[۲] در این مورد، در بخش ۲۴، بحث خواهیم کرد.

[۳] بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۹۱.

روایاتی پیرامون یاران امام مهدی

روایاتی پیرامون یاران امام مهدی

در ستایش این گروه وارسته و شایسته ای که خداوند اینان را برگزیده و به همراهی و یاری حضرت مهدی علیه السلام مفتخرشان ساخته، روایات بسیاری وارد شده است. در این روایات ضمن ترسیم شخصیت ارزشمند و نقش سازنده و اوصاف برجسته ی آنان، از چگونگی پیوستن آنان به امام عصر علیه السلام در مکه، سخن رفته و فراتر اینکه، آیاتی از قرآن شریف در مورد آنان تأویل شده است.

ما نخست برخی از روایات را در این مورد می آوریم و آنگاه به شرح و توضیح آنها می پردازیم:

۱- از دو امام گرانمایه حضرت باقر و حضرت صادق علیهم السلام در تأویل این آیه ی شریفه: «و لئن اخرنا عنهما العذاب الی امه معدوده.» [۱] آمده است که:

«ان الائمة المعدوده، هم أصحاب المهدی فی آخرالزمان، ثلاثمائة و ثلاثه عشر رجلا، كعده أهل بدر، یجتمعون فی ساعه واحده، كما یجتمع قزح الخریف.» [۲].

یعنی: امت [۳] مورد اشاره در آیه ی شریفه، یاران حضرت مهدی در واپسین

[صفحه ۶۰۹]

حرکت تاریخ و آخرالزمان هستند. آنان به شمار یاران پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم در

جنگ بدر، ۳۱۳ نفرند و بسان ابرهای پراکنده پاییزی - که بناگاه برای نزول باران رحمت، به خواست خدا متراکم و منسجم می گردند - ظرف یک ساعت از سراسر جهان در مکه، بر گرد وجود آن خورشید جهان افروز، گرد می آیند.

۲- از امام صادق علیه السلام در مورد آیه ی شریفه «فاستبقوا الخیرات اینما تکنوا یأت بکم الله جمیعاً.» [۴] آورده اند که فرمود:

«یعنی اصحاب القائم، الثلاثمائه و بضع عشره و هم - والله - الأمه المعدوده، یجتمعون فی ساعه واحده کقزع الخریف.» [۵].

یعنی: این آیه ی شریفه اشاره به ۳۱۳ نفر یاران اصلی حضرت مهدی علیه السلام دارد. بخدای سوگند! که آنان در شمار، اندک هستند. اما در کار آیی و ایمان و شکوه معنوی، بسیار. بسان ابر پراکنده ی پاییزی - که بناگاه به فرمان خدا به هم می پیوندند و متراکم می گردد - آنان نیز ظرف یک ساعت از سراسر گیتی در مکه حاضر می گردند.

۳- از امیرمؤمنان علیه السلام آورده اند:

«یجتمعون قرعاً کقزع الخریف من القبائل، ما بین الواحد و الاثنین و الثلاثه و الاربعه و الخمسه و الستة و السبعه و الثمانیه و التسعه و العشره.» [۶].

یعنی: یاران او، بسان ابرهای پراکنده پاییزی - که بناگاه برای نزول باران رحمت، به خواست خدا متراکم می گردند - از نقاط و قبایل و نژادهای گوناگون، بصورت یک

[صفحه ۶۱۰]

نفر، دو نفر، سه نفر، چهار نفر، پنج نفر، شش نفر، هفت نفر، هشت نفر، نه نفر و ده نفر، در مکه گرد آن خورشید جهان افروز گرد می آیند.

۴- از امام

باقر علیه السلام آورده اند که فرمود:

«اصحاب القائم ثلاثمائة و ثلاثة عشر رجلا، أولاد العجم، بعضهم يحمل في السحاب نهرا، يعرف اسمه و اسم ابيه و نسبه و حليته، و بعضهم نائم على فراشه، فيوافيه في مكة على غير ميعاد.» [۷].

یعنی: هسته ی مرکزی یاران قائم، ۳۱۳ نفر هستند برخی از آنان در روز روشن با نام و نشان و حسب و نسب شناخته شده و بطور آشکار، بوسیله ی ابرها بسوی آن حضرت می شتابند و برخی همانگونه که شبانگاه بر بستر خویش خفته اند، بدون وعده و آگاهی پیشین -در مکه - به خدمت سالار خویش مفتخر می گردند.

۵- از امیرمؤمنان علیه السلام آورده اند که فرمود:

«ان اصحاب القائم شباب، لا كهول فيهم الا كالكحل في العين، او كالمح في الزاد و أقل الزاد، الملح.» [۸].

یعنی، یاران اصلی قائم علیه السلام همگی جوان هستند و سالخورده در میان آنان اندک است، بسان سرمه در چشم یا نمک در طعام، باز هم کمتر....

۶- و نیز ضمن پاسخ به فردی که از وجود گرانمایه ی حضرت مهدی علیه السلام می پرسید، فرمود:

«... فيجمع الله تعالى له قوما، قزع كقزع السحاب، يؤلف الله بين قلوبهم، لا يستوحشون من أحد و لا يفرحون بأحد يدخل فيهم، على عده أصحاب بدر، لم يسبقهم الأولون و لا يدرهم الآخرون...» [۹].

یعنی: ... آنگاه خداوند گروهی را بر گرد او می آورد - که بسان ابرهای پراکنده

[صفحه ۶۱۱]

و پاییزی به هم پیوسته و متراکم می گردند - میان دلهای آنان پیوندی از مهر و ایمان بوجود می آرود که

نه از قدرتی می هراسند و نه بخاطر پیوستن فرد یا قدرتی به گروهشان دچار شادمانی و غرور می گردند، شمارشان شمار یاران پیامبر در «بدر» است و از نظر مقام و منزلت، نه گذشتگان از آنان سبقت جسته اند و نه آیندگان به آنان می رسند.

۷- و نیز از امام صادق علیه السلام آورده اند که فرمود:

«فیصیر الیه أنصاره من أطراف الأرض، تطوی لهم طیا، حتی یبایعوه.» [۱۰].

یعنی: یاران حضرت مهدی علیه السلام از کران تا کران گیتی بسوی او می شتابند و زمینی زیر پای آنان بسان طوماری، درهم پیچیده می شود تا هر چه سریعتر به مکه برسند و با آن گرامی بیعت نمایند.

۸- و نیز فرمود:

«إذا أذن الامام دعا الله باسمه العبرانی، فأتیحت له صحابته الثلاثمائة و ثلاثة عشر قزع كقزع الخریف، فهم اصحاب الأولیة، منهم من یفقد من فراشه لیلاً، فیصبح بمکه و منهم من یری یسیر فی السحاب نهاراً، یعرف باسمه و اسم أبیه و حلیته و نسبه...» [۱۱]

یعنی: هنگامی که خداوند به حضرت مهدی علیه السلام فرمان قیام برای اصلاح زمین و زمان می دهد، او خدای را به نام خاصی می خواند و روی نیاز به بارگاه آن بی نیاز می برد، آنگاه است که یاران اصلی او که ۳۱۳ نفر هستند بسان ابرهای پراکنده پاییزی از سراسر جهان به لطف خدا بر گرد او حاضر می گردند، اینان پرچمداران لشکر عظیم و پرشکوه او هستند، برخی از آنان شامگاه - همانگونه که در خانه و در بسترش خفته است - ناپدید و در مکه حاضر می گردد و برخی

دیگر از نظر نام و نشان و دیگر ویژگیها شناخته شده و در روز روشن بوسیله ی ابرها، بسوی هدف

[صفحه ۶۱۲]

می شتابند.

روای پرسید: «فدایت کردم! کدامیک از این دو گروه، از نظر ایمان و دیگر ویژگیها برجسته ترند؟»

فرمود: «آن کسانی که بوسیله ی ابر در روز روشن بسوی هدف، سیر داده می شوند... آنان ناپدیدشدگانند و این آیه در مورد آنان آمده است:

«اینما تکنونوا یأت بکم الله جمیعا.» [۱۲].

یعنی: هر کجا باشید خداوند شما را گرد می آورد.

۹- امام صادق علیه السلام فرمود:

«... و رجال کأن قلوبهم زبر الحديد، لا- يشوبها شك فی ذات الله، أشد من الحجر، لو حملوا علی الجبال لازالوها... کأن علی خيولهم العقبان يتمسحون بسرج الامام يطلبون بذلك البركه و يحفون به، يقونه بأنفسهم فی الحروب و يكفونه ما يريد.

رجال لا- ينامون الیل، لهم دوی فی صلاتهم کدوی النحل، بیبتون قیاما علی اطرافهم، و یصبحون علی خيولهم، رهبان باللیل، لیوث بالنهار. هم أطوع له من الأمه لسیدها کالمصایح... کأن قلوبهم القنادیل و هم من خشیه الله مشفقون، یدعون بالشهاده و یتمنون أن یقتلوا فی سبیل الله، شعارهم: یا لثارات الحسین!

إذا ساروا یسیر الرعب امامهم مسیره شهر، یمشون الی المولی ارسالا، بهم ینصر الله امام الحق...» [۱۳].

یعنی: یاران مهدی و هسته مرکزی آنان بزرگ مردانی هستند که دلهایشان بسان پاره آهن است.

در ایمانشان به خدا و وعده ی او، ذره ای تردید ندارند و ایمانشان از کوه سخت تر است. اگر بر کوهها یورش برند، آنها را نابود می سازند. چابک و چالاک بسان عقاب، بر مرکبهای خویش

سوارند و در عشق به حضرت مهدی علیه السلام چنانند که زین مرکب

[صفحه ۶۱۳]

او را برای تبرک جستن مسح می کنند و بر گرد یار حلقه می زنند و در فراز و نشیبها و پیکارها او را بسان جان شیرین با همه ی وجود محافظت می کنند و هر دستوری دهد او را بسنده اند و به انجام رساننده.

بزرگ مردانی هستند که شبها را نمی خوابند و بسان انبوه زنبوران کندوی عسل تا صبحگاهان زمزمه ی نیایش و مناجاتشان گوش را می نوازند. شبها را شب زنده داری می کنند و شیران روز و در فرمانبرداری و اطاعت از سالار خویش هیچ تردید و چون و چرا ندارند، آنان بسان چراغهای روشنگرند... دلهایشان بسان مشعلهای پرنوراست و از ترس و خشوع در برابر خدا هراسانند. از خدای خویش طلب شهادت می کنند و آرزوی مرگ در راه خدا را می کشند و شعارشان: «یا لثارات الحسین!» است.

هنگامی که به حرکت درمی آیند، امواج رعب و وحشت از برابر آنها می گریزد، بسوی سالارشان بسرعت می شتابند و خداوند بوسیله ی اینان، آن پیشوای راستین بشریت و آن اصلاحگر بزرگ جهانی را، یاری می نماید.

۱۰- و از امام باقر علیه السلام آورده اند که فرمود:

«... فمن كان ابتلى بالمسير، وافى فى تلك الساعة و من لم يتل بالمسير فقد من فراشه و هو قول أمير المؤمنين على عليه السلام: «المفقودون من فراشهم»...» [۱۴].

یعنی: هر کس از یاران مهدی علیه السلام حرکت کرد، همان ساعت به مکه و به حضور او مفتخر می گردد و هر کس در خواب مانده

و به راه نیافتاده باشد در بسترش ناپدید می گردد و همانگونه در قرارگاه یار، حاضر می شود و او از همانهایی است که امیرمؤمنان علیه السلام آنان را «ناپدیدشدگان در بستر خود» خواند.

۱۱- امام صادق علیه السلام فرمود:

«بينا شباب الشيعة على ظهور سطوحهم نيام، اذا وافوا الى صاحبهم في ليله واحده

[صفحه ۶۱۴]

علی غیر میعاد، فیصبحون بمکه.» [۱۵].

یعنی: به هنگام ظهور مهدی علیه السلام، جوانان و جوانمردان شیعه همانگونه که بر پشت بام خانه های خویش در خوابند، همگی یک شب بدون وعده ی قبلی، بامداد را در مکه حاضر و به دیدار امام عصر علیه السلام مفتخر می گردند.

۱۲- و از امیرمؤمنان علیه السلام آورده اند که فرمود:

«... ألا و ان المهدي أحسن الناس خلقا و خلقا، ثم اذا قام، يجتمع اليه أصحابه، على عده أهل بدر و هم ثلاثمائة و ثلاثة عشر رجلا، كأنهم ليوث قد خرجوا من غاباتهم، مثل زبر الحديد، لو أنهم هموا بازاله الجبار الرواسي لا زالوها عن مواضعها فهم الذين ووحدا الله حق توحيدة، لهم بالليل أصوات كأصوات الثواكل، خوفا و خشية من الله تعالى قوام الليل، صوام النهار، كأنما رباهم أب واحد و ام واحده، قلوبهم مجتمعهم بالمحبه و النصيحة... ألا و اني أعرف أسماءهم و أمصارهم...» [۱۶].

یعنی: بهوش باشید که مهدی علیه السلام زیباترین انسانها در سیمای و کاملترینها در اخلاق و ارزشهای معنوی و انسانی است. هنگامی که قیام کند یاران اصلی او که شمارشان ۳۱۳ نفر و به شمار یاران پیامبر در جنگ بدر است، همگی بسان شیراین از قرارگاه خویش خارج گشته و برگرد

آن گرامی حلقه می زنند. آنان برآستی بسان پاره آهنی هستند اگر بر متلاشی نمودن کوهها تصمیم بگیرند آنها را نابود می سازند.

آنان خدای را آنگونه که شایسته است به یکتایی و یگانگی می پرستند، شبانگاهان ندای دلنواز نیایش و گریه های آنان از خوف خدا، بسان مادران جوان مرده، طنین افکن است. شب زنده دارانند و روزه گیران و از نظر معنوی و اخلاقی هم بسان هم هستند، گویی یک پدر و مادر آنان را پرورانده اند و دلهایشان لبریز از مهر و خیرخواهی... است، بهوش باشید که نام بلند آنان را می دانم و از شهرهایشان نیز آگاهم....

[صفحه ۶۱۵]

۱۳- امام باقر علیه السلام فرمود:

«بیایع القائم - بین الرکن و المقام - ثلاثمائه و نیف، عده أهل بدر، فیهم النجباء من أهل مصر و الأبدال [۱۷] من أهل الشام و الأخیار من أهل العراق.» [۱۸].

یعنی: با قائم آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم میان رکن و مقام، ۳۱۳ شخصیت بزرگ، به شمار یاران پیامبر در بدر، بیعت می نمایند در میان اینان چهره های برجسته ای از مصر و شایستگانی از شام و خوبانی از عراق هستند.

۱۴- و نیز حدیفه از پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم آورده است که: «اذا كان عند خروج القائم، ینادی مناد من السماء: أیها الناس، ان الله قطع عنکم مده الجبارین و ولی الأمر خیر امه محمد صلی الله علیه و اله و سلم فالحقوا بمکه، فیخرج النجباء من مصر و الأبدال من الشام و عصائب العراق، رهبان باللیل، لیوث بالنهار، كأن قلوبهم زبر الحديد

یعنی: هنگامی که زمان ظهور قائم فرا رسد، نداکننده ای از آسمان ندا می دهد که: «هان ای مردم! خداوند سلطه ی خود کامگان را از سر شما برداشت و سررشته ی کارها و تدابیر امور گیتی را، شایسته ترین و والاترین امت محمد صلی الله علیه و اله و سلم، به کف با کفایت خویش گرفت، اینک خود را به مکه برسانید. و آنگاه است که چهره های پرفضیلتی از مصر، شایستگانی از شام و گروههایی از عراق، بسوی مکه، می شتابند.

[صفحه ۶۱۶]

انسانهای شایسته و وارسته ای که عبادت کنندگان شبهایند و شیران بیشه شجاعت و شهامت روزها و قلبهایشان بسان قطعه ی آهن است. اینان میان رکن و مقام با سالار شایستگان گیتی و اصلاحگر بزرگ عصرها و نسلها دست بیعت می دهند. تفسیری بر روایات گذشته:

از روایاتی که در صفحات گذشته ترسیم گردید نکات متعددی دریافت می گردد که بجاست به مهمترین آنها اشاره شود:

پاورقی

[۱] سوره هود، آیه ۸.

[۲] ینایع الموده، ج ۳، ص ۷۹ و تفسیر برهان ذیل آیه ی شریفه.

[۳] واژه ی «امه» از ماده «ام» است و در اصل به مفهوم انضمام چیزهایی به یکدیگر است. به همین جهت به هر گروهی که در هدف یا زمان و مکان واحدی گرد آیند نیز، امت گفته می شود. اما این دیدگاه به معنای «وقت» هم آمده است از جمله در سوره یوسف، آیه ۴۵ و نیز ظاهر همین آیه شریفه که به معنای وقت است، اما تفسیر حقیقی و تأویل آن، طبق روایات رسیده از خاندان پیامبر صلی الله علیه

و اله و سلم «یاران حضرت مهدی هستند.» بنابراین «امه معدوده» می شود: گروهی که، شمارشان محدود است.

و آیه اینطور ترجمه می شود که: «اگر ما مجازات ستمکاران را به قیام مهدی علیه السلام و یاران او واگذاریم...».

[۴] سوره ی بقره، آیه ۱۴۸. یعنی: پس در نیکی کردن به یکدیگر سبقت گیرید، هر کجا که باشید خداوند شما را گرد می آورد.

[۵] ینابیع الموده، ج ۳، ص ۷۶ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۵۵.

[۶] غیبت نعمانی، ص ۳۱۵، باب ۲۰، ح ۲، ینابیع الموده، ج ۳، ص ۷۶ و بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۹۱.

[۷] غیبت نعمانی، ص ۳۱۲، باب ۲۰، ح ۸ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۶۹.

[۸] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۳۳ و غیبت نعمانی، ص ۳۱۵، باب ۲۰، ح ۱۰.

[۹] معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۱۰۰ و مستدرک الصحیحین، ج ۴، ص ۵۵۴.

[۱۰] الفصول المهمه، بخش ۱۲، بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۳۴ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۲۹۰، از منابع متعدد.

[۱۱] غیبت نعمانی، ص ۳، باب ۲۰ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۶۸.

[۱۲] سوره بقره، آیه ۱۴۸.

[۱۳] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۰۸.

[۱۴] غیبت نعمانی، ص ۳۱۴، باب ۲۰، ح ۶.

[۱۵] غیبت نعمانی، ص ۳۱۶، باب ۲۱، ح ۱۱.

[۱۶] الزام الناصب، ج ۲، ص ۲۰۰، نواب الدهور میر جهانی، ج ۲، ص ۱۱۴.

[۱۷] مجمع البحرین می گوید: «ابدال» گروهی از شایستگان هستند که زمین هیچگاه از آنان نهی نیست، و هر گاه یکی از آنان از جهان رخت بر بست،

خداوند دیگری را جایگزین خواهد ساخت.

فیروزآبادی در قاموس آورده: «ابدال، گروهی هستند که خداوند به برکت آنان زمین را برپا داشته است، شمار آنان ۷۰ نفر است، ۴۰ نفر آنان از سوریه و لبنان و فلسطین و اردن خواهند بود و ۳۰ نفرشان از دیگر نقاط گیتی. هر گاه یکی از آنان از دنیا برود، خداوند دیگری را جایگزین او می سازد.»

برخی نیز گفته اند: «ابدال، یعنی برترینها و بافضیلت ترینها.»

[۱۸] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۰۴ و اختصاص، ص ۲۰۸.

[۱۹] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۰۴.

یاران بلند آوازه امام مهدی

یاران بلند آوازه امام مهدی

شما خواننده ی گرامی! در روایات گذشته ملاحظه کردید که هر کدام از یاران خاص آن حضرت از نظر نام، نشان، حسب، نسب، پدر، مادر، ریشه خانوادگی و کنیه، کاملاً شناخته شده اند.

برخی از نویسندگان در تأویل و تفسیر واژه ی «حلیته» [۱] بر این عقیده اند که اشاره به گذرنامه ی آنهاست که همواره به همراه آنان است، اما بر این تفسیر و تأویل پافشاری نداریم چرا که اگر منظور این بود که عبارت می بایستی اینگونه باشد:

«و معه کتاب فیه اسمہ و اسم ابیہ...»

بنظر ما عبارت بیانگر این نکته است که: هر کدام از یاران خاص امام عصر علیه السلام شناخته شده و بلندآوازه خواهند بود و نه گمنام و ناشناخته.

امیرمؤمنان علیه السلام در اشاره به این نکته است که می فرماید:

«أسمائهم فی السماء معروفه و فی الأرض مجهوله...» [۲].

یعنی: نام یاران مهدی در آسمان شناخته شده است و در زمین (تا آمدن آن گرامی) ناشناخته.

[صفحه ۶۱۷]

پاورقی

[۱] بحارالانوار،

امتیازات آنان

امتیازات آنان

خداوند، این شمار از شخصیتها را، تنها بدان جهت به افتخار بزرگ یاری و یآوری آن حضرت، مفتخر می سازد که همگی دارای امتیازات و شایستگیها و صلاحیتهای بی شمارند، به گونه ای که نه در روزگاران و نسلهای گذشته نظیری داشته اند و نه در میان نسلهای آینده نظیری خواهند داشت.

امیرمؤمنان علیه السلام در اشاره به شخصیت و امتیازات آنان می فرماید:

«لم یسبقهم الأولون، و لا یدرکهم الآخرون.» [۱].

یعنی: آنان در شایستگیها و امتیازات بر اوج رفیعی هستند، نه از نسلهای گذشته کسی از آنان پیشی گرفته است و نه از آیندگان کسی به مقام والای آنان می رسد.

برخی از آنان به کرامت و مقامی می رسند که زمین زیر پای آنان بسان طوماری درهم پیچیده و نزدیک می شود و مسافت طولانی را بصورت اعجازآمیزی در مدتی کوتاه می پیمایند که امام صادق علیه السلام در مورد آنان می فرماید:

«فیصیر الیه أنصاره من أطراف الأرض، تطوی لهم الأرض طیاً.» [۲].

یعنی: یاران مهدی علیه السلام از نقاط مختلف زمین بسوی او حرکت می کنند و زمین زیر پای آنان در هم پیچیده و دور، نزدیک می گردد.

پاورقی

[۱] معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۱۰۰ به نقل از مستدرک حاکم، ج ۴، ص ۵۵۴ و....

[۲] مصدر یاد شده، ج ۳، ص ۲۹۰.

یک واقعیت ناشناخته

یک واقعیت ناشناخته

گرچه ما بطور دقیق، چگونگی «طی الارض» را نمی دانیم اما این را می دانیم که این کار شگفت برای برخی از بندگان خدا

میسراست.

قرآن شریف در داستان حضرت سلیمان علیه السلام

می کند و می فرماید:

«قال يا ايها الملاء أيكم يأتيني بعرشها قل ان يأتوني مسلمين، قال عفريت من الجن: انا آتيك به قبل ان تقوم من مقامك و اني عليه لقوى امين، قال الذی عنده علم من الكتاب انا آتيك به قبل ان يرتد اليك طرفك، فلما رآه مستقرا عنده قال: هذا من فضل ربي....» [۱].

یعنی: سلیمان گفت: «هان ای بزرگان! کدامیک از شما تخت او را پیش از آنکه فرمانبردارانه نزد من بیایند، برایم می آورد؟»

عفريتی از جنها گفت: «من پیش از آنکه از جای برخیزی آن را نزد تو حاضر می کنم، چرا که من بر این کار توانا هستم و هم امین.»

و آن کس که از دانش کتاب، بهره ای داشت گفت: «من پیش از آنکه چشم بر هم نهی آن را نزد تو می آورم.»

و آنگاه هنگامی که آن تخت را نزد خویش دید گفت: «این از فزون بخشی پروردگار من است...»

این آیه ی شریفه به صراحت بیانگر امکان «طی الارض» و تحقق آن است، نشانگر آن است که تخت ملکه ی سبا در ظرف کمتر از یک لحظه در برابر سلیمان علیه السلام حاضر گردید، آن هم از فاصله ای بسیار دور، همچون فاصله ی «یمن» در «جزیرالعرب» تا «اردن».

راستی چگونه می توان سریعتر از سرعت تخت ملکه سبا را از یمن به اردن انتقال داد؟

روشن است که معیارهای مادی و طبیعی در پاسخگویی به این حقایق ماورای طبیعی و معنوی، ناتوان و نارسایند.

ایمان استوار و کامل

ایمان استوار و کامل

یاران خاص حضرت مهدی علیه السلام از نظر معنویت و ایمان کامل و استوار و نداشتن ذره ای تردید در دلها و جانها نیز، بی نظیرند. آنان در اوج یقین و اخلاصند و بخاطر قوت و استواری و کمال ایمان به خدا، ذره ای ترس و دلهره در کران تا کران وجودشان نیست چرا که انسان به هر اندازه ای که ایمانش به خدا افزون گردد، به همان اندازه توان و تلاش و شهامت و شجاعتش افزون می گردد. به همین دلیل است که یاران آن حضرت به هنگامی که به میدان کارزار گام می سپارند نه کسی توان ایستادن در برابر آنان را دارد و نه پدیده ای می تواند مانع اجرای برنامه های نجات بخش و دستورات صادر شده از سوی فرماندهی بلند مرتبه ی آنان گردد. آنها بر هر نیرویی که میان خود و هدفهای بلندشان بخواهد مانع ایجاد کند پیروز می گردند و آن را با قدرت و صلابت عادلانه، از سر راه عدالت جهانی او، برمی دارند.

ویژگی تواضع و فروتنی

ویژگی تواضع و فروتنی

آنان قهرمانانی فروتن، متواضع و برخوردار از ارزش اخلاقی و انسانی اند و هرگز مغرور و مست قدرت نمی شوند.

آنها به مقام والای حضرت مهدی علیه السلام آنگونه که شایسته و بایسته است آگاهی و اعتقاد دارند. به همین جهت است که نه تنها از وجود گرانیمایه ی آن حضرت که از زین مرکب او نیز مفتخرانه تبرک می جویند و آن را مس می کنند. چرا که حضرت مهدی علیه السلام سرچشمه ی تمامی خوبیها و شایستگیهاست و همه ی خیرات و

برکات از چشمه سار وجود گرانمایه ی او جاری می گردد.

آنان بسان فداکارانی هوشیار، برگرد آن سرچشمه ی برکات و والایها و ارزشها، حلقه می زنند و جان خویش را در همه ی فراز و نشیبها و میدانهای جهاد و پیکار

[صفحه ۶۲۰]

عادلانہ ی او، سپر بلای جان گرامی او می سازند و دستورات و خواسته هایش را به سرعت برق، لیک می گویند.

شب زنده داران و نیاشگران

شب زنده داران و نیاشگران

یاران آن گرامی عبادت کنندگان خاضع و خاشعند، شبانگهان را با نماز و نیایش و سوز و گداز عارفانه و عاشقانه به بارگاه خدا، به سحر می آورند، در نمازهای خویش زمزمه هایی بسان زمزمه ی زنبوران عسل دارند. در رکوع و سجود و قیام و قعودند و روزها در اوج آمادگی و شہامت بر مرکبهای خویش، برای انجام دستورات حضرت مهدی علیه السلام ایستاده اند و بی هیچ درنگ و تأمل و توقف، در سریعترین فرصت ممکن دستورات آن حضرت را، اجرا می کنند.

در اوج عرفان و آگاهی

در اوج عرفان و آگاهی

از ویژگیهای آنان، اوج آگاهی و عمق دانایی و درایت آنهاست، دلہایشان به نور معرفت درخشنده و نورباران است و از نادانی و بی فرهنگی و قشریگری و سطحی نگری بدورند، چرا که واقعیتها را به شایستگی می فهمند و در اوج شناخت، درایت، عرفان و اندیشه اند.

اتحاد و برادری

اتحاد و برادری

در روایاتی که گذشت به این نکته تصریح شده است که بیشتر یاران خاص آن حضرت، در اوج جوانی و نشاط و اقتدار و طراوتند و در میان آنان چهره های سالخورده، اندک است. از دیگر ویژگیهای آنان، این است که اندیشه هایشان متحد و یگانه، دیدگاهشان همانند، دلہایشان به هم پیوسته و به هم گره خورده است، نه اختلافی در اندیشه و رأی و گفتار آنان خواهی دید و نه در رفتارشان و همگی بسان یک دل، یک قلب، یک مغز و یک زبان هستند.

[صفحه ۶۲۱]

نه غرور و مستی و نه احساس ضعف

نه غرور و مستی و نه احساس ضعف

آنان، نه به آفت غرور و مستی گرفتار می شوند و نه از شمار اندک همراهان و پیشتازان در نخستین مراحل قیام و ظهور آن حضرت، احساس وحشت و تنهایی می کنند. زیرا انسانی که دارای ارتباط عمیق و خالصانه با آفریدگار توانای هستی است، با داشتن آن ارتباط و پیوند احساس وحشت نمی کند و نیز از پیوستن دیگران به راه و رسم نجات بخش و افتخار آفرین خویش و بسیاری همراهان، شادمان و مغرور نمی گردد.

در آرزوی انجام وظیفه و شهادت

در آرزوی انجام وظیفه و شهادت

آرزوی بزرگ یاران خاص امام مهدی علیه السلام به دوش کشیدن بار مسئولیت و به انجام رساندن وظایف و جهاد و شهادت در راه خداست. چرا که معنا و مفهوم حقیقی شهادت را به شایستگی دریافته و ارزش آن در بارگاه خدا را، آنگونه که باید، شناخته اند.

نام مقدس حسین بر لب

نام مقدس حسین بر لب

آنان نام بلند آوازه ی حسین علیه السلام را بر لب دارند و شعار ویژه ی آنان، «یا لثارات الحسین!» [۱] است.

آری! فاجعه ی خونبار کربلا و شهادت حسین علیه السلام با گذشت قرن‌ها و نسل‌ها، نه تنها به بوته ی فراموشی سپرده نمی شود، بلکه همواره زنده و پرحرارت می ماند و هر چه روزگاران بر آن بگذرد حرارت و شور و سوزش خویش را حفظ می کند چنانکه گویی همین دیروز، آری! دیروز! رخ داده است.

آری! کسانی که در روز عاشورا، آن جنایات دهشتناک را بار آوردند، همگی در خور سخت ترین کیفرها هستند، همانگونه که از نسلهای پس از آنان نیز، کسانی

[صفحه ۶۲۲]

بدان جنایات دردمنشانه راضی باشند در خور شدیدترین کیفرهایند. چرا که رضایت دهندگان به آن جنایات، خود شریک جنایت و در خور کیفر و نابودی اند.

آخر، انسان نمایی که وجدانش راضی شود که حرمت‌های خدا را هتک گردد و خون بزرگترین دوستان خدا، بدست پلیدترین مخلوق او به زمین ریخته شود، چنین انسانی زیننده ی زندگی و ادامه ی حیات نیست. او موجود پلید و پست و متعفن است که از پلیدی او جامعه ی انسانی آلوده می گردد و وانهادن چنین موجودی، جنایتی نابخشودنی

در حق بشریت است و ناگزیر باید چنین جرثومه های کثیف که از روز شهادت پیشوای شهیدان حضرت حسین علیه السلام تا امروز و تا روز قیام آن اصلاحگر بزرگ جهانی تولید مثل و افزون گشته اند، نابود گردند.

در سالهای اخیر، متأسفانه از سوی همین عناصر ننگون بخت، هر ساله بیش از یک کتاب در تقدیر «یزید»، همان عنصر پست و بی مقدار و پلیدی که سالار جوانان بهشت را به خاک و خون کشید و فاجعه بارترین جنایت تاریخ را در مورد خاندان وحی و رسالت، مرتکب شد، نوشته شده است، رسواتر اینکه، یکی از همین قماش تیره بختان، ورق پاره های خویش را، «حقایق عن امیرالمؤمنین یزید بن معاویه» نام نهاده است!!!

شما را بخدا، این نویسنده ی سیاهکار که با این کار زشت خویش، ارزشهای انسانی را مسخ نموده و از شرافت و دیانت، بکلی بیگانه گشته و تا پست ترین مراحل بی وجدانی و پستی و شقاوت نزول می کند، در پی چیست؟ و چه می گوید؟

راستی چنین موجود پلیدی چه ارزش و کرامتی دارد؟!!

آیا چنین کسی در خور مرگ ذلت بار و نابودی نیست؟!!

بجاست در این مورد روایتی را از هشتمین امام نور حضرت رضا علیه السلام بیاوریم:

سئل الامام الرضا علیه السلام: «یا بن رسول الله!... ما تقول فی حدیث روی عن الصادق علیه السلام أنه قال: اذا قام قائم قتل ذراری قتله الحسین بفعال آبائها؟»

فقال علیه السلام: «هو كذلك.»

[صفحه ۶۲۳]

فقال السائل: «قول الله عزوجل: «و لا تزرو وازره و زر اخرى» ما معناه؟» قال علیه السلام «صدق الله فی جميع اقواله، لكن ذراری

قتله الحسين يرضون أفعال آبائهم و يفتخرون بها و من رضى شيئا كان كمن أتاه ولو أن رجلا قتل في المشرق فرضى بقتله رجل بالمغرب، لكان الراضى عند الله شريك القاتل و انما يقتلهم القائم - اذا خرج - لرضاهم بفعال آبائهم....» [۲].

یعنی: از امام رضا علیه السلام سؤال شده که: «ای پسر پیامبر! در مورد این روایت چه می فرمایید که از امام صادق علیه السلام آورده اند که: به هنگام قیام قائم آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم قیام کند، نسل کشندگان حسین علیه السلام را به کیفر جنایت پدرانشان به قتل می رساند؟»

آن حضرت فرمود: «آری! روایت درست است و امام مهدی علیه السلام چنین می کند.»

پرسیده شد: «بنابراین، آیه ی شریفه چه می شود که می فرماید:

«ولا تزر وازره وزر اخری.» [۳].

یعنی: هیچ کس بار گناه دیگری را به دوش نمی کشد؟»

فرمود: «سخن خدا و آیه ی شریفه کاملا صحیح است، اما بحث این است که نسل کشندگان حسین علیه السلام به جنایات وحشتناک پدران خویش دل خوش دارند و بدان می بالند و کسی که به کاری رضایت دهد همانند عامل آن کار است. از این رو اگر مردی در مشرق بناحق کشته شود و دیگری در مغرب بر آن رضایت دهد، در پیشگاه خدا شریک قتل است و قائم آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم هنگامی که قیام می کند آنان را بخاطر رضایتشان به جنایات پدرانشان و افتخار بر آن جنایات به کیفر می رساند.»

آری! یاران حضرت مهدی علیه السلام بخاطر اعلام عظمت فاجعه

ی عاشورا که با گذشت زمان، تجدید می شود و نشانه ها و آثار و ابعاد آن، با رشد فکری و آگاهی و افزون گشتن شناخت و بینش بشریت در مورد رخدادها آشکار می گردد، بنام حسین علیه السلام و عاشورای او شعار می دهند و ندای «یا لثارات الحسین! را همه جا

[صفحه ۶۲۴]

طنین افکن می سازند. چرا که این شعار، هشداری است به همه ی پلیدان و جنایتکارانی که بدان فاجعه ی دلخراش رضایت داده و خاندان وحی و رسالت را بخاطر آن فداکاری بی نظیر و دفاع از حق و عدالت و ستم ستیزی، به باد نکوهش گرفتند و در طول تاریخ از پلیدان حق ستیز و ستمکار، جانبداری نموده و جنایات آنان را توجیه کردند.

آری! خواننده ی گرامی! از روایاتی که در مورد یاران مهدی علیه السلام ترسیم گردید این نکته استفاده می شود که برخی از آنان بوسیله ی ابرها در روز روشن جابجا شده و به مکه و قرارگاه آن گرامی مرد عصرها و نسلها، می رسند.

در این مورد برخی از نویسندگان معاصر اظهار نظر نموده و گفته اند که منظور از «ابر» در اینجا هواپیما می باشد، اما ما نمی توانیم بدین تأویل بسنده کنیم. چرا که ممکن است منظور از «ابرها» همان معنای حقیقی واژه ی «سحاب» باشد، زیرا ابری که میلیونها تن آب را با خود جابجا می کند، جابجا ساختن انسانها برای آن چه مشکلی ایجاد می کند؟ بویژه هنگامی که بصورت فشرده و توده های متراکم و باران زا، از زمین اوج می گیرد و با فاصله ی بسیار از زمین،

اثر جاذبه ی زنی نیز ضعیف می شود.

به هر حال زینبده است که ما در روایت از واژه «یحمل» که دلالت بر جابجا شدن بوسیله ابر است غفلت نورزیم و این جمله، نشانگر آن است که برخی از یاران امام مهدی علیه السلام کسانی هستند که ابر، آنان را جابجا می کند.

و نیز از روایات، این واقعیت دریافت می گردد که برخی از یاران آن حضرت نیز به هنگامه ی ظهور و قیام حضرت مهدی علیه السلام در مکه هستند و برخی در شهرها و کشورهای دیگر پراکنده اند که به هنگامه ی ظهور امام و تصمیم بر قیام برای اصلاح جهان، آنان نیز از شرق و غرب زمین به «مکه» روی می آورند.

برخی از آنان بوسیله ی «ابرها» به قرارگاه آن پیشوای بزرگ و نجات بخش می رسند، برخی با «طی الارض» و پیچیده شدن زمین بر زیر پای آنان و نزدیک شدن راه دور بصورت اعجاز آمیز که از آن سخن رفت.

[صفحه ۶۲۵]

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۰۷.

[۲] تفسیر برهان، ج ۲، ص ۴۱۸، ذیل آیه ی شریفه و بحارالانوار، ج ۴۵، ص ۲۹۵.

[۳] سوره ی اسراء، آیه ۳۳.

چگونگی ظهور

چگونگی ظهور او

چگونگی ظهور او

پس از ترسیم نکاتی در مورد یاران خاص امام مهدی علیه السلام و برخی صفات و امتیازات آنان، اینک به بحث از چگونگی ظهور آن گرامی باز می گردیم....

واقعیت این است که برخی از یاران امام مهدی علیه السلام در فرارسیدن هنگامه ی ظهور و قیام آن گرامی، خود وارد مکه می گردند و به جستجوی یار می پردازند. در اوج جستجوی آنان

از آن گرامی است که مردی از طرف امام عصر علیه السلام نزد آنان می آید و از شمار آنان جویا می شود که آنان می گویند: «ما حدود ۴۰ نفر هستیم.»

فرستاده ی ویژه ی امام مهدی از آنان می پرسد: «اگر شما آن حضرت را ببینید، چگونه خواهید بود؟»

پاسخ می دهند: «بخدای سوگند! اگر به ما فرمان دهد بر ضد کوهها پیکار نماییم، به همراه او چنین خواهیم نمود.»

و با این سخن عمیق، اعتقادشان به امام مهدی علیه السلام و آمادگی کامل خویش برای فداکاری در راه اجرای دستورات او را به نمایش می نهند.

آنگاه فرستاده ی ویژه ی امام، شب آینده بسوی همان گروه می شتابد و می گوید: «ده نفر از شایستگان خویش را برگزینید.»

آنان برمی گزینند و او آنان را برای دیدار آن گرامی می برد و در شب دیگر به بقیه فرصت می دهد تا بصورت آشکار با آن حضرت دیدار کنند. [۱].

و سرانجام آن ۳۱۳ نفر بر گرد وجود مبارک آن خورشید جهان افروز، در مکه یا اطراف آن، گرد می آیند و آنگاه که روز ۲۵ ماه ذیحجه از راه می رسد امام مهدی علیه السلام، بزرگمردی بنام «نفس زکیه» را - که در بخش علائم ظهور از او سخن رفت - بسوی مردم مکه می فرستد و آنان او را میان رکن و مقام، سر می برند و سرش

[صفحه ۶۲۶]

را بسوی «سفیانی» در شام، گسیل می دارند.

پس از این رخداد است که حضرت مهدی علیه السلام در روز عاشورا در مسجدالحرام حاضر می شود و در مقام ابراهیم نماز

می گذارد و در حالی که یارانش پروانه وار بر گرد او می چرخند، نخستین خطابه ی جهانی و جاودانه ی خویش را آغاز می کند.

پاورقی

[۱] غیبت نعمانی، باب ۳۰، ص ۱۸۲ و عقدالدرر، ص ۱۳۴، باب ۵. روایت از امام باقر علیه السلام است که ما پاره ای از توضیحات بر آن افزوده ایم. «مؤلف».

نخستین سخنرانی امام مهدی

نخستین سخنرانی امام مهدی

روایت شده است که آن گرامی در آغاز قیام عادلانه ی جهانش، بر دیوار خانه ی خدا تکیه می کند و آنگاه سخنرانی تاریخی و جاودانه و دگرگونساز خویش را آغاز می نماید.

به نظر شما خواننده ی گرامی، آن حضرت در آن سخنرانش چه خواهد فرمود؟

بی تردید، در آغاز سخن، پیش از هر چیز لب به ستایش خدای جهان آفرین خواهد گشود و بر پیام آور بزرگ او، حضرت محمد صلی الله علیه و اله و سلم و خاندانش درود خواهد فرستاد.

آنگاه چه خواهد گفت؟

به بیان امام باقر علیه السلام گوش جان می سپاریم تا ما را، از نخستین نطق امام مهدی علیه السلام پس از قیام و آغاز آن، آگاه سازد.

۱- «... و القائم یومئذ بمکه قد أسند ظهره الی البیت الحرام مستجیرا به فینادی:

أیها الناس! انا نستنصر الله و من أجابنا من الناس فانا أهل بیت نبیکم محمد و نحن أولى الناس بالله و بمحمد صلی الله علیه و اله و سلم.

فمن حاجنی فی آدم فأنا أولى الناس بآدم و من حاجنی فی نوح فأنا أولى بنوح و من حاجنی فی ابراهیم فأنا أولى الناس بابراهیم و من حاجنی فی محمد صلی الله علیه

و اله و سلم فأنا أولى الناس بمحمد و من حاجني في النبيين فأنا أولى الناس بالنبيين.

أليس الله يقول في محكم كتابه: «ان الله اصطفى آدم و نوحا و آل ابراهيم و آل عمران على العالمين ذريه بعضها من بعض و الله سميع عليم.»

[صفحه ٦٢٧]

فأنا بقيه من آدم و ذخيره من نوح و مصطفى من ابراهيم و صفوه من محمد صلى الله عليه و اله و سلم.

ألا فمن حاجني في كتاب الله فأنا أولى الناس بكتاب الله.

ألا و من حاجني في سنه رسول الله فأنا أولى الناس بسنه رسول الله.

فأنشد الله من سمع كلامي اليوم، لما أبلغ الشاهد منكم الغائب.

و أسألكم بحق الله و حق رسوله و بحقي - فان لي عليكم حق القربي من رسول الله - الا - أعتمونا و منعمونا ممن يظلمنا، فقد أخفنا و ظلمنا و طردنا من ديارنا و أبائنا و بغى علينا و دفعنا عن حقنا و افتري أهل الباطل علينا.

فالله الله فينا، لا تخذلوا و انصرونا ينصركم الله تعالى.» [١].

يعني: آن اصلاحگر بزرگ جهانی در آغاز قیام عادلانه و سراسری خویش به فرمان خدا و یاری او، در مسجدالحرام حاضر می گردد و بر دیوار خانه ی خدا، تکیه می کند و پس از ستایش خدا و نثار خالصانه ترین و پاکترین درودها بر پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و خاندان پاک و پاکیزه اش جهانیان را مخاطب ساخته و می فرماید:

«هان ای بشریت!

جهانیان!

مردم روی زمین!

اینک ما از خدای توایا یاری می طلبیم و تمام ایمان آورندگان به خدا و کسانی را که

ندای جهانی ما را پاسخ مثبت دهند، همه را، برای تحقق اهداف الهی و انسانی خویش به یاری می خوانیم و همه را به حق و عدالت دعوت می کنیم.

مردم! ما خاندان پیام آور شما «محمد» هستیم و شایسته ترین و نزدیکترین و سزاوارترین مردم به خدا و پیام آورش.

هان ای مردم! هر کس با من در مورد آدم گفتگو کند، من نزدیکترین مردم به آدم، نیای بزرگ بشریت هستم.

[صفحه ۶۲۸]

و هر کس در مورد نوح پیامبر، ابراهیم بت شکن و محمد پیامبر عدالت و حریت بحث و گفتگو کند، من نزدیکترین انسانها به این پیامبران بزرگ خدا و پرچمداران قهرمان هدایت و رسالت هستم.

آیا خدا در کتاب آسمانیش نمی فرماید:

«ان الله اصطفى آدم و نوحا و آل ابراهیم و آل عمران علی العالمین، ذریه بعضها من بعض والله سمیع علیم.» [۲].

یعنی: خداوند آدم، نوح، خاندان ابراهیم و خاندان عمران را، بر جهانیان برتری داد، فرزندان بودند که برخی از نسل برخی دیگر پدیدار گشتند و خدا شنوا و داناست.

و من شایسته ترین باقی مانده از فرزندان آدم و بهترین ذخیره از نوح پیامبر و برترین برگزیده از ابراهیم و آخرین امامان راستین، از نسل محمد صلی الله علیه و اله و سلم پیام آور عدالت و حریت هستم.

بهوش باشید! هر کس در مورد کتاب خدا گفتگو نماید و شیفته ی آن باشد من نزدیکترین انسانها به کتاب آسمانی هستم و هر کس در مورد سنت و روش پیام آور خدا سخن دارد، من نزدیکترین و سزاوارترین فرد به سنت و روش پیامبر و عامل بدان

و تحقق بخشنده ی آرمانهای والای قرآن و سنت هستیم.

از این رو تمامی کسانی را که در سراسر گیتی، سخنان مرا می شنوند، اینک همه را سوگند می دهم که شما حاضران و شنوندگان، پیام مرا به آنانی که غایب هستند و نمی شنوند، برسانید.

و شما را، ای جهانیان! به شکوه و حرمت خدا و پیام آورش و به حرمت حق خویش - که حق قرابت به پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم باشد - فراخوانده و سوگند می دهم که ما را در راه تحقق بخشیدن به آرمانهای والای آسمانی یاری کنید و از ما و اهداف بلند ما حمایت نموده و از آن دفاع کنید.

[صفحه ۶۲۹]

در روزگاران گذشته، ستمکاران ما را به جرم دفاع از حق و عدالت مورد تهاجم و تهدید قرار دادند. ما را از شهر و دیار و خانه و خاندان خویش راندند.

حقوق ما را پایمال ساختند و میان ما و حق سر رشته داری امور و تدبیر شئون دنیا و آخرت جامعه - که خدا آن را به ما سپرده بود - جدایی افکندند و بر ما دروغها و بهتانها بستند.

اینک خدای را! در مورد رعایت حقوق و پذیرش آرمانها و اهداف بلند ما فراموش نکنید.

ما را در میدان عدالت گستری و ستم ستیزی تنها وامگذارید و دست از یاری ما برندارید، تا خدا شما را یاری کند.

۲- از امام باقر علیه السلام خطبه و پیام جهانی دیگری از حضرت مهدی علیه السلام روایت شده است که اندک اختلافی در برخی از واژه های آن، با خطبه نخست به چشم می

خورد که اینگونه آغاز می گردد:

«ایها الناس... من یحاجنی فی موسی فأنا أولى الناس بموسی.»

ایها الناس... من یحاجنی فی عیسی فأنا أولى الناس بعیسی...» [۳].

یعنی، هان ای مردم! هر کس در مورد موسی آن پیامبر خدا، با من بحث و گفتگو کند، من نسبت به او از همگان سزاوارتر و نزدیکترم.

هان ای مردم! هر کس درباره ی عیسی با من بحث و گفتگو نماید من از همگان به او نزدیکترم....

پاورقی

[۱] غیبت نعمانی، ص ۲۷۹، باب ۱۴، روایت ۶۷، بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۳۹ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۴، ص ۴۳ از منابع متعدد.

[۲] سوره آل عمران، آیه ۳۳ و ۳۴.

[۳] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۱۵.

شرحی بر برخی واژه های این پیام جهانی

شرحی بر برخی واژه های این پیام جهانی

پیش از بحث در مورد برخی از واژه های سخنرانی حضرت مهدی علیه السلام نظر شما خواننده ی گرامی را به یک نکته ی ظریف جلب می کنم و آن اینکه:

پیام مبارک آن حضرت، در سرآغاز قیام جهانی خطاب به جامعه ی جهانی،

[صفحه ۶۳۰]

سراسر، فرازها و مفاهیمی است که ششمین نیای گرانقدرش حضرت باقر علیه السلام - ۱۴۰ سال پیش از ولادت آن گرامی - از آن گزارش کرده است و این گزارش دارای هر مفهوم و معنایی باشد در درجه ی نخست، در بردارنده ی این پیام است که: حرکت و توقف، رفتار و گفتار، روش و اسلوب، برنامه و عملکرد آن عدالت گستر جهانی، یک رشته گفتار و عملکرد بدون برنامه و مقدمه نیست که شرایط و موقعیتهای گوناگون جهانی بر او تحمیل نماید، بلکه همه ی آنها

اموری است که طبق برنامه ی حکیمانه ای از پیش، مشخص و برنامه ریزی شده است.

در این خطبه ی سازنده، همه ی رموز و جوانب بلاغت در زیباترین شکل و محتوا، جلوه گر است و در بردارنده ی نقاط حساس و موضوعات کم نظیری پر ارجی است که جز امام راستین کسی نمی تواند آنها را ادعا نماید.

برای نمونه:

۱- پیش از هر چیز امام مهدی علیه السلام وارد مسجد الحرام می گردد، همان مکان مقدسی که هر آن کس وارد گردد در امن و امان خواهد بود. و بدینسان مرکز حرکت عادلانه و جهانی قیام مبارکش، خانه ی خدا خواهد گشت.

۲- آن حضرت تکیه به دیوار کعبه می زند و برای ایمنی از شر اشرار و دشمنان حق و عدالت، به خانه ی خدا پناه می برد. و انبوه انبوه مردم شیفته را که بر گردش گرد آمده اند و یاران خاص آن گرامی، به شمار ۳۱۳ نفر در میان آنهاست، همه را به حضور می پذیرد.

۳- در آغاز سخن، پیام جهانی و جاودانه ی خویش را به ستایش خدا و ثنا بر ذات اقدس الهی آغاز می کند و بر پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و خاندانش درود می فرستد و آنگاه با صراحت و روشنی، پرده ی ابهام را کنار می زند و شخصیت والای خویش را به همگان معرفی می کند.

۴- در برخی روایات آمده است که اولین جمله ای که بر زبان جاری می کند این آیه قرآن است:

[صفحه ۶۳۱]

«بقیه الله خیر لکم ان کنتم مؤمنین.» [۱].

و بعد

می فرماید:

«أنا بقیه الله و خلیفته و حجتہ علیکم.» [۲].

یعنی: هان ای مردم! من «بقیةالله» و «خلیفه ی خدا» و «حجت» او بر شما هستم. آن گرامی، تأویل آیه ی شریفه را یادآوری می کند و آن را بر شخصیت والای خویش تطبیق می دهد، چرا که «بقیه» به مفهوم «باقی مانده از چیزی» است و امام مهدی علیه السلام آخرین ذخیره ی و باقی مانده از اولیای خداست که با فضیلت ترین و برترین انسانهای روی زمین هستند.

نبوت و رسالت به آخرین پیامبر خدا، حضرت محمد صلی الله علیه و اله و سلم پایان یافت و ادامه بوسیله ی آن گرامی و امامت او پایان می یابد و امام و پیشوای دیگری پس از او نیست.

آن حضرت، باقی مانده ی بندگان خالص و برگزیده ای است که خداوند او را برای اصلاح بشریت انتخاب فرموده است و او، تنها باقی مانده ی بر خطه ی پیامبران و تداوم بخش راستین و حقیقی راه و روش اوصیای الهی است.

در برخی روایات آمده است که سلام و درود گفتن بر امام مهدی علیه السلام به هنگامه ی زیارت او و یا دیدارش، بدین صورت است:

«السلام علیک یا بقیهالله فی أرضه!» [۳].

امام مهدی علیه السلام همان خلیفه ی باقی مانده ای است که قرآن شریف به او اشاره دارد که: «انی جاعل فی الأرض خلیفه.» [۴].

واژه ی خلیفه بر معانی متعددی آمده است از جمله:

[صفحه ۶۳۲]

۱- به معنای کسی است که در کاری به جای دیگری قرار می گیرد و وظیفه ی او را

انجام دهد.

۲- به معنای امام راستین و پیشوای الایبی است که برتر از او نیست.

۳- به معنای بزرگترین فرمانروا، پرشکوه ترین و زمامدار است. [۵].

بنابراین معانی، سخن امام عصر علیه السلام در آغاز سخنرانی جاودانه و پیام تاریخیش به هنگام ظهور این می شود که:

«هان ای مردم! من برترین پیشوا و پراقتدارترین زمامدار جهان هستم و صاحب قدرت و شوکت و نیرویی هستم که هیچ قدرتی جز خدا به پای آن نمی رسد.»

در قرآن کریم واژه ی خلیفه بسیار بکار رفته است، از جمله قرآن می فرماید: «یاداود! انا جعلناک خلیفه فی الأرض.» [۶].

یعنی: ای داود! ما تو را در روی زمین جانشینی ساختیم و تو را به عنوان خلیفه ی خویش برگزیدیم تا امور بندگان ما را از جانب ما تدبیر نمایی و شئون گوناگون زندگی فردی و اجتماعی آنان را اداره کنی.

و نیز گفته شده است معنای آیه ی شریف این است که:

«ما تو را جانشین پیام آوران پیشین قرار دادیم تا بشریت را به توحیدگرایی و تقوایبشگی فراخوانی و مقررات زندگی ساز دین خدا را به بندگان بیان کنی.»

و امام مهدی علیه السلام نیز خلیفه ی خدا به مفهوم حقیقی و جامع کلمه است و همه ی معانی واژه خلیفه را داراست. خداوند او را جانشین پیامبر قرار داده و او را برگزیده ی خداست نه برگزیده ی مردم.

خدا او را به خلافت انتخاب نموده و از او خواسته است که برای هدایت انسانها به دین صحیح و سالم آسمانی و اداره ی امور بلاد و عباد و اصلاح بشریت

و فراهم آوردن تمامی وسایل و امکانات نیکی و نیکبختی بشر، قیام کند و جهان را

[صفحه ۶۳۳]

سرشار از امکانات و وسایل مادی و معنوی برای سعادت بشریت سازد.

۵- «و حجتہ علیکم!»

واژه «حجه» که امام عصر علیه السلام خود را «حجت خدا» معرفی می کند، به مفهوم فرد یا چیزی است که بدان استدلال و اتمام حجت می گردد، از این رو امام براستی حجت خداست چرا که خداوند بوسیله امام راستین، بر بندگانش اتمام حجت می کند.

امیرمؤمنان علیه السلام در این مورد می فرماید:

«اللهم بلی! لا تخلوا الأرض من قائم لله بحجته، اما ظاهرا مشهورا أو خائفا مغمورا، لئلا تبطل حجج الله و بیناته...» [۷].

یعنی: آری! هرگز روی زمین، از وجود گرانمایه ای که برای خدا به حجت الهی قیام کند، خالی نمی ماند خواه ظاهر و آشکار و یا ترسان و نهان تا دلایل الهی و نشانه های روشن او باطل نگردد....

۶- و نیز امام عصر علیه السلام در خطبه اش می فرماید:

«انا نستنصر الله و من أجابنا من الناس...»

آن گرامی با این جمله، نخست از سرچشمه ی قدرتها، آفریدگار جهان، یاری می طلبد، از همو که همه چیز بدست با کفایت اوست و اوست که بر هر چیزی تواناست و آنگاه از مردم می خواهد که او را در رسیدن به اهداف و آرمانهای بلند و انسانیش یاری کنند.

۷- آنگاه به اموری که اطاعت او را برای همه بشریت واجب می سازد، می پردازد و می فرماید:

«انا أهل بیت نبیکم محمد صلی الله علیه و اله و سلم و نحن

أولى الناس بالله و بمحمد صلى الله عليه و اله و سلم.»

بدینوسیله، شدت پیوند خویش به پیام آور خدا را، خاطر نشان می سازد و این نکته را که او از خاندان پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم است، همان خاندانی که خداوند آنها را از همه ی

[صفحه ۶۳۴]

پلیدیهای ظاهر و باطن و مادی و معنوی پاک و پاکیزه ساخته و آنگونه که می باید آنان را تطهیر فرموده است، همان خاندانی که پیامبر خدا صلی الله علیه و اله و سلم آنان را برابر و هم وزن قرآن شریف قرار داده و فرمود:

«انی تارك فيكم الثقلين كتاب الله و عترتي اهل بيتي و انكم لن تضلوا ما أن تمسكتم بهما و انهما لن يفترقا حتی یردا علی الحوض.» [۸] .

یعنی، هان ای مردم! من از میان شما می روم و دو چیز گرانبه در میان جامعه ی شما می گذارم: یکی قرآن و دیگری عترت و خاندانم.

شما مردم تا هنگامی که بدین دو مشعل هدایت و وسیله ی نجات تمسک جوئید گمراه نخواهید گشت و بدانید که این دو، هرگز از هم جدایی پذیر نیستند تا در کنار حوض کوثر بر من وارد شوند.

۸- امام مهدی علیه السلام نزدیکترین جهانیان به آفریدگار هستی است، چرا که تمامی وسایل قرب و نزدیک شدن به خدا بطور کامل برای او فراهم است، او از سویی حجت خدا در زمین است و از دگرسو برترین عبادت کنندگان و پرواپیشگان در پیشگاه خدا و عزیزترین و پرشرافت ترین و گرانبه ترین انسانهای عصر خویش در بارگاه خداست.

۹- آن

حضرت نزدیکترین انسانها به پیامبر گرانقدر اسلام صلی الله علیه و اله و سلم و محبوب ترینها نزد اوست؛ چرا که او، جانشین، وصی و وارث او و برترین، بهترین و بیشترین

[صفحه ۶۳۵]

پیروی از او در رفتار و عمل دارد، قرآن شریف می فرماید:

«ان اولی الناس بابراهیم للذین اتبعوه و هذا النبی و الذین آمنوا و الله ولی المؤمنین.» [۹].

یعنی: بی تردید نزدیکترین مردم به ابراهیم، کسانی هستند که او را پیروی نمایند و این پیامبر و کسانی که ایمان آورده اند و خداوند سر رشته دار و دوست ایمان آورندگان است.

بدینسان، قرآن شریف روشن می کند که اینان کسانی هستند که حق دارند بگویند: «ما بر دین و راه و رسم توحیدی ابراهیم هستیم.»

و امیرمؤمنان علیه السلام می فرماید:

«ان اولی الناس بالأنبیاء أعلمهم بما جاؤا به.» [۱۰].

یعنی: بی تردید نزدیکترین مردم به پیام آوران خدا، داناترینشان به مقررات و برنامه ها و تعالیم آسمانی آنهاست.

با این آیه ی شریفه و روایت از امیرمؤمنان علیه السلام معنا و مفهوم سخن امام مهدی علیه السلام در مورد اولویتش به پیامبران خدا از آدم گرفته تا نوح، ابراهیم، موسی، عیسی، محمد علیهم السلام و دیگر پیام آوران خدا، روشن می شود.

سپس آن گرامی به این آیه ی شریفه بر حقانیت خود استدلال می کند و می فرماید:

«ان الله اصطفی آدم و نوحا و آل ابراهیم و آل عمران علی العالمین ذریه بعضها من بعض و الله سمیع علیم.» [۱۱].

یعنی: خداوند، آدم، نوح، خاندان ابراهیم و عمران را بر جهانیان برتری داد، فرزندان

بودند از نسل برخی دیگر و خدا شنوا و داناست.

منظور از استدلال به این آیه ی شریفه، استشهاد به کلمه ی «و آل ابراهیم» است، چرا

[صفحه ۶۳۶]

که منظور از آل ابراهیم کسانی هستند که خداوند آنان را از نسل ابراهیم به مقام والای پیامبری برگزید. آنان پیامبران بزرگی هستند که از نسل ابراهیم اند و خاندان پیامبر گرامی از نسل ابراهیم می باشند.

واژه «اصطفاء» از «صفوه» مشتق شده است و این نیکوترین و بهترین گفتار است، چرا که «صافی» به مفهوم پاک و پاکیزه از شائبه تیرگی، در پدیده ها و دیدنیهاست و خداوند خلوص و پاکی این بندگان برگزیده و این اهل بیت پاک و پاکیزه را از هر تباهی و آلودگی به پاکی و خلوص از هر نوع آلودگی و پلیدی و تیرگی مثال زده است.

این واقعیت نیز روشن است که پیامبران، همگی از آدم گرفته تا آخرین پیام آوران خدا حضرت محمد صلی الله علیه و اله و سلم بر راه و رسم واحدی هستند که آن خط و راه و رسم، همان خط اسلام و ایمان و توحیدگرایی و اطاعت از خداست.

در قرآن کریم همه ی پیامبران به این واقعیت پای فشرده اند که همگی در یک خط گام سپرده اند که همان اسلام است، برای نمونه:

۱- «و من یرغب عن مله ابراهیم الا من سفه نفسه و لقد اصطفیناه فی الدنیا و انه فی الآخره لمن الصالحین، اذ قال له ربه: اسلم، قال: اسلمت لرب العالمین، و وصی بها ابراهیم بنیه و یعقوب: یا بنی ان الله اصطفی لکم الدین فلا تموتن الا

و أنتم مسلمون، أم كنتم شهداء إذ حضر يعقوب الموت، إذا قال لبيته: ما تعبدون من بعدى؟ قالوا: نعبد الهك و اله آبائك إبراهيم و اسماعيل و اسحاق، الها واحدا و نحن له مسلمون.» [۱۲].

یعنی: و کیست که از آیین ابراهیم روی گرداند جز آن کس که خویشتن را تباه کند؟ و براستی که او را در دنیا برگزیدیم و او در سرای آخرت از شایستگان است. هنگامی که پروردگارش به او گفت: «اسلام بیاور!»

او گفت: «برای پروردگار جهانیان اسلام آوردم.»

۲- «قل آمنا بالله و و ما انزل علينا و ما انزل علی ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب

[صفحه ۶۳۷]

و الأسباط و ما اوتی موسی و عیسی و النبیون من ربهم، لا نفرق بین احد منهم و نحن له مسلمون.» [۱۳].

یعنی: بگو به خدا و آنچه بر ما و ابراهیم و اسماعیل و اسحاق و یعقوب و فرزندان او و نیز آنچه بر موسی و عیسی و دیگر پیام آوران خدا از جانب پروردگارشان فرو فرستاده شده است ایمان آوردیم، میان هیچ یک از آنان فرقی نمی نهیم و همه فرمانبردار او هستیم.

۳- و از زبان نوح پیامبر علیه السلام ترسیم می کند که:

«فان تولیتهم فما سألتکم من أجر، ان أجری الا علی الله و أمرت أن أكون من المسلمین.» [۱۴].

یعنی: و اگر روی برتافتید، من از شما هیچ پاداشی نخواسته ام، چرا که پاداش من بر خداست و من فرمان یافته ام که از تسلیم شدگان در برابر حق باشم.

۴- و از زبان یوسف علیه السلام می فرماید:

«توفنی مسلما...»

یعنی: مرا مسلمان بمیران....

۵- و از زبان ابراهیم و اسماعیل آورده است که:

«ربنا و اجعلنا لک و من ذریتنا امه مسلمه لک....» [۱۶].

یعنی: پروردگارا! ما را فرمانبردار خویش ساز و فرزندان ما را....

روشن است که اسلام مورد نظر در این آیات، همان ایمان به خدا و توحیدگرایی و یکتاپرستی و پیروی کامل از مقررات و احکام خدا و خط پیامبران و پیروی از آنان است و بی تردید امام مهدی علیه السلام نزدیکترین بندگان خدا به این خط نجات بخش

[صفحه ۶۳۸]

است.

۱۰- آن گرانمایه عصرها و نسلها در خطبه اش می فرماید: «فأنا بقیه من آدم.» توضیح این جمله در فراز «انا بقیه الله» در آغاز خطبه گذشت.

۱۱- اما بیان آن حضرت که فرمود: «و ذخیره من نوح.»

شاید منظور از «ذخیره» در اینجا این باشد که: نوح پیامبر، همان قهرمان بزرگی است که کره ی زمین را از وجود کافران و شرک گرایان و جنایات آنان پاک کرد، آنگاه که نیاشگران به بارگاه خدا گفت:

«رب لا تذر علی الأرض من الکافرین دیارا.» [۱۷].

یعنی: پروردگارا! دیاری از کافران را بر روی زمین وامگذار....

و خداوند دعای خالصانه ی او را به هدف اجابت رساند و همه ی گناهکاران را به امواج خروشان آبها سپرد و تنها ایمان آوردگان به خدا را که در کشتی نوح و به همراه او بودند، نجات داد.

پس از نوح علیه السلام برای دیگر پیامبران و جانشینان آنان زمینه و فرصتی فراهم نیامد تا زمین را از وجود ظالمان و کافران تطهیر کنند، اما امام مهدی علیه السلام

قهرمان بی نظیری است که به کار بزرگ اصلاح زمین و زمان، بطور کامل و همه جانبه، قیام می کند و این زمانی است که اسلام، سراسر گیتی را می گیرد و در سراسر زمین، جز اسلام و مسلمانان، زندگی نمی کنند، چرا که دیگر جامعه ها و ملتها - سرانجام با رشد عقلی و فکری و فرهنگی که با قیام آن حضرت نصیب بشریت می گردد- راه خداپسندانه را برمی گزینند و بیدادگرانی که سد راه هدایت مردم باشند، نابود و از سر راه برداشته می شوند و در نتیجه، بر روی زمین، جز آیین پاک توحیدی حکومت نمی کند و آنگاه است که اسلام، دل‌های بشریت را نورباران و اندیشه ها و عملکرد آنان را اصلاح می کند.

۱۲- امام مهدی علیه السلام خطابه ی خویش را ادامه می دهد و با معرفی بیشتر خود

[صفحه ۶۳۹]

می فرماید:

«الأ فمن حاجني في كتاب الله فأنا أولى الناس بكتاب الله.» [۱۸].

یعنی: هان ای مردم! کسی که در مورد قرآن کریم با من بحث و گفتگو نماید، من بهترین مردم و نزدیکترینشان به قرآن شریف هستم، چرا که من داناترین مردم به مفاهیم و معارف قرآن شریف، عارفترین انسانها به تفسیر و تأویل، ناسخ و منسوخ، محکم و متشابه، عام و خاص، حلال و حرام، واجب و مستحب، رموز و اسرار، شگفتیها و نکات، پند و مثل‌های و... کتاب آسمانی هستم.

به یک کلام: آن گرامی، قرآن را همانگونه که از جانب خدا بر قلب مصفای پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم فرود آمده است، بدون ذره ای کم و کاست،

دانا و آگاه است و هیچ نیازی به دیدگاههای مفسران و قرائتهای گوناگون یا مسایل دیگر ندارد، چرا که آن حضرت آنچه را خدا اراده فرموده و در آیات آسمانیش گنجانیده، همه را می داند.

آیا نه این است که تفاسیر و قرائتها با همه ناسازگار و منظور و مقصود فرورستنده ی آن، در بسیاری از آیات نامشخص است؟ چه کسی می تواند بطور قطع، تفسیر صحیح و مطابق با واقع آیات قرآن را بداند و یا قرائت صحیح و درستی را که از جانب خدا نازل شده است، درک کند؟

تنها اوست که اینها را می داند، چرا که او امام معصوم است و باید هم اینگونه باشد... و گرنه امام معصوم و راستین نیست.

به همین جهت است که امیرمؤمنان علیه السلام می فرمود:

«سلونی قبل أن تفقدونی، فوالذی فلق الحبه و برأ النسمه لو سألتمونی عن آیه آیه، لأخبرتکم بوقت نزولها و فیم نزلت و أنبأتکم بناسخها من منسوخها و خاصها من عامها و محکمها من متشابهها و مکيها من مدنیها...» [۱۹].

یعنی: هان ای مردم! پیش از اینکه مرا از دست بدهید هر چه می خواهید

[صفحه ۶۴۰]

پرسید، بخدایی که دانه را شکافت و انسان را آفرید، اگر از آیه آیه ی قرآن شریف پرسید من شما را از هنگامه ی نزول، مورد فرود، ناسخ و منسوخ، عام و خاص و محکم و متشابه آن، باخبر می سازم و به شما خواهم گفت که کدامین آیه در مکه و کدامین آیه در مدینه، فرود آمده است....

«اصبغ بن نباته» آورده است که: هنگامی که امیرالمؤمنان علیه السلام وارد کوفه

شد، چهل بامداد در نماز جماعت سوره مبارکه ی «اعلی» را قرائت کرد، برخی از منافقان گفتند: «امیرمؤمنان گویی سوره ی دیگری از قرآن را بخوبی این سوره نمی تواند بخواند.»

این بهانه جویی به گوش امیرمؤمنان علیه السلام رسید و فرمود:

«ویلهم!! انی لأعرف ناسخه و منسوخه و محکمه و متشابهه و فصله من وصله و حروفه من معانیه. و الله ما حرف نزل علی محمد صلی الله علیه و اله و سلم الا و أنا أعرف فیمن أنزل و فی آی یوم نزل و فی آی موضع...» [۲۰].

یعنی: وای بر آنان! من ناسخ و منسوخ، محکم و متشابه، فصل و وصل، واژه ها و مفاهیم و معارف آن را آن گونه که فرود آمده است، می دانم.

به خدای سوگند! هیچ حرفی بر محمد صلی الله علیه و اله و سلم فرود نیامد جز اینکه من آن را بخوبی شناختم که در مورد چه کسی فرو فرستاده شده، کدامین روز فرود آمده و در چه موقعیت و موضعی نازل گردیده است....

۱۳- امام مهدی علیه السلام پیام خویش را ادامه داده و می فرماید:

«الأ و من حاجنی فی سنه رسول الله فأنا أولى الناس بسنه رسول الله صلی الله علیه و اله و سلم.»

یعنی: بهوش باشید که اگر کسی بخواهد در مورد سیره و سنت پیامبر با من مجادله نماید، واقعیت این است که من به روش و شیوه ی صحیح پیامبر و احیای راه و رسم زندگی ساز او از همگان آگاهتر و داناتر و در میدان عمل بدان عاملتر و پایبندتر هستم.

[صفحه ۶۴۱]

راستی، به خدای

سوگند که بیشتر سنت پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم تغییر نموده و بخش مهمی از آن، دگرگون شده و در میان برخی مسلمانان کم و زیاد گشته است.

شما محققانه و منصفانه از وضو آغاز کنید و تا اذان، نماز، روزه، زکات، حج و دیگر امور عبادی را بنگرید.

به قوانین و امور شخصی و فردی، از نکاح و طلاق گرفته تا سایر معاملات و عقود و حدود و دیات، همه را به دقت مورد نگرش قرار دهید تا این سخن روشن شود.

این بازی با سنت و روش پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و عامل این دگرگونیها و تغییرات، سه گروهند:

زامداران خودکامه،

عالمان جاه طلب و بدرفتار

و دیگر، قانونگذارانی که قوانین ضد دینی را در جامعه های اسلامی وضع و بر جای سنت پیامبر و روش پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم می گذارند.

اگر بخواهیم بر این فاجعه ی غمبار، شرح و تفسیری بنگاریم هم اسلوب کتاب تغییر می یابد و هم حجم آن به چندین جلد خواهد رسید.

آری! امام مهدی علیه السلام نزدیکترین و داناترین مردم به روش و سنت صحیح و مطابق با واقع و دست نخورده ی پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم است، سیره و اسلوبی که دست سیاست بازان و دغلكاران و عوام فریبان و تزویرگرایان، آن را به آفت تحریف معنوی گرفتار نساخته است.

آن حضرت، در دانش و آگاهی عمیق و همه جانبه ی خویش به سنت و روش و اسلوب پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم، هرگز به کتابهای انباشته

از روایات و بافته های دروغ سازان و دروغ پردازانی که به بهتان، بسان کارخانه ی تولیدی و صنعتی، طبق شرایط سیاسی و اجتماعی و بر اساس تمایل جاه طلبان و صاحبان قدرت و امکانات و نیاز روز، فرصت طلبانه، روایات را می ساختند و بدون ذره ای پروا از خدا و شرم از پیامبرش،

[صفحه ۶۴۲]

همه را به ساحت مقدس پیام آورش نسبت می دادند، اعتماد نمی کند، بلکه به دانش ژرف و گسترده ی خویش که پرتوی از علم خداست و از دانش عمیق و آگاهی وسیع پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم سرچشمه گرفته است، تکیه دارد.

۱۴- آنگاه آن اصلاحگر بزرگ جهانی، همه بشریت، بویژه توده های انسانی را که بر گرد خورشید وجودش گرد آمده اند، سوگند می دهد و می فرماید:

«شما را به خدای سوگند و به حق او، که هر کس پیام مرا می شنود آن را به کسانی که حاضر نیستند و نمی شنوند همانگونه که هست، برساند.»

در حقیقت این توده های حق طلب مردم در عصر ظهور، بهترین وسیله ی پیام رسانی هستند که امام عصر علیه السلام همه حاضران و شنوندگان پیام و خطابه ی خویش را سوگند می دهد که پیام زندگی ساز و بنیادی او را در آغاز قیام جهانش به کسانی که غایبند و نمی شنوند ابلاغ کنند.

سپس با تأکید بدان می فرماید:

«شما را به حق خدا و پیام آورش که حق عظیم و بی نظیر و بی همانندی بر جامعه ی انسانی دارد و نیز به حق خویشتن بر شما که حق «ذوی القربی» است، سوگند

می دهد که ما را در راه حق و عدالت و تحقق آرمانهای والای الهی و انسانی خویش یاری کنید و از مددکاران ما باشید و در برابر کسانی که به ما و اهداف بلند ما ستم روا داشته اند، از اهداف بلند ما دفاع کنید.»

در این فراز از پیام، آن گرامی، از بشریت حقجو و عدالت خواه می خواهد که از یاران و مددکاران او در تحقق بخشیدن به صلح و آزادی جهانی باشند و از آن گرانمایه و اهداف والایش در برابر تجاوزکاران ستم پیشه، قهرمانانه دفاع کنند.

آنگاه بر بیدادی که در روزگاران گذشته بر خاندان وحی و رسالت، به دلیل ستم ستیزی و عدالت خداهی رفته است، انگشت می نهد و می فرماید:

«در قرون و اعصار گذشته، تبهکاران جاه طلب و تشنه ی قدرت، ما را تهدید کردند و بر ما ستم روا داشتند و ما را از شهر و دیار و خاندان و فرزندان خویش دور

[صفحه ۶۴۳]

ساختند و بر حقوق ما تجاوز کردند و حقوق ما را سلب و پایمال ساختند و باطل گرایان و فریبکاران به ما دروغها بستند.»

آری! اینها زنجیره ای به هم پیوسته از دردها و رنجها و فشارهای بی رحمانه ای است که از رحلت پیشوای گرانقدر توحید، پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم تاکنون، بر خاندان عدالت خواه و حق گرایش رفته است.

اینک ۱۴ قرن است که این زنجیر تهدید و ارباب، ستم و بیداد، تبعید و تجاوز، سیطره بر حقوق و امکانات خاندان وحی و رسالت و دروغ بستن بر آنان و سوءاستفاده از نام

مقدس، شهرت بلند آوازه، قداست و شکوه و آبرو و عظمت آنان، همچنان استمرار داشته و این خط تباهی و فریب بر ضد اهداف و آرمانهای والای آنان، ادامه دارد.

خاندان وحی و رسالت در طول زندگی خویش در جوی لبریز از ارباب و تهدید و فشار و تبعید زیستند. آیا نه این است که مدینه ی منوره، زادگاه و وطن آنان و دوست داشتنی ترین شهرها برای آنان بود؟

چرا و برای چه آنان مجبور به ترک مدینه شده و در روی زمین پراکنده گشته و در دیار غربت به شهادت رسیدند؟

برخی از علویها، بناگزیر نام خویش را تغییر دادند و نسب پرافتخار خود را نمان کردند تا دشمنان آنان را نشناسند و خونشان را بر زمین نریزند و جریان تاکنون به همین روال ادامه یافته است....

خود وجود گرانمایه حضرت مهدی علیه السلام به همین دلایل از روز شهادت پدر گرانقدرش حضرت عسکری علیه السلام تاکنون به امر خدا و خواست او، از نظرها نمان گشته است.

گذشت که: به هنگام ظهور و آغاز قیام جهان خویش، برای نجات بشریت نیز، تجاوزکاران بر ضد اهداف عادلانه و الهی او اقدام می کنند و سرکرده ی جنبش ارتجاعی سفیانی، سپاه خویش را برای پیکار با آن نجات بخش جهان و انسان،

[صفحه ۶۴۴]

بسوی او گسیل می دارد.

اما حقوق معنوی و مادی خاندان پیامبر و اموال و امکانات آنان، از روزهای پس از رحلت پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم تاکنون، همچنان بدست حکومتهای حق ستیز و کفرپیشه و زمامداران طغیانگر و در انحصار آنهاست. بوسیله ی آن، به بدمستی

و شرابخواری می پردازند و به فسق و فجور دست می زنند و آن ثروت و امکانات را در مراکز فساد، گناه و تباهی مصرف می کنند و سلاحهای مرگبار، برای به خاک و خون کشیدن بیگناهان می خرند و آن را وسیله ی گرم کردن کوره ی شهوات و جاه طلبیهای خویش می سازند.

اما حقوق سیاسی و معنوی آنان در سررشته داری امور و تدبیر شئون و حکومت و مدیریت عادلانه و شایسته ی جامعه ها و تمدنها نیز به گواهی تاریخ، همچنان بوسیله ی دشمنان بدانندیش و سیاهکار آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم مورد انکار قرار گرفته است.

جاه طلبان ستمکار، اهل بیت علیهم السلام را از اداره ی امور جامعه ها و تمدنها بازداشته و از پرتو افکنی این مشعلهای هدایت و نشر دانش و فرهنگ آنان مانع گشته و از پدید آمدن شرایط و جوی که امامان نور علیهم السلام وظایف خویش را انجام دهند و بشریت از برکات آنان بهره ور گردد، همچنان جلوگیری نمودند.

پاورقی

[۱] سوره هود، آیه ۸۶.

[۲] الفصول المهمه، ابن صباغ مالکی، فصل ۱۲، ص ۳۰۳، بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۱۹۲ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۴۹۳.

[۳] اکمال الدین، ج ۱، ص ۶۵۳، باب ۵۷ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۴۹۳ و ج ۵، ص ۱۷۵.

[۴] سوره بقره، آیه ۳۰.

[۵] مجمع البحرین، واژه خلیفه.

[۶] سوره ص، آیه ۲۶.

[۷] نهج البلاغه، قصار ۱۴۷.

[۸] رجوع شود به: صحیح ترمذی، منج ۵، ص ۳۲۹، ح ۳۸۷۶، چاپ دارالفکر

و ج ۲، ص ۳۰۸، چاپ بولاق مصر، نظم درر المسلمین، ص ۲۳۱، الدرالمنثور، ج ۶، ص ۷ و ۳۰۶، ذخائرالعقبی، ص ۱۶، الصواعق المحرقة، ص ۱۴۷ و ۲۲۶ چاپ المحمدیه و ص ۸۹، چاپ میمنه مصر، المعجم الصغیر، طبرانی، ج ۱، ص ۱۳۵، اسدالغابه، ج ۲، ص ۱۲، تفسیر ابن کثیر، ج ۴، ص ۱۱۳، کنز العمال، ج ۱، ص ۱۵، الفتح الکبیر نبهانی، ج ۱، ص ۴۵۱، تفسیرالخان، ج ۱، ص ۴، مصابیح السنه بغوی، ص ۲۰۶، چاپ الخیریه مصر و ج ۲، ص ۲۷۹، چاپ محمد علی صبیح و جامع الاصول ابن الاثیر، ج ۱، ص ۱۸۷، ح ۶۶.

[۹] سوره آل عمران، آیه ۶۸.

[۱۰] مجمع البیان، ج ۲، ص ۴۵۸، ذیل آیه ی ۶۸ سوره ی آل عمران.

[۱۱] سوره آل عمران، آیه ۳۳.

[۱۲] سوره بقره، آیه ۱۳۳-۱۳۰.

[۱۳] سوره آل عمران، آیه ۸۴.

[۱۴] سوره یونس، آیه ۷۲.

[۱۵] سوره یوسف، آیه ۱۰۱.

[۱۶] سوره بقره، آیه ۱۲۸.

[۱۷] سوره نوح، آیه ۲۶.

[۱۸] معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام ج ۵، ص ۲۴.

[۱۹] بحارالانوار، ج ۴۰، ص ۱۵۶۳، باب ۹۳ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۳، ص ۱۳۳.

[۲۰] بحارالانوار، ج ۴۰، ص ۱۳۸، باب ۹۳ و بصائرالدرجات، ج ۳، ص ۱۵۵.

خطبه دیگری از امام مهدی

خطبه دیگری از امام مهدی

از امام باقر علیه السلام خطبه و پیام دیگری نیز برای امام مهدی علیه السلام آورده اند که اندک تفاوتی با خطبه پیشین دارد.

آن حضرت می فرماید: امام مهدی، به هنگامه ی شامگاهی، در حالی که پرچم پیامبر اسلام در دست، پیراهن آن گرامی بر

تن، سلاح ویژه ی او، نورافشانی و بیان گرم و دیگر ویژگیها و نشانه های آن حضرت را به همراه دارد، در مکه ظهور می کند.

نماز عشا را به جماعت می خواند و آنگاه با رساترین صدای دلنوازش جهانیان را مخاطب ساخته و می فرماید:

[صفحه ۶۴۵]

«أذکرکم الله -أيها الناس- و مقامکم بین یدی ربکم و قد أكد المحججه و بعث الأنبياء و أنزل الكتاب.

يأمرکم أن لا- تشرکوا به شیئا و أن تحافظوا علی طاعته و طاعه رسوله صلی الله علیه و اله و سلم و أن تحيوا ما أحيا القرآن و تمیتوا ما أمات و تكونوا أعوانا علی الهدی و وزراء علی التقوی.

فان الدنيا دنا فناؤها و زوالها و آذنت بالوداع و انی أدعوکم الی الله و الی رسوله صلی الله علیه و اله و سلم و العمل بکتابه و اماته الباطل و احياء السنه...» [۱].

یعنی: هان ای مردم! بشریت!

اینک در پیشگاه پروردگارتان خدای را به یاد شما می آورم، خدایی را که حجت‌های خویش را بر شما تمام و پیام آورانش را ارسال و قرآن را برای هدایت بشر فرو فرستاد.

او شما را فرمان می دهد که چیزی را شریک او نسازید و بر اطاعت او و فرمانبرداری از پیامبرش کوشا باشید، آنچه را قرآن در اندیشه ی زنده ساختن آن است، زنده سازید و بدعتها و ضدارزشهایی را که قرآن در پی محو و نابودی آنهاست، از میان بردارید، در راه حق و هدایت، مددکار من باشید و در راه تقوا و عدالت وزیر و کمک کار من.

مردم! پایان جهان و فرجام آن

نزدیک شده و دنیا، جدایی خویش را اعلان کرده است. من شما را بسوی خدای یکتا و پیام آورش محمد صلی الله علیه و اله و سلم و عمل به کتاب زندگی ساز او و احیا و رواج ارزشهای والای الهی و انسانی و نابودی بدعتهای جاهلی و باطل و ضد ارزشها فرامی خوانم.

پاورقی

[۱] عقدالدرر، ص ۱۴۵، باب ۷ و معجم احادیث الامام المهدي، ح ۳، ص ۲۹۵.

سومین خطبه از آن گرامی

سومین خطبه از آن گرامی

در یک روایت طولانی، خطبه ی پرمحتوای دیگری برای آن حضرت، از امام صادق علیه السلام روایت شده است که برای آگاهی و بهره وری بیشتر، فرازهایی از آن را

[صفحه ۶۴۶]

می آوریم:

ششمین امام نور در روایتی طولانی می فرماید:

«... و سیدنا القائم مسند ظهره الی الکعبه و یقول: یا معشر الخلائق!

ألا... و من أراد أن ینظر الی آدم و شیث، فها أنا ذا آدم و شیث.

ألا... و من أراد أن ینظر الی نوح و ولده سام، فها أنا ذا نوح و سام.

ألا... و من أراد أن ینظر الی ابراهیم و اسماعیل، فها أنا ذا ابراهیم و اسماعیل.

ألا... و من أراد أن ینظر الی عیسی و شمعون، فها أنا ذا عیسی و شمعون.

ألا... و من أراد أن ینظر الی محمد و أميرالمؤمنین علیهم السلام، فها أنا ذا محمد و أميرالمؤمنین.

ألا... و من أراد أن ینظر الی الحسن و الحسین، فها أنا ذا الحسن و الحسین.

ألا... و من أراد أن ینظر الی الأئمه من ولد الحسین، فها أنا ذا الأئمه...» [۱].

یعنی: سالار ما، قائم علیه السلام با تکیه بر

خانه ی خدا خطاب به جهانیان می فرماید:

«هان ای توده های انسانی! هرکس می خواهد به «آدم» و «شیث» نظاره کند، من آدم و شیث هستم، از آنان نشان دارم.

مردم! هرکس می خواهد به «نوح» و فرزندش «سام» بنگرد، من نوح و سام هستم.

بهوش باشید!... هرکس می خواهد به «ابراهیم» و «اسماعیل» نظاره کند، من از ابراهیم و اسماعیل نسب دارم.

هرکس می خواهد به عیسی و شمعون نگاه کند، من عیسی و شمعون هستم و از آنان نشان دارم.

بهوش باشید!... هرکس می خواهد به «محمد» و امیرمؤمنان علیهم السلام بنگرد، بدانند که من محمد و امیرمؤمنان هستم.

مردم! هرکس می خواهد به «حسن» و «حسین» بنگرد، من حسن و حسین هستم

[صفحه ۶۴۷]

به من نظاره کند.

مردم! هرکس می خواهد به امامان معصوم پس از حسین و از فرزندان او بنگرد من از آنان هستم و از آنان نشان دارم.

مرحوم علامه مجلسی در تفسیری بر این روایت طولانی می گوید: «در فرازهایی که امام مهدی علیه السلام می فرماید: «من آدم، شیث، عیسی، محمد و امامان معصوم هستم.» یعنی در دانش و ارزشهای اخلاقی و انسانی آنان که شما آنان را پیروی می کنید، من همانگونه ام و عصاره و چکیده ی آن ارزشها.»

امام باقر علیه السلام می افزاید: پس از پایان یافتن خطبه ی امام مهدی ۳۱۳ نفر یاران خاص او بر گرد خورشید وجودش اجتماع نموده و با او بیعت می کنند.

و پیش از آنان، فرشته ی وحی با آن اصلاحگر بزرگ جهانی، بیعت می نماید.

و بیش از ۴۰ هزار فرشته که دارای

درجات، مقامات و منزلتهای متفاوتی هستند، برای انجام فرمان او فرود می آیند و همواره چشم انتظار اشاره ی او هستند تا کارهایی که انسانها نتوانستند به انجام برسانند آنها به فرمان حضرت مهدی علیه السلام به سرعت بر آن کارها جامه ی عمل بپوشانند.

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۹.

بیعت با امام مهدی

بیعت با امام مهدی

پیش از اینکه از بیعت با آن اصلاحگر بزرگ جهانی سخن بگوییم، برخی روایتی را که در این مورد آمده است، می آوریم:

۱- امام صادق علیه السلام در این مورد می فرماید:

«ان أول من يبایع القائم، جبرئیل.» [۱].

یعنی: نخستین کسی که با قائم بیعت خواهد کرد، فرشته ی امین وحی است.

۲- امام جواد علیه السلام فرمود:

«كأنی بالقائم -یوم عاشورا، یوم البست- قائما بین الركن و المقام، بین یدیه جبرئیل

[صفحه ۶۴۸]

ینادی: البیعه لله.» [۲].

یعنی: گویی می نگرم که قائم علیه السلام روز شنبه و روز عاشورا، میان رکن و مقام ابراهیم در مسجدالحرام ایستاده است و در آغاز قیام جهانیش فرشته ی امین وحی در برابر او قرار گرفته و ندا می دهد که: «هرکس می خواهد برای خدا بیعت کند بشتابد و با حجت خدا بیعت نماید.»

۳- ششمین امام نور علیه السلام فرمود:

«إذا أذن الله تعالى للقائم فى الخروج صعد المنبر فدعا الناس الى نفسه و ناشدهم الله و دعاهم الى حقه و أن یسیر فیهم بسنه رسول الله صلى الله علیه و اله و سلم و یعمل فیهم بعلمه.

فبیعت الله جل جلاله، جبرئیل، حتى یأتیه فینزل على الحظیم یقول: «الى أى شیء تدعوا؟!»

علیه السلام

فیقول جبرئیل: «أنا اول من یبایعک. ابسط یدک!»

فیمسح علی یده و قد وافاه ثلاثمائة و ثلاثه عشر رجلا فیبايعونه و یقیم بمکه حتی یتم أصحابه عشره آلاف نفس، ثم یسیر منها الی المدینه.» [۳].

یعنی: هنگامی که خداوند به قائم علیه السلام فرمان ظهور می دهد، آن حضرت در مکه ظاهر می گردد و بر فراز منبر می رود و مردم را بسوی خود و اهداف بلند و انسانی و آسمانی خویش فرامی خواند، آنان را سوگند می دهد و به حقوق خویش فرامی خواند و از آنان می خواهد که حقوق او را رعایت کنند تا آن گرامی هم بر اساس سنت و روش عادلانه و آسمانی پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم امور و شئون جامعه را تدبیر نماید و بر اساس دانش و آگاهی خویش، کارها را به سامان آورد.

پس خداوند جبرئیل را فرو می فرستد تا به حضور آن حضرت شرفیاب گردد

[صفحه ۶۴۹]

و فرشته ی وحی میان رکن، نزدیک حجرالاسود یا «حطیم» [۴] و باب کعبه قرار می گیرد و از امام علیه السلام می پرسد که: «مردم را به چه برنامه ای دعوت می کنید؟»

آن گرامی برنامه ی خویش را توضیح می دهد، جبرئیل می گوید: «من اولین کسی هستم که با شما بیعت می کنم، پس، دست مبارک را بگشا تا با تو بیعت نمایم.»

آنگاه جبرئیل دست گرامی او را می فشارد و از پی آن یاران خاص آن حضرت که ۳۱۳ نفر هستند، گرد آمده و با پیشوای بزرگ نجات، بیعت می نمایند.

آن حضرت در مکه

توقف می کند و ۱۰ هزار نفر با او بیعت می کنند سپس بسوی مدینه حرکت می کنند.

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۸۵ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۵، ص ۲۰۷.

[۲] غیبت شیخ طوسی، ص ۲۷۴ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۳، ص ۲۹۳.

[۳] ارشاد مفید، ص ۳۶۴ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۳، ص ۴۹۲.

[۴] حطیم، نقطه ی میان رکن و باب کعبه را که حجرالاسود در آن رکن قرار دارد، می گوید.

بیعت

بیعت

پس از ترسیم این روایت، لازم به یادآوری است که واژه ی «بیعت» در فرهنگ واژه شناسان به مفهوم «پیمان بستن برای فرمانبرداری و اطاعت»: «سرکشی و گردنفرازی نکردن» و «در اندیشه ی نقشه و توطئه بر ضد حق و عدالت نبودن» است.

اما آنچه بیعت با امام مهدی علیه السلام را از دیگر بیعتها مشخص می سازد این است که بیعت با آن گرامی، بیعتی است که آسمانیان و زمینیان در آن شرکت می جویند. نخست فرشته ی امین وحی فرود می آید و به نمایندگی از آسمانیان پیش از مردم با امام مهدی علیه السلام دست بیعت می فشارد و این نشانگر اقرار و اعتراف عالم بالا به مشورعت و قداست این بیعت و حاکمیت مبارک و پرارجی است که برکات آن، تمامی آفرینش و همه ی موجودات را دربر می گیرد و از پی آن، یاران خاص آن حضرت، دست بیعت با او می فشارند و آنگاه توده های انسانی.

از روایات دریافت می شود که امام مهدی علیه السلام از یاران خویش

می خواهد با شرایط ویژه ای که در روایات و کتابها آمده است با آن حضرت دست بیعت دهند.

این شرایط متنوع است: برخی از این شرایط انسان را متعهد می سازد که در هر

[صفحه ۶۵۰]

حال از ارتکاب گناہانی نظیر: فحشاء، سرقت، حرام خواری، بردن مال یتیم و دیگر گناہانی که در آیات و روایات تحریم شده است، سخت اجتناب ورزد.

و برخی دیگر انسان را به انجام وظایف فردی و اجتماعی، نظیر دعوت به ارزشها و هشدار از ضد ارزشها... که پیش از آن، همگان موظف به انجام آنها هستند متعهد می سازد.

و برخی از شرایط این بیعت، انسان را به آراستگی و پارسایی و ارزشهای اخلاقی، ملتزم می سازد.

از اینرو هنگامی که یاران آن پیشوای بزرگ نجات و عدالت، با این شرایط دست مبارک او را به عنوان بیعت فشرده، وظایف و تعهدات آنان، جدیت و احساس مسئولیتشان سخت تر و سنگینتر می گردد، درست بسان انسانی که سوگند یاد می کند که هرگز دست به سرقت نزند، از اینرو اگر سرقت نمود در خور دو کیفر است: یکی برای سرقت و دیگری برای شکستن سوگند خویش.

پیمان با آن حضرت نیز اینگونه است، چرا که هم با او پیمان می بندند و هم پیش از او با خدا پیمان بسته اند که خود را به آراستگیها و ارزشها بیاریند و از ضد ارزشها بپیرایند، واجبات را انجام دهند و محرمات را وانهند.

قرآن در اشاره به این بیعت است که می فرماید:

«ان الذین بیایعونک انما بیایعون الله، یدالله فوق ایدیههم.» [۱].

یعنی: بی تردید کسانی که با

تو بیعت می کنند، تنها با خدا بیعت می نمایند....

به هر حال با اینکه یاران امام مهدی علیه السلام از امتیازات و ویژگیهای بسیاری برخوردارند باز هم طرح این شرایط و بیعت آگاهانه و آزادانه و عاشقانه با آن حضرت، براساس این شرایط، ضروری است چرا که آن گرامی در این اندیشه است که یاران و مددکارانش در راه اصلاح زمین و زمان نمونه های بارزی در ارزشهای انسانی و فضایل و کمالات باشند تا بدینوسیله با کفایت و لیاقت، اداره و رهبری

[صفحه ۶۵۱]

کره ی زمین و جامعه ی بزرگ جهانی را در برابر دیدگان همه ی حقجویان به نمایش نهند.

با همه ی وجود از ضد ارزشها و کارهای حرام دوری گزینند و به همه ی ارزشها و الاینها آراسته باشند، از زرق و برق دنیا و فریبندگی آن اجتناب ورزند و از هر بدمستی و خوشگذرانی و عیاشی خودداری کنند و راه پارسایی و ساده زیستی، مردانگی و جوانمردی را، پیشی گیرند تا بتوانند بار سنگین مسئولیت خویش را آنگونه که شایسته است به دوش کشند و وظایف خود را بهتر از آنچه می باید، به انجام رسانند.

پاورقی

[۱] سوره فتح، آیه ۱۰.

سپاه امام مهدی

سپاه امام مهدی

۱- از امام باقر علیه السلام آورده اند که ضمن یک روایت طولانی در مورد امام مهدی علیه السلام فرمود:

«... ثم لا یخرج من مکه حتی یكون فی مثل الحلقه.»

قال الروای: «فما الحلقه؟»

قال: «عشره الآف.» [۱].

یعنی: ... سپس از مکه خارج می شود جز اینکه در حلقه و دایره ای بسیار پرشکوه.

پرسیدند: «حلقه چیست؟»

فرمود: «دایره ای

از یک جمعیت ده هزار نفری که از ایمان تزلزل ناپذیر و آگاهی و شهامت بسیاری برخوردارند.»

۲- از امام صادق علیه السلام پرسیدند:

«کم یخرج مع القائم؟ فانهم یقولون: انه یخرج معه مثل عدہ اهل بدر، ثلاثمائه و ثلاثه عشر رجلا.»

[صفحه ۶۵۲]

فقال علیه السلام: «ما یخرج الای فی اولى قوه و منا یكون اولو قوه اقل من عشرة الآف.» [۲].

یعنی: «به هنگام ظهور امام مهدی علیه السلام چند نفر با او همراه خواهند بود؟ برخی می گویند: با ۳۱۳ نفر به شمار یاران پیامبر در بدر ظهور می کند.»

حضرت فرمود: «او از مکه با نیروی بسیاری خارج می شود و نیروی بسیار، کمتر از ده هزار نفر نخواهند بود.»

در مورد واژه ی «حلقه»، در منابعی که نزد ما موجود است تنها این موضوع آمده است که عبارت است از: ده هزار نفر. اما به نظر می رسد که منظور از «حلقه» و «عقد» - که به مفهوم آن است و در برخی دیگر از روایات آمده است - لشکر گران و جمعیت بسیاری است که از ایمان کامل و تزلزل ناپذیر و آگاهی بسیار بهره ورنند.

آنان از ارتش امام عصر علیه السلام محسوب می شوند، اما امتیازات و ویژگیهای ۳۱۳ نفر یاران اصلی امام را ندارند جز اینکه در مکه به آن پیشوای نجاتبخش می پیوندند و زیر پرچم او قرار می گیرند.

آری! امام مهدی علیه السلام از مکه با این شما را از فداکاران آگاه و باایمان خارج می گردد اما روشن است که در مسیر کوفه و در مدت اقامت آن حضرت در کوفه، میلوینها انسان

شیفته ی حق و عدالت به او می پیوندند و دست بیعت به آن گرامی می دهند.

بنابراین ما نمی توانیم آمار عظیم ارتش گران و یاران بی شمار و آگاه و باایمان آن حضرت را در نظر بگیریم، اما همین مقدار می توانیم بگوییم که هر انسانی که بدان پیشوی بزرگ هدایت و نجات، ایمان آورد و توان به دوش کشیدن سلاح را داشته باشد، او از افراد ارتش مهدی علیه السلام است و هنگامی که فرماندهی کل، فرمان قیام و بسیج عمومی دهد، تمامی قشرها و توده های مردم در هر سن و سال و هر سطح و شرایطی، در پاسخگویی به ندای ملکوتی آن حضرت و انجام دستورات او بر

[صفحه ۶۵۳]

یکدیگر سبقت می گیرند و آن را مسابقه ی در نیکیها می شمارند که ما در این مورد در آینده نیز بحث خواهیم داشت.

پاورقی

[۱] بحار، ج ۵۲، ص ۳۰۷ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۲۹۵.

[۲] بحار الانوار، ج ۵۲، ص ۳۲۳ و اکمال الدین، ج ۲، ص ۶۵۴ و معجم احادیث الامام المهدی، ج ۷، ص ۳، ص ۲۹۵.

سلام بر مهدی

سلام بر مهدی

چگونه باید به امام مهدی علیه السلام سلام گفت و درود فرستادن بر آن گرامی چگونه است؟

در روایتی آمده است که:

«سأل رجل من الامام الصادق علیه السلام: «هل یسلم علی القائم بامرہ المؤمنین؟»

قال علیه السلام: «لا... ذاک اسم سمی الله به أمير المؤمنین، لم یسم به أحد قبله و لا یسمی به بعده الا کافر.»

فقال رجل کان حاضراً عند الامام الصادق علیه السلام: «جعلت فداک... و کیف یسلم علیه؟»

قال عليه السلام: «تقول: السلام عليك يا بقیه‌الله!»

ثم قرأ قوله تعالى: «بقیه‌الله خیر لکم ان کنتم مؤمنین.» [۱].

یعنی: مردی از امام صادق علیه السلام پرسید که: «می شود به قائم علیه السلام گفت: السلام عليك يا امیرالمؤمنین؟»

امام صادق علیه السلام پاسخ داد: «نه! چرا که این عنوان، ویژه ی علی علیه السلام است و قبل و بعد از او، کسی جز کافر، به این عنوان خوانده نمی شود.»

دیگری پرسید: «فدایت شوم! پس چگونه بر امام مهدی علیه السلام می توان سلام گفت؟»

فرمود: «هرگاه خواستی بر او درود فرستی می توانی بگویی: السلام عليك يا بقیه‌الله! و آنگاه این آیه ی شریفه را خواند که:

«بقیه‌الله خیر لکم ان کنتم مؤمنین.» [۲].

از این روایت و دیگر روایات استفاده می شود که به مردم اجازه داده نشده است

[صفحه ۶۵۴]

که حضرت مهدی علیه السلام را به هنگام زیارت و سلام، بنام مبارک یا کنیه اش ندا دهند و بگویند: «السلام عیکک أیها المهدی!» و این نشانگر تعظیم و تجلیل بر مقام والای اوست همانگونه که خداوند در قرآن شریف مسلمانان را نهی فرمود که پیامبر را بنام صدا بزنند:

«... لا تعجلوا دعاء الرسول بینکم کدعاء بعضکم بعضا.» [۳].

امام باقر علیه السلام فرمود:

هر کس از شما قائم علیه السلام را درک نمود هنگامی که او را دید باید بگوید: «السلام علیکم یا اهل بیت الرحمة و النبوه و معدن العلم و موضع الرساله.» [۴].

یعنی: سلام بر شما ای خاندان رحمت و نبوت، سلام بر شما ای سرچشمه ی دانش و کانون رسالت.

پاورقی

[۱]

کافی، ج ۱، ص ۴۱۱، وسایل الشیعه، ج ۱۰، ص ۴۷۰ و بحارالانوار، ج ۲۴، ص ۲۱۱.

[۲] سوره ی هود، آیه ۸۶.

[۳] سوره نور، آیه ۶۳.

[۴] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۳۱ و غیبت طوسی، ص ۲۸۲.

قیام با شمشیر

قیام با شمشیر

حقیقت این است که انسان، گاهی در برابر حقایق، خویشان را به نادانی می زند و گاه نسبت به باطل و بیداد تعصب می ورزد و گاه حق را انکار می کند:

... اما نه همیشه و همه جا، بلکه تا حدودی، اما...

اما، در مورد انسانی که به خورشید جهان افروز بنگرد و در همان حال وجود آن را انکار کند و آتش سوزان را لمس کند و حرارت آن را درک نماید، اما بدان اقرار و اعتراف نکند، آن هم نه بخاطر جهالت به موضوع، بلکه تنها بخاطر حق ستیزی و کینه توزی و تعصب به باطل، شما را بخدا به چنین انسان و به چنین جامعه و تمدن و دنیایی، چه می توان گفت؟

در اوایل کتاب، برخی از آیاتی را که به وجود گرانبمایه ی امام مهدی علیه السلام تأویل شده و نیز برخی از روایات رسیده از پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم پیرامون آن حضرت

[صفحه ۶۵۵]

و حسب و نسب و ظهور و قیام او که همه ی آنها، نمونه هایی از صدها روایت موجود در کتابهای اصیل شیعه و سنی است، از نظر شما خواننده ی گرامی گذشت.

و بر اینها باید انبوه روایاتی را افزود که از امامان معصوم علیهم السلام در این مورد رسیده است. اما با این وصف،

گروههایی از برخی مذاهب اسلامی، در برابر این حقیقت بزرگی که پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم در سخن، اخبار و روایات خود بدان پای فشرده است، سر تسلیم فرود نیاورده و در برابر آن خضوع نمی کنند.

به همین دلیل برخی از آنان نه تنها همچنان وجود گرانمایه ی امام مهدی علیه السلام و امامت و مسایل مربوط به او را انکار می کنند، بلکه این عقیده ی اسلامی را که از آیات قرآن و روایات رسیده از آورنده ی قرآن و دیگر پیشوایان راستین دین، برخاسته است به باد تمسخر می گیرند. در این مورد، نثر و شعرهای زشت و اهانت باری دارند و با زبان شعر و نثر، پیرامون این اندیشه و عقیده به تاخت و تاز و بدگویی و هوچیگری می پردازند و بذل انواع شک و تردید را پیرامون آن حضرت به دلها و جانها می افشانند. این انحراف از حق و این موضع دشمنانه و بدخواهانه همچنان دست به دست و نسل به نسل و از گروهی به گروهی دیگر، تاکنون ادامه یافته و تا ظهور امام مهدی علیه السلام نیز ادامه می یابد.

ممکن است گفته شود که این گروهها، وجود گرانمایه ی حضرت مهدی علیه السلام را بخاطر طول عمر شریفش که نسبت به عمر دیگر انسانها در روزگار ما، غیر متعارف است تصدیق نمی کنند و بدان ایمان نمی آورند. اما واقعیت غیر از این است، آنان حتی هنگامی که حضرت مهدی علیه السلام ظهور نماید و نشانه هایی چون: صیحه ی آسمانی و... که انکار و دروغ شمردن آنها ممکن نیست و بالاتر

از همه، آن گرامی را در برابر دیدگان خود بنگرند با همه ی اینها باز هم به وجود گرانمایه ی او و امامتش اعتراف نمی کنند، بلکه همچون کسانی که در گناهکاری دستخوش خودخواهی گردند، با او و اهداف آسمانی اش سر ستیز خواهند داشت.

بنابراین، شما ای مسلمانان! و ای آزادگان گیتی! خود بگویید که کیفر چنین

[صفحه ۶۵۶]

عناصر و گروههای منحرف و تجاوزکار و حق ستیزی، چه می تواند باشد؟

و امام مهدی علیه السلام با گروه طغیانگری که تجاوز و تعدی را از حد گذرانده و بر عناد و عصیان خویش پافشاری می کند، شایسته است چگونه رفتار کند؟

آیا بیماری آنان را جز شمشیر عدالت، می تواند چاره ساز باشد؟ و آیا راهی برای چاره اندیشی، جز رفع تجاوز و تعدی وجود دارد؟

آری! روایات رسیده از پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم تصریح می کند که آن پیشوای نجات، برای ریشه کن ساختن این گروه بداندیش و حق ستیز و به منظور برافکندن شاخ و برگ این شجره ی خبیثه و نابودیشان تا هنگامی که به حق ناپذیری و کینه توزی خویش ادامه دهند و در برابر عدالت سر تعظیم فرود نیاورند، از قدرت شمشیر عدالت بهره خواهد گرفت.

اینک نمونه هایی از روایات در این مورد:

۱- امام باقر علیه السلام ضمن بیانی در مورد امام مهدی علیه السلام فرمود:

«... و اما سنه من جده المصطفی صلی الله علیه و اله و سلم فخروجه بالسيف و قتله اعداء الله و اعداء رسوله و الجبارین والطواغیت و أنه ینصر بالسيف و الرعب و أنه لا

ترد له رایه...» [۱].

یعنی: ... اما شیوه و نشانش از نیای گرانقدرش محمد صلی الله علیه و اله و سلم این است که با شمشیر عدالت ظهور می کند و دشمنان خدا و پیامبر و خودکامگان و طاغوتها را نابود می سازد، و بوسیله ی شمشیر عدالت گسترش و ترسی که در دل تجاوزکاران از او و شمشیر ستم سوزش می افتد پیروز می گردد. و هر پرچمی را او بسوی تجاوزکاران بفرستد جز با پیروزی باز نمی گردد.

۲- امام سجاد علیه السلام فرمود:

«فی القائم من سنن من سنن الأنبياء... و أما من محمد صلی الله علیه و اله و سلم فالخروج بالسيف.» [۲].

یعنی: در قائم علیه السلام هفت شیوه و نشانه از هفت پیام آور بزرگ خداست... و اما

[صفحه ۶۵۷]

شیوه و نشانش از محمد صلی الله علیه و اله و سلم این است که با شمشیر عدالت پیا می خیزد.

۳- امام باقر علیه السلام فرمود:

«فی صاحب هذا الأمر سنن من اربعة انبياء... و أما من محمد صلی الله علیه و اله و سلم فالسيف.» [۳].

یعنی: در دوازدهمین امام نور، شیوه ها و نشانه هایی از چهار پیامبر بزرگ است: ... و اما شیوه ی او از محمد صلی الله علیه و اله و سلم شمشیر عدالت است.

۴- امام صادق علیه السلام در تفسیر و توضیح آیه شریفه که می فرماید:

«و لنذيقنهم من العذاب الأدنى دون العذاب الأكبر...» [۴].

یعنی: و عذاب دنیا را پیش از عذاب بزرگتر به آنان می چشانیم.... فرمود:

«ان الأدنى بالقحط و الجذب و الأكبر،

خروج القائم المهدي بالسيف في آخر الزمان.» [۵].

یعنی: عذاب دنیا عبارت از قحطی و خشکسالی و... است و عذاب بزرگتر برای حق ستیزان و دشمنان عدالت و آزادگی، ظهور قائم علیه السلام با شمشیر ستم سوز و عدالت گستر، در فرجام شکوهمند تاریخ است.

۵- امیر مؤمنان علیه السلام در روایتی پیرامون وجود گرانمایه آن حضرت فرمود:

«یسومهم خسفا ویسفهم بكأس مصبره و لا یعطیهم الا السیف هر جا.» [۶].

یعنی: او، حق ستیزان بداندیش را با شمشیر عدالت به خاک و خون می کشد و جام ذلت را بر آنان می پوشاند و جز با شمشیر ستم سوزش با آنها رفتار نمی کند.

در بحثهای آینده، پیرامون واژه «سيف» و «شمشير عدالت او» بحث خواهیم کرد.

[صفحه ۶۵۸]

پاورقی

[۱] اکمال الدین، ج ۳۲۷ و بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۲۱۷، ح ۶.

[۲] اکمال الدین، ص ۳۲۲، و بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۲۱۷، ح ۴.

[۳] غیبت طوسی، ص ۴۰ و ۲۶۱ و بحار الانوار، ج ۵۱، ص ۲۱۶.

[۴] سوره سجده، آیه ۲۱.

[۵] غیبت نعمانی، ص ۲۲۹ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۵، ص ۳۴۲.

[۶] غیبت نعمانی، ص ۲۲۹، باب ۱۳ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۳، ص ۱۱۷.

امام مهدی و میراث پیامبران

امام مهدی و میراث پیامبران

آن گرامی به فرمان خدا برای اصلاح جهان پیاپی می خیزد در حالی که میراث پیامبران خدا، بویژه میراث پیامبر گرامی اسلام صلی الله علیه و اله و سلم نزد اوست. میراثهایی که از نظر ارزش و بها وصف ناپذیر و بی همانندند و نمی توان برای آنها بهایی مادی در نظر

گرفت و یا در برابر آنها قیمتی مشخص ساخت.

یک پرسش و پاسخ آن:

سؤال: «میراث پیامبران چیست؟»

جواب: منظور از میراث پیامبران در اینجا، مال و املاک و چیزی که انسان پس از مرگ برای بازماندگانش بر جای می گذارد نیست، بلکه منظور چیزهای نفیس و پرارزشی است که پیام آوران خدا از خود بجای نهاده اند و از وصی راستین هر کدام به دیگری انتقال یافته است.

این میراثهای خاص، از همه ی پیام آوران خدا به برترین و آخرین پیامبر اسلام رسید و پس از رحلت آن بزرگوار نیز به جانشین راستین او امیرمؤمنان علی علیه السلام و پس از او به امام مجتبی علیه السلام و پس از او به امام حسین علیه السلام رسید و همینطور از امامان راستین یکی پس از دیگری دست به دست گردید تا به آخرین جانشین پیامبر اسلام صلی الله علیه و اله و سلم حضرت مهدی علیه السلام انتقال یافت و اینک، همه ی آنها نزد آن گرامی موجود است و حضرت مهدی علیه السلام آن میراثهای ارزشمند را تا روز ظهور خویش برای تحقق بخشیدن به فرمان خدا حفظ می کند.

نقش میراث پیامبران

نقش میراث پیامبران

سؤال: «این میراثهای پیامبران به هنگام ظهور امام مهدی علیه السلام و دوران حکومت عادلانه او چه نقشی خواهند داشت؟»

[صفحه ۶۵۹]

جواب: این میراثها، نشانگر این واقعیت است که امام مهدی علیه السلام از همه ی مردم به پیامبران و جانشینان راستین آنان، نزدیکتر است و آن گرامی ادامه دهنده همان خط آسمانی و خدایی است که تمامی پیامبران، از آدم تا محمد صلی الله علیه و

اله و سلم در پی تحقق آن بودند. و نیز نشانگر نکات دیگری است که خواهد آمد.

اینک برخی از روایات در این مورد:

۱- امام باقر علیه السلام فرمود:

«اذا ظهر القائم عليه السلام ظهر برایه رسول الله صلى الله عليه و اله و سلم و خاتم سليمان و حجر موسى و عصاه.» [۱].

یعنی: هنگامی که قائم علیه السلام ظهور نماید با پرچم ویژه ی پیامبر، خاتم سلیمان، سنگ و عصای ویژه موسی، ظهور می کند.

از امام صادق علیه السلام آورده اند که در روایتی پیرامون پرچم خاص پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم فرمود:

«... نزل بها جبرئیل یوم بدر... نشرها رسول الله صلى الله عليه و اله و سلم یوم بدر، ثم لفها و دفعها الى على عليه السلام فلم تزل عند على عليه السلام حتى اذا كان یوم البصره، نشرها امیر المؤمنین ففتح الله علیه، ثم لفها و هی عندنا... لا ینشرها أحد حتى یقوم القائم، فاذا هو قام نشرها...» [۲].

یعنی: جبرئیل در روز بدر، آن پرچم را برای پیامبر آورده و آن حضرت آن را گسترده و به اهتزاز درآورد و آنگاه پس از پیروزی آن را پیچید و به امیرمؤمنان علیه السلام داد و روز جنگ بصره نزد آن حضرت بود، در آنجا آن پرچم را گسترده و پس از رسیدن پیروزی از جانب خدا، بار دیگر آن را بست و به امام راستین پس از خویش سپرد... و هم اکنون آن پرچم پیروزی بخش نزد ما خاندان پیامبر است و کسی آن را نخواهد گشود تا قائم قیام کند و آنگاه است

که او پس از قیام آن پرچم ویژه ی پیامبر را

[صفحه ۶۶۰]

خواهد گشود.

اما «خاتم سلیمان»، روایت است که:

«... اذا لبسه سخر الله له الطير و الريح و الملك.» [۳].

یعنی: آن حضرت هنگامی که آن خاتم را با خود بر می داشت، خداوند پرنده و باد و فرشتگان را مسخر او می ساخت.

اما سنگ و عصای موسی علیه السلام، قرآن شریف می فرماید:

«و اذا استسقى موسى لقومه، فقلنا اضرب بعصاك الحجر، فانفجرت منه اثنتا عشرة عينا، قد علم كل أناس مشربهم...» [۴].

یعنی: و بیاد آور آنگاه را که موسی برای قوم خویش آب خواست و ما گفتیم: «عصایت را بر آن تخته سنگ بزن!»

پس دوازده چشمه از آن جوشیدن گرفت (به گونه ای که) و هر گروهی آبشخور خود را می دانست.

و در مورد عصای او می فرماید:

«و اوحينا الى موسى أن ألق عصاك فاذا هي تلقف ما يأفكون.» [۵].

یعنی: و به موسی وحی کردیم که عصای خویش را بیفکن و به ناگاه دیدند که همه ی جادوهایشان را می بلعد.

امام صادق علیه السلام می فرماید:

«عصى موسى قضيب آس، من غرس الجنة أتاها بها جبرئيل لما توجه تلقاه مدین.» [۶].

[صفحه ۶۶۱]

یعنی: عصای موسی از چوب «آس» بوده است که از درختهای بهشت است و هنگامی که او بسوی مدین حرکت کرد، جبرئیل

آن را برای او آورد.

و امام باقر علیه السلام فرمود:

«اذا خرج القائم... و يحمل معه حجر موسى بن عمران - و هو وقر بعير- فلا ينزل منزلا الا نبعث منه عيون...» [۷].

یعنی: هنگامی که قائم علیه السلام ظهور کند... سنگ عظیم و ویژه ی موسی بن عمران به همراه اوست. و در هر منزلگاهی فرود می آید از آن سنگ، چشمه ها می جوشد....

۲- امام صادق علیه السلام به یعقوب بن شعیب فرمود:

«ألا أريك قميص القائم الذي يقوم عليه؟»

قال: «بلى!»

فدعى بقمطر ففتحه و أخرج منه قميص كرايس فنشره، فاذا فى كمة الأيسر دم.»

فقال عليه السلام: «هذا قميص رسول الله صلى الله عليه و اله و سلم الذى كان عليه يوم ضربت ربايته و فيه يقوم القائم.»

قال يعقوب بن شعیب: «فقبلت الدم و وضعته على وجهى، ثم طواه أبو عبدالله و رفعه.» [۸].

یعنی: آیا پیراهن خاصی را که قائم علیه السلام هنگام ظهور بر اندام مبارک خویش دارد به تو نشان دهم؟

پاسخ داد: آری فدایت گردم.

امام صادق علیه السلام بسته ی خاصی را طلبید و آن را گشود و پیراهن ویژه ای را بیرون آورد که در آستین چپ آن قطرات خون بود.

[صفحه ۶۶۲]

آنگاه فرمود: «این پیراهن پیامبر گرامی است. در جنگ احد آنگاه که دندان مبارکش را شکستند، این پیراهن بر تن پیامبر بود. و قائم علیه السلام نیز به هنگامی که ظهور کند این پیراهن را بر تن دارد.»

یعقوب می گوید: «من آستین خون آلود پیراهن را بوسه زدم و بر چهره ام نهادم آنگاه امام صادق علیه السلام آن را بست و در جای خود قرار داد.»

۳- امام صادق علیه السلام به مفضل فرمود:

«أتدرى ما كان قميص يوسف؟»

قلت: «لا!»

قال: «ان ابراهيم عليه السلام لما أوقدت النار، نزل

علیه جبرئیل بالقمیص و ألبسه اياه، فلم یضره معه حر و لا برد، فلما حضرتہ الوفاہ جعلہ فی تمیمہ و علقہ علی اسحاق علیہ السلام و علقہ اسحاق علی یعقوب علیہ السلام فلما ولد یوسف علقہ علیہ و کان فی عضدہ، حتی کان من أمرہ ما کان.

فلما أخرجه یوسف علیہ السلام من التمیمہ وجد یعقوب ریحہ و هو قوله عزوجل: «انی لأجد ریح یوسف لو لا أن تفندون.» فهو ذلك القمیص من الجنہ.»

قلت: «جعلت فداک!... فالی من صار هذا القمیص؟»

قال علیہ السلام: «الی أهله و هو مع قائمنا اذا خرج.»

ثم قال: «کل نبی ورث علما -أو غیره- فقد انتهى الی آل محمد علیهم السلام.» [۹].

یعنی: «آیا می دانی پیراهن یوسف چه بود؟»

مفضل گفت: «نه! فدایت کردم!»

فرمود: «هنگامی که ابراهیم را به آتش افکندند جبرئیل فرود آمد و آن پیراهن را بر اندام او پوشانید، آنگاه دیگر با آن پیراهن، نه حرارت آتش به او آسیب رسانید و نه سوز سرما. هنگامی که رحلت او فرا رسید، آن را در بسته ی خاصی قرار داد و به

[صفحه ۶۶۳]

اسحاق سپرد و اسحاق نیز به یعقوب سپرد و یعقوب نیز آن را به یوسف سپرد و همچنان به همراه یوسف بود تا آن لحظه ای که خود را به برادرانش شناسان و آن پیراهن را از جایگاه ویژه اش خارج ساخت تا بسوی پدر بفرستد و آنگاه بود که یعقوب بوی عطر آگین آن را استشمام کرد که قرآن می فرماید:

«... انی لأجد ریح یوسف لو لا أن تفندون.» [۱۰].

و این پیراهن از بهشت بود.

مفضل

می گوید: گفتیم: «فدایت کردم! این پیراهن به کجا و چه کسی انتقال یافت؟»

فرمود: «به اهلش! هنگامی که قائم ما قیام کند به همراه او خواهد بود.»

سپس فرمود: «هر پیامبری دانشی از خود بجای می گذارد یا ارث دیگری از او بماند، سرانجام به آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم می رسد.»

۴- امام صادق علیه السلام فرمود:

«... یکون علیه قمیص رسول الله صلی الله علیه و اله و سلم الذی کان علیه یوم أحد و عمامته السحاب و درع رسول الله صلی الله علیه و اله و سلم و سیف رسول الله ذوالفقار.» [۱۱].

یعنی: پیراهن پیامبر که در جنگ احد بر تن مبارکش بود، عمامه آن حضرت وزره و شمشیرش که «ذوالفقار» [۱۲] نام داشت، همه به هنگام قیام قائم همراه آن حضرت خواهد بود.

[صفحه ۶۶۴]

۵- امام باقر علیه السلام فرمود:

«کانت عصی موسی لآدم علیهم السلام فصارت الی شعیب، ثم صارت الی موسی بن عمران و انها لعندنا و ان عهدی بها آنفا و هی خضراء کهیئتها حین انتزعت من شجرتها و انها لتنطق اذا استنطقت، اعدت لقائنا علیه السلام یصنع بها ما کان یصنع بها موسی بن عمران علیه السلام و انها تصنع ما تؤمر و انها حیث القیت تلقف - ما یأفکون - بلسانها.» [۱۳].

یعنی: عصای موسی نخست مال آدم بود از او به شعیب پیامبر و آنگاه به موسی رسید و اینک آن عصا نزد ما خاندان پیامبر است. من تازه آن را دیده ام که سبز رنگ است، درست بسان هنگامی که از درخت بریده شده است.

آن عصا،

هنگامی که خواسته شود، به قدرت خدا سخن می گوید و برای قائم ما، آماده شده است و آن گرمی از آن، همانگونه بهره می برد که موسی علیه السلام بهره برد. و آن عصا هر آنچه دستور یابد انجام می دهد و هنگامی که افکنده شود هر آنچه را که فریب کاران و ساحران و دروغ پردازان و شیادان روزگار بافته باشند، همه را می بلعد و باطل می سازد.

پاورقی

[۱] غیبت نعمانی، ص ۲۳۸، باب ۱۳، ح ۲۸ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۲۴۸.

[۲] غیبت نعمانی، ص ۳۰۷، باب ۱۹، ح ۲ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۳۸۷.

[۳] بحارالانوار، ج ۶۳، ص ۱۹۴.

[۴] سوره بقره، آیه ۶۰.

[۵] سوره اعراف، آیه ۱۱۷.

[۶] غیبت نعمانی، ص ۲۳۸، باب ۱۳، ح ۲۷ و بحارالانوار، ج ۱۳، ص ۲۲ و ج ۵۲، ص ۳۵۱.

[۷] کافی، ج ۱، ص ۲۳۱، غیبت نعمانی، ص ۲۳۸، باب ۱۳، ح ۲۹ و بحارالانوار، ج ۱۳، ص ۱۸۵ و ج ۵۲، ص ۳۲۴.

[۸] غیبت نعمانی، ص ۲۴۳، باب ۱۳، ح ۴۲ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۵۵.

[۹] اکمال الدین، ج ۲، ص ۶۷۴، ح ۲۸ و بحارالانوار، ج ۱۲، ص ۲۴۸ و ج ۵۲، ص ۳۲۷.

[۱۰] سوره یوسف، آیه ۴۲. یعنی: ... چون کاروان به راه افتاد، پدرشان گفت: اگر مرا دیوانه نخوانید بوی یوسف به مشامم می رسد.

[۱۱] غیبت نعمانی، ص ۳۰۷ و ۳۰۸، باب ۱۹، ح ۲ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۳۸۷.

[۱۲] اشیاء

و وسایل خاص پیامبر، هر کدام نام مخصوص داشتند برای نمونه: پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم عمامه ی مخصوصی داشت که نامش «سحاب» بود. زره ی ویژه ای داشت که نامش «سابعه» بود و شمشیر ویژه ای داشت که نامش «ذوالفقار» بود. و عصای مخصوصی که نامش «ممشوق» بود و ناقه ای داشت که نامش «غضباء» بود. و این از نکات ظریف بود که به هر چیز نام مناسبی نهاده بود.

[۱۳] اکمال الدین، ج ۲، ص ۶۷۳، باب ۵۸، ح ۲۷ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ح ۳، ص ۲۴۵.

امام مهدی در مکه مکرمه

امام مهدی در مکه مکرمه

پس از بیعت مردم با حضرت مهدی علیه السلام در مکه و فروپاشی نظام حاکم بر آن، آن حضرت قدرت را به کف می گیرد و بر تشکیلات و مراکز اداره ی جامعه مسلط می شود.

از روایات چنین دریافت می گردد که نه تنها استبداد حاکم در آن روزگار نمی تواند با حرکت اصلاحی و نجات بخش آن حضرت، رویارویی کند، بلکه نشانگر آن است که مکه و مناطق گوناگون آن، بسرعت در قلمرو حکومت امام علیه السلام قرار می گیرد و نیروی عدالت بر همه جا حاکم می شود.

[صفحه ۶۶۵]

پس از به کف گرفتن تدبیر امور و شئون سرزمین وحی و رسالت، آن اصلاحگر بزرگ، علاوه بر تأمین زندگی مادی و معنوی جامعه با برنامه ریزی وصف ناپذیرش، به اقدامات و کارهای بی سابقه ای نیز دست می زند.

برخی از کارهای آن حضرت عبارتند از:

بازگرداندن مسجد الحرام به حدود اصلی خود

بازگرداندن مسجد الحرام به حدود اصلی خود

امام صادق علیه السلام فرمود:

«اذا قام القائم هدم المسجد الحرام حتى یرده الی أساسه...» [۱].

یعنی: هنگامی که قائم علیه السلام پیا می خیزد مسجد الحرام را به حدود اصلی آن باز می گرداند و مقام ابراهیم را به جایگاه نخستین آن انتقال می دهد.

می دانیم که مسجد الحرام پس از رحلت پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم تاکنون بارها گسترش داده شده و از هر سو، بر آن

افزوده شده است، اما با همه ی اینها باز هم به وضعیت اصلی خویش و نقطه ای که ابراهیم علیه السلام برای آن خطکشی کرد،
نرسیده است چرا که پایه ها

و حدود اصلی آن از «حزوره» [۲] یا نقطه ای می باشد که میان «صفا» و «مروه» است.

این مطلب را از امام صادق علیه السلام آورده اند که: در پاسخ فردی که از حدود مسجدالحرام می پرسید و می گفت: «آیا آنچه را به مسجدالحرام افزوده اند، جزو آن است یا نه؟»

فرمود: «آری! همه جزو مسجدالحرام است و با همه ی این افزودنها به مساحت آن، هنوز به آن نقشه ی خطی که ابراهیم و اسماعیل برای مسجد ترسیم کردند، نرسیده است.» [۳].

[صفحه ۶۶۶]

و فرمود:

«خط ابراهیم بمکه ما بین الحزوره الی المسعی، فذلک الذی خط ابراهیم.» [۴].

یعنی: ابراهیم علیه السلام در مکه میان «حزوره» تا نقطه ای که محل وسیعی است خطکشی کرد و این خطکشی و نقشه، حدود مسجد است.

و نیز «حسین بن نعیم» از امام صادق علیه السلام در مورد نماز خواندن در قسمت‌های جدیدی از مسجدالحرام را میان صفا و مروه، تعیین کردند و مردم تا پیش از این تا صفا طواف می کردند... [۵].

مرحوم فیض کاشانی در مورد جمله ی امام صادق علیه السلام که می فرماید:

«فکان الناس یحجون الی الصفاء.» یا بنا بر نسخه ی دیگری «یحجون من مسجد الصفاء» دو احتمال می دهد:

نخست اینکه: ممکن است منظور این باشد که مردم تا صفا طواف می کردند.

دوم اینکه: از مسجد احرام می بستند. [۶].

به هر حال خلاصه ی این روایات، بیانگر این نکته است که مسجدالحرام در اصل، بسیار بزرگتر از مسجدالحرامی است که اکنون می نگریم و هنگامی که امام مهدی علیه السلام ظهور

نماید، دیوار احاطه کننده ی مسجد را عقب می کشد و دیواری بر جایگاه اصلی آن، همان نقطه ای که ابراهیم و اسماعیل آن را برای مسجدالحرام خطکشی کردند بنیاد می کند و این کار، طواف بر گرد خانه ی دوست را برای عاشقان آسان می سازد بویژه که شمار زائران بیت الله الحرام نیز در عصر درخشان آن گرامی، به دهها میلیون نفر می رسد.

[صفحه ۶۶۷]

پاورقی

[۱] ارشاد مفید، ص ۳۶۴ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۳۸.

[۲] واژه «حزوره» بر وزن «قسوره» نام مکانی است میان صفا و مروه. کافی، ج ۴، ص ۵۳۹.

[۳] کافی، ج ۴، ص ۲۱۰، باب فضل الصلاه فی المسجدالحرام.

[۴] کافی، ج ۴، ص ۲۱۰، ح ۱۲.

[۵] تهذیب، ج ۵، ص ۴۵۳، ح ۱۵۸۴.

[۶] وافی، چاپ قدیم، ج ۲، جزء ۸، ص ۲۸، باب حج ابراهیم.

بازگرداندن مقام ابراهیم به جایگاه اصلی آن

بازگرداندن مقام ابراهیم به جایگاه اصلی آن

در روایت گذشته آمد که امام صادق علیه السلام فرمود:

«هنگامی که قائم بپاخیزد... مقام ابراهیم را به جایگاه اصلی آن باز می گرداند.»

می دانیم که مقام ابراهیم، صخره ای است که آن پیامبر بزرگ به هنگام ساختن کعبه بر روی آن ایستاده است و آن صخره، در زمان پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم در جوار کعبه بوده است که و هنگامی که «عمر» خلافت را به کف گرفت، مقام را از جایگاه آن به نقطه ی دیگری انتقال داد.

هنگامی که امیرمؤمنان علیه السلام پس از عثمان، زمام امور جامعه را به کف گرفت مقرر فرمود که هر بدعتی که در دین پدید آمده است نابود

سازد و همه ی امور و شیوه ها را به سیره و سنت پیامبر گرامی بازگرداند و از جمله تصمیم گرفت که «مقام ابراهیم» را بجای نخست آن که جوار کعبه است بازگشت دهد، اما نفاق پیشگان و بداندیشانی که با هر گام سازنده و اصلاحی آن گرامی، دشمنی می کردند سر به شورش برداشتند و تاخت و تاز به راه انداختند.

آن گرامی، در آن شرایط، بهتر دید که مسأله را بخاطر مسایل مهمتری به وقت دیگر واگذارد و در نتیجه مقام ابرهیم تاکنون در نقطه ای که جایگاه اصلی آن نیست، مانده است.

از اینرو از جمله کارهای امام مهدی علیه السلام پس از ظهور در مکه مکرمه، باز گردانیدن «مقام ابراهیم» به جوار کعبه و جایگاه اصلی آن است و این از کارهایی است که طواف بر گرد خانه ی خدا را آسان می سازد چرا که در آن صورت دیگر لازم نیست که طواف تنها میان رکن و مقام باشد، بلکه تنها طواف بر گرد کعبه کافی است، گر چه اکنون به فتوای فقها، طواف میان رکن و مقام واجب است که این، با بازگشت دادن مقام بجای اصلی خود برداشته می شود و طواف بر گرد کعبه، کفایت می کند.

[صفحه ۶۶۸]

جلوگیری از طواف مستحبی مانع از طواف واجب

جلوگیری از طواف مستحبی مانع از طواف واجب

امام صادق علیه السلام فرمود:

«أول ما يظهر القائم من العدل أن ينادى مناديه: أن يسلم صاحب النافلة لصاحب الفريضة، الحجر الأسود و الطواف.» [۱].

یعنی اولین نشانه های عدالت مهدی علیه السلام در مکه از جمله این است که از طرف او اعلان می گردد که: «هان ای

مردم! هر کس طواف واجب خویش را انجام داده است جای خود را در طواف و کنار حجرالاسود به کسانی که می خواهند طواف واجب انجام دهند، واگذار کند.»

کسانی که در موسم حج در مکه باشند با هجوم سیل آسای جمعیت به هنگامه ی طواف روبرو می گردند، به گونه ای که گاه برخی تلف می شوند و برخی بر اثر فشار شدید سیل جمعیت در اطراف کعبه، زیر پا می افتند.

تازه همه ی این هجوم و فشار جمعیت با وجود مشکلات و موانع و قوانین دست و پاگیر مالیاتهای سنگین است که به بهانه ها و عناوین مختلف در بسیاری از کشورها، سر راه زائران بیت الله الحرام است. و روشن است که در عصر ظهور امام مهدی علیه السلام که تمامی این مقررات دست و پاگیر مربوط به مقدمات حج، از قبیل: جواز سفر، ویزا و دیگر قیود و شروط وارداتی از بلاد کفر، همه و همه، الغا می گردد و سفر بیت الله برای همگان، بدون هیچ قید و شرطی میسر می شود، طبیعی است که شمار زائران بطور گسترده ای رو به افزایش می گذارد و آنگاه است که طواف بر گرد کعبه و حجرالاسود سخت می شود، بویژه که برخی از زائران به اعمال واجب خویش نیز بسنده نمی کنند، بلکه برای ثواب و پاداش بیشتر می خواهند طواف و نماز مستحبی انجام دهند.

به همین جهت است که امام مهدی علیه السلام به زائران خانه ی خدا دستور می دهد که به

[صفحه ۶۶۹]

طواف واجب خویش بسنده نموده و میدان را برای دیگران به منظور انجام

واجبات و آداب حج باز کنند.

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۷۴ و کافی، ج ۴، ص ۴۲۷.

کیفر دزدان خانه خدا

کیفر دزدان خانه خدا

امام صادق علیه السلام فرمود:

«أما ان قائمنا لو قد قام، لأخذ بنی شیبه و قطع ایدیهم و طاف بهم و قال: هؤلاء سراق الله.» [۱].

یعنی: بهوش باشید هنگامی که قائم ما قیام نماید «بنی شیبه» را که کلیددار خانه ی کعبه اند، دستگیر و دست آنان را به کیفر گناهانشان می برد و آنان را می گرداند، چرا که آنان، دزدان خانه ی خدا و اموال و امکانات آن مکان مقدسند.

در روایت دیگری فرمود:

«و قطع ایدی بنی شیبه... و کتب علیها: هؤلاء سراق الکعبه!» [۲].

یعنی: دست «بنی شیبه» را می برد و بر سینه ی آنان نوشته ای نصب می گردد که: «اینها دزدان کعبه اند.»

بنی شیبه، خدمتگزاران کعبه و کلید داران آنند که نسل به نسل این مقام را قبضه کرده و بجای خدمت و تلاش صادقانه، اموال، امکانات و ذخائری را که مردم به بیت الله هدیه کرده اند می برند و به ناروا می خورند و هر گونه که هوای دلشان خواست در آن تصرف می کنند. به همین جهت است که امام مهدی علیه السلام آنان را «دزدان کعبه» می نامد... و تنها به بریدن دست آنان بسنده نمی کند، بلکه دستور می دهد آنان را بگردانند تا برای دیگر غارتگران، خودکامگان و همه ی کسانی که در ثروتها و امکانات خود و دیگران به ناروا تصرف می کنند، عبرت انگیز و عبرت آموز باشند و بدانند که کیفر تجاوز

به حقوق و حدود مردم، قطع دست تجاوزکار با

[صفحه ۶۷۰]

شمشیر عدالت، در دنیا و عذاب خفت بار و سهمگین نیز، در آخرت است.

اینها برخی از عملکرد ویژه‌ی امام مهدی علیه السلام در مکه‌ی مکرمه است که علاوه بر برنامه‌های سیاسی، اجتماعی، اقتصادی، رفاهی، قضایی، مدنی، فرهنگی... برای مکه، بسان دیگر شهرها دارد که در بخشهای آینده خواهد آمد.

پاورقی

[۱] کافی، ج ۴، ص ۲۴۳.

[۲] ارشاد مفید، ص ۳۶۴ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۲۹۳ و ۳۸۷.

در مدینه منوره

در مدینه منوره

امام مهدی علیه السلام پس از تدبیر امور و تنظیم شئون مردم و گزینش افراد کارا و پروا پیشه‌ای برای اداره‌ی آن منطقه، مکه را بسوی مدینه، ترک می‌کند، اما پس از خروج آن حضرت از مکه، برخی از جنایت‌کاران می‌شورند و برگزیده‌ی او برای اداره امور را، به قتل می‌رسانند.

خبر این جنایت هولناک در میان راه به آن گرامی می‌رسد و به مکه بازمی‌گردد و این گروه شورشی و تجاوزکار را سرکوب نموده و ریشه و شاخ و برگ آشوب و فتنه را از بن برمی‌کند و با نصب شخصیت دیگری برای اداره‌ی امور، بسوی مدینه حرکت می‌نماید.

در مدینه به کارهایی دست می‌زند که نیاز به تفسیر و توضیح دارد اما ما در اینجا تنها با اشاره می‌گذریم. از جمله‌ی آن کارها این است که برخی قبرها را می‌شکافد و جسد‌ها را خارج می‌کند و به آتش می‌کشد....

یک سؤال و جواب

یک سؤال و جواب

پس از مدینه‌ی منوره و تنظیم شئون آن، حضرت مهدی علیه السلام به کجا حرکت می‌کند؟

از روایاتی این نکته دریافت می‌گردد که آن حضرت از مدینه منوره بسوی عراق حرکت می‌کند و از کنار رشته کوه‌های «شمر» و «حائل» و «رفحاء» می‌گذرد و آنگاه به نجف می‌رسد.

اما اینکه در داخل عراق مستقر در کجا مستقر می گردد و پایتخت و مرکز حکومت جهانی و عادلانه ی او کجا خواهد بود؟
پاسخ این دو سؤال را در بخش آینده

خواهیم خواند.

مرکز حکومت امام مهدی یا پایتخت جهانی او

مرکز حکومت امام مهدی یا پایتخت جهانی او

مسافت میان کوفه و نجف، کمتر از ده کیلومتر است و بخاطر مناطق مسکونی که در این سالها ایجاد شده، شهر «نجف» به «کوفه» متصل شده است.

کوفه، پس از ظهور حضرت مهدی علیه السلام موقعیت شکوه باری می یابد چرا که طبق روایات رسیده از امامان معصوم علیهم السلام آنجا مرکز حکومت عادلانه و جهانی اسلام و قرآن و پایتخت دولت او خواهد شد.

اینک برخی از روایات در این مورد:

۱- امیرمؤمنان علیه السلام ضمن بیانی پیرامون ظهور مهدی علیه السلام فرمود:

«ثم يقبل الى الكوفة فيكون منزله بها، فلا يترك عبدا مسلما الا اشتراه و أعتقه و لا غارما الا قضى دينه و لا مظلما لأحد من الناس الا- ردها و لا يقتل عبدا الا أدى ثمنه -فديه مسلمة الى أهلها- و لا يقتل قتيل الا قضى عنه دينه و ألحق عياله فى العطاء حتى يملأ الأرض قسطا و عدلا، كما ملئت ظلما و جورا و عدوانا.»

و يسكن هو و أهل بيته الرحبه و الرحبه انما كانت مسكن نوح و هى أرض طيبه، لا يسكن رجل من آل محمد صلى الله عليه و اله و سلم و لا يقتل الا بأرض طيبه زاكيه، فهم الأوصياء الطيبون.» [۱].

یعنی: سپس به کوفه روی می آورد که قرارگاه و منزل اوست. برده ی مسلمانی در بندی نمی ماند، جز اینکه او را می خرد و آزاد می سازد و بدهکاری نمی ماند، مگر اینکه دین او را می دهد و مظلومه ای نمی ماند جز اینکه آن را می پردازد و

کشته ای نمی ماند مگر اینکه دیه او را می دهد و... کشته ای نمی ماند جز اینکه دین او را

[صفحه ۶۷۲]

پرداخته و خانواده ی او را تأمین می کند و همه ی امور را تدبیر و کارها را تنظیم می نماید تا آنجایی که زمین را سرشار از عدل و داد می نماید، همانگونه که به هنگامه ی ظهور او، از ظلم و جور لبریز است.

آن حضرت و خاندانش در «رحبه» سکونت می کنند، همان نقطه ای که قرارگاه و مسکن حضرت نوح علیه السلام و سرزمین پاک و پاکیزه بود. و می دانیم که هیچ مردی از خاندان وحی و رسالت، جز در سرزمین پاک و پاکیزه، مسکن برنگزید و جز در سرزمین پاک به شهادت نرسید. و امام مهدی و خاندانش علیهم السلام جانشین پاکان و برگزیدگان هستند....

۲- مفضل به امام صادق علیه السلام گفت:

«یا مولای!... کل المؤمنین یکونون بالکوفه؟»

قال علیه السلام: «ای والله... لا- ببقی مؤمن الا- کان بها أو حوالیها و لیلغن مجاله فرس منها ألفی درهم و لیودن اکثر الناس أنه اذا قام القائم و دخل الکوفه، لم یبق مؤمن الا و هو بها.» [۲].

یعنی: «سرورم!... آیا همه ی مؤمنان راستین در عصر ظهور قائم علیه السلام در کوفه خواهند زیست؟»

فرمود: «آری!... همه در کوفه یا پیرامون آن خواهند بود و کوفه بها و ارزشی خواهد یافت که هر متر از آن، از مرز دو هزار درهم خواهد گذشت. و مردم باایمان به هنگامی که قائم علیه السلام وارد شهر کوفه شد و آنجا مرکز حکومت عادلانه ی جهانی او

گردید، دوست می دارند در آنجا باشند و همواره دل‌های ایمان آورندگان در آنجاست.»

۳- امام مجتبی علیه السلام در این مورد فرمود:

«لموضع الرجل فی الكوفه أحب من دار بالمدينه.» [۳].

[صفحه ۶۷۳]

یعنی: جای یک قدم زمین در کوفه، برای من دوست داشتنی تر از خانه ای در مدینه است.

۴- امام باقر علیه السلام در روایتی پیرامون حضرت مهدی علیه السلام فرمود:

«ثم يرجع الی الكوفه، فیبعث الثلاثمائه و البضعه عشر رجلا الی الآفاق کلها، فیمسح بین اکتافهم و علی صدورهم، فلا یتعابون فی قضاء...» [۴].

یعنی: سپس آن حضرت به کوفه باز می گردد و از آن پایگاه عادلانه جهانی، فراتر از سیصد شخصیت شایسته و وارسته و ساخته شده که هر کدام قهرمانی در میدان علم و تقوا و شجاعت و کارآیی و تدبیر و کیاست هستند به سراسر جهان گسیل می دارد.

دست دگرگون ساز و مبارک خویش سرا بر سینه ی آنان می ساید و آنان چنین می شوند که در هیچ برنامه و مشکل علمی و حقوقی و سیاسی و امنی مانند و شئون فرهنگی، اخلاقی، فقهی و اجتماعی جامعه را با درایت تنظیم می نمایند.

۵- از امام صادق علیه السلام آورده اند که فرمود:

«إذا قام قائم محمد صلی الله علیه و اله و سلم... اتصلت بیوت الكوفه بنهر کربلاء.» [۵].

یعنی: هنگامی که قائم علیه السلام قیام کند - کوفه را پایگاه عدالت و تقوای جهانی می سازد- و آنجا، چنان گسترش می یابد که خانه های کوفه به شهر کربلا می رسد.

۶- مفضل در این مورد پرسید:

«یا سیدی!... فأین

تکون دار المهدی و مجتمع المؤمنین؟»

قال علیه السلام: «دار ملکه: الکوفه و مجلس حکمه: جامعها و بیت ماله و مقسم غنائم المسلمین: مسجد السهله و موضع اشتری شبرا - من أرض السبع - بشر من ذهب... و لتصیرن الکوفه أربعه و خمسين میلا و لیجاورن قصورها کربلاء...» [۶].

[صفحه ۶۷۴]

یعنی: «سرورم! قرارگاه حضرت مهدی علیه السلام و ایمان آورندگان خاص به حق، در کجا خواهد بود؟»

فرمود: «پایتخت آن حضرت، کوفه خواهد بود و مرکز قضاوت عادلانه ی او، مسجد جامع آن و مرکز اصلی بیت المال، مسجد سهله در نزدیکی کوفه.

و آن شهر و سرزمین آن، ارزش و بهایی می یابد که با طلا برابری می کند و چنان گسترش می یابد که مساحت آن به ۵۴ میل می رسد و قصرهای آن تا کربلا امتداد می یابد.

پاورقی

[۱] تفسیر عیاشی، ج ۱، ص ۶۶ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۵، ص ۲۲.

[۲] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۷۵.

[۳] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۸۵ و ج ۱۰۰، ص ۳۸۵.

[۴] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۴۵.

[۵] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۳۶ و ارشاد مفید، ص ۳۶۲.

[۶] بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۱۱.

بزرگترین مسجد در سراسر جهان

بزرگترین مسجد در سراسر جهان

مسجدها در سراسر گیتی بسیارند و از نظر مساحت و ساختمان با هم متفاوتند و در بیشتر آنها، روزهای جمعه و ایام هفته، نماز جمعه و جماعت برپا می گردد.

مذاهب چهارگانه ی اهل سنت، نماز جماعت و اقتدای به هر فردی، خواه نیکوکار و عدالت پیشه باشد و یا بدکار و فاجر، جایز می دانند اما مذهب شیعه که

مذهب اهل بیت پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم است در امام جماعت، عدالت را که به مفهوم «پروا پیشگی و انجام واجبات و ترک محرمات دینی» است، شرط می داند و بر این اساس است که سیره ی شیعیان بر این بوده است که نمازهای خویش را به دانشوران، مجتهدین، فضلا و مراجع تقلید، اقتدا می کنند و با هر کس نماز جماعت نمی خوانند.

روشن است که امام جماعت به هر میزان از نظر دانش، عدالت و تقوا برجسته تر باشد، درجه ی مقبولیت نماز او در پیشگاه خدا بیشتر و به بارگاه حق نزدیکتر می باشد و نماز با چنین کسانی، پاداش و ثواب بیشتر و پرشکوهتری دارد.

به همین جهت، نماز به امامت پیشوی معصوم که براسستی مجمع تمامی فضایل و کمالات و مظهر همه ی ارزشها و الایهاست از نظر پاداش، وصف ناپذیر است و هیچ تردیدی نیست که نماز با اقتدای به او نماز دیگری است. اما متأسفانه امت اسلامی از هنگام رحلت پیشوای بزرگ توحید، پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم تاکنون از این

[صفحه ۶۷۵]

پاداش بزرگ عبادی و ثواب وصف ناپذیر و اثرات شکوهمند آن محروم گشته است.

آری! زمان امیرمؤمنان علیه السلام گروهی از مسلمانان آگاه از این نعمت بزرگ بهره ور شده و به پاداش نماز با پیشوای معصوم به مدت چندین سال کامیاب گشتند و حضرت مجتبی علیه السلام نیز امکان یافت مدتی این فریضه ی بزرگ اسلامی را به جماعت و امامت خویش بیا دارد و مردم به برکت امامت او و نمازش مفتخر گردند.

اما! دریغ که

دوران کوتاهی بود و آنگاه این باب رحمت و برکت بسته شد و امامت نمازهای جمعه و جماعت بدست مدعیان خلافت و امرای دست نشانده ی استبداد و ارتجاع افتاد، مسجدها در انحصار آنان قرار گرفت و زشت کارانی بسان فرزند آن زن جگرخواره، پسرش آن عنصر بدمست و تبهکار و آلوده دامن، «ولید بن عقبه» امیر پلیدی که در حال مستی، نماز صبح را به جماعت، چهار رکعت خواند و از شدت مستی و زیاده روی در میخوارگی به محراب خویش استفراغ کرد و در حال نماز یاهه سرایی نمود... و بسیاری دیگر از همین قماش عناصر پلید و فریب کاری که هم پستها و امکانات و قدرت ملی را به انحصار خویش در آوردند و هم دین، آیین، مسجد، محراب و معبدها را در خدمت جنایات خویش خواستند.

آری! هیچیک از امامان معصوم از حضرت سجاد گرفته تا حضرت امام حسن عسکری علیه السلام نتوانستند نماز جماعت بخوانند، حتی حضرت رضا علیه السلام از سوی استبداد حاکم، اجازه و امکان آن را نیافت که نماز را برای یک مرتبه هم که شده است، اقامه نماید با اینکه به اصطلاح ولایت عهد بود و به نام گرامیش، سکه زده بودند.

اما پس از ظهور حضرت مهدی علیه السلام و استقرار در کوفه، همه ی دلهای تشنه ی حق و عدالت و ایمان و تقوا بدانجا توجه می یابد، بیشتر شیعیان در سراسر کره ی زمین چشم بدانجا می دوزند و می کوشند که بدانجا هجرت کنند.

و در بحثهای گذشته در روایت خواندیم که کوفه از هر سو گسترش خواهد یافت و با اینکه

فاصله آن با کربلا بیش از ۶۰ کیلومتر است، بدان شهر متصل خواهد گشت.

[صفحه ۶۷۶]

امام مهدی علیه السلام در مسجد جامع کوفه، نماز جمعه را بر پا خواهد ساخت و طبیعی است که مسجد مملو از نمازگزاران خواهد گشت چرا که با وجود گستردگی مسجد در آن روزگار، باز هم گنجایشش انبوه، انبوه توده های نمازگزارانی را که برای اقتدای به آن حضرت می شتابند، نخواهد داشت.

و سبب این ازدحام جمعیت آن است که تمامی مردم از هر قشر و طبقه ای بدون استثناء، برای اقتدای به امام علیه السلام از خود اشتیاق وصف ناپذیری نشان می دهند و جز کسانی که زمین گیرند و توان حرکت ندارند، کسی از نماز به امامت حضرت بقیه الله تخلف نمی ورزد.

اینک نمونه ای از روایات را در این مورد می آوریم:

۱- امام باقر علیه السلام در روایتی طولانی در این مورد می فرماید:

«... حضرت مهدی علیه السلام وارد کوفه می گردد، سه پرچم برای او در اهتزاز است که برای او آرام می گردند، در آنجا وارد مسجد می گردد و برای توده های گرد آمده و مشتاق، خطبه می خواند و مردم در چنان شور و حالی هستند که سخنان آن حضرت در میان گریه های آنان شنیده نمی شود.

در جمعه ی دوم، مردم می گویند که: «هان ای فرزند گرامی پیامبر! نماز به امامت شما با نماز به امامت پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم برابری می کند و مسجد پاسخگوی سیل شیفتگان به نماز و نیایش و سخنرانی شما نیست.»

امام علیه السلام پاسخ می

دهد که: «مسجدی برای شما خواهم ساخت که گنجایش جمعیت شما را داشته باشد.»

آنگاه بسوی نجف خارج می گردد و نقشه ی مسجد شکوهبار و بی نظیری را می کشد که ۱۰۰۰ درب دارد و پاسخگوی همه ی نمازگزاران...» [۱].

نظیر همین روایت از امام صادق علیه السلام نیز آمده است. [۲].

[صفحه ۶۷۷]

البته روشن است که نسبت دادن کشیدن نقشه ی مسجد به آن حضرت، بدین معناست که به دستور او این برنامه اجرا می شود نه اینکه خود مباشر کار باشد.

به هر حال آنچه از این روایت دریافت می گردد این است که آن حضرت خود به دشت و صحرا، گام می گذارد و دستور نقشه و بنیاد و تکمیل مسجدی را می دهد که در تاریخ بشریت بی نظیر است و ۱۰۰۰ درب دارد.

اگر ساختمان مسجد را بدین صورت تصور کنیم که از هر سو ۲۵۰ درب دارد، طبیعی است که دربها هر کدام برای ورود و خروج انبوه انسانها گسترده است و رد این صورت کمتر از سه متر نمی تواند باشد، با این حساب تنها عرض دربها، از هر سو به ۷۵۰ متر می رسد، طبیعی است که فاصله ی میان هر دربی با درب دیگر نیز باید دیوار باشد و آن هم کمتر از ده متر نمی تواند باشد.

در اینصورت است که طول دیوارها در میان دربها از هر سو به ۲۵۰۰ متر می رسد و اگر ۷۵۰ متر، طول دربهای را از هر سو بدان بیافزاییم طول هر سمت مسجد ۳۲۵۰ متر می گردد و اگر برای بدست آوردن مساحت مسجد

این عدد را در خود آن، ضرب کنیم، رقمی چون ۱۰۵۶۲۵۰۰ متر مربع حاصل ضرب و مساحت مسجد است.

طبیعی است که نزدیک چنین مسجد شکوهمند و برای سیل نمازگزاران آن، باید وضوخانه و مراکز نظافت و بهداشت نیز ساخت. اینجاست که بزرگترین مسجد در جهان ساخته می شود و در کنارش همه ی امکانات و تأسیسات لازم برای پاسخگویی به این سیل جمعیت نمازگزار، آماده می گردد.

و این یکی از دستاوردهای بزرگ و یکی از طرحهای عمرانی و فرهنگی و مذهبی آن گرامی است که در عصر درخشان حکومتش در کنار دیگر طرحها و برنامه ها پیاده می شود.

[صفحه ۶۷۸]

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۳۰ و غیبت طوسی، ص ۲۸۰.

[۲] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۳۷. فی روایه مفضل قال سمعت ابا عبدالله علیه السلام یقول: «اذا قام قائم آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم بنی فی ظهر الکوفه مسجد له الف باب.

امام مهدی در سرزمین قدس

امام مهدی در سرزمین قدس

در بحث از جنبش «سفیانی» - گذشت که امام مهدی علیه السلام برای درهم کوبیدن بساط فریب و دجالگری و بیداد سفیانی - پس از استقرار حکومت عادلانه اش در جزیرهالعرب و عراق، از کوفه بسوی شام حرکت می کند و در آن روزگاران «سفیانی» در «رمله» در سرزمین فلسطین و شمال شرقی قدس خواهد بود.

امام مهدی علیه السلام با لشکر شکوهمند خویش به فلسطین می رسد و پیکاری سخت میان دو نیروی حق و باطل رخ می دهد که سرانجام با پیروزی نیروهای امام عصر علیه السلام و شکست و نابودی جنبش سفیانی، جنگ به پایان می رسد.

روایات در

این مورد، بیانگر این مطلب است که حضرت مهدی علیه السلام به دروازه ی شهر «لد» [۱] در فلسطین می رسد و موضع رژیمهای حاکم بر فلسطین و اردن در آن روزگار روشن نیست جز اینکه بی تردید آن گرامی تمامی حکومتهای سیاهکار و ستم پیشه را در هم می کوبد و همه ی استبدادگران منحرف را نابود می سازد و مردم را از بند فریب و دجالگری و اسارت آنها رهایی می بخشد.

در دروازه ی همان شهر لد در فلسطین است که عیسی بن مریم علیه السلام برای بیعت با آن حضرت از آسمان به زمین فرود می آید که در بحثهای آینده توضیح بیشتر آن را می خوانیم.

پاورقی

[۱] «لد» روستایی است در نزدیکی بیت المقدس در سرزمین فلسطین. مرصداالاطلاع علی اسماء الامکنه و البقاع، ج ۳، ص ۱۲۰۲.

فرود آمدن عیسی از آسمان

فرود آمدن عیسی از آسمان

فرود آمدن عیسی بن مریم از آسمان به هنگام قیام امام مهدی علیه السلام، از دیدگاه همه ی مسلمانان با وجود اختلاف در مذهب، یک واقعیت ثابت و از اموری است که تردید در آن راه ندارد.

[صفحه ۶۷۹]

و شاید تنها حکمت فرود آمدن آن حضرت در قیام امام مهدی علیه السلام تقویت حرکت جهانی آن حضرت و اعتراف و تصدیق به حقانیت آن وجود گرانمایه و امامت اوست، بویژه که حضرت عیسی به امام مهدی علیه السلام اقتدا می کند و به امامت او نماز می گذارد و امامت جهانی و آسمانی او را تصدیق و تأیید می کند.

فرود آمدن عیسی علیه السلام از آسمان به زمین، از شگفت انگیزترین شگفتیهای تاریخ و از

مهمترین رخدادهای و بزرگترین نشانه‌ها و پرشکوه‌ترین دلایل بر حقانیت امام مهدی علیه السلام است.

آیا شگفت‌انگیز نیست که انسانی، مدتی در روی زمین زندگی کند، آنگاه به آسمانها عروج نماید و در آنجا هزارها سال زندگی کند آنگاه همگام به قیام جهانی حضرت مهدی علیه السلام به خواست خدا و دستور او فرود آید و ضمن تصدیق و اقرار به امامت آن حضرت با او نماز بگذارد و حرکت نجات بخش و آسمانی آن حضرت را یاری کند؟

با آگاهی از اینکه این انسان والا و بزرگ از دیگر انسانها، به جهاتی ممتاز است:

۱- نخست اینکه او پیامبری از پیامبران بزرگ الهی است.

۲- او صاحب شریعت و کتاب آسمانی است، گرچه دست تحریف و خیانت پس از او به شریعت و مکتب او دراز شده و آن را با بافته‌های جاه طلبانه و... آمیخته است.

۳- او را خدای جهان آفرین بدون پدر و تنها از مادری پاک و پاکیزه و به عنوان نشانه، بدنیا آورده است.

۴- امت او اینکه در سراسر جهان از هزار میلیون نفر می‌گذرد که در میان آنان از همه ی قشرها و طبقات، از انسانهای عادی گرفته تا شاهان، رؤسای جمهور و دیگر چهره‌های مشهور هستند و قدرت بزرگ و وزنه ی سنگینی را می‌سازند.

۵- میلیونها تمثال از آن حضرت و بنام او در معابد و کلیساها، مدارس، خانه‌ها و... نصب شده و بر سینه ی پیروانش آویخته است.

[صفحه ۶۸۰]

۶- علاوه بر آنچه رفت، عقاید انحرافی و شرک آلودی را نیز که برخی از

مسلمانان بدان دچار گشته و بر اساس آن او را «پسر خدا» یا «خدا» می‌پندارند نیز باید در نظر گرفت که ذات مقدس ربوبی از گفتار باطل و بی‌اساس کافران و مشرکان، منزّه است.

با دقت به همه‌ی این امور، روشن است که عیسی بن مریم علیه السلام نزد مسیحیان مقدس‌ترین موجود است و طبیعی است که دیگر مکتبها و ادیان نیز در برابر شخصیت آن حضرت، سر تعظیم فرود می‌آورند و مسلمانان نیز به پیروی از قرآن کریم او را آنگونه که هست، بنده‌ی وارسته و شایسته‌ی خدا و پیامبر بزرگ او می‌شمارند و همانگونه که قرآن بارها او را به پاکی و طهارت و قداست و احترام یاد می‌کند، او را تجلیل می‌کند. و به نظر می‌رسد بخاطر اهمیت این موضوع و شکوه و شخصیت والای آن حضرت است که او به اراده‌ی خدا و برای تقویت حرکت جهانی و نجات بخش امام مهدی علیه السلام در عصر ظهور و قیام آن حضرت از آسمان فرود می‌آید.

و نیز بخاطر اهمیت بسیار موضوع است که روایات بسیاری در این مورد از پیامبر و خاندان وحی و رسالت علیهم السلام رسیده و در آن به فرود آمدن عیسی علیه السلام و اقتدای او به امام مهدی علیه السلام و تصدیق و تأیید آن اصلاحگر بزرگ عصرها و نسلها تصریح شده است.

برای نمونه: هنگامی که به مجموعه‌های روایی بنگریم در می‌یابیم که انبوهی از علمای اهل سنت، حافظان و امامان حدیث، آنان همگی بطور متواتر، جریان فرود آمدن عیسی علیه

السلام از آسمان به هنگامه ی قیام امام مهدی علیه السلام را، با صراحت کامل آورده اند گرچه برخی از آنان نخواستند به این حقیقت حدیثی و اسلامی تصریح کنند و آنگونه که هست آن را ترسیم نمایند. به همین جهت است که برخی از آنان روایات را مخلوط می کنند و آغاز و پایان آنها را حذف می نمایند یا با واژه ها و الفاظ روایات، برای اهدافی که خدا می داند، بازی می کنند.

[صفحه ۶۸۱]

برای نمونه:

۱- «بخاری» که از ائمه حدیث اهل سنت شناخته می شود و کتاب او در صدر کتب صحاح قرار دارد، حقیقت اقتدای عیسی علیه السلام را به امام مهدی علیه السلام را می آورد اما با رعایت اجمال و ابهام.

او روایت را اینگونه نقل می کند:

«... قال رسول الله صلى الله عليه و اله و سلم: كيف أنتم اذا نزل ابن مريم فيكم و امامكم منكم.» [۱].

یعنی: چگونه خواهید بود هنگامی که فرزند مریم، عیسی، در میان شما فرود آید، در حالی که امام شما نیز در جامعه ی شما حضور دارد.

۲- «مسلم» در صحیح خود [۲] و «دیلمی» در کتاب «فردوس الاخبار» و «احمد بن حنبل» در مسند خویش داستان فرود آمدن عیسی علیه السلام و اقرار و اعتراف او به وجود گرانیامیه حضرت مهدی علیه السلام و... را آورده اند، اما همانگونه کوشیده اند که نام آن حضرت را نیاورند. [۳].

۳- «نعیم بن حماد» استاد «بخاری» داستان نزول عیسی علیه السلام را می آورد اما او نیز نمی خواهد نام مبارک حضرت مهدی علیه السلام

را به صراحت ترسیم کند و به همین جهت اینگونه روایت می کند:

«یهبط المسيح عيسى بن مريم عند القنطرة البيضاء على باب دمشق الشرقي، طرف السحر (أى: يكون نزوله فى وقت السحر) تحمله غمامه، واضعا يديه على منكب ملكين، عليه ريطان مؤتزا باحدهما، مرتديا بالأخرى، اذا أكب رأسه يقطر منه كالجمان، فيأتيه اليهود فيقولون: «نحن أصحابك.»

فيقول: «كذبتم!»

[صفحة ٦٨٢]

ثم تأتيه النصارى، فيقولون: «نحن أصحابك.»

فيقول: «كذبتم! بل أصحابي المهاجرون، بقيه أصحاب الملحمة.»

فيأتي مجمع المسلمين حيث هم، فيجد خليفهم يصلى بهم، فيتأخر المسيح حين يراه، فيقول: «يا مسيح الله! صل بنا.»

فيقول: «بل أنت فصل بأصحابك، فقد رضى الله عنك، فانما بعثت وزيرا و لم أبعث أميرا.»

فيصلى بهم خليفه المهاجرين ركعتين مره واحده و ابن مريم فيهم. [٤].

یعنی: حضرت عیسیٰ علیہ السلام بر دروازه ی شرقی دمشق و کنار پل «بیضاء» به هنگامه ی سپیده ی سحر در حالی که بر ابر، سوار است و دستهایش بر شانه ی دو فرشته است و دو قطعه پارچه نفیس بر اندام اوست از آسمان به زمین فرود می آید. و هنگامی که سر خم می کند نور و درخشندگی خاصی از چهره اش پرتوافکن است، نخست یهودیان بسوی او می شتابند و می گویند: «ای پیامبر خدا! ما یاران تو هستیم.»

آن حضرت بدانان پاسخ می دهد: «دروغ می گویند.»

آنگاه مسیحیان به حضورش شتافته و می گویند: «ما یاران تو هستیم.»

به آنان نیز می گویند: «شما نیز دروغ می گویند. یاران راستین من، مهاجرین هستند، باقی مانده ی اصحاب حماسه.»

آنگاه مسلمانان به حضورش شرفیاب می گردند در حالی

که یهودیان و مسیحیان نیز آنجا هستند و عیسی علیه السلام، امام و خلیفه ی راستین مسلمین (حضرت مهدی علیه السلام) را در میان آنان می نگرد که مسلمانان به امامت او نماز می گذارند.

مسیح نیز با دیدن آن منظره برای اقتدای به امام مسلمین پشت سر آن حضرت قرار می گیرد که امام مهدی علیه السلام می گوید: «ای پیامبر خدا! شما برای ما نماز جماعت بخوانید.»

مسیح پاسخ می دهد: «نه! هرگز! شما باید نماز را برای مردم بخوانید و همگی به

[صفحه ۶۸۳]

شما اقتدا نمایند، چرا که شما بنده ی شایسته ی خدا و حجت او هستید. خدا از شما خوشنود است و من به عنوان وزیر شما مبعوث شده ام و نه امیر.»

آنگاه خلیفه ی مهاجرین، امام مهدی علیه السلام نماز می خواند و همگی از جمله حضرت مسیح علیه السلام بدان حضرت اقتدا می کنند.

۴- و نیز «نعیم بن حماد» روایت دیگری را می آورد و آن را از «حذیفه» و او نیز از پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم نقل می کند، اما متأسفانه باز هم با الفاظ و واژه های روایت بازی می کند، اینگونه:

«فیهبط عیسی فیرحب به الناس و یفرحون بنزوله لتصدیق حدیث رسول الله صلی الله علیه و اله و سلم ثم یقول للمؤذن: «أقم الصلاة!»

ثم یقول الناس: «صل بنا.»

فیقول: «انطلقوا الی امامکم فلیصل بکم فانه نعم الامام.»

فیصلی بهم امامهم فیصلی معهم عیسی.» [۵].

یعنی: سپس عیسی علیه السلام فرود می آید و مردم به او خوش آمد می گویند و از آمدنش که

تصدیق حدیث پیامبر و پیشگویی اوست، شادمان می گردند سپس به مؤذن دستور می دهد که: «اذان بگو تا نماز برپا گردد.»

آنگاه مردم از او می خواهند به عنوان امام برای مردم نماز بخواند که می گوید: «هان! ای مردم! شما بسوی امام خویش بروید تا او برای شما به عنوان امام نماز بخواند چرا که خوب امام و شایسته پیشوایی است.»

آنجاست که امام مردم، نماز می خواند و همگی از جمله حضرت عیسی علیه السلام به او اقتدا می کنند و به امامت او (حضرت مهدی علیه السلام) نماز می گذارند.

آری! خواننده ی عزیز! به این روایت بنگر تا روشن شود که این گروه، چگونه به روایات پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم بازی می کنند و بجای تصریح به نام مبارک حضرت مهدی علیه السلام گاهی از او به «امامکم» تعبیر می کنند و گاه به «خلیفتم» و در برخی کتابهایشان نیز به

[صفحه ۶۸۴]

«أمیرهم».

اما در همین حال، برخی از علمای اهل سنت و از انسانهایی که تعصبات و جهت گیریها و هواهای دلشان بر قلمشان چیره نشده است، همین روایت و نظیر آن را بدون خرابکاری و دستکاری و قلب حقایق، روایت می کنند که برای نمونه برخی از روایات در این مورد را می آوریم:

۱- از ابوسعید خدری آورده اند که: پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم فرمود:

«منا الذی یصلی ابن مریم، خلفه.» [۶].

یعنی: از خاندان ماست آن کسی که عیسی بن مریم به امامت او نماز می گذارد.

۲- از حدیث آورده اند که: پیامبر گرامی

صلی الله علیه و اله و سلم فرمود: «... یلتفت المهدی و قد نزل عیسی بن مریم... فیقول المهدی: «تقدم وصل بالناس.»

فیقول عیسی بن مریم: «انما أقیمت الصلاة لك.»

فیصلی عیسی خلف رجل من ولدی، فاذا صلیت قام عیسی حتی جلس فی المقام فیبايعه.» [۷].

یعنی: حضرت مهدی علیه السلام متوجه می شود که عیسی علیه السلام از آسمان فرود آمده است به همین جهت به او می گوید: «شما پیش بایستید و برای مردم نماز بخوانید.»

عیسی علیه السلام پاسخ می دهد: «نماز، تنها، بوسیله و به امامت شما، برپا می گردد.»

و خود آن پیامبر بزرگ به امام مهدی علیه السلام اقتدا می کند و نماز می خواند و آنگاه با آن حضرت بیعت می نماید.

۳- از ابن عباس آورده اند که پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم فرمود:

«و الذي بعثني بالحق بشيرا لو لم يبق من الدنيا الا يوم واحد لطول الله ذلك اليوم»

[صفحه ۶۸۵]

حتی یخرج فیہ ولدی المهدی فینزل عیسی بن مریم فیصلی خلفه.» [۸].

یعنی: بخدایی که مرا به حق و مژده رسان برانگیخت اگر از دنیا تنها یک روز باقی بماند، خداوند آن روز را طولانی می سازد تا در آن روز فرزندان مهدی ظهور نمایند و عیسی بن مریم از آسمان فرود می آید و به امامت او نماز می گذارد.

۴- از امیرمؤمنان علیه السلام در داستان «دجال» فرمود:

«... و یدخل المهدی علیه السلام بیت المقدس و یصلی بالناس اماما، فاذا كان يوم الجمعة و قد أقیمت الصلاة، نزل عیسی بن مریم علیه السلام بثوبین مشرقین،

أحمر، كأنما يقطر من رأسه المهدى عيسى، فيقول لعيسى: «يا بن البتول! صل بالناس.»

فيقول: «لك أقيمت الصلاة.»

فيتقدم المهدى عليه السلام فيصلى بالناس و يصلى عيسى خلفه و يبایعه...» [۹].

یعنی: مهدی وارد بیت المقدس می گردد و به عنوان امام با مردم نماز می گذارد. آنگاه روز جمعه فرا می رسد و نماز برپا می شود و عیسی علیه السلام در حالی که دو پیراهن درخشنده بر تن دارد با چهره ای گندمگون و آراسته، با موهای شانه کرده و منظم و قیافه ای درخشان که شبیه ترین انسانها به پدرتان ابرهیم خلیل است، از آسمانها فرود می آید.

حضرت مهدی علیه السلام او را می نگرد و به او می گوید: «هان ای فرزند بتول! بیا و به امامت، بر ما نماز بگذار.»

عیسی پاسخ می دهد: «نماز به امامت تو برپا می گردد.»

و آنگاه مهدی علیه السلام پیش می آید و با مردم نماز می گذارد و حضرت عیسی به امامت او نماز می خواند و با او بیعت می نماید.

[صفحه ۶۸۶]

پاورقی

[۱] صحیح بخاری، ج ۲، ص ۱۵۸، باب نزول «عیسی بن مریم» و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۱، ص ۵۱۹ از منابع متعدد.

[۲] صحیح مسلم، کتاب الایمان، ج ۲، ص ۵۰۰، باب «نزول عیسی بن مریم».

[۳] مسند احمد، ج ۲، ص ۳۳۶، چاپ مصر، نور الابصار شبلنجی، ص ۱۷۰ و عقد الدرر ص ۲۲۹.

[۴] الملاحم و الفتن، ابن طاووس، باب ۱۸۷، ص ۸۳ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۱، ص ۵۲۷.

[۵] الملاحم و الفتن، ابن طاووس، باب ۱۸۷

و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۱، ص ۳۲۱.

[۶] عقداالدرر، باب ۱۰، ص ۲۳۰ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۱، ص ۵۳۵ از منابع متعدد اهل سنت.

[۷] عقداالدرر، باب ۱۰، ص ۲۳۰ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۱، ص ۵۳۷ از منابع متعدد اهل سنت.

[۸] فرائد السمطين، ج ۲، ص ۳۱۲ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۷۱.

[۹] عقداالدرر، ص ۲۷۴، باب ۱۲ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۳، ص ۱۲۲.

نزول عیسی از دیدگاه علمای اهل سنت

نزول عیسی از دیدگاه علمای اهل سنت

۱- «آلوسی» در مورد نزول عیسی علیه السلام می گوید:

«مشهور این است که حضرت عیسی علیه السلام به هنگام قیام امام مهدی علیه السلام به هنگامه ی سپیده ی صبح در دروازه ی دمشق از آسمان فرود می آید، امام مهدی علیه السلام از او دعوت می کند که برای مردم نماز را به جماعت بخواند، اما او حضرت مهدی را پیش می اندازد و خود به آن گرامی اقتدا می کند و می فرماید: نماز تنها به امامت شما برپا می گردد.» [۱].

۲- «سیوطی» در پاسخ بر کسانی که اقتدای حضرت عیسی علیه السلام در نماز به امام مهدی علیه السلام را انکار نموده اند می گوید: «این از شگفت ترین شگفتیهاست، چرا که نماز خواندن عیسی به امامت حضرت مهدی علیه السلام در انبوه روایات صحیح از روایات رسیده از پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم ثابت و تردیدناپذیر است. او راستگوی تصدیق شده ای است که اخبار و پیشگوییها و آینده نگریهایش تخلف ناپذیر

نیست. از این رو، مسأله قطعی است و روایات رسیده، آن را تردیدناپذیر می سازد.»

آنگاه برخی روایات رسیده در این مورد را می آورد. [۲].

آری! خواننده ی عزیز! اینها برخی روایات و منابع آنها از کتابهای مهم و دست اول اهل سنت و دیدگاه علمای بزرگ آنان، پیرامون فرود آمدن عیسی علیه السلام به هنگام قیام جهانی حضرت مهدی علیه السلام بود که از نظر تان گذشت.

اما روایات رسیده که در کتابهای شیعه از پیامبر گرامی و امامان معصوم علیهم السلام موجود است، همه به صراحت، بیانگر اقتدای حضرت عیسی علیه السلام به امام مهدی علیه السلام است و اگر بگوییم که فرود آمدن عیسی و اقتدای او به امام مهدی علیه السلام در نظر شیعیان از امور مسلم و تردیدناپذیر، بلکه از مشهورترین مسایل می باشد،

[صفحه ۶۸۷]

مبالغه نکرده و چیزی به گراف نگفته ایم.

مسأله بصورتی است که در کتاب «عیون المعجزات» آمده است که:

«پیامبر گرامی اسلام به امامان راستین، از قیام آخرین امام، حضرت مهدی علیه السلام برای اصلاح جهان خبر داد. از قیام کسی که زمین و زمان را سرشار از عدل و قسط می کند همانگونه که به هنگامه ی ظهورش لبریز از ستم و بیداد می گردد و عیسی علیه السلام به هنگام قیام او از آسمان فرود می آید و به امامت آن حضرت نماز می خواند.» [۳].

نگارنده در پایان روایت می نویسد:

«این روایت واقعیتی است که به دلیل شهرت بسیار آن، همه ی شیعیان از علمای بزرگ گرفته تا مردم عادی، خواص و عوام و پیر و جوان... در

مورد آن، اتفاق نظر دارند.»

و ما در این مورد، بحثی داریم که در بخش آینده خواهد آمد.

پاورقی

[۱] روح المعانی، ج ۲۵، ص ۹۵، در تفسیر آیه ۵۹ از سوره زخرف.

[۲] الحاوی علی الفتاوی، ج ۲، ص ۱۶۷.

[۳] عیون المعجزات، نوشته ی حسین بن عبدالوهاب، از علمای قرن پنجم هجری و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۱، ص ۵۳۴ به نقل از منابع متعدد.

واژه دجال

واژه دجال

این نام از واژه ی «دجل» مشتق شده و به مفهوم «حق پوشی»، «نیرنگ بازی»، «دروغ پردازی»، «دجالگری» و «قلب حقایق» است.

«دجال» صفت مردی است که پیش از ظهور امام مهدی علیه السلام در صحنه ی جهانی پدیدار می گردد و با جنبش ارتجاعی خویش جنایت و تباهی بسیاری را مرتکب می گردد و آنگونه که برخی از نویسندگان معاصر پنداشته اند، دجال، تمدن جدید غرب نیست که دلها و قلبها را بسوی خود جلب کرده است.

دجال، در شرایط قحط و تورم اقتصادی و خشکسالی قیام می کند و پیروان او را، انبوهی از عناصر پست و فرومایه و آلوده به گناه و رذایل اخلاقی، همچون زنان ولگرد و نسل تبهکار آنها و نژادپرستان یهود و... تشکیل می دهند.

[صفحه ۶۸۸]

از روایات این نکته دریافت می گردد که: او مردی یک چشم است و از جادوگری، شعبده بازی و چشم بندی آگاه است، به همین جهت به کارهای سحرانگیزی دست می نزد و به گونه ای عمل می کند که مردم کارهای او را واقعیت می پندارند. از این روشگفت انگیز نیست که نخست ادعای نبوت کند و آنگاه

ادعای خدایی و بگوید:

«أنا ربکم الأعلى.»

یعنی: هان ای مردم! من پروردگار بزرگ شما هستم.

ما در بخش نهم، در بحث از «مدعیان دروغین نیابت خاص» از جمله «شلمغانی» و امثال او، خاطر نشان ساختیم که برخی از آنها، دجالگری را به جایی رساندند که ادعای حلول و پروردگاری کردند.

روایات رسیده در مورد دجال و عملکرد تبهکارانه و دجالگرانه اش به گونه ای است که برای ما مفهوم نیست، شاید رموز و اشاراتی باشند که در روزگار ما نامفهوم اند و در آینده پرده ی اسرار از روی آنها برداشته شود.

به هر حال آنچه می توان دریافت این است که: زندگی نکبت بار این عنصر پلید در فلسطین به پایان خویش می رسد و امام عصر علیه السلام پس از قیام خویش و فرود آمدن عیسی علیه السلام به آن پیامبر بزرگ دستور می دهد که دجال را از صحنه بردارد و او نیز دستور را اجرا می کند و بشریت را از شرارت و دجالگری او رهایی می بخشد.

در این مورد، ما به همین اشاره بسنده می کنیم، توضیح بحث در مجموعه های روایی موجود است، علاقمندان می توانند مراجعه کنند.

[صفحه ۶۹۱]

چگونه قدرتها در برابر او سر فرود می آورند؟

چگونه قدرتها در برابر او سر فرود می آورند؟

این سؤال در صدر سلسله پرسشهایی است که پیرامون ظهور امام عصر علیه السلام مطرح می گردد.

بسیاری می پرسند که: «چگونه حکومتها در برابر امام مهدی علیه السلام خاضع می گردند؟»

«چگونه آن اصلاحگر بزرگ جهانی بر حکومتها و دولتها پیروز می شود؟»

«و موضع حکومتها و قدرتهای بزرگ جهانی در برابر آن حضرت چگونه خواهد

این موضوع، برآستی موضوع حساسی است و پاسخ آن نیاز به اندکی شرح و تحلیل دارد بدین صورت:

۱- حقیقت این است که حکومتها و دولتها، همواره از افراد تشکیل می گردند و همان افراد هستند که در کنار هم، دست در دست هم، هیأت‌های حاکمه را می سازند و روشن است که هر انسانی از این هیأت‌های حاکمه، به گونه ای امور و رخدادها را ارزیابی نموده و حوادث را می فهمد.

۲- حکومتها در حیات خویش به سلاح و مهمات تکیه دارند و سلاح نیز در دست ارتشهاست، در دست بزرگترین فرمانده تا کوچکترین فرد ارتش و یا نیروهای مسلح.

۳- و نیز حکومتها بر نیروهای مسلحی چون: پلیس، نیروهای انتظامی،

[صفحه ۶۹۲]

دستگاههای اطلاعاتی، ارتش خلقی و پاسداران رنگارنگ تکیه دارند و اینها همه، دستگاههایی هستند که حکومتها و دولتها بدانها تکیه می کنند و بوسیله ی آنها قدرت و نیرو می یابند و با دست آنها با مخالفان خویش می جنگند و آنان را سرکوب می کنند.

اینک جای این سؤال است که اگر نیروهای مسلح و دستگاههای عریض و طویل که حکومتها بدانها تکیه می کنند با حکومت موافق نبودند یا فرمانبرداری نکردند، دیگر از دولتها چه کاری ساخته است؟

به عبارت دیگر: «هیأت حاکمه یا سران نظامی که نیروهای نظامی آن از نظر فکری و عقیدتی با آنان موافق نباشند، چه می کنند؟»

حکومتها همواره از ارتش و نیروی نظامی خویش بیشتر از نیروی بیگانه می هراسند چرا که بر نیروی خارجی ممکن است بوسیله ی نیروی موجود در داخل پیروز شد و آن را نابود ساخت، اما

بر ارتش خودی، هنگامی که همه ی ستون و بدنه و رأس یا بیشتر آن، سر به طغیان و شورش برداشت، چه می توان کرد؟

دولتها در برابر نیروهای مسلح خویش هنگامی که از آنان جدا شوند یا از نظر فکری و عقیدتی با دولت خویش مخالف باشند، قدرتی ندارند.

آری! تنها وسیله ی رویارویی با چنین ارتش یا نیروی نظامی، کمک گرفتن از ملت و یاری جستن از توده های مردم است و این تلاش نیز هنگامی که مردم به ارتش بپیوندند و یک صدا، بر ضد هیأت حاکمه بشورند با شکست روبرو می گردد و حکومت سقوط می کند.

در بحثهای گذشته، خاطر نشان ساختیم که پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم به هنگامه ی خبر دادن از ظهور امام مهدی علیه السلام فرمود: «انه یخرج بالسیف.»

یعنی: او با شمشیر عدالت قیام خواهد کرد.

و این سخن را برخی به تمسخر گرفته و وسیله تاخت و تاز قرار داده و می گویند: «از شمشیر، در برابر سلاحهای مرگبار که اگر بکار افتد، همه چیز را به خاک

[صفحه ۶۹۳]

و خاکستر تبدیل می کند، چه کاری ساخته است؟»

از سلاحهای ویرانگر و مخربی چون: انواع بمبها، اقسام مسلسلها، انواع و اقسام تفنگها، تانکها، زره پوشها، نفربرها، هواپیماها و دیگر وسایل جنگی زمینی، هوایی، دریایی که اگر به کار افتد، نسل بشر را از صحنه ی روزگار برمی دارند، آخر در برابر اینها شمشیر چه ارزشی دارد؟ و اثر آن در برابر این سلاحهای ویرانگر و نابود کننده و سریع چیست؟»

برای پاسخ به این سؤال مقدمه ای ترسیم می

گردد، امید که مفید افتد.

مقدمه:

از انبوه روایاتی که گذشت به این واقعیت تصریح دارد که حضرت عیسی علیه السلام به هنگام قیام امام مهدی علیه السلام، از آسمان فرود می آید و ضمن اقرار و تصدیق وجود گرانبمایه ی آن اصلاحگر بزرگ جهانی به او اقتدا می کند. و این مطلب ثابت شده است که خداوند، عیسی علیه السلام را به آسمانها برده است، چرا که کشته شدن او را به دست دشمنان رد می کند و می فرماید:

«و قولهم انا قتلنا المسيح عيسى بن مريم رسول الله و ما قتلوه و ما صلبوه و لكن شبه لهم و ان اختلفوا فيه لفي شك منه، ما لهم به من علم الا اتباع الظن و ما قتلوه يقينا، بل رفعه الله اليه....» [۱].

یعنی: و نیز بدان سبب که گفتند: ما مسیح، پسر مریم، پیامبر خدا را کشتیم در حالی که آنان مسیح را نکشتند و بر دار نکشیدند بلکه کار آنان مشتبه شد و بی تردید آنان در مورد او اختلاف می کردند خود در تردید بودند و به آن یقین نداشتند و تنها پیرو پندار خود بودند و عیسی را به یقین نکشته بودند.

علاوه بر قرآن شریف و نیز روایات پیرامون صعود حضرت عیسی علیه السلام به آسمان، بسیار است و بیانگر این واقعیت که او در آسمانها زنده و روزی می خورد

[صفحه ۶۹۴]

و اینک از صعود او بیشتر از ۱۹۰۰ سال می گذرد.

و نیز این روایات به صراحت بیانگر این واقعیت است که عیسی علیه السلام به هنگامه ی قیام امام مهدی علیه السلام از

آسمان فرود می آید و به آن گرامی اقتدا می کند و به امامت او نماز می گذارد.

راستی که حکمت بالغه ی خدا و تدبیر عظیم او را نظاره کنید که چگونه حضرت عیسی علیه السلام را به آسمانها صعود می دهد تا او را برای روزی بسیار شکوه بار و هدفی شکوهمند و مقصدی والا، ذخیره سازد!!

راستی چه ثمره، چه فایده و چه حکمتی در فرود آمدن عیسی علیه السلام به زمین در قیام جهانی امام مهدی علیه السلام است؟ و چه رابطه ای میان این فرود و آن ظهور هست؟

که از یکسو امام گرانقدر و پرشکوهی که برای اصلاح زمین و زمان ذخیره شده است بپا می خیزد و خورشید جهان افروزش از پس ابرهای غمبار غیبت طلوع می کند و از دگر سو پیامبر بزرگی که در آسمانها ذخیره شده است فرود می آید و ضمن تصدیق قیام جهانی امام مهدی علیه السلام به او اقتدا می کند؟ راستی چه رابطه ای میان این دو رخداد شکوهمند است؟

و چه مناسبتی میان این دو حادثه بی نظیر می باشد؟

پیش از هر چیز شایسته است فراموش نکنیم که شمار مسیحیان جهان اکنون از هزار میلیون نفر می گذرد، به عنوان مثال:

زاممداران و دولتها و ملتهای اروپا همه یا بیشترشان مسیحی اند، بیشتر زمامداران و حکومتها و مردم قاره ی آسیا، مسیحی هستند، همینطور دولتهای آمریکای شمالی و جنوبی و عقیده ی مسیحیان نیز در مورد عیسی علیه السلام مشهور است که قرآن ضمن انتقاد، آن را ترسیم و تصحیح می کند. بدین صورت:

۱- «و قالت النصارى المسيح

ابن الله. [۲].

و نصاری گفتند که عیسی پسر خداست.

[صفحه ۶۹۵]

۲- «و اذ قال الله: يا عيسى بن مريم أنت قلت للناس اتخذوني و امی الهین من دون الله؟ قال: سبحانك ما يكون لی أن اقول ما لیس لی بحق ان كنت قلته فقد علمته تعلم ما فی نفسی و لا اعلم ما فی نفسك انك أنت علام الغیوب.» [۳].

یعنی: و یاد آور آنگاه را که خدا به عیسی بن مریم گفت: «آیا تو به مردم گفتی که مرا و مادرم را جز خدا به خدایی گیرند؟»

گفت: «تو را به پاکی یاد می کنم، مرا نسزد چیزی بگویم که شایسته ی آن نباشم اگر من چنین گفته بودم تو خود می دانستی تو به آنچه در ضمیر من می گذرد دانایی و من از آنچه در ذات تو است بی خبرم، چرا که تو خود، دانای رازهای نهانی.»

۳- «لقد كفر الذين قالوا ان الله هو المسيح بن مريم.» [۴].

یعنی: آنان که گفتند: «خدا، همان مسیح پسر مریم است.» کافر شدند.

شاعر در مورد عقیده ی آنان به مسیح علیه السلام می گوید:

عجبا للمسيح بين النصاری

حيث قالوا: ان الاله أبوه

ثم قالوا: ابن الاله اله

ثم قاموا بجهلهم عبده

یعنی در مورد مسیح، میان پیروانش در شگفتم هنگامی که می گویند: «خدا، مسیح است.»

آنگاه می گویند: «فرزند خدا، همان خداست.» و سپس ناآگاهانه و متعصبانه به پرستش او قیام می کنند.

ما در روزگار خویش به نشریات گمراه کننده ای که مبشران و مبلغان مسیحی آنها را چاپ و توزیع می کنند، برمی خوریم که

در عصر فرهنگ و دانش نیز همین خرافه و دروغ به صراحت آمده است. و آنان تصریح می کنند که: «عیسی، خداست.» و «خدا، همان عیسی است و او خدای نجات دهنده است.» و سخنانی از این قماش بافته های کفرآلود که برستی خدا برتر و والاتر از بافته های آنان است. و او بلند مرتبه

[صفحه ۶۹۶]

و بزرگ از هر آنچه شرک گرایان می پندارند، پاک و منزّه است.

به هر حال بحث در این است که: مسیحیان با این عقیده و اندیشه در مورد عیسی علیه السلام هنگامه که در سراسر جهان بشنوند که حضرت مهدی علیه السلام آن اصلاحگر بزرگ عصرها و نسلها ظهور نمود و عیسی علیه السلام نیز از آسمان فرود آمده و ضمن تصدیق آن حضرت و اقرار به امامت او و کمک به قیام جهانش، به او اقتدا نموده و به امامت او نماز می خواند، در این صورت آیا در سراسر گیتی حکومت و دولت و ملتی پیدا می شود که مسیحی باشند و باز هم با قیام جهانی امام مهدی علیه السلام مخالفت ورزند؟ و با او از سر ستیز در آیند؟

روشن است که هرگز! بلکه همه ی مسیحیان به پیروی از عیسی علیه السلام و به دستور او زیر پرچم امام عصر علیه السلام گرد می گردند و اسلام واقعی را خواهند پذیرفت و از طرفداران امام عصر علیه السلام خواهند شد.

اینک روایاتی را در این مورد می آوریم:

۱- از امام باقر علیه السلام آورده اند که ضمن حدیث مفصلی فرمود:

«... فاذا اجتمع عنده عشره آلاف رجل، فلا یبقی یهودی و

لا نصرانی الا آمنت به و صدقه....» [۵].

یعنی: هنگامی که ده هزار نفر پیکارگر و آگاه بر گرد آن حضرت گرد آمدند دیگر یهودی و مسیحی یافت نمی شود جز اینکه به او و قیام جهانی اش ایمان می آورند و او را تصدیق می کنند.

۲- این روایت بصورت دیگری نیز آمده است که می فرماید:

«فاذا اجتمع عنده العقد -عشره آلاف رجل- فلا یبقی یهودی و لا نصرانی و لا أحد ممن یعبد غیر الله تعالی الا آمن به و صدقه و تكون المله واحده، مله الاسلام و کل ما کان فی الأرض -من معبود سوی الله تعالی - تنزل علیه نار من السماء فتحرقه.» [۶].

[صفحه ۶۹۷]

یعنی: هنگامی که بر گرد امام مهدی علیه السلام پس از ظهورش ده هزار نفر انسان ساخته شده و فداکار، گرد آمدند، همه ی یهودیان و مسیحیان و کسانی که جز خدای یگانه را نمی پرستند، به امامت و راه و رسم او ایمان می آورند و قیام جهانی و دگرگونسازش را تصدیق و تأیید می کنند. آنگاه است که همه ملتها یک ملت می شوند، ملت اسلام و پیروان همه ی ادیان به دین آسمانی اسلام می گروند و همه معبودهای دروغین مورد غضب خدا قرار می گیرند و آتشی از آسمان فرود آمده و آنها را طعمه ی خویش می سازد و همه را به خاکستر تبدیل می کند.

۳- از امیرمؤمنان علیه السلام آورده اند که فرمود:

«اذا بعث السفیانی الی المهدی جیشا فحسف به بالیداء و بلغ ذلك أهل الشام قالوا لخلیفتمهم: «قد خرج المهدی فبايعه و ادخل

فی طاعته، و الا قتلناک.»

فیرسل الیه بالبیعه و یسیر المهدی علیه السلام حتی ینزل بیت المقدس و تنقل الیه الخزائن و تدخل العرب و العجم و أهل الحرب و الروم و غیرهم فی طاعته، من غیر قتال، حتی تبنى المساجد بالقسطنطنیه و ما دونها.» [۷].

یعنی: هنگامی که سفیانی سپاهی را بسوی مهدی علیه السلام گسیل می دارد و آن سپاه در بیابانی در میان مکه و مدینه به زمین فرو می رود و خبر این حادثه دهشتناک به شام و مردم آن رسد، آنان به زمامدار خویش می گویند، «مهدی نجات بخش، ظهور کرده است، با او بیعت کن و اطاعت او را گردن گذار! در غیر این صورت تو را نابود خواهیم ساخت.»

و او نیز به ناچار برای بیعت با امام مهدی علیه السلام گروهی را می فرستد و آن حضرت همه جا را در مسیر خویش فتح می کند تا در بیت المقدس فرود می آید. همه ی گنجینه ها بسوی او انتقال می یابد و عرب و عجم، اهل حرب و روم و دیگران، حکومت عادلانه و راه و رسم انسان ساز و رهایی بخش او را بی آنکه با او پیکار کنند می پذیرند. آنگاه حرکت جهانی او تا جایی پیش می رود که همه جا، ندای توحید

[صفحه ۶۹۸]

و عدالت طنین افکن می شود و در قسطنطنیه و فراتر از آن و... مساجد را بنیاد می کند.»

و با این بیان، استفاده از سلاح، ضرورت پیدا نمی کند و انواع اسلحه ها بی آنکه به وجود آنها احساس نیاز شود، کنار گذاشته می شود.

اما

یهود هم، بر گرد آن خورشید جهان افروز حلقه می زنند و او «الواح تورات» را که در نقاط خاصی مدفون است، برای آنان خارج می سازد و آنان در میان آن نوشته های آسمانی، ویژگیها و نشانه های امام مهدی علیه السلام را می یابند و همگی اسلام را پذیرفته و در خط امامت او گام می سپارند.

از امام باقر علیه السلام در این مورد آورده اند که فرمود:

«و انما سمی المهدی، لأنه یهدی الی أمر خفی و یتخرج التوراه و الأنجیل و من أرض یقال لها انطاکیه.» [۸].

یعنی: تنها تنها بر این جهت نام مبارک قائم علیه السلام، مهدی نامیده شد که از جانب خدا، به هر کار نهان و سری هدایت می شود و تورات و انجیل را از نقطه ای از زمین که انطاکیه نام دارد، خارج می سازد.

و در برخی از روایات آمده است که: «مهدی علیه السلام، مهدی نامیده شد، چرا که به اسفار تورات راهنمایی می گردد و آن را از کوههای شام خارج می سازد و یهود را بدان فرا می خواند و آنان بر آن کتابها بصورت دسته جمعی و سی هزار نفری تسلیم می گردند.» [۹].

در کتاب «اسعاف الراغبین» آمده است که: «حضرت مهدی علیه السلام «تابوت سکینه» بنی اسرائیل را از غار انطاکیه و «اسفار تورات» را از کوهی در شام خارج می سازد و با آن با یهود بحث و گفتگو می کند و بسیاری از آنان تسلیم می گردند.» [۱۰].

[صفحه ۶۹۹]

به هر حال، ظاهر مطلب این است که در مرحله ی نخست،

سی هزار نفر از یهود، حق و عدالت را پذیرفته و به اسلام ایمان می آورند. آنگاه این گرایش به حق و پذیرش اسلام بی وقفه ادامه می یابد تا همه ی یهودیان مسلمان شده و به امامت مهدی علیه السلام و راه و رسم زندگی ساز و قیام نجات بخش او ایمان می آورند.

آنچه آمد مربوط به یهود و نصاری و ایمان آنان به اسلام و قیام جهانی حضرت مهدی علیه السلام و امامت آن اصلاحگر بزرگ جهانی بود. اما اینک جای آن است که بنگریم و بدانیم که پیروان دیگر ادیان و مرامها چه خواهند کرد؟

روشن است که این دگرگونی عظیم و ناگهانی که -با قیام حضرت مهدی علیه السلام و فرود آمدن عیسی علیه السلام از آسمان و اقتدای به آن حضرت و تصدیق او- در دولتها و ملتها در سراسر جهان پدیدار می گردد، بزودی اثر عمیق خویش را در نظامهای لائیک همانند چین و شوروی و بیشتر کشورهای خاور دور می گذارد؛ چرا که آنان نمی توانند خویشتن را در برابر حقیقت بزرگ و دگرگونسازی که مسیر تاریخ و زندگی جهانیان را تغییر می دهد به نادانی و ناآگاهی زنند. بویژه که امام مهدی علیه السلام متفکران و اندیشمندانی را به عنوان پیام رسان و مبلغ اسلام، بسوی ملتها و دولتها گسیل می دارد تا اسلام را آنگونه که هست، بی هیچ کم و کاست و افراط و تفریط و افزودن چیزی بر آن، به بشریت بشناسانند. اینجاست که دولتهای لائیک نیز جز پذیرش حق و سر فرود آوردن در برابر نظم عادلانه و پیشوای عدالت پیشه و

پراقتدار آن، راهی برای خود نخواهند یافت.

در روایتی که از نظر تان گذشت خواندید که:

«پس از گرایش مسیحیان و یهودیان به اسلام و ایمان به حضرت مهدی علیه السلام تمامی کسانی که جز خدا را نمی پرستند نیز، به راه و رسم عادلانه و آسمانی او ایمان می آورند و او را تصدیق می نمایند.»

[صفحه ۷۰۰]

پاورقی

[۱] سوره نساء، آیه ۱۵۷ و ۱۵۸.

[۲] سوره توبه، آیه ۳۰.

[۳] سوره مائده، آیه ۱۱۶.

[۴] سوره مائده، آیه ۱۷.

[۵] العرائس الواضحه، عبدالهادی ایبیری، ص ۲۰۹.

[۶] نورالابصار، باب ۲، ص ۱۵۵ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۵، ص ۱۷۶ از منابع متعدد خاصه و عامه.

[۷] کنز العمال، ج ۲، ص ۲۶۱، عقد الدرر، ص ۱۲۹، باب ۵ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۱۱۹.

[۸] عقد الدرر، ص ۴۰، معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۱، ص ۳۴۴ از منابع متعدد اهل سنت و ملاحم ابن طاووس، ص ۶۷، باب ۱۳۸.

[۹] فتن، ابن حماد، ص ۹۸.

[۱۰] معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۱، ص ۳۴۴، به نقل از عقد الدرر، ص ۴۰، سنن دانی، ص ۱۰۱ و ملاحم ابن طاووس، ص ۶۷، باب ۱۳۸.

پیشگامان امتهما

پیشگامان امتهما

اما شیعیان، که شمارشان در سراسر جهان نیمی از مسلمانان را تشکیل می دهد، روشن است که اینان از پیشتازان و پیشگامان ملتها و امتهایی هستند که بر گرد آن خورشید جهان افروز حلقه می زنند و زیر پرچم او - که برآستی پرچم عزت، استقلال،

آزادگی، عدالت، پاکی، سعادت، نیکبختی، قدرت، قوت و رفاه و معنویت است

- قرار می گیرند.

و اینگونه اسلام و صلح و آزادی بر سراسر جهان سایه ی آرامش بخش و سعادت آفرین خویش را می افکند و تدبیر امور جامعه ی بشری را به کف می گیرد و ملتها و دولتها، همه و همه فوج فوج به دین خدا وارد می گردند.

آنچه آمد در صورتی خواهد بود که ظهور و قیام امام عصر علیه السلام پیش از سومین جنگ جهانی که چون کابوسی سایه افکننده است رخ دهد، اما اگر جنگ سوم جهانی اتفاق افتد و ظهور آن اصلاحگر بزرگ جهانی پس از آن باشد، دیگر می توان پیش بینی کرد که چه شمار از انسانها با بکار گرفته شدن بمبهای هسته ای و هیدروژنی و دیگر سلاحهای مرگ آور و ویران کننده، نابود می گردند و چه شمار باقی می ماند.

مفهوم این سخن این است که: امام مهدی علیه السلام پس از نابود شدن ۶۰٪ از انسانها در روی زمین ظهور می کند آن هم در شرایطی که باقیمانده ی از خانواده بشری را نیز ترور، ارباب و هیولای مرگ و نابودی به سختی در هم نوردیده و زندگی به دوزخ طاقت فرسایی تبدیل شده است.

در آن شرایط است که بشریت از همه تمدنهای پوشالی و تمامی دیدگاهها و بافته ها و تئوریهای شکست خورده ی اقتصادی، اجتماعی، سیاسی و... سرخورده و مأیوس و خسته شده و از آن زندگی سیاه و نکبت باری که مرگ به مراتب بهتر و شریفتر از آن است متنفر می گردد و درست در همان حال و هوای نومیدی

[صفحه ۷۰۱]

و واماندگی و فشار است

که بشریت انتظار فرشته ی نجات و اصلاحگری بزرگ و راستین را می کشد که سر رسد، و او را - از آن فجایع غمبار و مصائب هستی سوز و از آن نظامها و قوانین ساخته ذهن و بافته ی اندیشه ی نارسا و مغز علیل و ناتوان جاه طلبان که جز بر زیان و رنج او نیافزوده است - نجات بخشد.

آنگاه انتظار فرج اصلاحگر بزرگی را می کشد که تباهی زندگی جامعه انسانی را از بین ببرد، بافته ها و نظامها و مقرراتی را که تراوش یافته ی از مغزهای جباران و طغیانگران است، نابود سازد. و بیدادگران سنگدلی را که شب و روز همواره بر این می اندیشند که چگونه راه تنفس توده های دربند را تنگتر ساخته و چگونه بندهای عبودیت و بردگی را، بر دست و پای آنان سخت تر کشند و چگونه آزادی، این نعمت گرانبها و پراجی را که خدا به انسانها ارزانی داشته است پامال سازند؛ آری! این دیوانگان قدرت و انحصارگران امکانات توده ها را، از سر راه بردارد.

آری! بشریت هنگامی که دریافت، بخاطر فشار و سرکوبی و استبدادی که در همه میدانهای زندگی بر او حاکم است، دیگر نه کرامتی برایش مانده است و نه شرافت و عزت و آزادی، دیگر در آن وضعیت است که با همه ی وجود انتظار می کشد تا نجات بخشی برای رهایی اش پیاخیزد و بشریت را از آن شرایط نکبت بار نجات بخشد.

در این مورد روایتی از امام باقر علیه السلام آمده است که:

«دولتنا آخر الدول و لم یبق أهل بیت - لهم دوله

- الا ملکوا قبلنا، لئلا یقولوا - رأوا سیرتنا -: و هو قول الله عزوجل: «و العاقبه للمتقین.» [۱].

یعنی: دولت و حکومت ما خاندان وحی و رسالت، آخرین دولت خواهد بود.

هیچ خاندان و گروهی نخواهند بود جز اینکه پیش از ما، زمام امور جامعه بدست آنان می افتد تا هنگامی که راه و رسم عادلانه و بشردوستانه و حیات بخش ما را

[صفحه ۷۰۲]

دیدند، ادعا نکنند که اگر آنان نیز مدیریت و زمام امور جامعه را به کف می گرفتند همچون حکومت عادلانه و انسانساز و افتخار آفرین خاندان وحی و رسالت عمل می کردند.

آری! این همان سخن خداست که می فرماید:

«و العاقبه للمتقین.» [۲].

و فرجام شکوهمند تاریخ و آینده ی بشریت در پرتو حکومت ماست.

بنابراین، از روایات، این واقعیت دریافت می گردد که: با ظهور امام مهدی علیه السلام شرایط جهانی به گونه ای است که همگان از اوضاع غمبار و پریشان بشریت و شکست تئوریها و مکاتب و مرامها و سیستمهای بشری خسته و نومید گشته و همگان در انتظار اصلاحگری نجاتبخش، هستند.

به همین جهت، در برابر امام مهدی علیه السلام سر خضوع فرود می آورند و زمام امور خویش را به دست توانمند و کارگشای او می سپارند، بدان امید که نجات و نیکبختی بشریت را، او تضمین نماید.

ممکن است مهدی نجات بخش از راه دیگری زمام امور جامعه ها و تمدنها و رهبری کره ی زمین را بدست گیرد و در برابر بیدادگران جهانی که حاضر نشوند حق و عدالت را گردن نهند، از سلاح بسیار پیشرفته تر و مخرب تر

از سلاحهای تجاوزکاران، بهره جوید.

چه مانعی دارد که آن اصلاحگر بزرگ آسمانی، در پرتو قدرت و دانش و آموزش الهی، سلاحی وصف ناپذیر در برابر سلاحهای تجاوزکاران بسازد، به گونه ای که از همه ی سلاحهای موجود در دست زورمندان حق ستیز، پر توانتر و عملکرد آن سریعتر و با شدت بیشتری زرادخانه های آنان را در هم بکوبد و نابود سازد؟

[صفحه ۷۰۳]

ما در امکان وقوع این دیدگاهها، می توانیم بحثهای گسترده ای را مطرح کنیم اما به منظور پرهیز از گستردگی بحث و رعایت اختصار به همین مقدار بسنده می کنیم.

پاورقی

[۱] غیبت شیخ طوسی، ص ۳۸۲، ارشادمفید، ص ۳۶۴، کشف الغمه، ج ۳، ص ۲۵۵ و منتخب الاثر، ص ۳۰۸، فصل ۲، باب ۴۳، ح ۱.

[۲] سوره اعراف، آیه ۱۲۸. یعنی: و عاقبت شایسته، از آن پروا پیشگان است.

از دیدگاه عقیدتی و اسلامی

از دیدگاه عقیدتی و اسلامی

آنچه از نظر تان گذشت چگونگی سر فرود آوردن قدرتها و ملتها در برابر امام مهدی علیه السلام و چگونگی در هم کوبیده شدن قدرتهای بیدادگر و حق ستیز روزگار از نظر مادی و طبیعی بود، اما هنگامی که بخواهیم از دیدگاه دینی و عقیدتی و ماورای طبیعی موضوع را طرح کنیم در این صورت پیشاروی ما افقهای باز و گسترده تری برای احتمالات و تصورات به منظور به کف گرفتن زمام امور جامعه هاست که برای نمونه به برخی اشاره می رود:

سلاح ترس و دلهره

سلاح ترس و دلهره

ممکن است علاوه بر تدابیر اساسی فرهنگی و عقیدتی و اجتماعی، امام مهدی علیه السلام برای نجات بشریت و برانداختن استبداد و استعمار و تباهی، خدای جهان آفرین در قیام جهانی آن حضرت، ترس و دلهره را بر قلب کافران و شرک گرایان و تجاوزکاران حق ستیز بیافکند و آنان قدرت تصمیم گیری و مخالفت را بکلی از دست بدهند و خود را ببازند.

قرآن شریف به این واقعیت تصریح می کند و آن را از عوامل پیروزی پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم بر دولتها و ملتهای معاصرش، عنوان می سازد.

۱- در این مورد می فرماید:

«سنلقى فى قلوب الذين كفروا الرعب.» [۱].

یعنی: ما در دل‌های کسانی که کفر ورزیدند بیم و (هراس) خواهیم افکند.

[صفحه ۷۰۴]

۲- و می فرماید:

«سألنى فى قلوب الذين كفروا الرعب.» [۲].

یعنی: من در دل‌های کافران هراس خواهم افکند.

۳- و می فرماید:

«وقذف فى قلوبهم الرعب فريقا تقتلون و تأسرون فريقا.» [۳].

یعنی: و در

دل‌هایشان بیم افکنندیم، گروهی را کشتید و گروهی را به اسارت گرفتید.

۴- و می فرماید:

«فأتاهم الله من حيث لم يحتسبوا و قذف في قلوبهم الرعب.» [۴].

یعنی: خدا از سویی که آنان گمانش را نمی کردند بدانان تاخت آورد و در دل‌هایشان وحشت افکند.

پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم در این مورد فرمود:

«نصرت بالرعب، مسیره شهر.» [۵].

یعنی: با ایجاد رعب در دل دشمن به اندازه ی یک ماه پیش رفتم.

و نیز فرمود:

«أعطيت خمسا... و نصرت بالرعب.» [۶].

یعنی: به من پنج چیز اعطاء گردید... از آن جمله این است که: بوسیله ی سلاح ترس و رعب که خدا در دل دشمنان می افکند، یاری و پیروز می شوم.

بر این باور هیچ مانعی ندارد که امام مهدی علیه السلام در قیام اصلاحی خویش با سلاح «رعب» از جانب خدا یاری گردد و خداوند رعب و ترس را در دل صاحبان

[صفحه ۷۰۵]

قدرت و امکانات و زورمندان بیافکند. همانگونه که روایات بسیاری بدین واقعیت تصریح می کند:

امام صادق علیه السلام در این مورد می فرماید:

«ان القائم منا منصور بالرعب، مؤيد بالنصر، تطوى له الأرض و تظهر له الكنوز كلها و يظهر الله به دینه على الدين كله و لو كره المشركون.» [۷].

یعنی: قائم ما، با سلاح ترس و هراسی که خدا بر دل دشمنان می افکند، یاری می گردد و بوسیله ی خدا پیروز می شود، زمین برای او درهم پیچیده شده گنجهای زمین برای او آشکار می گردد و خداوند بدست او دین خود را بر تمامی

ادیان، اقتدار و غلبه می بخشد، گر چه شرک گرایان را خوش نیاید.

پاورقی

[۱] سوره آل عمران، آیه ۱۵۱.

[۲] سوره انفال، آیه ۱۲.

[۳] سوره احزاب، آیه ۲۶.

[۴] سوره حشر، آیه ۲.

[۵] بحارالانوار، ج ۱۶، ص ۱۷۹.

[۶] بحارالانوار، ج ۱۶، ص ۳۱۳.

[۷] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۱۹۱، منتخب الاثر، ص ۴۶۸ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۳، ص ۴۹۳.

بوسیله فرشتگان

بوسیله فرشتگان

امام صادق علیه السلام در تفسیر آیه ی شریفه: «أتی أمر الله فلا تستعجلوه...» [۱] فرمود:

«هو أمرنا، أمر الله عزوجل أن لا نستعجل به حتى يؤيده الله بثلاثه أجناد: الملائكة و المؤمنین و الرعب.» [۲].

یعنی: آن امر، اشاره به امر ما می باشد. خداوند دستور می دهد که در مورد آن شتاب نوزیم، خداوند به هنگامه ی قیام امام مهدی بوسیله سه لشکر: فرشتگان، مؤمنان و سلاح ترس و رعب، او را در برابر موانع و دشمنان یاری می کند و بر همگان پیروزی می بخشد.

امام باقر علیه السلام فرمود:

«لو خرج قائم آل محمد صلى الله عليه و اله و سلم لنصره الله بالملائكة المسومين والمردفين و المتزلين و الكروبين يكون جبرئيل أمامه و ميكائيل عن يمينه و اسرافيل عن يساره و الرعب يسير

[صفحه ۷۰۶]

مسیره شهر امامه و خلفه و عن يمينه و عن شماله و الملائكة المقربون حذاه...» [۳].

یعنی: هنگامی که قائم آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم ظهور نماید، خداوند او را بوسیله ی گروههای فرشتگان نشاندار، پیاپی، فرود آورده شده و مقرب یاری خواهد کرد. [۴].

جبرئیل، فرشته ی

امین وحی پیشاپیش آن حضرت و میکائیل سمت راست و اسرافیل سمت چپ او، خواهد بود و ترس و رعب به مسافت یک ماه پیشاپیش و سمت راست و طرف چپ حرکت خواهد کرد و فرشتگان مقرب در کنار او.

امام صادق علیه السلام فرمود:

«إذا قام القائم عليه السلام نزلت ملائكة بدر و هم خمسه آلاف.» [۵].

یعنی: هنگامی که قائم علیه السلام قیام کند، فرشتگانی که بصورت گروه پنج هزار نفری در بدر برای یاری پیامبر آمدند، فرود خواهند آمد. [۶].

[صفحه ۷۰۷]

پاورقی

[۱] سوره نحل، آیه ۱. یعنی: امر خدا آمد، پس بشتاب آن را نجوید....

[۲] غیبت نعمانی، ص ۲۴۳، ح ۴۳ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۵۶.

[۳] غیبت نعمانی، ص ۲۳۴، ح ۲۲ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۴۸.

[۴] این چهار گروه فرشته عبارتند از: ۱- «مسومین» یا فرشتگان نشاندار. ۲- «مردفین» یا فرشتگان پیایی و صف زده. ۳- «منزلین»، فرود آورده شده. ۴- و «کرویین» که سالار فرشتگان هستند.

[۵] غیبت نعمانی، ص ۲۴۴، ح ۴۴ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۴، ص ۱۹.

[۶] لازم به ذکر است که مراد از یاری فرشتگان در جنگ بدر، جنگیدن آنان با کفار و مشرکان نبود، بلکه به مفهوم تشویق مسلمانان و ایجاد رعب و ترس در قلوب مخالفان بود، همانگونه ای که در قرآن این موضوع به صراحت بیان شده: «انی ممدکم بألف من الملائکه مردفین و ما جعله الله الا بشری و لتطمئن به قلوبکم.» (سوره انفال، آیه ۹ و ۱۰) جهت اطلاع بیشتر به تفسیر المیزان، ج ۹، ص ۱۷ مراجعه

شود.

و ظاهر جریان یاری فرشتگان در نهضت جهانی حضرت ولی عصر علیه السلام نیز به همین منوال خواهد بود.

با نیروهای طبیعت

با نیروهای طبیعت

ممکن است خدای جهان آفرین امام مهدی علیه السلام را بوسیله ی همان نیروها و امکاناتی مجهز ساخته و پیروزی بخشد که پیام آورانش را مجهز و برخوردار می ساخت؛ بوسیله ی نیروهایی چون باد و دیگر نیروهای طبیعت که خدا آنها را، مسخر سلیمان نموده بود. به همین جهت باد هر کاری را به امر خدا انجام می داد و تندبادهایی که در زمین و هوا و دریا سخت اثر می گذارند که نمی توان از آنها غفلت کرد و نیز صاعقه ها که اثر گذاری شگرف و مهم آنها فراتر از پندار و تصور ماست، همه و همه به دستور خدا، مسخر سلیمان بودند و به خواست او عمل می کردند.

آری! با این بیان ممکن است امام مهدی علیه السلام به اذن خدا و خواست او، پس از قیام، بر تمامی نیروهای طبیعت مسلط گردد و در آنها به اذن خدا و اراده ی او تصرف نماید.

پس از احتمالات و تصورات چندگانه ی عقیدتی که هم دور از حقیقت به نظر نمی رسد و هم از روایات دریافت می گردد، دیگر هیچ مشکلی پیرامون استقرار حکومت عادلانه امام مهدی علیه السلام در سراسر گیتی و رویارویی پیروزمندانه ی او با قدرتهای تبهکار و بی اثر ساختن تلاشهای ارتجاعی و مذبحخانه ی دشمنان به نظر نمی رسد.

یک پرسش و دو پاسخ

یک پرسش و دو پاسخ

در اینجا یک پرسش دیگری است و آن اینکه: «اگر براستی امام مهدی علیه السلام از این نیروها و امکانات و وسایل کمک می گیرد، پس فایده شمشیر چیست؟ و منظور از روایاتی که می گوید:

آن حضرت با «شمشیر عدالت» قیام می کند، چه می باشد؟»

[صفحه ۷۰۸]

در این مورد دو دیدگاه قابل طرح است:

۱- برخی از دانشمندان بر این اندیشه اند که: «منظور از شمشیر در این روایات، قدرت و نیروست، چرا که شمشیر، رمز قوت و اقتدار است.»

به عبارت دیگر: این جمله، بیانگر این واقعیت است که امام مهدی علیه السلام در برخورد با دشمنان حق ستیز، مأمور به مدارا و نرمش و ملایمت و شکیبایی در برابر شرارت و اذیت و آزار آنان نیست. آن گرامی در این مورد، برنامه و مأموریت اصلاحی اش بعکس پیامبر گرانقدر اسلام صلی الله علیه و اله و سلم است که در برابر اذیت و آزار دشمنان، مأمور به شکیبایی بود و در پرتو وحی پیاپی بدان حضرت، فرمان شکیبایی و بردباری می یافت، دستوراتی اینگونه:

«فصبر کما صبر اولوالعزم من الرسل.» [۱].

یعنی: پس، همچون پیامبران اولوالعزم شکیبایی پیشه ساز.

و:

«اصبر علی ما یقولون....» [۲].

یعنی: بر آنچه می گویند، شکیبایی پیشه ساز.

اما امام مهدی علیه السلام هنگامی که ظهور نماید، مأمور به صبر و شکیبایی نیست و نیازی هم بدان ندارد، او تنها اسلام درست و راستین را می آورد و آنگونه که شایسته و بایسته است در سراسر جهان پیاده می کند و جهان را سرشار از عدل و داد و سعادت و نیکبختی می سازد، در این صورت فرجام کار کسانی که با عدل و قوانین عادلانه ی خدا دشمنی ورزند و یا مانعی سر راه تطبیق و تحقق آن بوجود آورند، روشن است.

۲- ممکن است بگوییم منظور از

حقیقی و عبارت از: آلات و ادوات جنگی و دفاعی باشد و مفهوم این روایات این باشد که امام مهدی علیه السلام در تطبیق قانون و تحقق بخشیدن به آرمان پیامبران و سرشار ساختن زمین و زمان از عدل و داد و شکوفا ساختن ارزشها و والاینها، از شمشیر حق و عدالت و کیفر عادلانه نیز کمک می گیرد.

بدین ترتیب، کسی که در خور کشته شدن است به شمشیر کشته می شود نه با مسلسل و آویخته شدن به دار و یا به سم و وسایل برقی و یا زیر شکنجه های گوناگونی که شیوه ی استبدادگران دیروز و امروز دنیاست.

آن گرامی، در کنار انواع تدابیر: فرهنگی، عقیدتی، اخلاقی، اجتماعی، تربیتی، سیاسی، اقتصادی، روانی، قضایی و... از قوانین عادلانه ی کیفری نیز برای تحقق صلح و رفاه و آزادی و عدالت بهره می جوید و جنایتکارانی را که در خور قتل باشند با شمشیر گردن می زند... همانگونه که پیامبر گرانقدر اسلام نیز چنین بود.

با این بیان، دیگر در مورد این جمله از روایات هیچ بحث و گفتگویی نمی ماند.

پاورقی

[۱] سوره احقاف، آیه ۳۵.

[۲] سوره ص، آیه ۱۷.

چگونگی حکومت حضرت

او چگونه حکومت خواهد کرد؟

او چگونه حکومت خواهد کرد؟

امام مهدی علیه السلام هنگامی که ظهور نماید، چگونه حکومت خواهد کرد؟

این پرسش از جمله مهمترین پرسشها، در این مورد است و پاسخ آن نیاز به مقدمه ای روشنگرانه پیرامون قانون و حکومت دارد بدین صورت:

نقش سرنوشت ساز قانون

از جمله عواملی که در نیکبختی یا ننگونبختی و صلاح و سازندگی یا تباهی و انحطاط جامعه ها و تمدن‌ها نقش سرنوشت سازی دارد، عامل قوانین و مقررات حاکم بر جامعه و تمدن، در ابعاد گوناگون حیات، بویژه حکومت و سیاست و قضاوت است.

قوانین با همه ی انواع و اقسام آن، ابزارهای جهت دهنده و دستگامهای تربیت کننده ای هستند که جامعه را بسوی ارزشها یا ضد ارزشها جهت می دهند و بسوی نیکی و نیکبختی یا شرارت و ننگونساری، سوق می دهند.

به عبارت دیگر: سرنوشت تعالی یا انحطاط هر فرد و جامعه ای در گرو قوانین حاکم بر آن جامعه است. این قوانین و مقررات است که وسایل و امکانات پیشرفت فرهنگی را فراهم می سازد یا وسایل مطالعه و تحقیق و شکوفایی را در هم می نوردد.

قانون است که می تواند آزادیهای بی قید و بند و ویرانگر را به ستمکاران و هرزگان، برای ستم و تباهی اعطا کند و نیز در توان آن است که از ارزشهای انسانی

[صفحه ۷۱۴]

و اخلاقی پاس دارد و ضمن به رسمیت شناختن آزادی مسئولانه در همه ی ابعاد معنوی و مادی، با ضد ارزشها و عوامل مخرب آرامش و امنیت در جامعه، پیکار نماید.

قانون است که یک جامعه را به اوج غنی و ثروت

و آسایش و رفاه و شکوه می رساند یا آنان را به فقر و تورم و گرسنگی می کشاند و بذر انحطاط و عقب ماندگی را می افشاند.

همین گونه صدها هزار مثال می توان آورد که قانون در آنها حکم می راند و نقش تعیین کننده و سرنوشت سازی دارد.

کوتاه سخن اینکه: قانون در سرنوشت جامعه، نقشی اساسی دارد بویژه در ابعاد سیاسی، قضایی، تدبیر امور و تنظیم شئون جامعه و همین گونه حاکم و یا قاضی می تواند ستمدیده را پناه دهد و ناتوان را یاری کند و حق آنان را از ستمکار بستاند و می تواند حق را باطل و باطل را حق جلوه دهد و با درهم نور دیدن حقوق و ریختن خونها، با اموال، نوامیس و اعراض مردم بازی کند.

این سخنی کوتاه از قانون و حکومت و نقش اوج دهنده یا انحطاط آفرین آنها در جامعه.

در همین روزگار ما... و در جهان معاصر، میلیونها اصل و ماده قانونی که بر جامعه ها و تمدنهای بشری، در کشورهای اسلامی و غیر اسلامی حاکم است، تنها بخش ناچیزی از آن قوانین، هماهنگ با عقل و عدالت است. اما بیشتر آنها با تمامی مفاهیم و ارزشها، اخلاق و عدالت، فضیلت و ادیان توحیدی، ناسازگارند. این قوانین بشری است که آزادی در هرزگی و هوسبازی، آلودگی و انحراف جنسی، میخواری و رباخواری را می دهد و مقررات بازدارنده از سفر و اقامت، تجارت و واردات و صادرات، خانه سازی، و زراعت، مرغداری و دامپروری را به اجرا می گذارد و جز در شرایط بسیار سخت و با مالیاتهای ظالمانه اجازه ی

اینها تازه گوشه‌ای از نارساییها و ناسازگاریها و اثرات شوم قوانین تراویده از ذهن و هواهای بشری است. اگر بخواهیم آثار ویرانگر و فاجعه‌بار این قوانین را که در کشورها و جامعه‌ها به همراه مصائبی که بر سر بشریت باریده است، خاطر نشان سازیم از موضوع کتاب دور می‌افتیم.

به همین جهت به همان مقدار از فشار قوانین ظالمانه و سلب آزادیهای سازنده و حیاتی بوسیله آن که هر انسانی با همه‌ی وجود آنها را درک می‌کند بسنده نموده و خاطر نشان می‌سازیم که در عصر شکوه بار امام مهدی علیه السلام تمامی مقررات بیدادگرانه و غیر اسلامی در همه‌ی ابعاد، الغا و به زباله دان تاریخ ریخته می‌شود. دیگر برای آنها ارزش و بهایی نیست و تنها منبع قوانین و مقررات حاکم بر انسانها، قرآن شریف، سنت و روش عادلانه و مترقی پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم خواهد بود. سنت و شیوه‌ای که از بازیگری و تزویر و تحریف و دستکاری مصون باشد.

تنها در آن شرایط است که بشریت از فجایع و ره آورد زیانبار قوانین کفرآلود و ظالمانه، نجات می‌یابد و در سایه‌ی قوانین عادلانه و انسانی اسلام که حقوق انسان را صیانت و رفاه و نیکبختی او را برآستی تضمین می‌کند، زندگی می‌نماید. در سایه‌ی قوانین و مقرراتی که هر بیداری را در مرز خود متوقف و تمامی راههای انحراف و نگونسازی را مسدود می‌سازد.

لازم است از یاد نبریم که تنها قوانین و

مقررات اسلام واقعی است که نیکبختی جامعه ی انسانی را در دنیا و آخرت تضمین می کند و دیگر سیستمها و نظامهای قانونی و هویت و حقیقت آنها را، اوضاع غمبار حاکم بر جهان امروز معرفی می کند. این تباهیها و بیدادگریها، رنجها و مشکلات، انواع محرومیتها و سرکوب و فشاری که بر توده ها در سراسر گیتی سایه افکنده است همه ی اینها از نتایج و ره آورد و آثار همین مقررات ساخته ی ذهن و اندیشه ی بشر است.

این سخن را کسانی خوب می فهمند که در دنیای به اصطلاح متمدن امروز چه شرق و چه غرب، به وزارتخانه ها و ادارات دولتی و دادگستریها... گرفتار شده

[صفحه ۷۱۶]

باشند آنگاه است که به خوبی و روشنی درخواهند یافت که چگونه حق، پایمال و باطل، یاری می گردد، کرامتها به هدر می رود و عدالت می میرد.

چگونه رشوه حکم می راند و پارتیها و سفارشهای چهره های متنفذ، کارساز است.

برخی و کلا، نقش تأسفباری در پایمال ساختن حق و نابودی حقوق انسانها دارند بویژه هنگامی که صاحبان حق، ضعیف و فاقد توان و کارآیی لازم برای دفاع از حقوق خویش باشند و نتوانند از ابزار و وسایل لازم برای پیروزی و غلبه بر دشمن خویش بهره گیرند.

من بر این عقیده ام که قوانین حقیقی اسلام و احکام و مقررات راستین خدا، جز در زمان پیامبر و امیرمؤمنان علیهم السلام بطور کامل پیاده نشد و پس از آن همه به بوتہ ی فراموشی سپرده شد و یا از صحنه برکنار و تنها در کتابها باقی ماند.

من در یک فرصت مناسب

می توانم این مطلب را اثبات کنم اما اینک این بحث را در یک جمله خلاصه می کنم و آن اینکه: هر کسی به تاریخ خود کامگان اموی، عباسی، عثمانی و دیگر حکومتگران سیاهکار پس از آنها، مراجعه کند این موضوع را به روشنی در خواهد یافت.

واقعیت این است که: هدف حکیمانه الهی از آفرینش تحقق نیافت چرا که خدای جهان آفرین هر آنچه را انسان برای یک زندگی شایسته بدانها نیازمند است از آب گرفته تا هوا، زمین و معادن همه را برای او پدید آورد. به خاک زمین، با همکاری متقابل خورشید، هوا، آب و ذرات نهفته در خاک، استعداد و شایستگی رویش زراعت و گل و گیاه و نهال و درخت قرار داد. و طبیعت را برای انسان رام ساخت تا با بهره وری شایسته از امکانات آن، لوازم حیات و ضروریات زندگی همچون: خوراک، پوشاک، مسکن و دیگر نیازهایش را بصورت فراوان تولید نماید تا در زندگی خویش همواره احساس بی نیازی و نیکبختی کند. اما خود کامگان قرون و اعصار، پیش از اسلام و پس از فرود آمدن قرآن شریف، انسان را به عبودیت و

[صفحه ۷۱۷]

بندگی خویش کشیدند و میان او و زندگی سعادت‌مندان و آباد و آزاد مانع شدند و بخاطر نقش ارتجاعی و ویرانگر آنها میلیونها انسان در اسارت و شقاوت زیستند و همانگونه جهان را بدرود گفتند.

این از نظر بعد دنیوی و مادی حیات انسان.

اما بعد معنوی و عقیدتی: خدای جهان آفرین پس از آفرینش انسان و تدبیر امور مادی و شئون جسمی او، پیام آوران خویش را یکی پس از دیگری بسوی انسان

برانگیخت تا آنان در پرتو وحی، اندیشه و عقیده ی انسان و بینش او را در مورد جهان و انسان و آفریدگار هستی اصلاح کنند، نهال پرثمر ایمان و اخلاص را در دل‌های آنان کشت نمایند. فطرت آنان را بیدار و گنج‌های نهفته ی خرد و عقل آنان را برانگیزد، موهبت‌های وجود آنان را استخراج و نیروها و توانایی‌های آنان را شکوفا سازند.

کوتاه سخن اینکه: خداوند، پیامبران را برای اصلاح زندگی جامعه و فرد در ابعاد عقیدتی، فرهنگی، اقتصادی، معیشتی، اجتماعی، خانوادگی، سیاسی، قضایی و دیگر ابعاد برانگیخت، اما متأسفانه بسیاری با این اصلاحگران راستین پیکار کردند و نصایح، اندرزها، خیرخواهیها و برنامه های آنان را نپذیرفتند. به آنان اهانت روا داشتند به باد تمسخرشان گرفتند و خون پاک آنان را به زمین ریختند که قرآن شریف موضوعیگیری ناهنجار امته‌ها در برابر بعثتها و پیام آوران خدا را به شایستگی ترسیم می کند.

این فشرده ای از تاریخ پیامبران و امته‌ها.

در مورد پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم نیز قرآن شریف بیانگر این واقعیت است که: شرک گرایان و کافران بجای حق پذیری، بر ضد او و برنامه های نجات بخش و افتخارآفرینش بپا خواستند. و جنگ‌های آنان پس از هجرت پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم از مکه به مدینه تا رحلت آن فرزانه ی عصرها و نسلها، همه و همه، نشانگر این موضعگیری‌های رسوا و ننگبار برخی انسانها در برابر این پیامبر پرشکوه و این مصلح فرزانه و پدر پرمهر است.

پس از آن همه فداکاریها از سوی حق طلبان و توحید گرایان و آن شرارت‌های

شرم آور از سوی شرک گرایان و بیدادگران، سرانجام اسلام استقرار یافت و پایه های آن نیرومند گشت و توده های مردم، فوج فوج به دین خدا ایمان آوردند، آنگاه خدا به پیام آورش دستور داد که امیرمؤمنان علیه السلام را به عنوان امام و جانشین پس از خویش و پیشوای امت معرفی نماید و تدبیر امور و تنظیم شئون انسانها را به کف با کفایت او بسپارد.

پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم فرمان خدا را به انجام رسانید و در حجهالوداع و سرزمین «خیم» فراتر از ۲۵ هزار نفر را گرد آورد و ضمن سخنان شکوهمند و تاریخی دست امیرمؤمنان علیه السلام را گرفت و فرمود:

«من کنت مولاه فهذا علی مولاه.» [۱].

و مردم را به پیروی از آن پیشوای بزرگ و فرمانبرداری از او، فرمان داد و از مخالفت با او و دشمنی با راه و رسم توحیدی و عادلانه اش بر حذر داشت، اما متأسفانه بیشتر مسلمانان با فرمان پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم مخالفت ورزیدند و جز گروهی بر اطاعت او ثبات قدم نشان ندادند.

در نتیجه، عناصر و جریاناتی قدرت و حکومت را به کف گرفتند که هوای دل خویش را بیشتر از مقررات پاک و قوانین انسان ساز اسلام پیروی نمودند و بر اثر حاکمیت فریب و ستم در قرون و اعصار، آنچه نمی بایست، بر سر نسلها و عصرها آمد و انواع دردها و رنجها و فجایع و مصائب بر بشریت باریدن کرد و جلوه و جمال دلآرا و زیبای سیستم زندگی ساز و انسان پرداز اسلام، میدان تحقق

و تجلی نیافت. و بدتر از آن کار بجایی رسید که توده های مردم پنداشتند قوانین و مقررات اسلام همان رفتار و گفتار و عملکردی است که زمامداران و حکومت های مدعی اسلام و حاکم بر جامعه های مسلمان انجام می دهند و این از هر جهت برای جهان اسلام و خود مکتب نجات بخش و آسمانی آن، غمبار بود.

[صفحه ۷۱۹]

پاورقی

[۱] الغدير، ج ۱ ص ۱۸، فرائد السمطين، ج ۱، ص ۶۴، كنز العمال، ج ۱۵، ص ۱۱۷، ملحقات المراجعات، ص ۱۷۵ و بحار الانوار، ج ۲۱، ص ۳۸۷، ج ۲۸، ص ۱۸۷، ج ۳۵، ص ۲۸۲ و....

حکومت امام مهدی

حکومت امام مهدی

هنگامی که ما از حکومت جان بخش امام مهدی علیه السلام سخن می گوئیم، سخن ما بر دو نقطه و دو محور دور می زند: نخست، محور و نقطه ی صدور حکم و وضع قوانین و آموزش های گوناگون در میدان های مختلف زندگی است و نقطه و محور دوم، محور داوری و قضاوت میان امت است که خواه مسایل و مشکلات خود را بسوی حکومت عادلانه آن حضرت ببرند یا نبرند.

صدور حکم و وضع قوانین

صدور حکم و وضع قوانین

در مورد نخست، روشن شد که تمامی قوانین و مقررات بیگانه از اسلام و قرآن، در حکومت امام مهدی علیه السلام الغا و دور ریخته می شود و هرگز بدانها عمل نمی گردد و بجای آنها مقررات درخشان و زندگی ساز برخاسته از قرآن و شیوه ی راستین پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم امور مردم را تدبیر و شئون کشور را تنظیم و در کران تا کران جامعه ها همانگونه که شایسته و بایسته است، پیاده می شود.

خلاصه اینکه: امام مهدی علیه السلام تمامی برنامه ها و طرحها و عملکردها و مقرراتی را که پیامبر و امیرمؤمنان علیه السلام در حکومت کوتاه مدت و عادلانه و پرمهر خویش در میدان های گوناگون زندگی پیاده کردند، به گونه ای کامل و درخشان پیاده می کند و افزون بر آنها به منظور تأمین نیکیبختی و رفاه و آسایش و آرامش جامعه طرحها و برنامه ها و عملکرد دیگر همچون: ساختن پلها، ایجاد سدها، گسترش خیابانها و شاهراهها، حفر کانالها و پاکسازی نهرها و نصب دستگاه های گوناگون و مورد نیاز صدور اجازه ی رسمی به مردم

جهت احیای زمینهای موات و بهره‌وری عادلانه و شایسته از معادن و منابع گوناگون و دیگر نعمتهایی که خدا به انسان ارزانی داشته است که همه‌ی اینها از روح و محتوای اسلام و مقررات آن برمی‌خیزد.

این پرتوی از طرح و برنامه حاکمیت عادلانه و بشردوستانه و زندگی ساز امام مهدی علیه السلام در محور نخست، اینک محور دوم حکومت شکوه بار آن حضرت.

[صفحه ۷۲۰]

قضاوت و داوری

قضاوت و داوری

داوری و قضاوت آن گرامی در جامعه، بسان داوری نیاکان پاک و پاکیزه اش، عادلانه و انسانی و براساس حق و عدالت است و با یک ویژگی از داوری آن حضرت عدالت پیشگان ممتاز می‌شود و آن ویژگی این است که آن حضرت در سیستم قضایی خویش براساس آگاهی و اطلاعات خویش بر رخدادها و حوادث داوری می‌کند، از اینرو نه به انتظار گواهی گواهان می‌ماند و نه دلایل و مدارک و شواهدی که ادعا را اثبات کند.

سخن در اینجا بر دو محور دور می‌زند:

۱- نخست اینکه این روایت صحیح و جانب‌بخش که در مورد امام مهدی علیه السلام و ره آورد حاکمیت او بطور متواتر از پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم و امامان معصوم علیهم السلام رسیده است، بارها تکرار شد که می‌فرماید:

«انه یملاً الارض قسطاً و عدلاً بعد ما ملئت ظلماً و جوراً.» [۱].

یعنی: امام مهدی علیه السلام پس از ظهور خویش، جهان را سرشار از عدل و داد می‌کند پس از آنکه از ستم و بیداد لبریز گردد.

شایسته‌ی یادآوری است که این

حدیث در مجموعه های روایی، صدها بار از راههای گوناگون و چهره های مختلف روایت شده است به گونه ای که هیچ جایی برای شک و تردید در صحت و درستی آن نمی ماند.

آری! آن اصلاحگر بزرگی که می خواهد ستم و بیداد را در همه ی میدانها و ابعاد و چهره هایش نابود سازد و ریشه و اساس آن را در هر نقطه ای که باشد و یا از هر انسانی سرزند از بیخ و بن برکند، طبیعی است که از چنین عدالت گسترتری نباید انتظار داشت که خود منتظر این باشد که مظلوم به او شکایت برد یا آن پیشوای عدالت از مدعی ستمدیده برای اثبات ادعای به حقش که برای آن داور

[صفحه ۷۲۱]

عدالت پیشه، روشن است دلایل، شواهد، اسناد و مدارک ارائه کند، هرگز! چرا که گاه ممکن است مظلوم برای اثبات بیدادی که بر او رفته یا حقی که از او پایمال شده است ناتوان باشد یا نتواند ساختگی بودن بافته های ظالم را روشن کند.

ممکن است ستم و بیداد در بسیاری از نقاط روی زمین واقع شود و مظلوم نتواند از بیدادی که بر او رفته است به امام عدالت و نجات شکایت برد. و نیز امکان دارد که انسانی مخفیانه و به ستم کشته شود و کسی از کشته شدن او آگاه نگردد و قاتل او را شناسد و در نتیجه خون او پایمال گردد، در این صورت چگونه می توان گفت:

«امام مهدی علیه السلام زمین و زمان را لبریز از عدل و داد می سازد؟»

۲- از پیامبر گرامی صلی الله علیه

و اله و سلم روایت آورده اند که فرمود:

«انما قضی بینکم بالایمان و البینات.» [۲].

یعنی: مردم! من در میان جامعه، براساس دلایل و شواهد و سوگندها، قضاوت و داوری می کنم - نه براساس وحی و رسالت -

شاید مفهوم ظاهری روایت پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم این باشد که: آن حضرت در میان مردم، براساس آگاهی و علم شخصی خویش داوری نمی کند.

بعنوان مثال: اگر پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم با علم نبوت و رسالت بدانند که فلان شخص، دست به سرقت زده است، خود، بر او، کیفر سرقت را جاری نمی سازد بلکه به انتظار گواهی گواهان می نشیند و هنگامی که پرونده، طبق موازین قضایی تکمیل گردد حکم می کند و او را کیفر می دهد.

شاید این شیوه ی پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم در داوری و قضاوت و عمل نکردن بر اساس آگاهی و اطلاع شخصی خویش، بدان جهت بود که اگر آن گرامی در داوریهای خویش براساس آگاهی و اطلاع شخص قضاوت می کرد رفتار و عملکرد قضایی او در میان امت سیره و سنت می شد و آنگاه بود که برای هر قاضی و حاکمی دستاویز و بهانه می گشت که در جامعه، بدون دلایل و مدارک قانع کننده و درستی به هر کس

[صفحه ۷۲۲]

دلش خواست حد جاری سازد و طبق تمایلات خویش حکم راند و آنگاه ادعا نماید که به علم و اطلاع شخصی خویش داوری نموده و حکم رانده است. و با این کار نظام دین و جامعه از هم گسیخته

و هرج و مرج و خودکامگی در سیستم قضایی رواج یافته و معیارها و مقیاسهای فقهی و حقوقی و عرفی دچار اختلال می گشت.

بر این اساس بود که پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم این راهها را برای قضاوت بدرفتار و حکومتهای بیدادگر مسدود ساخت تا آنان نتوانند در میان مردم، طبق تمایلات جاه طلبانه و هواهای خویش حکم رانند و آنگاه مدعی گردند که براساس علم و آگاهی شخصی خویش حکم می کنند.

اما امام معصوم و پیشوای عدالت گستری که هرگز چنین احتمال در مورد او نمی رود و هیچ نوع اشتباه و انحرافی به ساحت مقدس او راه ندارد، بر چنین انسان والایی زینده است که براساس آگاهی و اطلاعات شخصی خویش به امور ورخدادهای داوری نماید و هرگز منتظر گواهی گواهان و اقامه ی دلایل و مدارک از سوی مدعی نباشد و بر سوگندهای دروغین از سوی طرفین، بهایی ندهد و آنچه حق و عدالت است آن را ملاک قرار دهد و براساس آن داوری نماید.

با توجه به این دو نکته اساسی که:

اولا: امام مهدی علیه السلام اصلاحگر بزرگی است که زمین و زمان را سرشار از عدل و داد می کند.

و ثانيا: علاوه بر تمامی آگاهیها و اطلاعات و معیارها، براساس آگاهی و اطلاعات شخصی خویش، داوری و حکومت می نماید؛

این واقعیت دریافت می گردد که آن حضرت، تبهکاران و آدمکشان و مجرمان را براساس عدالت و به منظور اصلاح جامعه به کیفر شایسته و عادلانه ی گناهانشان می رساند، خواه آثار و دلایل و مدارک جرم موجود باشد و یا آن

را از بین برده باشند و طبق موازین عادی ثابت نشود و گواه و بینه اقامه نگردد.

برای روشن شدن بحث دو مثال می آوریم:

۱- اگر فردی در خانه ی خویش میخوارگی کند و کسی او را در آن شرایط نبیند تا

[صفحه ۷۲۳]

گواهی دهد، امام مهدی علیه السلام در پرتو علم امامت از گناه او آگاه می گردد و او را عادلانه کیفر می کند.

۲- و نیز اگر انسانی جنایتی را که در خور کیفر است مرتکب شود بر آن دادگستر جهانی است که او را بخاطر جنایتش کیفر نماید.

و آنگاه است که هر جنایت کاری به هنگام وسوسه ی نفس و تصمیم به گناه، خوب می داند که زمامدار دادگستر جامعه از جنایت او آگاه می شود و او را به کیفر عادلانه اش می رساند. درست در این شرایط است که همین احساس و وضعیت خاص، همه ی جنایت کاران را از ارتکاب جرائم مانع می شود. بدین جهت مردم از هر انحرافی در ابعاد گوناگون زندگی می پرهیزند.

از چیزهایی که این مطلب را تأیید می کند روایت رسیده از امام صادق علیه السلام است که می فرماید:

«بینا الرجل علی رأس القائم علیه السلام یأمر و ینهی اذ أمر (الامام) بضرب عنقه فلا یبقی بین الخافقین شیء الا خافه.» [۳].

یعنی: گاه اتفاق می افتد که فردی در کنار مهدی علیه السلام ایستاده و سخن می گوید و آن حضرت دستور می دهد گردش را (بخاطر جنایت مخفیانه اش) بزنند و آنگاه است که در شرق و غرب جنایت کاری نمی ماند، مگر از

آن پیشوای عدالت گستر و آگاه حساب می برد.

این روایت به این مطلب تصریح می کند که امام مهدی علیه السلام هر گناهکاری که در خور کیفر باشد - براساس علم امامت - کیفر می کند و منتظر این نمی ماند که از او شکایت شود یا گواهان گواهی دهند.

و بدینسان شرایطی پدید می آید که هیچ کس جرأت ستم و قانون شکنی و گناه در خود نمی بیند و زمین از عدالت و آزادی و دادگری و امنیت و رفاه و سعادت لبریز می گردد.

روایات بیانگر این واقعیت، بسیار است که ما تنها نمونه هایی را می آوریم:

[صفحه ۷۲۴]

۱- امام باقر علیه السلام فرمود:

«إذا قام قائم آل محمد عليه السلام حكم بحكم داود و لا يسأل البينه.» [۴].

یعنی: هنگامی که قائم ما قیام کند به سبک داود علیه السلام حکومت و داوری خواهد کرد و گواه و دلیل نخواهد خواست.

۲- امام صادق علیه السلام فرمود:

«لا تذهب الدنيا حتى يخرج رجل مني، يحكم بحكمه آل داود و لا يسأل البينه، يعطي كل نفس حقهها...» [۵].

یعنی: دنیا به پایان نخواهد رسید تا بزرگمردی از خاندان ما قیام نماید. او به سبک خاندان داود حکومت و داوری خواهد کرد و از دلایل و گواهان نخواهد پرسید، حق هر کس را به او اعطا خواهد کرد....

۳- و در روایت دیگر فرمود:

«ثم يأمر مناديا ينادي: هذا المهدي! يقضي بقضاء داود و سليمان و لا يسأل على ذلك بينه.» [۶].

یعنی: پس ندا کننده ای به دستور او ندا می دهد که: «هان ای مردم!

این پیشوای عدالت گستر، مهدی علیه السلام است. او به سبک داود و سلیمان علیهم السلام داوری می کند و گواه و دلیل نمی خواهد - چرا که خود از همه چیز آگاه است -»

۴- و نیز فرمود:

«اذا قام قائم آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم حکم بین الناس بحکم داود، لا یحتاج الی بینة یلهمه الله تعالی فی حکم بعلمه و یخبر کل قوم بما استبطنوه.» [۷].

یعنی: هنگامی که قائم آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم قیام نماید میان مردم به سبک داود

[صفحه ۷۲۵]

حکومت و داوری خواهد کرد و نیازی به دلیل و برهان ندارد خداوند به او الهام می کند و او با علم و آگاهی خویش، داوری و حکومت می کند و هر گروهی را از آنچه نهان می دارند، باخبر می سازد.

یک پرسش و پاسخ آن:

سؤال: «منظور از حکومت و داوری حضرت داود چیست؟»

جواب: منظور از «حکم داود» شریعت و راه و رسم او نیست، چرا که تمامی شرایع و قوانینی که پیش از اسلام بودند همه با آمدن اسلام نسخ و پایان یافته اعلان شدند، بلکه منظور از این عنوان این است که امام مهدی علیه السلام در مسایل و مشکلات، براساس آگاهی و دانش خویش به حقایق و واقعیتها، داوری می کند و به ظاهر امور یا قضایا یا اسناد و مدارک ساختگی، تکیه نمی کند.

داود، آن پیامبر بزرگ خدا نیز، مدتی طولانی اینگونه حکومت و داوری می کرد، حقایق و واقعیات رخدادها و اختلافات، به اذن خدا برای او آشکار می گشت

و به همین جهت براساس آگاهی و دانش شخصی خویش به امور، قضاوت می کرد و به گفتار طرفین اختلاف، اعتنا نمی کرد.

یک پرسش دیگر:

امام مهدی علیه السلام چگونه می تواند عدالت و دادگری کامل را در کران تا کران گیتی تحقق بخشد با اینکه می دانیم که آن گرامی در پرتو دانش و آگاهی و اطلاع خویش، از مسایل و رخدادهای منطقه و شهری که اقامت دارد باخبر است، نه از رخدادهای و امور جاری سراسر گیتی؟

پاسخ:

ممکن است این سؤال را با روایتی از امام صادق علیه السلام پاسخ داد که می فرماید:

«اذا قام القائم بعث فی أقالیم الأرض، فی کل اقلیم [۸] رجلا... یقول له الامام علیه السلام:

[صفحه ۷۲۶]

عهدك فی كفك، فاذا ورد عليك أمر لا تفهمه و لا تعرف القضاء فيه، فانظر الی كفك و اعمل بما فيها.» [۹].

یعنی: هنگامی که قائم علیه السلام قیام کند به هر منطقه و شهری فرستاده ای آگاه و کارا و پروا پیشه گسیل می دارد و به او می گوید: «برنامه ی کار تو در کف دست توست. از این رو هر گاه کاری برایت پیش آمد که راه حل آن را نفهمیدی و داوری در آن را نشناختی به کف دست نظاره کن و آنچه در آن یافتی، عمل نما.»

در مورد این روایت سه احتمال بنظر می رسد:

۱- ممکن است روایت را معجزه شناسیم و بگوییم فرستادگان آن اصلاحگر بزرگ آسمانی هنگامی که در مسایل و رخدادهای بمانند بناگاه بر کف دست خویش احکام عادلانه و مورد نظر را نوشته و آماده خواهند یافت.

۲- ممکن است منظور آن حضرت از جمله «عهدک فی کفک» نوعی دستگاہ شبیه بی سیم بسیار پیشرفته ای باشد که برخی چهره ها و شخصیتها یا کارگزاران ویژه... بدست دارند و دستورات صادره از مقام فرماندهی کل را همواره دریافت می دارند و بدانها عمل می کنند و همیشه این دستگاہ همراه آنهاست.

۳- و یا اینکه روایت، پیام و معنای دیگری دارد که پس از ظهور آن حضرت به خواست خدا آشکار خواهد شد و اکنون برای ما ناشناخته است.

کوتاه سخن اینکه: امام مهدی علیه السلام با نمایندگان و حاکمان و قضاتی که به کشورها، در سراسر جهان نصب فرموده و آنان را برای تدبیر امور و تنظیم شئون و حل مشکلات و رفع کشمکشها و تأمین امنیت و نیکیبختی جامعه ی بزرگ عصر ظهور، گسیل داشته است، بطور دایم در ارتباط است و آنان با فرماندهی و امامت آن اصلاحگر بزرگ جهانی و در پرتو دانش و عدالت او انجام وظیفه می نمایند.

[صفحه ۷۲۹]

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۳۶، ص ۳۵۸.

[۲] کافی، ج ۷، ص ۴۱۴ و تهذیب، ج ۶، ص ۲۲۹.

[۳] غیبت نعمانی، ص ۲۳۹، باب ۱۳، ح ۳۳ و بحارالانوار، ج ۵۰، ص ۲۴۶ و ج ۵۲، ص ۳۲۰.

[۴] وسائل الشیعه، ج ۱۸، ص ۱۶۸ و کافی، ج ۱، ص ۳۹۷.

[۵] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۲۰، کافی، ج ۱، ص ۳۹۷ و بصائرالدرجات، ص ۲۷۸.

[۶] غیبت نعمانی، ص ۳۱۳، باب ۲۰، ح ۵ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۸۶.

[۷] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۳۹ و ارشادمفید، ص ۳۶۵.

[۸] مجمع البحرین: واژه ی

«اقلیم» در عرف به منطقه‌ی وسیعی گفته می‌شود که از دیگر مناطق مشخص و جداست و امروز به هر کشوری اطلاق می‌گردد، مثلاً: اقلیم مصر، یمن و....

[۹] غیبت نعمانی، ص ۳۱۹، باب ۲۱، ح ۸ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۶۵.

زندگی در عصر ظهور امام مهدی

زندگی در عصر ظهور امام مهدی

عصر امام علیه السلام پس از ظهور و قیام جهانی اش، براسستی از درخشانترین و دوست داشتنی ترین و زیباترین عصرها برای کره‌ی زمین، از آغاز آفرینش جهان و انسان است.

و کاملاً- بجای و درست است که نام عصر ظهور را «عصر حاکمیت نور و دانش و بینش» به مفهوم واقعی آن نام گذاریم، نه روزگاری را که ما در آن زندگی می‌کنیم که براسستی عصر تاریکیهای جهل، انحراف، فجایع، بیداد و گمراهی و عصر نگونسازی و اسارت انسان است.

جهان معاصر

جهان معاصر

با الهام از فراز حکیمانه و مشهور «تعرف الاشياء باضدادها» ممکن است برای درک و دریافت پرتویی از درخشندگی و شکوفایی عصر ظهور و زیبایی و شیرینی زندگی در حاکمیت آن اصلاحگر بزرگ جهانی، نظری گذرا به اوضاع غمباری بیافکنیم که اینک در آن زندگی می‌کنیم.

به جامعه‌ای که اینکه در آن زندگی می‌کنیم و ناملايمات و رنجهایی که زندگی را تیره و تار ساخته است، بنگرید! فشارهایی که لذت و شیرینی و طراوت زندگی را از فرد و جامعه گرفته و آنان را به انواع محرومیتها نشانده است. یکی دچار آفت فقر است و دیگر به نداشتن مسکن و سرپناه گرفتار است. یکی از بیکاری و نداشتن

[صفحه ۷۳۰]

مکانی برای کسب و کار و تجارت رنج می‌برد و دیگری از فقدان درآمد کافی که خود و خانواده اش را اداره کند و پولی که با آن نیازهای پزشکی و درمانی خویش و افراد تحت تکفل خود را فراهم آورد.

مشکلات زندگی، همه جا را فرا گرفته است

و بحرانهای ویرانگر و پیاپی، راه نجات و امید را برای مردم مسدود ساخته است.

از سویی، آزادی مسکن و محل زندگی، آزادی سفر و تجارت، آزادی کار و اقامت، آزادی بیان و قلم و اظهار نظر مردم، سلب شده و از دیگر سو، امنیت و آرامش از ابعاد گوناگون زندگی انسان معاصر رخت بر بسته است. انسان نسبت به جان و مال و خاندانش احساس امنیت خاطر نمی کند. و مرد ناتوان، از زورمندان و زورگویی آنان می هراسند. ثروتمندان و صاحبان امکانات با زیردستان و محرومان به شیوه ی دیکتاتوری رفتار می کنند و کینه ها و عقده های روانی بصورت وحشتناکی گسترش یافته است.

فقر و محرومیت و گرسنگی در جهان معاصر بیداد می کند و بیشتر انسانها بویژه کودکان جهان با این بلای بزرگ اجتماعی و انواع بیماریهای ناشی از سوء تغذیه دست به گریبانند. و سرانجام مردم و محرومیتها و کاهش شدید امکانات زندگیشان بنگر و به از دست رفتن کرامت و ارزش انسان در جهان معاصر.

به رنجها، مصیبتها مشکلات، زندانهای لبریز از میلیونها انسان آفت زده و دربند و به جنگهای ویرانگر و هستی سوزی که بشریت را به کام خود می کشد و او را در هم می نوردد و پاره پاره می کند و می سوزاند و نابود می سازد و خاکسترش را به باد می دهد.

پس از این نظر گذرا به جهان معاصر و رنج و پریشانی انسان، اینک برای شناخت عصر ظهور، باید همه ی جلوه های زندگی معاصر و مظاهر حیات انسان را صد در صد دگرگون ساخت و آنگاه به تماشای

آن نشست، چرا که پس از قیام جهانی امام عصر علیه السلام در روزگار حاکمیت آن عدالت گستر راستین، فقر و نیاز از جامعه ی بشری رخت برمی بندد

[صفحه ۷۳۱]

و آفت محرومیت از میان می رود، عقده های روانی مردم حل و زدوده می شود و حزن و اندوه به سرور و شادمانی تبدیل می گردد.

جهنم زندگی، جای خود را به بهشت نیکبختی و سعادت می دهد و پژمردگیها و افسردگیها جای خود را به طراوت و نشاط می سپارد و امن و امان در همه ی ابعاد زندگی جهان گستر می شود. فرشته ی عدالت بر سر بشریت سایه می افکند و ظلم و ستم یکسره نابود می گردد.

دیگر نه ظالمی خواهی دید و نه مظلوم و ستمدیده ای، آرمانها و آرزوهای مسلمانان آگاه و پروا پیشه تحقق می یابد و کره ی زمین، مهد صلح و آزادی می گردد و اسلام در سراسر گیتی، دلها و جانها را نورباران می نماید و همه ی ساکنان زمین، آگاهانه و مخلصانه بر یکتایی خدا و رسالت پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و امامت امیرمؤمنان علیه السلام گواهی می دهند.

آری! اینها پرتویی از برکات نهضت آسمانی امام عصر علیه السلام و قیام اصلاحگرانه ی آن حضرت و دستاوردها و گامهای اصلاحی و طرحهای عمرانی و فرهنگ پراج و پیاده شدن مقررات عدالت آفرین و انسانساز خدا، به دست باکفایت اوست.

احاطه ی کامل به دستاورد درخشان حکومت امام مهدی علیه السلام و آگاهی از برکات آن بصورت شایسته و بایسته آسان نیست؛ چرا که مفساد و مصائب، رنجها و

ضد ارزشها و انحرافات که پیش از ظهور آن حضرت در جامعه ها گسترش می یابد همچون ستارگان آسمان بی شمار است. لازم به یادآوری است که بیشتر این انحرافات و آفتها و تباهیها، ثمره ی شوم قوانین ظالمانه ای است که از مغز زمامداران و هیأت‌های حاکمه ی بیدادگر تراوش یافته و چکیده ی افکار و تمایلات آنهاست. و این قوانین است که آزادی و کرامت را از بشریت سلب نموده و امواج جهل و فقر، محرومیت و مصائب، گناهان و جرائم، فجایع و مشکلات و دیگر صحنه های شرارت و شقاوت را در جامعه ی بزرگ جهانی پدید آورده و آنها را گسترش داده است.

[صفحه ۷۳۲]

زیبنده است در این مورد، این نکته ی اساسی را از یاد نبریم که صدها روایت رسیده از پیامبر و امامان اهل بیت علیهم السلام که بصورت متواتر در کتابهای شیعه و سنی موجود است همه بر این واقعیت تصریح می کند که امام مهدی علیه السلام با قیام جهانی و جاودانه اش زمین و زمان را - پس از آنکه پیش از ظهورش از ستم و بیداد لبریز گردید - از عدالت و دادگری سرشار می سازد. این شمار بسیار از روایات، بر دو اصل پای می فشارد:

۱- نخست بر این اصل، پای می فشارد که امام مهدی علیه السلام زمین را لبریز از عدالت و قسط می سازد.

۲- دیگر اینکه این تحول مطلوب، پس از لبریز شدن جهان از ستم و بیداد صورت می گیرد.

ممکن است بگوییم اصل دوم، علت اصل اول است، بعبارت روشنتر: امام مهدی علیه السلام هنگامی ظهور

خواهد کرد که زمین از انواع ستم و بیداد لبریز گردد. زمامداران به ملتها ستم کنند و توانمندان به مردم ناتوان. مردان جامعه به زنان و فرزندان خویش ظلم روا دارند و زنان و فرزندان به همسران و پدران خویشتن.

همسایه با همسایه براساس بیدادگری عمل کند و آشنا با آشنا و بیگانه با بیگانه....

کار به جایی برسد که امواج ستم و بیداد، بیوه زنان، یتیمان، ضعیفان و پایمال شدگان تا حیوانات را نیز دربرگیرد و در روی زمین جز دو طیف و دو طبقه ی «ستمکار» و «ستم پذیر» نماند.

فراتر و سیاهتر از آن، ظلم و ستم چنان بیداد کند که به جور خالص تبدیل گردد، به گونه ای که بیگانه به ستم کشته شود و آنگاه گریه بر کشته شدن مظلوم و تشییع پیکرش نیز برای خاندانش از سوی ستمکاران ممنوع اعلام گردد.

در روزگار ما از اینگونه ستمها در برخی کشورها بر انسانها رفته و می رود. برخی رژیمهای استبدادی، بیگناهان را می کشند و آنگاه هنگامی که خانواده ی قربانی برای تحویل گرفتن پیکر مقتول مراجعه می نماید پس از بررسی جنازه و شمارش جای

[صفحه ۷۳۳]

گلوله ها، پول فشنگهایی را که ظالمانه خرج آن بینوا کرده اند همه را بصورت چندین و چند برابر از بازماندگانش دریافت می دارند و بعد پیکر قربانی را تحویل می دهند یا ثروت و دارایی مخالفان را تجاوزکارانه و ظالمانه مصادره می نمایند بی آنکه به صاحبش امکان دهند یک کلمه حرف بزند یا جایی لب به شکوه و ناله گشوده و به احدی درد خود را باز گوید.

این رنجها

و فشارها و فجایع و میلیونها نمونه ی از آن گونه بیدادگریها، همان چیزهایی است که جامعه ها و تمدن‌ها را برای یک انفجار عظیم و غیر قابل مهار بر ضد استبداد و استعمار آماده می سازد. و هنگامی که اصلاحگر بزرگ و با کفایت و پروا پیشه ای برای هدایت و رهبری شایسته این امواج اعتراضات و نارضاایتها و قیامها بپاخیزد در آن شرایط است که میلیونها انسان ستمدیده از او پیروی می کنند و با همه ی وجود او و راه و رسم رهایی بخش و ستم سوز او را تأیید می نمایند و همه ی توان خویش را در یاری او بکار می گیرند و تا مرز مرگ پرافتخار در کنار او و آرمانهای والایش مقاومت می کنند چرا که از شرایط ظالمانه و غمباری که بر آنان حاکم است و جانشان را به لبشان رسانیده، بیزارند و از بانیان و پدیدآورندگان و متولیان آن که استبداد و استعمار باشند، سخت متنفرند و مرگ را بر آن زندگی ترجیح می دهند.

این روند فاجعه بار است که مقدمه و زمینه ای برای نهضت نجات بخش امام مهدی علیه السلام و قیام جهانی او - برای گسترش عدل و داد در کران تا کران گیتی و زدودن آثار نکبت بار ستم و بیداد - می گردد.

این بدان مفهوم نخواهد بود که مسلمانان در انجام رسالت اجتماعی خویش سستی و کوتاهی ورزند و دست از اصلاح امور و تدبیر شئون و تلاش و تحرک بردارند و برای هدایت مردم و مبارزه با ظلم و انحراف، نه سخنی بگویند و نه مطلبی بنویسند و

کاری مفید انجام دهند. و بدان پندار باشند که اصلاح امور و مبارزه با ظلم و جور، ظهور آن اصلاحگر بزرگ جهانی را به تأخیر می افکند... هرگز! چرا که این پندار نابجاست و هدایت مردم و پیکار و مبارزه با ستم و انحراف کاری

[صفحه ۷۳۴]

لازم و برای هر توحیدگرایی به عنوان امر به معروف و نهی از منکر واجب است... و باعث تأخیر ظهور نیز نخواهد بود. از اینرو ما مسئول به انجام رسالت و عمل به وظایف سرنوشت ساز خویش هستیم و نمی توانیم با این پندارها و بهانه ها، مسئولیتهای فردی و خانوادگی و اجتماعی خویش را وانهیم و مسئول تأخیر و یا عدم تأخیر امور نیستیم.

بازگشت به بحث:

پس از این مقدمه کوتاه، اینک به بحث خویش در مورد طرحها و برنامه های اصلاحی و ره آوردهای شکوه بار و وصف ناپذیر حکومت امام مهدی علیه السلام در عصر ظهور بر می گردیم.

زندگی انسانها دارای ابعاد گوناگون مظاهر مختلف و جلوه های متنوعی است. و ممکن است پیش از ظهور آن اصلاحگر بزرگ آسمانی، تباهی و فساد و انحراف و ارتجاع، در تمامی این ابعاد و جلوه ها و مظاهر زندگی گسترش یابد؛ به همین جهت است که آن اصلاحگر بزرگ جهانی به منظور سازندگی و برازندگی و اصلاح همه ی ابعاد زندگی جامعه ها و تمدنها، در گسترده ترین شکل و محتوا، دست به طرح و برنامه ریزی و تدبیر امور و تنظیم شئون همه جانبه می زند که ره آورد شکوهبار و وصف ناپذیری خواهد داشت.

از انبوه روایات رسیده، این واقعیت دریافت می گردد

که در پرتو قیام و حکومت عادلانه ی او دگرگونی عظیم و تغییر ژرف و گسترده ای در سراسر گیتی و در کران تا کران جامعه ها رخ می دهد و چهره و محتوای زندگی در همه میدانها و جلوه ها بصورت شکوهمندی تغییر می یابد و چهره و جلوه و محتوای دیگری به خود

[صفحه ۷۳۵]

می گیرد.

در بحث آینده، برخی از ابعاد زندگی و شکوفایی و درخشندگی آن در عصر حاکمیت آن اصلاحگر آسمانی را، بصورت فشرده از نظر می گذرانیم.

حیات فرهنگی در عصر امام مهدی

حیات فرهنگی در عصر امام مهدی

در عصر درخشان امام مهدی علیه السلام حیات فرهنگی به گونه ای شکوفا و بارور می گردد که در سراسر تاریخ، نمونه ای نخواهد داشت و دانش و فرهنگ و معنویت، بویژه علوم دینی و احکام و مقررات و معارف انسان ساز اسلام در سراسر گیتی بسط و گسترش می یابد. و چرخهای فرهنگ و آگاهی و شناخت با سرعت وصف ناپذیری به حرکت می افتد. و روشن است که تغییر و دگرگونی ژرف و شکوهمندی در این بعد از زندگی بشریت، حاصل می شود.

خدا می داند که این تحول مطلوب و مترقی چگونه خواهد بود اما بنظر می رسد بسیاری از کتابهای فقه و حدیث، نوسازی گردد و نقش بسیاری از موضوعات کتابهای اصولی به پایان برسد، چرا که امام مهدی علیه السلام قواعد عمومی برای دریافت مسایل شرعی و مقررات دینی را بیان می کند و در پرتو همانها دانشمندان از بسیاری از بحثهای اصولی و قواعد آن بی نیاز می گردند.

کتابهای مربوط به شرح حال راویان احادیث که به

کتابهای رجالی مشهورند و نیز شرح حال و بیوگرافی آنان و تقسیم بندی روایات به صحیح و ضعیف و اصطلاحاتی از اینگونه، همه و همه نقششان به پایان می رسد؛ چرا که این بحثها بیشتر به حدس و ظن تکیه دارد و در عصر غیبت و بخاطر نرسیدن دست مردم به امام معصوم علیه السلام مورد استفاده قرار می گیرد. اما در عصر ظهور، مردم به مقررات و احکام قطعی دست می یابند و از اینها بی نیاز می گردند.

و نیز در عصر ظهور، بیشتر کتابهای تفسیری از اعتبار ساقط می شود چرا که مردم با رشد فکری و ژرف نگری برخاسته از فرهنگ عصر ظهور، به تفسیرهای برخاسته

[صفحه ۷۳۶]

از نظرات افراطی افراد، بهایی نمی دهند. از این رو تنها تفاسیر برخاسته از روایات رسیده از پیامبر و اهل بیت علیهم السلام باقی می ماند.

همین گونه قرائتهای مختلف از قرآن شریف که دلیلی برای آنها نازل نشده است، برداشته می شود، چرا که مردم، قرآن و قرائت صحیح آن را - به گونه ای که بر قلب مصفای محمد صلی الله علیه و اله و سلم فرود آمده است - از امام مهدی علیه السلام می آموزند و تفسیر و پیام و مفهوم آن را، آنگونه که خدا اراده فرموده است می شناسند و بر معارف بلند و راز و رمز و شگفتیهای آن که همچنان ناشناخته و پوشیده است، آگاهی می یابند. و نیز جامعه از بسیاری از دانشهای جدید، همچون فلسفه که ثمره ی خیالپردازی است، بی نیاز می گردد.

و خلاصه اینکه: دانش و بینش و آگاهی و

شناخت صحیح و مفید و سازنده و کارگشا در هر خانه گسترش می یابد و حلقه های درس و بحث برای زن و مرد در کران تا کران جامعه ی بزرگ بشری برقرار می شود.

امام باقر علیه السلام فرمود:

«... توتون الحکمه فی زمانه حتی أن المرأه لتقضى فی بیتها، بکتاب الله و سنه رسوله.» [۱].

یعنی: به مردم عصر حکومت درخشان او، دانش و بینش ارزانی می گردد که زن در کانون خانه ی خویش بر اساس کتاب خدا و سنت پیامبرش عادلانه و آگاهانه داوری می کند و نیازی به دیگری ندارد.

این روایت ارجدار نشانگر این واقعیت است که مردم در روزگار حاکمیت آن حضرت، بر اساس آداب و مقررات دینی تربیت شده و احکام شریعت او را آموخته و بر پایه ای از فرهنگ و تمدن اوج می گیرند که هر بانویی می تواند در درون خانه ی خویش میان دو انسان براساس مقررات کتاب خدا و سیره و روش عادلانه پیام آور

[صفحه ۷۳۷]

بزرگ او، قضاوت کند.

لازم است بدانیم که خود امام مهدی علیه السلام بر اساس کتاب خدا و سیره و شیوه ی انسان ساز و افتخارآفرین پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم تدبیر امور می کند و به اندازه ی بند مو و ذره ای از آن دو، انحراف نمی جوید.

او شریعت جدید یا دین دیگری نمی آورد که با اسلام راستین ناسازگار باشد یا آنچه را خدا تحریم کرده است حلال نماید و یا آنچه را خدا حلال کرده است تحریم کند؛ هرگز!!!

اما واقعیتی که رخ می دهد این

است که همه ی مذاهب پدید آمده پس از رحلت پیشوای بزرگ توحید پیامبر گرامی، ملغی می شود و از میان می رود؛ چرا که اینها راه و رسمی است که در کتاب خدا و سنت پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم جایی ندارند.

این سخن تنها دیدگاه نگارنده نیست بلکه یکی از علمای بزرگ اهل سنت در کتاب خویش بدین واقعیت تصریح نموده و ضمن بحث از امام مهدی علیه السلام می نویسد:

«امام مهدی پس از ظهور، دین را همانگونه که بود و نازل گردید آشکار می سازد بطوری که اگر پیامبر گرامی حاضر باشد به همان حکم می کند.

او مذاهب مختلف را از روی زمین با ارشاد و هدایت خویش برمی دارد و جز دین خالص و پاک آسمانی نمی ماند....» [۲].

آری! در آن شرایط پرافتخار است که اتحاد بزرگ اسلامی تحقق می پذیرد؛ چرا که همه ی مسلمانان در اصول دین و فروع آن و همه مسایل فقهی و احکام و مقررات شرعی، متحد و یکپارچه می گردند. نه دیگر قیاسی خواهد بود و نه استحسان و نه فتوهای جدیدی که با توجه به شرایط سیاسی و... صادر می گردد.

بلکه دین راستین، همان اسلام واقعی خواهد بود و مذهب، همان مذهب تشیع

[صفحه ۷۳۸]

که مذهب خاندان وحی و رسالت است و پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم مردم را بدان دعوت فرموده است و همه بشریت بدینسان زیر پرچم پرافتخار «لا اله الا الله، محمد رسول الله، علی ولی الله» در اوج سعادت و رفاه و نیکبختی و عرفان خواهند زیست.

امیرمؤمنان علیه السلام در روایتی در مورد عصر امام مهدی علیه السلام فرمود:

«... و يهلك الأشرار و يبقى الأخيار و لا يبقى، من يبغض أهل البيت.» [۳].

یعنی: ... و آن اصلاحگر بزرگ، شرارت پیشه ها را از میان برمی دارد و شایستگان و نیکان را باقی می گذارد و کینه توزان نسبت به خاندان وحی و رسالت باقی نخواهند ماند.

و نیز در بیان دیگری از امام مهدی علیه السلام فرمود:

«... و لا نترك بدعه الا أزالها و لا سنه الا أقامها...» [۴].

یعنی: آن پیشوای الهی تمامی بدعتها را نابود می سازد و همه ی سنتها و شیوه های پسندیده را زنده و برپا می دارد.

پاورقی

[۱] غیبت نعمانی، باب ۱۳، ص ۲۳۸، ح ۳۰، بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۵۲، اکمال الدین، ج ۲، ص ۶۷۵ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۳۲۴.

[۲] این عالم بزرگ اهل سنت معروف به «ابن العربی» است که متوفی ۶۳۸ هجری قمری است و این مطلب را در کتاب معروف خویش «الفتوحات المکیه»، ج ۳، ص ۳۲۷، باب ۳۶۶، نوشته است.

[۳] عقدالدرر، باب ۷، ص ۱۵۹ و چاپ جدید انتشارات مسجد جمکران، ص ۱۱۲.

[۴] عقدالدرر، باب ۹، ص ۲۲۴، بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۳۹ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۱۲۴.

تربیت در عصر امام مهدی

تربیت در عصر امام مهدی

از واقعیتهای تردیدناپذیر این است که انسان در همه ی ابعاد، قابل تربیت و سازندگی و برازندگی است و هنگامی که برنامه های تربیتی بر اساس ارزشهای والای اخلاقی و انسانی تنظیم گردد، بشریت راه

اعتدال و درستی را برخواهد گزید و درون و برونش پسندیده خواهد شد و در راه و روش شایسته و ستوده ای گام خواهد سپرد. اما هنگامی که برنامه ها و عوامل تربیتی، فاسد و ناصالح بود و براساس ضد ارزشها استوار گردد، بی تردید نتیجه ی معکوس خواهد داد و انسان به

[صفحه ۷۳۹]

راه تباهی خواهد رفت.

تربیت، حتی در فطرت و غریزه و تمایلات و خواسته های روانی نیز اثر می گذارد و همانگونه که بر تقلیدها و عادتها اثر می گذارد.

هنگامی که حیوانات اهلی تا وحشی و درنده، قابل تربیت باشند، انسان که از بسیاری از پدیده ها برتر و شایسته تر است و بخاطر ارزانی شدن موهبت عقل و درک و بیان... بر آنها برتری دارد، چگونه قابل تربیت نباشد؟

بنابراین، براساس تربیت است که جامعه، راه صلاح و فلاح را در پیش می گیرد یا راه تباهی و فساد را. به سعادت و نیکبختی پر می گشاید یا به شقاوت و نگونبختی سقوط می کند. به حق و عدالت راه می جوید یا به انحراف و بی راهیها.

وسایل و عوامل تربیت

وسایل و عوامل تربیت

دستگاهها و وسایل تربیت بسیار است:

۱- کانون خانه و خانواده که کودک در آن دیده به جهان می گشاید یک کانون و عامل تربیتی است و در جهت دهی و رهبری کودک اثر عمیقی دارد.

۲- پس از خانه، نقش مدرسه است که کودک با ورود بدانجا مراحل نخستین دانش و فرهنگ را از آموزگاران خویش دریافت می دارد و هر چه مراحل مختلف علمی را طی کند سطح مطالعه و فرهنگ و آگاهیهای

او بالا می رود تا سرانجام به عالیترین مراحل و درجات علمی و فکری می رسد.

در تمام این مراحل با علوم و دانشها آمیخته می گردد و منسجم می شود و تأثیر می پذیرد.

۳- عامل و دستگاه تربیتی دیگری که با آن دو دستگاه تربیتی همگام است، عامل محیط و جامعه است.

آن کودکی که در جامعه ی دروغ پرداز و کلک باز، بی پروا و بی بندوبار، دزد و خیانتکار و یا در جامعه دین باور و امانتدار و برخوردار از حیا و درستکاری زندگی

[صفحه ۷۴۰]

کند، طبیعی است که با جو جامعه ی صالح و ناصالح خود هماهنگ می گردد و هر کدام بسان جامعه ی خویش می شود.

۴- از مهمترین عوامل و وسایلی که در سازندگی و اصلاح جامعه و یا تباهی آن اثر می گذارد، رسانه های گروهی و دستگاههای تبلیغاتی جامعه، همچون: روزنامه ها، مجلات، رادیو، تلویزیون و فیلمهای گوناگون است.

پس از این نگرش گذرا، به عوامل تربیت و سازندگی، خاطرنشان می گردد که امام مهدی علیه السلام که در اندیشه ی اصلاح جامعه جهانی است و می خواهد جامعه ای براستی اسلامی پی ریزی نموده و آن را به ارزشهای والای انسانی و قرآنی آراسته سازد، در این راه ناگزیر است که از وسایل و عوامل تربیتی بهره گیرد و آموزشهای تربیتی صحیح و سازنده ی خویش را بوسیله این وسایل و تجهیزات، به گوشها برساند. از این رو، مدارس و آموزشگاهها را، فرهنگ و تعالیم انسان ساز اسلام اداره و رهبری می کند و راههای تعلیم و تربیت در همه ی مراحل از

شیوه ها و برنامه های اسلامی بهره ور می گردد و وسایل ارتباط جمعی بطور کامل، شایسته و مفید و ثمربخش می شوند و از چارچوب مقررات و ارزشهای اسلامی، تجاوز نمی کنند.

اشاره شد که امام باقر علیه السلام در این مورد می فرماید:

«... توتون الحکمه فی زمانه حتی أن المرأه تقضى فی بیتها بکتاب الله و سنه رسوله...» [۱].

پاورقی

[۱] غیبت نعمانی، باب ۱۳، ص ۲۳۸، ح ۳۰، بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۵۲، اکمال الدین، ج ۲، ص ۶۷۵ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۳۲۴.

زندگی اقتصادی در عصر امام مهدی

زندگی اقتصادی در عصر امام مهدی

شاید بتوان گفت از مهمترین مشکلات حیات انسان، مشکل اقتصادی و معیشتی و مسایل مربوط به آن، همچون فقر، گرانی، محدودیت تجارت و داد و ستد، تورم، ناتوانی اقتصادی، تولید کم و تقاضای بسیار و مسایلی از اینگونه که

[صفحه ۷۴۱]

بیشتر آنها از ثمرات شوم اقتصاد ضد اسلامی حاکم بر جهان و بویژه کشورهای اسلامی است.

آری! این اقتصاد ضد اسلامی و ظالمانه است که به بحرانهای اقتصادی در جوامع انسانی منجر می شود و این بخاطر سرکوبی مردم و پایمال ساختن آزادیها، مسدود ساختن راههای معیشت برای مردم، تحمیل مالیات سنگین و تصاعدی بر توده ها و محروم ساختن بندگان خدا از مواهب زندگی و برکات و نعمتهایی است که خداوند آنها را به بندگانش ارزانی داشته و برای آنان مباح ساخته است.

شایسته است فراموش نکنیم که بیشتر جنایاتی که در جهان رخ می دهد، از فقر و نیاز و فلاکت سرچشمه می گیرد و بیشتر درگیرها در جوامع انسانی از

مسایل مادی و منافع مالی ناشی می شود. و همین گونه بیشتر درگیرهای خانوادگی و بیشتر بیماریها از بلای اجتماعی فقر و سوء تغذیه است که آن نیز از نتایج شوم فقر و بینوایی است.

بیشتر جوانان بخاطر فشار فقر و نیاز، از تشکیل خانواده سرباز می زنند و بسیاری از خانواده ها از فشار فقر و عدم امکانات به تحدید نسل رضایت می دهند. و اگر بگوییم که بیشتر مردمی که می میرند قربانی فقر و فلاکتند، سخنی به گزاف نگفته ایم.

آری! اگر بخواهیم ضایعات و زیانهای برخاسته از فقر را در جامعه ی انسانی بشماریم سخن به درازا می کشد و شکل کتاب تغییر می یابد همین گونه اگر بخواهیم از مسایل اقتصادی و ابعاد گوناگون آن بحث کنیم، کتاب از موضوع اصلی خویش خارج می شود، به همین جهت سخن را بدین گونه خلاصه می کنیم:

از جمله اصلاحات گسترده و طرحهای بزرگی که امام مهدی بدان قیام می کند مسأله ی حل مشکلات اقتصادی در خانواده بزرگ بشری است و این کار بزرگ

[صفحه ۷۴۲]

و برنامه ی عظیم از راه پیاده کردن مقررات عادلانه و رهایی بخش و زندگی ساز اقتصاد اسلامی خواهد بود و از مهمترین و کارسازترین بندهای آن عبارتند از:

۱- مباح اعلان کردن بهره وری شایسته و عادلانه و سازنده از مواهب و نعمتهایی که خداوند برای انسانها پدید آورده است.

۲- اعطای آزادیهای گوناگون در امور اقتصادی و اجتماعی و فکری و صنعتی و براساس حق و عدالت اسلامی.

۳- بهره وری از مواهب و امکانات و نیروهای طبیعت و فرصت و میدان دادن

به دستها، مغزها و اندیشه های توانا و سازنده و مبتکر براساس عقل و اندیشه.

برای روشن شدن مطلب مثالهایی ترسیم می گردد:

۱- در دریاها و نهرهای بزرگ دنیا، میلیاردها ماهی از انواع گوناگون آن که بهره وری از آنان حلال است، زندگی می کنند. ما در دو نهر «دجله» و «فرات» در عراق دیده ایم که انواع ماهیان در آب همانند سیل آب در حرکتند.

ماهی علاوه بر اینکه غذای لذیذ و مفیدی است، برای بسیاری از بیماریهای کشنده نیز، داروی شفابخش و مناسبی است و اتفاقاً بصورت سرسام آوری قابل تکثیر و پرورش است که اگر درست عمل شود از انقراض و تمام شدن آن نباید وحشت داشت چرا که نهرها به دریاها می پیوندند و برخی دریاها به یکدیگر.

اما با وجود فراوانی این ماده ی غذایی و دارویی و این متاع تجارتي، دولتها برای صید آن، مقررات دست و پاگیر و سختی وضع می کنند که همین مقررات باعث کاهش بهره وری مردم از این نعمت خدا و منابع غذایی است و به بالا رفتن قیمت آن منجر می گردد.

حکومتها به افراد خاصی اجازه ی صید ماهی و بهره وری از این نعمت الهی را می دهند و در برابر این اجازه ی انحصاری و رسمی، مالیات سنگین و شرایط بسیاری می نهند. به همین جهت قیمت ماهی حتی در شهرها و کشورهای ساحلی و

[صفحه ۷۴۳]

کرانه های نهرها و شطها نیز، بالاست و بیشتر فقرا و محرومان از این نعمت الهی بی بهره اند، با اینکه می دانیم خداوند آن را برای بندگانش آفریده و مباح ساخته

است.

خدا در قرآن می فرماید:

«الله الذی سخر البحر لتجرى الفلک فیہ بأمره و لتبتغوا من فضلہ.» [۱].

یعنی: خدا، همان کسی است که دریا را برای شما مسخر ساخت تا به امر او، کشتی در پهنه ی امواج آن جریان یابد و شما از فضل و بخشایش او بجوید.

و می فرماید:

«و سخر لکم الأنهار.» [۲].

یعنی: و خداست که نهرها را مسخر شما ساخت.

و می فرماید:

«و هو الذی سخر البحر لتأکلوا منه لحما طریا....» [۳].

یعنی: و او خدایی است که دریا را برای شما مسخر ساخت تا از آن گوشت تازه (همچون گوشت ماهیان) تغذیه نمایید....

و می فرماید:

«و ما یتوی البحران هذا عذب فرات سائغ شرابه و هذا ملح اجاج و من کل تأکلون لحما طریا و تستخرجون حلیه تلبسونها....» [۴].

یعنی: این دو دریا مساوی نیستند، این دریا، آبش گوارا و شیرین و نوشیدنش گواراست و این یکی شور و تلخ و گلوگیر است، اما از هر دو، گوشت تازه

[صفحه ۷۴۴]

می خورید....

و می فرماید:

«احل لکم صید البحر و طعامه متاعا لکم و للسیاره....» [۵].

یعنی: صید دریا و طعام آن برای شما حلال گردید تا شما و مسافران از آنان بهره ور گردید....

اگر براستی حکومتها به مردم اجازه ی بهره وری از این منابع حیاتی را می دادند و خود در کنار این بهره وری مردم، به وظایف خویش عمل می نمودند، بی تردید قیمت گوشت، قوس نزولی می پیمود و بسیاری از مردم از این راه بهره ور می شدند و دولتها، نیازی به

وارد ساختن گوشت یخ زده از کشورهای دیگر را نداشتند. [۶].

از برکات عصر ظهور در بعد اقتصادی این است که خیرات و برکات و نعمتها از هر سو فرومی بارد و به همه ی قشرها و طبقات جامعه می رسد از جمله کارها این است که امام مهدی علیه السلام این ممنوعیتهای بین تحمیلی و ظالمانه را برمی دارد و به همگان اجازه می دهد از این ذخائر و نعمتهایی که خداوند برای بندگانش آفریده است در پرتو عدالت و آزادی بهره گیرند. او اجازه می دهد تا مردم از زمین و گنجینه ها و منابع و معادن آن و از زمینهای حاصلخیز و مزارع استفاده کنند.

و بدین جهت است که ثروتها فراوان و برکات چندین و چند برابر تولید می گردد. و دیگر نه فقر و گرسنگی می ماند و نه سوء تغذیه، محرومیت و جرائم و جنایاتی که در سراسر جهان به سبب فقر و محرومیت و گرسنگی و بیکاری در شبانه روز رخ می دهد، در این صورت فروکش می کند.

اینک ترسیم برخی از روایات که نشانگر زندگی اقتصادی امام مهدی علیه السلام است:

[صفحه ۷۴۵]

۱- از پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم است که فرمود:

أبشروا بالمهدی... و یقسم المال صحاحا بالسویه و یملاً قلوب امه محمد غنی و یسعهم عدله، حتی أنه یأمر منادیا ینادی: «من له حاجه الی؟»

فما یأتیة أحد الا رجل واحد یأتیة فیسأله، فیقول له المهدی: «أنت السادن حتی یعطیک.»

فیأتیة، فیقول: «أنا رسول المهدی الیک لتعطینی مالا.»

فیقول: «أحث!»

فیحیی ما لا یستطیع أن یحمله فیلقی منه حتی

يكون ما قدر ما يستطيع أن يحمله، فيخرج به فيندم و يقول: «أنا كنت أجشع امه محمد نفسا كلهم دعى الى هذا المال فتركه،
غیری.»

فیرد علیه فيقول (السادن): «انا لا نقبل شيئا أعطيناہ...» [۷].

یعنی: به مهدی علیه السلام بشارتتان می دهم... او ثروتها را درست و بطور مساوی تقسیم می کند و به برکت او غنا و بی
نیازی دل‌های امت محمد صلی الله علیه و اله و سلم را لبریز می سازد و عدالت او همه را دربر می گیرد، تا آنجایی که دستور
می دهد ندا کننده ای ندا کند که: «هان، ای مردم! هرکس نیاز مالی دارد بیاید و هر چه می خواهد بگیرد.» و جز یک نیازمند،
کسی نمی آید.

آن یک نفر می آید و امام مهدی علیه السلام به او می فرماید: «نزد خزانه دار برو تا آنچه می خواهی به تو بدهد.»

نزد خزانه دار می رود و می گوید: «من از سوی امام مهدی علیه السلام آمده ام، تا به من کمک کنی و ثروتی به من بدهی.»

خزانه دار می گوید: «آنچه می خواهی بگیر!»

و او آنقدر زر و سیم برمی دارد که نمی تواند ببرد، مقداری از آن را برمی گرداند تا بتواند حمل کند و بقیه را می برد. اما
وقتی از خزانه دار دور می شد پشیمان شده و

[صفحه ۷۴۶]

می گوید: «گویی من حریصترین فرد از امت محمد صلی الله علیه و اله و سلم هستم. همه برای دریافت مال دعوت شدند اما
جز من کسی نیامد.»

از این رو نزد خزانه دار برمی گردد و زر

و سیم را پس می دهد اما خزانه دار نمی پذیرد و می گوید: «ما چیزی را که بخشیدیم، دیگر نمی پذیریم.»

۲- و نیز آورده اند که فرمود:

«... فیجی ء الیه الرجل فیقول: یا مهدی! أعطني... فیحیی له فی ثوبه ما استطاع أن یحمله.» [۸].

یعنی: مردی بسوی آن گرامی می آید و می گوید: «سالار من! به من کمک کن و ثروتی به من عطا کن.»

و آن حضرت آنقدر پول بر دامن او می ریزد که نمی تواند ببرد.

پاورقی

[۱] سوره جاثیه، آیه ۱۲.

[۲] سوره ابراهیم، آیه ۳۲.

[۳] سوره نحل، آیه ۱۴.

[۴] سوره فاطر، آیه ۱۲.

[۵] سوره مائده، آیه ۹۶.

[۶] لازم به ذکر است که این نظریه ی مؤلف قدس سره بخاطر دور بودن او از عرصه ی سیاست اقتصادی روز است. و البته به معنای توجیه سیاستهای غلط حکومتهای فاسد، نیست.

[۷] الصواعق المحرقة، ص ۱۰۲ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۱، ص ۲۴۰.

[۸] ینابیع الموده، ص ۴۳۱، باب ۷۲، و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۱، ص ۸۵ و ۲۳۶ از منابع متعدد خاصه و عامه.

کشاورزی در عصر ظهور

کشاورزی در عصر ظهور

همه می دانیم که زراعت و کشاورزی از منابع مهم ثروت ملی و از موارد اساسی پاسخگویی به نیازهای مادی جامعه و از وسایل تأمین مواد غذایی در جهان انسان و حیوان است و خداوند آب و خاک را در اختیار بشر نهاده است تا از امکانات و برکات زمین بهره گیرد.

از این رو در سراسر کره ی زمین بویژه در رگه های خاصی از

آن، آب بر سطح یا درون آن جریان دارد. و این انسان است که باید آب را استخراج نموده و زمین را زیر کشت بگیرد و نهال غرس کند و یا دانه های گوناگون در آن بیافشاند و آن را سیراب سازد. این مسئولیت انسان است و اثرگذاری و اثرپذیری متقابلی که میان خورشید و هوا و آب و خاک رخ می دهد از قلمرو قدرت انسان خارج است و آنها در قلمرو قدرت آفریدگار هستی است که این خواص را در این عناصر چهارگانه قرار داده

[صفحه ۷۴۷]

است.

قرآن در این مورد می فرماید:

«أفرأیتم ما تحرثون أنتم تزرعونه أم نحن الزارعون.» [۱].

اما با وجود برکات و نعمتهای بسیار و فواید سرشار که می توان از کشت و زراعت برای جامعه کسب کرد، باز هم میلیونها انسان از سوء تغذیه و کمبود مواد غذایی شکایت دارند و کودکان بسیاری از کشورها بویژه آسیا و آفریقا، از گرسنگی جان می سپارند.

باید پرسید که: «آیا زمین خدا گسترده نیست و وسعت زراعت و کشت و کار ندارد؟»

پاسخ این است که: چرا، زمین خدا وسیع و پهناور است.

آیا آب، این ماده ی حیاتی، در زمین کم است و توان پاسخگویی به نیازهای بشر و دیگر موجودات زنده را ندارد؟

پاسخ این است که: چرا، نه تنها چنین نیست، بلکه میلیونها تن از این ماده ی حیاتی هر روز به هدر می رود و انسان از آن استفاده نمی کند.

پس: عامل گرسنگی و کمبود مواد غذایی و گرانی قیمتها و میوه ها چیست؟

پاسخ این است که: تنها عامل کمبود، گرسنگی،

تورم، فقر، محرومیت و بینوایی توده‌ها، دولت‌ها و حکومت‌های بیدادگری هستند که میان انسان و منابع طبیعی و نعمتها و روزیهایی که آفریدگار هستی برای بهره‌وری بندگان آفریده است فاصله افکنده‌اند. و ثمره‌ی این بیدادگری، مصیبت و فقر، محرومیت و گرسنگی، گرانی و کاهش در ثروتها و نیروهای انسانی و میوه‌هاست که بشر همواره از آنها رنج می‌برد.

اما هنگامی که امام مهدی علیه السلام ظهور می‌نماید، سیستم زراعی و کشاورزی بطور کامل دگرگون می‌گردد و به بهترین و زیباترین شکل و محتوا و برنامه، شکوفا می‌گردد.

[صفحه ۷۴۸]

اینک نمونه‌هایی از روایات در نشانگری آن شرایط شکوه بار را از نظر می‌گذرانیم:

۱- امام باقر علیه السلام در روایتی طولانی در این مورد می‌فرماید: «آن اصلاحگر بزرگ جهانی سپس دستور می‌دهد از کربلا- و از پشت زیارتگاه امام حسین علیه السلام نهر عظیمی را حفر می‌کنند و بوسیله آن آب را به کوفه و اطراف آن می‌رسانند و این نهر تا نجف ادامه می‌یابد و با استفاده از قدرت و نیروی برخاسته از این آب خروشان، انواع دستگاہها را بکار می‌اندازند...» [۲].

از این روایت استفاده می‌شود که امام مهدی علیه السلام به حفر نهرها، بنای پلها و سدها بر شطها و رودخانه‌ها، بویژه میان کربلا و نجف فرمان می‌دهد و دستور می‌دهد که انواع دستگاہها از جمله آسیابها برای آسیاب نمودن حبوبات نصب گردد تا هر کس بتواند بطور رایگان از آنها بهره‌گیرد.

تا آنجایی که یک زن در کمال

امنیت و آرامش هر گاه دلش خواست حیویات و مواد غذایی مورد نیاز خویش و خانواده اش را بطور رایگان با بهره وری از آسیابها و دستگاہهایی که در مسیر آب نصب شده است برطرف می سازد.

بنظر می رسد که امام مهدی علیه السلام دستور می دهد میان کربلا و نجف نهری عظیم برای احیای کشاورزی و تعدیل آب و هوای منطقه، حفر نمایند. چرا که این منطقه به صحراها و بیابانها پیوسته است و هزاران کیلومتر از زمینهای شرق و غرب و جنوب آن منطقه همچون بیابانهای شام و مرزهای آن با عراق و اردن و صحرای «نفوذ» که حدود آن به کویت و حجاز می رسد و «ربع خالی» و حدود آن که «مسقط» و «یمن» است بصورت مطلوبی احیا و دگرگون می گردد.

این صحراها و بیابانهای پهناوری که جز اندکی از آنها، بقیه خشک و خالی و بدون آب و علف است و از سکونت و کشت و زرع و آب و گیاه تهی است، بزودی

[صفحه ۷۴۹]

پس از ظهور امام عصر علیه السلام از آن نهر سیراب می گردند و شرایط آن بطور کامل دگرگون می شود.

روشن است که این نهر، از شط عریض و طویل و عمیق فرات منشعب می شود که میلیونها تن آب در هر دقیقه در آن جریان دارد و سرانجام به خلیج می ریزد و به هدر می رود.

با آن بیان و پس از اجرای این طرح عظیم، آبرسانی و احیای زمینها و افشاندن انواع بذرها و دانه ها و غرس نهالها و درختان گوناگون و ساختن شهرها و مناطق مسکونی و

زنده کردن و نشاط بخشیدن به منطقه، آیا می توان گستره ی خیرات و برکات و نعمت رفاه و آسایشی را که نصیب صدها میلیون انسان ساکن این منطقه پهناور می شود، در ذهن ترسیم کرد؟

و آیا می توان تصور کرد که چقدر جو لطیف می گردد و آب و هوا دگرگون می شود و بیماریها کاهش می یابد و بیشتر مشکلات زندگی رخت برمی بندد و آمار جرایم و جنایات، قوس نزولی می پیماید؟ چگونه بیکاری به صفر می رسد و انواع مواهب و نعمتها و امکانات زندگی شایسته و در خور شأن انسان بصورت وصف ناپذیری، که اینک اندیشه ها توان تصور آنها را ندارد، گسترده و فراوان در دسترس مردم قرار می گیرد؟

اینها پرتویی از ثمرات و ره آوردهای این زندگی شکوفا و شکوه بار است. و تازه این یک نقطه از نقاط بی شمار گیتی است که روح حیات در آن جریان می یابد و از این گونه طرحها و برنامه های عمرانی در دیگر زمینهای موات و دیگر دشتهای بیابانها و کویرهای افتاده و خشک و سوزان در سراسر جهان اجرا می گردد.

روشن است که برنامه ریز و طراح این طرحها و برنامه های زندگی ساز، امام مهدی علیه السلام است. و اوست که دستور اجرای طرحها را با تدبیر بی نظیر و بدست خویش می دهد. این بدان معنا نیست که خود آن حضرت این طرحها را بدست توانای خویش پیاده می کند چرا که نیازی هم به این کار نیست بلکه کافی است که او

[صفحه ۷۵۰]

دستورات لازم و آموزشهای ضروری را صادر

و طرحها را - بدون تشریفات و مانع تراشیهی موجود در وزارت خانه و دستگاههای اداری و اجرایی کنونی و نامه های متقابل تشریفاتی برای اجرا - امضا می کند و کارها هرگز بخاطر امضای فلان کمیسیون و یا پشت گردنه ها و موانع، در بند کندها و زنجیرها و سیستم کاغذبازی حاکم بر سازمانهای اداری که هزاران مشکل در مسیر زندگی و رشد و ترقی مردم ایجاد می کند، متوقف نمی شود.

و نیز لازم به یادآوری است که احیای زمینها و رونق کشاورزی منحصر به آبیاری و سیراب شدن آنها از نهرها نیست، بلکه خدای جهان آفرین درهای آسمان را بر روی زمینیان می گشاید و خیرات و برکات آسمان را بسوی زمین فرو می باراند.

با روایاتی که ترسیم خواهد شد این نکته روشنتر می شود:

۱- ابوسعید خدری از پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم آورده است که فرمود:

«تتنعم امتی - فی زمن المهدی - نعمه لم یتنعموا مثلها قط، ترسل السماء علیهم مدرارا و لا- تدع الأرض شیئا من نباتها الا أخرجته.» [۳].

یعنی: امتم در روزگار ظهور مهدی علیه السلام از نعمتهایی بهره ور می گردد که همانندش سابقه ندارد، آسمان برکات خویش را پیاپی بر آنان می فرستد. و زمین تمامی گیاهان و گلها و درختان خویش را برای آنان می رویاند.

۲- و نیز فرمود:

«یخرج فی آخر امتی المهدی، یسقیه الله الغیث و تخرج الأرض نباتها و یعطی المال صحاحا و تکثر الماشیه و تعظم الامه.» [۴].

یعنی: در آخر الزمان در میان امتم، مهدی، آن نجات بخش ملتها قیام

می کند. خدا کران تا کران قلمرو حکومت جهانی او را بوسیله باران سیراب می سازد و زمین، گیاه

[صفحه ۷۵۱]

و نبات خویش را می رویاند. آن گرامی اموال عمومی را بطور عادلانه به مردم اعطا می کند و به دامداری و دامپروری و رونق اقتصادی اهمیت می دهد و امت را تکریم نموده و عظمت می بخشد.

۳- و نیز فرمود:

«... و تزيد المياه في دولته و تمد الأنهار و تضاعف الأرض أكلها.» [۵].

یعنی: ... آبها در دولت او فراوان می گردد و زمین برکات خویش را چندین برابر می سازد.

۴- امیرمؤمنان علیه السلام ضمن روایت طولانی در این مورد می فرماید:

«... و لو قد قام قائمنا لانزلت السماء قطرها و لأخرجت الأرض نباتها... حتى تمشي المرأة بين العراق و الشام، لا تضع قدميها الا على النبات...» [۶].

یعنی: هنگامی که قائم ما قیام نماید، آسمان باران رحمت خویش را فرومی ریزد و زمین، روییدنیهای خود را می رویاند تا آنجایی که زنی میان عراق و شام می رود و پای خویش را جز بر گل و گیاه نمی گذارد... چرا که جای پای برای خود نمی یابد.

۵- و نیز در روایتی از عصر حاکمیت امام مهدی علیه السلام می فرماید:

«و يزرع الانسان مدا [۷] يخرج له سبعمائة مد كما قال الله تعالى: كمثل حبه انبتت سبع سنابل في كل سنبلة مائة حبه و الله يضاعف لمن يشاء.» [۸].

یعنی: انسان در عصر حاکمیت جهانی آن حضرت، هر آنچه از انواع دانه های زراعی بر زمین بیافشاند، هفتصد برابر، برداشت می نماید همانگونه که

«کمثل حبه انبت سبع سنابل فی کل سنبله مائة حبه و الله یضاعف لمن یشاء.» [۹].

یعنی: مثل آنان که مالشان را در راه خدا انفاق کنند به مانند دانه ای است که از یک دانه هفت خوشه برآید و در هر دانه ای صد دانه باشد. و خداوند برای هر کس که بخواهد می افزاید.

از روایاتی که از نظرتان گذشت روشن شد که تمامی صحراها و دشتهای زمینهای خشک و سوزان و تهی از کشت و زرع و نهال و درخت، پس از ظهور امام مهدی علیه السلام در اندک مدتی به مزارع سرسبز و خرم تبدیل می گردد. و بخاطر بارانهای مفید و پیاپی و حفر و جاری ساختن نهرهای پرآب کران تا کران زمین، نشاط و طراوت بهاران، به خود می گیرد.

ریزش بارانها بصورت مفید و ثمربخشی انجام می گیرد، نه چون بارانهای سیلاب خیزی که در برخی کشورها، گاه به گونه ای فرو می ریزد که با سیلاب مهیب خود، شهرها و روستاها را ویران می کند و مزارع را غرق و انسان و حیوان را نابود می سازد.

و روشن است که مردم در عصر ظهور در زراعت و غرس انواع درختان آزادند و در راه تلاش و سازندگی آنان، موانع و خوانها و گردنهای بازدارنده ای، همچون مالیاتهای ظالمانه و مقررات ضد انسانی و اسلامی قرار نمی دهند؛ چرا که اسلام به فرد و گروه تلاشگری که بخواهند زمینهای موات را احیا کنند و آنها را به مزارع سرسبز و باغات پر میوه و شهر و روستاهای آباد

و آزاد تبدیل سازند، آزادی اعطا می کند و کار آنان را جهاد عنوان می دهد، برای نمونه:

۱- از پیامبر گرامی صلی الله علیه و اله و سلم آورده اند که فرمود:

«من احیا أرضا مواتا، فهي له.» [۱۰].

یعنی: هر کس زمین مرده ای را زنده کند از آن خود اوست.

[صفحه ۷۵۳]

۲- و نیز فرمود:

«من غرس شجرا او حفر وادیا لم یسبقه الیه أحد، او أحیا أرضا میتة فهي له قضاء من الله و رسوله.» [۱۱].

یعنی: هر کس درختی را غرس کند یا نهری را پیش از دیگران حفر نماید یا زمین مرده ای را زنده سازد، از آن اوست. این حکم و داوری خدا و پیامبر است.

۳- و امام باقر علیه السلام فرمود:

«أیما قوم أحیوا شیئا من الأرض و عمروها، فهم أحق بها و هی لهم.» [۱۲].

یعنی: هر گروهی قطعه ای از زمین را احیا و آن را آباد سازند، بدانها شایسته تر و زیننده تر است و آن زمین از احیاگر آن است.

و روایات دیگری که تصریح می کند که هر انسانی، قطعه ای از زمین را احیا کند، ملک اوست، مشروط بر اینکه پیش از آن ملک کسی نباشد. و زراعت و نهالهایی را نیز که در آن کشت می کنند از آن اوست نه فئودالها و یا دولتها، همانگونه که در کشورهای مارکسیستی و... اینگونه بود. و امروز نیز در نقاط مختلف جهان، میلیاردها هکتار از زمینها همچنان در طی قرون و اعصار و افتاده و بدون کشت و زرع و بهره برداری مانده است و یا اگر کشت

گردد، محصول آن به جیب زمین داران، سرازیر می گردد.

همه ی این بیداد گریها، و حق کشیها، محصول قوانین ضد اسلامی و وارداتی از کشورهای استعماری است.

اما هنگامی که امام مهدی علیه السلام قیام کند این مقررات ظالمانه و ساختگی و باطل را از بین می برد و انسان به آزادی، آن موهبت الهی خویش، دست می یابد. و در نتیجه، در زمین خدا برای خویشتن کشت می کند. و از برکات خاک انواع دانه ها و میوه ها و محصولات زراعی، برای حیات سعادت‌مندانه و رونق و رفاه زندگی

[صفحه ۷۵۴]

خویش برمی دارد و نهایت فراوانی و رونق و آسایشی را که انسانها بدان دست می یابند، تنها خدا آگاه است.

بدینسان به سبب کشت و زرع بسیار و سرشار شدن پستانها از شیر، خیرات و برکات فراوان چند برابر می گردد و نعمتها بصورت وصف ناپذیری افزایش می یابد و عمران و آبادانی چهره می گشاید. و دامداری و پرورش طیور و مرغداری، گسترش و رونق جدید و وصف ناپذیری می یابد.

پاورقی

[۱] سوره واقعه، آیه ۴۶.

[۲] غیبت شیخ طوسی، بخش آخری، ص ۲۸۱، ارشاد مفید، ص ۳۶۲ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳، ص ۳۰۰.

[۳] عقدالدرر، ص ۱۴۴، باب ۷، ملاحم ابن طاووس، ص ۶۹، باب ۱۶۴، کشف الغمه، ج ۳، ص ۲۶۳ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۱، ص ۲۲۷.

[۴] عقدالدرر، باب ۷، ص ۱۴۴ و چاپ جدید انتشارات مسجد جمکران، ص ۱۹۴.

[۵] عقدالدرر، باب ۷، ص ۱۴۹، چاپ جدی یاد شده، ص ۲۰۰.

[۶] بحارالانوار، ج ۵۲، ص

۳۱۹ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۳، ص ۵۹.

[۷] مد، سه چهارم کیلو می باشد.

[۸] عقدالدرر، باب ۹، ص ۲۰۰ و چاپ جدید یاد شده، ص ۲۱۱، باب ۷.

[۹] سوره بقره، آیه ۲۶۱.

[۱۰] وسائل الشیعه، ج ۱۷، ص ۳۲۷.

[۱۱] وسائل الشیعه، ج ۱۷، ص ۳۲۸.

[۱۲] وسائل الشیعه، ج ۱۷، ص ۳۲۷.

حل مشکل مسکن در عصر ظهور

حل مشکل مسکن در عصر ظهور

مشکل مسکن همواره از مشکلاتی است که جامعه ی انسانی در روزگاران گذشته از آن رنج برده و امروز نیز رنج می برد. چرا که اگر نگوییم بیشتر انسانها، می توان گفت بیشی از آنان به بحران مسکن گرفتارند. و عمر خویش را بناچار در خانه های محقر و یا اجاره ای سپری می کنند و پول و امکاناتی که بتوانند برای سکونت خود و خانواده خویش، خانه ای مناسب فراهم ساخته و با آسایش و آرامش و رفاه در آن زندگی کنند، ندارند.

این مشکل اساسی نیز بدبختانه از مشکلاتی است که ثمره ی شوم قوانین ظالمانه و ضد اسلامی حاکم بر جامعه ها و تمدنهاست. چرا که دولتها، آزادی این موهبت الهی را در مورد مسکن و محل زندگی، از انسانها سلب نموده و سرکوب می کنند. و به این انبوه عظیم از مردم اجازه نمی دهند جز به شرایط بی رحمانه و مالیات و عوارض سنگین و ظالمانه و غیر اسلامی حتی در خارج از شهرها نیز خانه ای برای خود و خانواده خویش بسازند.

بنظر می رسد ثمرات شوم و تأسفبار و درد و رنجهایی که از این راه، دامنگیر خانواده ها و جامعه

ها می شود، نیازی به پرسش و پاسخ ندارد.

بسیاری از جوانان بخاطر بحران مسکن، دوران طراوت و شادابی خویش را بدون تشکیل نهاد مقدس و مسئولیت آفرین خانواده می گذرانند که این شیوه

[صفحه ۷۵۵]

زندگی، خود ره آورد شومی همچون: ضعف مبانی عقیدتی و اخلاقی، انحرافات جنسی و تزلزل روانی و دیگر آفتها و کارهای ناپسند را برای جامعه به بار می آورد. و آنگاه پس از سپری شدن دوران طلایی جوانی تازه ازدواج می کنند و ناگزیر می گردند عمر خویش را در یک خانه ی اجاره ای و یا یک طبقه ی محقر و کوچک با شرایط وخامت باری بگذرانند که این نیز عوارض ویرانگری در پی دارد.

از میوه های تلخ بحران مسکن و نداشتن محیط زندگی مناسب، انواع بیماریها است که بخاطر تنفس در یک فضای تنگ و نامناسب دامنگیر انسانها می گردد و نیز انواع درگیریهای خانوادگی و عقده های روانی از دیگر ره آوردهای، نداشتن مسکن مناسب و زیستن انبوهی، در یک محیط کوچک و نامناسب است.

در این شرایط است که کودکان از بازی و سرگرمی و فوتبال در محیط زندگی محروم می گردند و به ناگزیر برای بازی به خیابانها و کوچه ها و پارکها و گردشگاهها روی می آورند. و چه بسا که همین اوقات فراغت و بازی در محیطی دور از چشم پدر و مادر، به انحرافات فکری و رفتاری آنان منجر می گردد. زیرا عوامل فساد و تباهی و عناصر وابسته به جریانهای گمراه کننده و احزاب و دستجاتی که در اندیشه ی شکار جوانان بیگناه و کم تجربه اند، بیشتر در

همین محیطهای عمومی برای صید آنان انواع دامها را می گشایند تا بدینوسیله آنان را به راه دلخواه خویش سوق دهند. و نیز دهها مشکل اجتماعی و فردی و رنج و درد و جنایت دیگر که همه، ره آورد شوم بحران مسکن و نداشتن خانه ی مناسب است.

اما در عصر ظهور و حاکمیت امام عصر علیه السلام، این مشکل بزرگ اجتماعی و اقتصادی نیز بصورت کامل حل می گردد همانگونه که در روزگار درخشان حکومت عادلانه و انسانساز علی علیه السلام با تدابیر ژرف و سازنده ی آن حضرت، در مدتی کوتاه خود به خود حل شد.

تاریخ، بیانگر این واقعیت است که به برکت حکومت امیرمؤمنان علیه السلام و تدابیر و طرحهای او، هر انسانی برای خویش صاحب خانه ای مستقل گردید و مشکل

[صفحه ۷۵۶]

مسکن بطور کامل حل شد.

یک پرسش: «چگونه امام عصر علیه السلام در دوران حاکمیت خویش این معضل اجتماعی را حل می کند؟»

پاسخ: از راه تطبیق و پیاده کردن دقیق مقررات و قوانین زندگی ساز و سعادت آفرین اسلام.

اسلام بر این اندیشه رهنمون است که:

«الأرض لله و لمن عمرها.»

یعنی: زمین از آن خداست و پس از آن، از آن کسی است که آن را آباد سازد.

از این رو هر زمین که ملک دیگری نباشد، هر انسانی می توان آن را احیا و آباد سازد. و پس از آن مرحله به مالکیت او در می آید و هیچ قدرتی همچون دولت یا شهرداریها یا دیگران، حق جلوگیری و مزاحمت و یا دریافت مالیات و عوارض و پولهایی از این قبیل از او را

ندارند، چرا که اسلام مالیاتی جز آنچه در آیات قرآن و روایات بدان تصریح شده است، ندارد.

اینک به یکی از روایات که بیانگر حل بحران مسکن در حکومت امام مهدی علیه السلام است، بحث را به پایان می بریم:

«اذا قام قائم آل محمد... اتصلت بیوت الکوفه بنهر کربلا.» [۱].

یعنی: هنگامی که قائم آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم قیام نماید، خانه های شهر «کوفه» به نهر «کربلا» متصل می شود و شهر بقدری گسترش می یابد که همه صاحب خانه می شوند.

بدینسان، این روایت، بیانگر این مطلب است که مردم زمینهای خشک و سوزان و بیابانهای بی آب و علف را احیا و آباد می سازند و بصورت خانه های زیبا و پرشکوه و باغهای پرطراوت درمی آورند که یک نمونه ی آن، گسترش شایسته ی

[صفحه ۷۵۷]

خانه های کوفه تا نهر کربلا می باشد، آن هم با آن مسافت بسیاری که اینک میان آن دو شهر موجود است.

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۳۷ و ارشادمفید، ص ۳۶۲.

حل بحران بیکاری در عصر امام مهدی

حل بحران بیکاری در عصر امام مهدی

مشکل بیکاری از بلاهای اجتماعی است و بطور آشکار و تأسف باری در سراسر جهان بصورت گوناگونی گسترش یافته است و از مشکلات پیچیده ای است که بسیاری از مردم از آن رنج می برند و آمار آن بصورت دهشتباری در حال افزایش است.

این مشکل اجتماعی آثار و ره آورد وخامت باری در جامعه بر جای می گذارد. در دامان خود هزاران ضد ارزش و رذیلت اخلاقی و انحراف عقیدتی و عقده های روانی می پرورد و جنایاتی

چون سرقت، غارت و تجاوز را به ارمغان می آورد.

بیکاری باعث می شود که بسیاری برای وقت گذرانی به کوچه و بازار و رستورانها روی آورند و به ناموس مردم نگاه کنند و به یاوه گویی و متلک پرانی و... به دختران و زنان پردازند و عمر خویش را در کارهای بی ثمر و زیانبار همچون: غیبت، تهمت تراشی، پرده دری و... تلف نمایند.

با اینکه اسلام، سستی و تن پروری و بیکاری را سخت نکوهیده می داند و همگان را به کار و تلاش و نشاط و تحرک فرا می خواند، بدبختانه این آفت در کشورهای اسلامی نیز آشکار است. و عامل آن نیز چیزی جز مقررات ضد اسلامی حاکم بر این کشورها نیست. مقرراتی که آزادی مردم را در جلوه ها و ابعاد گوناگون سرکوب می کند و جز با شرایط سخت و مالیاتهای سنگین و قید و بندهای اسارت بار، اجازه ی کار و تجارت و... به مردم نمی دهد.

در برخی از کشورها و در قلمرو برخی دولتها به فرد تنها هنگامی اجازه ی کار داده می شود که از نظر نژاد و ملیت با آنان هماهنگ باشد چنانکه گویی فردی که از نظر نژاد و ملیت از آنان نیست، نه انسان است و نه از حق حیات و کار و معیشت

[صفحه ۷۵۸]

برخوردار است.

در برخی کشورها، به فرد، تنها پس از پایان خدمت نظام و یا رسیدن به مرحله ی خاصی از عمر، اجازه ی کار می دهند... به هر حال عوامل بیکاری و اسباب آن بسیار است و ما در اینجا نمی خواهیم این بحث را

بصورت گسترده بیاوریم.

... اما در عصر حاکمیت امام مهدی علیه السلام بحران بیکاری در همه ی چهره ها و میدانها حل می گردد و این آفت ویرانگر، برای همیشه از جامعه رخت برمی بندد، چرا که آن اصلاحگر بزرگ و با کفایت، این آفت اجتماعی را از بیخ و بن ریشه کن می سازد و اسباب و عوامل آن را نابود می کند.

از این رو در عصر ظهور، آزادی در کار، مسافرت، تجارت، نوآوری، ابداع و امکانات، به همه ی مردم ارزانی می گردد. و میدان کار و تلاش و ابتکار برای همه ی استعدادها فراهم می شود، مالیاتها الغاء می گردد و ملاکها، معیارها و مقررات تبعیض نژادی بکلی باطل اعلان می شود، چرا که اسلام، گرایشهای نژادی و طبقاتی را به شدت رد می کند و تمامی مردم را از نظر حقوق و آزادی، برابر می شناسد. درست همانگونه که امیرمؤمنان علیه السلام در حکومت عادلانه ی خویش در دستورالعمل جاودانه ای به مالک اشتر مرقوم داشت که:

«... الناس صنفان: اما أخ لك فی الدین او نظیر لك فی الخلق.» [۱].

یعنی: هان ای مالک! مردم دو گروهند: یا در دین با تو برادرند و یا در آفرینش با تو برابر.

و بر این اساس است که تمامی طبقات مردم در عصر ظهور در اوج نشاط و تلاش و رفاه و غنا زندگی می کنند. و به برکت حکومت امام مهدی علیه السلام بحران بیکاری و فقر محو می گردد و ره آورد شوم و ویرانگر آن نیز از جامعه زدوده می شود.

[صفحه ۷۵۹]

پاورقی

[۱] نهج البلاغه، نامه

امنیت و آرامش در عصر ظهور

امنیت و آرامش در عصر ظهور

در جهان معاصر جامعه های انسانی، در شرایط سخت و طاقت فرسایی از نظر فقدان امنیت و آرامش در ابعاد گوناگون حیات، زندگی می کنند. برای نمونه: سرقت اموال و دارایی مردم از خانه ها و محلات، سرقت ماشینها و سرقت بانکها بوسیله ی سارقان حرفه ای و باندهای خطرناک...

جنایاتی که راهزنها به آن دست می زنند. هر روز در جایی اموال و هستی مردم را به غارت می برند، آدم رباییهای رنگارنگ، از ربودن کودکان گرفته تا زنان، باجگیرها و... همه و همه از تظاهر بارز فقدان امنیت مالی و جانی در جامعه های انسانی است.

در برخی کشورها، دلهره و وحشت بطور کامل بر جامعه سایه افکنده و این ترس و رعب در شامگاهان به اوج خود می رسد، بطوری که اگر درب خانه ای بصدا درآید اضطراب و دلهره، صاحب خانه و خانواده اش را پیش از شناختن کسی که درب خانه را بصدا درآورده است، سخت فرامی گیرد.

اما در عصر ظهور امام مهدی علیه السلام ترس و دلهره در همه ی چهره هایش نابود می گردد و امنیت و آرامش بر کران تا کران کره ی زمین سایه گستر و حاکم می شود و بشریت در جوی از صلح و اطمینان خاطر و آسایش و آرامش فکری زندگی می کند.

یک پرسش: سؤال این است که: «چگونه نعمت گرانبهای امنیت و آرامش بر سراسر گیتی و بر جانها و دلها حاکم می گردد؟»

پاسخ: برای دریافت پاسخ، ما باید نخست، عوامل و اسبابی را که باعث زوال و آرامش و

امنیت می گردد بشناسیم تا پس از این مرحله، دریابیم که امنیت و آرامش چگونه در روزگار درخشان آن حضرت تحقق می یابد.

واقعیت این است که فقدان امنیت به یکی از سه عامل ویرانگری که خواهد آمد بر می گردد و اینها آفتهای امن و امان هستند:

[صفحه ۷۶۰]

۱- فقر و محرومیت: این آفت است که در بسیاری از مواقع، باعث می شود که فرد، مرتکب سرقت شود و یا به کارهای زشتی همانند آن دست زند، چرا که او در فشار فقر و نیاز است و برای نجات زندگی خود و خانواده اش به این راه ناپسند و زشت کشیده می شود.

۲- ضعف ایمان: عامل دیگر جنایات که آفت ناامنی را در جامعه پدید می آورد، ضعف مبانی عقیدتی و ایمان به خداست.

ضعف ایمان باعث می شود که فرد و جامعه، نه به دلیل فقر و نیاز تنها، بلکه گاه بخاطر آفت هستی سوز طمع و حرص و آز، در مال اندوزی و دنیاطلبی و دنیاپرستی و یا آلودگیهای روحی و دیگر انحرافات، در میدان عمل دست تجاوز به حقوق و اموال مردم دراز کند.

۳- ضعف مدیریتها و حکومتها: ممکن است ضعف مدیریت و حکومت و ناتوانی آن از تنظیم امور و تدبیر شئون و نگهداری شایسته از مال و جان و کرامت و آزادی فرد و جامعه و دستگیری و کیفر جنایت کاران و گروههای تبهکار، آفت جان امنیت شود. و نعمت امن و امان را، از جامعه ها سلب نماید.

... اما در عصر ظهور و حکومت امام مهدی علیه السلام همه ی این عوامل ناامنی محو

و نابود می گردد و تمامی آفتهای آرامش زندگی از فرد، خانواده و جامعه، زدوده می شود. و همگان در اوج رفاه و آسایش و بهروزی و فراوانی نعمتها، روزگار می گذرانند تا آنجایی که طبق روایات رسیده هر از چندی از سوی حکومت عادلانه و پرمهر امام مهدی علیه السلام اعلان می گردد که: «هر کس نیاز به پول و مال دارد بیاید و هر چه می خواهد بگیرد.» اما جز یک نفر کسی نمی رود و آن یک تن نیز نه بخاطر فقر بلکه به انگیزه ی حرص و آز و فزون خواهی می رود و با چنان عطای بزرگی روبرو می گردد که پشیمان از کار خویش، پولها را بر می گرداند....

و نیز در جامعه ی عصر ظهور بر اثر شیوه های تربیتی و سازندگی ویژه ای که آن پیشوای راستین توحید و عدالت در ابعاد گوناگون بکار می گیرد، ایمان و اخلاص در

[صفحه ۷۶۱]

کران تا کران دلها نفوذ می کند و قلبها مرکز ایمان می گردد و به برکت چنین ایمان سرشار و تزلزل ناپذیری، جرم و گناه که ره آورد ضعف ایمان است از جامعه ی بشری رخت برمی بندد.

حکومت عادلانه ی مهدی علیه السلام پراقتدارترین حکومتهایی خواهد بود که زمین بر روی خود دیده است. آسمان و زمین و تمامی نیروهای طبیعی و ماورای طبیعی در پشتیبانی و استواری و برقرار ساختن پایه های شکوهمند آن دست به همکاری مشترک می زنند و آن، حکومت عدل و مهر، تنها حکومت در سراسر جهان خواهد بود. به همین جهت عناصر فاسد و گروههای راهزن و متجاوز

و آفتهای امنیت، اصولاً امکان تشکیل نمی یابند. چرا که دست قدرتمند و دقیق عدالت، آنان را در همان نخستین مرحله، به کیفر شایسته و بایسته می رساند.

علاوه بر آنچه آمد، مردم بر اثر طرحها، برنامه ها، تربیتها، رفتار و گفتار آن حضرت و به دست یارانش به مراحل والایی از رشد فکری و عقیدتی، علو نفس و شرافت انسانی اوج می گیرند که خویشان را فراتر از ارتکاب گناه و تجاوز به مال و جاه و هستی مردمان می نگرند.

با این بیان، روشن است که پایه های استوار آرامش و امنیت جهانی در کران تا کران جامعه ی بزرگ انسانی پی ریزی می گردد.

و بدینسان چگونگی تحقق بخشیدن به امنیت، در همه ی ابعاد به دست توانا و اندیشه ی والای آن حضرت پی می بریم.

شایسته است به این نکته اشاره گردد که نعمت امنیت در حکومت آن گرامی، تنها ویژه ی جامعه ی انسانی نیست بلکه شامل حیوانات نیز می گردد، حیوانات با یکدیگر براساس عدالت روبرو می گردند و هم با انسانها. از این رو نه انسانها از سوی حیوانات احساس خوف می کنند و نه حیوانات ناتوان از حیوانات قوی می هراسند و روح مهر و الفت در میان آنان حاکم می گردد.

در این مورد به برخی روایات اشاره می رود:

[صفحه ۷۶۲]

۱- امام باقر علیه السلام در روایتی پیرامون اصل امنیت در دوران آن حضرت فرمود:

«... و تخرج العجوز الضعيفه من المشرق، ترید المغرب، لا ینهاها احد...» [۱].

یعنی: و زن سالخورده و ناتوان از شرق تا غرب عالم می رود بی

آنکه از هیچ کس و هیچ چیزی احساس ناامنی و اذیت و آزار نماید.

۲- امیرمؤمنان علیه السلام ضمن بیانی فرمود:

«... حتی تمشی المرأه بین العراق و الشام، لا تضع قدمیها الا علی النبات و علی رأسها زینتها، لا یهیحها سبع و لا تخافه.» [۲].

یعنی: در عصر حکومت آن اصلاحگر بزرگ، امنیت کامل همه جا برقرار می گردد تا آنجایی که یک زن، در کمال امنیت و آزادی، راه میان عراق تا شام را می پیماید و پای خویش را جز بر سبزه زارها و بوستانهای خرم و آباد نمی نهد و در حالی که جواهرات خویش را بطور آشکار بر سر و سینه دارد، نه درنده ای او را خواهد ترساند و نه ناامنی و خطری او را تهدید خواهد کرد.

۳- و نیز فرمود:

«لو قد قام قائمنا... و لذهب الشحاء من قلوب العباد و اصطلحت السباع و البهائم.» [۳].

یعنی: هنگامی که قائم ما قیام کند... کینه و عداوت از دلهای بندگان ریشه کن می شود و درندگان و حیوانات نیز، اصلاح خواهند شد.

و فرمود:

«وترعی الشاه و الذئب فی مکان واحد و یلعب الصبیان بالحيات و العقارب،

[صفحه ۷۶۳]

لا یضرهم شیء و یذهب الشر و یرقی الخیر.» [۴].

یعنی: در روزگار او، گرگ و گوسفند در یک مکان می چرند و کودکان با عقربها و مارها بازی می کنند و چیزی به آنان زیان نمی رساند. همه ی بدیها و شرارتها از جهان رخت برمی بندد و شایستگیها می ماند.

یک پرسش: ممکن است این سؤال در ذهن شما پدید آید که: «چگونه ممکن

است درندگان اصلاح کردند با اینکه می دانیم سرشت و غریزه ی آنها شکار و دریدن است؟»

پاسخ این است که: این کار شگرف و تحول اعجاز آمیز، ممکن است از طریق اعجاز صورت گیرد. زیرا خدایی که درندگان را آفرید و این غریزه و طبیعت را در وجود آنان قرار داد، به آسانی می تواند خوی درندگی را از آنها سلب کند و آنها را همانند حیوانات اهلی رام سازد که خطری از آنها متوجه آدمیزاد و هموعانشان نگردد.

سؤال دیگر: ممکن است سؤال شود که: «چگونه این کار ممکن است با اینکه می دانیم که غذای مورد نیاز برخی درندگان و حیوانات وحشی، تنها در گوشت خلاصه می شود؟»

جواب: حیوان شناسان تصریح می کنند که غذای درندگان و حیوانات وحشی منحصر به گوشت نیست، بلکه گوشت از لذیذترین غذاهای آنهاست و در صورتی که بدان دسترسی نداشته باشند با برگ درختان و گیاهان و گلها نیز می توانند نیاز غذایی خود را برطرف سازند. [۵].

و ما در بخشی که تحت عنوان «بشارتها از آمدن امام مهدی علیه السلام» داشتیم این

[صفحه ۷۶۴]

مطلب را بطور فشرده توضیح دادیم.

آری! و بدینسان عصر ظهور و روزگار حکومت امام مهدی علیه السلام روزگار صلح و صفا و آرامش و امنیت و عدالت و آزادی به تمام معنا و به مفهوم حقیقی آن خواهد بود.

پاورقی

[۱] ینابیع الموده، ص ۴۲۳، غیبت نعمانی، ص ۱۸۱، باب ۱۰ و معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۵، ص ۲۹ از منابع متعدد.

[۲] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۱۹، معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۳،

[۳] مدرک یاد شده.

[۴] عقدالدرر، باب ۷، ص ۱۵۹، رجوع شود به معجم احادیث الامام المهدی علیه السلام، ج ۱، ص ۵۳۲.

[۵] شاید مراد این باشد که انسانهای گردنکش و درنده خوی در سایه ی حکومت عدل گستر حضرت، آنچنان رام می شوند که جرئت تجاوز به حریم افراد ضعیف را ندارند و نیز کودکان بی پناه از گزند ظلم ستم پیشگان در امان خواهند بود.

اصلاحات عمومی در عصر ظهور

اصلاحات عمومی در عصر ظهور

مرحوم شیخ طوسی در کتاب خویش برخی از اصلاحات عمومی را که در عصر ظهور و به دستور امام مهدی علیه السلام رخ می دهد، برمی شمارد. و خاطر نشان می سازد که همه ی اینها براساس مصالح و دلایل حکیمانه ای صورت می گیرد.

برخی از آنها عبارتند از:

۱- حل مشکل عبور و مرور و گشودن گره ی کور ترافیک:

در این رابطه است که روایات، بیانگر توسعه ی راهها و گسترش بخشیدن به خیابانها تا عرض شصت متر است.

۲- مسدود ساختن پنجره هایی که به کوچه ها، خیابانها، راه عبور و مرور مردم گشوده شده و نیز جلوگیری از نصب چنین پنجره هایی:

روشن است که پنجره های مشرف به کوچه و خیابان و راه عبور و مرور مردم، نقش ویرانگری در بنیانهای اخلاقی و مفسد و جنایات خانوادگی دارد، زیرا این پنجره ها بویژه در فصل تابستان که معمولاً گشوده اند اندرون خانه ها و هر آنچه در آن می گذرد، همه را نشان می دهد.

۳- تخریب و جلوگیری از احداث بالکنها:

چرا که نوعی تجاوز به حریم کوچه و خیابان است. و

شاید دلیل آن همه همین باشد چرا که کوچه و خیابان و فضای آن، از آن مردم و بالکنها نوعی تصرف در این حق ملی و عمومی است.

۴- جلوگیری از نصب ناودانها بسوی کوچه و خیابان:

که این کار نیز بویژه برای جلوگیری از آلودگی محیط و حفظ سلامت و بهداشت

[صفحه ۷۶۵]

عمومی و جلوگیری از ریخته شدن آب بر سر رهگذران و سلامت عبور و مرور و پرهیز از خطر لغزش و غلطیدن و سقوط افراد بویژه کودکان و سالخوردگان، ضروری است.

۵- جلوگیری از کندن چاههای فاضلاب در کوچه و خیابان... و دیگر اصلاحات در سطح شهر و محل زندگی جامعه.... [۱].

آری! خواننده ی عزیز! آنچه پیرامون زندگی جامعه در عصر درخشان امام مهدی علیه السلام از نظرتان گذشت، قطره ای ناچیز از دریای بی کرانه ی مواهب، نعمتها و برکات و شکوهی است که جامعه ی انسانی در حکومت آن حضرت از آنها بهره ور می گردد زیرا روایاتی که از زندگی سعادت‌مندانه در عصر ظهور سخن می گوید پرتو ناچیزی از شکوه و عظمت، رفاه و آسایش، امنیت و آزادی، عدالت و افتخاری را باز می گوید که در حکومت او نصیب جامعه ی انسانی می گردد. خدا می داند روایاتی که پیرامون این روزگار درخشان و طلایی از پیامبر گرامی و امامان اهل بیت علیهم السلام آن هم با رعایت سطح بینش و دانش و اندیشه ی مردم صادر شده است در چه حجم بزرگی بوده که متأسفانه به دلیل آفتهای ی چون: سوزانیدن کتابخانه ها و از بین بردن کتابها و روایات، به دست ما

نرسیده است.

و تازه اینها، غیر از آن حقایقی است که در عصر ظهور و به دست مبارک آن گرامی در راه سعادت و آسایش انسانها انجام می شود. و امامان اهل بیت علیهم السلام با توجه به سطح دانش و اندیشه ی محدود مردم از بیان آنها صرف نظر نموده اند.

کوتاه سخن اینکه: بشریت در عصر درخشان امام عصر علیه السلام از سعادت‌مندانه ترین و شکوهارترین زندگی بهره ور خواهد گشت. و انواع نعمتهای مادی و معنوی برای او فراهم خواهد بود.

[صفحه ۷۶۶]

پاورقی

[۱] غیبت شیخ طوسی، ص ۲۸۲، و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۳۹. «اذا قام القائم علیه السلام... یوسع الطريق الأعظم فیصیر ستین ذراعاً... و یسد کل کوه الی الطريق و کل جناح و کنیف و میزاب الی الطريق».

شیعه در عصر امام مهدی

شیعه در عصر امام مهدی

شیعه، این پیروان مذهب خاندان وحی و رسالت، از همان روزهای رحلت پیامبر گرامی تاکنون، همواره مورد فشار و ستم قرار گرفته و حقوق و آزادی آنان پایمال شده است.

به همین جهت است که: تاریخ اینان، لبریز از قربانیان و شهیدان گرانقدر و راستینی است که در طول تاریخ به دست بیدادگران کشته شده و مورد تبعید و طرد و سرکوب قرار گرفته اند و جرمشان تنها این بوده است که پیرو امیرمؤمنان علیه السلام بوده اند.

شیعه، پس از رحلت پیامبر در هر عصر و زمان در همه ی جهان اسلام، همواره هدف قلم های مسموم است و در این مدت، حکومتها و سلسله هایی که در نقاط مختلف جهان اسلام، قدرت را به کف گرفته اند، با قدرت و امکانات بسیار با

این مذهب و پیروانش به جنگی بی رحمانه و نابرابر برخاسته اند.

با مراجعه به کتابهای تاریخی می توان انواع مصائب و سختیهایی را که بر اینان رفته است، مطالعه کرد. و دریافت که از همان آغاز کار، شیعه و تشیع از «سلمان» گرفته تا «عمار»، «عبدالله بن مسعود»، «ابی ذر غفاری»، «مالک بن نویره» و... تا دیگران، همواره زیر سهمگین ترین فشارهای ظالمانه بوده اند. با نگرشی به جنگ جمل، صفین، نهروان و یورشهایی که در زمان عنصر بلید و خودکامه اموی «معاویه» بر شهرهای شیعه و خانه ها و شخصیتهای وارسته و شایسته ی آن نمودند و تا شهادت امیرمؤمنان علیه السلام و مسموم ساختن فرزندش حضرت مجتبی علیه السلام... تا فاجعه ی جانسوز کربلا و پیامهای آن... و تا شهادت هشت امام خاندان وحی و رسالت پس از امام حسین یکی پس از دیگری و تا هزاران نمونه ی دیگر از نمونه هایی که بر صحت و درستی دیدگاه ما، دلالت می کند همه و همه، این واقعیت را نشان می دهد که پس از رحلت پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم تاکنون، شیعه همواره هدف تیرهای ستم و قلمهای

[صفحه ۷۶۷]

مسموم و حکومتهای خودکامه بوده است.

رژیم اموی و عثمانی و دیگر رژیمهای خودکامه و زمامداران ستم و تباهی، همه، تلاش ارتجاعی خویش را برای از میان برداشتن شیعه و تشیع بکار گرفتند.

فقیهان بداندیش و وابسته به حکومتها، به ریختن خون شیعیان و مباح شمردن مال و عرض آنان فتوا دادند. و فراتر از آن با صدور حکم ارتجاعی و ظالمانه برخاسته از تعصب کور، نسبت کفر

و شرک به آنان دادند و انواع تهمت‌ها و دروغ‌ها را نثار آنان نمودند.

آری!... شیعه، اینگونه زیر فشار بود و تنها در زمان «آل بویه»، «حمدانیان»، «فاطمیان»، «صفویان» و... قدرت و نفوذ بدست آورد و اندکی به حق حیات و آزادی دست یافت.

اما این دورانها نیز کوتاه مدت بود و رنجها پس از انقراض هر یک از این رژیمهای چندگانه، بار دیگر بر سر شیعه فرود می آمد. کتابخانه‌ها به آتش کشیده می شد و مسجدها ویران می گشت. خونها بر روی زمین می ریخت و داراییها، غارت و مباح می شد. میلیونها انسان رانده می شدند و یا از وطن خویش به کشورهای بیگانه بناگزیر هجرت می کردند و آثار و اخبار آنان بریده می شد و از بین می رفت.

در سایه ی حکومت‌های غیر شیعه، شیعیان همواره مورد ستم و بدرفتاری مأموران و حاکمان و امیران قرار می گرفتند. فشار و مراقبت شدید، سانسور بر مطبوعات، ممانع و مجالس حسینی، مدارس و مساجد، کتابخانه‌ها و شخصیت‌های بزرگ و متفکران شیعه، همه و همه از چهره‌های بدرفتاری و رابطه‌ی ظالمانه با این جمعیت است.

درست به هنگام نوشتن این سطور اخبار ناراحت کننده‌ای از رنجها، مصیبت‌ها و فجایعی که بر شیعیان در جنوب لبنان، پاکستان، هند، عراق و دیگر کشورهای خاورمیانه فرو باریده است، می شنویم. زندانها از مردان و زنان و جوانان و سالخورده‌گان آنان لبریز است. کودکان در زندان، دیده به جهان می گشایند و بیماران

[صفحه ۷۶۸]

و سالخورده‌گان در زندان از دنیا می روند. داراییهای آنان مصادره و به غارت می رود

و خانه ها با اثاثیه و امکانات موجود با بی رحمی، ظلم و جور، وحشیگری و خشونت از دست آنان گرفته می شود.

هر لحظه، گروهی را بسان گوسفند قربانی که به کشتارگاه می برند، به دارها و چوبه های مرگ می سپارند. و دولتها و رژیمها بر این همه فجایع و مصائب دهشتناک بی تفاوت نظاره می کنند. تو گویی بر همه ی این بیدادگران و شقاوتها راضی اند و روی موافق نشان می دهند.

به هر حال بهتر است که این سخن تلخ و غمبار و دردآور را که زندگی را برای هر غیرتمند و با وجدانی تلخ و تیره و تاریک می سازد، همین جا رها کنم و به بحث بازگردم که سخن از موقعیت شیعه در عصر امام مهدی علیه السلام بود.

موقعیت شیعه

موقعیت شیعه

لازم به یادآوری است که: شیعیان و پیروان خاندان وحی و رسالت که عقیده به امام مهدی علیه السلام دارند و او را دوازدهمین امام معصوم می شناسند، هم اکنون شمارشان به صدها میلیون نفر می رسد. و اینان به هنگامه ی ظهور امام مهدی علیه السلام در طلیعه ی یاران او هستند. روشن است که شیعیان در عصر ظهور به اوج اقتدار و شکوه و خواهند رسید. در آن روزگار، نه حکومت منحرف و بیدادگری وجود خواهد داشت که اینان از او بهراسند و نه قدرتی که از آن در حذر باشند.

از این رو اگر در روح و روان و معنویات آنان دگرگونی ژرف و مهمی روی دهد، یک پدیده طبیعی است و تردیدی نیست که روح در بدن، اثر کاملی می گذارد. از

این رو اگر روح، توانمند و پراقتدار گشت، جسم نیز نیرومند می شود. و اگر روح ضعیف و ناتوان بود، جسم نیز ناتوان خواهد شد و بی تردید شیعیان از نظر روحی و معنوی به بالاترین درجه ی کارآیی و اقتدار و توانایی در تدبیر امور و تنظیم شئون جامعه ی بزرگ اسلامی در سراسر گیتی اوج می گیرند. و این رشد همه جانبه بویژه

[صفحه ۷۶۹]

هنگامی نصیب آنان خواهد گشت که دست توانمند عنایت امام مهدی علیه السلام بر سر آنان و لطف و مهر او شامل حالشان باشد. آنگاه است که این توانمندی جسمی و روحی و اخلاقی و انسانی در همه ی ابعاد به بهترین و زیباترین شکل ممکن، چهره خواهد گشود.

اینک نمونه هایی از این روایات که بدین واقعیت اشاره دارد:

۱- امام صادق علیه السلام فرمود:

«و یكون شیعتنا فی دولة القائم علیه السلام سنام الأرض و حکامها، يعطى كل رجل منهم قوه أربعین رجلا.» [۱].

یعنی: شیعیان ما، در حکومت قائم علیه السلام سروران و زمامداران زمین و فرمانروایان آن هستند و به هر کدام قدرت و نیروی چهل قهرمان داده می شود.

۲- و نیز فرمود:

«ان الله نزع الخوف من قلوب شیعتنا و أسكنه قلوب أعدائنا، فواحدهم أمضى من سنان و أجرأ من لیث، يطعن عدوه برمحہ و یضربه بسيفه و یدوسه بقدمیه.» [۲].

یعنی: خداوند خوف و ترس را از قلوب شیعیان ما برکنده و آن را در قلب دشمنان ما جای می دهد. از این رو هر کدام از آنان برنده تر از نیزه و پر شهامت تر از شیرند. دشمنان را

با سرنیزه ی خویش زخم کاری می زنند و بوسیله ی شمشیر از پای درمی آورند و پایمال می سازند.

۳- امام باقر علیه السلام در روایتی پیرامون عصر ظهور فرمود:

«اذا وقع أمرنا و خرج مهدينا كان أحدهم أجرا من الليث و امضى من السنان، يطأ عدوه بقدميه و يقتله بكفيه.» [۳].

یعنی: هنگامی که دوران حکومت ما فرا رسد و مهدی ما قیام کند، پیروان او

[صفحه ۷۷۰]

هر کدام از شیر پر شهامت تر و جسورتر، از سرنیزه برنده تر و کارا تر است. دشمنان خویش را پایمال می سازد و از پا درمی آورد.

۴- امیرمؤمنان علیه السلام فرمود:

«كأنني انظر الى شيعتنا بمسجد الكوفة، قد ضربوا الفساطيط يعلمون الناس القرآن...» [۴].

یعنی: گویی من به مسجد کوفه می نگرم که در آن خیمه ها برافراشته شده و قرآن را به مردم آموزش می دهند.

۵- امام باقر علیه السلام فرمود:

«من أدرك قائم أهل بيتي، من ذى عاهه برأ و من ذى ضعف قوى.» [۵].

یعنی: هرکسی قائم خاندان ما را درک کند، اگر دارای نقص و معلولیت باشد، به برکت او سالم می شود و هر ضعیف و ناتوانی داشته باشد برطرف و توانمند می گردد.

۶- و فرمود:

«... اذ قام قائمنا، وضع يده على رؤوس العباد فجمع بها عقولهم.» [۶].

یعنی: هنگامی که قائم ما قیام کند دست تکامل دهنده ی خویش را بر سر بندگان خدا می گذارد و به برکت آن، اندیشه ها و عقلهای آنان را رشد و کمال می بخشد.

۷- و نیز فرمود:

«انه لو كان ذلك - ای:

ظهور الامام المهدي - أعطى الرجل منكم قوه أربعين رجلا، و جعل قلوبكم كزبر الحديد، لو قذتم بها الجبال فلقتها و أنتم قوام الأرض و خزائنها» [۷].

یعنی: هنگامی که او قیام کند به هر کدام از شما پیروان خاندان پیامبر، توانایی و

[صفحه ۷۷۱]

بینش و اقتدار چهل قهرمان میدان جهاد اعطا می گردد و دلهایتان بسان قطعات آهنی می شود که اگر بوسیله ی آنها به کوهها کوبیده شود، متلاشی می گردند. شمایان در عصر او، تدبیرگر امور و برپا دارنده ی زمین و زمان و خزانه دار آن، خواهید بود.

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۷۲ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۴، ص ۶.

[۲] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۳۲، الاختصاص، ص ۸ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۳، ص ۲۸۴.

[۳] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۷۲ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۳، ص ۲۸۴.

[۴] غیبت نعمانی، باب ۲۱، حدیث ۳، ص ۳۱۷ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۳، ص ۱۲۶.

[۵] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۳۵.

[۶] بحارالانوار، ج ۵۲ و اکمال الدین، ص ۶۷۵ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۳، ص ۳۲۵.

[۷] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۳۰.

شرحی بر این روایات

شرحی بر این روایات

واقعیت این است که مذهب شیعه در همه ی اصول، پایه ها، تعالیم و مفاهیم خود، مذهب استقلال، جدیت، تلاش، فداکاری، نشاط و کوشش در میدان عمل، در گسترده ترین شکل و حدود است. و غنای فرهنگی و علمی و فکری آن به گونه ای وصف ناپذیر است که آن

را از دیگر مذاهب امتیاز می بخشد.

این مذهب، اگر براستی آنگونه که می باید شناخته شود و مورد عمل قرار گیرد، بی تردید ثمرات مثبت آن در بالاترین مرحله و شگفت انگیزترین چهره ها در کران تا کران جامعه، جلوه گر می گردد. ولی با دریغ و تأسف بسیار باید اعلان کرد که این مواهب و تواناییها و کارآییها و استعدادهایی که شیعه در همه ی قرون و اعصار از آن بهره ور بوده، همواره با وحشیانه ترین سرکوب نه تنها کنار گذاشته شده و پایمال گشته، بلکه زیر فشار استبداد و اختناق، منجمد گردیده و هرگز میدان مساعدی برای شکوفایی و شرایط درستی برای ظهور و بروز نیافته است.

اما در هنگامه ی ظهور و پس از آن، این مواهب آشکار و این استعدادها و کارآییها رشد می کند و تلاش و کوششها زنده می گردد و ابتکارها و ابداعها یکی پس از دیگری ولادت می یابد.

از این رو، شگفتی ندارد که شیعیان در عصر حاکمیت امام مهدی علیه السلام پرشهامت ترینهای روزگار گردند. چرا که شجاعت آنان تحت رهبری پیشوای تحول آفرین و پیشتازی که می خواهد ریشه های ستم و تباهی را، یکسره از بیخ و بن برکنده و عدالت، فضیلت، نیک بختی و امنیت را در سراسر گیتی گسترش بخشد، بدانان باز می گردد.

[صفحه ۷۷۲]

و اینجاست که شیعه در شهامت، شجاعت، جسارت و قوت قلب، از شیر، پر شهامت تر می گردد. و توان و اقتدار روحی و روانی اش در عضلات و سازمان جسم او اثر می گذارد. و آنگاه است که دشمن حق ستیز و

ستمکار خویش را با مشیت و لگد نبود می سازد. همانگونه که دیگر قهرمانان توحید، گاه، ناگزیر می شدند که با یک مشیت، کار بیدادگر و شرارت پیشه ای را یکسره کنند: «... فوکزه موسی ففضی علیه.» [۱].

آری! عناصر ناتوان از شیعیان نیز، چه ناتوان از نظر جسم و چه روح، در آن شرایط رشد دهنده و تعالی بخش، همه ی ضعفها و ناتوانیهایشان به سرعت و قدرت به توانایی، دلاوری، قهرمانی و اقتدار، تبدیل می گردد و همه ی بیماریهایشان از بین می رود و از سلامت و صحت جسم و روان برخوردار می شوند.

در مورد روایتی که می فرماید: «امام مهدی علیه السلام دست توانمندش را بر سر بندگان قرار می دهد و به برکت آن، اندیشه ها و عقلها به کمال می رسد...» دو احتمال است:

۱- نخست اینکه: سخن حقیقی باشد و بدین معنا که آن حضرت پس از ظهور، دست شفابخش امامت را بر سر هر کس که اراده فرمود بگذارد و آنگاه به برکت او، خرد آن فرد، کامل و اندیشه ی او از راه اعجاز، رشد کند و به عالیتتری مدارج کمال و جمال معنوی و روحی اوج گیرد.

۲- دوم اینکه: این جمله، رمز و رازی باشد که بیانگر تصرف آن حجت خدا در اندیشه های مردم است. چنانکه گویی به شستشوی مغزی پرداخته و همه ی بافته های ذلت بار و اثرات سوء فشارها، اختناقتها، سادگیها و ناتوانیها را بکلی پاک و پاکیزه بشوید و دور بریزد و آنگاه با افشاندن بذر دانش و بینش، نصایح حکیمانه و پند و اندرزهای رسا و

خویش را که کمال عقلها و اندیشه ها در شیعیان است، تحقق بخشد.

به هر حال، جامعه ی تشیع در عصر ظهور در ابعاد فکری و عقیدتی و فرهنگی... به تبلور بی نظیری مفتخر خواهد شد.

امام صادق علیه السلام فرمود:

«ان قائمنا اذا قام مد الله لشيئتنا في أسماعهم و أبصارهم، حتى لا يكون بينهم و بين القائم برید يكلمهم فيسمعون و ينظرون اليه و هو في مكانه.» [۲].

یعنی: هنگامی که قائم ما قیام کند، خداوند در دستگاه شنوایی و بینایی شیعیان ما، گستردگی و کشش ویژه ای می بخشد تا میان آنان و مهدی ما واسطه و نامه رسان یا فاصله ای نباشد.

از این رو آن حضرت با آنان سخن می گوید و سخنانش را همگی می شنوند و در حالیکه او در اقامتگاه خویش است، جمال دلآرای او را می نگرند و می بینند و سخنان روحبخشش را می شنوند.

و نیز فرمود:

«ان المؤمن في زمان القائم و هو بالمشرق ليري اخاه الذي في المغرب و كذا الذي في المغرب يري أخاه الذي بالمشرق.» [۳].

یعنی: مؤمن در عصر قائم در حالیکه در مشرق است، برادر خویش را که در مغرب است می بیند و همانگونه آنکه در مغرب است برادر مؤمن خویش را در مشرق می بیند.

این دو روایت را در روزگار ما به ظاهر می توان به دستگاه تلویزیون انطباق داد. از این رو می توان اظهار نظر کرد که امام عصر علیه السلام بر صفحه ی تلویزیون ظاهر می گردد

بیان کند و در نتیجه، مردم جهان در شرق و غرب زمین، آن گرامی را در حالیکه در اقامتگاه خویش است، خواهند دید و پیام جانبخش او را خواهند شنید، همانگونه که اینکه کاربرد تلویزیون، انتقال صدا و تصویر از نقطه ای به دیگر نقاط گیتی است.

و نیز می توان گفت: شیعیان که در آن روزگار، جامعه ی بزرگ جهانی را تشکیل می دهند هر کدام می توانند دیگری را بر صفحه ی تلویزیون بنگرد و سخن او را بشنود.

امام باقر علیه السلام فرمود:

«... و یخرج الناس خراجهم علی رقابهم الی المهدی و یوسع الله علی شیعتنا و لو لا ما یدرکهم من السعاده لبغوا.» [۴].

یعنی: مردم، مالیات اموال و امکانات خویش را خود به دلخواه و افتخار بسوی دولت مهدی می برند و خداوند بر شیعیان ما چنان وسعت و برکت و رفاه و امکاناتی ارزانی می دارد که اگر حقیقت سعادت و نیکبختی را می فهمیدند و به ارزشهای اخلاقی آراسته نبودند، مست امکانات می شدند و به طغیان و تجاوز سر برمی داشتند. اما آنان به دلیل رشد فکری و تکامل عقلی، خدای را سپاس می گذارند و به وظایف خویش در نهایت جدیت عمل می کنند.

این روایت ارزنده، نشانگر اوج رشد فکری و تکامل عقلی شیعیان در عصر ظهور و ارزیابی درست رخدادها و دریافت و تحلیل صحیح و آگاهانه ی امور است. و نیز بیانگر این نکته ی دقیق که آنان با وجود برخورداری از نعمت رفاه و

امکانات گسترده و احساس قدرت و شوکت، نه راه سرکشی و طغیانگری در پیش می گیرند و نه به آفت سستی و کسالت و عیاشی رو می آورند، با اینکه طبیعت انسانهای ساخته نشده به گونه ای است که به هنگام احساس قدرت و بی نیازی، طغیان می کنند.

برای نمونه: کارگر و کشاورز، معمولاً هنگامی که وسایل و امکانات زندگی بطور گسترده بر ایشان فراهم باشد چه بسا که کار و کشاورزی را بخاطر احساس بی نیازی

[صفحه ۷۷۵]

رها کنند و با این عمل ناهنجار، نظام جامعه را دچار اختلال سازند. چرا که اگر صاحبان مشاغل و حرفه ها بخاطر احساس بی نیازی به منافع و درآمد کار خویش آن را تعطیل کنند، نظام اجتماعی از هم می پاشد... اما در عصر ظهور، بخاطر تکامل عقلها و رشد افکار و اندیشه ها، مردم در شرایطی هستند که کار را نه بخاطر درآمد و منافع آن، بلکه بخاطر احساس مسئولیت، آن هم در اوج بی نیازی و برخورداری و رفاه، به شایستگی انجام می دهند و این مفهوم سخن حضرت باقر علیه السلام است که می فرماید:

«آنان بخاطر آراستگی به ارزشهای اخلاقی و بخاطر احساس مسئولیت در برابر جامعه ی مرفعی خویش، با وجود امکانات گسترده ی زندگی و رفاه و غنا، کار خویش را در نهایت جدیت و پشتکار به انجام می رسانند و هرگز مست قدرت و شوکت و امکانات نمی گردند.

[صفحه ۷۷۹]

پاورقی

[۱] سوره قصص، آیه ۱۵. یعنی: موسی مشت محکمی بر سینه ی او زد و کار او را ساخت. (بر زمین افتاد و مرد).

[۲] کافی، ج

۸ ص ۲۴۰، خرائج، ج ۲، ص ۸۴۰ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۴، ص ۵۷.

[۳] حق اليقين، ج ۱، ص ۲۲۹، بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۹۱ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۴، ص ۵۶.

[۴] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۴۵ و معجم احادیث الامام المهدي عليه السلام، ج ۵، ص ۲۹ از منابع متعدد.

چند سال حکومت خواهد کرد؟

چند سال حکومت خواهد کرد؟

روشن است که ما دوران حکومت و سالهای زمامداری امام مهدی علیه السلام را تنها می توانیم از طریق روایاتی که حدود آن را بیان می کند، بشناسیم. و روایات رسیده در این مورد مختلف است:

۱- دسته ای از روایات، مدت حکومت او را، پس از قیام جهانی اش ۷ سال عنوان می سازد.

۲- برخی از روایات، این دوران درخشان را به حدود ۲۰ سال تعبیر می کند.

۳- دسته ی سوم از ۷۰ سال سخن می گوید.

۴- و روایاتی هم هست که عدد دیگری را نشان می دهد.

اما به نظر نگارنده، روایات دسته ی دوم که سالهای حکومت آن حضرت، پس از قیام برای اصلاح جهان را، حدود ۲۰ سال عنوان می کند بیشتر است و بدان دسته بهتر می توان اعتماد کرد. چرا که این گروه از روایات از امامان اهل بیت علیهم السلام که خداوند آنان را از هر لغزش و اشتباه و پلیدی، پاک و پاکیزه، ساخته، رسیده است.

اینک برخی از آن روایات:

۱- امام صادق علیه السلام در این مورد فرمود:

«ملك القائم منا تسع عشرة سنة و أشهر.» [۱].

یعنی: حکومت درخشان و شکوه بار

قائم ما، نوزده سال و چند ماه خواهد بود.

[صفحه ۷۸۰]

۲- و در بیان دیگری می فرماید:

«یملک القائم علیه السلام تسع عشره و أشهر» [۲].

یعنی: قائم علیه السلام حدود نوزده سال و چند ماهی پس از قیام جهانی اش حکومت خواهد کرد.

۳- جابر بن یزید جعفی از حضرت باقر علیه السلام پرسید که: «سرورم! قائم علیه السلام در روزگار خویش چه مدت به تدبیر امور و تنظیم شئون امت و حکومت عادلانه جهانی می پردازد؟»

حضرت فرمودند: «از روز قیام او تا رحلتش، حدود نوزده سال، فاصله است.» [۳].

روشن است که این روایت با دو روایت رسیده از امام صادق علیه السلام تناقض و تضادی ندارند. چرا که طبق روایاتی که در بخش ظهور آمد، قیام جهانی آن حضرت اندکی پس از ظهورش خواهد بود و قیام و ظهورش برخلاف پندار بسیاری در دو مرحله خواهد بود، نه یک مرحله.

[صفحه ۷۸۳]

پاورقی

[۱] غیبت نعمانی، باب ۲۶، ص ۳۳۱، روایت ۲ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۹۸.

[۲] غیبت نعمانی، باب ۲۶، ص ۳۳۱، روایت ۱ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۹۹.

[۳] غیبت نعمانی، باب ۲۶، ص ۳۳۲ و بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۲۹۸.

زندگی آن حضرت چگونه به پایان خواهد رسید؟

زندگی آن حضرت چگونه به پایان خواهد رسید؟

در میان عالمان و محدثان شیعه، این سخن پیامبر شهرت دارد که فرمود:

«ان أمر الخلافة یملکه أحد عشر اماما من صلب علی و فاطمه، ما منا الا مسموم أو مقتول» [۱].

یعنی: خلافت و جانشینی مرا، یازده امام از نسل علی و فاطمه به عهده خواهند گرفت. و از ما نیست جز

اینکه بوسیله سم (خیانت) یا شمشیر بیداد، در راه حق و عدالت به شهادت خواهد رسید.

این روایت را یکی از یاران و شاگردان امام حسن علیه السلام بدین صورت آورده است که آن حضرت فرمود:

«و الله لقد عهد الينا رسول الله صلى الله عليه و اله و سلم ان هذا الامر يملكه احد عشر اماما من ولد على و فاطمه عليهم السلام ما منا الا مسموم أو مقتول.» [۲].

یعنی: به خدای سوگند! ما را با پیامبر گرامی عهد و پیمانی است که خلافت و جانشینی او را یازده امام از فرزندان علی و فاطمه علیهم السلام یکی پس از دیگری به عهده خواهند گرفت. و یادآوری کرد که: همه ی ما مسموم و یا شهید راه حق و عدالت خواهیم بود.

[صفحه ۸۸۴]

و از امام صادق علیه السلام نیز روایتی در تصدیق و تأیید این بیان رسیده است.

این از نظر روایات، اما از دیدگاه تاریخ:

هنگامی که به تاریخ بنگریم می بینیم، کتابهای تاریخی این رایت را تأیید می کند. چرا که تاریخ، بیانگر آن است که امیرمؤمنان علیه السلام با شمشیر به شهادت رسید و امام حسن علیه السلام بوسیله ی سم خیانت. امام حسین علیه السلام با شمشیر استبداد و امام سجاد با سم آن.

همین گونه کتابهای تاریخی، گواه این مطلب است و نیازی به برشمردن امامان نور علیهم السلام یکی پس از دیگری نمی نگریم که تا حضرت عسکری علیه السلام همگی در فشار استبداد حاکم بر عصر و زمانشان بودند و از سوی حکومتی بیداگر «اموی» و «عباسی» نقشه ی خیانت کارانه ای برای

شهادت آنان طرح و به اجرا درآمد.

نگارنده بر این باور است که تردید در این امور، تردید در حقایق مسلم و مسایل قطعی است و هر کس در اینها تردید کند به آفت کوه فکری که آفتی علاج ناپذیر است، گرفتار است.

بازگشت به بحث:

امام مهدی علیه السلام یکی از امامان راستین و آخرین آنهاست. از این رو روایت مورد بحث شامل حال آن گرانمایه عصرها و نسلها نیز می گردد.

آن حضرت، طبق این روایت، بطور طبیعی جهان را بدرود نمی گوید، بلکه با شمشیر ستم و یا بوسيله سم خیانت به شهادت می رسد.

نگارنده در منابع موجود، چیزی که دلالت بر شهادت آن گرانمایه ی جهان هستی داشته باشد، جز عبارت «الزام الناصب» نیافته است.

نویسنده ی کتاب فوق، تحت عنوان: «چکیده ی اعتقاد برخی از علما در مورد «غیبت»، «ظهور» و «رجعت امامان خاندان وحی و رسالت» آورده است که:

[صفحه ۷۸۵]

به عقیده ی برخی از علما، از جمله مسایلی که شایسته است بدان اعتقاد داشته باشیم، رجعت آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم در عصر ظهور است....»

تا می گوید: «... پس از ظهور امام مهدی علیه السلام و گذشتن هفتاد سال از حکومت عادلانه و پربرکت او و سرشار ساختن زمین و زمان از عدل و داد، پایان زندگی سراسر افتخار او بسیر می رسد. و زنی تبهکار از «بنی تمیم» که بسان مردان مو بر چهره دارد، روزی به هنگام عبور آن حضرت از کوچه با افکندن سنگی از پشت بام، او را به شهادت می رساند. و حضرت حسین علیه السلام

پس از رجعت به دنیا به همراه دیگر امامان نور علیهم السلام پیکر مطهر او را تجهیز و به خاک می سپارد....»

آنگاه نویسنده ی کتاب مورد اشاره، خاطر نشان می سازد که این جملات از روایات برگرفته شده است.

اما کاش این عالم بزرگوار روایاتی را که مطلب از آنها برداشت شده است می آورد تا چگونگی شهادت آن پیشوای جهانی برای ما روشن می گشت. و کاش نگارنده ی این کتاب، نام دانشمندی را که فشرده ی سخن او را آورده است ذکر می کرد.

... به هر حال، به نظر ما، این مطلب سربسته و نارسا و بدون دلیل است، از این رو پذیرفتن شهادت آن حضرت بدین صورت مشکل است.

شهادت او بوسیله ی «سم» نیز در روایات تصریح نشده است، بنابراین چگونگی رحلت آن گرامی را تنها خدا می داند و بس.

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۴۳، ص ۳۶۳.

[۲] بحارالانوار، ج ۲۷، ص ۲۱۷ و کفایهالاثار، ص ۲۲۶.

نماز بر امام معصوم

نماز بر امام معصوم

از جمله عقاید شیعه از روزگاران گذشته تاکنون این بوده است که پیکر امام معصوم را جز امام معصوم غسل نمی دهد و جز او بر پیکرش نماز نمی گذارد.

این اندیشه تا آنجایی جا افتاده و مشهور بود که «گروه واقفیه» از این راه بر درستی

[صفحه ۷۸۶]

شیوه ی خویش در عصر حضرت رضا علیه السلام علیه السلام استدلال می کردند. رهبر این گروه به هشتمین امام نور علیه السلام گفت: «از پدران شما روایت است که کار غسل و کفن و نماز امام معصوم را جز امام معصوم انجام نمی دهد، اگر شما امام

پس از پدرش حضرت کاظم هستی، چرا بر پیکر او نماز نخواندی؟»

حضرت در پاسخ این مرد فرمود: «آیا حضرت حسین علیه السلام از نظر شما امام راستین نیست؟»

علی بن ابی حمزه بطائنی گفت: «چرا!»

فرمود: «پس چه کسی بر او نماز خواند؟»

پاسخ داد: «حضرت سجاد علیه السلام»

حضرت رضا علیه السلام فرمود: «امام سجاد کجا بود؟ او که در زندان دژخیم اموی عبیدالله زندانی بود.»

پاسخ داد: «آن حضرت در پرتو اعجاز و قدرت ویژه ی امامت از زندان خارج شد و به کربلا آمد و پس از انجام امور بی آنکه زندانبانان بدانند، بازگشت.»

حضرت رضا علیه السلام فرمود: «اگر این کار بر امام سجاد علیه السلام که آن روزها در زندان و اسارت بود ممکن باشد، پس چرا به امام راستین دیگری که در زندان و اسارت هم نبود، ممکن نباشد که از مدینه به بغداد بشتابد و بر پیکر مطهر پدر نماز بخواند و آنگاه به مدینه باز گردد؟» [۱].

اینجا بود که رهبر گروه واقفیه بی پاسخ ماند.

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۴۸، ص ۲۶۹.

نگرشی بر این روایت

نگرشی بر این روایت

این روایت نیاز به اندکی شرح و توضیح دارد:

پس از شهادت حضرت کاظم علیه السلام گروهی در امامت حضرت رضا علیه السلام تردید

[صفحه ۷۸۷]

و توقف کردند. از این رو بدانان «واقفیه» گفته شد. این فرقه، پس از شهادت امام کاظم علیه السلام پدید آمد و پس از اندکی نیز منقرض گردید.

به هر حال منظور این است که رهبر گروه «علی بن ابی حمزه» به حضرت رضا علیه السلام می گوید: «از امامان اهل بیت

عليهم السلام روایت است که: پیکر امام معصوم را جز امام معصوم غسل نمی دهد و جز او بر آن پیکر مقدس نماز نمی گذارد.»

امام کاظم علیه السلام در بغداد و در زندان هارون به شهادت رسید و فرزندش حضرت رضا علیه السلام در مدینه بود به همین جهت، رهبر گروه مورد اشاره، از حضور حضرت رضا علیه السلام در مراسم غسل و نماز بر پیکر پدرش می پرسد.

و آن گرامی پاسخ می دهد: «امام سجاد علیه السلام از طریق اعجاز و قدرت والای امامت بهره گرفت و از زندان به کربلا رفت...»

حضرت می فرماید: «شما از کجا می دانید که امام پس از حضرت کاظم علیه السلام نیز در پرتو اعجاز از مدینه به بغداد نیامده و مراسم مذهبی غسل و نماز بر پیکر پدرش را به عهده نگرفته است؟»

و بدینسان رهبر گروه، بی پاسخ می ماند.

روشن است که منظور از این روایت، این است که این عقیده و اندیشه که امام معصوم علیه السلام را جز همانند خویش غسل نمی دهد و بر پیکرش نماز نمی گذارد، یک عقیده ی دیرینه و مشهور در میان شیعیان است. و حضرت رضا علیه السلام این عقیده را ساختگی و بی اساس اعلان نکرد بلکه آن را تقریر فرمود و تقریر آن حضرت دلیل بر صحت این اندیشه است.

بنابراین، ناگزیرم بپذیریم که پیکر مطهر امام مهدی علیه السلام را پس از پایان زندگی پرافتخارش امام معصوم و مطهری غسل خواهد داد و بر آن نماز خواهد گزارد.

در بخش پایانی، نمونه هایی از روایات را خواهیم آورد که تصریح می

کند که امام حسین علیه السلام نخستین کسی است که به دنیا رجعت می کند و همان گرامی است که

[صفحه ۷۸۸]

غسل بر پیکر امام مهدی علیه السلام را بر عهده می گیرد و بر پیکر او نماز می گذارد.

در بخش یازدهم نیز، تحت عنوان: چگونگی بهره وری از امام غائب روایتی از امام صادق علیه السلام آوریم که می فرماید:

«لم تخل الأرض - منذ خلق الله آدم - من حجه لله فيها، ظاهر مشهور أو غائب مستور، ولا تخلوا - الی أن تقوم الساعة - من حجه لله فيها و لو لا ذلك لم يعبد الله.»

یعنی: زمین از روزی که خداوند آدم را آفرید از حجت خدا خالی نمانده است - گاه حجت خدا آشکار و شناخته شده بوده است و گاه نهان و پوشیده از نظرها - و همینگونه زمین تا روز رستاخیز، خالی از حجت نخواهد ماند اگر جز این باشد خدای یکتا پرستش نمی شود.

این روایت خود از روایات صحیح و متواتر است از این رو جای این سؤال است که: «پس از پایان عمر امام مهدی علیه السلام امام و حجت خدا کیست؟» و راهی جز پذیرش «رجعت» نمی ماند که در بخش آینده در این مورد بحث خواهیم کرد.

[صفحه ۷۹۱]

خرافه یا یک واقعیت تردید ناپذیر

خرافه یا یک واقعیت تردید ناپذیر

اینک در آخرین بخش کتاب به موضوعی می رسیم که برخی ساده اندیشان و عناصر و جریانات منحرف و تندرو، آن را موضوعی بی اساس، نظیر خرافه و افسانه می پندارند، در حالیکه یک واقعیت اصیل اسلامی است.

برخی از مردم بر اثر عدم شناخت

موضوعات و حقایق یا علل دیگری، بسیاری از واقعیات را خرافه یا شبیه خرافه تصور می کنند.

اما آیا چنین پنداری واقعیت را تغییر می دهد؟

طبیعی است که پاسخ منفی است، چرا که حقیقت، همواره ثابت و پایدار است گر چه برخی از مردم آن را نپذیرند.

به عنوان مثال: مادیگران وجود آفریدگار توانای هستی را لجوجانه انکار نموده و خرافه می پندارند، آیا این پندار ابلهانه در این واقعیت روشن و انکار ناپذیر مؤثر است؟

روشن است هرگز! موضوع «رجعت» نیز که اینک می خواهیم از آن سخن بگوییم همین گونه است.

رجعت

رجعت چیست؟

رجعت چیست؟

پیش از هر چیز، باید اصل «رجعت» را شناخت. به همین جهت، جای این سؤال است که: «رجعت چیست؟»

[صفحه ۷۹۲]

پاسخ:

رجعت بدین مفهوم است که: امامان خاندان وحی و رسالت علیهم السلام و انبوهی از کسانی که جهان را بدرود گفته اند، بار دیگر پس از حضرت مهدی علیه السلام و پیش از شهادت او به خواست خدا و اراده ی حکیمانه او، بدین جهان بازمی گردند و نخستین رجعت کننده امام حسین علیه السلام است و پس از آن وجود گرانمایه، همه ی امامان اهل بیت علیهم السلام یکی پس از دیگری. این فشرده و عصاره ی بحث «رجعت».

در این مورد، روایات بسیاری رسیده است که شمار آنها از دهها روایت می گذرد که این روایات اصل «رجعت» و ابعاد و چگونگی آن را شرح می دهد.

روزگاری سپری شده است که عقیده ی به «رجعت» گناهی نابخشودنی و جنایتی غیر قابل گذشت قلمداد گشته و مخالفان منحرف و تندروی این عقیده، به موافقان

آن یورشهای بی رحمانه برده و بر ضد این عقیده تاخت و تازها نموده اند، به گونه ای که گویی با کفر و مادیگری مبارزه می کنند.

اینک ما برآنیم تا این اندیشه را بر روی میز تشریح قرار دهیم و از ابعاد و حقیقت آن آگاه شویم و آنگاه آن را به کتاب خدا و سنت پیامبر و عقل عرضه داریم و بنگریم که دیدگاه قرآن و سنت و خرد سالم نسبت به این عقیده چیست؟ آیا این اندیشه و عقیده چیزی است که در خور استهزاء و تاخت و تاز است یا نه؟

نکاتی که لازم است در این بخش مورد بحث قرار گیرند عبارتند از:

۱- زنده شدن مردگان در روز رستاخیز

۲- آیا پیش از روز رستاخیز خداوند کسی را زنده نموده است؟

۳- قرآن و مسأله ی رجعت

۴- رجعت در آئینه ی روایات

۵- چه کسانی به دنیا باز می گردند؟

[صفحه ۷۹۳]

زنده شدن مردگان در روز رستاخیز

زنده شدن مردگان در روز رستاخیز

عقیده به رستاخیز و زنده شدن مردگان، اصل خدشه ناپذیری است که از اصول دین شمرده شده است و تصور نمی کنم هیچ فردی، مسلمان و مؤمن به قرآن و اسلام باشد و آنگاه با وجود صدها آیه ی قرآن و صدها روایت و دلایل مسلم عقلی، باز هم به رستاخیز و مسأله ی معاد ایمان نیاورد.

ما اینک در اندیشه ی طرح بحث «معاد» نیستیم بلکه تنها به نکات مهم و خدشه ناپذیری از آن برای ورود به بحث «رجعت» اشاره می کنیم:

۱- واقعیت این است که تمامی مسلمانان از هر مذهب و گروهی که باشند، در

این اصل، اتفاق نظر دارند که خداوند، تمامی بندگان خویش را از آغاز تا فرجام گیتی، همه و همه، حتی جنینهای سقط شده را، روز رستاخیز زنده می سازد.

قرآن شریف در این مورد می فرماید:

«و حشرنا هم فلم نغادر منهم أحدا.» [۱].

یعنی: و همه را برای حسابرسی گرد می آوریم و یک تن از ایشان را رها نخواهیم ساخت.

شاید بسیاری از دین باوران و پیروان مذاهب نیز در این اصل با مسلمانان هم عقیده و همگام باشند؛ چرا که زنده شدن مردگان به فرمان خدا و اراده ی او در روز رستاخیز از دیدگاه مسلمانان قطعی و تردید ناپذیر است و اگر دیگران آن را بعید بشمارند هیچ مسلمانی آن را نمی تواند دور از انتظار شمرده و بدان تردید ورزد.

آری! مشرکان و مادیگران، برانگیخته شدن در روز رستاخیز و حساب و کتاب را انکار نموده و می گویند:

[صفحه ۷۹۴]

«أذا متنا كنا ترابا و عظاما أنا لمبعوثون.» [۲].

یعنی: آیا هنگامی که ما مردیم و تبدیل به خاک و استخوان شدیم ما را زنده خواهند ساخت؟

ما در اینجا، در فکر پاسخ گفتن به این پندار مادیگرایان نیستیم بلکه تنها این سؤال را طرح می کنیم که زنده شدن مردگان در روز رستاخیز، یک اصل قطعی اسلامی است. اینک، آیا خداوند قبل از رستاخیز نیز کسی را زنده ساخته است؟

واقعیت این است که: هر کس ایمان به معاد دارد و باور می کند که خداوند در روز رستاخیز تمامی انسانها را زنده می سازد، بر چنین انسان باایمانی، مشکل نیست که ایمان بدین واقعیت نیز

بیاورد که خداوند بر هر کاری تواناست و می تواند برخی از بندگانش را بیافریند همانگونه که بر آفرینش دگرباره ی همگی آنان در روز رستاخیز تواناست.

نه خرد و اندیشه این واقعیت را ناممکن می شمارد و نه کتاب و سنت.

پاورقی

[۱] سوره کهف، آیه ۴۷.

[۲] سوره صافات، آیه ۱۶.

قرآن و...

قرآن و...

قرآن بیانگر این واقعیت است که نه تنها احیای مردگان پیش از معاد ممکن است، بلکه بارها انجام شده است. اینک از آیاتی که برای منصفان بسنده است، نمونه هایی را می آوریم و حق ستیزان هم که به بیان قرآن: هر آیه و معجزه ای که بنگرند، بدان ایمان نمی آورند:

«... و ان یروا کل آیه لا یؤمنوا بها...» [۱].

[صفحه ۷۹۵]

پاورقی

[۱] سوره ی انعام، آیه ی ۲۵ و سوره ی اعراف، آیه ی ۱۴۶.

نمونه آیات

نمونه آیات

۱- قرآن در این مورد می فرماید:

«... و اذ قلتم نفسا فادارأتم فیها و الله مخرج ما کنتم تکتمون، فقلنا اضربوه ببعضها کذلک یحیی الله الموتی و یریکم آیاته لعلکم تعقلون.» [۱].

یعنی: و به یاد آورید هنگامی را که کسی را کشتید و درباره ی او با یکدیگر به ستیزه برخاستید در حالی که خدا آنچه را پنهان می کردید آشکار ساخت. پس گفتیم پاره ای از آن را بر آن مقتول بزنید، خدا مردگان را اینگونه زنده می سازد و

نشانه های قدرت خویش را اینگونه به شما می نمایاند.

در آیه ی شریفه، روی سخن با بنی اسرائیل است، چرا که یکی از آنان در زندگی خویش فردی از نزدیکانش را کشت آنگاه پیکر او را بر سر گروهی از گروههای بنی اسرائیل افکند و سپس همان قاتل فریبکار خودش آمد و خونخواهی نمود.

مردم از موسی پرسیدند که: «قاتل این بنده ی خدا کیست که در مورد قاتل آن اختلاف می کنند؟»

موسی فرمود گاوی را بکشند و با جزئی از اجزای آن، مقتول را

بزنند و آنگاه که به دستور آن حضرت عمل کردند مرده زنده شد و قاتل خویش را معرفی کرد و بار دیگر از دنیا رفت.

قرآن پس از ترسیم این داستان شنیدنی می فرماید: «خداوند اینگونه مردگان را زنده می سازد.»

از آیه ی شریفه، این واقعیت دریافت می گردد که خداوند، مقتول بنی اسرائیل را در همین جهان و پیش از رستاخیز زنده ساخت. این نمونه ای از رجعت یا بازگشت به دنیا.

۲- «ألم تر ألى الذين خرجوا من ديارهم - و هم الوف - حذر الموت، فقال لهم الله:

[صفحه ۷۹۶]

موتوا ثم أحياهم، ان الله لذو فضل على الناس و لكن أكثر الناس لا يشكرون.» [۲].

یعنی: آیا آن هزاران تن را ندیده ای که از بیم مرگ از خانه های خویش بیرون رفتند؟ سپس خدا به آنان گفت: بمیرید! آنگاه همه را زنده ساخت. خداوند به مردم نعمت می دهد اما بیشتر مردم، سپاس نعمتهای خدا را بجای نمی آورند.

تفسیر آیه:

این آیه ی شریفه در مورد گروهی از بنی اسرائیل سخن می گوید. آنان دسته ای بودند که از بیماری کشنده طاعون که در سرزمینشان پدیدار شد، از آنجا گریختند. مفسران در شمار آنان بحث دارند برخی آنان را سه هزار نفر آمار می دهند و برخی چهل هزار نفر و برخی دیگر هفتاد هزار نفر....

اینان از وحشت بیماری طاعون، از شهر و دیار خویش گریختند اما خداوند همه ی آنان و چارپایانشان را کشت، پیکرهای آنان از هم گسیخت و اعضا و اندامهایشان متلاشی گشت.

روزی پیامبری از پیامبران خدا از کنار شهر و دیار

و پیکرهای متلاشی شده ی آنان می گذشت که از خدای توانا درخواست کرد که آنان را زنده سازد و خداوند همه را زنده ساخت، همانگونه که آیه ی شریفه این مطلب را به صراحت بیان می کند.

۳- «أو کالذی مر علی قریه و هی خاویه علی عروشها قال: أنى یحیی هذه الله بعد موتها؟ فأما ته الله مائه عام، ثم بعثه، قال: کم لبثت؟ قال: لبثت یوماً أو بعض یوم. قال: بل لبثت مائه عام، فانظر الی طعامک و شرابک لم یتنسه، و انظر الی حمارک و لنجعلک آیه للناس و انظر الی العظام کیف ننشزها ثم نکسوها لحما، فلما تبین له قال: أعلم أن الله علی کل شیء قدير.» [۳].

یعنی: یا به مانند آنکه - برخی از مفسرین گفتند مراد عزیز بوده - به دهکده ای

[صفحه ۷۹۷]

گذر کرد که خراب و ویران شده بود، گفت: «به حیرتم که خدا چگونه باز این مردگان را زنده خواهد کرد؟»

پس، خداوند او را میراند و پس از صد سال او را برانگیخت و زنده ساخت و بدو فرمود که: «چند مدت درنگ کردی؟»

جواب داد: «یک روز یا پاره ای از یک روز.»

خداوند فرمود: «نه چنین است! بلکه صد سال است - که به خواب مرگ افتادی - نظر در طعام و شراب خود بنما - مفسرین گفتند که طعامش انگور و انجیر و شرابش آب انگور بود - که هنوز تغییر ننموده و الاغ خود را نیز بنگر تا احوال بر تو معلوم شود و ما تو را حجت برای خلق قرار دهیم که امر بعثت را انکار

نکنند و بنگر در استخوانهای آن که چگونه درهمش پیوسته و گوشت بر آن پوشانیم.»

چون این کار بر او روشن و آشکار گردید گفت: «همانا اکنون به حقیقت و یقین می دانم که خداوند بر هر چیز تواناست.»

تفسیر آیه

منظور ما در اینجا تفسیر کامل آیه ی شریفه نیست بلکه ترسیم نمونه هایی است که طبق تصریح قرآن خداوند برخی از بندگانش را پیش از فرا رسیدن روز رستاخیز زنده ساخته و به این دنیا باز گردانیده است.

طبق آیه ی شریفه، این پیامبری از پیامبران خداست که بر شهر و دیاری که خانه ها بر سر مردم فرو ریخته و از ساکنانش تهی بوده گذر نموده است.

آنگاه پس از تماشای استخوانهای متلاشی شده از خود پرسیده است که:

«براستی خداوند چگونه این مردگان را زنده خواهد ساخت؟»

خداوند خود او را به کام مرگ فرستاده و پس از صد سال او را زنده ساخته و ندایی از آسمان شنیده است ه: «هان! بگو چند وقت است که خفته ای؟»

پاسخ داده است که: «یک روز یا پاره ای از روز.»

[صفحه ۷۹۸]

چرا که بامدادی از دنیا رفته بود و شامگاهی پس از یک صد سال بار دیگر لباس زندگی پوشیده بود به همین جهت پنداشته بود که یک روز خفته است یا نصف روز.

۴- «و اذ قلتم یا موسی! لن نؤمن لک حتی نری الله جهره.» [۴].

یعنی: و آنگاه را که گفتید: «ای موسی! ما تا هنگامی که خدا را به آشکار نبینیم به تو ایمان نمی آوریم.» و همچنانکه می نگریستید صاعقه شما را فرا گرفت.

پس شما را پس از مردن، زنده ساختیم شاید سپاسگزار گردید.

این داستان در دو جای از قرآن شریف آمده است، نخست در سوره «بقره» که ترجمه شده و دیگر در سوره ی «نساء» که می فرماید:

«فقالوا أرنا الله جهرة فأخذتهم الصاعقه بظلمهم.» [۵].

یعنی: پس گفتند: (ای موسی) خدا را به آشکارا به ما بنمای و - بخاطر این سخن کفرآمیزشان - صاعقه آنان را فراگرفت.

فشرده ی داستان این است که: یهودیان به حضرت موسی علیه السلام گفتند: «ما به تو و رسالت تو ایمان نمی آوریم تا آنگاه که خدا را بطور آشکارا و به چشم خود ببینیم. از این رو صاعقه آنان را گرفت در حالی که می نگرستند.

آنگاه آنان را پس از مرگشان بار دیگر خدای جهان آفرین برانگیخت و هر هفتاد نفر زنده شدند و بار دیگر مدتی طولانی در این جهان زندگی کردند.

بدینسان این آیه ی شریفه نشانگر گروهی است که مردند و بار دیگر خدا آنان را پیش از روز قیامت زندگی بخشید.

۵- «و رسولا الی بنی اسرائیل انی قد جتکم بآیه من ربکم انی اخلق لکم من الطین کهیئه الطیر، فأنفخ فیہ فیکون طیرا باذن الله و أبریء الأکمه و الأبرص و احیی الموتی باذن الله...» [۶].

[صفحه ۷۹۹]

یعنی: و او را به رسالت بسوی بنی اسرائیل می فرستد که او به آنان می گوید: «من از جانب پروردگارتان آمده ام. من برایتان از گل چیزی چون پرنده می سازم و در آن می دمم، پس به اذن خدا پرنده ای می شود؛ و کور مادرزاد و برص

گرفته را شفا می بخشم و به فرمان خدا مرده را زنده می کنم....»

جریان حضرت عیسی علیه السلام و احیای مردگان بدست او در دو سوره از قرآن آمده است: نخست در سوره ی آل عمران - که ذکر شد - و دیگر در سوره ی مائده، که می فرماید:

«و اذ تخلق من الطین کهیئہ الطیر باذنی فتنفخ فیہا فتکون طیرا باذنی و تبری ء الأ-کمہ و الأ-برص باذنی و اذ تخرج الموتی باذنی....» [۷].

یعنی: و آنگاه که به فرمان من، از گل چیزی چون پرنده می ساختی و در آن می دمیدی و به اذن من پرنده ای می شد و کور مادرزاد و پیسی گرفته را به اذن من شفا می دادی و آنگاه که مردگان را به اذن من زنده می ساختی....

در این دو آیه ی شریفه، این واقعیت آمده است که: حضرت عیسی علیه السلام مردگان را به اذن خدا و در پرتو قدرت او زنده می ساخت تا آنجا که در تاریخ آمده است که: «فرزند نوح علیه السلام، سام را با وجود گذشت قرن‌ها از مردنش، زنده ساخت.» [۸].

به هر حال منظور از ترسیم این آیات پنجگانه بیان این واقعیت است که خدای جهان آفرین شماری از مردگان را به دعای حضرت عیسی علیه السلام پیش از فرارسیدن رستاخیز زنده ساخت.

آری! خواننده ی گرامی! این واقعیت روشن و روشنگر را تنها به عنوان نمونه برای زنده شدن مردگان پیش از قیامت و وقوع این حقیقت ترسیم کردیم و فکر نمی کنیم هیچکس در صراحت آیات پیرامون موضوع مورد بحث بتواند تردید

کند.

[صفحه ۸۰۰]

پاورقی

[۱] سوره ی بقره، آیه ۷۳ و ۷۲.

[۲] سوره بقره، آیه ۲۴۳.

[۳] سوره ی بقره، آیه ۲۵۹.

[۴] سوره ی بقره، آیه ۵۵.

[۵] سوره نساء، آیه ۱۵۳.

[۶] سوره آل عمران، آیه ۴۹.

[۷] سوره مائده، آیه ۱۱۰.

[۸] بحارالانوار، ج ۱۴، ص ۲۳۳.

اینک نگرشی بر روایات

اینک نگرشی بر روایات

روایاتی که بیانگر زنده شدن مردگان پیش از فرارسیدن رستاخیز باشد، بسیار است و بر سه بخش قابل تقسیم می باشند:

۱- انبوه روایاتی که از زنده شدن مردگان بدست پیامبران گذشته سخن می گوید و این دسته بسیار است.

۲- دسته ی دیگر روایاتی است که تصریح می کند که به دعای خالصانه پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و به دست او مردگانی زنده شدند.

۳- و روایاتی که نشانگر آن است که بر اثر دعای برخی از امامان معصوم علیهم السلام برخی از مردگان زنده شدند، که ما برای رعایت اختصار، از آوردن نمونه ها می گذریم.

آری! خواننده ی عزیز! این سه دسته روایات هر کدام دلیل بر امکان رجعت و زنده شدن برخی از مردگان پیش از روز رستاخیز است.

قرآن و مسأله رجعت

قرآن و مسأله رجعت

هدف اصلی ما از آوردن آیات شریفه ی قرآن که از زنده شدن برخی از مردگان گزارش می کند و نیز ترسیم دسته های روایات در این مورد، این است که زمینه ی طرح این سؤال فراهم آید که: «آیا در قرآن شریف بر مسأله ی رجعت دلیل داریم؟»

پاسخ:

آری! در قرآن کریم آیات متعددی است که امامان اهل بیت علیهم السلام آنها را به مسأله ی رجعت تفسیر کرده اند. و روشن است که امامان معصوم علیهم السلام مترجمان و مفسران حقیقی وحی الهی هستند. قرآن در خانه ی آنان فرود آمده و صاحبان خانه از آنچه در خانه است از همگان آگاهتر و داناترند.

پیش از فرود آمدن نمونه هایی از آیات قرآن در این مورد،

توجه شما خواننده ی گرامی را به این نکته معطوف می دارم که برخی از دانشمندان معاصر، ۷۶ آیه از آیات را که

[صفحه ۸۰۱]

تأویل به رجعت شده است گرد آورده اند و اینها غیر از انبوه روایات در این مورد است که از آنها سخن خواهد آمد.

و این مطلب هم شگفتی ندارد چرا که اصل رجعت از موضوعات عقیدتی است و طبیعی است که بر آن تأکید شده باشد.

نمونه هایی از آیات

نمونه هایی از آیات

۱- «و یوم نحشر من کل امه فوجا.» [۱].

یعنی: و آن روز که از هر امتی، گروهی از کسانی را که آیات ما را دروغ انگاشتند محشور گردانیم.

از امام صادق علیه السلام روایات متعددی در تأویل این آیه ی شریفه در مورد رجعت رسیده است؛ از جمله، این روایت است که:

مردی به امام صادق علیه السلام گفت: «اهل سنت می پندارند که این آیه ی شریفه که می فرماید: «و یوم نحشر من کل امه فوجا.» در مورد روز قیامت است.»

امام صادق علیه السلام فرمود: «آیا خداوند در روز رستاخیز از هر امتی گروهی را محشور می سازد و بقیه آنان را وامی گذارد؟ هرگز! این در مورد رجعت است که برخی را زنده می سازد. این آیه ی شریفه در مورد قیامت است که می فرماید:

«و حشرنا هم فلم نغادر منهم احدا.» [۲].

یعنی: و همه آنان را گرد خواهیم آورد و هیچ یک را فروگذار نخواهیم کرد.

و نیز در مورد آیه ی شریفه «و یوم نحشر من کل امه فوجا.» فرمود:

«همه ی انسانهای باایمانی که بناحق کشته

شده باشند رجعت می کنند و پس از آن از دنیا می روند. رجعت برای مؤمنان خالص و نیز کافران محض است.» [۳].

[صفحه ۸۰۲]

میان سید اسماعیل حمیری شاعر حقه‌گوی شیعه و «سوارالقاضی» در مجلس «منصور» خلیفه ی عباسی، مناظره ظریفی در گرفت که خلاصه ای از آن ترسیم می گردد:

قاضی دستگاه خلافت با اشاره به سید حمیری به خلیفه گفت: «این مرد به رجعت معتقد است.»

سید پاسخ داد: «اما در مورد گفتار قاضی: من به آنچه قرآن شریف بر آن رهنمون است ایمان دارم. و آن این است که می فرماید:

«و یوم نحشر من کل امه فوجا.»

و در آیه ی دیگری می فرماید: «

«و حشرناهم فلم نغادر منهم احدا.»

از این دو آیه ی شریفه دریافت می شود که دو حشر و زنده شدن هست، یکی از آن دو، عمومی و همگانی است و در روز رستاخیز است و دیگری خصوصی که همان رجعت گروههایی باشد... که ما بر آن معتقدیم.»

۲- «انا لننصر رسلنا و الذین آمنوا فی الحیوه الدنیا و یوم یقوم الأشهاد.» [۴].

یعنی: ما پیام آوران خویش و ایمان آورندگان را در زندگی دنیا و در روز قیامت که شاهدان برای شهادت به پای برمی خیزند، یاری می کنیم.

از امام صادق علیه السلام در مورد این آیه ی شریفه سؤال شده است که فرمود:

«به خدای سوگند که این یاری رسانی، در رجعت خواهد بود. آیا نمی دانی که بیشتر پیامبران خدا در دنیا به پیروزی ظاهری نرسیده و به شهادت نائل آمدند، همین گونه امامان راستین؟ با این بیان این وعده

پیروزی در هنگام رجعت خواهد بود.» [۵].

[صفحه ۸۰۳]

۳- «ربنا أمتنا اثنتین و أحييتنا اثنتین.» [۶].

یعنی: پروردگارا! ما را دو بار میراندی و دو بار زنده ساختی....

امام باقر علیه السلام فرمود: «این آیه ی شریفه مخصوص گروههایی است که پس از مرگ، بار دیگر به دنیا رجعت می کنند.» [۷].

و امام رضا علیه السلام فرمود: «این آیه ی شریفه در مورد رجعت است.» [۸].

این پرتویی از آیات شریفه که امامان اهل بیت علیهم السلام بوسیله ی آنها بر مسأله ی رجعت استدلال نموده اند. این اصل رجعت بصورت سربسته و کلی است که در این رابطه توضیحات لازم خواهد آمد.

پاورقی

[۱] سوره نمل، آیه ۸۳.

[۲] سوره کهف، آیه ۴۷.

[۳] بحارالانوار، ج ۵۲، ص ۳۲۶ و تفسیر برهان، ج ۳، ص ۳۱۰.

[۴] سوره مؤمن، آیه ۵۱.

[۵] بحارالانوار، ج ۵۳.

[۶] سوره مؤمن، آیه ۱۱.

[۷] تفسیر برهان، ج ۴، ص ۹۳، ح ۲.

[۸] مدرک سابق.

رجعت در روایات

رجعت در روایات

سؤال: «آیا در روایاتی دلیلی برای رجعت هست؟»

جواب: آری! روایاتی که از رجعت سخن می گوید بسیار است و بر دو بخش قابل تقسیم می باشند:

۱- روایاتی که به صراحت از رجعت سخن دارند.

۲- زیارت‌هایی که بوسیله ی آنها، امامان راستین را زیارت می کنیم. و نیز دعاهایی که در مناسبت‌های گوناگون خوانده می شود که از هر دسته می توان بر مسأله ی رجعت استدلال کرد.

روایات، که دلالتشان روشن است. اما زیارتها و دعاها نیز بدان دلیل که از ائمه ی معصومین علیهم السلام رسیده است، درست همانند

روایات است و دارای پیام.

برای نمونه:

۱- مأمون خلیفه ی عباسی از حضرت رضا علیه السلام پرسید:

[صفحه ۸۰۴]

«یا اباالحسن! ما تقول فی الرجعه؟»

یعنی: در مورد رجعت چه می فرمایید؟

امام علیه السلام فرمود:

«انها الحق، قد كانت فی الامم السالفه و نطق بها القرآن و قد قال رسول الله صلی الله علیه و اله و سلم: یکون فی هذه الأمة کل ما كان فی الأمم السالفه، حذو النعل بالنعل...» [۱].

یعنی: رجعت درست است و در میان امتهای پیشین بوده است و قرآن از آن سخن گفته است. و پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم فرمود: «در این امت، درست همه آنچه در امتهای پیشین رخ داده است بی کم و کاست همانگونه رخ خواهد داد.»

۲- امام صادق علیه السلام فرمود:

«أیام الله ثلاثه: یوم یقوم القائم و یوم الکره (أی الرجعه) و یوم القیامه.» [۲].

یعنی: روزهای خدا سه روز است:

روز قیام قائم،

روز رجعت،

و روز رستاخیز.

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۵۹ و ج ۲۵، ص ۱۳۵ و عیون اخبارالرضا علیه السلام، ج ۲، ص ۲۰۱، باب ۴۶.

[۲] بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۶۳ و منتخب البصائر، ص ۱۸.

چه کسانی رجعت خواهند کرد؟

چه کسانی رجعت خواهند کرد؟

پس از اینکه در پرتو قرآن و روایات و عقل ثابت گردید که: «رجعت یک واقعیت تردید ناپذیر قرآنی و اسلامی و عقلی است.» اینک جای این سؤال است که: «چه کسانی رجعت خواهند کرد؟»

پاسخ این است که: منظور از رجعت عبارت است از:

۱- بازگشت امامان معصوم علیهم السلام به دنیا، به اراده ی حکیمانه

ی خدا.

۲- زنده شدن برخی از مردگان به اراده ی خدا و خروج آنان از قبر به هنگامه ی ظهور

[صفحه ۸۰۵]

امام مهدی علیه السلام.

در مورد بازگشت برخی از مردگان به زندگی دنیا در بحث گذشته اندکی گفتگو شد.

۱- امام صادق علیه السلام فرمود:

«... ان الرجعه لیست بعامه و هی خاصه، لا یرجع الی الدنیا الا من محض الایمان محضاً، أو محض الکفر محضاً.» [۱].

یعنی: رجعت برای همه ی مردم نیست، بلکه برای گروههایی خاص است: مؤمنان خالص و کافران محض.

۲- مفضل آورده است که در حضور امام صادق علیه السلام از قائم آل محمد صلی الله علیه و اله و سلم و اصحاب او که در انتظارش از دنیا می روند سخن به میان آمد، آن حضرت فرمود:

«اذ قام اتی المؤمن فی قبره، فیقال له: یا هذا! انه قد ظهر صاحبک، فان تشأ أن تلحق به فالحق و ان تشأ أن تقیم فی کرامه ربک فأقم.» [۲].

یعنی: هنگامی که قائم قیام کند فرستاده ای کنار قبر مؤمن می آید و به او می گوید: «هان ای بنده ی خدا! امام تو قیام کرده است. اگر می خواهی به او پیونندی بپا خیز و اگر نمی خواهی و بر آن هستی که همچنان در جوار رحمت پروردگارت اقامت گزینی، همینجا اقامت کن.»

۳- و نیز امامان اهل بیت علیهم السلام شیعیان خویش را دستور به دعا و نیایش به بارگاه خدا می داند تا از خدا بخواهند که آنان را پس از ظهور حضرت مهدی علیه السلام به دنیا بازگشت دهد، تا آن روزگار

مبارک و پرشکوه حکومت او را درک نمایند.

آنان به پیروان خویش دعاهای ارزنده و پرمحتوایی را برای این خواسته‌ی مخصوص می‌آموختند که برای نمونه به فرازهایی از آنها که اشاره به رجعت و بازگشت برخی از مردگان به دنیا در عصر ظهور دارد، می‌نگریم.

[صفحه ۸۰۶]

۱- امام صادق علیه السلام در دعای عهد که از آن گرامی روایت شده است می‌فرماید:

«... اللهم ان حال بینی و بینه (أی الامام المهدی) الموت - الذی جعلته علی عبادک حتما مقضیا - فأخرجنی من قبری مؤتذرا کفنی، شاهرا سیفی، مجردا قناتی! ملبیا دعوه الداعی...» [۳].

یعنی: بارخدا یا! اگر میان من و او، قانون مرگ که آن را بر بندگانت مقرر داشتی حائل شد، مرا از قبرم بیرون آور در حالی که کفن خود را بر کمر بسته و با شمشیر از نیام کشیده و نیز، برافراشته در شهر و بیابان لیبک گوی او باشم.

۲- و نیز در زیارت حضرت هادی و حضرت عسکری علیهم السلام است که:

«... و ان حال بینی و بین لقائه الموت الذی جعلته علی عبادک حتما و أقدرت به علی خلیقتک رغما - فابعثنی عند خروجه ظاهرا من حفرتی، مؤتذرا کفنی - حتی أجاهد بین یدی، فی الصف الذی أثبت علی أهله فی کتابک، فقلت: «کأنهم بنیان مرصوص.» [۴].

اللهم! انی ادین بالرجعه، بین یدی صاحب هذه البقعه...» [۵].

یعنی: و اگر میان من و امام مهدی علیه السلام و ظهور و دیدارش، قانون مرگ که آن را بصورت یک اصل تخلف ناپذیر طبیعی بر بندگان مقرر و برخلاف میلشان بر آنها مسلط

ساختی، حائل شد از بارگاہت می خواهیم که مرا به هنگام ظهور او از آرامگاهم در حالی که کفن خویش را بر شانه و کمر، بسته ام برانگیزی، تا پیشاروی یاران آن حضرت جهاد کنم و از طلایه داران سپاهی باشم که آنان را در کتاب آسمانی ات ستودی و همانند دیواری خواندی که اجزایش را با سرب به هم پیوند داده باشند، می جنگند.

بارخدایا! من در برابر صاحب این قبر مقدس و مکان پرشکوه، به عقیده ی رجعت ملتزم می شوم.

[صفحه ۸۰۷]

۳- و نیز در زیارت امام مهدی علیه السلام می خوانیم که:

«... و ان أدرکنی الموت قبل ظهورک، فأتوسل بک الی الله سبحانه أن یصلی علی محمد و آل محمد و أن یجعل لی کره فی ظهورک و رجعه فی آیامک....»

یعنی: سالار من! اگر مرگ، پیش از ظهور شما، مرا دریابد به شما توسل جسته و شما را به بارگاه خدا می برم که بر محمد و خاندانش درود فرستد. و بار دیگر ما را در عصر ظهور و حکومت عادلانه و شکوه بار شما به دنیا بازگشت دهد....

اینها برخی از روایاتی است که پیرامون رجعت و بازگشت برخی از مردگان، در عصر ظهور وارد شده است.

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۳۹ و منتخب البصائر، ص ۲۴.

[۲] حق الیقین شبر، ج ۲، ص ۱۴ و بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۹۱.

[۳] بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۹۶.

[۴] سوره صف، آیه ۴.

[۵] بحارالانوار، ج ۱۰۲، ص ۱۰۳.

رجعت امامان نور

رجعت امامان نور

رجعت امامان اهل بیت علیهم السلام هم در قرآن شریف آمده است و هم

در روایات و هم در زیارتها.

در قرآن

در قرآن

برای نمونه در قرآن کریم از جمله این آیه شریفه است که می فرماید:

«ان الذی فرض علیک القرآن لرداک الی معاد...» [۱].

یعنی: آن کسی که قرآن را بر تو فرو فرستاد به یقین تو را به وعده گاهت باز می گرداند....

امام سجاد علیه السلام در تأویل این آیه شریفه می فرماید:

«یرجع الیکم نیکم و امیر المؤمنین و الائمه.» [۲].

یعنی: پیامبر شما و امیر مؤمنان و امامان اهل بیت در عصر ظهور به دنیا بازمی گردند.

[صفحه ۸۰۸]

پاورقی

[۱] سوره ی قصص، آیه ۸۵.

[۲] تفسیر برهان، ج ۳، ص ۲۳۹، ح ۲، ذیل آیه شریفه و بحار الانوار، ج ۵۳، ص ۳۲.

نمونه هایی از روایات

نمونه هایی از روایات

۱- امام صادق علیه السلام فرمود:

«أول من تنشق الأرض عنه و یرجع الی الدنیا: الحسین بن علی علیهم السلام.» [۱].

یعنی: نخستین کسی که با شکافته شدن زمین پس از قیام حضرت مهدی علیه السلام به دنیا بازمی گردد، حضرت حسین علیه السلام است.

۲- و فرمود: «نخستین کسی که در جریان رجعت به دنیا بازمی گردد حضرت حسین علیه السلام است، او در دنیا روزگاری طولانی زندگی می کند...» [۲].

۳- از آن حضرت سؤال شد که:

«أحق هي؟»

فقال: «نعم!»

فسئل: «من أول من يخرج؟»

قال عليه السلام: «... الحسين عليه السلام... يخرج على أثر القائم.» [۳].

يعنى: «آيا رجعت واقعيت دارد؟»

فرمود: «آری!»

پرسیدند: «چه کسی نخستین رجعت کننده، به خواست خدا خواهد بود؟»

فرمود: «حسین علیه السلام پس از ظهور قائم رجعت می کند.»

۴- و فرمود:

«... و يقبل الحسين عليه السلام فيدفع

اليه القائم عليه السلام الخاتم، فيكون الحسين هو الذي يلي غسله و كفنه و حنوطه و يواريه في حفرته.» [٤].

[صفحه ٨٠٩]

يعنى: حسين عليه السلام به اراده حكيمانه ي خدا به دنيا باز مى گردد و حضرت مهدي عليه السلام خاتم سليمان را به همراه زمام امور جامعه به او مى سپارد. و او كسى است كه قائم را پس از يك زندگى طولانى و شكوه بار و پربركت كه از دنيا مى رود، غسل مى دهد و به خاك مى سپارد.

٥- و نیز در تأویل آیه شریفه ی قرآن: «ثم رددنا لكم الكره عليهم.» [٥] می فرماید:

«... خروج الحسين في سبعين من أصحابه، عليهم البيض لمذهبه... يؤدون الى الناس: ان هذا الحسين قد خرج في أصحابه، حتى لا- يشكك المؤمنون فيه... و الحجج القوائم بين أظهرهم، فاذا استقرت المعرفة في قلوب المؤمنين أنه الحسين، جاء الحجج المت، فيكون الذي يغسله و يكفنه و يحنطه و يلحده في حفرته: الحسين بن علي و لا يلي أمر الوصي الا الوصي.» [٦].

يعنى: حسين عليه السلام با حدود هفتاد نفر از ياران خویش به خواست خدا به دنيا باز مى گردند. بر اندامشان لباسهای درخشنده و آراسته و پرارزشی است و به مردم ندا داده مى شود كه: «هان ای مردم! اين حسين عليه السلام است كه به دنيا بازگشته است تا مؤمنان در مورد وجود گرانمايه اش در دنيا به خود تردید راه ندهند....

و در همان حال حضرت مهدي عليه السلام نیز در میان ياران حسين و مردم است. آنگاه هنگامی كه عرفان و ايمان مردم نسبت به رجعت حضرت حسين

علیه السلام استوار گردید، پایان زندگی امام مهدی علیه السلام فرا می رسد. و حسین علیه السلام امور مربوط به غسل و نماز و به خاکسپاری پیکر پاکش را به عهده می گیرد. چرا که پیکر مطهر امام معصوم علیه السلام را، تنها همانند او باید غسل و کفن کند و بر پیکر او نماز بگذارد و او را به خاک سپارد.

این بود پرتویی از روایات رسیده در این مورد.

[صفحه ۸۱۰]

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۳۹ و مختصر بصائرالدرجات، ۲۴.

[۲] بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۶۳، ح ۵۴ و مختصر بصائرالدرجات، ص ۱۸.

[۳] بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۳۹.

[۴] بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۱۰۳ و مختصر بصائرالدرجات، ص ۴۸.

[۵] سوره اسراء، آیه ۶.

[۶] تفسیر برهان، ج ۲، ص ۴۰۶، ح ۱ و کافی، ج ۸، ص ۲۰۶، ح ۲۵۰ و بحارالانوار، ج ۵۱، ص ۵۶.

فرازهایی از زیارت نامه ها

فرازهایی از زیارت نامه ها

زیارت نامه های رسیده از جانب امامان راستین، نیز مسأله ی رجعت را بطور صریح بیان می کنند، برای نمونه:

۱- در زیارت جامعه ی کبیره که از امام هادی علیه السلام رسیده است و بوسیله آن می توان هر کدام از امامان معصوم علیهم السلام را زیارت کرد، آمده است که:

«مؤمن بایابکم، مصدق برجعتکم، منتظر لأمرکم، مرتقب لدولتکم...» [۱].

یعنی: من به بازگشت شما به زندگی این جهان (پس از ظهور قائم) ایمان دارم. رجعت شمارا تصدیق می کنم و در انتظار فرمان و حکومت و دولت شما هستم....

۲- در زیارت امام مهدی علیه السلام آمده است که:

«... و أن رجعتکم حق لا

ریب فیها...» [۲].

یعنی: ... رجعت شما واقعیتی است که در آن تردید راه ندارد.

۳- و پس از زیارت هر امام معصوم به این جملات می رسمیم که:

«... و حشرنی الله فی زمرتکم... و مکننی فی دولتکم و أحيانی فی رجعتکم و ملکنی فی آیامکم...» [۳].

یعنی: خداوند مرا در گروه شما محشور سازد و در دولت شما به من تمکن و اقتدار بخشد. و در رجعت شما مرا زندگی مجدد ارزانی دارد و در روزگار پرافتخار حاکمیت عادلانه ی شما بر سرنوشت خویش حاکم سازد.

این بحث فشرده ای از مسأله ی «رجعت» و روشن شد که امام مهدی علیه السلام تدبیر امور جامعه را پس از قیام و اصلاح زمین و زمان و سرشار ساختن جهان از عدل و داد همچنان به کف خواهد داشت تا حضرت حسین علیه السلام رجعت نماید و زمام امور را به کف با کفایت او بسپارد.

[صفحه ۸۱۱]

به هر حال بحث از رجعت، یک بحث طولانی است و برخی از علمای ما در مورد آن کتابهای مستقلی نوشته اند که ما برای رعایت اسلوب کتاب، فشرده ای از آن را گزارش کردیم.

پاورقی

[۱] بحارالانوار، ج ۱۰۲، ص ۱۳۱.

[۲] بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۱۷۲ و ج ۹۴، ص ۳.

[۳] بحارالانوار، ج ۵۳، ص ۹۲.

سخن علامه مجلسی در مورد رجعت

سخن علامه مجلسی در مورد رجعت

مرحوم علامه مجلسی در این مورد سخنی دارد که به منظور تکمیل بحث ترسیم می گردد.

ایشان پس از بیان نکات ظریفی به عنوان مقدمه بحث می نویسد:

«برادر خواننده! پس از اینکه نکاتی را به عنوان مقدمه بحث آوردم

و دیدگاه اندیشمندان و علمای شیعه را در مورد مسأله ی رجعت که در همه ی قرون و اعصار بر آن اتفاق نظر دارند توضیح دادم دیگر فکر نمی کنم شما در مورد دیدگاه شیعه در مسأله ی رجعت تردید نمایی.

دیدگاهی که از شدت وضوح، بسان روشنی خورشید در چاشتگاه است. دیدگاهی که شیعه در شعر و نثر خویش در روزگاران گذشته آن را آورده و در همه ی قرون گذشته در جهت روشن شدن آن در برابر مخالفان استدلال نموده و مخالفان متعصب و افراطی نیز شیعه را بخاطر این عقیده ی اسلامی مورد اهانت و بدگویی قرار داده اند...»

تا آنجایی که می نویسد «... چگونه یک انسان باایمان می تواند به درستی دیدگاه امامان اهل بیت علیهم السلام در مورد واقعیتی که در حدود ۲۰۰ روایت صحیح بصورت متواتر، آن هم بوسیله ی چهل نفر از شخصیت‌های بزرگ و علمای نامدار و مورد اعتماد که در فراتر از پنجاه کتاب ارزشمند خویش آن را آورده اند، تردید روا دارد؟

چهره های شایسته ای چون: کلینی، صدوق، طوسی، سید مرتضی، نجاشی، کشی، عیاشی، علی بن ابراهیم، سلیم هلالی، مفید، کراجکی، نعمانی، سعد بن عبدالله، صفار، ابن قولویه، علی بن عبدالحمید، ابن طاووس، مؤلف کتاب التنزیل

[صفحه ۸۱۲]

و التحریف، طبرسی، ابراهیم بن محمد ثقفی، محمد بن عباس، برقی، ابن شهر آشوب، حسن بن سلیمان، قطب راوندی، علامه حلی، سید بهاءالدین علی بن عبدالکریم، احمد بن داوود، حسن بن علی، علی بن حمزه، فضل بن شاذان، شهید محمد بن مکی، حسین بن حمدان، حسن بن محمد، حسن بن محبوب، جعفر بن محمد، طهر بن

عبدالله، شاذان ابن جبرئیل، صاحب کتاب الفضائل، مؤلف کتاب «العتیق»، مؤلف کتاب «الخطب» و دیگر نویسندگان و روایان بزرگ و مورد اعتمادی که کتابهای آنان نزد ما موجود است و آنان را بطور مشخص نمی شناسیم....»

راستی اگر مسأله ای همانند مسأله ی رجعت که همه ی شیعیان، نسل به نسل آن را روایت کرده اند متواتر نباشد، دیگر در چه چیزی می توان ادعای تواتر نمود؟

بنظر می رسد کسی که در اینگونه مسائل، تردید کند در حقانیت خود امامان اهل بیت علیهم السلام تردید دارد و آنان را نشناخته است. و چون آن تردید را در میان شیعه و پیروان راستین و آگاه آنان نمی تواند آشکار و بی پرده بگوید از این رو در تخریب عقاید استوار و منطقی پیروان خاندان وحی و رسالت به این شگردها روی می آورد. و سخنانی را به هم می بافد که ساده لوحان و اندیشه های سطحی آنها را باور می کنند و به تردیدافکنی مادیگران دست می زنند.

به منظور تأکید و استواری بیشتر بحث باز هم به نام برخی از کتابها و نویسندگان آنها که مسأله ی رجعت را طرح نموده و برای اثبات آن استدلال کرده و یا به مخالفان آن از راههای مختلف پاسخ گفته اند اشاره می رود:

۱- «احمد بن داوود بن سعید جرجانی»

مرحوم شیخ طوسی در کتاب خویش «الفهرست» می نویسد:

«او در این مورد کتابی دارد که نامش «المتعّه و الرجعه» می باشد.»

۲- «حسن بن ابی حمزه بطائنی.»

«نجاشی» به هنگام برشماری آثاری از او، از جمله، کتابی را می شمارد که نامش «الرجعه» می

باشد.

[صفحه ۸۱۳]

۳- «فضل بن شاذان نیشابوری»

شیخ طوسی در کتاب مورد اشاره اش و نیز «نجاشی» می گویند: «او کتابی دارد که در اثبات «رجعت» نوشته است.»

۴- مرحوم «صدوق»

«نجاشی» ضمن برشمردن کتابها و آثار علمی او، از جمله به کتاب «الرجعه» او تصریح می کند.

۵- «محمد بن مسعود عیاشی»

شیخ طوسی و نجاشی در فهرست، به کتاب او اشاره می کنند که در مورد رجعت نوشته است.

پایان بحث

پایان بحث

با پوزش از قصور، تقصیر، خطا و اشتباه در تفسیر و یا تأویل برخی روایات به پیشگاه خدا و پیامبر و امامان اهل بیت علیهم السلام بویژه سالارمان امام مهدی علیه السلام آخرین ذخیره ی خدا در زمین و حجت او بر بندگانش و با امید و آرزوی فراوان که این گام لرزان و خدمت ناچیز - در بارگاه خدای پرمهری که کارهای ناچیز را می پذیرد و از گناهان بسیار می گذرد - قبول افتد و مورد خشنودی پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم و خاندان گرامی و شایسته کردارش علیهم السلام قرار گیرد، از خوانندگان عزیز که بخشی از ساعات زندگی خویش را با آنان در آستانه ی سرور و سالارمان صاحب الزمان علیه السلام سپری کردند، خداحافظی می کنم.

راستی که فرصت خوب و ساعات خوش و روح بخشی بود. گویی این ساعتها را پرکشیدیم و در قرون و اعصاری زیستیم که بشارتها و روایات و اخبار آخرالزمان از پیامبر و خاندانش صادر می گردید.

دوران پیش از ولادت امام مهدی علیه السلام و پس از آن و دورانی را که زیر سایه ی بلند

رخدادهای بی شمار آن، همه را از نظر گذرانندیم.

در بحثهایی که گذشت گویی ما ظهور آن خورشید جهان افروز را از پس ابرهای غمبار غیبت درک کردیم. و نشانه های متعدد قطعی و غیرقطعی ظهور او را، دیدیم.

علاوه بر ظهور در لابلای بحثها... قیام و نهضت مبارک آن حضرت را درک کردیم و برخی از طرحها و دستاوردهای حکومت شکوه بار آن حضرت و عملکردهای سازنده و سعادت آفرین او در جامعه های بشری را نگرستیم.

دیدیم که چگونه همه ی پدیده های آسمانی و زمینی با آن اصلاحگر بزرگ هماهنگی نشان می دهند و چگونه تمامی نیروهای طبیعی و مادی و معنوی او را یاری می رسانند. و چگونه آن عدالت گستر جهانی قدرت، امکانات و زمام امور جامعه و رهبری بشریت را به کف می گیرد و بر کران تا کران گیتی حکومت می کند.

در پایان بحث یادآوری می گردد که: در نگارش این کتاب، نگارنده به صدها روایت در مورد امام مهدی علیه السلام و مسایل مربوط به آن حضرت در مجموعه های حدیثی دست یافتیم، اما از آوردن نام آنها گذشتم. این مطلب نه بخاطر تردید در صحت روایات بوده بلکه ضرورتی در آوردن آنها ندیدم چرا که برخی از آنها با برخی دیگر که از نظر سند و دلالت صحیح و قوی بود، ناسازگاری می نمود. و برخی پذیرش و تحملش، برای برخی از مردم مشکل است و مفهوم آن جز با مقدمات بسیاری روشن نمی شود. از این جهت بهتر

آن دیدم که آنها را به کسانی که دست به نگارش مجموعه ها و فرهنگهای حدیثی می زنند، واگذارم.

از خدای توانا خواهانم که به این بنده ی ناچیز توفیق روزافزون، در راه خشنودی خویش ارزانی دارد. «آمین! یا رب العالمین!»

بسمه تعالی

هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ

آیا کسانی که می‌دانند و کسانی که نمی‌دانند یکسانند؟

سوره زمر / ۹

مقدمه:

موسسه تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان، از سال ۱۳۸۵ هـ. ش تحت اشراف حضرت آیت الله حاج سید حسن فقیه امامی (قدس سره الشریف)، با فعالیت خالصانه و شبانه روزی گروهی از نخبگان و فرهیختگان حوزه و دانشگاه، فعالیت خود را در زمینه های مذهبی، فرهنگی و علمی آغاز نموده است.

مرامنامه:

موسسه تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان در راستای تسهیل و تسریع دسترسی محققین به آثار و ابزار تحقیقاتی در حوزه علوم اسلامی، و با توجه به تعدد و پراکندگی مراکز فعال در این عرصه و منابع متعدد و صعب الوصول، و با نگاهی صرفاً علمی و به دور از تعصبات و جریانات اجتماعی، سیاسی، قومی و فردی، بر مبنای اجرای طرحی در قالب «مدیریت آثار تولید شده و انتشار یافته از سوی تمامی مراکز شیعه» تلاش می نماید تا مجموعه ای غنی و سرشار از کتب و مقالات پژوهشی برای متخصصین، و مطالب و مباحثی راهگشا برای فرهیختگان و عموم طبقات مردمی به زبان های مختلف و با فرمت های گوناگون تولید و در فضای مجازی به صورت رایگان در اختیار علاقمندان قرار دهد.

اهداف:

۱. بسط فرهنگ و معارف ناب ثقلین (کتاب الله و اهل البیت علیهم السلام)
۲. تقویت انگیزه عامه مردم بخصوص جوانان نسبت به بررسی دقیق تر مسائل دینی
۳. جایگزین کردن محتوای سودمند به جای مطالب بی محتوا در تلفن های همراه، تبلت ها، رایانه ها و ...
۴. سرویس دهی به محققین طلاب و دانشجو
۵. گسترش فرهنگ عمومی مطالعه
۶. زمینه سازی جهت تشویق انتشارات و مؤلفین برای دیجیتالی نمودن آثار خود.

سیاست ها:

۱. عمل بر مبنای مجوز های قانونی
۲. ارتباط با مراکز هم سو
۳. پرهیز از موازی کاری

۴. صرفا ارائه محتوای علمی

۵. ذکر منابع نشر

بدیهی است مسئولیت تمامی آثار به عهده ی نویسنده ی آن می باشد .

فعالیت های موسسه :

۱. چاپ و نشر کتاب، جزوه و ماهنامه

۲. برگزاری مسابقات کتابخوانی

۳. تولید نمایشگاه های مجازی: سه بعدی، پانوراما در اماکن مذهبی، گردشگری و...

۴. تولید انیمیشن، بازی های رایانه ای و ...

۵. ایجاد سایت اینترنتی قائمیه به آدرس: www.ghaemiyeh.com

۶. تولید محصولات نمایشی، سخنرانی و...

۷. راه اندازی و پشتیبانی علمی سامانه پاسخ گویی به سوالات شرعی، اخلاقی و اعتقادی

۸. طراحی سیستم های حسابداری، رسانه ساز، موبایل ساز، سامانه خودکار و دستی بلوتوث، وب کیوسک، SMS و...

۹. برگزاری دوره های آموزشی ویژه عموم (مجازی)

۱۰. برگزاری دوره های تربیت مربی (مجازی)

۱۱. تولید هزاران نرم افزار تحقیقاتی قابل اجرا در انواع رایانه، تبلت، تلفن همراه و... در ۸ فرمت جهانی:

JAVA.۱

ANDROID.۲

EPUB.۳

CHM.۴

PDF.۵

HTML.۶

CHM.۷

GHB.۸

و ۴ عدد مارکت با نام بازار کتاب قائمیه نسخه :

ANDROID.۱

IOS.۲

WINDOWS PHONE.۳

WINDOWS.۴

به سه زبان فارسی ، عربی و انگلیسی و قرار دادن بر روی وب سایت موسسه به صورت رایگان .

در پایان :

از مراکز و نهادهایی همچون دفاتر مراجع معظم تقلید و همچنین سازمان ها، نهادها، انتشارات، موسسات، مؤلفین و همه

بزرگوارانی که ما را در دستیابی به این هدف یاری نموده و یا دیتا های خود را در اختیار ما قرار دادند تقدیر و تشکر می
نماییم.

آدرس دفتر مرکزی:

اصفهان - خیابان عبدالرزاق - بازارچه حاج محمد جعفر آواده ای - کوچه شهید محمد حسن توکلی - پلاک ۱۲۹/۳۴ - طبقه
اول

وب سایت: www.ghbook.ir

ایمیل: Info@ghbook.ir

تلفن دفتر مرکزی: ۰۳۱۳۴۴۹۰۱۲۵

دفتر تهران: ۰۲۱ - ۸۸۳۱۸۷۲۲

بازرگانی و فروش: ۰۹۱۳۲۰۰۰۱۰۹

امور کاربران: ۰۹۱۳۲۰۰۰۱۰۹

مرکز تحقیقاتی و ترجمانی

اصفهان

گام‌های

WWW

برای داشتن کتابخانه های تخصصی
دیگر به سایت این مرکز به نشانی

www.Ghaemiyeh.com

www.Ghaemiyeh.net

www.Ghaemiyeh.org

www.Ghaemiyeh.ir

مراجعه و برای سفارش با ما تماس بگیرید.

۰۹۱۳ ۲۰۰۰ ۱۰۹